

ಪ್ರಂವ್ರ

ಮಹಾಭಾರತ ಅಧಾರದ ಬರಹ ಕಾದಂಬರಿ

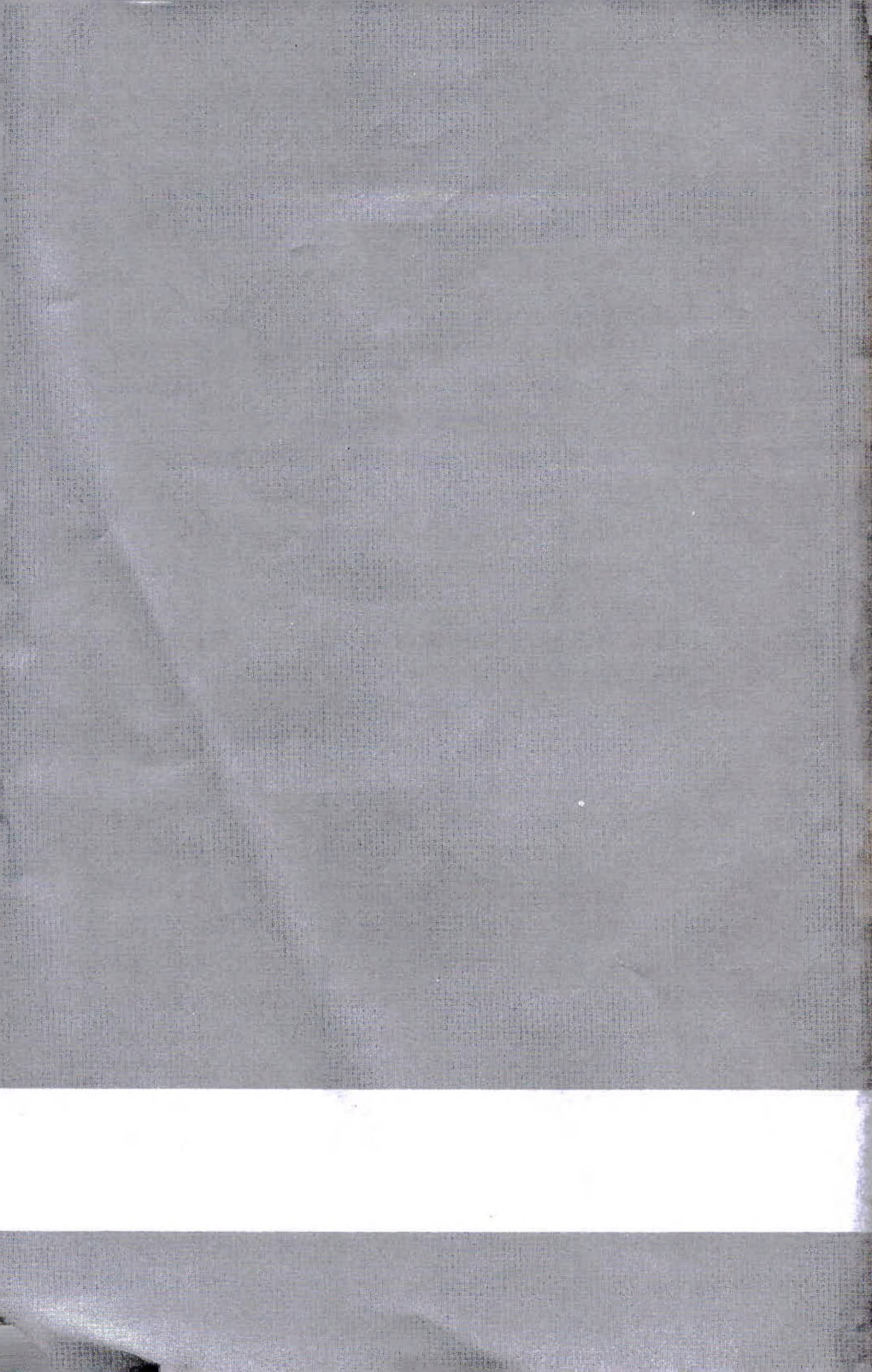
ಕನ್ನಡ ಮೂಲ
ಡಾ|| ಪ್ರಭಾಕರ ಶಿಶಿಲ

ಅರೆಬಾಸೆಗೆ ತರ್ಜಿಮೆ
ಎಂ.ಜಿ. ಕಾವೇರಮ್ಮ

ಕರ್ನಾಟಕ ಅರೆಭಾಷೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ

ಪುಂಸ್ತ್ರೀ

ಮಹಾಭಾರತ ಆಧಾರಂದ ಬರ್ದ ಕಾದಂಬರಿ

ಕನ್ನಡ ಮೂಲ
ಡಾ|| ಪ್ರಭಾಕರ ಶಿಶಿಲ, ಸುಳ್ಳ

ಅರೆಬಾಸೆಗೆ ತರ್ಜಿಮೆ
ಎಂ.ಜಿ. ಕಾವೇರಮ್ಮ, ಸುಳ್ಳ

“ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತೆ ತೆಲುಗು ಬಾಸೆಗೆ ತರ್ಜಿಮೆ ಆಗುಟ್ಟು
ಹಿಂದಿ, ಮಲೆಯಾಳ, ಮರಾಠಿ, ಕೊಂಕಣಿ ಮತ್ತೆ ತುಳುಗೆ ತರ್ಜಿಮೆ
ಆಕಂಡ್ ಉಟ್ಟು ಕುವೆಂಪು ಕಾದಂಬರಿ ಮತ್ತೆ ಪುಟ್ಟರಾಜ ಗವಾಯಿ
ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪಡೆದುಟ್ಟು ಕನ್ನಡಲಿ ಮೂರ್ ಮುದ್ರಣ ಕಂಡುಟ್ಟು ಕನ್ನಡಲಿ
ಒಂದ್ ಹೆಸ್ರ್ ಪಡ್ಡ ಕಾದಂಬರಿ ಎಂತ ಹೆಗ್ಗಟ್ಟಿ ಗಲ್ಲುಟ್ಟು”

ಕರ್ನಾಟಕ ಅರೆಭಾಷೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ
ಮಡಿಕೇರಿ

PUMSTHREE

A Mahabharatha Epic based Novel translated from
Kannada Written by Dr. Prabhakar Shishila, Sullia and
traslated in to arebaase language by
M.G. Kaveramma, Sullia

Published by

Registrar

Karnataka Arebhase Samskrithi Mattu Sahithya Academy

Coffee Kripa Building, Mahatma Gandhi Road, Madikeri

Phone : 08272 - 223055

© : Rights reserved by the Author

First Impression : 2019

Size : Demy 1/8

Copies : 300

Paper Used : 70 GSM Maplitho

Pages : 208

Price : Rs. 225

Cover Design : **Kallur Nagesh**

Page Designed & Printed at

AAKRITHI PRINTS

Light House Hill Road

Mangaluru - 575 001

Tel.: 0824 2443002

ಪುಸ್ತಕ ದೊರೆಯುವ ಸ್ಥಳ

ಕರ್ನಾಟಕ ಅರೆಭಾಷೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ

ಕಾಫಿ ಕೃಪಾ ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್, ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿ ರಸ್ತೆ, ಮಡಿಕೇರಿ

ದೂರವಾಣಿ : 08272 - 223055

ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಮಾತು

‘ಕರ್ನಾಟಕ ಅರೆಭಾಷೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ’ ಬಾಸೆ, ಕಲೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿನ ಬೆಳುವಲ್ಲಿ ಕೆಲ್ವ ಮಾಡ್ತಾ ಉಟ್ಟು. ಬಾಸೆ ಒಂದು ಬೆಳಕೂಂತ ಆದರೆ ಆ ಬಾಸೆಲಿ ಹೆಚ್ ಹೆಚ್ ಪುಸ್ತಕಗ ಬರೊಕು. ಅದರ ಮಹತ್ವದ ಕೃತಿಗ ಬೇರೆ ಬಾಸೆಗಳಿಗೂ, ಬೇರೆ ಬಾಸೆಂದ ಅರೆಬಾಸೆಗೂ ಅನುವಾದ ಆಕನ ಬಾಸೆ ಬೆಳ್ಳದೆ.

ಈ ಸರ್ತಿ ‘ಕರ್ನಾಟಕ ಅರೆಭಾಷೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ’ ಕನ್ನಡದ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವದ ಕಾದಂಬರಿನ ಅರೆಬಾಸೆಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿಕ್ಕೆ ಹೊರ್ಬುಟು. ಕನ್ನಡಲಿ ಬರ್ಧ ‘ಪುಂಸ್ತ್ರೀ’ಂತೇಳುವ ಕಾದಂಬರಿ ಇಂದ್ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಬಾಸೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಬಂದುಟು. ಹಾಂಗೆ ಅರೆಬಾಸೆಲಿ ಕೂಡಾ ಅನುವಾದ ಮಾಡಿಕೆ ಹೊರ್ಬೊಳ. ಈ ಕೃತಿನ ಮೂಲ ಲೇಖಕರ್ ಕರ್ನಾಟಕದ ಹಿರಿಯ ವಿದ್ವಾಂಸ, ಹಲವಾರು ಕೃತಿಗಳ ಬರ್ಧ, ಬಹುಮುಖ ಪ್ರತಿಭೆ ಡಾ|| ಪ್ರಭಾಕರ ಶಿಲಿಲರ್. ‘ಪುಂಸ್ತ್ರೀ’ನ ಭಾರೀ ಪೊರ್ಣಲಿ, ಮೂಲ ಕಾದಂಬರಿಗೆ ಏನೂ ತೊಂದರೆ ಆಗದ ರೀತಿಲಿ ಅನುವಾದಿಸಿದವು ಅರೆಬಾಸೆ ಹಿರಿಯ ಸಾಹಿತಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಎಂ.ಜಿ. ಕಾವೇರಮ್ಮನವು. ಇದ್ ಅರೆಬಾಸೆಗೆ ಅಪೂರ್ವ ಕೊಡುಗೆ.

‘ಪುಂಸ್ತ್ರೀ’ ಕಾದಂಬರಿಲಿ ಭೀಷ್ಮ ನಾಯಕನಾಗಿ, ಮತ್ತೆ ಅಂಬೆನ ನಾಯಕಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಮಹಾಭಾರತನ ಸಮಾಜ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಲಿ ನೋಡ್ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕೃತಿ. ಇದ್ರಲ್ಲಿ ಭೀಷ್ಮನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ, ಕುರುಕುಲದ ನಾಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣಂತೇಳುವ ಸತ್ಯ ಗೊತ್ತಾದೆ.

ಕೃತಿನ ಮೂಲ ಬರಹಗಾರ ಡಾ|| ಪ್ರಭಾಕರ ಶಿಲಿಲರ್‌ಗೆ, ಅನುವಾದ ಮಾಡ್ ಹಿರಿಯ ಸಾಹಿತಿ ಎಂ.ಜಿ. ಕಾವೇರಮ್ಮ ಅವ್ವೆ, ಪುಸ್ತಕ ಸಮಿತಿಯವ್ವೆ, ಅಕಾಡೆಮಿ ಸದಸ್ಯರ್‌ಗಳಿಗೆ, ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿನ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಸಲ್ಲಿಸ್ತಾವೊಳೆ.

29-07-2019

ಪಿ.ಸಿ. ಜಯರಾಮ

ಅಧ್ಯಕ್ಷರ್

ಮುನ್ನುಡಿ

ಡಾ. ಪ್ರಭಾಕರ ಶಿಶಿಲನವು ಕನ್ನಡಲಿ 'ಪುಂಸ್ತ್ರೀ'ಂತ್ರೇಳುವ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿನ ಬರ್ಮೊಳೊ. ಹಿರಿಯ ಸಾಹಿತಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಎಂ.ಜಿ. ಕಾವೇರಮ್ಮನವು ಅದರ್ಮ ಅರೆಭಾಷೆಗೆ ಅನುವಾದ ಮಾಡ್ತೊಳೊ. 'ಕರ್ನಾಟಕ ಅರೆಭಾಷೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ' ಈ ಕೃತಿನ ಪ್ರಕಟ ಮಾಡ್ತುಟ್ಟುತ್ತೇಳ್ವು ಕುಸಿನ ವಿಚಾರ.

ಹದ್ದಾಕ್ ಭಾಷೆಗಲ್ಲ ಹೊರಬಾತಿರುವ ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಅರೆಭಾಷೆಗೆ ಅನುವಾದ ಮಾಡಿ ಪ್ರಕಟ ಮಾಡಿಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟ ಡಾ. ಪ್ರಭಾಕರ ಶಿಶಿಲವ್ವೆ ಧನ್ಯವಾದಗ. ಇಂಥ ಅಮೂಲ್ಯಕೃತಿನ ಅನುವಾದ ಮಾಡ್ ಶ್ರೀಮತಿ ಎಂ.ಜಿ. ಕಾವೇರಮ್ಮನವು ಈ ಕೃತಿನ ಮೂಲ ರೂಪಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಕುಂದ್ ಆಗದಂಗೆ ತನ್ನದೇ ಕೃತಿನೋತ್ರೇಳುವಂಗೆ ತುಂಬ ಅಭಿಮಾನಂದ ಅನುವಾದ ಮಾಡಿಯೊಳೊ.

'ಪುಂಸ್ತ್ರೀ' ಕಾದಂಬರಿ ಭೀಷ್ಮನ ನಾಯಕನ ಮಾಡಿ, ಮತ್ತೆ ಅಂಬೆನ ನಾಯಕಿತ ಮಾಡಿಟ್ಟು. ಇದ್ ಮಹಾಭಾರತನ ಸಮಾಜ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಂದ ನೋಡಕಾದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕೃತಿಯಾಗುಟ್ಟು. ಭೀಷ್ಮನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಕುರುಕುಲದ ನಾಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣತ್ರೇಳುವ ಅಂಶದ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಬೆಳ್ಳ ಚೆಲ್ಲಿದೆ. ಅಂಬೆ ಪುರುಷಪ್ರಧಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಲಿ ಶೋಷಣೆಗೆ ಒಳಗಾಗುವ ಹತಬಾಗ್ಗೆ. ಅವಳ ಸೋಲು ಸೋಲಲ್ಲ. ಭೀಷ್ಮನ ವಿಜಯ ಗೆಲುವಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿ ಅಂಬಾ ಪ್ರಕರಣ ಭೀಷ್ಮನ ಸೋಲುತ್ರೇಳುವಂಗೆ ಡಾ.ಶಿಶಿಲನವು ತಮ್ಮ ಕೃತಿಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿಯೊಳೊ.

ಈ ಕೃತಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವದ ಕಾದಂಬರಿಗಲ್ಲ ಒಂದಾಗುಟ್ಟುತ ವಿಮರ್ಶಕರ್ಂದ ಪ್ರಶಂಸೆಗೆ ಒಳಗಾಗುಟ್ಟು.

ಅನ್ಯ ಭಾಷೆಗಳ ಕೃತಿಗ ಅರೆಭಾಷೆಗೆ ಬರೊಕು, ಅರೆಭಾಷೆನ ಕೃತಿಗ ಅನ್ಯಭಾಷೆಗೆ ಅನುವಾದ ಆದು. ಕೊಡ್ತು ಮತ್ತೆ ತಕಂಬ

ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ನಡೆರೆ ಭಾಷಾ ಸಂಪತ್ ಬೆಳ್ಳದೆ. ಭಾಷೆ ಬೆಳ್ಳರೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಒಳ್ಳಂಡದೆ.

‘ಪುಂಸ್ತ್ರೀ’ ಕಾದಂಬರಿನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಅರ್ಪಿಸಿದ ಡಾ. ಪ್ರಭಾಕರ ಶಿಶಿಲನವ್ವೆ ಧನ್ಯವಾದಗ. ಅನುವಾದಕಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಎಂ.ಜಿ. ಕಾವೇರಮ್ಮನವ್ವೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಗ.

ಆಧುನಿಕ ಸುಳ್ಳದ ಅಮರ ಪುರುಷ ಡಾ.ಕುರುಂಜಿ ವೆಂಕಟ್ರಮಣಿಗೌಡ್ ಹಿರಿಯ ಸಾಹಿತಿ ಡಾ. ಪ್ರಭಾಕರ ಶಿಶಿಲರ ‘ಸುಳ್ಳದ ಸಂಪತ್’ತ ಹೊಗಳಿಯೊಳೊ. ಡಾ. ಪ್ರಭಾಕರನವು ಅರೆಭಾಷೆ ಯಕ್ಷಗಾನಲಿ ಪಾತ್ರ ನಿರ್ವಹಿಸಿಯೊಳೊ. ಬಡ್ಡಡ್ಕ ಅಪ್ಪಯ್ಯ ಗೌಡರ ಅನುಭವನ ಕೇಳಿ ತಿಳ್ಳಂಡ್ ‘ಶಿಕಾರಿಯ ಸೀಳು ನೋಟ’ಂತ್ತೇಳುವ ಪುಸ್ತಕ ಬರೊಳೊ. ಕುಂಯಿತೋಡು ದಾಮೋದರ ಮಾಸ್ತ್ರಿ ಡಾ. ಶಿಶಿಲರ ‘ಇರುವುದೆಲ್ಲವ ಬಿಟ್ಟು’ ಕೃತಿನ ಅರೆಭಾಷೆಗೆ ಅನುವಾದಿಸಿಯೊಳೊ. ಅಮರ ಸುಳ್ಳದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಮರದ ಬಗ್ಗೆ ‘ಅಮರಕ್ರಾಂತಿ’ ವೀರರುಂತ್ತೇಳುವ ನಾಟಕ ಮತ್ತೆ ‘ಮೂಡಣದ ಕೆಂಪು ಕಿರಣ’ಂತ್ತೇಳುವ ಕಾದಂಬರಿ ಬರ್ಡ್ ಕುರುಂಜಿ ವೆಂಕಟ್ರಮಣಿ ಗೌಡರ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವೀರತ್ವನ ಕೊಂಡಾಡೊಳೊ. ಇಂಥ ಪ್ರತಿಭಾವಂತ ಡಾ. ಶಿಶಿಲರ್‌ಂದ ‘ಪುಂಸ್ತ್ರೀ’ ಕಾದಂಬರಿ ರಚನೆ ಆಗುಟುತ್ತೇಳ್ಳು ಹೆಮ್ಮೆಯ ವಿಚಾರ.

29-07-2019

ಬಾರಿಯಂಡ ಜೋಯಪ್ಪ

ಸಂಚಾಲಕರ್, ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಟಣೆ ಸಮಿತಿ

ಪುಂಸ್ತ್ರೀ: ಇದರ ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕ ನೋಡಿಕನ

ಮಹಾಭಾರತಲಿ ಹೆಸ್ ಪಡ್ಲ, ಹಾಂಗನೇ ನೆಂಪುಲಿ ಒಳ್ಳವಂತ ಪಾತ್ರಗ ಅಂಬೆ ಮತ್ತೆ ಭೀಷ್ಮ. ಇದರೆರ್ಧರ ಮುಕ್ಯ ಸ್ಥಾನಲಿ ಇಸಿದ್ ಮಾಡ್ಲ ಪರ್ಸಂಗ ಈ ಪುಂಸ್ತ್ರೀ. ಇದ್ ತನ್ನ ಹೆಸ್ಲಿ, ಗ್ರೇಕೆಲಿ ಬರ್ಲ ಕೆಲ್ಲಲಿ ಒಂದ್ ನೆಂಪುಲಿ ಒಳ್ಳವ ಪರ್ಸಂಗ. ಇದರಿ ಬರ್ಲ ಪಾತ್ರಗ ಕಾಂಬಹಾಂಗೆ ಒಂದ್ ದೊಡ್ಡ ಪಟ. ಅದರೊಳಗೆ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಪಟಗಳ ನೆಯ್ಗೆ ಉಟ್ಟು. ಹೀಂಗೆ ಬರ್ಲ ಈ ಪರ್ಸಂಗ ಗಟ್ಟಿಯಾಗುಟ್ಟು. ಕಸ್ತ ಪಟ್ ಬರ್ಲದ್ ಕೆ ಸಾರ್ತಕ ಆಗುಟ್ಟು.

ಸಿನೇಯಿತರ್ ಆದ ಡಾ. ಪ್ರಭಾಕರ ಶಿಶಿಲರ್ ತಮ್ಮ ಕೆಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಲಿನೂ ಬೊದ್ಕಲಿನೂ ಹಟ, ಸಾಹಸ, ಮತ್ತೆ ಹಿಡ್ಲ ಕೆಲ್ಲನ ಬುಡದೆ ಮಾಡುವ ಮ್ಯೊಂಸ. ಬರವಣಿಗೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನ್, ಬರ್ಲವ ಇಚ್ಚೆ, ಹುರು, ಒಳ್ಳ ಬರವಣಿಗೆನ ಸಾಮರ್ತ್ಯ-ಇವೆಲ್ಲಾ ಶಿಶಿಲರ ಹಕ್ಕಲೆ ಉಟ್ಟು. ಪುಂಸ್ತ್ರೀ ಅದ್ಲೆ ಒಂದ್ ಉದಾರ್ಲೆ.

ಈ ಪರ್ಸಂಗ ಒಂದ್ ರೀತಿಲಿ ಯಕ್ಷಗಾನ ಆಟ, ತಾಳ ಮದ್ದಳಲಿ ರೂಪಪಡ್ಲ ಅರ್ತಗಾರಿಕೆ ಎಂತ ಹೇಳ್ವ. ಸಾಹಿತ್ಯದ ನೇರ ಪ್ರಭಾವದ ಪಲಾಂತ ಹೇಳಕ್. ಇಡೀ ಬರಹನ, ಒಂದ್ ಬಗೆನ ಬದ್ಲಾವಣೆನ ಅರ್ತಗಾರಿಕೆನ ತಿರ್ಗ ಹೇಳ್ವ ಕತೇಂತ ಹೇಳಕ್. ಒಂದ್ ಕತೆನ ಆಸಕ್ತಿ ಅದರಿ ಸೇರಿಕೊಂಬೊದು, ಅದರ್ಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಗೆಲ್ಲುವ ಒಂದ್ ಬಗೆ ಇದ್. ಶಿಶಿಲರ್ ಸೊತ ಬಣ್ಣದ ಬೊದ್ಕಲಿ ಬೊದ್ಕಿದೊವು ಆಗಿ, ಅದರಿ ಸೇರಿಕಂಡ್ ಯಕ್ಷಗಾನಲಿ ಮೂವತ್ ವೊರ್ಸಂದಳೂ ಹೆಚ್ಚ ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡ್ಲೊವು. ಈ ಕಲೆನ ತುಂಬಾ ಪಿರೀತಿ ಮಾಡ್ಲೊವು. ಯಕ್ಷಗಾನಲಿ ಮತ್ತೆ ಅದರ್ಂದ ಹುರು ಪಡ್ಲ, ಅದರ ಹೊರಗೆ ಹರಾಂಡಿಕಂಡ್, ಅವು ಮಾಡ್ಲ ಅರ್ತಗಾರಿಕೆ, ಹೇಳ್ವ ಮಾತ್ ಈ ಪರ್ಸಂಗದ ಮೂಲಕ ಬಂದ್ ಯಕ್ಷಗಾನಲಿ ಅವ್ಲೆ ಇರ್ಲ ಪ್ರೀತಿನ ರುಣನೂ ಹೊವುದು. ಅವು ಯಕ್ಷಗಾನಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟ ಗೌರವ ಸಾ ಹವುದು.

ಪೌರಾಣಿಕ ಆದ ಹಿಂದೂ ವಂಸದ ಕತೆನ ಆದಾರ ಮಾಡಿಕಂಡ್ ನಾಟಕ, ಕಾವ್ಯ, ಕತೆ, ಪರ್ವಂಗಗಳ ಚಿತ್ರಗ, ಶಿಲ್ಪಗ, ಚಲನ ಚಿತ್ರಗ ಅಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೂಪಲಿ ಇದ್ದ ಕಲಾರೂಪಗ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಲಿ ಲೆಕ್ಕ ಇಲ್ಲದಸ್ವ ರೂಪಲಿ ಕಂಡ್ಕೊಂಡುಟು. ಒಂದೊಂದರಿನೂ ಒಂದ್ ಬದ್ಲಾವಣೆ ಮತ್ತೆ ಕತೆನೂ ಬೇರೆ ರೀತಿಲಿ ಕಂಡದೆ.

ಸಾಹಿತ್ಯಲಿ ಭಾಸ, ಕಾಳಿದಾಸರ್‌ಂದ ಸುರುಮಾಡಿ ಇಂದ್ಗೆ ಮುಟ್ಟು ಈ ಪರಂಪರೆ ನಡ್ ಬಂದುಟು. ಕನ್ನಡಲಿ ಹಳೆಗನ್ನಡ ಕಾವ್ಯಾಂತ ಸುರುಮಾಡಿ, ಸತ್ಯಕಾಮನ ಕೃತಿಗ, ಪರ್ವ, ಅವಧೇಶ್ವರಿ-ಇಂತಾ ಹೆಸ್ರ ಹೋದ ಕಾದಂಬರಿಗ ತಯಾರಾಗುಟು. ಹೆಚ್ಚಿನ ಪುಸ್ತಕಲಿ ಅದರ ಬದ್ಲ ಕವಿಗಳ ಗ್ರೇಕೆಗ, ಇಜ್ಜೆಗ, ಯುಗ ಧರ್ಮದ ಹೇಳಿಕೆಗ ಸೇರಿ, ಕತೆ ಒಂದ್ ಗುರ್ತೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಆಗಿ, ಬದ್ಲದ್ ಹೊಸ್ತಾಗಿ ರೂಪ ತಾಳಿಟು. ಇದ್ ನಿಜಲಿ ನಡಿಮಂತದ್. ಬರ್ರೋವ್ವೆ ಅವರ್ರೇ ಆದ ಒಂದ್ ಇಜ್ಜೆ ಮತ್ತೆ ಉದ್ದೇಸಗ ಇದ್ದರ್‌ಂದಳೇ ಇಂತಾ ಕೃತಿಗ ಬಂದವೆ. ಸೊತಂತದ ಬರ್ರಟಗ-ತರ್ಜಿಮೆ ಮಾಡುವ ಕೆಲ್ ಬೇರೆ. ಕಾದಂಬರಿ, ನಾಟಕಗ, ಪರ್ವಂಗಗ-ಮುಂತಾದರ ಕೆಲ್ನೇ ಬೇರೆ.

ಇದ್ದ ಕತೆನನೇ ಹೊಸ್ತಾಗಿ ಬರ್ರೋದರಿ ಬೇರೆ ಸುಮಾರ್ ದಾರಿಗ ಒಳೊ. ಭಕ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಬರ್ರವ ಬರ್ರಟ, ಇದ್ದದರ ಇದ್ದ ಹಾಂಗೆ ಬರ್ರವ ಬರ್ರಟ, ನಾಟಕ ಮಾಡ್ ಬರ್ರಟ ಹೀಂಗೆ. ಈ ಕೃತಿನ ಪುರಾಣ ಕತೆನ ಇದ್ದದರ ಇದ್ದ ಹಾಂಗೆ, ಚರ್ಚೆ ಮಾಡ್ ರೀತಿಲಿ ಬರ್ರೊಳೊ. ಅದ್ ತನ್ನ ಉದ್ದೇಸಲಿ ಸಾಕಸ್ವ ಜಯ ಗಲ್ಲಿಟು.

ಪುಂಸ್ತ್ರೀ ಅಂಬೆ ಮತ್ತೆ ಭೀಷ್ಮನ ಬೊದ್ಧಾನ ಒಂದ್ ನೋಟ. ಈ ಪಾತ್ರಗ ಒಂದಕ್ಕೆ ಒಂದ್ ಸಮ, ಸಮ, ನಡ್ಗಲಿ ಮುಂದೆ ಹೋವುಟು. ಒಂದಕೊಂದ್ ಕೋಸಿ ಕಂಡ್, ಎರ್ಡ್ ಜನರ ಬೊದ್ಧಲಿ ನಡ್ಗ ಸಂಗತಿನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಕಂಡ್ ಬದ್ಲದಾಗುಟು. ಈ ಕೃತಿಲಿ ಹದ್ದೆಂಟ್ ಹೋಳ್‌ಗೆ ಇದ್ದ ಮಹಾಭಾರತದ ಕತೆನ ಹದ್ದೆಂಟ್ ಅದ್ಯಾಯಕ್ಕೆ (ಭಗವದ್ಗೀತೆನ ಹದ್ದೆಂಟ್ ಅದ್ಯಾಯದ ಒಟ್ಟಿಗೆ) ಸಂಕಲಿ ಹೋಲಿಸಿ ಬದ್ಲದಾಗುಟು. ಇದರ ಉದ್ದೇಸ ಎದ್ದ ಕಂಡದೆ. ಇದ್ ಸಾ ಒಂದ್ ಭಾರತ ಕತೆನೆ. ಇಂದ್‌ನ ಭಾರತ, ಹೇಣ್ಕಳ ಹೆಚ್ಚಾಗರಿಕೆಗ, ಇದ್ದದರ ಇದ್ದ ಹಾಂಗೆ ಹೇಳ್ವು. ಒಳ್ಳದ್-ಕೆಟ್ಟದರ ಏಚನೆ ಮಾಡ್‌ರ್‌ಂದ, ಭಾರತದ ಇಜ್ಜೆನ ಹರ್‌ಂಡಿದರ್‌ಂದ ತಿರ್ಗ ಸೇರುವ ದಿಟ್ಟಿ ಅದ್. ಭಾರತಂದ ಭಾರತ ಪಡ್ಕುಬಕಾದ ದಿಟ್ಟಿನ ಕನ್.

ಮಹಾಭಾರತದ ಭೀಷ್ಮ ಪರ್ವದ ಅಕೇರಿಗೆ ಭೀಷ್ಮ, ಸಿಖಂಡಿನ ಬಾಣ ಎದೆಗೆ ಹೆಟ್ಟ, ತಮ್ಮ ಬಿಡಾರಲಿ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮೊಲ್ಲಿಕಂಡ್ ಇದ್ದಲ್ಲಿಂದ ಕತೆ ಸುರಾದೆ. ಒಳ್ಳೆ ಹದ್ದೆಂಟ್ ಹೋಳ್‌ಲಿ ಅಂಬೆನ ಇಸಯ ಒಂಬತ್, ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಂಮಂದಿಸಿದಾಂಗೆ ಒಂಬತ್ ಹೋಳ್‌ಗೆ ಇದ್ದ. ಅಂಬೆನ ಕತೆನೂ ಭಾರತ ಯುದ್ಧನೂ, ಹಿಂದೆ ನಡ್ಲದ್, ಮುಂದೆ ನಡ್ಲದರ ಸಂಗತಿನ ಕ್ರಮಂದ ಕತೆ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಎಡೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟುಟು. ಭೀಷ್ಮ, ಅಂಬೆ ಮತ್ತೆ ಯುದ್ಧ - ಹೀಂಗೆ ಮೂರ್ ಸೂತ್ರಲಿ, ಮೂರ್ ಪಾಲ್‌ಲಿ ಬೇರೆ ಮಾಡಿ, ಅದರ ಜಡೆ ಹಾಕುವಾಂಗೆ ಹೆಣ್ಣದ್ ಕತೆ ಮುಂದಕೆ ಸಾಗಿದೆ. ಉದ್ದಕೂ

ಮಹಾಭಾರತದ ಒಟ್ಟು ಕತೆನ ಮುಕ್ತ ಅಂಶನ, ಒಳ್ಳೆದ ಕೆಟ್ಟದರ ಅಳ್ತ ನೋಡ್ತು ಇದರೆಲ್ಲರನೂ ಒಂದೇ ರೀತಿನ ಕ್ರಮಲಿ, ಅಚ್ಚ ಕಟ್ಟಲಿ ಮಾಡ್ತ ಕಾದಂಬರಿನ ಕಲ್ಪನೆ ಪೂರಾವುಟು. ಒಂದ್ ರೀತಿಲಿ ಅಂಬೆನ ಇಚಿತ್ರ ಕತೆ, ಭೀಷ್ಮನ ಇಚಿತ್ರ ಬೊದಾಕ್, ಇದ್ ಇಡೀ ಮಹಾಭಾರತಲಿ ಇದ್ದಂದಂತೆಲ್ಲ ಗ್ರೇಕೆ ದನಿ ಆಗಿ ಹೋವುಟು. ಇದ್ ಒಂದ್ ನೆಲೆ.

ಮಹಾಭಾರತದ ಪ್ರಕಾರ ಸಿಕಂಡಿ ಗಂಡ್‌ನೆ ಹೆಣ್ಣ್ ಆಗಿ ಗಂಡಾದ ಕತೆ ಇರಂವ. ಇಲ್ಲಿ ಸಿಕಂಡಿ ನಮಂಸಕ ಎಂತ ಹೇಳ್ವ ಗ್ರೇಕೆನ ಒಪ್ಪಿಕಂಡ್ ಒಂದ್ ರೂಪನ ಕೊಟ್ಟೊಳೊ. 'ಪುಂಸ್ತ್ರೀ' ಎಂತಹೇಳ್ವ ಈ ಕೃತಿನಹೆಸ್ತಾಗೆಸಾ ಇದ್‌ಮೂಲ. ಆದರೆ ಅಸಾಮಾನ್ಯ ಅರ್ತಲಿ 'ಪುಂಸ್ತ್ರೀ' ಎಂಬಹೆಸ್ತಾಲಿ ತುಂಬಾ ಅರ್ತಗ ಒಳೊ. ಅಂಬೆ ಇಲ್ಲಿಪುಂಸ್ತ್ರೀ. ಅದ್ ಬರೇ ಹೆಣ್ಣ್ ಆಗದೆ ಸಾದಕಳಾಗಿ ಗಂಡ್-ಹೆಣ್ಣ್ ಇಬ್ಬೊರ ಬೊದ್ಕಲಿನೂ ಬೊದ್ಕಿಕೆ ಹೊರ್ದವು. ಭೀಷ್ಮ ಸಾ ಪುಂಸ್ತ್ರೀ. ಗಂಡ್‌ಗಳಲಿ ಹೆಸ್ತ ಪಡ್ತಂದವ ಆಗಿದ್ದರ್ ಸಾ ಕೈಗೆ ಕೋಳ ಹಾಕಿಕಂಡಂವನಾಂಗೆ ಇದ್ದಂದವ ಅವ. ಅವಂದ ಏನ್ ಸಾ ಮಾಡಿಕೆ ಆದಲ್ಲೆ. ಮಹಾಭಾರತದ ಎಲ್ಲಾ ಪಾತ್ರಗ ಒಂದೊಂದ್ ನೆಲೆಲಿ ಅದೇ ಇಬ್ಬಗಯೊವು. ದ್ರೌಪದಿ, ದುರ್ಯೋಧನ ಮತ್ತೆ ಕೃಷ್ಣ ಸಾ ಒಂದ್ ರೀತಿಲಿ ಪುಂಸ್ತ್ರೀಗನೇ. ಇದ್ ಕೃತಿಲಿ ಇರಕಾಗಿತ್ತ್.

ಅಂಬೆಗೆ ಸಂಮಂದಪಟ್ಟ ಒಂಬತ್ತ ಹೋಳ್‌ಲಿ ಹಲಸಿನ ಹಳ್ಳಿ ನರಸಿಂಹ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಭೀಷ್ಮ ವಿಜಯ ಪ್ರಸಂಗ ಮತ್ತೆ ಅದರ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತರದ ಪ್ರಯೋಗಗಳ ಸ್ಪೂರ್ತಿದ ಬರ್ದ ದಾರಾವಾಹಿ ಕತೆನಾಂಗೆ ಉಟ್ಟು. ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಾತ್‌ಗ ಅರ್ತದಾರಿಕೆದೇ ಆಗುಟು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, "ಭೀಷ್ಮರ್‌ಹೆಣ್ಣಾಗೆಸೋಲುದುಲ್ಲೆ. ಭೀಷ್ಮನಸೋಲುಸುವ ಗಂಡಾಸ್ ಇಲ್ಲೆ"- ಈ ಮಾತ್‌ಹೆಸ್ತಪಡ್ತ ಅರ್ತದಾರಿ ಶ್ರೇಣಿ ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ ಭಟ್ಟ ಅರ್ತದಾರಿಕೆನ ಒಂದ್ ವಾಕ್ಯ-ಇಂತದ್ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಂಡ್ ಬಂದದೆ. ಆದರೆ ಇದ್ ಎಲ್ಲನೂ ಎರ್ದೆರ್ದ ಸಲಹೇಳದೆ ಕೃತಿ ಒಳ್ಳೆದಾಗಿ ಮೂಡಿ ಬಂದುಟು. ಉದಾ: ಭೀಷ್ಮ-ಪರಶುರಾಮರ ಮಾತ್ ಕತೆಲಿ, "ಪರಶುರಾಮರೇ ಅಂಬೆನಮೊದುವೆ ಆಗಲಿ"-ಎಂತಹೇಳ್ವ ತಾಳಮದ್ದಳೆನಭೀಷ್ಮನ ತಿಳಿ ಹಾಸ್ಯದ ವಾದಕ್ಕೆ ಬರ್ದೊವು ಇಲ್ಲಿ ಒಂದ್ ಗಂಬೀರ ತರ್ಕನ ಹೇಳ್ವೊಳೊ.

ಅಂಬೆನ ಹೇಳಿಕೆಗ ಎಲ್ಲಿನೂ ಹೆಚ್ಚ್, ಕಮ್ಮಿ ಆಗದೆ ಸೊತಂತ್ರ ಹೆಣ್ಣುಕಳ ಗುಣದ ಪ್ರಯತ್ನ ಆಗುಟು. ಮಹಾಭಾರತದ ಮೂಲ ಕತೆಗೆ ಬಂಗ ಬಾರದಾಂಗೆ ತನ್ನದೇ ಆದ ರೀತಿಲಿ ಸಾಗುಟು. ಇದ್ ಮೆಚ್ಚುವ ಇಸಯ ಆಗುಟು. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಂಗೆ ಕತೆನ ನಡೆ ಮತ್ತೆ ಪರಿವರ್ತನೆ ಎರ್ದ ಹೊಯ್ದಾಂಗೆ ಆಗುಟು. ಅಂಬೆನ ಹೆಣ್ಣುಕಳ ಸೊತಂತ್ರದ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಶಿನ ಶಿಕ್ಷಣದ ರೀತಿ ನೀತಿ, ಮನೋಧರ್ಮ, ನೀರ್‌ನ ಈಜ್‌ನ ಬಗ್ಗೆ ಅದ್ಕೆ ಇದ್ದ ಆಕರ್ಷಣೆಂತ ಹೇಳ್ವ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಣೆ ಕೊಟ್ಟೊಳೊ. ಮೂಲಕತೆಲಿ ಇಲ್ಲದ ಕತೆ ಇಲ್ಲಿ, ಸಾಲ್ವ ಈಜಿಕಂಡಿದ್ದ ಅಂಬೆನ ಗಂಡಂತ ತಿಳ್ತೆ ಅದರ ನೋಡಿಕೆ ಹಕ್ಕಲಿ ಹೋದೆ. ಹಕ್ಕಲಿ ಹೋದ ಮೇಲೆನೇ ಅವಂಗೆ ಗೊತ್ತಾದ್ ಇದ್ ಹೈದ ಅಲ್ಲ, ಗೂಡೇಂತ. ಯಕ್ಷಗಾನ ಪ್ರಸಂಗಲಿ ಅಂಬೆನ ಪಡ್ಕೊಕೂಂತ ಭೀಷ್ಮನ ಹಕ್ಕಲಿ ಹೋರಾಟ ಮಾಡ್ತ ಕಾಡ್ ಮ್ಯಾಂಸ ಇಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಗಿರಿನಾಯಕ. ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತಾಂತ ಹೆಸ್ತ ಪಡ್ತ ಕಾಶಿಲಿ

ಕಲ್ಪವ. ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತ! ಬ್ರಾಂಜ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರ್ದವ ಆದ ಮೇಲೆನೂ ಅವ ತನ್ನ ಕಾಡ್‌ನ ವಾಸದ ಗುಣದವ. ಇದ್ಯೆ ಕಲ್ಪರೂ ಇದ್ದದರೇ ತೃಪ್ತಿ ಹೊಂದವ. ತನ್ನ ಜನರ ಬುಡ್ಗಡೆ, ಅವರ ಮೇಲೆ ತಾವುದಲ್ಲಿ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ತವ ಅಲ್ಲ. ತಾನ್ ತನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೆಳ್ಳರ್ ಸಾ ಬಂಡಾಯ ಮಾಡ್ತ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರ್ದವ ಅಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟದವ. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಹಂಗ್‌ಲಿ ಇರಬೇಕಾದವ ತಾನ್‌ಂತ ನಿಜಾಂಶನ ತಿಳ್ತವ. ಕಪ್ಪ ಕೊಡುವ ನೆವನಲಿ ಭೀಷ್ಮನೊಟ್ಟಿಗೆ ಅಂಬೆನ ಪರ ವಾದ ಮಾಡಿ, ಅವನ ಒಪ್ಪುಸುಕೆ ಆಗದೆ, ಒಂದ್ ಅರ್ತಲಿ ಭೀಷ್ಮ ಮಾಡ್ತ್ ಸರೀಂತ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡವ. ಅಂಬೆ ಅವನ ಬುಟ್ಟ್‌ದ್ ಹೋಕೆ ಇದ್ ಸರ್ವಾದ ಕಾರ್ಣಾಂತ ಗ್ರೇಸಿಕೆ ಆದೆ.

ಹೆಚ್ಚ್ ಬಾವುಕತೆ ಇಲ್ಲದೆ ಗಿರಿನಾಯಕನ ಒಟ್ಟುಕತೆ ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟೊಳೊ. ಅಂಬೆನ ಬಾಳ ಕಸ್ತಗ ಹಂಚ್ ಹೊರಗೆ ಬಾಕೆ ಈ ಸನ್ನಿವೇಸಗ ಅನ್ಯೂಲ ಆವುಟು. ಮೂಲಕತೆಂದ ಬಾಳ ಬೇರೆ ರೀತಿಲಿ ಇರ್ದ ಈ ಕತೆ [ಹೋಳು 11 ಮತ್ತೆ 13] ಈ ಪರ್ಸಂಗದ ಮುಕ್ಯ ಹೋಳುಗ. ಇಲ್ಲಿ ನಡ್ಯೋದರ ಹದನ ನೆನ್ನಿದ್ ಇರ್ದ ಇಸಯಗ ಎಲ್ಲಾ ಸಾ ಸೇರಿಕೊಂಡುಟು. ಬಂಡಾಯ, ಮೇಲೆ ಹೋವ ನೋಟ, ಒಂದ್ ತೂಕನನೂ, ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯದ ಏಚನೆ ಮಾಡೋವ್ವೆ ಗ್ರೇಸುವ ಹದನನೂ ಹೊಂದಿಟು.

ಕಾದಂಬರಿಲಿ ಪಾತ್ರಗಳ ಸೊಬಾವ, ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತ ರೀತಿಗ, ಮೂರು ರೀತಿಲಿ ಆವುಟು. ಪಾತ್ರಗ ತನ್ನಲ್ಲಿನೇ ಹೇಳ್ವ ಮಾತ್‌ಗಳ್‌ಂದ, ಪಾತ್ರಗಳ ನೊಡುಲಿ ನಡ್ಯವ ಮಾತ್‌ಗಳ್‌ಂದ, ಮತ್ತೆ ಪರ್ಸಂಗ ಬರ್ದೋವು ಹೇಳುವ ವಿವರ್ರೆ, ಕತೆಗಳ ಬದ್ಲಾವಣೆಂದ. ಇದೆಲ್ಲನೂ ಯಕ್ಷಗಾನ ರಂಗಲಿ ಬರ್ದ ತನ್ನಲ್ಲಿನೇ ಮಾತಾಡ್ತ ಮಾತ್, ಸಂಬಾಸಣೆ, ವಿವರ್ರೆಗಳ ಹಾಂಗೇನೇ ಉಟ್ಟು. ಹೆಚ್ಚಿನ ಪಾತ್ರಗ ತನ್ನನೂ, ಬೇರೆ ಪಾತ್ರನನೂ, ತೂಗಿ ನೋಡಿಟು. ಬೇರೆ ಪಾತ್ರಗ, ತನಿಗೆ ಇರೋದ ಇರ್ದ ಜನಂಗಗಳ ಗುಣನ ಸಾ ಮರ್ದಂದ ಅವರ್ದುನೂ ಒಂದ್ ರೀತಿಲಿ ಸರಿ, ಅದೇ ಏಕೆ ಸರಿ ಇರಿಕೆ ಆಗದ್? ಎಂಬ ಹಾಂಗೆ ನೋಡ್ಯೋಳೊ. ಮಹಾಭಾರತದ ಕತೆಗೆ ಭೀಷ್ಮ ದುರಂತ ನಾಯಕ. ಅಂಬೆನೇ ಒಂದ್ ರೀತಿಲಿ ನಾಯಕನೂ ಆಗಿರುವ ಹಾಂಗೆ ಇಡೀ ಕೃತಿನ ಏರ್ಪಾಡ್ ಮಾಡಿ, ಕೃಷ್ಣನ ಅದರ್ರಿ ಹೊಂದಿಸಿಕಂಡ ರೀತಿ ಬಾಳ ಲಾಯ್ಕಾಗುಟು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಭಗವದ್ಗೀತೆನ ಸ್ತೋಕಗ, ಚರಣಗಳ ಬರ್ದ್‌ದ್ ತೋರೊಳೊ.

ಪುರಾಣ ಲೋಕದ ಮೌಲ್ಯಗ ನಮ್ಮ ಈಗನ ಸಂಸ್ಕೃತಿನ ಮೌಲ್ಯಗ ಆಗಿ ನಡ್ತ್ ಬಂದ್, ಮಹಾಭಾರತಲಿ ತನ್ನದೇ ಆದ ರೀತಿಲಿ ಇದ್ದ ರಾಜತ್ವ, ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ, ಮೊದುವ, ಸಂತಾನ, ಚಕ್ರವರ್ತಿತ್ವ, ಶಾಸ್ತ್ರಾನುಕರಣೆ, ಬೀಜ-ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಹೆಚ್ಚ್‌ಗಾರಿಕೆ, ವಂಶೋನ್ನತಿ, ವಂಶ ಶುದ್ಧಿ, ಬಣ್ಣ-ಜಾತಿ ಅದರ ಸಂಮಂದಗ, ಜಾತಿ ವಿನಾಸ, ಹೆಣ್ಣುಕೃಳ ಕಸ್ತ, ತ್ಯಾಗ-ಮೊದ್ದಾದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಗತಿಗ ಹಕ್ಕಲೆ-ದೂರ ದಿಟ್ಟಿನ ಎದ್ದರ ಸೇರಿಕಂಡ್, ಆವೇಸ ಇಲ್ಲದೆ ಗಂಬೀರಲಿ ಜಾಣ್ಮೆಲಿ ವಿಮರ್ಸೆ ಮಾಡ್ಯೊಳೊ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬೆಣ್ಣೆಲಿ ಕೂದೋಲು ಎಳ್ಳ ಹಾಂಗೆ ಹಂಚ್ ಹಾಸ್ಯನೂ ಉಟ್ಟು.

ಪರಶುರಾಮನ, ದುಸ್ತ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ ಕೊಲ್ಲುದರ, ಜಾತಿನ ಕಳ್ಳಕೆ ಒತ್ತಕೊಟ್ಟ ಬದ್ಧದ ಒಂದ್ ಒಳ್ಳೆ ಗ್ರೇಕೆ ಆಗುಟು. ಸಾಸ್ತದ ಕಟ್ ಪಾಡ್‌ಗ, ಸಾಸ್ತ ಹೇಳ್ವಾಂಗೇ ನಡ್ಕೋದು, ಮತ್ತೆ ಸಾಸ್ತನ ಮಾಡ್ ಪ್ರಸ್ತೆಗ ಬಾಕಾಕನ ದುಡ್ಡಿದ್ವರ ಪರ ಹೇಂಗಿ ಸಾಸ್ತಗ ತಿರ್ಪುವೆ ಎಂತ ಗಂಬೀರಲಿ ಹಾಂಗನೇ ನೆಗೆ ಚಾಟಕಿಲಿ ಬರ್ದೋಳೊ. “ನಾವ್ವಾಗಿ ಎರ್ಡ್ ಸ್ಲೋಕನ ಬರ್ಡ್ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಸೇರಿ”-ಎಂತ ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕೆ ಬೇಡಿಕಂಬಕನ ಕೈಲಾಗದಿರ್ಪು, ಸುದಾರ್ಣಿ, ಹಿಯಾಳ್ವುದು-ಎಲ್ಲಾ ಕೂಡಿಕಂಡ್ ನಾವುಗೆ ಹಕ್ಕಲಿನ ಬರ ಆದೆ. ದ್ಯೂತ ಸಬೆಗೆ ಬಂದ ಕೃಷ್ಣ, ಸಾಸ್ತನ ಹೇಳಿಕಾಕನ ಒಬ್ಬ ತಿಳ್ತೆವ ಜೂವಕ್ಕೆ ಹಕ್ಕಲಿ ಆದ ಎಜಮಾನ ಹೇಂಗಿ ದೈರೈಲಿ ಸಾಸ್ತನ ಬಾಸೆನ ಕೊಟ್ಟ ಕಸ್ತಲಿ ಇರೋವರ ರಕ್ಷಿಸಿಕೆ ಬಳ್ಳಿಕಂಡದೇಂತೇಳ್ವ ನಿಜ ಸಂಗತಿನೂ, ಪೂರ್ಣ ಅವತಾರ್ಕ ಪುರ ಆದ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನ ಮಾತ್ ಎಲ್ಲನೂ ಸಾಸ್ತನೇ”- ಎಂಬ ನಡ್ಕಂಡ್ ಬಂದ ರಿವಾಜ್‌ನೂ ಒಟ್ಟುಲಿ ಸೇರಿ ಒಂದ್ ಹೊಳ್ಳುನ ಮಿಂಚ್, ಮಿಂಚಿದಾಂಗಿ ಹೊಸ ರೀತಿ ನೀತಿ ಹುಟ್ಟಿಕಂಡದೆ.

ಹೋಳೆಗಳ ಉದ್ವಾಕೂ ಬಂದಿರ್ಪ ಮಹಾಭಾರತದ ಒಳ್ಳದ್, ಕೆಟ್ಟದ್ ಇರುವ ರೀತಿಗ, ಯುದ್ಧದ ರೀತಿನ ಇಚಾರಗ ಸೇರಿಕಂಡ್ ಈ ಕೃತಿ ಭೀಷ್ಮ-ಅಂಬಿನ ಕತೆ ಆಗದೆ, ಸಣ್ಣ ರೀತಿನ ಭಾರತ ಕತೆ ಆಗುವಾಂಗಿ ಮಾಡ್ಕೊಳೊ. ಭರತವಂಸದ ಏಳ್-ಬೀಳ್‌ಗಳಿಗೆ ಹೇಂಗಿನೋ ಹಾಂಗನೇ ಇಲ್ಲಿ ಭೀಷ್ಮ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಾ ಸಾಸ್ತಿ ಆದೆ. ಒಂದ್ ರೀತಿಲಿ ಯುದ್ಧ ಎಲ್ಲಾ ಭೀಷ್ಮ ಸಾಸ್ತಿ ಆಗಿ, ಅದರ ನಿರ್ದಾರಗ ಎಲ್ಲಾ ಅವನ ಮುಂದೆನೇ ಆಗಿನೇ, ಅವ ಪರ್ಣಾಮಲಿ ಏನ್‌ಸಾ ಮಾಡಿಕೆ ಆಗದಾಂಗಿ ನಡ್ಕದೆ. ತಾಳ ಮದ್ದಳಿನ ಅರ್ತಗಾರಿಕೆನಾಂಗಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದಿಟ್ಟಲಿ ವಾದಗ ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದದೆ.

ಮಹಾಭಾರತನ ಇಚಾರವಂತ ಮೊನ್ನರ್ ಒಪ್ಪುವ ಹಾಂಗಿ ಹೇಳಿಕಂಡ್, ಪಾತ್ರಲಿ ಇರ್ಪ ಆದರ್ಶನನೂ, ಸ್ತಾನನನೂ ತೀರ ಅಲ್ಲಾಂತ ಹೇಳದೆ ಕತೆ ಮುಂದೆ ಹೋದು, ರಚನೆಗ ಒಂದೇ ರೀತಿಲಿ ಅಲ್ಲಾಡದಾಂಗಿ ಇರಿಕೆ ಕಾರ್ಲ ಆವುಟು. ದುಸ್ತರ ಸಾ ಒಳ್ಳೆಯೆಂವನಾಂಗಿ ಹೇಳ್ವ ಹೆಚ್ಚಗಾರಿಕೆ ಇಲ್ಲಿ ನಡ್ಕತ್ತೆ. ದುಶ್ಯಾಸನನಂತಾ ಒಂದ್ ಪಾತ್ರನ, ಸಾಜ ರೀತಿಲಿ ತಲೆ ಇಲ್ಲದಂವಾಂತೇಳಿ ಆಗೊಮ್ಮೆ, ಈಗ ಒಮ್ಮೆ ಅವಂಗಿ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಬಾವ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ ಮೊನ್ನೆಗೆ ನಾಟದೆ. ಬಿಡಾರಲಿ ನಡ್ಕವ ಮಾತ್‌ಕತೆಗ ನಡ್ಕ ಗಟನೆಗೆ ಹೊಸ ಅರ್ತಗಳ ಹೊಳ್ಳು ಉಟ್ಟು. ಮತ್ತೆ ಗಂಬೀರದ ಮಾತ್‌ಕತೆಗ ಒಳೊ.

ಸತ್ಯವತಿ ದೇವಿ ಕಾಶೀರಾಜನ ವರ್ತನೆನ ಬಗ್ಗೆ ರಾಜಕೀಯ ಆತಂಕಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದ್, ಅಂಬಿನ ಪಾತ್ರಲಿರುವ ಹೊಸ ತರ್ಕಗ, ಭೀಷ್ಮ-ಪರಶುರಾಮರ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಮುಂದೆನೇ ಭೀಷ್ಮ ಕಾಟನ ಒಟ್ಟಿಕಂಡ್ ಇಸಿದ್, ಅಂಬೆ ಅದೇ ಕಾಟಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಸಾಯುದು, ಕರ್ಣನ ಗುಣ ಸೊಬಾವದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿನ ಮೋರೆಗ, ಜೂಜಾಟ ಆಡುವ ಸಬೆಗೆ ಕೃಷ್ಣ ಬಾದು, ಗಂಗಾದೇವಿ ಸನ್ನೇಸಿನಿ ಆದು, ಭೀಷ್ಮನ ಒಳಮೊನ್ನಲಿ ನಾಕ್ ಜನ ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕೆ ಕಾಂಬಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಪ್ರಸ್ತೆ ಮಾಡ್ತು, ವಂಸದ ಬಗ್ಗೆ ಇಚಾರಗ, ಕ್ಷತ್ರಿಯರ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳ್ವ-ಇಂತಾ ಕಡೆ ಹಳೆ ಕತೆನ ಒಂದರ ಹೊಸ ರೀತಿ, ಹುಟ್ಟುತನ ತಿರ್ಗ ಮಾಡ್ಕರ ದಿಟ್ಟ ಕೆಲ್ಲಗಳ

ಪ್ರಯತ್ನ ಆಗುಟು. “ನಾನ್ ಪಾಂಡೋವರ್ದಿನಾಕ್ ಜನನ ಕೊಲ್ಲುದುಲ್ಲೆ. ಅರ್ಜುನನೇ ನನ್ನ ಗುರಿ. ಅದಕ್ಕಾಗಿನೇ ನಾ ಹೋರಾಟ ಮಾಡ್ತೆ”-ಎಂತ ಹೇಳ್ವ ಕರ್ಣನ ಬಾಸೆಗೆ ಹೊಸ ಅರ್ತನ ಹೇಳ್ವು. ಹೌದಲ್ಲನೋ? ಹೀಂಗೂನೂ ಆಕೆ ಆದೇಂತ ತಲೆ ದೂಂಗುವ ಹಾಂಗೆ ಮಾಡ್ತೆ. ಪಾತ್ರಗಳ ಚಿತ್ರಿಸುದಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರ, ಬುದ್ಧಿವೋಂತಿಕೆ ಮತ್ತೆ ಜಾಣ್ಮೆಗೆ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡಿಟು. ನೆಂಪುಲಿ ಇಸಿಕಂಬಂತ ಹಂಞ ಉದಾಹರಣೆಗಳ ಈ ಕೃತಿಲಿ ಎತ್ತಿಹೇಳಕ್.

ಈ ಜೂವ ಬೊದ್ವಿದ್ ಸಾಕಂತೇಳಿಕನ ತನ್ನನ ತಾನೇ ಕೊಲ್ಲಿಕಾಗದೆ ಸಾಯಕೆ ಆತಿದ್ದರೆ ಎಸ್ವ್ ಒಳ್ಳದಿತ್ತ್?

ಬೊದ್ವಾನ ಗಂಜೀರಲಿ ತಕಂಬವಂಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಮೊದುವೆಗೆ ಹೋಕೆ ಸಮಯ ಇದ್ದುಲ್ಲೆ.

ಸತ್ತ ಹೋದವರ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಮರ್ತ್ವದ್ ಬೊದ್ವಿದವರ ಬಗ್ಗೆ ಏಚನೆ ಮಾಡೊಮೊ. ನಮ್ಮಂತವರ(ಬ್ರಾಂಬ) ಹಿಂದೆಂದ ಎಲ್ಲೋವೂ ಬೊಯ್ದವೆ. ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟಕೆ ಯಾರೊಳೊ?

ಭೀಷ್ಮಂಗೆ ಪ್ರೇಮದ ಬೆಲೆ ಅರ್ತ ಆವುಟು. ಹಡ್ಗಾಯಿ ಮರವೊಂದ್ ತನ್ನ ಒಳಗೆನ ಹುಳುಂದಳೇ ಸಾಯಕೆ ಆದು. ರಾಜನ ಪತಾಕೆಗೆ ಗೌರವ ತೋರ್ಪವ ಜನಂಗ ಸುಕಲಿ ಒಳೊನೋ? ಕರ್ಣಂದ್ ತನ್ನಂದಳೂ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಸ್ಥಿತಿ. (ಭೀಷ್ಮ)- ಇತ್ಯಾದಿಗ.

ಕೃತಿನ ಅಕೇರಿನ ಹೋಳು ತನ್ನ ಬೆಲೆನ ಕಳ್ಳಂಬೊದ್ದೆ. ಭೀಷ್ಮರ್ ಯುದ್ಧಲಿ ತಾನ್ ಸೋತರೆ, ಸಾಯಕಾಗಿ ಮಾಡಿಸಿದ ಕಿಚ್ಚಿಲಿ (ಅದ್ ಭೀಷ್ಮ ಅಂಬೆನ ಬಾಳ್ಲಲಿ ಉದ್ದೇಸ ಇಲ್ಲದೆ ಉರಿದ ಕಿಚ್ಚಿನೂ ಹೌದು) - ಹಾರಿ ಅಂಬೆ ಸತ್ತದ್.

ಭೀಷ್ಮನ ಕಡಕಾಲ ಬರ್ದೋವರ ಮೊನ್ಲಿ ಇದ್ದ ಹಾಂಗೆ, ಅವನ ಎದೆಗೆ ಹೆಟ್ಟದ ಬಾಣನ ಎಳ್ಳದ ತೆಗೈಕಾಕನ ಬರ್ದಂತದ್. ಅದ್ ಭೀಷ್ಮನ ಆಯ್ಕೆ. ಇದರನೇ ಇಚ್ಛೆ ಬಾಕನ ಸಾಯ್ದಂತ ಹೇಳ್ವು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಭೀಷ್ಮ ಬಾಣನ ಯಾರ್ಂದ ಎಳ್ಳದ ತೆಗೈದೂಂತ ಏಚನೆ ಮಾಡಿ ಹೆಕ್ಕಿಕಂಡದ್ ದ್ರೌಪದಿನ. ಇದರಲ್ಲಿ ಬಾಳ ಅರ್ತ ತುಂಬಿಟು. ಹೆಣ್ಣುತನಕ್ಕೂ, ದ್ರೌಪದಿನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕೂ, ಪುಂಸ್ತ್ರೀತ್ವಕ್ಕೂ ಕೊಟ್ಟ ಗೌರವ, ದ್ರೌಪದಿ ಸಿಕಂಡಿನ ತಂಗೆ ಎಂತ ಹೇಳ್ವಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಕೆ. ಒಂದ್ ರೀತಿಲಿ ನೋಡ್ತೆ ಸಿಕಂಡಿನೇ ಭೀಷ್ಮರ ಕೊಂದ ಹಾಂಗೆ ಆದೇಂತ ಅರ್ತ ಮಾಡಕ್. ಆ ಹೊತ್ತಲಿ ಭೀಷ್ಮರ ಬಯ್ಯನೂ ಬಾಳ ಅಪೂರ್ವದ್. ಕೃಷ್ಣನ ಕೊಳಲ್ನ ಗಾಯನ ಕೇಳಿಕಂಡೇ ಸಾಯುವ ಇಚ್ಛೆ ಆದ್. ದನ ಮೇಸುವ ಕೆಲ್ಲದ ಆರ್ಯಕುಲಲಿದ್ದ, ಬಣ್ಣ-ಜಾತಿನ ಮಿರ್ದ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಆದ ಮೂಲ ಸೊರ ಕೊಳಲ್, ಅದನೇ ಹೆತ್ತವನ ಜೋಗುಳದ ದನಿ ಸಾ ಆದೆ. ಸಾಯಕಾಕನ ಬೇರ್ಗಳ ಹುಡ್ಕಾಟ. ಈ ಬೊಯ್ಕೆ ಮಹಾಭಾರತದ, ಮಹಾನಾಯಕ ಕೃಷ್ಣಂಗೆ ಗೌರವನೂ ಹವುದು. ಭೀಷ್ಮರ್ ಯುದ್ಧ ಮುಗೈಕಾಕನ ಗಂಗೆ ನೀರ್ನ ತನಿಗೆ ಬುಡೋಕೂಂತ ಹೇಳ್ವ ಭಾರತದ ಕತೆನೂ ಇಲ್ಲಿ ರೂಪ ಬದ್ಲಾಯ್ತಿ ಹೇಳಿಟು. ಕಾದ್ ಇಸಿದ ರಸಗಟ್ಟಿ ಅಕೇರಿಗೆ ಹರೈವಾಂಗೆ ಈ ಸನ್ನಿವೇಸಗ ಕೃತಿಗೆ ಕಿರೀಟದಾಂಗೆ ಕಂಡ್ ಬಂದದೆ. ಕೃತಿನ ಬಾಳ ಬೆಲೆ ಬಾಳ್ವ ಸನ್ನಿವೇಸ ಇದ್.

ಇದರ ಬರೋವು ಬಾಳ ಕಾಲಂದ ತನ್ನನ ಕಾಡ್ ಒಂದ್ ಇಸಯನ ಸಾಕಸ್ವ್ ಸಿದ್ಧತೆಲಿ ಕಾದಂಬರಿ ಆಗಿ ಕೊಟ್ಟೊಳೊ. ಈ ರೀತಿನ ಸಾಹಿತ್ಯಲಿ ಮೆಚ್ಚಿಕೆ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇರ್ಪ್ಪ ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡೋವು, ಗಮನ ಇರ್ಪ್ಪಿ ಏಚನೆ ಮಾಡಕಾದ ಒಂದ್ ರಚನೆನ ಕೊಟ್ಟ ಸಿನೇಯಿತ ಪ್ರಭಾಕರ ಶಿಶಿಲರ ಅಭಿನಂದಿಸಿನೆ. ಈ ರೀತಿಲಿ ತುಂಬಾ ಕೃತಿಗಳ ರಚನೆ ಅವರ್ಂದ ಸಾದ್ಯ ಆಗಲೀಂತ ನಾ ಹಾರೈಸಿನೆ.

30-07-2019

ಡಾ|| ಎಂ. ಪ್ರಭಾಕರ ಜೋಷಿ

ಮಂಗಳೂರು

“ನನ್ನೆರ್ದೆ ಮಾತಾಗ”

‘ಅಳ್ಲ ಊರ್‌ಗೆ ಒಳ್ಳೆಂವನೇ ಗೌಡಗಡ’. ಹಾಂಗಾಗುಟು ಈಗ ನಮ್ಮ ಅರೆಬಾಸೆನ ಸ್ತಿತಿ. ಅಪ್ಪಟ ಅರೆಬಾಸೆಲಿ ಮಾತಾಡೋವೇ ಈಗ ಕಮ್ಮಿ ಆಗೊಳೊ. ಪಂಡಾಲಿ ಗಣ್ಯಕ ವೊಯ್ಯಪ್ಪುರೆಲಿ ಕುದ್‌ಕಂಡ್, ಬಂದ ನೆಂಟ್ರೆರ್ ಎಲಾಡ್ಕೆ ಹರಾಣನ ಇಸಿಕಂಡ್ ಹೊಡ್ಕವ ಪಟ್ಟಾಂಗಲಿನೊ, ಒಳಗೆ ಅಡ್ಕೆ ಕೋಣೆಲಿ ಹಣ್ಯಕ ಹಳೆ ಪಳೆಗಳ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ಹರ್ದುವ ಹರ್ದಲಿನೊ ಬರ್ದ ಅರೆಬಾಸೆ ಪದಗಳ ಸೊಗ್ಗ ಈಗನ ಕಾಲದ ಮ್ಯೊಂಸರ್‌ಗೆ ಗೊತ್ತಿರುಲ್ಲೆ. ಮಾತಾಡೊವು ಬುಡಿವಿ, ಬರೊವು ಸಾ ಹೆಚ್ಚೆ ಜನ ಇಲ್ಲೆ. ಅಳ್ಕಂಡ್ ಬಾವ ನಮ್ಮ ಅರೆಬಾಸೆನ ಒಳ್ಳೆದೊ, ಬೆಳ್ಳೆದೊ ಈಗ ನಮ್ಮ ಕೈಲೇ ಉಟ್ಟು. ಅದ್ಯಾಗಿ ನಾ ಅರೆಬಾಸೆನ ಮೇಲೆನ ಪಿರೀತಿಲಿ ಈ ಬರವಣಿಗೆಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿದೆ. ಈಗ ಅರೆಬಾಸೆ ಕನ್ನಡ, ತುಳು, ಮಳ್ಯಾಳ ಎಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಕಲ್ಪಿದ ಅವ್ವಕ್ಕಿ ಆವುಟು. ನಾ ನನ್ನ ಅಜ್ಜಪ್ಪ, ಉಗ್ಗವ, ಅಪ್ಪ, ಅವ್ವ, ಅಣ್ಣ, ಅತ್ತಿಗೆಕ ಮಾತಾಡ್ತಿದ್ದ ಸುದ್ದ ಅರೆಬಾಸೆ ಪದಗಳ ಹೆರಿ ಕಂಡ್ ನನ್ನ ಬರವಣಿಗೆಲಿ ಬರ್ದನೆ. ಅದರಂದಾಗಿ ನನ್ನ ಅರೆಬಾಸೆ ಮ್ಯೊಂಸಂಗೆ ಹಕ್ಕಲೆನ ಬರವಣಿಗೆ ಆವುಟು.

ಡಾ| ಶಿಶಿಲರ್ ನನ್ನ ನಾಕ್ ಜನ ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರೀತಿನ ಗುರುಗ. ಹಾಂಗೇನೇ ಅವು ಬರ್ದ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಓದಿದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಮೊನ್ನೆಲಿನೊ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ತುಂಬಾ ಗೌರವ ಹುಟ್ಟಿತ್. ಮೊನ್ನೆಗೆ ಹಕ್ಕಲೆ ಆಗುವಾಂಗೆ ಬರ್ದವ ಅವರ ಬರ್ದಟನ ನಾ ತುಂಬಾ ಕುಸಿಲಿ ಓದಿನೆ. ನನ್ನ ಸಹಪಾಟಿ ಕುಯಿಂತೋಡು ದಾಮೋದರ ಗೌಡ್ರು ಡಾ| ಶಿಶಿಲರ ‘ಇರುವುದೆಲ್ಲವ ಬಿಟ್ಟು’ ಕಾದಂಬರಿನ ಅರೆಬಾಸೆಲಿ ಬರ್ದದರ ತೆಗ್ಗ ಓದಿದ ಮೇಲೆ ನಂಗುನೊ ಡಾ| ಶಿಶಿಲರ ಒಂದ್ ಕಾದಂಬರಿನ ಅರೆಬಾಸೆಗೆ ತರ್ಜಿಮೆ ಮಾಡೊಕೂಂತೇಳ್ಳ ಇರಾದೆ ಮೊನ್ನೆನ ಮೂಲೆಲಿ ಹುಡ್ಗಿಕಂಡಿತ್. ಅವರ ಮತ್ಸ್ಯಗಂಧಿ, ಮೂಗು, ಪುಂಸ್ತ್ರೀ ಕಾದಂಬರಿಗ ನನ್ನ ಮೊನ್ನೆಗೆ ತುಂಬಾ ಹಿಡ್ಲಿಟು. ಅದರಿ

ಒಂದರ ತರ್ಜಿಮೆ ಮಾಡಮೋಂತ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ಲೆ. ನಂಗೆ ಸಣ್ಣದಿರಿಕಾಕನ ಯಕ್ಷಗಾನದ ಮೊರ್ಲ್ ಬಾಳ. ಆಗ ನಾ ಅಂಬೆನ ಪಾತ್ರನ ಬಾಳ ಮೆಚ್ಚಿಕಂಡಿದ್ದೆ. ಅಕೇರಿಗೆ ನಾ 'ಪುಂಸ್ತೀ' ನನೇ ತರ್ಜಿಮೆ ಮಾಡಿಕೆ ಏಚನೆ ಮಾಡಿ ಡಾ| ಶಿಶಿಲರ್‌ಗೆ ಫೋನ್‌ಲಿ ತಿಳ್ಳಿದೆ. ಅವುನೂ ಬಾಳ ಕುಸಿಲಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೊ.

ಪುಂಸ್ತೀ ಕಾದಂಬರಿನ ತರ್ಜಿಮೆ ಮಾಡಿಕೆ ಸುರು ಮಾಡಿಕಾಕನ ನಂಗೆ ತಲೆಬೇನೆ ಆತ್. ಈ ಪೌರಾಣಿಕ ಕತೆಲಿ ಬರ್ಪ ಹಂಞ ಸಬ್ಬಕ್ಕೆ ಅರೆಬಾಸೆಲಿ ಸರ್ಯಾದ ಸಬ್ಬನ ಹುಡ್ಕುದು ಕಸ್ಪಾಂತ ಕಂಡತ್. ಮೂಲ ಲೇಖಕರ ಕೃತಿಗೆ ಬಂಜ ಬಾರದಾಂಗೆ, ಅರೆಬಾಸೆ ಸಬ್ಬದ ಜೋಡಣೆಲಿನೂ ಕುಂದುಕೊರೆ ಕಾಣದಾಂಗೆ ಬರ್ಯೊದೂಂತೇಳ್ತೆ ಬಾಳ ಕಸ್ಪದ ಕೆಲ್ಸ. ಪುಂಸ್ತೀ ಕಾದಂಬರಿನ ಓದಿಕಂಡ್ ಹೋದ ಹಾಂಗೇ ನಂಗೆ ಕುದ್ದಲ್ಲಿ, ನಿತ್ತಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಲೆಲಿ ಕೊಣ್ಣಂಡ್ ಇದ್ದ ಅದರ ಪಾತ್ರಗ ಅಂಬೆ, ಭೀಷ್ಮ, ಪರಶುರಾಮ, ಕರ್ಣ, ಸಾಲ್ವ, ಗಿರಿನಾಯಕ, ಸತ್ಯವತಿ, ದ್ರೌಪದೀ, ಸಿಕಂಡಿ, ಕೃಷ್ಣರ ಪಾತ್ರಗ. ಆ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ, ನಡೆವ ಸನ್ನಿವೇಸಕ್ಕೆ ಮೋಸ ಆಗದಾಂಗೆ ಅರೆಬಾಸೆನ ಸಬ್ಬನ ಒಪ್ಪ, ಓರಣಲಿ ಜೋಡ್ಕುದು ಸುಲಬದ ಕೆಲ್ಸ ಅಲ್ಲಾಂತ ನಂಗೆ ಸುರುಲೇ ಗೊತ್ತಾತ್. ಆದರೆ ಹಿಡ್ಡ ಕೆಲ್ಸನ ಅರ್ಧಲೇ ಬುಡ್ಡ ಜಾಯಮಾನ ನನ್ನದಲ್ಲ. ಹಾಂಗಾಗಿ ನನ್ನ ಸಬ್ಬ ಬಂಡಾರಲಿದ್ದ ಅರೆಬಾಸೆ ಪದನ ಎಲ್ಲಾ ನೆಂಪು ಮಾಡಿಕಂಡ್ ಇದರ ಬರ್ಪಳೆ. ಬರ್ಪ ಮೇಲೆ ನಂಗೆ ಬಾಳ ಕುಸಿ ಆತ್. ಇದ್ ಅರೆಬಾಸೆಲಿ ಒಂದ್ ಪೊದ್ದುನ ಕಾದಂಬರಿ ಆಗಿ ಬಂದುಟು. ಇದರ ಜನಂಗ ಮೆಚ್ಚುವೋಂತ ಗ್ರೇಸಿನೆ.

ನನ್ನ ಬರವಣಿಗೆನ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಡ್ ಓದಿ ಡಿ.ಟಿ.ಪಿ. ಮಾಡ್ಲ ಸುಳ್ಳದ ವಿನೂ ಎಂಟರ್‌ಪ್ರೈಸಸ್‌ನ ಮಾಲಕರ್ ಆದ ಶ್ರೀ ನಾಗೇಶ ರೈ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮತಿ ವಿನೋದಿನಿ ಎನ್. ರೈ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ನನ್ನ ಕೃತಜ್ಞತೆಗ.

1-8-2019

ಎಂ.ಜಿ. ಕಾವೇರಮ್ಮ, ಮಾವಜಿ
'ನಿಸರ್ಗ' ಸುಳ್ಳ

ಪುರಾತನ ಭಾರತ

ಚಂದ್ರವಂಶ - ಕುರು ಮಹಾರಾಜನಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ

ಭರತ

ಭುವನ್ಯು

ಸುಹೋತ್ರ

ಹಸ್ತಿ

ವಿಕುಂಠ

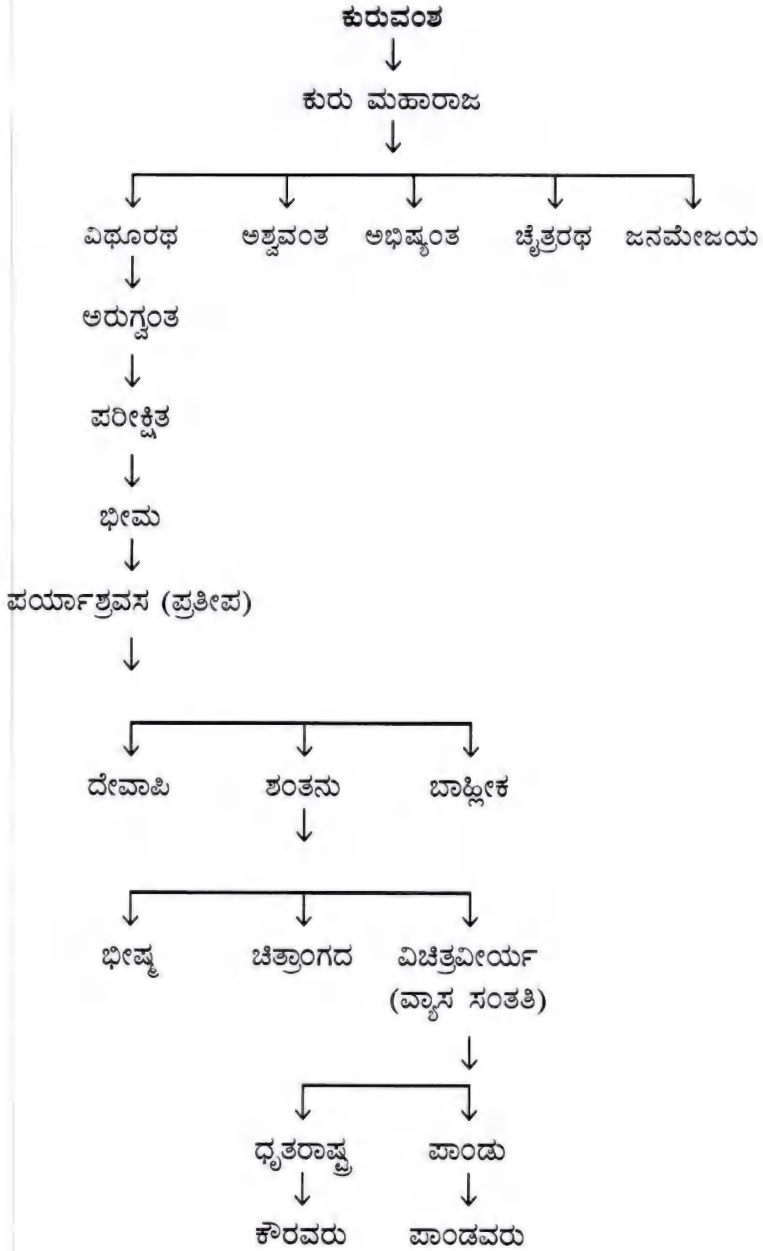
ಅಜಮಿಥ

ಸಂವರಣ

ಕುರು ಮಹಾರಾಜ

ನೂರು ಮಂದಿ ಕೌರವರು

ದುರ್ಯೋಧನ, ಯುಯುತ್ಸು, ದುಶ್ಯಾಸನ, ದುಸ್ಸಹ, ದುಶ್ಯಲ, ಜಲಸಂಧ, ಸಮ, ಸಹ, ವಿಂದ, ಅನುವಿಂದ, ದುರ್ಧರ್ಷ, ಸುಬಾಹು, ದುಷ್ಟದರ್ಷಣ, ದುರ್ಮುಖ, ದುಷ್ಕರ್ಣ, ಕರ್ಣ, ವಿವಿಂಶತಿ, ವಿಕರ್ಣ, ಶಲ, ಸತ್ತ್ವ, ಸುಲೋಚನ, ಚಿತ್ರ, ಉಪಚಿತ್ರ, ಚಿತ್ರಾಕ್ಷ, ಚಾರುಚಿತ್ರ, ಚರಾಶನ, ದುರ್ಮದ, ದುರ್ವಿಗಾಹ, ವಿವಿತ್ತು, ವಿಕಟಾನನ, ಊರ್ಣನಾಭ, ಸುನಾಭ, ನಂದ, ಉಪನಂದ, ಚಿತ್ರಬಾಣ, ಚಿತ್ರವರ್ಮಾ, ಸುವರ್ಮಾ, ದುರ್ವಿರೋಚನ, ಆಯೋಬಾಹು, ಚಿತ್ರಾಂಗ, ಚಿತ್ರಕುಂಡಲ, ಭೀಮವೇಗ, ಭೀಮಬಲ, ಬಲಾಕೀ, ಬಲವರ್ಧನ, ಉಗ್ರಾಯುಧ, ಸುಶೇಷ, ಕುಂಡೋದರ, ಮಹೋದರ, ಚಿತ್ರಾಯುಧ, ನಿಷಂಗೀ, ಪಾಶೀ, ವೃಂದಾರಕ, ದೃಢವರ್ಮ, ದೃಢಕ್ಷತ್ರ, ಸೋಮಕೀರ್ತಿ, ಅನೂದರ, ದೃಢಸಂಧ, ಜರಾಸಂಧ, ಸತ್ಯಸಂಧ, ಸದಃಸುವಾಕ್, ಉಗ್ರಶ್ರವಸ, ಉಗ್ರಸೇನ, ಸೇನಾನಿ, ದುಷ್ಟರಾಜಯ, ಅಪರಾಜಿತ, ಪಂಡಿತಕ, ವಿಶಾಲಾಕ್ಷ, ದುರಾಧರ, ದೃಢಹಸ್ತ, ಸುಹಸ್ತ, ವಾತವೇಗ, ಸುವರ್ಚಸ, ಆದಿತ್ಯಕೇತು, ಬಹ್ವಾಶೀ, ನಾಗದತ್ತ, ಅಗ್ರಯಾಯೀ, ಕವಚೀ, ಕ್ರಥನ, ದಂಡೀ, ದಂಡಧಾರ, ಧನುರ್ಗೃಹ, ಉಗ್ರ, ಭೀಮರಥ, ವೀರಬಾಹು, ಅಲೋಲುಪ, ಅಭಯ, ರೌದ್ರಕರ್ಮ, ದೃಢರಥಾಶ್ರಯ, ಅನಾದೃಷ್ಟ, ಕುಂಡಭೇದೀ, ವಿರಾಮೀ, ಪ್ರಮಥ, ಪ್ರಮಾಥೀ, ದೀರ್ಘರೋಮ, ದೀರ್ಘಬಾಹು, ವ್ಯೂಢೋರು, ಕನಕಧ್ವಜ, ಕುಂಡಾಶೀ, ವಿರಜಸ.

ಹದ್ದೆಂಟ್ ಹೋಳುಗ

1. ಬಾಣ ಎದೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿತ್	25
2. ಹಸ್ತಿನಾ ಪುರನ ಅವ ಏಕೆ ಬುಟ್ಟಿತ್?	32
3. ಸಕ್ತಿಲಿ ಗೆದ್ದಂವನ ಮೊದೋಳ್ಳಿಗ	42
4. ಕೂಸುನ ಬಲಿತಕಂಡತ್ ಆ ರಣ ಮಾರಿ	53
5. ನೀರಾಲಿ ಅರಿದ ಪ್ರೇಮ ಕಮಲ	65
6. ಕಿಚ್ಚನ ಮಾತಲಿ ಗೆದ್ದತ್ ಆ ಕಾಳಗನ	77
7. ನಂಗೆ ಬೇಡ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಬಿಕ್ಷೆ	86
8. ಇರ್ಳನ ಕಾಳಗಲಿ ಉರಿತ್ ಮೊಣ್ಣೆಗೆ.....	97
9. ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುದು ಈ ಸುಕ ?	104
10. ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿ ಕುತ್ತಿಗೆ ಕೊಯ್ತ	113
11. ಗೂಡೆ ಮಿಂದತ್ ನಿಜದ ಪಿರಿತಿಲಿ	120
12. ಮೊನ್ನೆನ ಓದಿಕಣಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ	130
13. ಸುಕದ ನಿಮ್ಮ ಅದ್ ಎಸ್ಪ್ ಸಾಸ್ತತ ಆದು?	141
14. ರೋಸಲಿ ಕುಡ್ಡ್ ನೆತ್ತೆರಾನ	152
15. ಕಣ್ಣಲಿ ಪಿರೀತಿ ಎದ್ದ ಕಂಡತ್	160
16. ಕರ್ಣಾಂತೇಳ್ಳ ಸೂರ್ಯ ಮುಣ್ಗಿಂಗಿತ್	171
17. ಎಲ್ಲನೂ ಕಿಚ್ಚಿಲಿ ಸುಟ್ಟ ಹೋತ್	182
18. ಕೊಳಲ್‌ನ ಗಾಯನಲಿ ಮುಣ್ಗಿ ಹೋತ್.	191

ಬಾಣ ಎದೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು

“ಮುಂದೆನ ಜಲ್ಮಾಂತ ಒಂದು ಇದ್ದರೆ ನಾ ಗಂಡ್ ಅಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣ್ ಅಲ್ಲದ ಜೂವ ಆಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ನಿನ್ನ ಕೊಂದನೆ”

ಮೆಲ್ಲಂಗ ಕಣ್ಣಿನ ತೆರ್ದೆ ನೋಡಿಕನ ನೆಂಪಾದ ಮಾತ್‌ಗ.

ಮೊಲಿದಲ್ಲಿಂದಲೇ ಎಡ್ಡ ಕೈ ಎದೆನ ಮೆಲ್ಲಂಗ ಪೂಜಿಕೆ ಶುರು ಮಾಡ್ತ. ಬೇನೆ ಬಾಳ ಉಟ್ಟು, ಎದೆಗೂಡ್‌ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿದ ಬಾಣ ಹಾಂಗೇ ಉಟ್ಟು. ಅದ್ ಹೆಚ್ಚಿಕಾಕನ ಎಳ್ಳೆ ತೆಗ್ಗಿಕೆ ನೋಡಿ ಆಗದಿರಿಕನ ಅದರ ಅಲ್ಲೆ ಬುಟ್ಟದ್ ನೆಂಪಾತ್. ಈಗ ಇದರ ಎಳ್ಳೆ ತೆಗ್ಗರೆ ಹೇಂಗೇಂತ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ ಬಲ್ಲ ಕೈನ ಬಾಣದ ಹಕ್ಕಲೆ ತಾಕನ, ಅವ ಹೆದ್ರಿದ್ ಮುಂದೆ ಬಾತ್.

“ಬೇನೆ ಜೋರುಟ್ಟೋ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ? ಹಂಞ ಸೈಸಿಕಣಿ. ಆ ಬಾಣನ ಕುತ್ತಿದಲ್ಲಿಂದ ಎಳ್ಳಿಕೆ ಬೊತ್ತಂತ ಮೊದ್ ಮೊದ್ ಪಂಡಿತರ್ ಹೇಳ್ಕೊಳೊ. ಗಾಯ ಆದಲ್ಲಿಗೆ ಪೂಜಿಕೆ ಲೇಪ ತಯಾರ್ ಮಾಡಿಕಂಡ್ ಒಳೊ. ಪಂಡಿತರ್ ನೀವಾಗಿ ಬೇನೆ ಕಮ್ಮಿ ಆಕಿ ಗುಳ್ಳೆಗ ಮತ್ತೆ ಕಸಾಯನ ಮಾಡಿಕಂಡ್ ಒಳೊ”-ಎಂತ ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಳ್ತ.

ಅವ ಹೇಳ್ತರ ಕೇಳಿ ಭೀಷ್ಮ ಅಜ್ಜಪ್ಪ ಅವನನೇ ದುರುಗುಟ್ಟಿಕಂಡ್ ನೋಡ್ಕೊ. ಅವರ ಹುಬ್ಬುಗ ಮೇಲೆ ಹೋತ್. ಮಾತಾಡಿಕೇಂತ ಬಾಯಿ ಬುಡಿಕನ ದೊಂಡೆಪಸೆ ಆರಿ ಹೋಗಿ ಸೊರ ಹೊರ್ದತ್ತೆ. ನೀರ್ ಬೇಕಂತ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ ತೋರುವೆ. ಕೆಲ್ಲದಂವ ಅಲ್ಲೆ ಇದ್ದ ಮೊಣ್ಣಿನ ಮೊಡ್ಕಂದ ನೀರ್ ತಂದ್ ಕೊಟ್ಟತ್. ಅದರ ತಕಂಡ್ ನೀರ್ ಕುಡ್ಯಕೇಂತ ಎದ್ ಕುದ್ರಿಕನ ಜೂವ ರೆಟ್ಟಿ ಹೋದ ಹಾಂಗೆ ಬೇನೆ ಆತ್. ಅದರ ನೋಡಿ ದುರ್ಯೋಧನ ಅಮ್ನರಂದ ಅವರ ಹಕ್ಕಲೆ ಓಡಿ ಬಂದ್ ಅವರ ತಲೆನ ತನ್ನ ತೊಡೆನ ಮೇಲೆ ಇಸಿಕಂಡ್.

“ಕಸಾಯ ಕುಡ್ಡಮೇಲೆ ಇಸ್ವಬೇನೆ ಇರಿಕಿಲ್ಲೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ-ಈಗ ಬಾಯಿ ಬುಡಿನಿ ನಾ ನೀರ್ ಕುಡ್ಡಿನೆ”, ಎಂತ ಹೇಳಿ ಹಂಞ ಹಂಞ ನೀರ್ ಅವರ ಬಾಯಿಗೆ ಹೊಯ್ತ. ಕುಡ್ಡಿಕನ ಹಂಞ ನೀರ್ ದವಡೆ ಸೆರೆಲಿ ಹೊರಗೆ ಬೀತ್. ಅದರ ಅವ ತನ್ನ ಹೆಗ್ಗಿಗೆ ಹಾಕಿಕಂಡಿದ್ದ ಸಾಲಲಿ ಉಜ್ಜಿತ್. ಭೀಷ್ಮ ಅಜ್ಜಪ್ಪನ ಕಣ್ಣಿನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಅವನ ಕಣ್ಣ್ ಸೇರಿತ್. ಆ ನೋಟಲಿ ಬೇನೆ ಇತ್. ಅಜ್ಜಪ್ಪ ನಿಧಾನಲಿ ಮಾತಾಡ್ಕೊ.

“ಕೂಸೂ, ಈ ಬಾಣ ಭಾರೀಬೇನೆ ಕೊಟ್ಟದೆ. ಬೇನೆ ಕೊಡುವ ಹಲ್ಲೆಗಳ ನಾವು ಕಿತ್ ತೆಗ್ಗೊದಿಲ್ಲೆನೋ? ರಾಜ ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಹೇಳ್. ಗಾಯದ ಸುತ್ತೋಳೊ ಬೇನೆ

ಆಗದಾಂಗಿ ಲೇಪ ಹಾಕಿ ನಿದಾನಲಿ ಇದರ ಅವು ಎಳ್ಳೆ ತೆಗ್ಗಲಿ. ಮತ್ತೆ ನಾ ಮುಂದೆನಾಂಗಿ ಆಗ್ಗಡನೋ?”

ಆಗ ದುರ್ಯೋಧನ, “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ನೀವು ಇನ್ ಯುದ್ಧಲಿ ಸೇರಿಕಂಬಕೆ ಆಕಿಲ್ಲೆ. ನೀವ್ಗೆ ದಣ್ಣೆ ಹೆಚ್ಚುಟ್ಟು, ಹಾಂಗಾಗಿ ನೀವು ಮೊಲ್ಗಿಕಂಡೇ ಇರೋಕೂಂತ ರಾಜಪಂಡಿತರ್ ಹೇಳ್ತೊಳೊ. ಈ ಬಾಣ ಬಾಳ ಆಳಲಿ ಎದೆ ಗುಂಡಿಗೆ ಹೊಕ್ಕುಟ್ಟು ಗಡ. ಕಿತ್ತ ತೆಗ್ಗರೆ ದೊಡ್ಡ ನರ ತುಂಡಾಗಿ ಜೂವಕ್ಕೆ ಕುತ್ತು ಬಾದುಗಡ. ಅದಾಗಿಯೇ ಬಿದ್ದ ಹೋಕನ ಮುಟ್ಟು ನೀವ್ಗೆ ಏನ್ ತೊಂದರೆ ಇಲ್ಲೆಗಡ. ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ದಮ್ಮಯ್ಯ, ನೀವದರ ಮುಟ್ಟಿಕೆ ಹೋಗ್ಬೊಡಿ”- ಎಂತ ಹೇಳ್ತೆ.

ಅಜ್ಜಪ್ಪಂಗಿ ಅಚ್ಚರಿ ಆತ್ಲೆ. ಅವು ಏಚನೆಲಿ ಬಿದ್ದೊ. ಯುದ್ಧಾಂತೇಳ್ತೆ ಸೋಲ್ - ಸಾವು ಇದ್ದದೆ. ಈ ಲೋಕ ಸಾಕಾಂತೇಳಿಕನ ನನ್ನ ನಾನೇ ಕೊಂದಾಕಣಕಸ್ಸೆ. ಬೇಕರೆ ನಾ ಈಗಲೇ ಸಾಯಕ್. ಈ ಬಾಣನ ಕಿತ್ತ ತೆಗ್ಗರೆ ಆತ್. ನಿಮ್ಮಲಿ ನಾ ಸಾಂಯುವೆ. ತೆಗ್ಗದಿದ್ದರೆ ಅದು ಹೆಚ್ಚಿ ಕಂಡ್ ಇರಿಕನ ಮುಟ್ಟು ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿ ಕಂಡ್ ನನ್ನ ಕಣ್ಣೆದ್ರಿಗೆ ನಡ್ಕೊದರ ಎಲ್ಲಾ ನೋಡಿಕಂಡ್ ಇರೋಕಸ್ಸೆ. ಇದರ್ಂದ ಏನ್ ಸುಕೆ? ನಂಗಿ ಇನ್ನ ಬುಡ್ಗಡ ಈ ಬಾಣನ ಕಿತ್ತ ತೆಗ್ಗರೆ ಮಾತ್ರ.

ಭೀಷ್ಮ ಅಜ್ಜಪ್ಪಂಗಿ ಅವ್ಗೆ ಇದ್ಯೆ-ಬುದ್ಧಿ ಕಲ್ಪಿದ ಗುರುಗ ಪರಶುರಾಮರ ನೆಂಪಾತ್. ಸಾವು ಇಲ್ಲದ ಮೊನ್ರ್ ಒಳೋನೋ? ಹಾಂಗಾದರೆ ಚಿರಂಜೀವಿ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಏನ್ ಅರ್ತ ಉಟ್ಟು? ಎಂತ ಗುರುಗಳ ಕೇಳಿಕಾಕನ ಗುರುಗ,

“ನೀ ಸುಮ್ಮಂಗಿರ್ ಭೀಷ್ಮ, ಚಿರಂಜೀವಿ ಎಂತ ಹೇಳ್ತೆ ಒಂದು ಕಟ್ಟ ಕತೆ. ಈಗ ನೋಡು, ನನ್ನ ಬೇಕರೆ, ತುಂಬಾ ವೊರ್ಸದ ಹಳಬಾಂತ ಹೇಳಕ್. ಹುಟ್ಟಿದವಂಗಿ ಸಾವು ಇರೋಕೇ ಇರೋಕು. ಈ ಬೊದಾಕಲಿ ಯಾಗೋಳೊ ಸೀಂಯಿಂದ ಕಂಯಿನೇ ಹೆಚ್ಚೆ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ನಂಗುನೂ ಜೂವ ಸಾಕಾಂತ ಆದೆ. ಏನ್ ಮಾಡ್ತು ಹೇಳ್? ಸಾಯುದ್ ನಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆನೋ? ಹಾಂಗೆ ಸಾಯೋಕೂಂತೇಳ್ತೆ ನಮ್ಮ ಜೂವನ ನಾವೇ ತಕಣಕು. ಚಿರಂಜೀವಿ ಆಗಿರಿಕೆ ಯಾರಿಗೂ ಆಕಿಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ನಾವು ನೆನ್ನಿಕಾಕನ ನಮ್ಮ ಜೂವ ಹೋಕುಂತಾದರೆ ಬಾಳ ಒಳ್ಳೆದಿತ್ತೆ”.

“ನಾವು ನೆನ್ನಿಕಾಕನ ಸಾಯುದ್”- ಇದರ ನೆಂಪುಲಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪನ ಮೋರೆಲಿ ನೆಗೆ ಕಂಡತ್. ಈ ಬಾಣನ ಎಳ್ಳರೆನಾ ಸತ್ತೇ ಹೋಂವೆ. ನಂಗಿ ಮೊನ್ನಾದರೆ ನಾ ಇದರ ಕೀಳುಂವೆ. ಇದರ ನಿಜದ ಅರ್ತ ‘ನೆನ್ನಿಕಾಕನ ಸಾಯುದ್’. ಸಾಯಿದೆ ಇರುವ ಮೊಂಯಿಂಸನೇ ಇಲ್ಲೆ. ಎಲ್ಲಾ ಕಟ್ಟಕತೆ. ಇದೇ ನಿಜದ ಸಂಗತಿ. ಅದರ್ಂದ ಮೇಲೆ ಗುರು ಪರಶುರಾಮರ ನಾ ಕಂಡತ್. ಬೊದ್ಕೊಳೊನೋ? ಸತ್ತೊಳೊನೋ? ಸತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವರ ಅಕಿರಿನ ಜೀವನ ಹೇಂಗಿತ್? ಬೇನೆ ಇಲ್ಲದ ಸಾವು ಸಿಕ್ಕಿದೋ?

ಭೀಷ್ಮ ಅಜ್ಜಪ್ಪ ಮೊಲ್ಗಿದಲ್ಲಿಂದಲೇ ಸುತ್ತೋಳೊ ನೋಡ್ತೊ. ಒಂದು ಕಡೆಲಿ ದ್ರೋಣ, ಕರ್ಣ, ಶಲ್ಯರ್, ಇನ್ನೊಂದ್ ಕಡೆ ಕೃಷ್ಣ, ಯುಧಿಷ್ಠಿರ, ಭೀಮ, ಅರ್ಜುನ,

ನಕುಲ, ಸಹದೇವರಾಗ. ಅವೈ ನೆಗೆ ಬಾತ್. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಾಜ ಗದ್ದಿಗೆಗೆ ಮುಂದೆನ ಯಜಮಾನನ ನಿರ್ದಾರ ಮಾಡುವ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರ ಯುದ್ಧ, ಕಳ್ಳ ಒಂಬತ್ತ ದಿನ ಉರ್ದಾಪತ್ತ ಮಾಡಿ ನಡ್ವಿದೊವು ಈಗ ನನ್ನ ಸುತ್ತೋಳು ಸೇರೋಳೊ. ನೆತ್ತರಾಲಿ ಕೈ ತೊಳ್ಳೊವೈ. ಮುಂದೆನ ಯಜಮಾನನ ಗದ್ದುಗೆಂದ, ನೆತ್ತರಾನ ಸಂಬಂದ ಈ ಸಮಯಲಿ ದೊಡ್ಡದಾಗುಟ್ಟು. ನಾ ಹೀಂಗೆ ಮಂಚಲಿ ಮೊಲ್ಲಿರೆ ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲದೋ? ಭೀಷ್ಮ ಅಜ್ಜಪ್ಪ ಯುಧಿಷ್ಠರನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡ್ಲೊ. ಆಗ ಅವ ಒಂದೆರ್ದ ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಬಾತ್.

ಸುರುಂದೊಳೊ ಯುದ್ಧ ಬೇಡಾಂತ ಹೇಳ್ತಂವ ನಾ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ನೀವ್ ಹೀಂಗೆ ಆದರ ನಂಗೆ ಸೈಸಿಕೆ ಆದ್ಲೆ. ನಿಮ್ಮಂದ ನಂಗೆ ಈ ಸಿಂಹಾಸನ ಮುಖ್ಯ ಅಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿ ಎಂತಾ ದುರಂತ ನಡ್ವೋತ್? ಇನ್ನ್ ಯುದ್ಧ ಸಾಕ್ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ನೆಂಟ್ ಇಷ್ಟರ ನೆತ್ತರಂದ ಮೆತ್ತಿದ ಈ ಸಿಂಹಾಸನಲಿ ಕುದ್ದ ಯಾವ ಅರ್ಸ್ ನೆಮ್ಮದಿಂದ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡ್ಲೊ ಹೇಳಿ. ನಾ ತಿರ್ಗ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋನೆ. ತಮ್ಮಂದರಿಗೆ ಪಾಂಚಾಲ ದೇಶ ವಿರಾಟನಗರ ಉಟ್ಟು. ದುರ್ಯೋಧನನೇ ರಾಜ್ಯ ಆಳಿಕಂಡಿಲ್ಲೆ.”

ಇದರ ಕೇಳಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪಂಗೆ ಏನ್ ಹೇಳೊಕೂಂತ ಗೊತ್ತಾತ್ತೆ. ಸಣ್ಣದರಂದಳೇ ಈ ಧರ್ಮರಾಯ ಹೀಂಗೆ ಏಚನೆ ಮಾಡಂವ. ತಾನ್ ಬೇನೆ ತಿಂದರೂ, ತನ್ನಂದಾಗಿ ಬೇರೇವೈ ಬೇನೆ ಆಕೆ ಬೊತ್ತ. ಬೇರೋವೆಲ್ಲಾ ಸುಕಲಿ ಇಲ್ಲಿಂತ ಅವನ ಏಚನೆ. ಅವನಾಂಗೆ ಒಳ್ಳೆಗುಣ ಎಳ್ಳಪ್ಪ ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ಇಲ್ಲೆ. ಇಲ್ಲರೆ ಪಾಂಡವರ್ ಕೇಳ್ತ ಐದ್ ಗ್ರಾಮಗಳ ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ಕೊಡಿಕೆ ಏನಾಗಿತ್? ಹಾಂಗಾಗಿದ್ದರೆ ಈ ಯುದ್ಧನೇ ನಡ್ವತಿಲ್ಲೆ. ಈಗಲೊ ಧರ್ಮರಾಯ ಅದೇ ರಾಗನ ಎಳ್ತದೆ. ಅವ ಬದ್ಲಾತ್ತೆ. ಈ ದುರ್ಯೋಧನ ಮಾತ್ರ ಬದ್ಲಾದ್ಲೆ. ಹೇಳ್ತರನೇ ಹೇಳಿ ಏನ್ ಸುಕ?

ಆದರೂ ಭೀಷ್ಮಜ್ಜಪ್ಪನ ಕಣ್ಣೆಗ ದುರ್ಯೋಧನನ ನೋಡ್ತ. ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ಅವರ ಮೊನ್ನ್ ಅರ್ತ ಆಗಿ ಅವ ಕಣ್ಣೆ ಮುಚ್ಚಿ ಕಂಡತ್. ಅಜ್ಜಪ್ಪ ನಿಧಾನಲಿ,

“ಧರ್ಮರಾಯ ಹೇಳ್ತರ ಕೇಳ್ತನೋ ಕೂಸು? ಅವಂಗೆ ರಾಜ್ಯದ ಆಸೆ ಇಲ್ಲೆ. ಯುದ್ಧಮಾಡ್ತೆ ಏನಾದೂಂತ ನನ್ನ ನೋಡಿ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕ. ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲಿಕೆ ನನ್ನನೇ ನಾ ಬಲಿ ಕೊಟ್ಟೆ. ನಂಗೆ ನೆಮ್ಮದಿನ ಸಾವು ಕೊಟ್ಟನೋ ಕೂಸೇ? ಇಂದ್ ನಂಗಾದ್ ನಾಳೆ ನಿಂಗಾದು. ಒಂದ್ ಕಾಲಲಿ ಯುದ್ಧಂದ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಸ್ಯೆಗ ತೀರ್ದಂತ ತಿಳ್ತಂವ ನಾ. ನಾ ಗೆದ್ದದಕ್ಕೆ ನಾ ಹೆಮ್ಮೆ ಪಟ್ಟಂವ. ಆದರೆ ಕೂಸೂ, ಈಗ ನಂಗೆ ಅರ್ತ ಆಗುಟ್ಟು, ಯುದ್ಧಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಗೆಲ್ಲಿಕೆ ಆಕಿಲ್ಲೆಂತ ಸತ್ಯ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಾತ್. ಮೊಂಯಿಸರ ಜೀವನಲಿ ಕಡೆಗೆ ಒಳ್ಳೊದು ಅವನ ಹೊರಗಿನ ಗೆಲ್ಲಟ ಅಲ್ಲ. ತನ್ನ ತಾನ್ ಗೆಲ್ಲದೆ ನಿಜವಾದ ಗೆಲ್ಲಟ. ನ್ಯಾಯ ಮತ್ತೆ ಧರ್ಮ ಪ್ರಕಾರ ಪಾಂಡೋವೈ ಏನ್ ಕೊಡೊಕೊ ಅದರ ಕೊಟ್ಟ ಬುಡು. ಚಂದ್ರವಂಶ ಅಳ್ತ ಹೋಕೆ ನೀ ಕಾರಣ ಆದಿಯ. ಇದರ ನೀ ತಿಳ್ಳ. ಕಳ್ಳದರ ಬದ್ಲಾಯ್ತಿಕೆ ಈಗಲೊ ನಿಂಗೆ ಆದು.”

ಅಜ್ಜಪ್ಪನ ತಲೆ ಈಗಲೊ ಪುಳ್ಳಿನ ತೊಡೆ ಮೇಲೇ ಇತ್. ಅವಂಗೆ ಅವರ

ಕಣ್ಣಿನ ಎದ್ದಿಸಿಕಾಗದೆ ಮತ್ತೆ ಅವ ಕಣ್ಣ್ ಮುಚ್ಚಕಾತ್. ಅದೇ ಸ್ಥಿತಿಲಿ ಅವ ಕಷ್ಟಲಿ ಮಾತಾಡ್.

“ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ ಯುದ್ಧ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಕಾಕನ ನಾ ಗೆದ್ದೇ ಗೆದ್ದನೆಂಬ ಹಮ್ಮು ನಂಗಿತ್ತೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಅಡಿಕಲ್ಲೆ ಉರ್ಬಿ ಬಿದ್ದಮೇಲೆ ಈ ಗೆಲೆನ ಕನ್ ಕಾಂಬ ಬಾಗ್ಯನೂ ನಂಗಿಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಈಗ ಯುದ್ಧ ಅರ್ಧಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿರೆ, ನಿಮ್ಮ ಹಮ್ಮು ಮುರೈಕಾಗಿ ನಾವು ಮಾಡ್ ನಾಟಕಾಂತ ಜನ ತಿಳೈಕಿಲ್ಲೆನೋ? ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ, ಚಂದ್ರವಂಶದವ ನಡೋಳ್ಳೆನ ಬೇರೆ ದೇಶದ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಜನಂಗ ಇನ್ ಮುಂದೆ ನಾವು ಮಾಡ್ಕಾಂಗ ಅವುನೂ ಮಾಡ್ಕೊ ಒಮ್ಮೆ ಸುರು ಮಾಡ್ ಯುದ್ಧನ ಯಾರ್ ಗೆದ್ದದ್, ಯಾರ್ ಸೋತದ್ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಅದರ ಅರ್ಧಲಿ ನಿಲ್ಲುಸುದು ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಧರ್ಮ ಅಲ್ಲ. ಸಣ್ಣಂದರ್ಂದಳೇ ನನ್ನ ನೀವು ತೊಡೆ ಮೇಲೆ ಕುದ್ರಿಸಕಂಡ್ ಪಾಠ ಹೇಳ್ತೀವು. ಇಸಿದ ಹೆಜ್ಜೆನ ಮುಂದೆ ಇಸುದೇ ಸೋಗ್ ಅಲ್ಲನೋ? ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಹೇಡಿ ಆದರ್ಂದ, ಯುದ್ಧಲಿ ಸೋತರೂ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲೆ. ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲುಸುವ ಮಾತ್ ಮಾತ್ರ ಬೇಡ.”

ಭೀಷ್ಮಜ್ಜಪ್ಪ ಮಾತ್ ಮುಂದರಿತ್ತೆ. ಬಾಣ ಹೆಟ್ಟಿದ ಬಾಗದ ಬೇನೆ ರಣರಂಗನ ನೆಂಪಿಗೆ ತಾತ್. ಒಮ್ಮೆ ತಾವು ಮೊಲಿದಲ್ಲಿಂದ ಸುತ್ತೋಳೂ ನೋಡ್ಕೊ. ಆದ್ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳೆ. ಅದ್ ಹೆಣ್ಣ್ ಅಲ್ಲದ, ಗಂಡೂ ಅಲ್ಲದ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ರೂಪ. ಹತ್ತನೇ ದಿನದ ಯುದ್ಧ ಸುರಾಕನ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಂಗ ಒಮ್ಮೆಲೇ ತನ್ನದರ್ ನಿತ್ತ ಅದರ ನೋಡಿ ಅವು ಸೋಜಿಗಪಟ್ಟೊ. ಅದ್ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟಿತ್. ಎದೆ ಕವಚ ಹಾಕಿತ್. ತಲೆಲಿ ಕಬ್ಬಿಣದ ಟೊಪ್ಪಿ ಇತ್. ಆದರೆ ಮೋರೆಲಿ ಗಂಡಸ್ ತನದ ಹೊಳ್ಳು ಇತ್ತೆ. ಮುಂಡಲಿ ಎದ್ದ ಕಾಂಬಾಂಗ ಉದ್ದಲಿ ಎಳ್ಳ ಕುಂಕುಮದ ನಾಮ ಇತ್. ಒಂಭತ್ ದಿನದ ಯುದ್ಧಲಿ ಆದರ ಒಮ್ಮೆನೂ ನೋಡ್ತಿಲ್ಲೆ. ಈ ರೀತಿನ ದಿರಿಸ್ ಹಾಕಂಡ್ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬರಕಾದ ಅಗತ್ಯ ಇತ್ತೆ. ಅದ್ ಧರ್ಮಕ್ಷೇತ್ರಂತೇಳ್ಳ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರಲಿ ನಡೆವ ದರ್ಮಯುದ್ಧ. ಗುರು ಮನ್ನಿಕಂಡ್ ದಿನಕಳೈಕಾಕನ ಅರ್ಜುನ ಈ ವೇಸಲೇ ‘ಬ್ರಹ್ಮನ್ನಳೆ’ಂತ ಹೆಸ್ ಇಸಿಕಂಡ್ ವಿರಾಟ ನಗರಲಿ ಇದ್ದಿರೊಕು. ಆದರೆ ಇದ್ ವೇಸ ಹಾಕುವ ಜಾಗೆ ಅಲ್ಲ. ಯುದ್ಧ ನಡೆವ ರಣರಂಗ.

ಭೀಷ್ಮಜ್ಜಪ್ಪ ಧರ್ಮರಾಯನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡ್ಕೊ..

“ಕೂಸೂ, ಅದ್ ಯಾರ್ ನನ್ನ ಎದೆಗುಂಡಿಗೆ ಗುರಿ ಇಸಿ ನನ್ನ ಈ ಅವಸ್ತೆಗೆ ತಂದೋವು? ಆ ಜನನ ನೋಡಿ ನಂಗ ಕಣ್ಣೆತ್ತಲೆ ಬಂದ್ ನಿತ್ತೆ. ಯಾರ್ ಹೇಳದನೂ ಅದ್ ನಂಗ ಬಾಣ ಬುಟ್ಟಿತ್. ಅಸ್ತೇ ನಂಗ ಗೊತ್ತಿರು. ಮತ್ತೆ ಎಚ್ಚರ ಆಕನ ನಾ ಇಲ್ಲಿ ಒಳೆ. ಹೇಳ್ ಕೂಸು, ಅದ್ ಯಾರ್?”

ಧರ್ಮರಾಯ ಕೆಳಗೆ ಮೊರೆ ಹಾಕಿ ಉತ್ತರ ಹೇಳ್ತೆ.

“ಅವ ದ್ರುಪದನ ಮಂಜ ಸಿಖಂಡಿ. ಅವನ ರಥನ ನೀವು ಸರ್ಯಾಗಿ ನೋಡ್ತೇಂತ ಕಂಡದೆ. ರಥದ ಮೇಲೆ ಪಾಂಚಾಲ ದೇಸದ ಪತಾಕೆ ಇತ್. ಅವ ದೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನ ದ್ರೌಪದಿಂದ ಮುಂದೆ ಹುಟ್ಟಿದಂವ. ಅವ ನೋಡಿಕೆ ಹಾಂಗಿದ್ದರೂ ದೊಡ್ಡ ಬಿಸ್.

ಆದರೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ನೀವು ಹಂಚಾ ಜಾಗ್ರತೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ನೀವು ಈ ಗತಿ ಬಾತಿತ್ತ್.

ಪಾಂಚಾಲ ದೇಸದ ದೊರೆ ದ್ರುಪದನ ಮಂಜನ ಕತೆನ ಗೂಢಾಚಾರರ್ ಬಾಳ ಹಿಂದೆನೇ ಭೀಷ್ಮಜ್ಜಪ್ಪಂಗೆ ಹೇಳ್ವ ನೆಂಪಾತ್. ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದ ದ್ರುಪದ ಅವನ ನೆತ್ತರ್ ಸಂಬಂದದ ಗೂಡೆನ ಮೊದ್ವ ಆಗಿತ್ತ್. ಒಂದೇ ಬೊಳಿನ, ನೆತ್ತರ್ ಸಂಬಂದದ ಗೂಡೆನ ಮೊದ್ವ ಆದದಕ್ಕೆ ಇರೊಕು. ಇಂತಾ ಕೂಸು ಹುಟ್ಟಿದ್. ಅತ್ತ ಗಂಡುನೂ ಅಲ್ಲ, ಇತ್ತ ಹೆಣ್ಣೂನೂ ಅಲ್ಲದ ಸಂತಾನ. ಪಾಂಚಾಲ ದೇಸದ ಮುಂದೆನ ರಾಜಾಂತ ಅವನ ಯಾರೂ ಒಪ್ಪಿಕಂಬಕಿಲ್ಲೆಂತ ದ್ರುಪದಂಗೆ ಅಂದೇ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತ್. ಅದರ್ಂದಳೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ್ಂದ ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯ ಕಳ್ಕಂಡಿದ್ದ ದ್ರುಪದನಲ್ಲಿ ಸೇಡ್ನ ಕಿಚ್ಚ ಹೊತ್ತಿಕಂಡಿತ್ತ್. ಅವ ಕೈ ಹಿಡ್ವ ಹೆಣ್ಣಲಿ ರಾಜ್ಯ ಆಳಿಕೆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಇದ್ದ ಗಂಡ್ ಮಕ್ಕಳ ಪಡ್ಯಕೆ ಆಕಿಲ್ಲೆಂತ ತಿಳ್ವ ಗಟ್ಟಿ ಮುಟ್ಟಾದ ಒಂದು ಗಂಡು ಕೂಸುನನೂ, ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಣ್ಣ ಕೂಸುನನೂ ದತ್ತಕ್ಕೆ ತಕಂಡ್, ಅವರ ಹೋಮ ಮಾಡಿ ಸುದ್ಧ ಮಾಡಿ ಹೋಮಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದೊವೊಂತ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ರಾಜ ಮಕ್ಕಳ ಹಾಂಗೆ ಬೆಳ್ಳಿ, ಅವರ ಹುಟ್ಟುನ ಗಂಧಗಾಳಿ ತಿಳ್ವದ ಹಾಂಗೆ ನೋಡಿ ಕಂಡತ್. ಅವ್ವೆ ದೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನ, ದ್ರೌಪದೀಂತ ಹೆಸ್ರ ಇಸಿತ್. ಲೋಕದ ಜನ ಎಲ್ಲಾ ಅವರ ದ್ರುಪದರಾಜನ ಮಕ್ಕಾಂತಳೇ ತಿಳ್ಳೊ. ದೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನನಲ್ಲಿ ದ್ರೋಣಂದಾದ ಸೋಲುನ ಸಂಗತಿನ ತಿಳ್ಳಿ, ಹೈದನಲ್ಲಿ ದ್ರೋಣನ ಇರೋದ ದ್ವೇಷದ ಕಿಚ್ಚಿನ ಹೊತ್ತಿಸಿತ್. ಈ ಇಸಯ ಧರ್ಮರಾಯಂಗೂ ಗೊತ್ತಿತ್ತೆ. ದ್ರುಪದ ರಾಜನ ಸೊಂತ ಮಂಜ ಶಿಖಂಡಿಂದ ಹಸ್ತನಾವತಿನ ಅಡಿಕಲ್ಲೆ ಆದ ಭೀಷ್ಮಜ್ಜಪ್ಪ, ಮೊಲ್ಗಿದಲ್ಲೇ ಆದೊ. ದ್ರುಪದ ರಾಜನ ಸೊಂತ ಮಂಜ ಗಂಡೂ ಅಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣು ಅಲ್ಲ. ಭೀಷ್ಮ ಅಜ್ಜಪ್ಪ ಹಳೆ ನೆಂಪುಂದ ನಡ್ಕಿದೊ.

ಅವರ ತಲೆನ ತೊಡೆ ಮೇಲೆ ಇಸಿಕಂಡ್ ಇದ್ದ ದುರ್ರೋಧನನೂ ನಡ್ಕಿತ್. ಅಜ್ಜಪ್ಪನ್ನ ಸಾವು ಹಕ್ಕಲಾತೋಂತ ಗ್ರೇಸಿ ಅವ, “ಎನಾದೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಉಸ್ರಾಡಿಕೆ ಕಸ್ತ ಆದನೋ?” ಎಂದ್ ಕೇಳ್ತೊ.

ಅಜ್ಜಪ್ಪ ಮುಂದೆನಾಂಗೆ ಆದೊ, “ಕೂಸೂ, ಅಪಸಕುನದ ಮಾತ್ಂತ ಗ್ರೇಸ್ ಬಡ. ಸಣ್ಣದರ್ಂದ ಇಲ್ಲಿಮುಟ್ಟ ನಡ್ವ ನೆಂಪುಗಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಬೇಡಾಂತೇಳ್ತೊ ನೆಂಪಾದೆ. ಕೆಲವೊಂದು ತೊಪ್ಪುಗ ನಾವ್ವ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಆಗಿ ಬುಟ್ಟದೆ. ಕೆಲವು ತೊಪ್ಪುಗ ನಾವ್ವ ಗೊತ್ತಿದ್ದೇ ನಡ್ವದೆ. ನೀನೇ ಏಕೆನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡು. ಅಂದ್ ಕಪಟದ ಪಗಡೆ ಆಟಲಿ ಧರ್ಮರಾಯ ರಾಜ್ಯ ಕಳ್ಳಾಂಡರೂ ಆಟ ನಿಲ್ಲಿತ್ತೆ. ತನ್ನ ತಮ್ಮಂದರ, ತನ್ನ, ದ್ರೌಪದಿನ ಪಂತಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸೋತತ್. ಆಗ ನೀ ಮುಟ್ಟುನ ಹೆಂಗ್ ಸ್ ದ್ರೌಪದಿನ ತುಂಬಿದ ಸಭೆಗೆ ಎಳ್ವ ತಾವಾಂಗೆ ದುಶ್ಯಾಸನಂಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡ್ವ. ಅವ ಅದರ ಸೆರ್ಂಗಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಮಾನಬಂಗ ಮಾಡಿಕೆ ಮುಂದಾತ್. ಆಗ ಕೃಷ್ಣ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಂದ್ ಅವಳ ಮಾನಹಾನಿನ ತೊಪ್ಪಿಸಿತ್. ಆದರೆ ಅಂದ್ ಭೀಮ ಮಾಡಿದ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗೆ ಹಾಂಗೇ ಒಳ್ಳುಟ್ಟು. ಯುದ್ಧ ಈಗ ನಿತ್ತರೆ ಆ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗೆ ಅರ್ತ ಇಲ್ಲದಾಂಗಾದೆ. ಅದರ್ಂದ

ಮಗಾ, ನೀನೂ ಬೊದ್ಧಿಕ. ಒಳ್ಳವರನ್ನೂ ಬೊದ್ಧಿಕೆ ಬುಡು.”

ಒಮ್ಮೆಲೇ ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಳ್ವೆ, “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ ನೀವು ಅರ್ದಕ್ಕೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರಿ. ಪಾಂಡವರ ಮತ್ತೆ ದೌಪದಿನ ದೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಮಹಾರಾಜರ ಆಳ್ವೆಗಳಾಂಗ್ಗೆ ದುಡ್ಡೋದರ್ಂದ ಬುಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ ಅವ್ವೆ ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ಥನ ಕೊಟ್ಟೊ. ಆದರೆ ಸೋತನೇಂತ ಗೊತ್ತಿದ್ದಾನೂ ಮತ್ತೆ ಜೂಜಾಟ ಆಡ್ತಲೆ ಈ ಧರ್ಮರಾಯ? ಅವನ ಜೂಜುಕೋರ ತನನೇ ಇಂದ್ನ ಈ ರಗಳೆಗೆ ಕಾರಣ. ಕಂಡಿತ ಸೋತನೇಂತ ಗೊತ್ತಿದ್ದರುನೂ ರಾಜಧರ್ಮಾಂತ ಈ ಧರ್ಮರಾಯ ಹೇಳ್ವೆ ನೀವ್ಗೆ ನೆಂಪಿಲ್ಲೇನೋ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ? ಕ್ಷತ್ರಿಯಂಗ್ಗೆ ಜೂಜುನ ಹಾಂಗ್ಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡ್ತುನೂ ರಾಜದರ್ಮ. ಅಲ್ಲಿ ಸೋಲ್ ಗೆಲುವು ಮುಕ್ತ ಆದುಲ್ಲೆ.”

ಈಗ ಭೀಷ್ಮ ಅಜ್ಜಪ್ಪ ಕೃಷ್ಣನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡ್ತೊ. ಅವ ಏನ್ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಂವನಾಂಗ್ಗೆ ನಿತ್ತಿತ್ತ. ಬುದ್ಧಿವೂಂತರ್ ಹೆಚ್ಚ ಮಾರಾಡ್ತೆ ಗಡ. ಕಣ್ಣಿನ ನೋಟನ ದರ್ಮರಾಯನ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿಸಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪ ಕೈ ಸನ್ನೆ ಮಾಡ್ತೊ. ದರ್ಮರಾಯ ಮಂಚದ ಹಕ್ಕಲೆ ಬಂದ್ ಬೊಗ್ಗಿತ್. ಅವನ ಎರ್ದ ಕೈಗಳ ಬೊಗ್ಗಲಿ ಹಿಡ್ಕಂಡ್ ಸಣ್ಣ ದೆನಿಲಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪ ಹೇಳ್ತೊ, “ಕೂಸೂ, ಒಟಾರ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಹೇಂಗ್ಗೆ ಕೈಲಾಗದವರಾಂಗ್ಗೆ ಕುದ್ದೊಳೊ ನೋಡು. ಯುದ್ಧ ಬೇಡಂತೇಳ್ತೊ ನಿಲ್ಲಿಕೆ ಬೊತ್ತದೆ. ಯುದ್ಧ ಬೇಕಂತೇಳ್ತೊ ಮುಂದರಿಕೆ ಆಗದ ಸ್ತಿತಿಲಿ ನಾ ಒಳೆ. ಹೆಣ್ಣುಕೈಗಳೆಗೆ ಸೋಲದೆ, ಗಂಡ್ಗಳೆಂದ ಸೋಲಿಕೆ ಆಗದೆ ಇರುವ ನನ್ನ ಒಬ್ಬ ಸಿಖಂಡಿ ಈ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ತಂದ್ ನಿಲ್ಲಿಟು. ನಮ್ಮ ಮೊನ್ನೆಗೆ ಬಂದ ಹಾಂಗ್ಗೆ ಮಾಡಿಕೆ ಆಗದ ಸಿಖಂಡಿ ಸ್ತಿತಿಲಿ ನಾವು ಬೊದ್ಧಕಾದೆ. ಏನೆಲ್ಲಾ ಆಕೊ ಆದ್ ಆಗೇ ಹೊಗ್ಲಿ. ಯುದ್ಧ ಮುಂದರ್ದಲಿ. ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಜಯ ಆಗಲಿ.”

ಬೀಷ್ಮ ಅಜ್ಜಪ್ಪ ಮಾತನ ನಿಲ್ಲಿಸಿದೊ. ಪಾಂಡವರ್ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸಿ ಅವ್ವ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದ್ ಆ ಕೋಣೆಂದ ಕೃಷ್ಣನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೊರಗೆ ಹೋದೊ. ದುರ್ಯೋಧನ ಮುಂದೆನ ಹಾಂಗ್ಗೆ ಕುದ್ದಾಕಂಡೇ ಇತ್ತ. ಅವನ ನೋಡಿ ಬೀಷ್ಮ ಅಜ್ಜಪ್ಪ ಹೇಳ್ತೊ, “ಕೂಸೆ, ತೊಪ್ಪುನೋ, ಸರಿಮೋ ನಿನ್ನಹಕ್ಕಲೆ ಒಂದು ಕ್ರಮ ಉಟ್ಟು. ಯುದ್ಧನಿಲ್ಲದು ಇಲ್ಲೇಂತ ಹೇಳ್ವ ಮೇಲೆ ನೀ ಹಿಂಗ್ಗೆ ಕುದ್ದುದು ಸರಿ ಇಲ್ಲ. ನೀ ಇನ್ನ್ ಹೊಡ್. ಇಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರ್ ಒಳೊ. ನೋಡಿಕಂಬ ಆಳ್ವೆಗೆ ಒಳೊ. ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದ್ ದಿನ ಉದ್ಧವ ಸರೀರ ಇದ್. ನನ್ನ ಚಿಂತೆನ ಬುಡು. ಇನ್ನ್ ಕೊರವರ ಸೇನೆನ ಮುಂದೆ ನಡ್ತುವ ಬಿಸಾಕಂತೇಳ್ತೆ ಗುರು ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ್ ಮಾತ್ರ. ಅವ್ವ ಸೇನೆನ ಎಜಮಾನ್ಯೆ ಕೊಡು.”

ದುರ್ಯೋಧನ ಅಜ್ಜಪ್ಪನ ತಲೆನ ನಿದಾನಲಿ ಮೇಲೆ ಪೊಕ್ಕಿಸಿ, ಎದ್ದ ನಿತ್ತ್ದ್ ತಲೆ ಮೊಟ್ಟೆನ ತಲೆ ಅಡಿಗೆ ಆದಾರ ಆಗಿ ಇಸಿತ್.ದ್ರೋಣ, ಶಲ್ಯ, ಕರ್ಣ ಮಂಚದ ಹಕ್ಕಲೆ ಬಂದೊ.

“ಕೂಸೂ ನಾ ತಲೆಲಿ ಇಸಿರು ಕುರುಸೇನೆನ ಎಜಮಾನನ ಕಿರೀಟ. ಇದರ ಮೆಲ್ಲಂಗ್ಗೆ ತೆಗ್ಗಿ ಬುಡು. ಇಲ್ಲಿರುವೊವು ಈ ಕಿರೀಟಕ್ಕೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಇಸಿನಿ. ಇದೊಂದ್ ಒಳ್ಳೆ ಕಾರ್ಯಾಂತ ತಿಳ್ಳಣಿ. ಯಾವ್ವೇ ಒಳ್ಳೆ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಮೂರ್ತ

ಬೇಕಾದ್ದೆ ಈಗ ಇದ್ದ ಕಾಲನೇ ಒಳ್ಳೆ ಕಾಲ. ಹೊತ್ ಕಳ್ಳೋದು ಬೇಡ. ಯುದ್ಧ ಮುಂದರಲ್ಲಿ.”

ದಂಡನ ಎಜಮಾನಿಕೆನ ಕಿರೀಟ ಹೊತ್ತ ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯ ಭೀಷ್ಮ ಅಜ್ಜಪ್ಪನ ಕಾಲುಟ್ಟಿ ಕೈನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಒತ್ತಿಕೊಂಡೊ. “ನಿಮ್ಮ ತಲೆನ ಕಿರೀಟನ ಹೊರುವ ಯೋಗ್ಯತೆ ನಂಗೆ ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಇಸ್ವಾಸ ದೊಡ್ಡದ್. ಕಾಳಗಲಿ ಗೆಲ್ಲವಾಂಗೆ ನೀವು ನಂಗೆ ಹರಿಸಿ.”

ಎದೆಲಿ ಬೇನೆ ಇದ್ದರ್ ಸಾ ಅಜ್ಜಪ್ಪ ನೆಗಾಡ್ತೊ “ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರೇ ಬರೇ ಹರಿದ್ವಾರಂದ ಯಾವುದರನೂ ಸಾದಿಸಿಕೆ ಆದುಲ್ಲೇಂತ ನೀವ್ಲೂ ಗೊತ್ತುಟ್ಟು. ನಮ್ಮ ಹಾಂಗೆ ಏಚನೆ ಮಾಡೋವು ಹೇಳುವ ಸತ್ಯನ ನಾ ಹೇಳ್ಳೆ. ಹೋಗಿ ಬನ್ನಿ. ಸತ್ಯ ದರ್ಮಕ್ಕೆ ಜಯ ಆಗಲಿ”.

ಪಂಡಿತರ್ ಮತ್ತೆ ನೋಡಿಕಂಬ ಆಳಗಳ ಬುಟ್ಟದ್ ಒಳ್ಳೋವೆಲ್ಲಾ ಅಜ್ಜಪ್ಪಂಗೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದ್ ಆ ಮನೆಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋದೊ. ಅಜ್ಜಪ್ಪ ಬೇನೆಂದ ಕಣ್ಣೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡೊ. ಅವರ ನೆಂಪು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಓಡ್ತೆ. ಅಂದ್ ಗುರು ಪರಶುರಾಮರೊಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಳಗ ಕೊಟ್ಟ ಅವರ ಸೋಲಿದ್ದೆ. ಇಂದ್ ಒಬ್ಬ ಸಿಖಂಡಿದಾಗಿ ಮೇಲೆ ಎದ್ರಿಕೆ ಬೊತ್ತದಂವಾದೆ. ಗುರು ಪರಶುರಾಮರ್ ಒಬ್ಬ ಗಂಡ್, ನಾನ್ ಒಬ್ಬ ಗಂಡ್. ಆದರೆ ಈ ಸಿಖಂಡಿ ಗಂಡ್‌ನೂ ಅಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣೆನೂ ಅಲ್ಲ. ಕೆಬಿಲಿ ಈ ಮಾತ್‌ಗ ಗುಂಯ್ ಗುಟ್ಟುಕೆ ಸುರು ಮಾಡ್ತೆ.

“ಮುಂದೆನ ಜಲ್ಮಾಂತ ಒಂದು ಇದ್ದರೆ ಗಂಡುನೂ ಅಲ್ಲದಹೆಣ್ಣೆನೂ ಅಲ್ಲದ ಒಂದು ಜೂವ ಆಗಿ ನಿನ್ನ ಕೊಂದನೆ”- ಹಾಂಗಾದರೆ ಇದ್ ಅದೆನೋ...?

*****

ಹಸ್ತಿನಾಪುರವ ಅಂವ ಏಕೆ ಬುಟ್ಟತ್?

ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಸುರುಲಿ ಸುದ್ದಿ ತಂದದ ಒಬ್ಬ ಸುದ್ದಿ ಹೇಳಂವ. ಅಂವಂಗೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಉದ್ದಗಲಕ್ಕೂ ಏಸ ಬದ್ಲಿಸಿಕಂಡ್ ತಿರುಗ ಆಳ್ಗ, ಸುದ್ದಿನ ಮುಟ್ಟಿಸಿದ್ದೊ. ಅದ್ ಅದರ ಸೊಯಂವರದ ಸುದ್ದಿ. ಅರ್ನ್ಗಳ ಆಳಿಕೆಲಿ ಎಸ್ಪೊ ಸೊಂಯಂವರಗ ನಡ್ತಿದ್ಲೊ. ಮೊದ್ಲ ಆಗುವ ಅರ್ನ್ಸ ಮಗಳ ಕೈಲಿ ಹೂಮಾಲೆ ಹಿಡ್ಕಂಡ್ ಅರ್ನ್ಸ ಸಬೆಗೆ ಬಾಕಾಕನ, ಅಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇಸದ ರಾಜಕುಮಾರರ್ ಬಂದ್ ನಿಲ್ಲತಿದ್ಲೊ. ಮಂತ್ರಿಗ ಗೂಡೆನ ಕರ್ಕಂಡ್ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನೇ ಅರು ಮಂಜನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಸಿ, ಅವನ ಗುಣಗಾನ ಮಾಡ್ತಿದ್ಲೊ. ಗೂಡೆ ಅದ್ಲೆ ಬೇಕಾದ ಹೈದನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಮಾಲೆ ಹಾಕ್ತತ್. ಭೀಷ್ಮಂಗೆ ಈ ಸೊಯಂವರದ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿಕಾಕನ ಸುರು ಸುರುಗೆ ಏನೂ ಮೊನ್ನೆಗೆ ತಾಂಗಿತಿಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಏಕೋ ಅದ್ಲೆ ತಲೆ ಬೀಲ ಹುಟ್ಟಿ ಹೊಸ ಏಚನೆಗೆ ಕಾರ್ಲ ಆಗಿ ಕಡೆಗೆ ಅದೊಂದ್ ದೊಡ್ಡ ಹೊರೆ ಆಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿ ಅದ್ ಬೆಳ್ಳೆ ನಿತ್ತತ್. ಸುದ್ದಿ ಹೇಳಂವ ಅಂದ್ ಆ ಸುದ್ದಿನ ತಾರದೆ ಇತ್ತಿದ್ಲರೆ...!

ಅಂದ್ ಭೀಷ್ಮರ್ ಓದುವ ಕೋಣೆಲಿ ತಾಳೆಗೆರಿಲಿ ಬರ್ದ ಶ್ಲೋಕನ ಓದುದ್ದಿ ಮುಣ್ಂಗಿದ್ಲೊ. ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕಳಿಗೆ ಗಣ್ಣುಕ್ಕಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗೌರವ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲಲಿ ಇತ್ತಂತ ಹೇಳುವ ಶ್ಲೋಕ ಅದ್. ಹಿಂದೆ ದೇಸಲಿ ಕಾಡ್ ಮೊಯಿಸರ್ ಆಳಿಕಂಡಿರಿಕಾಕನ ಗುಂಪುಗಾರಿಕೆ ಇತ್. ಇದಕ್ಕನೂ ಹಿಂದೆ ಅವ್ವನೇ ಕುಟುಂಬದ ಎಜಮಾನ್ರಿ ಆಗಿತ್. ಆಗ ಅಪ್ಪಂತೇಳ್ವ ಹೆಸ್ರೇ ಇತ್ಲೆ. ಆರ್ಯ ಜನಾಂಗದೊವು ಬಂದ್ ಕಾಡ್ ಮೊಯಿಸರ್ ಓಡ್ತಿದ ಮೇಲೆ ಕುಟುಂಬ ಪದ್ಧತಿ ಬೇರೆ ಆತ್. ಅಪ್ಪನೇ ಕುಟುಂಬದ ಎಜಮಾನ ಆತ್. ಆಗ ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕಳ ಹಕ್ಕುಗಳ ಗಣ್ಣುಕ್ಕ ಎಳ್ಳಂಡೊ. ಚಂದ್ರವಂಶಲಿ ಹಾಂಗಾಕೆ ಬೊತ್ತಂತ ಗುರು ಪರಶುರಾಮರ್ ಎಸ್ಪೊ ಸಲ ಭೀಷ್ಮರೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ಲೊ. ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಯದ ಹುರುಲಿ ಗುರುಗಳ ಹೇಳ್ಲೇ ಸರೀಂತ, ಅವು ಹೇಳ್ವಾಂಗೆ ನಡ್ಕುಂತ ನೆನ್ನಿದೊ. ಅಪ್ಪ ಶಂತನು ಚಕ್ರವರ್ತಿದಾಂಗಿ ಸತ್ಯವತಿ ದೇವಿನ ಕೇಳಿಕೆ ಹೋದದ್, ಸಾಯಕನ ಮುಟ್ಟಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಆಗಿ ಇದ್ದನೇಂತ ಬಾಸೆ ಕೊಟ್ಟದ್, ಎಲ್ಲದ್ಯೂ ಮುಕ್ತ ಕಾರಣ, ಗುರುವಾಕ್ಯ ವೇದವಾಕ್ಯಾಂತ ತಿಳ್ತದ್. ಚಂದ್ರ ವಂಶದೊವು ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕಳ ಹಕ್ಕುಗಳ ಎಳ್ಳಂಬಕ್ಕಾಗದ್ ಎಂತ ಹೇಳ್ವೆ ನೀತಿ ಬೋದನೆ ಎಲ್ಲಾ ನೆಂಪಾತ್.

ತಾಳೆಗೆರಿನ ಶ್ಲೋಕನ ಓದಿಕಂಡಿರಿಕಾಕನ ಸುದ್ದಿ ಹೇಳಂವ ಎದ್ರೆಗೆ ಬಂದ್ “ಆಚಾರ್ಯ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ. ಒಂದು ಸೊಯಂವರ ಸುದ್ದಿ ತಂದಳೆ. ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಟ್ಟರೆ

ಹೇಳ್ವೆ” ಎಂತ ಹೇಳ್ತೆ.

ಇದರ ಕೇಳಿ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಕಿರ್‌ಕಿರಿ ಆತ್. ಓದಿಕಂಡಿರಿಕಾಕನ ಇಂವ ಬಂದುಟು. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಆದ ನನ್ನ ಹಕ್ಕಲೆ ಯಾವುದೂ ಸೊಂಯಂವರ ಸುದ್ದಿ ಹೇಳಿಕೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೇಳ್ವೆ. ಯಾರ್ ಯಾರ್ನ ಮೊದುವೆ ಆದರೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಏನಾಕು? ಹಾಳಾದಂವ ಬಂದುಟು. ಬೇಡಾಂತೇಳ್ವೆ ಅದ್ ಮಾತ್ ಎಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋದೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಂವ ನಾ. ಒಂದು ಮಾತ್‌ನ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಿಂದ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡೋಕು. ಈಗ ನಾ ತಾಳ್ವೆ ತಕಣೊಕು. ತಾಳ್ವೆ ಕಳ್ಳಂಡರೆ ಒಂದು ಹೋಗಿ ಒಂದಾದು. - ಎಂತ ಎಲ್ಲಾ ಏಚನೆ ಮಾಡಿ ಅವನ ಮಾತ್‌ಗೆ ಕೆಬಿಕೊಟ್ಟೊ.

ಸುದ್ದಿ ತಂದಂವ ಹೇಳ್ತೆ.

“ಕಾಶಿ ರಾಜಂಗೆ ಅಂಬೆ, ಅಂಬಿಕೆ, ಅಂಬಾಲಿಕೇಂತ ಮೂರು ಜನ ಗೂಡೆಗ ಮಗಕ್ಕ. ಅವ್ವ ಸೊಂಯಂವರ ಏರ್ಪಾಡ್ ಮಾಡ್ಕೊಳೊ. ಕಾಳಗಲಿ ಯಾರ್ ಗೆದ್ದವನೋ ಅವ್ವ ಮಗಕ್ಕಳ ದಾರೆ ಎರ್ಡ್ ಕೊಟ್ಟವೆ ಗಡ”

ಇದರ ಕೇಳಿ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಸಂಕಟ ಸುರಾತ್. ಇದಂತಾ ಪಂತ? ಒಬ್ಬಂಗೆ ಮೂರು ಜನ ಮಗಕ್ಕಳ ಕಟ್ಟಿಕೆ ಒಬ್ಬ ಅಪ್ಪ ಆದಂವಂಗೆ ಹೇಂಗೆ ಮೊನ್ ಬಂದದೆ? ಹೆಣ್ಣಕ್ಕಳ ಹಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ಓದಿಕಂಡಿರಿಕಾಕನ ಈ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಕಾತಲೆ? ಇದರಲ್ಲಿ ಏನೋ ಮರ್ಮ ಇರೊಕು-ಎಂತ ನನ್ನಿ, ಭೀಷ್ಮರ್ ಕೇಳ್ವೊ.

“ಒಳ್ಳೇದ್. ಈ ಸುದ್ದಿನ ನಿಂಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿದೊವು ಯಾರ್?”

ನೊಡು ಬೊಗ್ಗಿಸಿ ಸುದ್ದಿ ತಂದಂವ ಹೇಳ್ವೆ, “ಸೊಂಯಂವರಕ್ಕೆ ಉಂಬಕೇಂತ ಹೋವ ಬ್ರಾಂಬರ್ ಅನ್ನಚೆತ್ರಲಿ ತುಂಬಿ ಹೋಗೊಳೊ. ಅವರ ನೊಡುಲಿ ಮಾರ್‌ವೇಸಲಿ ನಮ್ಮ ಕಡೆಂವ ಒಬ್ಬ ಇತ್ತ್. ಆ ಹಾರವರ್ ಆ ಗೂಡೆಗಳ ಪೊರ್ನ್, ಸೊಂಯಂವರದ ಗದ್ದಳ ಇದರೆಲ್ಲಾ ಮಾತಾಡ್ತಿದ್ವೊ ಗಡ. ಅವಂದ ನಂಗೆ ತಿಳ್ತ್”

ಸುದ್ದಿ ತಂದವ ಮಾತ್ ನಿಲ್ಲಿತ್. ಆಗ ಅವಂಗೆ ಆತ್, ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಆದ ಭೀಷ್ಮರ ಮುಂದೆ ನಾ ಗೂಡೆಗಳ ಬಣ್ಣನೆ ಮಾಡ್ತು ತೊಪ್ಪೂಂತ ಗ್ರೇಸಿತ್. ಭೀಷ್ಮನೊವ್ವ ಅವನ ಮೊನ್ ಅರ್ತ ಆದೆ. ಅವು ಹೇಳುವೆ, “ನೀ ಮಾತ್‌ನ ನಿಲ್‌ಸಬಡ. ಆದರೆ ಎಸ್ಪೆಬೇಕೋ ಅಸ್ತೇ ಮಾತಾಡ್. ಗೂಡೆನ ಬಣ್ಣನೆ ಮಾಡ್ವಡ, ಅದ್ ಯಾರಾಂತ ಹೇಳ್ವೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಕ್.”

ಸುದ್ದಿ ತಂದಂವ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸಿ ಮಾತ್ ಮುಂದರಿದೆ. “ಅದ್ ಅಂಬೆ. ಕಾಶಿರಾಜನ ದೊಡ್ಡಮಗ. ಬಾರಿ ಪೊರ್ನ್‌ನ ಗೂಡೆಗಡ. ಬೆದ್ದೊಳಗಿದ್ದ ಚೆದ್ರಂಗಿ ಗಡ. ವೇದ ಅಬ್ಬೆಸ ಮಾಡಿಟ್ಟು ಗಡ. ಹಾಂಗೆ ಹಾರವುಗ ಮಾತಾಡ್ತಿದ್ವೊ.”

ಹಸ್ತಿನಾವತಿಲಿ ಬರೋವ್ವೆ ಹೋಗೋವ್ವೆ ಬೇಕಾಗಿ ಎರ್ಡ್ ದೊಡ್ಡ ದರ್ಮಸಾಲೆಗ ಇದ್ವೊ. ಅದರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದರ್ಮಸಾಲೆನ ಹಸ್ತ್ ಮಲೆಯ ಮಂದಾರ ಚೆತ್ರ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ಅಬ್ಬೆಸ ಮಾಡಿಕೇಂತ ಕೋಣೆಗ ಇದ್ವೊ. ಹಾಡ್, ಕೊಣ್ಣ, ಸಭೆ ನಡ್ವಿಕೆ ದೊಡ್ಡ ಹಜಾರ ಇತ್ತ್. ಅದ್ ಯಾಗೋಳೊ ಬಂದ್ ಹೋಗೋವರ್‌ಂದ ತುಂಬಿ ಕಂಡಿತ್.

ಅವರ ನೊಡುಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಬಾಸೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಮಾರು ವೇಸದ ಗೂಡಾಚಾರರ್ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿಕಂಡ್ ಎಲ್ಲಾ ದೇಸಗಳ ಸುದ್ದಿನ ತಿಳ್ಯತಿದ್ಲೊ, ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ ಮಾಡುವ ನೆವನಲಿ ಲೋಕಜ್ಞಾನ ಪಡೆವ ಉದ್ದೇಸಂದ ಹಾರವರ್ ಗುಂಪು ಕಟ್ಟಿಕಂಡ್ ದೇಸ ಸಂಚಾರ ಮಾಡ್ತಿದ್ಲೊ. ಇದೆಲ್ಲಾ ಬೀಷ್ಮನೊವ್ವ ಗೊತ್ತಿತ್. ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಜನಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯದ ಆಸೆ, ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರಿಗೆ ದುಡ್ಡುನ ಆಸೆ ಇದ್ದ ಹಾಂಗೆ ಹಾರೋವ್ವ ಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದ್ನ್ ಮಾಡ್ವ ಆಸೆ ಇರಿತ್. ಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದ್ನ್ ಮಾಡ್ವ ಆಸೆ ಎಲ್ಲೋವ್ವ ಏಕೆ ಇರುಲ್ಲೇಂತ ಭೀಷ್ಮನೊವು ಮೊನ್ಸಲಿ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ಲೊ. ಆದರೆ ಅದ್ಲೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ ಅವ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿತ್ಲೆ. ಇಂದ್ ಹಾರವರ್ಂದ ಸುದ್ದಿ ಒಂದು ಹಸ್ತಿನಾಪುರಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಟ್ಟು, ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ತಲೆ ಹಾಕುವ ಮಾತ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗಿಲ್ಲೆ. ಆದ್ ಏನ್ ಇದ್ದರೂ ಕಾಶಿಗೆ ಸಂಮಂದ ಪಟ್ಟ ಮಾತ್.

ಶಂತನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಗ ಆಗಾಗ ಹೇಳಿದ್ದ ಒಂದ್ ಮಾತ್ ಭೀಷ್ಮರ ನೆಂಪಿಗೆ ಬಾತ್. “ಕೂಸೂ ದೇವವ್ರತಾ, ನಾವು ಚಂದ್ರವಂಶಸ್ಥರ್. ಹೆಸ್ತುಹೋದ ಸೂರ್ಯವಂಶದವರ್ಂದ ನಾವು ಯಾವುದರಲ್ಲಿನೂ ಕಮ್ಮಿ ಇಲ್ಲೆ. ಚಂದ್ರನ ಬೊಳ್ಳು ಹರ್ಂಡಿದ ಜಾಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಚಂದ್ರವಂಶದೋವ್ವ ಸೇರ್ದ್”

ಹೀಂಗಿದ್ದರೂ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗ ವಂಸದ ಹೆಗ್ಗಲೆಗೆ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟರಾಜ್ಯಗಳ ಕಾಳಗಲಿ ಗೆದ್ದ್ ಕುರುವಂಸನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕಂಡ್ಲೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನೇ ಎಲ್ಲಾ ದೇಸಗಳ ಕೇಂದ್ರಸ್ತಾನ ಆಕೂಂತ ಬೀಷ್ಮನೊವು ನೆನ್ನಿದೊವು ಅಲ್ಲ. ಆದರೆನೂ ಒಂದ್ ನಿಮ್ಮ ಅವು ಏಚನೆಲಿ ಬಿದ್ದೊ. ಸುದ್ದಿ ತಂದಂವ ಇನ್ನ್ ನಿತ್ತ್ಕಂಡೇ ಇತ್. ಹಾಂಗಾದರೆ ಇಸಯ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಗ್ಗಿಲ್ಲೆ ಕಂಡದೆ.

“ಏನ್ಯಾ ಇನ್ನ್ ನಿತ್ತ್ಕಂಡೇ ಒಳಲೇ. ಇಸಯ ಇನ್ನ್ಸಾ ಮುಗ್ಗಲ್ಲೆನೋ?”

ಅಂವ ಸುತ್ತೋಳೂ ನೋಡ್ತ್. ಬೀಷ್ಮರ ಹಕ್ಕಲೆ ಬಂದ್ ಹೇಳ್ತ್, “ಹಾರೋವರ್ ಮಾತಾಡಿ ಕಂಬತಿದ್ಲೊ, ದೇಸದ ಉದ್ದಗಲಕ್ಕೆ ಸೊಂಯಂವರದ ಕಾಗ್ಗ ಕಳ್ಳೊಳೂ ಗಡ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಸೌಭ ದೇಸಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಕಳ್ಳಿತಿಲ್ಲೆ ಗಡ”

ಇದರ ಕೇಳಿ ಭೀಷ್ಮರ್ ಏಚನೆಲಿ ಬಿದ್ದೊ. ಮೊದುವೆ ಮಾಡ್ವರ ಕಸ್ತ ಅವ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿತ್. ಜಂಬರದ ಅಂಬೆಪುಲಿ ಎಸ್ಪೋ ಸಲ ಹಕ್ಕಲೆನ ನೆಂಟ್ಗೆ ಮೊದುವೆ ಕಾಗ್ಗ ಕಳ್ಳೆಗೆ ಮರ್ತ್ ಹೋದು ಉಟ್ಟು, ಹಾಂಗೆ ಮರ್ತ್ ಹೋಗಿ ಪೇಚಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹೆಣ್ಣಿನ ಅಪ್ಪಂದರ ಬಗ್ಗೆ ಅವ್ಕೆ ಮರ್ಯ ಇತ್. ಹಾಂಗಾಗಿ ಸುರುಗೆ ಅವ್ಕೆ ಕಾಶಿ ರಾಜಂದ ಮೊದ್ಲೆ ಕಾಗ್ಗ ಬಾತಿಲ್ಲೇಂತ ಬೇಜಾರ ಆತ್ಲೆ. ಇಡೀ ಬರತ ಖಂಡಲಿ ಎಸ್ಪೋ ರಾಜರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆಮೊದುವೆ ಆಗ್ತಿತ್. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಂದಳೂ ಅವ್ಕೆ ಕಾಗ್ಗ ಬಾತಿತ್ಲೆ. ಇದನೂ ಅದರ ಹಾಂಗೇಂತ ನೆನ್ನಿದೊ. ಹಾಂಗೆ ಮೊದುವೆ ಕಾಗ್ಗ ಬಂದರೂ ಬೀಷ್ಮರ್ ಮೊದುವೆಗೆ ಇಲ್ಲರೆ ಸೊಂಯಂವರಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟರ ಮುಟ್ಟ ಅವು ಹೋದೊವು ಅಲ್ಲ. ಬೊದ್ಲೇ ಮುಕ್ಯಾಂತ ಹೇಳೋವ್ವ ಎಲ್ಲಾ ಮೊದುವೆಗೆ ಹೋಕಿ ಸಮಯ ಇರುಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಕಾಶಿರಾಜ ಬೇಕೆಂತಳೇ ನಮ್ಮ ಎರ್ಡ್ ರಾಜ್ಯಗಳ ಬುಟ್ಟತ್ಂತ ಕಂಡದೆ. ಅಂವ ಏಕೆ ಹೀಂಗೆ ಮಾಡ್ತ?

ಭೀಷ್ಮರ ಮೊನ್ನೆಲಿ ನಡ್ಕೋದರ ತಿಳ್ಳ ಸುದ್ದಿ ತಂದಂವ ಅವ್ವೊಬ್ಬಂಗೆ ಕೇಳುವ ಹಾಂಗೆ ಗುಟ್ಟಲಿ ಹೇಳ್ತೆ. “ಕಾಶಿರಾಜ ಪ್ರತಾಪಸೇನಂಗೆ ಗಂಡ್‌ಸಂತಾನ ಇಲ್ಲೆ. ಯಾರ್ ಸಕ್ತಿವಂತನೋ ಅವಂಗೆ ಮೂರು ಜನ ಗೂಡೆಗಳ ಮೊದುವೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡ್ತೊಂತ ಅವ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿಬ್ಬು ಗಡ. ಈ ಪ್ರತಾಪಸಿಂಹ ಬೆನ್ನಿನ ಎಲು ಇಲ್ಲದಂವ. ಪುಕ್ಕಲ. ಅದ್‌ಕ್ಕಾಗಿ ಅವ ಒಬ್ಬ ಸಕ್ತಿವಂತ ಅಳ್ತೊನ ಪಡ್ಕೊಕೂಂತ ಈ ಏರ್ಪಾಡ್ ಮಾಡ್ತ್. ಪ್ರತಾಪ ಸೇನ ಸತ್ತೊದ ಮೇಲೆ ಅವನ ಅಳ್ತನೇ ಕಾಶಿಗೆ ರಾಜ ಆದಗಡ. ಇದರೆಲ್ಲಾ ಆ ಹಾರವರ್ ಹೇಳ್ತಿದ್ಲೊ”

ಈ ಮಾತ್‌ನ ಹೇಳಿ ಸುದ್ದಿ ತಂದಂವ ಬೀಷ್ಮರಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬಿದ್ದ್ ಕೈ ಮುಗ್ಧ್ ಹೊರಗೆ ಹೋತ್. ಭೀಷ್ಮರ್ ಒಲೆಗರಿಗಳ ಕಟ್ಟಲಿ ಇಸಿ, ಅದರ ಜೋಕೆಲಿ ತೆಗ್ಗದ್ ಇಸಿ, ಅವು ಅತ್ತ ಒಮ್ಮೆ ಇತ್ತ ಒಮ್ಮೆ ತಿರಗಡಿಕೆ ಸುರು ಮಾಡ್ಲೊ. ಕಾಶಿರಾಜ ಏಕೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಕಾಗ್ಗ ಕಳ್ಳಿತ್ತೇ? ಕಳ್ಳಿರೂ ಯಾರೂ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನಿಂದ ಹೋಕಿಲ್ಲಂತೇಳಿನೋ? ಹೋದು, ಬುಡ್ಡು ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಸಂಮಂದ ಪಟ್ಟ ಇಚಾರ, ಎಲ್ಲಾ ಅರಸಗಳಿಗೆ ಕಾಗ್ಗ ಹೋಗಿರಿಕಾಕನ ನಾವ್ಗೆ ಬಾತ್ಲೇಂತೇಳಿರೆ ಅದ್ ನಾವ್ಗೆ ಮಾಡ್ತ ಅಪಮಾನ. ಅವ ನೆನ್ನಿದಾಂಗೆ ಸಕ್ತಿವಂತ ಅಳಿಯ ಅವಂಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೆ ಮುಂದನೇ ಅವ ನಾವುಗೆ ಸಡ್ಡ್ ಹೊಡ್ಡದನೋ? ನಾಳೆ ಅವಂಗೊಬ್ಬ ಸಕ್ತಿವಂತ ಅಳ್ತ ಸಿಕ್ಕಿರೆ, ಅವ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೆ ನೋಡ್ತನೋ?.

ಕಾಲ್ ಸುಟ್ಟಕೊತ್ತಿನಾಂಗೆ ಬೀಷ್ಮರ್ ಮತ್ತೆ ಅತ್ತ ಇತ್ತ ತಿರಗಡಿಕೆ ಸುರು ಮಾಡ್ಲೊ. ಸೌಭ ದೇಸಕ್ಕೂ ಕಾಗ್ಗ ಹೋತ್ಲೇಂತ ಸುದ್ದಿ ತಂದಂವ ಹೇಳ್ತು. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸೌಭ ದೇಸದೊಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ, ಆ ಪ್ರತಾಪಸೇನ ತೂಕ ಮಾಡಿ ನೋಡಿಟ್ಟೋ? ಎಲ್ಲಿನ ಸೌಭ? ಎಲ್ಲಿನ ಹಸ್ತಿನಾವತಿ? ದೂರಲಿ ಸಿದೂ ದೇಸಕ್ಕೆ ಹಕ್ಕಲಿ ಇದ್ದ ಸೌಭ ರಾಜ್ಯನ ಕಟ್ಟಿ ಬೆಳ್ಳಿದಂವ ಕಾಡು ಮೊಂಯಿಸ ಸಾಲ್ವ ಪರಶುರಾಮ ಗುರುಗ ಈ ಕಾಡು ಮೊಂಯಿಸರ ಕತೆನ ಹೇಳ್ತಿದ್ಲದ್ ಭೀಷ್ಮನೊವ್ವ ನೆಂಪಾತ್.

ಸಿಂಧೂ ದೇಸ ಮೂಲಲಿ ಈ ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಸರ್‌ದ್ ಗಡ. ಬಡಗ್ ದೇಸಂದ ಆರ್ಯರ್ ಬಾಕಾಕನ ಈ ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಸರ್‌ಗೂ ಅವ್ವೊದೊಡ್ಡ ಕಾಟ್‌ಕಾಯಿ ನಡ್ತ. ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಸರ್ ಕಾಳಗಲಿ ಗದೆ, ಈಟಿ, ಕತ್ತಿ, ಗುರಾಣಿ-ಇದರೆ ಬುಟ್ಟರೆ ಅವ್ವೆ ಹೋರಾಡಿಕೆ ಬೇರೆ ಆಯ್ದಗಳ ಬಳ್ಳಿಕೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತೆ. ಬಿಲ್ಲು ಬಾಣ ಹಿಡ್ಡ್ ಅವ್ವೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತೆ. ಆರ್ಯರ್ ಗೆದ್ದದೇ ಬಿಲ್ಲು ಬಾಣಂದಾಗಿ. ಸೋತ ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಸರ್ ಸಮುಂದ್ರ ಮಾರ್ಗಲಿ ಓಡಿ ಹೋದೊ. ಕೆಲೊವು ಜನಂಗ ತೆಂಕ ಬಾಗಕ್ಕೆ ಬಂದೊ. ಬಡಗ್ ದೇಸ ಆರ್ಯರ್ ಆಳ್ವೊ. ಈ ತೆಂಕ ಬಡಗನ ಸೇರಿ ಇಡೀ ಭರತ ಖಂಡನ ಒಟ್ಟು ಮಾಡೊಕೂಂತ ಗುರುಗ ಪರಶುರಾಮರ್ ಹೇಳ್ತಿದ್ಲೊ.

ಆದರೆ ಕೆಲವು ಹಟಮಾರಿಗ ಕಾಡ್‌ಮೊಂಯಿಸರ್ ತೆಂಕಲಿ ಒಳ್ಳೊ ಬುಟ್ಟೊ ಅವರಿ ಹಂಞ ಜನ ಆರ್ಯರ್ ಕೈ ಕೆಳಗೆ ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡಿಕಂಡೇ ರಾಜ್ಯ ಕಟ್ಟೊಕೂಂತ ಗ್ರೇಸಿ

ಕಂಡೊವೂ ಇದ್ದೊ. ಸೌಭ ದೇಸನ ಕಟ್ಟಿದ ಸಾಲ್ವ ಅರುನೂ ಒಬ್ಬ ಕಾಡ್ ಮೊಯಿಂಸ. ಕ್ಷತ್ರಿಯ ರಾಜರ್‌ಗೆ ಅವಂಗ್ ಸರಿಸಮಾನ ಸ್ವಾನ-ಮಾನ ಕೊಡ್ತಿತ್ಲೆ. ಹಾಂಗಾಗಿ ಅವಂಗ್ ಅಪಮಾನ ಮಾಡ್ಕೂಂತಲೇ ಕಾಶಿರಾಜ ಅವಂಗ್ ಮೊದ್ಲೆ ಕಾಗ್ಡ ಕಳ್ಳತನೋ?

ಭೀಷ್ಮರ್ ತಲೆ ಕೊಡ್ತಿಕೊಂಡೊ. ಸಾಲ್ವ ರಾಜಂಗ್ ಅಪಮಾನ ಮಾಡ್ಕೊಂಡ್ಲೆಗೆ ನಮ್ಮ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೂ ಸಡ್ಡ್ ಹೊಡ್ತಲೆ ಈ ಪ್ರತಾಪ ಸೇನ? ಇದರ ಸೈಸಿಕಂಡ್ ಸುಮ್ಮನಿರೊಕೋ? ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಬೇರೇವರ ರಾಜ್ಯ ಬೇಡ. ಆದರೆ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸಡ್ಡ್ ಹೊಡ್ತರೆ ಅವನ ಸುಮ್ಮಂಗ್ ಬುಡಿಕಾಗದ್. ಅಂವಾನಾಂಗ್ ಕಡೆಗಣ್ಣೊವು ಹೆಚ್ಚಾದರೆ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಎಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳದೇ? ನಾ ಬೊದ್ಡರಿಕಾಕನನೇ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಕುತ್ತು ಬಾಕೆ ಬೊತ್ತ. ನಾ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಆಗಿರಕ್ಕೆ ಅರ್ತ ಬರೋಕರೆ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಗಟ್ಟಿ ಆಗಿ ಉಳ್ಳೊಕು. ಈಗ ಏನ್ ಮಾಡ್ತು?

ಭೀಷ್ಮರ್ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಿಕೆ ಸುರು ಮಾಡ್ಲೊ. ಕಾಶೀ ರಾಜ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಕಾಗ್ಡ ಕಳ್ಳದಿರ್ದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಮರ್ಮ ಇರೊಕು. ಅದ್ ಏನಿರ್ದು? ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗೆ ಕಾಗ್ಡ ಕಳ್ಳವ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲೇಂತಲೋ? ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಸೊಂಯಂವರಲೆ ಗೆಲ್ಲಿಕೆಲ್ಲೆಂತಲೋ? ಇಲ್ಲರೆ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಸಕ್ತಿವಂತ ಅಲ್ಲಾಂತ ಆಂವ ತಿಳ್ಳುಟೋ ಹೇಂಗ್?

ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಕೆಸಕ್ಕೊಯ್ದಾಂಗಾತ್. ಕಾಶಿರಾಜ ಅವನ ಸುದ್ದ ಕ್ಷತ್ರಿಯಾಂತ ತಿಳ್ಳಂದ, ಹುಟ್ಟುಲೇ ಕುಲ ನಿರ್ಣಯ ಆದೇಂತ ಗ್ರೇಸಿದಂದ. ಬ್ರಾಂಬ್ರಾಗ್ ಬ್ರಹ್ಮದೇವ್ ತಲೆಂದ ಹುಟ್ಟರೆ, ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್ ತೋಳುಗಳೊಂದ ಹುಟ್ಟೊವೂಂತ ಬಲವಾಗಿ ನೊಂಬಿದಂದ. ಅವನ ಹಾಂಗ್ ನೊಂಬಿಕೆ ಇದ್ದ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್‌ಗ ತುಂಬಾ ಜನ ಒಳೊ. ಹೆಣ್ಣಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ ಬೋಗಕ್ಕೆ ಇರೋವೂಂತ ನೊಂಬಿದೊವು ಅವು. ಆದರೆ ರಾಜ ಆಗಂದ ಕ್ಷತ್ರಿಯನೇ ಆಕೂಂತ ಆವೆಲ್ಲಾ ಹೇಳೊವು. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಅಯ್ಯ ಸತ್ಯವತಿದೇವಿ ಮುಗ್ಗತಿ. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಅಯ್ಯನ ಕುಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿಬುಟ್ಟತೋ ಈ ಪ್ರತಾಪ ಸೇನ? ಈಗ ಏನ್ ಮಾಡ್ತು?

ಭೀಷ್ಮರ್ ಇದೇ ಚಿಂತೆಲಿ ಕೊದ್ದಾಕಂಡ್ ಇರಿಕಾಕನ ಒಬ್ಬ ಆಳ್‌ಮಂಜ ಬಂದ್, “ಆಚಾರ್ಯ ಬೀಷ್ಮರಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬಿದ್ದೆ. ರಾಜಮಾತೆ ಸತ್ಯವತಿ ದೇವಿಯೊವು ನಿಮ್ಮ ನೋಡಿಕೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೇಳ್ತೆ. ಒಳಗೆ ಬಾಕೆ ಹೇಳೊಕೋ?” ಎಂತ ಕೇಳ್ತೆ. ಬಾಕೆ ಹೇಳಂತ ತಲೆ ಹಂದಾಡ್ತಿ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ ಹೇಳೊ. ಎಜಮಾನ್ತಿ ಸತ್ಯವತಿದೇವಿಯೊವು ಅಮ್ಮರಲಿ ಬಂದ್ ಬೀಷ್ಮರ ಎದರ್ ಇಸಿದ ಪೀಟಲಿ ಕುದ್ಲೊ.

“ಅವ್ವನೊವು ಒಂದು ಮಾತ್ ಹೇಳಿಕಳ್ಳತ್ತಿದ್ದರೆ ನಾನೇ ನಿಮ್ಮ ಕಾಂಬಕೆ ಬಾತಿದ್ದೆ. ಸುಮ್ಮಂಗ್ ಕಾಲ್ ಬೊಚ್ಚಿಸಿಕಂಡರಿ. ಹೇಳಿನಿ ನನ್ನಂದ ಏನ್ ಕೆಲ್ ಆಕು?

ಸತ್ಯವತಿ ದೇವಿಗ ಮಾತ್ಸ ಸುರು ಮಾಡ್ಲೊ “ಕೂಸೂ”- ಎಂತ ಹೇಳಿ ಒಂದ್ ನಿಮ್ಮ ಮಾತ್ಸ ನಿಲ್ಲಿಸಿದೊ. ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಅವು ಕೂಸೂಂತ ಕರ್ಯಕನ ತುಂಬಾ ಕುಸಿ ಆಗ್ತಿತ್ಲೆ. ಬೀಷ್ಮರ್‌ಂದ ಒಂದೆರ್ದ್ ವೊರ್ಸಕ್ಕೆ ಸತ್ಯವತಿದೇವಿಯೊವು ದೊಡ್ಡೊವೂಂತ ಕಂಡೆ.

ಅವು ಅವನ ಸ್ಥಾನಲಿ ನಿಂತ ಅವನಾಂಗ ಕೂಸೂಂತ ಕರ್ದ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನನ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ್ದೊ. ಅವು ಕೂಸೂಂತ ಕರ್ಮಕಾನೆಲ್ಲಾ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಅವರ ಹೆತ್ತವನ ನೆಂಪಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಅದ್ ಎಲ್ಲುಟ್ಟೊ ಆ ಪುಣ್ಯಾದಿಗಿತ್ತಿ? ಅದರ ಹಾಂಗೆ ಇದ್ ಬೊಡ್ಡಿಗೆ ಹೆದ್ದಿದ್ ಬೆನ್ನ ಹಾಕಿ ಹೋಲ್ಲೆ. ಶಂತನು ರಾಜ ತೀರಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಇದ್ ಇದರ ಸಾಂಕಿದ ಅಪ್ಪ ದಾಶರಾಜನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಕಾಗಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ಮುಂದೆನಾಂಗ ಪರಾಶರ ಮುನಿಗಳಿಂದ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತೆ ಸುಕನ ಪಡ್ಕಂಡ್ ಒಳ್ಳೆ ಬಾಳೆನ ಬಾಳಕಾಗಿತ್ತು. ಶಂತನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳ ಕೈ ಹಿಡ್ಡ ಮೇಲೆ ಹಿಂದೆ ನಡ್ಕದರ ನೆಂಪುಗೆ ತಂದಾಕಂಡ್ ಬಾಳೆನ ಹಾಳ್ ಮಾಡಿ ಕಂಡಲ್ಲೆ. ಇದ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಸೊಸೆ ಆಗಿ ಬಾತ್ಲೆ. ಅವ್ವ ಆಗಿ ಬಾತ್.

ಭೀಷ್ಮರ್ ಏಚನೆಲಿ ಮುಣ್ಣಂಗಿ ಕಂಡಿರಿಕನ ಸತ್ಯವತಿದೇವಿಯೊವು ಮಾತನ ಮುಂದರಿದೊ.

“ಕೂಸೂ, ನಮ್ಮ ಗೂಡಾಚಾರಿಗ ಒಂದು ಸುದ್ದಿನ ತಂದೊಳೊ. ಕಾಶೀರಾಜ ಪ್ರತಾಪಸೇನ ಅವನ ಮೂರು ಜನ ಹೆಣ್ಣು ಗೂಡೆಗಳಿಗೆ ಸೊಂಯಂವರ ಏರ್ಪಾಡ್ ಮಾಡಿಟ್ಟುಗಡ. ಯಾರ್ ಸಕ್ತಿವಂತನೋ ಅವಂಗ ಹೆಣ್ಣಿನ ಕೊಡ್ತು ಗಡ. ಬೇಕಂತೇಳೇ ನಾವುಗೆ ಕಾಗ್ಗ ಕಳ್ಳಿತ್ತೆ ಗಡ. ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಕಿಚ್ಚಿ ಮೊಟ್ಟಂಗಾದೆ ಮಂಜ. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಾಜ ಅಲ್ಲನೋ? ಮೊದ್ದೆಗೆ ಇರುವ ಗಂಡ್ ಅಲ್ಲನೋ? ಹಾಂಗಿದ್ದರೂ ಇಂವಂಗ ಸೊಂಯಂವರದ ಕಾಗ್ಗ ಬಾತ್ಲೇಂತೇಳಿರೆ ಏನರ್ತ? ಇಂವ ನಮಂಸಕ ಎಂತ ಅವ ತಿಳ್ಳೋ ಹೇಂಗೆ? ಈಗ ಇದರ ಅವ ಸುರು ಮಾಡ್ತ. ಇದರ ನೋಡಿ ಇನ್ನ ಮುಂದೆನ ರಾಜರಗಳ ಅವನ ಹಾಂಗೆ ಅನ್ಸರ್ದಿರೆ ನಮ್ಮ ಹೈದಂಗ ಹೆಣ್ಣೇ ಸಿಕ್ಕಿಕಿಲ್ಲೆ”

ಸತ್ಯವತಿ ಕಣ್ಣೀರ್ನ ಒದ್ದಿಕಂಡತ್. “ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಇಚಾರ ಇಲ್ಲುಟ್ಟು ಕೂಸು. ಕಾಶೀರಾಜ ನಮ್ಮ ಕೈ ಕೆಳಗೆನಂವ ಅಲ್ಲದಿದ್ದು. ಆದರೆ ನಮ್ಮದ್ ಚಕ್ರಾಧಿಪತ್ಯ. ಅದಕ್ಕಾದರ್ ಅವ ನಾವುಗೆ ಗೌರವ ಕೊಡ್ಬಡನೋ? ಶಂತನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳ ತೀರಿಹೋದ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಕುರು ಚಕ್ರಾಧಿಪತ್ಯ ಅಳ್ಳೆ ಹೋತಂತ ಅವ ತಿಳ್ಳೆಟ್ಟೋ ಹೇಂಗೆ? ಕುರು ಚಕ್ರಾಧಿಪತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ದೊಡ್ಡದ್ ಮಾಡಕೂಂತ ನಾವ್ಲೇನ್ ಆಸೆ ಇಲ್ಲೆ. ಅದ್ಕೆ ಅವ ಇದ್ ನಾವ್ಲೆ ಕೊಟ್ಟ ಸಮ್ಮಾನ. ಕೂಸೂ, ಈಗ ಚಕ್ರಾಧಿಪತ್ಯ ಅಲ್ಲಿಕಂಡ್ ಉಟ್ಟು. ಈ ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ರಕ್ಷಣೆ ಉಂಟೂಂತ ಅಲ್ಲನೋ ನಾ ನಿನ್ನ ಅವನ ಕೈ ಹಿಡ್ಡದ್? ಹೇಳ್ ಕೂಸೂ ಈಗ ಏನ್ ಮಾಡ್ತ?

ಭೀಷ್ಮರ್ ಬಾಯ್ ಬುಟ್ಟೊ. “ಆಗಂದಳೇ ನಾ ಅದರ್ನ್ನ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದು. ಪ್ರತಾಪಸೇನ ನಾವ್ಲೆ ಕೈ ಕೆಳಗೆನಂವ ಅಲ್ಲ. ಮೊನ್ನೆಲಿ ನಾವು ಚಂದ್ರವಂಸದೊವೂಂತ ಹೇಳಿಕೊಂಡ್ತು ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರ. ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ತ ಮತ್ತೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಲಿ ಇರು. ಪ್ರತಾಪಸೇನ ಈಗ ನಮ್ಮ ಕಡೆಗೇಸಿರು, ಆದರೆ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಸಣ್ಣದ್ ಮಾಡ್ಡ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿಕಿಲ್ಲೇಂತ ತಿಳ್ಳನೆ. ಅವಂಗ ಗಂಡ್ ಸಂತಾನ ಇಲ್ಲದಿದರ್ಂದ

ಅವನ ಮಗಗಳ ಮೊದ್ಲೆ ಆಗುವ ಮುಂದೆ ಕಾಶಿರಾಜ ಆದೆ. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಪಂತಲಿ ಗೆದ್ದರೆ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾಶಿ ಸೇರ್ದೆ. ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರ ಪ್ರಯಾಗ ಮತ್ತೆ ಕಾಶಿ ಕ್ಷೇತ್ರಗ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಆಡಳಿಕ್ಕೆ ಬಂದದೆ. ಆಗ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೆಸ್ರ ಬಂದದೆ. ಲಕ್ಷಾಂತರ ಬಕ್ತರೊಂದ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಕಜಾನೆ ತುಂಬಿದೆ. ಸೊಂಯಂವರಕ್ಕೆ ಕಾಗ್ಗ ಸಿಕ್ಕಿತಿಲ್ಲೇಂತ ನಾವು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಏಕೆ? ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವನ ಮಗಗಳ ಗೆದ್ದಾ ತಂದರೆ ನಮ್ಮ ಸಂಕಟ-ಮರ್ದ ದೂರಾದೆ”.

ರಾಜಮಾತೆ ಸತ್ಯವತಿದೇವಿಗ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡೊ. “ನನ್ನ ದೊಡ್ಡಮಂಜ ಚಿತ್ತಾಂಗದ ಬೊದ್ದಿರತಿದ್ದರೆ, ನಾ ಏಚನೆ ಮಾಡೊಕೂಂತ ಇತ್ತೆ ಕೂಸೊ. ಅವ ಆದರೆ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜರಗಳ ಸೋಲಿಸಿ ಕಾಶೀರಾಜನ ಮಗಗಳ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸೊಸೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕಂಬಿತ್ತೆ. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಅವನಸ್ವ ಸಾಸದಂವ ಅಲ್ಲದ ಕಾರ್ಲ ನಾ ನಿನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಬರಕಾತ್. ಕಾಶಿನ ಸುತ್ತೋಳು ಇರ್ದ ಕೋಸಲ, ಮಿಥಿಲೆ, ಮಗಧ, ಪಾಂಚಾಲ ದೇಸಗಳ ಅರ್ಗ ತುಂಬಾ ಪೌರುಸವೊಂತರ್ ಗಡ. ಅವರೆಲ್ಲರ ಗೆಲ್ಲುವ ಸಕ್ತಿ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯಗೆ ಇಲ್ಲೆ ಕೂಸೊ. ನೀ ರಾಜರ ಬದ್ಲಾಗಿ ಸೊಂಯವರಕ್ಕೆ ಹೋಕು. ಕಾಶಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಗಳ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯಂ ಗಾಗಿ ಗೆದ್ದಾ ತರೊಕು. ಪ್ರತಾಪಸೇನನ ಸೊಕ್ಕುನ ಮುರ್ದ, ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಉಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡ್ರೆ ಏನಾದೇಂತ ಅವಂಗೆ ತೋರ್ಪಿ ಕೊಡೊಕು.”

ಭೀಷ್ಮರ್ ಹಂಇ ಹೊತ್ತ್ ಏಚನೆ ಮಾಡಿ ಹೇಳೊ “ರಾಜಮಾತೆ, ಇದೊಂದು ಧರ್ಮ ಸೂಕ್ಷ್ಮದ ಸಂಗತಿ. ಕಾಶಿ ರಾಜ ಕುಮಾರಿಗಳ ಗೆದ್ದಾ ತಾದು ಏನ್ ಅಸ್ತ ದೊಡ್ಡ ಇಸಯ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸಕ್ತಿನೇ ಪಂತ ಆಗಿರಿಕನ ನಾ ಗೆದ್ದಾ ತಂದ ಗೂಡೆಗಳ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಮೊದುವೆ ಆದು ಧರ್ಮನೋ? ಕುರು ಚಕ್ರಾಧಿಪತ್ಯ ಅಧರ್ಮಲಿ ಮುಂದೆ ನಡ್ವದೇಂತ ನಾಳೆ ಬೇರೆ ರಾಜರಗ ತಿಳ್ಯಕಿಲ್ಲೆನೋ?”

ರಾಜಮಾತೆ ಸತ್ಯವತಿನ ಮುಂಡಲಿ ನೆರೆಗ ಮೂಡಿ ಮಾಯಾ ಆತ್. ಅದ್, “ಕೂಸೊ, ನೀ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಂವ. ಕಾಶಿರಾಜ ಸಸಾರ ಮಾಡ್ವರಂದಾಗಿ ಸಿಂಹಾಸನ ಅಲ್ಲಿಕೆ ಸುರಾಗುಟು. ಈಗ ನಾ ಹೇಳ್ವ ಸಿಂಹಾಸನನ ರಕ್ಷಣೆಮಾಡುವ ಉಪಾಯದ ದಾರಿ. ಹಾಂಗೇಂತ ತಿಳ್ಳಂಡರೆ ನೀ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ಹೋಗಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಗಳ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯಂಗಾಗಿ ಗೆದ್ದಾ ತಾದು ಅಧರ್ಮ ಆದುಲ್ಲೆ. ಇನ್ ಸಾತ್ ನಿಂಗೆ ಸಂಸಯ ಇದ್ದರೆ ಇದ್ ರಾಜಮಾತೆನ ಆದೇಸಾಂತ ತಿಳ್ಳ. ಯಾವ ರೀತಿಲಿ ನೋಡ್ಲೊ ನಿನ್ನದ್ ತೊಪ್ಪು ಕೆಲ್ಸ ಆಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲೆ”

ರಾಜಮಾತೆನ ಅಪ್ಪಣೆ ಭೀಷ್ಮರಲ್ಲಿ ಹೌದೊಂತೇಳ್ವ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಮೂಡ್ತ. ಮಹಾರುಸಿ ಪರಾಶರರಂದ ಜ್ಞಾನನ ಸಂಪಾದ್ನೆ ಮಾಡ್ವವ್ಯಗೆ ಸೊಂತ ತೀರ್ಪು ತಕಂಬಕೆ ಆದೆ. ಇನ್ನೆ ದರ್ಮ ಯಾವುದು ಅದರ್ಮ ಯಾವುದೊಂತ ನಂಗೆ ಏಚನೆ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲೆ. ಬೀಷ್ಮರ್ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಹೇಳೊ. “ಅಪ್ಪನೊವರ ಆದೇಸನ ಮಿರ್ದು ಅಪರಾದ ಆದೆ. ಇಂದನಿ, ನಾ ಹೊರ್ದೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿಗಳ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಬಕೆ

ತಯಾರಾಗಿ. ಮೊದ್ವೆ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಸೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿಲ್ಲೆ.”

ಹಸ್ತಿನಾವತಿಯಿಂದ ಕಾಶಿಗೆ ಮೂರು ದಿನದ ದಾರಿ. ಒಂದೊಂದು ಪಟ್ಟಣಲಿನೂ ಸವಾರಿ ಮಾಡಿಕೇಂತ ಕುದುರೆಗಳ ಒದ್ದಿಸುವ ಲಾಯದ ಅಧಿಕಾರಿಯಿಂದ ಪಯಣ ಸಲೀಸಾತ್. ಒಂದ್ ದಿನದ ಸವಾರಿಗೆ ಕುದುರೆ ಒಂದಕ್ಕೆ ಐದ್ ಹೊನ್ನನ್ನ ನಾಣ್ಯ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕಾಗಿತ್. ಪಟ್ಟಣಲಿ ಚತ್ರ ಇದ್ದರೊಂದ ಬೀಷ್ಮರಿಗೆ ಒಳ್ಳಂಬಕೆ ಕಸ್ಪ ಆತ್ಲೆ.

ಸುರುನ ಇರ್ಯ ಸಣ್ಣ ಪಟ್ಟಣ ಲೋಹಿತ ನಗರಲಿ ನಿತ್ತ್ ದಣಿವು ಆರಿಕಂಡ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿ ತೇರ್ ನ ಕುದುರೆಗಳ ಅಲ್ಲಿನ ಲಾಯದ ಎಜಮಾನನಕ್ಕಲೆ ಬುಟ್ಟದ್, ಅಲ್ಲಿಂದ ಬೇರೆ ಕುದುರೆಗಳ ತೇರ್ಗೆ ಕಟ್ಟಿದ್ ಹೊರ್ದಿಕನ ಸೂರ್ಯ ಮೂಡುವ ಹೊತ್ತಾಗಿತ್. ಅಂದ್ ನ ದಿನ ಅಯೋದೈಲಿ ಇರ್ಯ ಕಳ್ಳಕಾತ್. ಸೂರ್ಯವಂಶದ ಶ್ರೀ ರಾಮ, ಮಾನ ಮೊರ್ಯಾದಲಿ ದೊಡ್ಡ ಮೊಯಿಯಂಸ ಆಗಿ ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ದೊಡ್ಡ ಹೆಸ್ರ ತಂದ್ ಕೊಟ್ಟತ್. ಅವ ಅಪ್ಪನ ಮಾತ್ಸ ನಡಿಕೆ ಬೇಕಾಗಿ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋತ್. ಬೀಷ್ಮರ್ ತನ್ನನ ಅವನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಲಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡೊ. ಚಂದ್ರ ವಂಸದೊವು ಏನ್ ಕಮ್ಮಿ? 'ನಾ ಅಪ್ಪಂಗಾಗಿ ಇಸ್ಸರ ಮುಟ್ಟ ಮೊದುವೆ ಆಗದೆ ಬೊದ್ಧಿತಿಲ್ಲೆನೋ? ಈಗ ತಮ್ಮಂಗಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಆದರೂ, ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ಹೋಗಿ ನನ್ನ ಸಕ್ತಿನ ತೋರುದ್ದುಲ್ಲೆನೋ? ಹಾಂಗೆ ನೋಡ್ರೆ ಸೂರ್ಯವಂಸದ ರಾಮಚಂದ್ರಂದ ಚಂದ್ರವಂಸದ ಬೀಷ್ಮನ ತ್ಯಾಗನೇ ದೊಡ್ಡದ್. ಹಾಂಗೇಂತ ಚರಿತ್ರೆ ಗುರುಮಾಡ್ತಲ್ಲರೂ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲೆ. ಈಗನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಚಂದ್ರ ವಂಸದೋವೇ ಮೇಲ್ಗೊನೊವು.

ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲದೆ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿ ಮೊರ್ದಿನ ಚಿಮಿ ಚಿಮಿ ಬೊಳ್ಳುಗೆ ತೇರ್ಗೆ ಅಯೋದ್ಯನ ಕುದುರೆಗಳ ಕಟ್ಟಿದ್ ಬೀಷ್ಮರ್ ಕಾಶಿಗೆ ಪಯಣ ಮುಂದರ್ದೊ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ದಣ್ಣೆ ತೀರಿಕಂಡ್, ಕಾಶೀ ರಾಜಕುಮಾರಿಗಳ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿಕಾಕನ ಸೂರ್ಯ ಮುಣ್ಣಂಗಿಕೆ ಇನ್ನ ಹಂಜಾ ಹೊತ್ ಇತ್.

ಭೀಷ್ಮರ್ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ಹೊಗಿಕಾಕನ ಅಲ್ಲಿನ ರೀತಿನೇ ಬದ್ಲಾಗಿ ಹೋತ್. ಮೊದುವೆ ಮಂಟಮೆಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗೆ ಏನ್ ಕೆಲ್? ಎಲ್ಲೊವ್ರ ಮೋರೆಲಿ ಈ ಮಾತ್ ಎದ್ದ ಕಾಂಬತಿತ್. ಭೀಷ್ಮರ್ ಕಾಶೀರಾಜನ ನೋಡ್ಲೊ. ಪ್ರತಾಪಸೇನ ಸಿಟ್ಟಿಂದ ದುರುಗುಟ್ಟಕಂಡ್ ಅವರ್ರೇ ನೋಡ್ತಿತ್. ಅವನ ಹಕ್ಕಲೆ ಸರೀರ ಇಡೀ ಸಿಂಗಾರ ಮಾಡಿಕಂಡ್ ಅವನ ಮೂರ್ದನ ಮಗಕ್ಕೆ ನಿತ್ತಿದ್ಲೊ. ಬಲಶಾಲಿ ಆದ ಒಬ್ಬ ಈರ ಪುರ್ದ ಖಡ್ಗ ಹಿಡ್ಕಂಡ್ ನಿತ್ತಿತ್. ಅವನ ಮೋರೆಲಿ ದಣ್ಣೆ ಇತ್. ಆಗ ತಾನೆ ಅವ ಯಾರನ್ನೋ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿ ಗೆದ್ದಿರೊಕು. ಅವ ಪಂತನ ಗೆದ್ದುಬೋ ಹೇಂಗೆ? ಈ ಮೂರ್ಜನ ಗೂಡೆಗಳ ಗಂಡ ಆಗುವ ಯೋಗ್ಯತೆನ ಅವ ಪಡ್ಕಂಡಿರ್ದೋ? ಯಾರ್ನೂ ಮಾತಾಡ್ತಿತ್. ಮಸಣಲಿ ಇದ್ದಹಾಂಗೆ ಮೌನಲಿ ಇದ್ಲೊ. ಯಾರ ಕೇಳ್ತು? ಇಷ್ಟರ ಮುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಅವ ಯಾರ್?

ಹೊತ್ತು ಸುಮ್ಮಂಗೆ ಕಳ್ಡ ಹೋದರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದ್ ಭೀಷ್ಮರ್ ಎತ್ತರ್ದ ದನಿಲಿ

ಹೇಳೋ. “ನಾ ಆಚಾರ್ಯ ಬೀಷ್ಮ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸಿಂಹಾಸನದ ಪರ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಂವ. ಈ ಅರು ಗೂಡೆಗಳ ನಾ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡೋನೆ. ತಾಕತ್ತಿದ್ಕೋವು ಬಂದ್ ಬುಡ್ಡಿಕಣೆ. ಕಾಶೀ ರಾಜಕುಮಾರಿಗಳೇ, ನನ್ನ ರಥನ ಹತ್ತಿನಿ”

ಮಾತ್ ಮುಗ್ಯಕೆ ಮುಂದೆನೇ ಕೈಲಿ ಖಡ್ಗನ ಹಿಡ್ಡ ಆ ಈರ ಪುರ ಮುಂದೆ ಬಾತ್.

“ನಾ ಸೌಬ ದೇಸದ ದೊರೆ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ. ಇಲ್ಲಿದ್ದವರೊಲ್ಲಾ ಗೆದ್ದಂವ. ಪಂತನ ಗೆದ್ದ ಅರು ಗೂಡೆಗಳ ಗಂಡ ಆಗುವ ಯೋಗ್ಯತೆನ ಪಡ್ಡಂವ. ನನ್ನ ಸೋಲ್ವದೆ ನಿಂಗ ಇವರ ರಥ ಹತ್ತುಸುವ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇಲ್ಲೆ”

ಆ ನಿಮ್ಮಲಿ ಭೀಷ್ಮಂಗೆ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಮಾತ್ ಇಸ್ತ ಆದೊ. ಈ ಮೂರ್ಕ ಪ್ರತಾಪಸೇನ ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಂಸ ಎಂಬ ಕಾರ್ಲಕ್ಕೆ ಮೊದ್ವೆ ಕಾಗ್ಡ ಕಳೆದ ಅಪಮಾನ ಮಾಡ್ಡ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಈಗ ಪಂತಲಿ ಗೆದ್ದುಟ್ಟು. ಈಗ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಪರ ನಾ ಬಂದಳೆ. ಪ್ರತಾಪಸೇನನ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ಡೇ ಒಂದು. ಇಲ್ಲಿ ನಡ್ಡದೇ ಬೇರೆ. ಪ್ರತಾಪಸೇನನ ಮೋರೆ ಇಂಗ್ ತಿಂದ ಮಂಗನ ಹಾಂಗೆ ಇತ್.

ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಸಕ್ತಿವೊಂತ. ಆದರೆನೂ ಅವನ ಸೋಲಿಕೆ ಭೀಷ್ಮಂಗೆ ಹೆಚ್ಚ ಸಮಯ ಬೇಕಾತ್ಲೆ. ಸಾಲ್ವಭೂಪತಿ ಸೋತ್‌ದ್ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸಿ ನಿತ್ತತ್. ಅವನ ಯೋಜನೆಗಳ ಅಡಿ ಮೇಲ್ ಮೂಡಕೂಂತ ಬೀಷ್ಮಂಗೆ ಇತ್ಲೆ. ಸಂದರ್ಭ ಹಾಂಗೆ ಕೂಡಿ ಬಾತ್. ಅವನ ಮೇಲೆ ಬೇಜಾರಾದರೂ ಅವು ಏನ್ ಸಾ ಮಾಡುವಾಂಗಿತ್ಲೆ. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಒಮ್ಮೆ ದುಕ್ಕಂದ ರಾಜ ಕುಮಾರಿಗಳ ನೋಡ್ತ್. ಅವು ಭೀಷ್ಮರ ರಥ ಹತ್ತುದರ ಕಂಡ್ ಸಿಟ್ಟೊಲಿ ಕಾಲ್ವ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೊಡ್ಡ್. ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋತ್.

ಪ್ರತಾಪಸೇನನ ಮೋರೆ ಬಾಡ್ಡ ಬಾಳೆಲೆ ಹಾಂಗೆ ಇತ್. ಬೀಷ್ಮರ್ ಅವನ ಹಕ್ಕಲೆ ಹೋಗಿ ಅವನ ರೇಗಿಸಿದೊ. “ಕಾಶೀಮಾರಾಜಂಗೆ ಕುರು ಚಕ್ರಾದಿಪತ್ಯದ ನೆಂಪಾತ್ಲೆನೋ? ನಿನ್ನ ಮಗಕ್ಕೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸೊಸೆಕ್ಕೆ ಆದೊ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ನೀ ಇನ್ ಕನ್ಸಲಿನೂ ಮರೈಕೆ ಆಕಿಲ್ಲೆ”.

ಪ್ರತಾಪಸೇನ ಮಾತ್‌ಲಿ ಬುಟ್ಟ್ ಕೊಟ್ಟತ್ಲೆ. “ಆಚಾರ್ಯ ಯಾವುದೇ ಸೊಂಯಂವರಕ್ಕೆ ಹೋಗೋವು ಅಲ್ಲಾಂತ ಜನ ಹೇಳಿವೆ. ಆಚಾರ್ಯರೇ ನನ್ನ ಅಳಿಯ ಆದು ಕಾಶಿನ ಸೌಬಾಗ್ಯ.”

ಭೀಷ್ಮರ್ ಹಂಇ ಹೊತ್ತ್ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ಲೊ. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯಂಗಾಗಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಗಳ ಕರ್ಕೊಂಡೋನೇಂತ ಹೇಳಿ ಬುಡಲಿನೋ? ಬೇಡ. ಹೇಳರೆ ದರ್ಮ ಸೂಕ್ಷ್ಮದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಕೇಳದೆ ಇಂವ ಇರಿಕಿಲ್ಲೆ. ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಪುರೋಹಿತರ್‌ಗ ಕಂಡವೆ. ಕಾಶಿರಾಜನ ಮಾತ್‌ಗೆ ಯಾವ ಉತ್ತರನ ಕೊಟ್ಟರೂ ಇವು ವಾದ ಮಾಡಿವೆ. ವಾದ ಬೆಳ್ಳರೆ ಹೀಂಗೇ ಆದೂಂತ ಹೇಳಿಕೆ ಆಕಿಲ್ಲೆ. ಆ ಸಾಸ್ತ ಹಾಂಗೆ ಹೇಳ್ತೆ. ಈ ಸಾಸ್ತ ಹೀಂಗೆ ಹೇಳ್ವೇಂತ ಯಾವ ಯಾವುದೋ ಸಾಸ್ತಗಳ ಹೆಸ್ರೇಳಿ ನಮ್ಮ ಬಾಯ್ ಬಂದ್

ಮಾಡುವೋ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಪುರೋಹಿತರೇನೇ ದೊಡ್ಡ ತಲೆಬೇನೆ ತಂದ್ ಹಾಕೋವು. ಇದ್ ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಬೇರೆ ದೇಸ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ನಡೋಳ್ಳಿ ನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಹಕ್ಕಲೆ ಇದ್ದರೂ, ಕಾಶಿನ ಪುರೋಹಿತರ್‌ಗ ಅದರ ಪರ ವಾದ ಮಾಡಿಕೆ ಸಾದ್ಯ ಇಲ್ಲೆ, ಬೇಡ. ಈ ತಲೆ ಬೇನೆನೇ ಬೇಡ.

ಅಸ್ಪೃತ್ತಿಗೆ ಕಾಶೀರಾಜನ ಕೆಲ್ಲದಾಳ್‌ಗ ರಾಜಮಗಕ್ಕಳ ಮೂರು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳ ತಂದ್‌ದ್ ರಥಲಿ ಜೋಡ್ತಿಸಿದೊ. ರಥಹೊಡ್ತಿಕೆ ಮುಂದೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ, “ಪ್ರತಾಪಸೇನ ಮಹಾರಾಜಾ, ನಿನ್ನ ಮಗಕ್ಕ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಾಣಿಯರಾದವೆ. ನೀ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೆಣ್ಣ್ ಕೊಟ್ಟ ಮಾಂವ ಆದಿಯ. ಮಹಾರಾಣಿನ ಕರ್ಕಂಡ್ ಯಾಗ ಬೇಕಾದರೂ ಬಂದ್ ನಿನ್ನ ಮಗಕ್ಕಳ, ಅಳ್ತನ ನೋಡಿಕಂಡ್ ಹೋಕ್. ಆದರೆ ಈ ನಿಮ್ಮಂದ ನಿನ್ನ ಕಾಶಿರಾಜ್ಯ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ಹೋಗುಟು ಎಂಬುದರ ನೀ ಮರ್ಯಬಡ.”

ಕಾಶಿರಾಜ ಅವನಸ್ಪಕ್ಕೆ ಏನೋ ಮಾತಾಡ್ ಕಂಡತ್. ಅದ್ ಮಾತ್ರ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾತ್ತೆ. ರಥ ಹಸ್ತಿನಾವತಿ ಕಡೆ ಹೊರ್ದತ್.

*****

ಸಕ್ತಿಲ ಗೆದ್ದಂವನ ಮೊದೋಳುಗ

ಕಾಶಿ ಮತ್ತೆ ಅಯೋಧ್ಯೆನ ನೊಡುಲಿ ಇರುವ ಸಣ್ಣ ಪಟ್ಟಣ ರಜತನಗರಿ ಚತ್ತಲಿ ಇರ್ಪ್ ನಿಲ್ಲಿಕಾಕನ ರಾಜಕುಮಾರಿಗಳಿಗೆ ಬೇರೆನೇ ಒಂದು ಕೋಣೆ ಸಿಕ್ಕುವ ಹಾಂಗೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಏರ್ಪಾಡ್ ಮಾಡ್ಲೊ. ಮೊದ್ಲಿನ ಅಯೋಧ್ಯೆಲಿ ನಿಲ್ಲಿಕಾತ್, ರಥಕೆ ಕಟ್ಟಿದ ಕುದುರೆಗಳ ಅಲ್ಲಿ ಬದಲಿದೊ. ಅಯೋಧ್ಯೆಂದ ಮೊದ್ಲಿನ ಹೊರ್ದ್ ಲೋಹಿತನಗರಿ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣಲಿ ಆ ದಿನ ನಿಂತೊ. ಅಲ್ಲಿನ ಲಾಯಾಧಿಕಾರಿನ ಕುದ್ರೆಗಳ ಅಂವಂಗೇ ಕೊಟ್ಟ್ದ್, ಅಂವನಕ್ಕಲಿ ಇದ್ದ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಕುದ್ರೆಗಳ ರಥಕ್ಕೆ ಹೂಡಿ, ನಾಕ್ನೇ ದಿನ ಅವು ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿದೊ. ಈಗ ಅವ್ವೆ ಮೊನ್ಸಿಗೆ ಸಮದಾನ ಆತ್.

ಕಾಶಿಂದ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಯವರೆಗೆ ದೂರದ ಮಾರ್ಗದ ಉದ್ದಕ್ಕೆ, ರಾಜಕುಮಾರಿಗ ಅವರವರೊಳಗೆ ಮೆಲ್ಲಂಗ ಕೆಬಿಂದ ಕೆಬಿಗೆ ಕೇಳುವಾಂಗೇ ಮಾತಾಡಿಕಂಬತಿದ್ಲೊ. ಭೀಷ್ಮರೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತಾಡುವಸ್ವ ಅವ್ವೆ ಸಲ್ಲೆ ಇತ್ತೆ. ಭೀಷ್ಮರ್ ಕೂಡಾ, ಉಪಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದೆರ್ದ್ ಮಾತ್ ಮಾತ್ರ ಮಾತಾಡ್ತಿದ್ಲೊ. ರಥನ ಅವೇ ಓಡ್ತಿದ್ದದರ್ಂದ ಅವ್ವೆ ಮಾತಾಡಿಕೆ ಪುರುಸೊತ್ತೇ ಸಿಕ್ಕತಿತ್ತೆ. ರಾಜಕುಮಾರಿಗಳ ಮೊನ್ಸಲಿ ಏನ್ ಇತ್ತಂತ ತಿಳ್ಳಂಬ ಅಗತ್ಯನೂ ಅವ್ವೆ ಇತ್ತೆ. ತನ್ನದ್ ಏನ್ ಕೆಲ್ಲ ಇದ್ದರೂ ಸಾ ರಾಜಮಾತೆನ ಅಪ್ಪಣೆ ಹಾಂಗೆ ನಡ್ಲೊದು. ಅದ್ ಯಾವ ಅಡೆ ತಡೆ ಇಲ್ಲದೆ ನಡೆರೆ ಸಾಕಾಗಿತ್.

ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಬುಟ್ಟ್ ಹೋದಲ್ಲಿಂದ ತಿರ್ಗ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಬಂದ್ ಮುಟ್ಟಿಕಾಕನ ಒಂದು ವಾರ ಬೇಕಾತ್. ಕಾಶಿರಾಜ್ಯ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಒಂದು ಬಾಗ ಆಗಿಬುಟ್ಟರೆ ಅದರ ಆಳುದು ಸುಲ್ಪದ ಮಾತಲ್ಲಂತ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಈಗ ಗೊತ್ತಾತ್. ಸರೀರಕ್ಕೆ ದಣ್ಣೆ ಇದ್ದರೂ ಅವು ಮೊನ್ಸಿಗೆ ಬಾಳ ಕುಸಿ ಆಗಿತ್. ರಾಜಮಾತೆನ ಆಜ್ಞೆನಾಂಗೇ ಗೆದ್ದ ರಾಜಕುಮಾರಿಗಳ ಕರ್ಕಂಡ್ ಬಂದೇಂತ ಅವ್ವೆ ಹುಮ್ಮಸ್ ಆತ್. ರಾಜಮಾತೇನೇ ಬಂದ್ ಕೊಂಬು ಓಲಗಲಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಗಳ ಪ್ರೀತಿಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡೊ. ಪಟ್ಟದ ಆನೆಂದ ಮಂದಾರ ಹೂಮಾಲೆನ ಹಾಕ್ಸಿ, ಆರತಿ ಬೆಳ್ಳಿ ಸಂಬ್ರಮಂದ ಒಳಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡೊ. ಬಂದೊವ್ವಾಗಿ ಇರುವ ವೈಬೋಗದ ಅತಿಥಿ ಮನೆಲಿ ಅವು ನಿಲ್ಲಿಕೆ ಏರ್ಪಾಡ್ ಮಾಡ್ಲೊ. ಸತ್ಯವತಿದೇವಿಯೊವ್ವೆ ಬಾಳ ಕುಸಿ ಆಗಿತ್. ಅವರ ಮಂಜ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯಂಗೇ ಮೈಕೈ ತುಂಬಿಕಂಡ್, ನೋಡಿಕೂ ದೇವಲೋಕದ ಅಪ್ಪರೆ ಹಾಂಗಿದ್ದ ಮೂರು ಜನ ಕನ್ನಗೆ ಮೊದ್ಲೆ ಆಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಯೊಳೊಂತ ಅವು ಸಂತೋಸ ಪಟ್ಟೊ. ಅದರೊಟ್ಟಿಗೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಕಡೆಗಣಿಸಿರೆ ಏನಾದೇಂತ ಎಲ್ಲಾ ದೇಸದ ರಾಜರ್

ತಿಳಿವಾಂಗ ಆದದಕ್ಕೆ ಹೆಮ್ಮೆ ಪಟ್ಟೋ.

ಮೊದಲಿನ ರಾಜಮಾತೆ ಸತ್ಯವತಿಯೊವು ಭೀಷ್ಮಂಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳ್ಳದೊ. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಮೊದ್ಲೆ ಕಾರ್ಯನ ನಾಳೆ ಮಾಡ್ಕೊಂತ ನಿಚ್ಚಯ ಮಾಡ್ಕೊಳೊಂತ ತಿಳ್ಳಿದೊ. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಗಂಬೀರಲಿ ಕುದ್ದ ಎಲ್ಲದರನೂ ಕೇಳ್ಕೊಂಡಿತ್ತ. ಅಸ್ಥಾಕನ ಕಾಶೀರಾಜನ ಗೂಡೆಗ ರಾಜಮಾತೆನ ಅಪ್ಪಣೆನ ಹಾಂಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೊವು ಅತ್ತೆಯೊವ್ವ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಅವು ತೋರಿದ ಆಸನಲಿ ಕುದ್ದೊ. ರಾಜಮಾತೆ ಅವು ಕುದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪ್ರೀತಿಂದ ಅವರ ತಲೆಪೂಜಿ, ಮಾತಾಡಿ, ಅವರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮ ಇಚ್ಚಾರಿದೊ. ಆ ಮೇಲೆ ಅವ್ವ ಅವರ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಾಕೆ ಮಾಡ್ದರ ಕಾರ್ಣ ತಿಳ್ಳಿದೊ.

“ಕಾಶೀ ರಾಜಕುಮಾರಿಗ ಆದ ನಿಮ್ಮ ಮೂರು ಜನನ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸೊಸೆಕೃಳ ಆಗಿ ಮಾಡಿಕಂಬಕೆ ರಾಜಮಾತೆ ಆಗಿ ನಾ ಬಾಳ ಕುಸಿಪಟ್ಟನೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸಿಂಹಾಸನದ ದೊರೆ ಆದ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಮಕ್ಕಳ ಅವ್ವಕ ಆಗಿ ನೀವು ಚಂದ್ರವಂಸನ ಬೆಳ್ಳಸೊಕು. ನಿಮ್ಮ ನಾ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಾಂತಳೇ ನನ್ನಿನೆ. ಆಚಾರ್ಯ ಭೀಷ್ಮರ್ ನೀವ್ವೆ ಗುರುಗಳಾಂಗ. ನಾಳೆ ದಿನ ಒಳ್ಳೆ ದಿನ. ಅದ್ಯಾಗಿ ಮೊದ್ಲೆ ಮೂರ್ತನ ನಾಳೆಗೆ ಇಸಿಕೊಂಡೊಳೊ. ನೀವ್ವೇನಾದರ್ ಹೇಳಕೊಂತ ಇದ್ದರೆ ದಾರಾಳಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮೊನ್ಸಲಿ ಇದ್ದದರ ಹೇಳಿನಿ. ಎನೂ ಹೇಳಿಕೆ ಇತ್ತರೆ ದಾಸಿ ಜನಗ ನಿಮ್ಮ ತಿರ್ಗ ಅತಿಥಿ ಮನೆಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡೊದವೆ. ನೀವ್ವೆ ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲಾ ಬಟ್ಟೆ ಬರೆ, ಚಿನ್ನ, ಚಿಗ್ರನ ಆಗಲೇ ಅತಿಥಿ ಮನೆಗೆ ಕಳ್ಳಿ ಆಗುಟ್ಟು. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಕಾಶಿಂತಳೇ ತಿಳ್ಳಣಿ.”

ಕಾಶೀ ರಾಜಕುಮಾರಿಗ ಸುರೂನ ಸಲ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ತಲೆಂದ ಕಾಲ್ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡ್ಲೊ. ಅವರ ಮೋರೆನ ಬಣ್ಣ ಬದ್ಲಾತ್. ಚಪ್ಪೆ ಮೋರೆಲಿ ಬೇನೆ ಎದ್ದ ಕಾಂಬತಿತ್. ಅವು ಮೂರು ಜನರಲ್ಲಿ ಭಾರೀ ಪೊರ್ಣ ಕಾಂಬತಿದ್ವ ಗೂಡೆ ಎದ್ದ ನಿತ್ ಹೇಳ್ತ. “ನಾ ಅಂಬೆ, ಕಾಶೀ ರಾಜನ ದೊಡ್ಡಮಗ. ನನ್ನ ತಂಗೆಕಳ ಮೊನ್ಸ ಎನಾಂತ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತೆ. ನನ್ನ ಮೊನ್ಸಗೆ ತಿಳ್ಳದರ ನಾ ಹೇಳ್ಳೆ. ಇದರ ನೀವು ಹಂಕಾರಂತ ತಿಳ್ಳಕಾಗದ್.”

“ಇಲ್ಲೆ, ಇಲ್ಲೆ ನಾವು ಹಾಂಗೆ ತಿಳ್ಳೋದಿಲ್ಲೆ. ನೀ ಹೇಳ್ ಮಗಾ”- ರಾಜಮಾತೆ ದೈರ್ಯ ಕೊಟ್ಟತ್.

ಅಂಬೆ ಮುಂದರ್ಸಿತ್, “ಕಾಶೀ ರಾಜಕುಮಾರಿಗಳ ಸೊಂಯಂವರಕ್ಕೆ ಸಕ್ತಿನೇ ಪಂತ ಆಗಿತ್. ಪಂತಲಿ ಗೆದ್ದಂವ ಸಾಲ್ವಭೂಪತಿ. ಅವನ ಸೋಲ್ವಿ ಆಚಾರ್ಯರ್ ನಮ್ಮ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರ್ಕಂಡ್ ಬಂದೊಳೊ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಥ ಹತ್ತಿಕಾಕನ ಆಚಾರ್ಯರೇ ನನ್ನ ಗಂಡ ಆಗಂವಾಂತ ನಾ ತಿಳ್ಕಂಡಿದ್ದೆ. ಈಗ ನೀವು ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಮೊದುವೆ ಆಕೆ ಹೇಳರೆ, ಪಂತಲಿ ಗೆದ್ದಂವನ ನಾವು ಮೊದ್ವೆ ಆಕಲ್ಲದೆ, ನೀವು ತೋರಿದವರ ಅಲ್ಲ. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ನಾವು ಮೊದುವೆ ಆದು ಸೊಂಯಂವರ ಪಂತಕ್ಕೆ ಇರೋದ. ಆದರ್ಂದ ಅದ್ ಧರ್ಮ ಅಲ್ಲ.”

ಅಂಬೆನ ಮಾತನ ಜಾಣ್ಣೆ ಮತ್ತೆ ದೈರ್ಯನ ಭೀಷ್ಮರ್ ಮೆಚ್ಚಿದೊ. ಅದರ ತೂಕದ

ಮಾತ್‌ಗಳೆ, ಧರ್ಮ ಸೂಕ್ಷ್ಮದ ಮಾತ್‌ನ ಹೇಳಿಕೆ ರಾಜಮಾತೆ ತಲೆದೂಗಿತ್. ಇದ್‌ರ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಂದ ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಕೂಂತ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ :

“ಅವ್ವ ಅಂಬೇ, ನೀ ನಿನ್ನ ಮೊನ್ನಲಿ ಇದ್ದದರ ಇದ್ದಹಾಂಗೇ ಹೇಳ್ತೊ ನಿನ್ನ ಒಳ್ಳೆತನನ ತೋರ್ತಿದೆ. ನಾ ನಿಮ್ಮ ಗೆದ್ದ ತಂದದ್ ನಿಜ. ಆದರೆ ನಾ ನಿಮ್ಮ ಮೊದುವೆ ಆನೇಂತ ಹೇಳ್ತರ ನೀ ಎಲ್ಯಾದರ್ ಕೇಳ್ತನೋ? ಕಾಶೀರಾಜನಲ್ಲಿ ನಾ ನಿನ್ನ ಮಗಕ್ಕೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಾಣಿಗ ಆದವೇಂತ ಹೇಳ್ತೆ. ಭೀಷ್ಮನ ರಾಣಿ ಆದವೇಂತ ಹೇಳ್ತೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸಿಂಹಾಸನದ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿಕೆ ಬೇಕಾಗಿ ಜೂವಮಾನ ಇಡೀ ಮೊದುವೆ ಆದಲ್ಲೇಂತ ನಾ ಸಪತ ಮಾಡ್ತೆ. ನಾ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯಂಗಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಗೆದ್ದ ತರೋಕೂಂತ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡ್ತೊವು ಸತ್ಯವತಿ ಅವ್ವನೊವು. ಸಿಂಹಾಸನನ ಒಳ್ಳಿಕಂಬಕ್ಕಾಗಿ ನಾ ಅವ್ವನ ಆಜ್ಞೆನ ಒಪ್ಪಿಕಂಡೆ. ನಾ ಮೊದುವೆ ಆಕೇ ಕಂಡಿತಾ ಒಪ್ಪುದುಲ್ಲ. ಆಗದ, ಹೋಗದ ಒಣ ಚರ್ಚೆ ಏಕೆ ಮಾಡ್ತು? ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿ ಆಗಿ ಮುಂದೆ ರಾಜಮಾತೆ ಆಗ್.”

ಅಂಬೆ ಅವನನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡ್ತ “ಆಚಾರ್ಯೇ, ನೀವುಗೆ ನಿಮ್ಮ ದೀಕ್ಷೆ ಮುಕ್ಯ ಆದರೆ, ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಹೆಣ್ಣು ಆಗಿ ನಂಗೆ ನನ್ನ ಅಪ್ಪನ ಪಂತ ಮುಕ್ಯ. ಈಗ ನೀವು ನಮ್ಮ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ರಾಣಿ ಆಗ್‌ಂತ ಹೇಳ್ತೆ. ಶೌರ್ಯನೇ ಪಂತ ಆಗಿದ್ದ ಸೊಂಯಂವರ ಅದ್. ಅಲ್ಲಿ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಸಕ್ತಿನ ಪರೀಕ್ಷೆ ಆತ್ಲೆ. ನಿಮ್ಮ ಸಕ್ತಿನ ಪರೀಕ್ಷೆ ಆತ್. ನೀವು ಪಂತಲಿ ಗೆದ್ದದಕ್ಕೆ ನಾವು ನೀವ್ಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದೊ. ಸಕ್ತಿಗಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹೆಣ್ಣುಗಳ ಬೇರೋವ್ವ ಯಾವ ಗಂಡ್ ಕೊಟ್ಟದೆ? ನಮ್ಮ ನೀವು ಕೆಲದವರಾಂಗೆ ನಡ್ತಿಕಂಬಡಿ. ನಾವು ಹೃದಯ ಇದ್ದ ಮೊಂಯಂಸರ್. ನೀವು ಜೂವಲಿ ಇರಿಕನ ಮುಟ್ಟ ಮೊದುವೆ ಆಗದೆ ಇರೋವಾದರೆ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಪಮೆಗೆ ಬಂದದೇ ತೊಪ್ಪು. ಅಪ್ಪ ಹಾಂಗೆ ಪಂತ ಕಟ್ಟದೆ ಇರ್ದಿದ್ದರೂ, ನನ್ನ ಗಂಡ ಆಗೋಂವ ಬಾಳ ಸಕ್ತಿವೊಂತ ಆಗಿರೋಕೂಂತ ಬಯಸಿದೋವು ನಾ. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನೇ ನಮ್ಮ ಗೆದ್ದ ತಾತಿದ್ದರೆ ಯಾವುದೇ ಸಮಸ್ಯೆಗ ಹುಟ್ಟಿತ್ತೆ. ನೀವು ಗೆದ್ದ ತಂದಳರಿ. ನೀವೇ ನಮ್ಮ ಗಂಡಾಂತ ನೊಂಬಿ ಬಂದೋವು ನಾವು. ಈಗ ನಮ್ಮ ಬೇರೋವ್ವ ಒಪ್ಪುಸುವ ಮಾತ್ ಬೇಡ. ಕ್ಷತ್ರಿಯರ ದರ್ಮದ ಪ್ರಕಾರ ನಮ್ಮ ಮೊದುವೆ ಆಗಿ ನಾವ್ಗೆ ಬೊದ್‌ಕ್ ಕೊಡಿನಿ.”

ಅಂಬೆ ಇಸ್ವ್ ಮಾತ್ ಹೇಳಿಕನ ಭೀಷ್ಮಗೆ ಏನ್ ಉತ್ತರ ಕೊಡೊಕೂಂತ ಗೊತ್ತಾತ್ಲೆ. ಅಂಬೆ ದರ್ಮಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಮಾತ್‌ನೇ ಹೇಳಿಟ್ಟು. ತೊಪ್ಪು ಯಾರ್? ಸಿಂಹಾಸನನ ಕಾಪಾಡಂವ ನಾ ಆಗಿರ್‌ಕನ, ರಾಜಮಾತೆನ ಅಪ್ಪಣೆ ಪ್ರಕಾರ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಪಮೆಗೆ ಹೋದ್ ಹೇಂಗೆ ತೊಪ್ಪಾದ್? ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ತಾಂಗೆ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಪಮೆಗೆ ಕಳ್ಳಿಕೆ ಆಗ್‌ತಿತ್ತೆ. ಹೋಗೂಂತೇಲ್ಲ ಅಂವ ಹೋಗಂವ ಅಲ್ಲ. ಹೋತಿದ್ದರೂ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಇವಂಗೆ ಗೆಲ್ಲಿಕೆ ಆತಿತ್ತೆ. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಸಕ್ತಿ ಇದ್ದಂವ ಆಗಿದ್ದರೆ ಈ ಪ್ರಸನ್ನೇ ಬಾತಿತ್ತೆ. ಇದ್, ಈ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಯದ ಗೂಡೆ ಹೇಳ್ತ ಮಾತ್‌ನ ಕೇಳ್ತೆ ಮುಂದೇನಾದೂಂತ ಏಚನೆ ಮಾಡೊಕು. ಸಕ್ತಿ ಇದ್ದೋವು ಗೆದ್ದ ತಂದ ಹೆಣ್ಣುಗ ಸಕ್ತಿ

ಇಲ್ಲದವರ ಬೋಗಕ್ಕೆ ಇರುವ ಹೆಣ್ಣಾಗಿ ಇರುವ ಅಪಾಯನ ಇದ್ ಕಂಡ್‌ಕೊಂಡುಟ್ಟು, ನಿಜವಾಗಿನೂ ಈ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ರಾಣಿ ಆಗುವ ಏಕೈಕ ಉಟ್ಟು. ಆದರೆ ಇದರ ಒಪ್ಪುಸುದು ಹೇಂಗೆ?”

ಮಂಜಣೆ ಮಾಡುವ ಹಾಂಗೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ, “ಅವ್ವಾ ಅಂಬೆ, ಲೋಕಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಹೆಣ್ಣುಗಳ ಅಯ್ಯಿನ ಸ್ತಾನಲಿ ಇಸಿ ನೋಡಂವ ನಾ. ನಾ ನನ್ನ ಅಪ್ಪಂಗಾಗಿ, ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗಾಗಿ ಮಾಡ್ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆನ ಮುರೈವ ಮಾತೇ ಇಲ್ಲೆ. ನಿಮ್ಮ ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪನ ಪಂತಕ್ಕಾಗಿ ಗೆದ್ದ ತಂದಂವ ನಾ ಅಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ನಾವ್ಗೆ ಬಾಕೆ ಹೇಳಿಕೆ ಕಳ್ಳತ್ತೇಂತೇಳ್ಳ ಮೇಲೆ ಅಂವನ ಪಂತ ನಾವ್ಗೆ ತಾಂಗುದ್ದೆ. ನಾ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಾಜನ ಆಜ್ಞೆನ ಪಾಲಿಸುವಂವ. ಸಮ್ರಾಟನ ಒಬ್ಬ ರಾಜ ಅಪಮಾನ ಮಾಡ್ತೇಂತೇಳ್ಳೆ, ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ರಕ್ಷಿಸುವಂವ ಸುಮ್ಮಂಗಿರಿಕಾದನೋ? ಸಮ್ರಾಟಂಗಾಗಿ ರಾಜಮಾತೆನ ಅಪ್ಪಣೆನ ಹಾಂಗೆ ನಿಮ್ಮ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರ್ತ ತಂದಳೆ. ನೀವು ಬಾಕೆ ಒಪ್ಪುತಿತ್ತರೆ ಎಳ್ತೆ ತಾತಿದ್. ಅದ್ಕೆ ನೀವು ಎಡಮಾಡಿ ಕೊಡದೆ ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡ್ತರಿ.”

ಒಂದ್ ನಿಮ್ಮ ತಡ್ಡದ್ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ, “ಅವ್ವಾ, ಅಂಬೆ ಒಟಾರೆ ಆಗಿ ನೋಡ್ತೆ ಇದರಿ ನನ್ನದೇನ್ ತೊಪ್ಪಿಲ್ಲೇಂತ ನೀವ್ಗೆ ತಿಳ್ತೊದು. ಈಗಲೂ ನಾ ನಿಮ್ಮ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡ್ತಲ್ಲೆ. ನೀವುಗೆ ಹೇಂಗೆ ಬೇಕೋ ಹಾಂಗೆ ಮಾಡ್‌ನಿ. ನಿವುಗೆ ಸೊತಂತ್ರ ಕೊಟ್ಟಳೆ. ನಿವುಗೆ ಕುಸಿ ಇದ್ದರೆ ನೀವು ಸಮ್ರಾಟನ ರಾಣಿ ಆಗಿ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ನಿಮ್ಮ ಇಸ್ಸದಾಂಗೆ ಅಳಿಕಂಡ್ ಇರ್‌ನಿ. ನಿಮ್ಮ ಕಾಶಿನೂ ಆಗ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಒಂದು ಬಾಗ ಆಗಿ ಇದ್ದದೆ. ನೀವುಗೆ ಇದ್ ಒಪ್ಪಿತ್ತರೆ ನಿಮ್ಮ ಮೊರ್ಯಾದಿಲಿ ಕಾಶಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪನ ಹಕ್ಕಲೆ ಕಳ್ಳುವ ಏರ್ಪಾಡ್ ಮಾಡ್ತೆ. ಏನ್ ಮಾಡ್ತೆ?”

ಅಂಬಿಕೆ ಮತ್ತೆ ಅಂಬಾಲಿಕೆಗೆ ಎದ್ದ ನಿತ್ ಸತ್ಯವತಿ ದೇವಿಯೊವ್ವ ಕೈ ಮುಗ್ದ ದಾಸಿ ಜನಂಗಳ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಅವು ಇಳ್ಳಂಡಿದ್ದ ಅತಿಥಿ ಮನೆಗೆ ಹೋದೊ. ವಿಚಿತ್ರವೀರೈನೂ ಎದ್ದ ನಿತ್ ಒಳಗೆ ಹೋತ್. ಅಲ್ಲಿ ಅವು ಮೂರು ಜನನೇ ಒಳ್ಳೊ.

ಅಂಬೆ ಅಲ್ಲಾಡದೆ ಕುದ್ದವು ಭೀಷ್ಮರ ನೋಡಿ ಹೇಳ್ತೆ, “ನೀವು ನಮ್ಮ ಕಾಶಿಗೆ ಕಳ್ಳ ಕೊಟ್ಟವೇಂತೇಳ್ಳಿ. ನೀವು ನಾವ್ಗೆ ಸೊತಂತ್ರ ಕೊಡ್ತೆ ಹಾಂಗಿರಿದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮ ರಥಕ್ಕೆ ನಾವು ಹತ್ತಿಕೆ ಮುಂದನೇ ನಾವ್ಗೆ ಒಂದು ಮಾತನ ಹೇಳಕಾಗಿತ್, ತಮ್ಮಂಗಾಗಿ ನಾವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೊವೊಂತ. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳ್ತಿದ್ದರೆ ನಾವು ನಿಮ್ಮೊಟ್ಟಿಗೆ ಬಾತೇ ಇಲ್ಲೆ. ಇಲ್ಲಿ ಈಗ ನೀವು ಸೊತಂತ್ರದ ಮಾತ್ ಹೇಳ್ತೆ, ಇದ್ ನಿಮ್ಮ ಮೊನ್ಸನ ಒಳಗನ ಮಾತ್ ಆಗಿರಿಕಿಲ್ಲೆ. ಇನ್ನ್ ನಾವು ಕಾಶಿಗೆ ಹೋದರೆ ಬೇರೆ ದೇಸದ ಜನಂಗೆ ಏನ್ ಹೇಳ್ತೋ? ಒಮ್ಮೆ ಏಜನೆ ಮಾಡಿನಿ. ಅಪ್ಪನೂ ನಮ್ಮ ಕರ್ತಂಬಕಿಲ್ಲೆ. ನಾವು ಇಲ್ಲಿನೂ ಇಲ್ಲೆ. ಅಲ್ಲಿನೂ ಇಲ್ಲೆ. ಹಾಂಗಾದವೆ. ನನ್ನ ತಂಗೆಕ ಅವರ ದಾರಿನ ಕಂಡ್‌ಕೊಂಡೊ. ನಾ ಮಾತ್ರ ಈ ವಿಚಿತ್ರವೀರೈನ ಮೊದುವೆ ಆಕಿಲ್ಲೆ. ನೀವೇ ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡ್ತೆ ನಿಮ್ಮಂದಾದ ತೊಪ್ಪುನ ಸರಿ ಮಾಡೊಕು.”

ಭೀಷ್ಮರ್ ರಾಜಮಾತನ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡ್ತೊ. ಸತ್ಯವತಿ ದೇವಿಯೊವು ಅಂಬೆನ ಹಕ್ಕಲಿ ಹೋಗಿ ಅದರ ತಲೆನ ಪೂಜಿ ಹೇಳಿದೊ :

“ಮಗಾ, ಆಚಾರ್ಯರ್ ಸಾಯಕನ ಮುಟ್ಟ ಮೊದ್ವೆ ಆಕಿಲ್ಲೇಂತ ಸಪತ ಮಾಡ್ತೊವು. ಅದ್ಲೆ ಕಾಲ್ಗ ಉಟ್ಟು, ಆಚಾರ್ಯರ ಹೆತ್ತವ್ವ ಗಂಗಾದೇವಿ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಯಲೇ ಸಂತನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳ ಕೂಸು ದೇವವ್ರತನ ಬುಟ್ಟ್ಲೆದ್ ಹಿಮಾಲಯ ಪರ್ವತದತ್ತ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಹೋತ್. ಚಕ್ರವರ್ತಿಗ ಹೆಣ್ಣು ಬುಟ್ಟ್ಲೆಹೋದ ದುಕ್ಕಲಿ ಕಾಡ್, ಗುಡ್ಡೆ, ಹಳ್ಳಿ, ಕೊಳ್ಳಲಿ ಹುಚ್ಚರಾಂಗೆ ತಿರಿಕಂಡಿರಿಕಾಕನ ನಾ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದೆ. ನಮ್ಮದ್ ಮುಕ್ಕರ ಕುಲ. ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ದಾಶರಾಜನೊಟ್ಟಿಗೆ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳ ಮೊದ್ವೆ ಆನೇಂತ ಕೇಳಿಕಾಕನ, ಮಗಳ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಹುಟ್ಟಿದಂವಂಗೇ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಪಟ್ಟಕೊಡೂಕೂಂತ ಹೇಳ್ತೊ. ಅದ್ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳಿಗೆ ಇಸ್ವ ಆತ್ಮೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೋದೊವು, ಉಂಡತ್ಲೆ, ತಿಂದತ್ಲೆ. ಕಂಬ್ಬಿ ಹೊದ್ವೆ ಮೊಲ್ಗಿದೊ. ದೇವವ್ರತಂಗೆ ಈ ಇಸಯ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಅವ ಬಂದ್ ತನ್ನ ಅಪ್ಪನ ನೋಡ್ತ್. ನಾ ಸಾಯಕನ ಮುಟ್ಟ ಮೊದ್ವೆ ಆದ್ಲೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿ ಸಿಂಹಾಸನನ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡ್ಲೇಂತ ಅಪ್ಪಂಗೆ ಮಾತ್ ಕೊಟ್ಟತ್. ನಮ್ಮ ಜಾತಿನ ಬಂದುಗಳ ಸೇರಿ ಅವರ ಎದ್ರಾ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡ್ತ್. ಆಗ ಅವನ ಎಲ್ಲೊವು ಭೀಷ್ಮಂತ ಕರ್ತೊ. ಈಗ ಅವನ ಹಿಂದೆನ ಹೆಸ್ರ ದೇವವ್ರತ ಎಲ್ಲೊವೂ ಮರ್ತೊಗಿ ಭೀಷ್ಮ ಹೆಸ್ರ ಕಾಯಂ ಆತ್.”

ಸತ್ಯವತಿ ದೇವಿಯೊವು ಮೆಲ್ಲಂಗೆ ಮಾತನ ಮುಂದರಿದೊ. “ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ದಾಶರಾಜ ಈ ದೇವವ್ರತನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಂದ ತುಂಬಾ ಕುಸಿಪಟ್ಟದ್ ನನ್ನ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಮಹಾರಾಣಿ ಆಕೆ ಕಳ್ಳಿ ಕೊಟ್ಟೊ. ನನ್ನ ಮೊನ್ನಲಿ ಏನ್ ಉಟ್ಟೊಂತ ಯಾರುನೂ ಕೇಳ್ತಲ್ಲೆ. ನನ್ನ ಅನ್ಯವದ ಮಾತನ ನಾ ಹೇಳ್ಳೆ ಮಗಾ, ಜೂವನಲಿ ಬಂದದರ ಬಂದ ಹಾಂಗೇ ತಕಣೋಕು. ನನ್ನ ಸುರುನ ಮಂಜಿ ಚಿತ್ರಾಂಗದ ಸಾಮರ್ತ್ಯ ಇದ್ದಂವ ಆಗಿತ್ತ್. ಅವ ಸುಮ್ಮಂಗೆ ಗಂಧರ್ವರ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಲ್ ಕೆರ್ದೆಕಂಡ್ ಕಾಳಗ ಮಾಡಿ ಸತ್ತ ಹೋತ್. ನಾ ಆಗ ಭೀಷ್ಮನ ಈ ಸಿಂಹಾಸನನ ಹತ್ತಂತ ಬೇಡಿಕಂಡೆ. ನನ್ನಂದಾಗಿ ಇಂವಂಗೆ ಸಂಸಾರ ಸುಕ ಇಲ್ಲದಾಂಗಾತ್. ಈ ಪಾಪ ನಂಗೆ ತಟ್ಟದೆ ಇರಿಕಿಲ್ಲಂತ ನಂಗೆ ಆಗಾಗ ನೆಂಪಾಗಿತ್ತ್. ಇದರ್ಂದ ನಂಗೆ ಬುಡ್ಗಡೆ ಸಿಕ್ಕೊಕೂಂತಾದರೆ ಭೀಷ್ಮ ಮೊದುವೆ ಆಕು. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ಏಗ್ಗತೆ ಇದ್ದ ಮಕ್ಕ ಹುಟ್ಟಕಾಗಿತ್ತ್ಂತ ನಂಗೆ ಏಸ್ತೊ ಸಲ ಮೊನ್ನಿಗೆ ತಟ್ಟತಿತ್ತ್. ಇದರ ಆಗಾಗ ನಾ ಭೀಷ್ಮಂಗೆ ಹೇಳ್ತಿದ್ಲೆ.”

ಸತ್ಯವತಿದೇವಿಯೊವು ಇಸ್ವ ಹೇಳ್ತಕೂಡ್ಲೇ ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ತ್. “ರಾಜಮಾತನ ಆದೇಸಾಂತ ನಮ್ಮ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಕರ್ಕಂಡ್ ಬಂದೊವು ಇದರ ಏಕೆ ರಾಜಮಾತನ ಆದೇಸಾಂತ ತಿಳ್ತಲ್ಲೆ? ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ರಕ್ಷಣೆ ಒದ್ಗೊವು ಇವು ಆದರೆ ರಾಜಮಾತೆ ಹೇಳ್ತಾಂಗೆ ಕೇಳಲಿ. ಆಚಾರ್ಯರ್ ಮಾತಂದ ನನ್ನ ಸೋಲ್ಸುವೋ. ಆದರೆ ಅವು ನಂಗೆ ಇಸ್ವ ಇಲ್ಲದ ಬೇರೋವ್ಕೆ ಒಪ್ಪಸುವ ಮಾತಾಡ್ತು ಧರ್ಮ ಅಲ್ಲ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸಿಂಹಾಸನ ಅಧರ್ಮನ, ದರ್ಮಾಂತ ನೆನ್ನಿಕಂಡರೆ ಮುಂದೆಗೆ ಬಾಳ ಕಸ್ತಗ ಬಾವೊ.

ಆಚಾರ್ಯ ಈ ಎರಡು ಬಾಯಿ ಕತ್ತಿನ ಹಾಂಗೆ ಇರ್ದು ಬೇಡ. ಇದರ ಬುಟ್ಟಿದ್ ನನ್ನ ಅವು ಮೊದ್ಲೆ ಆಗಲಿ.”

ಭೀಷ್ಮರ್ ತಲೆ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿದೊ. ಶಂತನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಗ ಅಪ್ಪ ಮತ್ತೆ ಅವ್ವನ ಸ್ಥಾನಲಿ ನಿತ್ತ್ ಅವರ ಬಾಳ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಅವು ಸಾಂಕಿದ ಆ ದಿನಂಗ ಅವ್ವೆ ನೆಂಪಾತ್. ಚಕ್ರವರ್ತಿಗೆ ಹೆಣ್ಣುಕಳ ಹುಚ್ಚು ಇರಿದ್ದರೆ ಅವು ಅಪ್ಪರ ಮುಟ್ಟು ಸುಮ್ಮಂಗಿರಿದ್ವೊನೋ? ಸತ್ಯವತಿ ದೇವಿನ ಕಂಡ ಮೇಲೆ, ಅವ್ವೆ ಮೊದ್ಲೆ ಆಕೂಂತ ಆಸೆ ಆತ್. ದಾಶರಾಜನ ಹಟಂದಾಗಿ ದೇವವ್ರತ ಭೀಷ್ಮ ಆತ್. ಸುರುಗೆ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗೆ ಭೀಷ್ಮನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತೆ. ಗೊತ್ತಾಕನ ಅವು ತುಂಬಾ ಸಂಕಟ ಪಟ್ಟೊ.

“ದೇವವ್ರತಾ, ಇದ್ ಅರ್ತ ಇಲ್ಲದ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ನೀ ನನ್ನ ಹಿರಿಮಂಜ. ಈ ಸಿಂಹಾಸನನ ನೀ ಹತ್ತಕಲ್ಲದೆ, ಬೇರೆವು ಹತ್ತುದು ಅದರ್ಮ ಆದೆ. ಇದ್ ಬಾಳ ಅನ್ಯಾಯ. ನಿನ್ನಿಂದ ನಂಗೆ ಸತ್ಯವತಿ ನನ್ನ ಹೆಣ್ಣಾಗಿ ಬಾದು ದೊಡ್ಡದ್ ಅಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿಕೆ ಮುಂದೆ ನೀ ನನ್ನ ಆಗಲೀ, ಸತ್ಯವತಿನ ಆಗಲಿ ಒಂದ್ ಮಾತ್ ಕೇಳ್ತಲ್ಲೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಇಬ್ಬರ ಆದೇಸಾಂತ ನೀ ತಿಳ್ಳ. ನಿಂಗೆ ಇಸ್ಸ ಇದ್ದ ಗೂಡೆನ ಮೊದ್ಲೆ ಆಗಿ ಈ ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿನ ಕೊಡು.”

ಹೀಂಗೆಲ್ಲಾ ಏಚನೆಲಿ ಮುಣ್ಣಂಗಿದ ಭೀಷ್ಮರ್ ಅದರ ನಿಲ್ಲಿಸಿದೊ. ಅವು ಮುಂದೆ ಹೇಳೊ. “ಅಂಬೇ, ಮೊದ್ಲೆಗೆ ಪ್ರಾಯ ಎಸ್ತ ಮುಕ್ಕನೋ, ಮೊನ್ನೆನೂ ಅಸ್ತೇ ಮುಕ್ಕ. ನಂಗೀಗ ಅದೇರ್ಡನೂ ಇಲ್ಲೆ. ನಾ ಸಪತ ಮಾಡ್ತ ಎಲ್ಲರ ಹಿತಂದ. ಸೂರ್ಯವಂಸದ ರಾಮಚಂದ್ರನ ಹೆಸ್ರ ನೀ ಕೇಳಿರ್ದ? ಅವ ಅಂವನ ಅಪ್ಪಂಗಾಗಿ ಹದಿನಾಕ್ ವೊರ್ಸ ಕಾಡಲಿ ವಾಸಮಾಡ್ತ. ಅವ ಎಲ್ಲರ ದಿಸ್ತಿಲಿ ಒಳ್ಳೆಂವ ಆತ್. ನಾ ಚಂದ್ರವಂಸದಂವಾಂತೇಳ್ಳ ಹಂಕಾರಲಿ ಈ ಸಪತ ಮಾಡ್ತಲ್ಲೆ. ದೇಸನ ಆಳಂವ ಮಕ್ಕಳ ಪಡ್ತಾರೂ ಚಿಂತೆ ಇರ್ದಲ್ಲೆ. ಮೌಲ್ಯನ ಹುಟ್ಟುಹಾಕೊಕು. ಅದರ ಒಳ್ಳೊಕು. ಮಕ್ಕ ಇಲ್ಲದೊವ್ವ ಸೊರ್ಗ ಇಲ್ಲೇಂತ ಹೇಳೋವೇ ತುಂಬಕೊಂಡಿರುವ ಈ ಜನರಿ, ಅಪ್ಪಂಗಾಗಿ ಮೊದ್ಲೆ ಆಗದೇ ಇದ್ದನೇಂತ ಸಪತ ಮಾಡ್ತು ಎಸ್ತ ತೂಕದಾಂತ ನೀ ಗ್ರೇಸಿ ನೋಡು. ನನ್ನ ಜವ್ವಣಿಕೆ ಕಾಲಲಿ ಕಳ್ಳ ಕುಡ್ಡ ಕುರೆನ ಹಾಂಗೆ ಇದ್ದ ನನ್ನ ಮೊನ್ನೆನ ವೇದ, ಪುರಾಣ ಓದುದ್ದರಿ ಕಳ್ಳೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾ ತುಂಬಾ ಕಸ್ತ ಪಟ್ಟೊಳೆ. ಹುಟ್ಟ್, ಬೊದ್‌ಕ್, ಸಾವು. ಸತ್ತಮೇಲೆ ಏನಾದವೆ-ಇದರೆಲ್ಲಾ ಓದಿದ್, ಮಂತನ ಮಾಡಿ ಅದ್ಯೊಂದು ನಿಜರೂಪ ಕಂಡ್ ಕೊಂಡಳೆ. ಮಾಡ್ತ ಸಪತನ ಯಾಗೋಳೂ ಮುರ್ತುಕಾಗದಾಂತ ಮೊನ್ನೆ ಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಕಂಡಳೆ. ಈ ಬೂಮಿ ಮೇಲೆನ ಹೆಣ್ಣುಕಳ್ ಎಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಅವ್ವಂಗೆ ಸಮಾನಾಂತ ತಿಳ್ಕಂಡಳೆ. ಭೀಷ್ಮ ಅಂವನ ಸಪತಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿ ಜೂವ ಬುಡಿಕೂ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡಂವ ಅಲ್ಲ. ನೀ ಸುಮ್ಮಂಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡದೆ ಅವ್ವ ಹೇಳ್ವಾಂಗೆ ಕೇಳ್. ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೋವರ ಸುಕ ಅಡ್‌ಂಗುಟ್ಟು.”

ಸತ್ಯವತಿ ದೇವಿಯೊವು ಕೊಂಡಾಟಲಿ ಅಂಬೆಗೆ ಹೇಳೊ “ಮಗಾ, ಭೀಷ್ಮ ಲೋಕ

ಒಪ್ಪುವ ಮಾತನ ಹೇಳಿಟ್ಟು, ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಪ್ರತಾಪಸೇನ ಮಾರಾಜ ಸೊಂಯಂವರನ ಮಾತ್ರ ನಿಚ್ಚಯ ಮಾಡಿಟ್ಟು, ಗಂಡ್‌ನ ಅಲ್ಲ, ವಿಚಿತ್ರವೀರೈ ಹಂಞ ಒಳಮೊನ್ನೊಂವ. ಆದರೆ ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೇಂವ. ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪನ ಸ್ತಾನಲಿ ನಿತ್ ನಾ ಹೇಳ್ಳೆ, ವಿಚಿತ್ರವೀರೈನ ಕೈ ಹಿಡ್ಡಾ ನೀ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿ ಆಗ್. ನೀ ದೈರೈ ಇದ್ದೋಳು. ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತೆ ಹಟ ಇದ್ದೋಳು. ನಿನ್ನಂದ ಚಂದ್ರವಂಸ ಬೆಳ್ಳೋಕು.”

ಅಂಬೆ ಸುಮ್ಮಂಗೆ ಕುದ್ದದರ ನೋಡಿ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ಳೊ “ರಾಜಮಾತನ ಮಾತನ ಮರ್ಮ ತಿಳಿಯದಸ್ ಬೋದಾಳ್ತ ನೀ ಅಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಒಂದು ಕಾಗ್ಗನನೂ ಕಳದೆ ನಾವ್ಗೆ ಅಪಮಾನ ಮಾಡ್ಲೇ? ತೊಪ್ಪ ಅಂವಂದ್. ಮೂರು ಜನ ಅರುಗೂಡೆಗಳ ಬಾಳ ಸಕ್ತಿವಂತಂಗೆ ಮೊದುವ ಮಾಡಿಕೆ ಹೊರ್ದತಲೆ ಅಂವ? ಅಂವಂಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸುಕಂದ ಅವನ ರಾಜ್ಯದ ಆಡಳ್ಳಿ ಹೆಚ್ಚಾತ್. ನಮ್ಮ ವಿಚಿತ್ರವೀರೈ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ಬಂದ್‌ದ್ ಅವನ ಸಕ್ತಿನ ಪಂತಕ್ಕೆ ಇಸಿತ್ತೆ. ಈ ಮಾತ್ ಒಪ್ಪಿಕೊಣ್. ಆದರೆ ಸುಕದ ಸಂಸಾರ ಸಾಗಿಸಿಕೆ ತೋಳನ ಬಲ ಮಾತ್ರ ಯೋಗ್ಯತೇಂತ ನೀ ತಿಕ್ಕಿಕಿಲ್ಲೇಂತ ನಾ ತಿಳ್ತನೆ. ನಿನ್ನ ತಂಗೆಕ ಅವನ ಮೊದ್ಲೆ ಆಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೊಳೊ. ನೀ ಬೇಡದ ಮಾತನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಯ. ಈಗ ಸಾ ನಿನ್ನ ಬಲತ್ಕಾರಲಿ ವಿಚಿತ್ರವೀರೈಂಗೆ ಮೊದ್ಲೆ ಮಾಡ್. ಈ ದೇಸಲಿ ಅದೆಸ್ ರಕ್ತಸ ಮೊದ್ಲೆಗ ನಡ್ಕೋದಲ್ಲೆ? ನೀ ನಮ್ಮ ಒಳ್ಳೆತನನ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕೊಣ್.”

ಅಂಬೆ ದಡ್ಡನೆ ಎದ್ದ ನಿತ್ತ್. ಅದರ ಮೋರೆ ಸಿಟ್ಟಿಂದ ಕೊದ್ದಿತ್ತ. “ಆಚಾರ್ಯಂದ ರಕ್ತಸ ಮೊದ್ಲೆನ ಪಾಟನೋ? ನೀವು ನಿಮ್ಮ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆನ ಒಳ್ಳೆಕಂಬಕಾಗಿ ಜೂವಬುಡಿಕೂ ತಯಾರ್ ಆಗೊಳರಿ. ನೀವು ಈ ಅಂಬೆನ ಏನ್‌ಂತ ತಿಳ್ಕಂಡಳರಿ? ಬಲತ್ಕಾರದ ಮೊದ್ಲೆನ ಜೂವ ಬುಡ್ಲೇ ಒಳ್ಳೇದ್. ನೀವು ಮೌಲ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡ್ ಬದ್ಲಾ ಮೊನ್ನನ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡಿನಿ. ರಕ್ತಸ ಮೊದ್ಲೆನ ಸಮರ್ತನೆ ಮಾಡುವ ನೀವು ಅಂದ್ ಸಪತ ಮಾಡುವ ಬದ್ಲಾ ಎಲ್ಲರ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಂದ ಸತ್ಯವತಿ ದೇವಿಯವರ ಬಲತ್ಕಾರದ ಏಳ್ಕಂಡ್ ಬಾತಿದ್ದರೆ ಆ ದಾಶರಾಜಿಂದ ಏನ್ ಮಾಡಿಕೆ ಆಗ್ತಿತ್? ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಇದೇ ಮಾತನ ಹೇಳ್ಳೆ. ಗಂಡ್ ಯಾರ್‌ಂತ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದರೆ ನಾ ನಿಮ್ಮ ರಥನ ಹತ್ತುವ ಮಾತೇ ಇತ್ತೆ. ನಿಮ್ಮಂತ ಆಚಾರ್ಯರೇ ಅಲ್ಲನೋ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಸೊತಂತ್ರ ಕೊಡಿಕೆ ಬೊತ್ತಂತ ಹೇಳ್ಳೋವು. ನೀವು ನನ್ನ ಮೊದ್ಲೆ ಆಕೊಂತ ನಾ ಹೇಳ್ಳು ನಿಮ್ಮ ಮೊದ್ಲೆಗೆ, ಸಕ್ತಿಗೆ ಮೊನ್ನ ಮೊರಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ನನ್ನದ್ ದರ್ಮ ಒಪ್ಪುವ ಮಾತ್. ನಿಮ್ಮದ್ ಅನ್ಯೂಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಂಗೆ ಮಾಡುವ ಚರ್ಚೆ. ನಿಮ್ಮಂತೋವು ಹಿಂಗೆ ಮಾಡಿಕೆ ಆಗದಿತ್.”

ಅಂಬೆ ಇಸ್ ಹೇಳಿ ಕುದ್ದತ್. ಮತ್ತೆ ಮಾತಾಡಿಕೆ ಸುರುಮಾಡ್. “ಆಚಾರ್ಯರೆ ಅಪ್ಪಂಗೆನಾವು ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸೊಸೆಕ್ಕೆ ಆದ್ ಇಸ್ತ ಇತ್ತೆ. ಇಸ್ತ ಇರಿದ್ದರೆ ನೀವುನೂ ಬಾಕೆ ಹೇಳಿ ಕಳ್ಳತಿದ್ಲೊ. ನೀವು ಅದರ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆನ ಪ್ರಸ್ನೆ ಮಾಡ್ಲರಿ. ಬಾಕೆ ಹೇಳದಿದ್ದರೂ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ಬಂದರಿ. ನೀವು ಬಾಕೆ ಮುಂದೆನೇ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ

ಪಂತಲಿ ನಮ್ಮ ಗೆದ್ದುಟ್ಟು. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ರಾಣಿಗ ಆಕಿದ್ದ ನಾವ್ ನೀವು ಬಂದ್ ದ್ ದಿಕ್ಕ ಕಾಣದಾಂಗೆ ಆಗಿತ್. ನೀವು ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಗೆದ್ದರಿ. ನಾವು ಉಪಾಯ ಇಲ್ಲದೆ ನಿಮ್ಮ ರಥನ ಹತ್ತಿದೊ. ನಾವು ಮೊದುವೆ ಆಗಂವ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯಂತ ನಾವ್ ಆಗಲೇ ಗೊತ್ತಿರ್ತಿದ್ದರೆ ನಾವು ರಥನ ಹತ್ತಿಕಂಬತ್ತಿತ್ತೆ. ಪಂತಲಿ ನಮ್ಮ ಗೆಲ್ಲಿಕಾಗದ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ರಾಣಿಗ ಆದು ನಮ್ಮ ಹಕ್ಕಂತ ಈಗ ನೀವು ಹೇಳೆ. ನಿಮ್ಮಿಂದಾಗಿ ಹಾಳಾಗುವ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಬಾಳಿನ ಸರಿಮಾಡಿಕೆ ನಿಮ್ಮ ಸಪತ ಅಡ್ಡಿ ಬಂದದೆ. ನಿಮ್ಮ ತೊಪ್ಪುನ ಮೌಲ್ಯನ ಒಳ್ಳುದೂಂತ ಹೆಗ್ಗಲಿಕೆಲಿ ಹೇಳೆ. ಇಸ್ತ ಇಲ್ಲದಂವನ ಕಟ್ಟಿಕಂಬೊದು ಜೂವ ಇರಿಕನ ಮುಟ್ಟ ಸಂಕಟ ಪಡ್ತು ಯಾವ ಮೌಲ್ಯ? ನೀವೇ ಹೇಳೆ”.

ಈ ಪ್ರಸೆಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳಿಕಾಗದೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಸೋತ್ ಹೋಗಿ ಸತ್ಯವತಿ ದೇವಿಯವ್ರ ಮೋರೆನ ನೋಡ್ತೊ. ರಾಜಮಾತೆನ ಮೋರೆಲಿ ತುಂಬಾ ಚಿಂತೆ ತುಂಬಿಕಂಡಿತ್. ಏನೋ ಕೆಟ್ಟ ಏಚನೆ ಬಾತ್. ಅವು ಒಂದ್ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಾಕೆ ಹಂಚಾ ಹೊತ್ತಾಹಿಡ್. ಅಕರಿಗೆ ಏನೋ ನಿಚ್ಚಯ ಮಾಡ್ತಾಂಗೆ ಅವು ಹೇಳ್ತೊ.

“ಕೂಸು ಭೀಷ್ಮಾ. ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ತು ಸರಿ. ನೀ ಕಾಶೀರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋದ್, ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಗಾಗಿ ಇವರ ಕರ್ಯಂಡ್ ಬಂದದ್ ನನ್ನ ಮಾತನ ನಡ್ವಿಕ್ಕಾಗಿ, ನಂಗ ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟಳ. ಇದರ ಎಲ್ಲಾ ತಪ್ಪು, ಒಪ್ಪುಗ ನಂಗ ಸೇರ್. ನಿನ್ನ ತ್ಯಾಗ ದೊಡ್ಡದ್. ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ದಾಶರಾಜನ ಮಾತನ ಕೇಳಿ ಬಂದ್ ನೀ ಸಪತ ಮಾಡ್. ನನ್ನ ಮಂಜನೇ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಪಟ್ಟಲಿ ಕುದ್ರೊಕೂಂತ ನಾ ಆಸೆ ಪಟ್ಟಿತ್ತೆ. ದರ್ಮ ಪ್ರಕಾರ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸಿಂಹಾಸನ ನಿಂಗ ಸೇರಕಾದ್. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಏನೇನೊ ಏಚನೇಗ ಬೇಡಾಂತೇಳ್ತೂ ಅದರ ಪಾಡ್ಗೆ ಅದ್ ಬಂದ್ ಹೋದೆ. ಚಿತ್ರಾಂಗದ ಬೊದ್ವಿರ್ತಿದ್ದರೆ ಅವನೇ ಇವರ ಗೆದ್ದ್ ತಾತಿತ್. ಈಗ ಚಿತ್ರಾಂಗದನ ಸ್ತಾನಲಿ ನೀ ಒಳ. ಅಂಬಿಕೆ, ಅಂಬಾಲಿಕೆಗ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೊಳೊ. ಅಂಬೆಗೆ ಒಂದು ಗಟ್ಟಿ ನೆಲೆನ ಅವಳ ಮೊನ್ನಾನಾಂಗ ಮಾಡ್ತು ನಮ್ಮ ದರ್ಮ. ನೀ ಯಾರಿಗಾಗಿ ಯಾರ ಎದರ್ ನಿತ್ ಸಪತ ಮಾಡ್ತೊಳೊನೋ ಆವಿಬ್ಬೊರೂ ಈಗ ಇಲ್ಲೆ. ಇಂದ್ ದಿನಕ್ಕೆ ಮತ್ತ ನಾಳೆಗೆ ಒಳ್ಳೆದಾದೂಂತೇಳೆ, ಕಳ್ಳದರ ಯಾವುದೋ ಒತ್ತಡಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡ್ ಸಪತನ ಮುರ್ದರೆ ಅದ್ ಅದರ್ಮ ಆದುಲ್ಲೇಂತ ನಂಗ ಕಂಡದೆ. ಈಗನ ಮುಟ್ಟಗೆ ನಂಗ ಕಾಂಬ ದಾರಿ ಇದೊಂದೇ. ನೀ ಈ ಅಂಬಿನ ಮೊದ್ವೆ ಆಗ್. ನಿಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೊಂದ ಹುಟ್ಟುವ ಕೂಸು ಕುರುವಂಸಕ್ಕೆ ಹೆಸ್ತ ತಾದು. ಇದರ ನೆನ್ನಿನೇ ನನ್ನ ಮೈ ಅಕ್ಕಿ ಹೊಡ್ತದೆ.”

ಅಪ್ಪ ಹೇಳ್ತ ಈ ಮಾತನ ಕೇಳಿ ಭೀಷ್ಮ ಮರಕಟ್ಟಿ ಹೋತ್. ರಾಜಮಾತೆನ ಅದೇಸದಾಂಗ ಕಾಶೀರಾಜನ ಮಗಕ್ಕಳ ಕರ್ಯಂಡ್ ಬಂದದ್ ಈಗ ನಂಗೇ ತಿರ್ಲಿ ನಿತ್ತತಲೇ. ಇದರ ನಾ ನೆನ್ನಿತೇ ಇತ್ತೆ. ಹಾಂಗಾದರೆ ನಾ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋದೇ ತೊಪ್ಪುನೋ? ಮೊದುವೆ, ಸಂಸಾರದ ಕನ್ಸಾಮೊನ್ನಲೂ ಗ್ರೇಸದೆ ಅದೆಸ್ಪ ವೊರ್ಸ ಆತ್? ಈ ಅಂಬೆ ಮೊದ್ವುನೂ ಉಟ್ಟು, ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಲಿನೂ ಯಾರಿಗೆ ಕಮ್ಮಿ ಇಲ್ಲೆ. ಮೊದ್ವುನ ಗೂಡೆಗ

ಬುದ್ಧಿವಂತರಾಗಿದ್ದು ಅಪೂರ್ವ. ಹಾಂಗೇಂತ ನಾ ಕೊಟ್ಟಮಾತ್ಗೆ ತೊಪ್ಪಕೋ? ಒಂದ್ ಹೆಣ್ಣಾಗಾಗಿ ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆನ ಮುರ್ದೋಕೋ? ಭೀಷ್ಮಂತ ಹೇಳಿಕಂಬ ನಾ ದೇವವ್ರತ, ಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್ಗೆ ತಪ್ಪೋಕೋ?

ಭೀಷ್ಮರ್ ತಲೆಕೊಡ್ತಿಕೊಂಡೊ. “ರಾಜಮಾತೆ, ಇದೊಂದು ಕಸ್ತದ ಪ್ರಸ್ತೆ. ನೀವು ಅಂಬೆ ಒಬ್ಬಳ ಗಮನಲಿ ಇಸಿಕಂಡ್, ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರ ಮಾಡೊಕೊಂತ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡ್ತೆ, ಇಡೀ ಬರತಖಂಡಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಾದರಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವ ಭೀಷ್ಮನೇ ಕೊಟ್ಟಮಾತ್ಗೆ ತೊಪ್ಪರೆ ಅದ್ ಪರ್ಪಂಚಕ್ಕೆ ಎಂತಾ ಸಂದೇಸನ ಕೊಟ್ಟದೇಂತ ಒಂದ್ ನಿಮ್ಮ ಏಚನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿರಿ. ಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್ ನಡ್ತದರಂದ ದೊಡ್ಡಮಾತ್ ಇರಿಕೆ ಸಾದ್ಯ ಇಲ್ಲೆ. ರಾಜಮಾತೆ, ದಯಮಾಡಿ ನನ್ನ ಮಾಪು ಮಾಡಿರಿ. ನನ್ನ ಜೂವ ಬೇಕರೆ ಕೊಟ್ಟನೆ, ಆದರೆ ನಾ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್ಗೆ ತೊಪ್ಪಿಕಿಲ್ಲೆ.”

ರಾಜಮಾತೆ ತಲೆದೂಗಿದೊ. “ನೀ ಕೊಟ್ಟಮಾತ್ಗೆ ತೊಪ್ಪಿಕಿಲ್ಲೇಂತ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತ. ಕುಂಜಿ, ಅಂಬೆಗೊಂದು ನೆಲೆ ಆಕೊಲೆ. ಅದ್ ನನ್ನ ಕೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲನೋ? ಅದ್ ನನ್ನದ್ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸಿಂಹಾಸನನ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವ ನಿನ್ನದುನೂ ಹೌದು. ಹೇಳ್ ಕುಂಜಿ, ಅಂಬೆನ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ನಿಂಗೇನಾದರ್ ಪರ್ಯಾರ ಹೊಳ್ತದನೋ?”

ಭೀಷ್ಮರ್ ಏಚನೆಲಿ ಬಿದ್ದೊ. ಮೊಂಯಿಸನ ಜೂವನಲಿ ಮೊದ್ವೆ ಆಕೇ ಆಕೊಂತ ಏನಾದರ್ ಉಟ್ಟೋ? ಮೊದುವೆ ಆಗದೆ ಬೊದ್ವಿಕೆ ಆದುಲ್ಲೇನೋ? ಪರಶುರಾಮ ಗುರುಗ ಮೊದುವೆ ಆಗದೆ ಬೊದ್ವಿತ್ತಿಲ್ಲೇನೋ? ಅವು ಏನ್ ಹೇಳ್ತೊ ಈ ದೇಸಲಿ ಎಸ್ವ್ ಜನ ರುಸಿ, ಮುನಿಗ ಮೊದ್ವೆ ಆಗದೆ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೊ. ಬ್ರಹ್ಮ ಚರೈನ ಒಂದು ಸವಾಲಾಗಿ ನೋಡಿದ್, ದಿನ ಕಳ್ಳದರ ನೆನ್ನಿದ್ ಅವ್ಕೆ ಅವರ ಬಗ್ಗೆನೇ ಹೆಮ್ಮೆ ಇತ್ತ. ಆದರೆ ಹಾಂಗೆ ಮೊದ್ವೆ ಆಗದೆ ಒಳ್ಳವರಲಿ ಹೆಣ್ಣಾಗ ಯಾರೊಳೊ? ಜವ್ವಂತಿನೂ, ಪೊರ್ತುನೂ ಇದ್ದ ಈ ಗೂಡೆಗೆ ಕಡ್ಡಾಯ ಮೊದ್ವೆ ಆಗದೆ ಇರಂತ ಹೇಳ್ತು ಅದರ್ಮ ಆದೆ. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಣಿ ಆಗಿ ಅಂಬೆ ಜೂವಮಾನ ಇಡೀ ಕಳ್ಳೊಕೊಂತ ಹೇಳ್ತು ನನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥ ಆದೆ. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಣಿಯಾಗಿ ಜೂವನ ನಡ್ತವ ಅಗತ್ಯ ಅದ್ಕೆ ಏಕೆ ಬೇಕ? ರೂಪಲಿ, ಗುಣಲಿ, ಆರೋಗ್ಯಲಿ, ಬುದ್ಧಿಸಕ್ತಿಲಿ, ಸಾದನೆಲಿ ಕಮ್ಮಿ ಇದ್ದೊವೂನೂ ಅಪ್ಪನ ರುಣ ತೀರಿಕೇಂತ ಮೊದ್ವೆ ಆಗಿ ಮಕ್ಕಳ ಹೆತ್ತವೆ. ಇದ್ದರಿ ಹುಟ್ಟುವ ಮಕ್ಕ ಆರೋಗ್ಯ, ಬುದ್ಧಿ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯಲಿ, ಸಕ್ತಿವಂತರಾಗುವೊ. ಅದರಂದ ಈ ಅಂಬೆಗೆ ಏನಾದರೊಂದ್ ದಾರಿನ ತೋರೋಕು. ದನಿ ತಗ್ಗಿಸಿ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ. “ನಂಗೆ ಎರ್ಡ್ತದಾರಿ ಕಂಡದೆ. ಇದ್ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋದಾದರೆ ಕಳಸಿ ಕೊಡಕ್. ಅದ್ ಬೇಡಾಂತೇಳಿರೆ ಇದ್ಕೆ ಯಾರ್ ಇಸ್ತನೋ ಅವ್ಕೆ ಇದರ ಮೊದ್ವೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡಕ್. ಅದ್ ಬೇಡಾಂತೇಳ್ತೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಪರ್ಯಾರದ ದಾರಿ ನಂಗೆ ಕಾಂಬೊದುಲ್ಲೆ.”

ತುಂಬಾ ಏಚನೆಲಿ ಮುಣ್ಗೊಗಿದ ಅಂಬೆನೇ ಪರ್ಯಾರದ ದಾರಿ ತೋರಿತ್ತ. “ನೀವು ಅದ್ಯಾವುದರನೂ ಮಾಡ್ತು ಬೇಡ. ಆಚಾರ್ಯರ್ ಕಾಶಿಗೆ ಬಾರದೆ ಇರಿದ್ದರೆ ನಾ ಸಾಲ್ವ

ಭೂಪತಿನ ಮೊದ್ಲೆ ಆಗಿದ್ದ. ಆಚಾರ್ಯರ್ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಂತ ಸಾಲ್ವಂಗ ಗೊತ್ತಿದು. ಇಲ್ಲರೆ ಅಂವಂಗ ಇದರ ಹೇಳಿ ಒಪ್ಪುಸಕ್. ಆಗ ಅಂವ ನನ್ನ ಮೊದ್ಲೆ ಆದು ಅಂವನ ಧರ್ಮ ಆದೆ. ಅಂವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿನ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಡ್ ನನ್ನ ಮೊದ್ಲೆ ಆದೂಂತ ನಾ ನೆನ್ನಿನೆ.”

ಸತ್ಯವತಿದೇವಿಯೊವ್ವೆ ಅಂಬೆನ ಮಾತನ ಕೇಳಿ ತುಂಬಾ ಸೋಜಿಗ ಆತ್. “ಮಗಾ, ನೀ ಈ ಮಾತನ ಹೇಳಿಕಾಕನ ಸಾಕಸ್ವ ಎಚನೆ ಮಾಡ್ಕನೋ? ಭೀಷ್ಮನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಬಂದ ನಿನ್ನ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಅದ್ ಹೇಂಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಬೊದು? ಈಗ ಬಂದ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರ್ಯಾಂತ ನೀ ನೆನ್ನಿದ್, ಅದ್ ಇನ್ನೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆನ ತಂದರೆ?”

ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ತ: “ಆಕಿಲ್ಲೇಂತ ನಾ ನೆನ್ನಿನೆ. ಸಾಲ್ವಭೂಪತಿಗೂ ಅಪ್ಪ ಬಾಕೆ ಕಾಗ್ಗ ಕಳ್ಳಿತ್ತೆ. ಸೊಂಯಂವರದ ಹಿಂದೆನ ದಿನ ಅಂವ ಕಾಶಿಗೆ ಬಾತ್. ಕಾಶಿನ ಹೂತೋಟಲಿ ನಾ ಅಂವಂಗ ಕಾಂಬಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ನಾ ಒಪ್ಪಿರೆ ಅಲ್ಲಿಂದಳೇ ನನ್ನ ಸೌಭಕ್ತಿ ಕರ್ಮೋಡೋಗಿ ಪಟ್ಟದರಾಣಿ ಆಗಿ ಮಾಡ್ಕೇಂತ ಹೇಳ್ತ. ನಿನ್ನ ಬಿರತ್ತಿಗೆನ ನಾಳೆ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ತೋರ್ನಂತ ಹೇಳಿ, ಅಂವನ ಮಾತನ ಒಪ್ಪಿಕಂಡ್ಲೆ. ಮೊದ್ಲಿನ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ಅಂವ ಎಲ್ಲರನ ಸೋಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದ ಮರ್ದತ್. ಆಚಾರ್ಯರ್ ಬಾದು ಎರ್ಡ್ ನಿಮ್ಮ ಕಳ್ಳತ್ತಿದ್ಲರೆ ನಾ ಅಂವನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಮಾಲೆ ಹಾಕಿ ಬುಡ್ಡಿದ್ಲೆ. ಅಂವಂಗ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಮೋಹ ಇಲ್ಲದಿರ್ದಿರ್ದರೆ ಹಿಂದೆನ ದಿನ ಹೂತೋಟಲಿ ಆ ಮಾತಗಳ ಹೇಳ್ತೆ. ಒಮ್ಮೆ ಮೋಹ ಹುಟ್ಟಿ ಅದ್ ಬೇಗ ಮಾಂಯ ಆಕಿಲ್ಲೆ.”

ಅಂಬೆನ ವಾದ ಬಾಳ ಬಲ ಇಲ್ಲದ ಮಾತಂತ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಆತ್. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಅಂಬೆನ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಬೊದೋ? ಒಮ್ಮೆ ಮಾತ್ರ ನೋಡಿ, ಮಾತಾಡ್ಲ ಮಾತಕತೆಗ ಮೋಹಾಂತ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ನೆಂಪಾಲಿ ಇಸಿಕಂಬಕೆ ಅಂವ ಏನ್ ಕವಿನೋ? ಇಲ್ಲರೆ ಚಿತ್ರ ಬುಡ್ಲೊವನೋ? ಅಂವ ಸಕ್ತಿನ ಪಂತ ಆಗಿ ತಕಂಡ ಒಬ್ಬ ರಾಜ. ಅಂವನ ಹುಟ್ಟುಕಾಡ್ ಮೊಂಯಂಸ ಆದರೂ, ಮಾಡ್ಲ ಕೆಲ್ಲಂದ ಅಂವ ಕ್ಷಯಿನೆ. ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಂದ ಅಂವ ಸೋತ್ ಹೊರಗೆ ಹೋಕನ ಕೈಲಾಗದವನಾಂಗ ಅಂಬೆನ ಕಡೆಗೆ ಕರುಣೆನ ನೋಟಲಿ ನೋಡ್ಲರ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ನೆಂಪಾತ್. ಹಾಂಗೆ ಅಕರಿಗೆ ಬುಟ್ಟು ಹೋಗಂವ ನೋಡ್ಲ ನೋಟದಾಂಗ ಇದ್ದ ಅಂವನ ಮೋರೆನೂ ನೆಂಪಾತ್. ಅಂತಂವ ಇದರ ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಬೊದೋ? ಒಂದು ಸಮಯ ಅಂವ ಒಪ್ಪಿಕಂಡರೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತಲೆ ಬೇನೆ ನಿತ್ತಾಗಾತ್. ಇಲ್ಲರೆ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಹೆಚ್ಚುವೆ. ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ಸೋತ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಮಿತ್ರ ಆಗಿ ಒಳ್ಳೆಕೆ ಸಾದ್ಯನೇ ಇಲ್ಲೆ. ಅಂವ ಇದರ ಒಪ್ಪಿಕಂಡರೆ ಕಿಚ್ಚಿನೊಟ್ಟಿಗೆ ಗಾಳಿ ಸೇರಿದಾಂಗಾದೆ.

ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ತಾನ್ ತನ್ನ ದಾರಿಲೇ ಎಚನೆ ಮಾಡ್ಕೇಂತ ತಿಳ್ಕಂಡೊ. ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ನಡ್ಲದರ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಮರ್ಮೋಕಾದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸಕ್ತಿನೇ ಪಂತ. ಆದರ್ಂದ ಅಂವ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಮೇಲೆ ಸೇಡ್ ತೀರಿಕೊಂಬೊದು ನ್ಯಾಯ ಅಲ್ಲ. ಧರ್ಮನೂ ಅಲ್ಲ. ಸೋಲೆನ ಮರ್ದದ್, ಮೊನ್ಸನ ಮರ್ದಂದ, ಇಲ್ಲರೆ ಅಂವನಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣಂಗಿದ

ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಅವನ ಅಂಬಿನ ಕರ್ಕಂಡರೆ ಅದ್ ಒಂದು ಅವನ ದೊಡ್ಡ ಗುಣ ಆದೆ. ಅಂತ ಉದಾರ ಮೊನ್ಸ್ ಅಂಬಂಗಿಲ್ಲಿ. ಈ ಅಂಬಿನ ಕಾಟ ಒಮ್ಮೆ ನಂಗೆ ತೊಪ್ಪಲಿ.

ಅಕೆರಿಗೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ. “ಅವ್ವಾ, ಅಂಬೆ ನಿನ್ನ ಇನ್ನ ಇದ್ದ ಹಾಂಗೆ ಆಗಲಿ. ನಿನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನಲಿ ನಿಂಗ ಜಯ ಸಿಕ್ಕಲಿ. ನಿನ್ನ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಹಕ್ಕಲೆ ಕಳ್ಳಿ ಕೊಡಿಕೆ ಏರ್ಪಾಡ್ ಮಾಡ್ಲೆ. ಸೊಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ಅವ ಸೋತದರ್ಂದ ಅವಂಗ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಲೆ ಇರು. ನಿನ್ನ ನಮ್ಮ ರಥ ಸೌಭದ ಗಡಿ ಮುಟ್ಟ ಕರ್ಕೊಂಡೋದೆ. ಇಂದ್ ನ ಸ್ತಿತಿಲಿ ನಮ್ಮ ರಥ ಗಡಿ ದಾಟರೆ ಅಪಾಯ ಬಾಡು. ನಿನ್ನಂದಾಗಿ ಅವನ ಸಿಟ್ಲೆ ತಣ್ಣಂಗಾಗಲಿ. ನಿನ್ನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ವೇದ ಕಲ್ತ ಆಸ್ತಾನ ಪಂಡಿತರ ಒಬ್ಬರ ಕಳ್ಳಿ ಕೊಟ್ಟನೆ. ಚಿಂತೆ, ಭಯ ಇಲ್ಲದೆ ನೀ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಯಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗು. ಅವ ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕರ್ಕಂಡ್ ಸೌಭ ದೇಶದ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿನ ಆಗಿ ಮಾಡಲಿ”.

*****

ಕೂಸುನ ಬಲತಕಂಡತ್ ಆ ರಣಮಾರಿ

ಎದ್ರಿಕೆ ಆದಲ್ಲೆ. ಎದ್ರಿಕೆ ಆಗದಂತ ರಾಜ ಪಂಡಿತರ್ ಕಟ್ಟ್ ನಿಟ್ಟಾಗಿ ಹೇಳೊಳೊ. ಇಸ್ವ್ ದಿನ ಉಸಾರ್ಲಿ ಓಡಾಡಿಕಂಡಿದ್ದವ, ಹಾಂಗಾಕು, ಹಿಂಗಾಕೂಂತ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ಕೆಲನ ಮಾಡ್ತಿಕಂಡಿದ್ದವ ಈಗ ಮಂಚಲಿ ಮೊಲ್ಲಿ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕಂಡ್ ಇರುವ ಹಾಂಗಾಗುಟ್ಟು. ಬಾಣ ಹೆಟ್ಟಿ ಎದ್ದ ದಿನ ಕಳ್ಳ. ಆ ಬಾಗ ಕೊಳ್ಳಕೆ ಸುರಾಗುಟ್ಟು. ಇನ್ಸ್ ರೇಸಿ ಮೆನಿ ಆದರೆ ಸುತ್ತೊಳೊ ಕೆಟ್ಟ ನಾತ ಹಬ್ಬದು. ಅದರಲ್ಲಾ ಸೈಸಿಕಂಡಿರ್‌ದರಂದ ಈ ಬಾಣನ ಎಳ್ಳೆ ಬುಟ್ಟರೆ ಏನ್?

ಭೀಷ್ಮರ್ ಅವರಸ್ತಕ್ಕೆ ಅವೇ ಪ್ರಸ್ತನ ಹಾಕೊಂಡೊ. ಬಾಣನ ಎಳ್ಳೆ ತೆಗ್ಗರೆ ಈ ನರ್ದಂದ ಬುಡ್ಡೆ ಆದು. ಆದರೆ ಈ ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲದ್ಲೆ. ಸಾಯಕೆ ಮುಂದೆ ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕಾದರೆ ಎಸ್ವ್ ಒಳ್ಳೆದಿತ್? ಆಗ ತೃಪ್ತಿಂದ ಕಣ್ಣ್ ಮುಚ್ಚಿತ್ತಿದ್ದ. ಹಾಸಿಗೆಲಿ ಮೊಲ್ಲಿ ಸಾಯ್ದರನೇ ಕಾಯಕಾತ್. ದ್ರೋಣರ ಎಜಮಾನ್ಯೆಲಿ ಕಾಳಗ ನಡ್ತದೆ. ದ್ರೋಣರ್ ಕೌರವರ್‌ಂದಳೊ ಪಾಂಡವರ ಹೆಚ್ಚ್ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡೊವು. ಈಗ ಬೇರೆ ದಾರಿ ಇಲ್ಲದೆ ಪಾಂಡವರಿಗೆ ಎದ್ರೆ ನಿತ್ತೊಳೊ. ಅವರ ಮೊನ್ಸ್ ಹೇಂಗುಟ್ಟೋ?

ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಗುರು ದ್ರೋಣರ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಬಂದ ಸುರುನ ದಿನಗ ನೆಂಪಾದೊ. ನೋಡೋವ್ವೆ ಅವು ಒಬ್ಬ ಹಾರಂವ. ಆದರೆ ಅವು ಯಾಗೋಳೊ ತಾನ್ ಹಾರವಾಂತ ಹೊರಗೆ ತೋರಿಕಂಬಿತ್ತೆ. ಹಾರೋವು ಮೇಲ್ಪಾತಿಯೋವಾಂತ ನೊಂಬುತಿತ್ತೆ. ಲೋಕಲಿ ಇರ್ರು ಎರ್ದೇ ಜಾತಿ. ಒಂದು ದುಡ್ಡಿದ್ದವರ್, ಇನ್ನೊಂದು ಬಡವರ್ ಎಂತ ಬಯ ಇಲ್ಲದೆ ಹೇಳ್ತಿದ್ದೊ. ಅವರ ಬೊದಾಕ್ ಅವ್ವೆ ಕಲ್ಪಿದ ಪಾಟಿ ಅದ್.

ಪಾಂಚಾಲ ದೇಶದ ಅರ್ಜು ದ್ರುಪದ ಮತ್ತೆ ಇವು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಲ್ಪೋವು. ಓದಿಕಾಕನ ಅರ್ಜು ಮಂಜ ದ್ರುಪದ ಬಡ ಹಾರಂವರ ಹೈದ ದ್ರೋಣನ ಹಕ್ಕಲೆ ಏನೇನೋ ಆಸೆನ ತುಂಬಿಸಿತ್. ತಾನ್ ಅರೊತ್ತಿಗೆ ಪಡ್ಡ ಮೇಲೆ ಪಾಂಚಾಲಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ದ್ರೋಣನ ಆಸ್ಥಾನದ ವಿದ್ವಾಂಸ ಆಗಿ ಕುಲ ಪುರೋಹಿತ ಆಗಿ ಮಾಡ್ತೊಂತ ಏನೇನೋ ಆಸೆನ ತುಂಬಿಸಿತ್. ಬಡ ಹಾರಂವ ದ್ರೋಣ, ದ್ರುಪದನ ಮಾತ್‌ನ ನೊಂಬಿತ್. ದ್ರುಪದ ಪಾಂಚಾಲ ದೇಶದ ರಾಜ ಆಕನ ತನ್ನ ಬಡತನ ಕಳ್ಳ ಹೋತ್‌ಂತ ನೆನ್ನಿತ್. ಪಾಂಚಾಲಕ್ಕೆ ಹೋಕನ ಅರೊತ್ತಿಗೆನ ಹಾಂಕಾರಂದ ದ್ರುಪದ ಇವರ ಗುರೇ ಇಲ್ಲದಂವನಾಂಗೆ ನಡ್ಕಂಡ್ ಇವ್ವೆ ಅಪಮಾನ ಮಾಡ್ತ್. ಅಂದ್‌ಂದ ದ್ರೋಣರ್ ಹುಡ್ಡಿಕೆ ಸುರು ಮಾಡ್ತೊ ದ್ರುಪದನ ಸೋಲ್ಪುವ ಒಬ್ಬ ಸಕ್ತಿವೊಂತನ.

ಅವರ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಬಾಕೆ ಮಾಡ್ತೇ ಈ ಹುಡ್ಕಾಟ. ಅದರ ಅವು ಒಂದು ಸಲನೂ ಹೇಳ್ತಲ್ಲೆ. ಅವರೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತಾಡ್ತ ಸುರುನ ಮಾತುಕತೆಲಿ, ಅವರ ಮೇಲೆ ನಂಗೆ ಗೌರವ ಬಾತ್. ನೂರೊಂದು ಕೌರವರಿಗೆ, ಐದ್ ಜನ ಪಾಂಡೋವ್ವೆ ಅವೇ ಬಿಲ್ಲೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಪಿಕೆ ಯೋಗ್ಯ ಗುರೂಂತ ನಾ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡ್ತೆ, ಮೂರೇ ದಿನಲಿ ನನ್ನ ತೀರ್ಮಾನ ಸರಿಯಾಗುಟ್ಟು ಎಂತ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಾತ್. ಇದೆಲ್ಲಾ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ನೆಂಪಾತ್. ದ್ರುಪದಂದಾದ ಅಪಮಾನನ ಒಮ್ಮೆ ಆದರ್ ಅವು ನನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳ್ತಿದ್ದರೆ, ನಾ ಆಗಳೇ ದ್ರುಪದನ ಕರ್ನಿ, ಅವರ ಕಾಲ್ಗೆ ಬೀಳ್ತಿದ್ದೆ. ದ್ರೋಣರ್ ಅರ್ಜುನನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮಿರುವ ಸಾಮರ್ತ್ಯ ಇರ್ದರ ಗುರಿಸಿ, ತಾವು ಕಲ್ಪ ವಿದ್ಯೆ ಎಲ್ಲನನೂ ಅವಂಗೆ ಕಲ್ಪಿದೊ. ಹಟ ಹಿಡ್ತ ದ್ರುಪದನ ಮೇಲೆ ಸೇಡ್ ತೀರಿಕೊಂಡೊ. ಆ ದ್ರುಪದನ ಮಂಜಂದಾಗಿ ಇಂದ್ ಸಾವುನ ಎದ್ರಿಸಿಕಂಡ್ ತಾನ್ ಮೊಲ್ಗುವಂಗಾದೆ.

ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಏಕಲವ್ಯನ ನೆಂಪಾತ್. ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಸರ ಹೈದ ಬಿಲ್ಲೆ ವಿದ್ಯೆನ ಕಲ್ಯೋಕೂಂತ ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ ಹುಡ್ಕಿಕಂಡ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಬಂದುಟ್ಟು. ದ್ರೋಣರ್ ಅಂವಂಗೆ ಬಿಲ್ಲೆ ಬುಡ್ಡರ ಕಲ್ಪಿಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೊ. ಅವು ಯಾಗೋಳೂ ಜಾತಿ ಮೂಲನ ಕೆದ್ವಿದೊವು ಅಲ್ಲ. ಜಾತಿ ಬೇದನ ಮಾಡ್ತೊವುನೂ ಅಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆ ಜಾತಿ, ಮೇಲ್ವಾತೀಂತ ಹೇಳ್ತ ಎಲ್ಲಾ ಹುಟ್ಟು ತನಾಂತ ಹೇಳ್ತಿದ್ದೊ. ಎಲ್ಲೊವು ಕೂಡು ಜಾತಿಗಾಂತ ಧೈರ್ಯಲಿ ಹೇಳ್ತಿದ್ದೊ. ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಸ ಹೈದಂಗೆ ಒಬ್ಬಂಗೆ ಬಿಲ್ಲೆ ಬಾಣ ಬುಡ್ಡರ ಕಲ್ಪಿ ದೇಶಲೆಲ್ಲಾ ಬೆರಗಾಗುವ ಹಾಂಗೆ ಮಾಡೊಕೂಂತ ಅವು ನೆನ್ನಿಕೊಂಡಿದ್ದೊ. ಆದರೆ ಅರ್ಜುನ ಮಾತ್ರ ಇದರ್ಂದ ಹೊಟ್ಟೆ ಕಿಚ್ಚಿ ಪಟ್ಟತ್. ಅಂವ ಕಲ್ಯವ ರಬಸನ ನೋಡಿ ನನ್ನಂದ ಮುಂದೆ ಅಂವ ಹೋದೇಂತ ಅರ್ಜುನನ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಕೆಸ ಕೊಯ್ದಾಂಗಾತ್. ಅದರ್ಂದಾಗಿ ಅರ್ಜುನ ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಸರಿಗೆ ಬಿಲ್ಲೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಯವ ಹಕ್ಕು ಇಲ್ಲೇಂತ ದೊಡ್ಡ ಜಗಳ ತೆಗ್ತ. ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಬೀಜಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟದ ಅರ್ಜುನಂಗೂ ಬಿಲ್ಲೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಯವ ಹಕ್ಕಿಲ್ಲೇಂತ ದುರ್ಯೋಧನ ವಾದ ಮಾಡ್ತ. ಅವರಿಬ್ಬರ ಚರ್ಚೆನ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿಕೆ ಆಸ್ಥಾನದ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೇಳುವ ಹಾಂಗಾತ್. ಇದ್ ದೊಡ್ಡ ಚರ್ಚೆಗೆ ಕಾರ್ಣ ಆತ್.

ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಈ ವಾದ-ವಿವಾದಗಳ ನೆಂಪಾಗಿ ನೆಗೆ ಬಾತ್. ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಜನಗ ಹುಟ್ಟಿಕೆ ಅಪ್ಪನೇ ಕಾರ್ಣ ಅದರ್ಂದ ಅರ್ಜುನ ಕ್ಷತ್ರಿಯಾ ಅಲ್ಲಾ ಅಂತ ಹೇಳ್ತೊ. ಕೆಲವು ಜನ ಅಯ್ಯೆ ಇತ್ತರೆ ಮಕ್ಕ ಹೇಂಗೆ ಹುಟ್ಟುವೆ. ಅಯ್ಯೆನೇ ಕಾರ್ಣಾಂತ ಹೇಳ್ತೊ. ಅರ್ಜುನನ ಅವ್ವ ಕುಂತಿದೇವಿ ಯದು ಕುಲಕ್ಕೆ ಸೇರ್ದವು. ಅದ್ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಹೆಣ್ಣ್ ಅಲ್ಲ. ಅಪ್ಪನೂ, ಅವ್ವನೂ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಕುಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದೊವು ಅಲ್ಲದರ್ಂದ ಅರ್ಜುನ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಅಲ್ಲಾಂತ ಹೇಳ್ತೊ. ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಸರ ಹೈದ ಏಕಲವ್ಯಂಗೆ ಬಿಲ್ಲು ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಪಿಕಾಗದ್ಂತ ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ವಾಂಸರ್ ಒತ್ತಿ ಒತ್ತಿ ಹೇಳ್ತೊ. ಇದರೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಪಾಪ ಏಕಲವ್ಯಂಗೆ ತನ್ನಂದಾಗಿ ಈ ಹಗರಣ, ನಾ ಇಲ್ಲಿ ಇರ್ದೇ ಇಲ್ಲೇಂತ ಬೇಜಾರ್ಂದ

ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರ್ಟು ಹೋತ್. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವ ನಂಗೆ ಏಕಲವ್ಯಂಗೆ ಏನೂ ಮಾಡಿಕೆ ಆತ್ಲೇಂತ ಭೀಷ್ಮರ್ ಬೇಜಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡೊ.

ಆದರೆ ದ್ರೋಣರ್ಗೆ ಏಕಲವ್ಯನ ಮೇಲೆ ಬಾಳ ಪ್ರೀತಿ ಇತ್ತ್. ಇಸ್ಪ್ ಉಸಾರ್‌ನ ಹೈದಂಗೆ ನಾ ಬಿಲ್ಲ್ ವಿದ್ಯೆನ ಕಲ್ಪಿತ್ತರೆ ತೊಪ್ಪಾಕಿಲ್ಲೆನೋಂತ ಅವು ಏಚನೆ ಮಾಡಿ ಅವಂಗೆ ಗುಟ್ಟಲಿ ಬಿಲ್ಲ್ ವಿದ್ಯೆನ ಕಲ್ಪತಿದ್ಲೊ. ಇದ್ ಭೀಷ್ಮರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿತ್ತ್. ಅಕರಿಗೆ ಈ ಸುದ್ದಿ ಅರ್ಜುನಂಗೂ ಗೊತ್ತಾತ್ ಅವ ಇದರ ತಿಳ್ವಿದ್ ಗಲಾಟೆ ಮಾಡ್ತ್. ಅವನ ಸುಮ್ಮನಿಕ್ಕಾಗಿ ದ್ರೋಣರ್ ಏಕಲವ್ಯನ ಹೆಬ್ಬರೈನ ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆ ಆಗಿ ಪಡ್ಲೊ. ಹಗೆ ತೀರ್ದಂವ ಯೋಗ್ಯತೆಗಳ ಮರೈಕಾದೆ. ದ್ರೋಣರ್ ದ್ರುಪದನ ಅರ್ಜುನಂದ ಸೋಲಿಸಿ ಹಗೆ ತೀರಿಕೊಂಡೊ. ಆ ಏಕಲವ್ಯ ಈಗ ಕೌರವರ ಪಾಳ್ಯಲಿ ಉಟ್ಟು. ಗುರು ದ್ರೋಣರ ಮುಂದಾಳ್ತನಲಿ ಅರ್ಜುನನ ಎದ್ ನಿತ್ತ್ ಸೇಡ್ ತೀರಿಕೆ ಕಾದಾಕೊಂಡುಟ್ಟು.

ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ದ್ರೋಣರ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಇತ್ತ್. ದ್ರೋಣರ್ ಯಾಗೋಳೂ ಮೋರೆಗೆ ತಕ್ಕ ಹಾಂಗೆ ಮಾತಾಡ್ತಿತ್ತ್. “ಜ್ಞಾನ ಇದ್ದೋವು ಮಾತ್ರ ಬ್ರಾಂಬರ್. ನಾ ಬಿಲ್ಲ್ ವಿದ್ಯೆಲಿ ಪಳ್ಳಿದಂವ ಆದರೂ ನಿಮ್ಮಸ್ಪ ಜ್ಞಾನಿ ಅಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆನ ಎಳ್ಳಿನ ಏಳ್ ಭಾಗದಷ್ಟಾನೂ ನನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲೆ. ಬುದ್ಧಿವಂತರ್ ಮಾತ್ರ ಕಾಲ್‌ಮುಟ್ಟಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿಕೆ ಸರಿಯಾದೊವು.”-ಎಂತ ದ್ರೋಣರ್ ಎಸ್ಕೋ ಸಲ ಭೀಷ್ಮರೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳ್ತಿದ್ಲೊ. ಮೊನ್ನೆ ಅವರ ಸೇನೆನ ಯೆಜಮಾನಿಕೆ ಮಾಡಿಕಾಕನ ಅವು ನನ್ನ ಕಾಲ್ ಹಿಡ್ಲೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿಯೇ ಬುಟ್ಟೊ. ತನ್ನ ಜಾತಿನೇ ಮೇಲೇಂತೇಳ್ಳ ಯಾವ ಬ್ರಾಂಬರ್, ಬ್ರಾಂಬರ್ ಅಲ್ಲದವರ ಕಾಲ್ ಮುಟ್ಟಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿವೆ? ದ್ರೋಣರಿ ನಾ ಕಂಡ ದೋಸ ಒಂದೇ. ದ್ರುಪದಂದ ಆದ ಅಪಮಾನನ ಮರಿಯಕಾಗದೇ ಇದ್ದದ್. ಮಾಪು ಮಾಡ್ಲ ಎಲ್ಲದರ್ಂದ ದೊಡ್ಡ ಗುಣ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಾಜಗುರುಗ ಆಗಿ ದ್ರೋಣರ್ ದ್ರುಪದನ ಮಾಪು ಮಾಡಕಾಗಿತ್ತ್. ದ್ರುಪದನ ಮಗಳ್ ದ್ರೌಪದಿನ ಸೆರಂಗೆಗೆ ದುಶ್ಯಾಸನ ಕೈ ಹಾಕಿ ಎಳ್ಳದಕ್ಕೆ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರ ಕಾಳಗ ನಡ್ಕಂಡ್ ಉಟ್ಟು. ದ್ರುಪದನ ಮಂಜ ಶಿವಿಂಡಿ, ಯಾರ್‌ಂದಳೂ ಸೋಲಿಸಿಕಾಗದಂವಾಂತ ಹೆಸ್ತ್ ಪಡ್ಲ ನನ್ನನ ಮಂಚಂದ ಏಳದಾಂಗೆ ಮಾಡ್ತ್. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಉಟ್ಟು ಪಾಂಡವ ಸೇನೆನ ಎಜಮಾನ ದೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನ, ಅವ ಅದೇನ್ ಮಾಡಿ ಬುಟ್ಟದೆನೋ?

ದ್ರೋಣರ್ ತಮ್ಮ ಮಂಜ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮಂದಳೂ ಹೆಚ್ಚೆ ಅರ್ಜುನನ ಪ್ರೀತಿಸಿದೊ. ಗುರು ಪರಶುರಾಮರ್ಂದ ಕಲ್ಪದರ ಎಲ್ಲದರನೂ ಅವಂಗೆ ದಾರೆ ಎರ್ದೊ. ಅರ್ಜುನ ಇಡೀ ದೇಸನ ಸುತ್ತಿದ್ ಲೋಕಜ್ಞಾನನ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕಂಡತ್, ತುಂಬಾ ತುಂಬಾ ಶಸ್ತ್ರವಿದ್ಯೆನ ಪಟ್ಟಗಳ ಕೈವಸ ಮಾಡಿಕಂಡತ್. ಈಗ ಅವನ ಸೋಲೋವು ಯಾರ್ ಒಳೊ?

ಕೌರವ, ಪಾಂಡವರ ಶಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆ ಮುಗ್ಧ ದಿನ ಎಲ್ಲರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯನ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಕೆ ಗುರುದ್ರೋಣರ್ ಒಂದು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡ್ಲೊ. ಭೀಮ ಗದಾಯುದ್ಧಲಿ ಬಿರ್ರಾಂತ ಹೇಳ್ಕಿಕಂಡತ್. ಅರ್ಜುನ ಬಿಲ್ಲ್ ವಿದ್ಯೆಲಿ ಮೆರ್ದತ್. ಆಗ ಎಲ್ಲಿತ್ತೋ? ಅವ, ಆ ಕರ್ಣ

ಸ್ವರ್ಧ ನಡೆವ ಜಾಗೆಗೆ ಬಾತ್. ತನ್ನನ ಸೋಲ್ವಂತ ಪಂತ ಒಡ್ಡಿತ್. ತಾನ್ ಪರಶುರಾಮರ ಶಿಷ್ಯಾಂತ ಪರ್ದಯ ಮಾಡಿಕಂಡತ್. ತನ್ನಂದ ದೊಡ್ಡಂವ, ತುಂಬಾ ಪರಾಕ್ರಮಿನಾಂಗ ಕಾಂಬ ಕರ್ಣನ ನೋಡಿ ಅರ್ಜುನನ ಮೊನ್ಸಲಿ ಅಳ್ಕ್ ಹುಟ್ಟಿತ್. ಆಗ ಕರ್ಣನ ಜಾತಿ, ಬೊಳಿಗಳ ಇಚಾರ್ನಿ ದ್ರೋಣರ ಬಾವ ಕೃಪಾಚಾರ್ಯರ್. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸೂತ ಅಧೀರಥನ ಸಾತ್ ಮಂಜ ಎಂತ ಅವ ಹೇಳಿಕನ ಕರ್ಣ ಪೆಂಗನಾಂಗ ಆತ್. “ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ ದೊರೆನ ಸೂತನ ಮಂಜನೊಟ್ಟಿಗೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಮಂಜ ಆದ ನಾ ಕಾದಾಡಿಕಿಲ್ಲೆ”- ಎಂತ ಅರ್ಜುನ ಹೇಳಿ ತಾನ್ ಸೋಲುದರ ತೊಪ್ಪಿಸಿಕಂಡತ್. ಅರ್ಜುನನ ಸೊಕ್ಕುನ ಮುರೈಕೆ ಕಾದ್ ಕಂಡಿದ್ದ ದುರ್ಯೋಧನ ಕರ್ಣನ ಸಮದಾನ ಮಾಡಿ ಅವಂಗೆ ಅಂಗದೇಸದ ಅರಸೊತ್ತಿಗೆನ ಕೊಟ್ಟ ಅವಂಗೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯತನನ ಕೊಟ್ಟ ಕಾಪಾಡ್. ಆದರೆ ದೊಡ್ಡ ಜಾಣನಾದ ಅರ್ಜುನ, ಏಕಲವ್ಯನ ಪ್ರಕರಣೆನ ಉದಾರ್ಲ ಕೊಟ್ಟದ್, ಬೀಜ-ಕ್ಷೇತ್ರವಾದನ ಮುಂದೆ ಇಸಿ ಕರ್ಣನ ಕ್ಷತ್ರಿಯಾಂತ ಒಪ್ಪಿ ಕಂಬಕ್ಕೆ ಆದುಲ್ಲೇಂತ ಹೇಳ್ತ್. ಕೃಪಾಚಾರ್ಯರ್ ಅರ್ಜುನನ ಕಡೆನಿತ್ತದ್ ವಾದ ಮಾಡ್ಲೊ. ಯಾರೂನೂ ಅರ್ಜುನಂಗೆ ಎದರ್ ಹೇಳ್ತಲ್ಲೆ. ಕರ್ಣ ಯಾರ್ಂತ ಈಗಲೂ ಅರ್ಜುನಂಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲೆ.

ಅದೇ ಅರ್ಜುನ ಗುರುದ್ರೋಣರ ಹೇಳಿಕೆನಾಂಗ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ನೂರವದ್ ರಾಜಕುಮಾರರ ಎಜಮಾನ್ಯೆ ಹೊತ್ತಾಕಂಡ್ ಪಾಂಚಾಲ ದೇಸಕ್ಕೆ ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆಗೇ ನುಗ್ಗಿ, ಕಾವಲ್ ಬಟರ ಹೊಡ್ಡ್, ದ್ರುಪದನ ಹೆಡೆಮುಡಿ ಕಟ್ಟಿ ತಂದ್ ಗುರುಗಳ ಪಾದಕ್ಕೆ ಬೀಳ್ತೆ. ಬಡತನದ ಕಾಠಕ್ಕಾಗಿ ಹಿಂದೆ ದ್ರುಪದಂದ ಅಪಮಾನ ಹೊಂದಿದ ದ್ರೋಣರ್ ಅವನ ತಾರಾಮಾರ ಬೊಯ್ಲೊ. ಎಡ್ಡ ಕಾಲ್ಂದ ಅವನ ಕುಂಡೆಗೆ ಮೆಟ್ಟಿ ದೂಡಿ, ಹಿಂದೆ ತಾವುಗೆ ಆದ ಅಪಮಾನಕ್ಕೆ ಹಗೆ ತೀರಿಕಂಡೊ. ಪಾಂಚಾಲ ದೇಸನ ಎರ್ಡ್ ಬಾಗ ಮಾಡಿ ಒಂದರ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಸೇರಿ, ದ್ರುಪದನ ಬುಡ್ಗಡೆ ಮಾಡಿ ಕಳ್ಳಿದೊ. ಅಂತಾ ಅಪಮಾನನ ಯಾರೂನೂ ಮರೈಕಿಲ್ಲೆ. ದ್ರುಪದ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳೊಟ್ಟಿಗೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಮೇಲೆ ದ್ವೇಶ ಬಾವ ಹಾಂಗೆ ಮಾಡಿರೊಕು. ಶಿಖಂಡಿನ ಇದಕೇಂತಲೇ ನನ್ನ ಎದ್ ಕಳ್ಳಿರೊಕು. ಅವನ ಮೊನ್ಸನೊಳಗೆನ ಈ ವಿಸಯ ಪಾಂಡೋವ್ವೆ ತಿಳಿರಿಕಿಲ್ಲೆ. ಇದೆಲ್ಲಾ ದ್ರುಪದನ ಕೆಲ್. ಆದರುನೂ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಮೊನ್ಸನೊಳಗೆ ಒಂದ್ ಸಂಸಯ ಹುಟ್ಟಿಕಂಡಿತ್ತೆ. ಅಂಬೆನೇ ಸಿಖಂಡಿ ಆಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದತಾ? “ಗಂಡೂ ಅಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣೂ ಅಲ್ಲದ ಜೂವ ಆಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ನಿನ್ನ ಕೊಂದನೆ...!”

ಭೀಷ್ಮರ್ ಒಂದು ಮಗ್ಗಲ್ಂದ ಇನ್ನೊಂದ್ ಮಗ್ಗಲ್ಗೆ ಹೋಣ್ಣೆ ಮೊಲ್ಲಿದೊ. ಹತ್ತ ದಿನ ಕುರುಸೇನೆನ ಮುಂದಾಳಾಗಿ ಕಾಳಗ ಮಾಡ್ಲೆ. ಏನ್ ಪೋಜನ? ಒಬ್ಬ ಪಾಂಡವನ ಕೂಡಾ ಹೊಡ್ಡ್ ಮೊಲ್ಲಿಸಿಕೆ ಆತ್ಲೆ, ನಾ ಎತ್ತಿ ಆಡ್ತಿದ ಮಕ್ಕಳನಾ ಹೇಂಗ ಹೊಡ್ಡ್ ಮೊಲ್ಗಸಲಿ? ಪಾಂಡುರಾಜನ ಅಪ್ಪಾಂತೇಳಿ ತಿಳ್ತದ್ ಬೆಳ್ಳೊವು. ಸತ್ಯವತಿದೇವಿಯೊವು ಮೊದ್ಲೆಗೆ ಮುಂದನೇ ಪರಾಶರ ಮುನಿಗಳ್ಂದ ದ್ವೈಪಾಯನರ ಪಡ್ಲೊವು. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಕಾಯ್ಲಿಂದ ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಸತ್ಯವತಿದೇವಿಯವರ ಅಪ್ಪಣೆನ

ಹಾಂಗೆ ನಿಯೋಗ ಧರ್ಮಲಿ ದ್ವೈಪಾಯನರ್‌ಂದ ಅಂಬಿಕೆ, ಅಂಬಾಲಿಕೆಗೆ ಗಬ್ಬ ನಿಲ್ಲುವಾಂಗೆ ಮಾಡ್ತೊ. ಅಂಬಿಕೆನ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ದೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಹುಟ್ಟಿತ್. ಅವ ಹುಟ್ಟಕಾಕನನೇ ಕಣ್ಣ ಕಾಣದಂವ. ಅಂಬಾಲಿಕೆ ಪಾಂಡುನ ಹೆತ್ತತ್, ಅವ ಹುಟ್ಟುಕನನೇ ಕಾಯ್ತೆಸ್ಸ. ಕೌರವರ್ ದೃತರಾಷ್ಟ್ರನ ಮಕ್ಕ. ಆದರೆ ಪಾಂಡವರ್ ಪಾಂಡುನ ಮಕ್ಕ ಅಲ್ಲ. ಪಾಂಡುನ ಒಪ್ಪಿಗೆಂದಳೇ ಕುಂತಿ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ, ಭೀಮ, ಅರ್ಜುನ, ಮಾದ್ರಿ ನಕುಲ, ಸಹದೇವರ ಪಡ್ತದ್. ಆದರೆ ದುರ್ಯೋಧನ ಪಾಂಡೊವು ಹುಟ್ಟಿದ್ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ವಿರೋಧಾಂತ ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕೋ ಅಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಕಂಡೇ ಬಂದದೆ. ಸೂತನ ಮಂಜಂತ ಹೇಳಿಕಂಡ ಕರ್ಣಂಗೆ ದುರ್ಯೋಧನ ಅಂಗ ದೇಶದ ರಾಜನ ಪಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿತ್. ಪಾಂಡೋವ್ಕ ಸೂಜಿ ಮೊನೆ ಊರುವಸ್ಪ ಜಾಗನನೂ ಕೊಡಿಕಿಲ್ಲೇಂತ ಹೇಳ್ತ್. ತಾನ್ ಸಾಯ್ತೊ ಅಲ್ಲದೆ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಅಳ್ಯಕೆ ಕಾರ್ಲ ಆದೆ.

ದುರ್ಯೋಧನನ ಪಾಂಡವರ ಹಗೆತನಕ್ಕೆ ಅವರ ಹುಟ್ಟು ಕಾರಣ ಆಗಿರಿಕಿಲ್ಲೇಂತ ಭೀಷ್ಮರ್ ಎಸ್ತೊ ಸರ್ತಿ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ತೊ. ಗಂಗಾದೇವಿ, ಸತ್ಯವತಿದೇವಿ, ದ್ವೈಪಾಯನರ್ ಇವು ಯಾರ್‌ನೂ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್ ಅಲ್ಲ. ಬಿತ್ತ್ ಮತ್ತೆ ಬೂಮಿನ ತತ್ವಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಬೆಲೆ ಇಲ್ಲೆ. ಹಾಂಗಿರಿಕನನೂ ದುರ್ಯೋಧನ ಪಾಂಡವರ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹಗೆಲಿ ಕಾಣೋಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರಂಗೆ ಯುವರಾಜ ಪಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿದ್ ಕಾರಣ ಆಗಿರೋಕು. ಕುರು, ಪಾಂಡವರಲ್ಲಿ ಹಿರೈ ಮೊಂಯಿಂಸ ಆದ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಯುವರಾಜಾಂತ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಒತ್ತಾಯಲಿ ಒಪ್ಪಿಕಂಡತ್. ದೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಸಾಮ್ರಾಟ ಆದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಯುದ್ಧಲಿ ಪಾಂಡವರ ಮುಗ್ಗಿಕೆ ನೋಡ್ತೆ.

ಈ ಯುದ್ಧ ಮುಗ್ಯಕಾದರೆ ದುರ್ಯೋಧನ ಸಾಯೋಕು. ಪಾಂಡವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸತ್ತರೂ ಯುದ್ಧ ಮುಂದರುದಿಲ್ಲೇಂತ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಯುದ್ಧ ಸುರಾಕನನೇ ಹೇಳಿಟ್ಟು. ಆದರೆ ಪಾಂಡವರಲ್ಲಿ ಯಾರ ಕೊಲ್ಲುದು? ಯುಧಿಷ್ಠಿರ, ನಕುಲ, ಸಹದೇವರ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ಮೊನ್ನ್ ಬಾಕಿಲ್ಲೆ. ಗುರು ದ್ರೋಣರ್ ಅವರ ಕೊಲ್ಲುವೊನೋ? ಕರ್ಣಂಗೆ ತನ್ನ ಹುಟ್ಟಿನ ಗುಟ್ಟು ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಅವ ಹಲ್ಲೆ ಕಿತ್ತ ಹಾವುನಾಂಗೆ ಆಗುಟ್ಟು. ಇನ್ನ್ ಭೀಮ, ಅರ್ಜುನರ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಯಾರ್‌ಂದ ಆದು? ನನ್ನ ಹಾಂಗೆ ದ್ರೋಣರ್ ಒಂದು ಹಂಚಾ ದಿನ ಕಳ್ಳಕೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವೊ. ಈ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅರ್ತನೂ ಇಲ್ಲೆ.

ತಾನ್ ಮೊಲ್ಲಿದ ಮನೆನ ಎದ್ ಬಾಕಿಲಿ ಹೆಜ್ಜೆನ ಸಬ್ಬ ಕೇಳ್ತತ್. ಗುರುದ್ರೋಣರ್ ದುರ್ಯೋಧನನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಒಳಗೆ ಬಂದೊ. ಇಬ್ಬರ ಮೋರೆನೂ ಚಪ್ಪೆ ಆಗಿತ್. ಇದರ ಅರ್ತ ಏನ್? ದ್ರೋಣರ್ ಸೋತೋದೋನೋ? ಇವರ ಸೋಲ್ನಂವ ಪಾಂಡವರ ಸೈನ್ಯಲಿ ಇರಂವ ಒಬ್ಬನೆ. ಅವ ಅರ್ಜುನ. ಮುದಿ ಗುರುಗೆ ಹೊಂತಗಾರ ಶಿಷ್ಯ ತಿರ್ಗಿ ನಿತ್ತತ್?

ಬಂದೊವು ಮಂಚದ ಎದ್ರಿಗೆ ಇಸಿದ ಕುದ್ರುವ ಪೀಟದ ಮೇಲೆ ಕುದ್ತೊ. ಹಂಚಾ

ಹೊತ್ತು ಯಾರ್‌ನೂ ಮಾತಾಡ್ತಲ್ಲೆ. ಅಕೆರಿಗೆ ದ್ರೋಣರೇ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸಿ ಕಂಡ್‌ದ್ ಹೇಳ್ತೊ. 'ಆಚಾರ್ಯರೇ ಹೇಂಗೆ ಹೇಳೋಕೂಂತ ಗೊತ್ತಾದ್ಲೆ. ಇಂದ್ ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಕೊಂದು ಬುಟ್ಟೊ.'

ಭೀಷ್ಮರ್‌ಗೆ ಸಿಡ್ಲ್ ಬೊಡ್ಡಾಂಗಾತ್. ಅವ್ವೆ ಇದರ ನೊಂಬಿಕೆನೇ ಆತ್ಲೆ. ಅವರ ಕಣ್ಣಿನ ರೆಪ್ಪೆಗ ಪಟಪಟಾಂತ ಬೊಡ್ಡ್‌ಕಂಡತ್. ಮಾತಾಡಿಕೆ ಗಂಟ್ಲೆ ಕಟ್ಟಿದಂಗಾತ್. ಎದೆ ಬಡ್ಡ ಜೋರಾತ್. ಎದೆಗೆ ಹೆಟ್ಟಿದ ಬಾಣ ಜೋರಾಲಿ ಕುತ್ತಿದಂಗಾತ್. ತುಂಬಾ ಬೇನೆಂದ ಅವು ಹೇಳ್ತೊ. "ನೀವು ಹೇಳ್ತು ನಿಜನೋ ಗುರುಗಳೇ? ಭೀಮಾರ್ಜುನರ್ ಬೊದ್ಧಿರಿಕಾಕನ ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಕೊಂದೋಂತೇಳ್ತೆ ಇದ್ ನೊಂಬುವ ಮಾತ್‌ನೋ?"

ದ್ರೋಣರ್ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಹೇಳ್ತೊ "ಆಚಾರ್ಯರೇ ನಾ ಹೇಳ್ತು ನಿಜದ ಮಾತ್‌ನೇ. ಪಾಂಡವಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೊಬ್ಬನ ಕೊಂದ್‌ದ್ ಈ ಯುದ್ಧನ ಮುಗ್ಗೊಕೂಂತ ದುರ್ಯೋಧನ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿತ್. ಕೃಷ್ಣಾರ್ಜುನರ್ ರಣರಂಗಕ್ಕೆ ಬಾತ್ತರೆ ಆ ಪ್ರಯುತ್ನ ಮಾಡ್‌ಕೊಂತ ನಾ ಹೇಳ್ತೆ. ದುರ್ಯೋಧನನ ಹೇಳಿಕೆನಾಂಗ ತ್ರಿಗರ್ತದ ಮಹಾರಾಜಾ ಸಂಶಪ್ತಕ ತನ್ನ ತಮ್ಮಂದರೊಟ್ಟಿಗೆ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದ ಹೊರಗೆ ನಿತ್ದ್. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬರುವಾ ಹಾಂಗೆ ಕೃಷ್ಣಾರ್ಜುನರ ಕರ್ದತ್. ಅವು ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದ ದೂರಾದ ಮೇಲೆ ನಾ ಚಕ್ರಾಕಾರಲಿ ಒಂದು ಕೋಟಿನ ಕಟ್ಟಿಸಿದೆ. ಒಮ್ಮೆ ಒಳಗೆ ಹೋದರೆ ಅದರ್‌ಂದ ಹೊರಗೆ ಬಾಕೆ ಆಗದಾಂಗೆ ಆ ಚಕ್ರವ್ಯೂಹ ಕೋಟಿ ಇತ್. ಕೋಟಿನ ಮುಂದೆನ ಬಾಕೆಲಾಲಿ ಸಿಂಧೂ ದೇಸದ ರಾಜ ಜಯದ್ರಥ ಮತ್ತೆ ಅವನ ಇಪ್ಪತ್ ಸೋದರರ ನಿಲ್ಲಿದೆ. ಒಳಗೆ ಉರುಂಟುಲಿ ದುರ್ಯೋಧನ, ಕರ್ಣ ದುಶ್ಯಾಸನ ಮತ್ತೆ ಅವನ ಮಕ್ಕಳ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ತಯಾರಾದ ರೀತಿಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆ. ಅದೇಕೋ ಇಂದ್ ಪಾಂಡವೋವ್ವೆ ಜಯದ್ರಥನ ಮತ್ತೆ ಅವನ ಸತ್ತಿಪೊಂತ ಸೋದರರ ಸೋಲ್ಲಿ ಒಳಗೆ ಬಾಕೆ ಆತ್ಲೆ. ಆಗ ಗಲಿಬಿಲಿಲಿ ಅಭಿಮನ್ಯು ಅದೇಂಗೋ ನುಣ್ಣಿಕಂಡ್ ರಥನ ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗಿಸಿ ಬುಟ್ಟತ್. ಒಳಗೆ ನಡ್ಡ ಕೂಟ ಯುದ್ಧಲಿ ಅವನ ಕೊಂದ್ ಬುಟ್ಟೊ."

ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಬೇನೆ ಆತ್. ಎದೆ ಬೇನೆಂದಳೂ ಮೊನ್ನೆಗೆ ತುಂಬಾ ಬೇನೆ ಆಗಿತ್. ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಸಣ್ಣದರ್‌ಂದಳೇ ನೋಡ್ಲೊವು ಅವು. ಅವನಲ್ಲಿ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಆಗುವ ಎಲ್ಲಾ ಲಕ್ಷಣಗ ಇದ್ದೊ. ಹತ್ ದಿನಗಳ ಯುದ್ಧಲಿ ಒಂದ್ ಸಲ ಅವ ಎದ್ರಾಗಿತ್. ಅವ ಕೃಷ್ಣನ ತಂಗೆ ಸುಭದ್ರೆಯ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಅರ್ಜುನಂಗ ಹುಟ್ಟಿದಂವ. ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಓಡಾಟ, ಬಾಣ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡ್ಲ ರೀತಿ ನೀತಿಗೆ ಯಾರಾದರುನೂ ಬೆರ್ಗ್ ಆಕೇ ಆಕು. ಅವನಲ್ಲಿ ಜವ್ವಣಿಕೆ ಇತ್, ಹುರು ಇತ್. ಆದರೆ ಯುದ್ಧರಂಗದ ಅನ್ವವ ಇತ್ಲೆ. ಅವನ ಸೋಲಿಕೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ತಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಅನ್ವವನ ಬಳ್ಳಕಾತ್. ಸೋತರೂ ಅವ ನೆಗಾಡಿತ್. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಎದ್ರಾಕನ ನಿಮ್ಮ ನಾ ಗೆದ್ದೇ ಗೆಲ್ಲುವೇಂತ ಹೇಳ್ವ ಆತ್ಮ ವಿಸ್ವಾಸದ ನೆಗೆ ಅದ್. ಸಿಕಂಡಿನ ಬಾಣ ಎದೆಗೆ ಹೆಟ್ಟಿದ ದಿನನೇ ಯುದ್ಧ ನಿತ್ ಬುಡ್ಡಿದರೆ ಅಭಿಮನ್ಯು ಬೊದ್ಧಿಕಂಬತಿತ್. ಇಂವನ ಕೊಂದದರ್‌ಂದ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಭವಿಷ್ಯ

ಮಸ್ಕಾತ್. ದುರ್ಯೋಧನನ ಹುಟ್ಟು ಯಾರ್ಯಾರನ ಇನ್ನೂ ಬಲಿ ತಕಂಡದನೋ? ಭೀಷ್ಮರ್ ಅವನ ನೋಡಿದೋ. ಮೋರೆ ಬಾಡಿ ಹೋಗಿತ್. ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಕೊಂದದರಂದ ಬೇಜಾರಲಿ ಉಟ್ಟೋ?

ಈಗ ದುರ್ಯೋಧನ ಮಾತಾಡ್ತ. “ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಕೊಲ್ಲದು ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ ಆಗಿತ್ತೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ಚಕ್ರವ್ಯೂಹನ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನೋ. ಭೀಮನೋ, ನಕುಲ ಸಹದೇವರೋ. ಒಳಗೆ ಬಾತಿದ್ದರೆ ಅವರ ಎಲ್ಲೋವೂ ಸುತ್ತೋಳು ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿ ಕೊಲ್ಲೋಕೊಂತ ನಾನೆನ್ನಿಕಂಡಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಒಳಗೆ ಬಂದಂವ ಅಭಿಮನ್ಯು ನಾ ಅವ ಅಷ್ಟೊಂದು ಉಸಾರ್‌ನ ಹೈದಾಂತ ತಿಳ್ಳತ್ತೆ. ಒಳಗೆ ಬಂದಂವ ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸೋಲಿ ಬುಟ್ಟತ್. ನನ್ನ ಮಂಜ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಕುಮಾರನ ಕೊಂದತ್. ಅವನ ಹಾಂಗೆ ಬುಟ್ಟರೆ ನಾವ್ಗೆ ಉಳ್ಳಾಲ ಇಲ್ಲೇಂತ ನಾವು ಎಲ್ಲೋವೂ ಅವ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿ ಕೊಂದ್‌ಬುಟ್ಟೋ. ದುಶ್ಯಾಸನ ಮಂಜಂದ ಅಭಿಮನ್ಯು ಸತ್ತತ್. ಹೇಳಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಇದಲ್ಲ ಯರಾದರೂ ತೊಪ್ಪು ಉಟ್ಟೋ?”

ಏನ್ ಹೇಳ್ತು? ಯುದ್ಧಾಂತೇಳ್ತ ಸಾವು ಇದ್ದದೇ. ಯಾರ್ ಸತ್ತವೇಂತೇಳ್ತು ಕಾಲನೇ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡ್ಲೇಂತ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ ಭೀಷ್ಮರ್ ಎದರ್ ಮಾತಾಡ್ತಲ್ಲೆ. ಅವರ ಕಣ್ಣೆದ್ ತುಂಟ ನೆಗೆನ, ಬಿಸ್‌ ಹೈದ ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಕೊಂಡಾಟದ ಮೋರೆ ಬಂದ್ ಹೋತ್. ಸಂಮಂದಲಿ ಅವ ಮರಿ ಮಂಜ ಆಕು. ಅವನ ಸರ್ದಿ ಮುಗ್ಧ ಸತ್ತಹೋತ್. ರಣರಂಗಲಿ ಸಂಮಂದಗಳ್ಲೆ, ಮೊನ್ನನ ಮರಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ ಇಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ದುರ್ಯೋಧನನ ಮೋರೆಲಿ ಕಾಂಬ ಬೇನೆ ಅಭಿಮನ್ಯು ಸತ್ತದರಂದ ಅಲ್ಲ. ಇಂವನ ಮಂಜ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಕುಮಾರ ಸತ್ತುಟ್ಟು. ದ್ರೋಣರ ಕಡೆ ನೋಡಿಕಾಕನ ಅವು ಆಗಾಗ ಎಡ್ಡ ಕೈನ ನೋಡಿ ಕಂಬತಿದ್ಲೊ. ಹೋ ಅವರ ಎಡಗೈ ಹೆಬ್ಬೆರ್ ಕಾಂಬೊದ್ಲೆ. ಅದ್ ಇರಕಾಗಿದ್ದ ಜಾಗೆಲಿ ನೆತ್ತರ್ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿಟ್ಟು. ಬೇನೆಂದ ಮೋರೆ ಕಿವ್ವಿದಾಂಗೆ ಕಂಡದೆ. ಇದ್ ಹೇಂಗಾತ್?

ದ್ರೋಣರ್ ಅವೇ ಹೇಳ್ತೊ. ‘ಅಭಿಮನ್ಯುನೊಟ್ಟಿಗೆ ಎದ್ರಾಳಾಗಿ ಸುರುಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡ್ಲೆಂವ ನಾ. ಅವ ಅವನ ಅಪ್ಪ ಅರ್ಜುನಂದಳೂ ಗಟ್ಟಿಗ. ಒಂದರ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಬಾಣನ ಬುಟ್ಟದ್ ನನ್ನ ಬಿಲ್ಲನನೇ ಮುರ್ಡ್ ಬುಟ್ಟತ್. ಮತ್ತೊಂದ್ ಬಾಣಂದ ನನ್ನ ಎಡ್ಡ ಕೈನ ಹೆಬ್ಬೆರ್‌ನೇ ಹಾರ್ತಿತ್. ಕಳ್ಳ ನೆಗೆ ನೆಗಾಡ್‌ಕಂಡ್, “ಗುರುಗಳೇ, ಆ ಹೆಬ್ಬೆರ್‌ನ ಎಲ್ಲುಟ್ಟೊಂತ ಹುಡ್ಕಿದ್ ಏಕಲವ್ಯಂಗೆ ಕೊಟ್ಬುಡಿ.”- ಎಂತ ಹೇಳ್ತ. ಈ ದುರ್ಯೋಧನನ ಸೋಲಿ ದೊಡ್ಡಪ್ಪಂದ ತೊಡೆ ಮುರಿಕಂಬಕನ ಮುಟ್ಟ ಬೊಡ್ಕಿ- ಎಂತ ಹಂಗೆಸಿತ್. ಕರ್ಣನ ಬಿಲ್ಲನ ಮುರ್ಡ್, “ನಿನ್ನ ಕೊಲ್ಲಂವ ನನ್ನ ಅಪ್ಪ”- ಎಂತ ಹಿಯಾಳಿಸಿತ್. ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಕೊಲ್ಲದೆ ನಾವ್ಗೆ ಬೇರೆ ದಾರಿನೇ ಇತ್ತೆ.

ಭೀಷ್ಮರ ಮೋರೆಲಿ ದುಕ್ಕ ಕಂಡತ್. ಎಳ್ತ ಕರ್ಕ ಹೈದ ಅಭಿಮನ್ಯು, ದುರ್ಯೋಧನ, ದ್ರೋಣ, ಕರ್ಣರಂತಾ ದೊಡ್ಡ ಸಕ್ತಿವಂತರ ಗೆಲ್ಲುವಂತವ ಅವಾಗಿತ್. ಅವ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಮುಂದೆಗೆ ಅವ ಎಂತಾ ವೀರ ಆಗ್ತಿತ್ತೋ ಏನೋ? ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಎಲ್ಲಾ ಆರ್ಯಾವರ್ತಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲದೆ ದಕ್ಷಿಣಾಪಥಕ್ಕೂ ಹಬ್ಬಿಸಿ ಬುಡ್ತಿತ್. ಅವನ ಪರಾಕ್ರಮ

ಬೆಳ್ಳಿಕೆ ಮುಂದೆನೇ ಬೊಳ್ಳು ಕೆಟ್ಟಹೋತ್. ಯುದ್ಧಾಂತೇಳ್ವ ಹೆಮ್ಮಾರಿ ಅದೆಸ್ವ ಜನರ ತಿಂದ ಹಾಕಿದನೋ? ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತ ಪಾಲೊಂಡ ಈ ಮಹಾಯುದ್ಧ ಮುಗ್ಗುಕಾಕನ, ಎಳೆ ಮಕ್ಕ ಮತ್ತೆ ಗಂಡಂದರ್ ಸತ್ತೋದ ಮುಂಡೆಗ ಮಾತ್ರ ಉಳ್ಳೋವೊ. ಹಾಂಗಾಕೆ ಬೊತ್ತ್. ಈ ಯುದ್ಧ ಮುಂದರಕ್ಕೆ ಬೊತ್ತ್.

ಮೊನ್ನಲಿ ನಡ್ಕೊದರ ಹೊರಗೆ ತೋರಿಕಣದೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಸಮದಾನಲಿ ಹೇಳೊ. “ಆಚಾರ್ಯ ದ್ರೋಣರೇ, ಆದ್ ಆಗಿ ಹೋತ್, ಎದೆಗೆ ಹೆಟ್ಟಿದ ಈ ಬಾಣ ನಿದಾನಲಿ ಇಸ ಕುಡ್ಡಾಂಗೆ ಹಂತ ಹಂತಲಿ ನನ್ನ ಕೊಂದದೆ. ನೀವು ಈಗ ಎಡ್ಡ ಕೈನ ಹೆಬ್ಬೆರ್ನ ಕಳ್ಳಂಡಳರಿ. ಮುಂದೆನಾಂಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿಕೆ ಇನ್ನ ನೀವ್ ಆಕಿಲ್ಲೆ. ಬೆರ್ಯಗೆ ಬಂದದ ಕೊರ್ಯಗೆ ಬಾಕೆ ಎಸ್ಪೊತ್ತ್ ಉಟ್ಟು? ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಕುಮಾರ ಮತ್ತೆ ಅಭಿಮನ್ಯು ಮುಂದೆ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಆಡಳ್ತೆ ಮಾಡಬೇಕಾದೊವು. ಅಭಿಮನ್ಯು ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಇಡೀ ಬರತ ಖಂಡಕ್ಕೆ ಹಬ್ಬುಸುವ ದೊಡ್ಡ ಸಕ್ತಿವೊಂತ ಆಗಿತ್ತ್. ಈ ದುರ್ಯೋಧನನ ಹಟಂದ ಬರತಖಂಡಕ್ಕೆ ಕಪ್ಪು ಬಳ್ಳಾಂಗಾಗುಟ್ಟು ನೀವಾದರೂ ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ಇದ್ದ ಇಸಯನ ಇದ್ದ ಹಾಂಗೆ ಅರ್ತ ಮಾಡ್ತಿನಿ, ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲಿಕೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿ.”

ದುರ್ಯೋಧನ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸಿಕಂಡ್ ಹೇಳ್ತ್. “ಆದರೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಈಗ ಇದೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಕೈಮಿಾರಿ ಹೋಗುಟ್ಟು. ಈ ಸಮಯಲಿ ಯುದ್ಧನ ನಿಲ್ಲಿಕೆ ಯಾರ್ಂದೊಳೂ ಆಕಿಲ್ಲೆ”

ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ದುರ್ಯೋಧನನ ಮಾತ್ ಕೇಳಿ ಸಿಟ್ಟು ಬಾತ್. ಆದರೆ ಸಿಟ್ಟಿಂದ ಕೆಲ್ವ ಆಕಿಲ್ಲೆಂತ ಅವರ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳ್ತ್. ಅವು ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡುವ ಸೂರಲಿ “ಹಾಂಗೇನಿಲ್ಲೆ. ನೀ ಒಪ್ಪಿರೆ ನಾ ಯುದ್ಧನ ನಿಲ್ಲುವೆ. ನಾ ಒಂದ್ ಮಾತ್ ಹೇಳ್ತೆ ಸಾಕ್, ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಕೃಷ್ಣನ ಕರ್ತವ್ಯ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಾಡು. ಅವರಿಬ್ಬರ ನಾ ಒಪ್ಪುಸುವೆ. ಅವು ಒಪ್ಪಿರೆ ಪಾಂಡವೊರ್ ಯಾರೂ ಅಡ್ಡಿಮಾಡಿಕಿಲ್ಲೆ. ಹೇಳ್ ಕುಂಚಿ, ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೆ ನಿನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಉಟ್ಟೊ?”

ಈ ಮಾತ್ಗೆ ದ್ರೋಣರ್ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟೊ. “ಆಚಾರ್ಯರೇ ದುರ್ಯೋಧನ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳ್ತೆಲ್ಲೆ. ಈಗ ಪಾಂಡೋವು ರಾಜಿ ಪಂಚಾತಿಕೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೆ ಸಾದ್ಯನೇ ಇಲ್ಲೆ ಅಭಿಮನ್ಯು ಸತ್ತ ಸುದ್ದಿ ತಿಳ್ವೆ ಅರ್ಜುನ ಸಿಟ್ಟಲಿ ಕೊಣ್ಣದೆ. ಭೀಮ ಮತ್ತೆ ಅವರ ಸಂಗಾತದೊವು ಚಕ್ರವ್ಯೂಹದ ಒಳಹೊಗಿಕೆ ತಡ್ಡದ್ ಜಯದ್ರಥಂತ ಅವನ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟಲಿ ಹಾರ್ಚೆ. ನಾಳೆ ಸೂರ್ಯ ಹುಟ್ಟಿಕೆ ಮುಂದೆ ಜಯದ್ರಥನ ತಲೆನ ಕಡ್ಲೇ ತೀರ್ನೊಂತ ಅವ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿಟ್ಟು. ತಲೆ ಕಡ್ಡಕೆ ಆಗದಿದ್ದರೆ ಕಿಚ್ಚಿಗೆ ಹಾರಿ ಸತ್ತದೆ ಗಡ. ಹೇಳಿ ಆಚಾರ್ಯರೇ ಈಗ ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ರಾಜಿ ಪಂಚಾತೆನ ಮಾತಾಡಿಕೆ ಆದೆನೋ?”

ಭೀಷ್ಮರ್ ಒಮ್ಮೆ ಉಸುನ ಮೇಲೆ ಎಳ್ಳಂಡ್ ಕೆಳಗೆ ಬುಟ್ಟೊ. “ದುರ್ಯೋಧನಾ ಯುದ್ಧಾಂತೇಳ್ವ ಹಾಂಗೇ ಕುಂಚಿ. ಒಮ್ಮೆ ಸುರಾತ್ಂತೇಳ್ವ ಮತ್ತೆ ಅದ್ ಯಾರ ಕೈಲೂ ಸಿಕ್ಕುದ್ದೆ. ನೀ ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಕೊಲ್ಲಿಸಿ ಎಂತಾ ಕಸ್ತನ ತಂದಕಂಡ?”

ದುರ್ಯೋಧನ ಸಿಟ್ಟಲಿ ಹಾರ್ಚೆ. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ನನ್ನ ಮಂಜ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೂ ಸತ್ತುಟ್ಟು.

ನೀವು ಅಭಿಮನ್ಯು ಸತ್ತದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ದುಕ್ಕಪಟ್ಟರೆ ಇಂದ್ ನಾ ಮಂಜ ಇಲ್ಲದಂವ ಆಗಲೆ. ನಾಳೆ ನನ್ನ ತಂಗೆ ದುಶ್ಯಳೆ ಮುಂಡೆ ಆದಲ್ಲಿ ಉಟ್ಟು. ನಾವು ಈಗ ಕಳ್ಳದರ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ ಕುದ್ರೊಕೋ, ಅಲ್ಲಾ ನಾಳೆ ನಡ್ಕವ ಅನಾಮತನ ತೊಪ್ಪುಸುದು ಹೇಂಗೇಂತ ಏಚನೆ ಮಾಡಿ ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರೊಕೋ? ಹೇಂಗೇ?”

ದುರ್ಯೋಧನನ ಮಾತ್ ಭೀಷ್ಮರ ಮೊನ್ನೆಗೆ ನಾಟಿತ್. ಅವು ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಸುರು ಮಾಡ್ಲೊ. ಲಕ್ಷ್ಮಣಕುಮಾರ ಯಾವ್ದರಲ್ಲಾ ಅಭಿಮನ್ಯುಗೆ ಸಮ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪುತ್ರತೋಕ ಯಾಗೋಳೂ ಇದ್ದದೆ. ದುರ್ಯೋಧನನ ಕಾಟಕ್ಕೆ ಕಿಚ್ಚ ಕೊಡಕಾದಂವ ಅವನ ಮಂಜ. ಈಗ ಅದೇ ಮಂಜನ ಕಾಟಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪನೇ ಕಿಚ್ಚ ಕೊಡಕಾದ ಕಾಲ ಬಂದುಟು. ಇದ್ ಇಂವಂದ ಆದೇನೋ ಇಲ್ಲೇನೋ? ಇಂವಂಗಿ ಹೇಳಿಕಂಬಕಿ ತೊಂಬತ್ತೊಂಬತ್ ತಮ್ಮಂದರ್ ಒಳೊ. ಗಾಂಧಾರ ದೇಸದ ಸುಬಲ ರಾಜನ ಹನ್ನೊಂದು ಜನ ಮಗುಕ್ಳಲಿ ದೃತರಾಷ್ಟ್ರಂಗಿ ಹುಟ್ಟಿದೊವು. ಅವರಿ ದುಶ್ಯಾಸನನ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರಂದ ಹೆಚ್ಚ ಪೀತಿ. ನೂರು ಜನ ಕೌರವರಂದ ಮೇಲೆ ಅಕಿರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದವು ದುಶ್ಯಳೆ. ಅವಳ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲೋವ್ವೂ ತುಂಬಾ ಪೀತಿ. ಅದ್ ಎಲ್ಲರ ಕೊಂಡಾಟದ ತಂಗಿ. ಅದ್ ಪಾಂಡೋವ್ವನೂ ತಂಗಿನೇ. ತನ್ನ ತಂಗಿನ ಗಂಡ ಜಯದ್ರಥನ ಕೊಂದೇ ಕೊಂದನೇಂತ ಅರ್ಜುನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿಟು. ಸೇಡ್ನ ಮೊನ್ನಲಿ ಹೊತ್ತವಂಗಿ ಸಂಮಂದಗ ಕಾಂಬೊದಿಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಇಂವ ಜಯದ್ರಥನ ಕೊಂದ್ ಏನ್ ಸುಕ? ಜಯದ್ರಥ ಸತ್ತರೆ ಅಭಿಮನ್ಯು ಮತ್ತೆ ಎದ್ದಾ ಬಂದದೇನೋ?

ಭೀಷ್ಮರ ಏಚನೆ ಮುಂದರ್. ಯುದ್ಧ ಭೀಕರ ರೂಪಕ್ಕೆ ತಿರಿಗಿಟು. ನಾ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಆಗಿ ಇದ್ದಸ್ ದಿನ ಕೌರವ ಪಾಳ್ಯಲಿ ಆಗಲೀ ಪಾಂಡವ ಪಾಳ್ಯಲಿ ಆಗಲೀ ದೊಡ್ಡ ನಷ್ಟ ಆತ್ಲೆ. ಈಗ ಸಾವುನ ತಂದಾಕಂಡಾಗುಟು. ಇಂದ್ ಎಳ್ತ್ ಎರ್ಡ್ ಜೂವಗಲ ಕಳ್ಳಂಡಾಗುಟು. ಜಯದ್ರಥ ಅದಕ್ಕೊಂದು ನೆಪ ಮಾತ್ರ. ಅವನ ಕೊಲ್ಲಿಕಾಗದಿದ್ದರೆ ಕಿಚ್ಚಿಗೆ ಹಾರಿ ಸತ್ತನೇಂತ ಹೇಳುವ ಅರ್ಜುನಂಗಿ ಅವನ ಸಾಮರ್ತ್ಯದ ಮೇಲೆ ಎಸ್ತ್ ಇಸ್ವಾಸ ಉಟ್ಟು? ಇದ್ ಅವನ ಆತ್ಮ ಇಸ್ವಾಸನೋ? ಅಭಿಮನ್ಯು ಬುಟ್ಟ್ ಹೋದ ದುಕ್ಕನ ಸೈಸಿಕ್ಕಾಗದೆ ಹೋದ ಬೇನೆನೋ?

ನಾ ಎಜಮಾನಿಕಲಿ ಇರಿದ್ದರೆ ಅಭಿಮನ್ಯು ಸಾಯಕೆ ಬುಡಿಕಿತ್ತೆ. ಕಾಳಗ ಕೊಡುವ ಸ್ತಿತಿಲಿ ನಾ ಇರಿದ್ದರೆ ಈಗಲೂ ನಾ ಜಯದ್ರಥನ ಕಾಪಾಡಿದ್ದೆ. ಹೆಬ್ಬೆರ್ ಕಳ್ಳಂಡ ದ್ರೋಣರಂದ ಅದ್ ಆಕಿಲ್ಲೇಂತ ಅರ್ಜುನನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಸೂರೈದೇವ ಬೊಳ್ಳುನಸ್ಸೆ ಸತ್ಯಮಾಡಿ ತೋರ್ಸಿದೆ. ಜಯದ್ರಥನ ಕೃಷ್ಣಾರ್ಜುನರ ಕೈಯಿಂದ ಕಾಪಾಡಿಕೆ ಸಾದ್ಯ ಆತ್ತರೆ ಈ ದೊಡ್ಡ ಕಾಳಗದ ಪಲಿತಾಂಶ ನಾಳೆನೇ ತಿಳ್ಯೊದು. ಇಸ್ತ್ ಹೇಳ್ತೊ ಈ ಜಯದ್ರಥ ಬೊಡ್ಡಿಕೆ ಯೋಗ್ಯ ಮೊಂಯಿಂಸನೋ?

ಭೀಷ್ಮರಗೆ ಜಯದ್ರಥನ ಕತೆ ನೆಂಪಾತ್. ಸಿಂದೂ ದೇಶದ ದೊಡ್ಡ ಸಕ್ತಿವಂತ ಆಜಾನುಬಾಹು ಆಗಿದ್ದ ದೊರೆ ಜಯದ್ರಥ ತನ್ನ ಇಪ್ಪತ್ತ ಜನ ಭೀಮಕಾಯದ, ಅತಿ

ಬಲಿಷ್ಠ ಸೋದರರ ಕೂಡಿಕಂಡ್ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೊರ್ದರೆ ಅವರ ಎದ್‌ರಾಸೋವೇ ಇರುತ್ತೆ. ತನ್ನ ಅವ್ವನ ಗಾಂಧಾರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಕನ ನೊಡುಲಿ ಸಿಕ್ಕುವ ಸಿಂಧೂದೇಶ ಯಾಗೋಳೂ ತುಂಬಿಕಂಡ್ ಹರೈದ್ದ ಸಿಂಧೂನದಿಂದಾಗಿ ಬಾಳ ಸಂಪತ್ತನ ದೇಶ ಆಗಿತ್ತ. ಅದರ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ಬುಡೂಕೂಂತ ಎಸ್ಸೋ ಸಲ ದುರ್ಯೋಧನ ಭೀಷ್ಮರಲಿ ಹೇಳಿಲು. “ನಾವಾಗಿ ಕಾಲ್ ಕೆರ್ದೆಕಂಡ್ ಜಗಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಇಲ್ಲದ ರಗಳೆನ ತಂದ್‌ಕಂಬೊದು ಬೇಡ. ಜಯದ್ರಥನೇ ಸಂದರ್ಭ ಸೃಷ್ಟಿಸಿರೆ ಮತ್ತೆ ಬುಡ್ಡು ಬೇಡ.”- ಎಂತ ಭೀಷ್ಮರ್ ಆಗಾಗ ದುರ್ಯೋಧನನ ಆಸೇಂತೇಳ್ಳ ಕಿಚ್ಚಿಗೆ ನೀರ್ ಹ್ಯೊತಿದ್ಲೊ. ಯುದ್ಧದ ಆಗದ ಮಾತ್ ನೆಂಟಸ್ತಿಕಿಂದ ಆದೂಂತ ಹೇಳಿದ ಕರ್ಣನ ಮಾತ್‌ಗೆ ತಾವೇ ಮುಂದೆ ನಿತ್ ದುಶ್ಶಳೆನ ಜಯದ್ರಥಂಗೆ ಧಾರೆ ಎರ್ದ ಕೊಟ್ಟೊ. ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದ್ ದಿನ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಾದೂಂತ ದುರ್ಯೋಧನ ಆಗಂದಳೇ ಜಯದ್ರಥನ ಮೊನ್‌ಲಿ ಪಾಂಡವರ ಮೇಲೆ ದ್ವೇಷ ಬಾವ ಹಾಂಗೆ ವಿಷ ಬೀಜನ ಬಿತ್ತಿಕಂಡೇ ಇತ್ತ. ದ್ರೌಪದಿ ಸ್ವಯಂವರಕ್ಕೆ ಜಯದ್ರಥ ಹೋಗಿದ್ದಂವ ಮತ್ಸ್ಯಯಂತ್ರನ ಬೇಧಿಸಿಕಿ ಆಗದೆ ಹ್ಯಾಪೆ ಮೋರೆ ಹಾಕಂಡ್ ಬಂದಿತ್ತ. ಆದರೆ ದ್ರೌಪದಿನ ಪೊರ್ನ್ನನ ಮರೈಕಾಗದೆ ಅವ ಕಾದ್‌ಕಂಡಿತ್ತ. ಮೋಸದ ಚದ್ರಂಗಾಟಲಿ ಕೌರವರ್ ಗೆದ್ದ ಮೇಲೆ ಒಮ್ಮನಾದರೂ ದ್ರೌಪದಿನ ಸಂಗ ಮಾಡೂಕೂಂತ ಆಗಾಗ ದುರ್ಯೋಧನನ ಎದ್ ಹೇಳ್ತೆ. ದ್ರೌಪದಿನ ಪಡ್ಯದಿದ್ದರೆ ತನ್ನ ಗಂಡ್ ಜಲ್ಮ ವೃಥಾಂತ ಹೇಳ್ತೆ. ತುಂಬಿದ ಸಭೆಲಿ ಉರ್ಬುಳಿ ದ್ರೌಪದಿನ ಎಳ್ಳೆ ತಂದ್ ಅಪಮಾನ ಮಾಡೂಕೂಂತ ಕಾದ್‌ಕಂಡಿದ್ದ ದುರ್ಯೋಧನ ಒಂದು ಸಲನೂ ತನ್ನ ತಂಗಿನ ಗಂಡ ಜಯದ್ರಥನ ಬಾಯಿಗೆ ಬಾರದ ಈ ಮಾತ್‌ನ ಹೇಳಿಕಾಗದಂತ ಹೇಳ್ತೆ.

ಪಾಂಡವರ್ ಕಾಡ್‌ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡಿರಿಕಾಕನ ದ್ರೌಪತಿ ತನಿಗೆ ಒಂಟಿ ಆಗಿ ಸಿಕ್ಕುದೂಂತ ಎಸ್ಸೋ ಸಲ ಜಯದ್ರಥ ಹೊಂಚಿ ಹಾಕಿಕಂಡಿತ್. ಒಂದು ದಿನ ಧೌಮ್ಯಮುನಿನ ರಕ್ಷಣೆಲಿ ದ್ರೌಪದಿನ ಎಲೆಮನೆಲಿ ಬುಟ್ಟ ಪಾಂಡೂವು ಬೇಟೆಗೇಂತ ಹೋಗಿದ್ದೊ. ದ್ರೌಪದಿನ ಬಲಾತ್ಕಾರಂದಾದರುನೂ ಪಡ್ಯೂಕೂಂತ ಜಯದ್ರಥ ಮಾನ ಮೊರ್ಯಾದಿನ ಬುಟ್ಟದ್ ಮದತುಂಬಿದ ಗೂಳಿನಾಂಗೆ ಎಲೆಮನೆಗೆ ಹೊಕ್ಕ ದ್ರೌಪದಿನ ಹೊತ್ತಕೊಂಡ್ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ರಥಲಿ ಕುದ್ರಿಸಿತ್. ಅದ್ ಹೆದ್ರಿ ಬೊಬ್ಬೆ ಹೊಡ್ಯಕಾಕನ ಅದರ ಬಾಯಿಗೆ ಸೀರೆ ಅರ್ದೆ ತುಂಬಿಸಿ, ಅದರ ಅಲ್ಲೆ ನೆಲಲಿ ಅಡ್ಡ ಹಾಕಿ ತಾನ್ ಬಾಳ ದಿನಂದ ಕಂಡ್‌ಕಂಡ್‌ದ್ದ ಕನ್ನನ ನೆನ್ ಮಾಡೂಕೂಂತ ಅದರ ಮೇಲೆ ಹರಾಂಬುಳಿ ಹತ್ತಿಕೆ ಹೋತ್. ಅಸ್ವರ್ದಿ ದ್ರೌಪದಿನ ಬೊಬ್ಬೆನ ಕೇಳಿ ಭೀಮಸೇನ ಬಂದ್ ಜಯದ್ರಥನ ಮೆಟ್ಟ ಮೆಟ್ಟ ಅವ ಮೇಲೆ ಎದ್ರದಾಂಗೆ ಮಾಡ್. ಅವನ ತಲೆನ ತನ್ನ ಗಂಧೆಂದ ಒಡ್ಡ ಹಾಕೂಕೂಂತ ಭೀಮ ಗದೆನ ಎತ್ತಿಕಾಕನ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ್ ಮುಟ್ಟಿದ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಅವನ ತಡ್. ಇತ್ತರೆ ದುಶ್ಶಳೆ ಅಂದೇ ಮುಂಡೆ ಆಗಿತ್ತ. ಭೀಮ ಅವನ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬುಟ್ಟೆ. ಅವನ ತಲೆನ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬೋಳಿಸಿ ಐದ್ ಜುಟ್ಟುಗಳ ಬುಟ್ಟದ್, ಬೋಳ್ನಿದ

ಜಾಗೆಲಿ ಸುಣ್ಣದ ಬೊಟ್ಟು ಇಸಿ, ಕುಂಡೆಗೆ ಕಾಲ್‌ಲಿ ಮೆಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓದ್ಲಿತ್. ಅಪಮಾನಂದ ಜಯದ್ರಥ ಹಿಮಾಲಯ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಸಾಧು ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಿಂದ ಇಸೇಸ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವ ಪಟ್ಟಗಳ ಕಲ್ತಕಂಡ್ ಬಾತ್. ಅವನ ತಮ್ಮಂದರ್‌ಗೂ ಅದರ ಕಲ್ಪಿತ್. ಇತ್ತರೆ ಅವಂಗೆ ಭೀಮ, ಮತ್ತೆ ಅವನ ಸಂಗಾತಿ ಚಕ್ರವ್ಯೂಹನ ಹೊಗಿಕಾಕನ ತಡ್ಯಕೆ ಆಗ್ಲಿತ್ತೆ.

ಅರ್ಜುನ ನಾಳೆ ಜಯದ್ರಥನ ಕೊಂದರೆ ಆಗ ದುರ್ಯೋಧನನ ಸೇಡ್ ಇನ್ನೂನು ಹೆಚ್ಚಾದು. ಆಗ ಅವ ಏನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡ್ಲೆನೋ ಏನೋ? ಜಯದ್ರಥ ಸತ್ತರೆ ಯುದ್ಧ ಇನ್ನೂ ಜೋರಾದು. ಜಯದ್ರಥನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಆತ್ತರೆ ಅರ್ಜುನ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆನ ಹಾಂಗೆ ಕಿಚ್ಚಿನ ಕೊಂಡಕ್ಕೆ ಹಾರಕಾದೆ. ಅರ್ಜುನ ಸತ್ತರೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರಂಗೆ ಯುದ್ಧನ ಮುಂದರ್ನುವ ಮೊನ್ಸ್ ಬಾಕಿಲ್ಲೆ. ಆಗ ಯುದ್ಧ ನಿತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಹಾಂಗಾಗುವ ಸಂದರ್ಭ ಬಾಳ ಕಮ್ಮಿ. ನಾಳೆ ಜಯದ್ರಥ ಸಾಯ್ತು ನಿಚ್ಚಯ. ದುರ್ಯೋಧನ ಅವನ ಮಂಜನ ಸಾವುಂದ ಕಂಗಾಲಾಗುಟ್ಟು ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಕೊಂದದಕ್ಕಾಗಿ ಇಂವಂಗೆ ತಾನ್ ಮಾಡ್ ತೊಪ್ಪೂಂತ ಗೊತ್ತಾಗುಟ್ಟು. ಅರ್ಜುನ ಮಾಡ್ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಂದ ದುರ್ಯೋಧನನ ಮೊನ್ಸನ ಸಕ್ತಿ ಪಾತಾಳಕ್ಕೆ ಇಳ್ಳುಟ್ಟು. ಈಗ ಅವಂಗೆ ಒಂದೆರ್ಡ್ ಸಮಾನದ ಮಾತ್ ಹೇಳ್ತರೆ ಅವ ಪೂರ ಕಂಗಾಲಾದೆ.

ಸಮಾನ ಮಾಡ್ ಸೊರಲಿ ಭೀಷ್ಮ್ ಹೇಳ್ತೊ. “ನಿನ್ನ ಬೇನೆ ನಂಗೆ ಅರ್ತ ಆದೆ ಕುಂಚೆ. ತೊಪ್ಪು ತಿಳಿಬಡ. ನಾ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಏಳ್ಗೆನ ಇಡಿ ಆಗಿ ನೋಡ್ಲೆ. ನಿನ್ನ ಮಂಜ ಆದರೆ ಏನ್? ಅಭಿಮನ್ಯು ಆದರೆ ಏನ್? ನಂಗೆ ಇಬ್ಬೊರುನೂ ಒಂದೇ. ಈಗ ನಂಗೆ ನನ್ನ ಸೊಂತ ನೆಂಟಸ್ಸನ ಕಾಂಬೊದ್ಲೆ. ಕುಂಚೆ, ನಾ ಮೊನ್ಸನ ಸಂಕಟಂದ ಹೇಳ್ಲ ಮಾತ್ ನೀ ಮೊನ್ಸಗೆ ಹಚ್ಚಿಕಂಬಡ. ಆದರೆ ಕುಂಚೆ ನೀ ಯುದ್ಧದ ಭೀಕರತೆ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡು. ಮೊಣ್ಣಾಲಿ ಮೊಣ್ಣಾಗಿ ಹೋವ ನಮ್ಮಂತಾ ಮುದಿ ಕೊರ್ಡ್ ಬೊದ್ಲಿದ್ ಒಳ್ಳವೆ. ಸಾವು ಸಾವು ಕನ್ಸನ ಮೊನ್ಸಲಿ ಕಾಂಬಿತ್ತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣಕುಮಾರನಂತೋವು, ಅಭಿಮನ್ಯುನಂತೋವು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣೆದ್‌ನೇ ಸತ್ತೋದವೆ.”

ಒಂದೆರ್ಡ್ ಗಳ್ಳೆ ದುಃಖಂದ ಸುಮ್ಮಂಗಿದ್ದ ಭೀಷ್ಮ್ ದುರ್ಯೋಧನನ ಸಮಾನ ಪಡ್ಲಿದೊ. “ನೀ ಚಿಂತೆಮಾಡಕೂಂತ ಇಲ್ಲೆ ಕುಂಚೆ. ಜಯದ್ರಥನ ನೀ ಒಳ್ಳಿಕಂಬ. ಭೀಮಸೇನನ ತಡ್ಲಿಡ್ಲೆ ಜಯದ್ರಥ ಮತ್ತೆ ಅವನ ಸಕ್ತಿವಂತ ತಮ್ಮಂದರ್ ಅರ್ಜುನಂಗೆ ಹೆದ್ರುವ ಅಗತ್ಯನೇ ಇಲ್ಲೆ. ಕೆಬಿಕೊಟ್ಟ ಕೇಳ್. ನಾಳೆ ಜಯದ್ರಥನ ಕುರುಸೇನೆನ ಹಿಂದೆ ಗುಟ್ಟಲಿ ಅಣ್ಣಂಗಿಸಿ ಇಸ್. ಆಚಾರ್ಯ ದ್ರೋಣರ್ ಸೈನ್ಯದ ಮುಂದೆ ನಿತ್ತ್ದ್ ಅರ್ಜುನ ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಳಗ ಕೊಡಲಿ. ಅರ್ಜುನ ಗೆದ್ದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲನೋ ಮುಂದನ ಮಾತ್? ಆದರೆನೂ ನೀ, ದುಶ್ಶಾಸನ, ಕರ್ಣ, ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ಮತ್ತೆ ಇತರ ಈರರ್ ಎರಡ್ಲೆ ಹಂತಲಿ ಅರ್ಜುನನ ತಡ್ಲಿ. ಜಯದ್ರಥನ ಇಪ್ಪತ್ತ ಜನ ಈರ ತಮ್ಮಂದರ್ ಅವಂಗೆ ಬದ್ರತೆ ಕೊಡಲಿ. ನೋಡೊಮೊ. ಅರ್ಜುನ ಅದ್ ಹೇಂಗೆ ಅವನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆನ ಗೆದ್ದದೇಂತ?”

ಈಗ ದುರ್ಯೋಧನನ ಮೋರೆ ಅರಿತ. ಅವ ಎದ್ದ ನಿತ್ ಕೈ ಮುಗ್ಧ. “ಅಜ್ಞಪ್ಪಾ, ಈಗ ನಂಗೆ ಧೈರ್ಯಬಾತ್. ನಿಮ್ಮ ಹಠಟ ನಾವ್ಗೆ ಇಲ್ಲಿ. ಅರ್ಜುನನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆನ ಮುರ್ದ್ದಾ ನಾಳೆನೇ ಯುದ್ಧ ಮುಗಿವಾಂಗೇ ನೋಡಿಕಂಡನೆ.”

ಭೀಷ್ಮರ್ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಜಯ ಆಗಲೀಂತ ಹರಿದೊ. ಗುರುದ್ರೋಣರ ಒಟ್ಟಿಗೆ ದುರ್ಯೋಧನ ಹೊರಬ್ಬಾದ ಮೇಲೆ ಬಿಡದಿ ಕಾಲಿ ಆತ್. ಆಗ ಅವರ ಕೆಬಿಲಿ ಆ ಮಾತ್‌ಗ ತಿರ್ಗ ಕೇಳ್ತೆ.- “ಮುಂದೆನ ಜಲ್ಮಾಂತ ಒಂದು ಇದ್ದರೆ ಗಂಡುನೂ ಅಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣೂನೂ ಅಲ್ಲದ ಒಂದು ಜೂವ ಆಗಿ ನಿನ್ನ ಕೊಂದನೆ”-

*****

ನೀರ್ ಅ ಅರಿದ ಪ್ರೇಮ ಕಮಲ

ಸೌಭದೇಸದ ಗಡಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿ ಅದರ ಕರ್ಕಂಡ್ ಬಂದ ರಥ ಅಲ್ಲಿ ನಿತ್ತತ್. ಹಸ್ತಿನಾವತಿಂದ ಸೌಭಕ್ಕೆ ಎರ್ದ ದಿನದ ದಾರಿ. ಎರ್ದ ಇರ್ಯಗಳ ಚತ್ರಲಿ ಕಳ್ಡದ್ ಅದರ ಹಕ್ಕಲೆನೇ ಇದ್ದ ಕುದುರೆ ಲಾಯಲಿ ಕುದ್ರೆನ ಬದಲ್ಲಿ, ದಾರಿನ ಮುಂದರ್ದಕಾತ್. ಹಸ್ತಿನಾವತಿಂದ ಹೊರ್ದಿಕಾಕನ ತನ್ನ ದಿರ್ಯಗಳ ತಕಂಬಕಾಗಿತ್ತಂತ ಅಂಬೆಗೆ ನೆಂಪಾದೇ ಈಗ. ಇನ್ ಹಂಇ ಹೊತ್ತಲಿ ಸೌಭಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿ ಸಾಲ್ವಭೂಪತಿನ ಮೋರೆ ನೋಡ್ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲನೂ ಸರಿಯಾದೂಂತ ತನ್ನ ತಾನೇ ಸಮ್ನಾನ ಮಾಡಿಕಂಡತ್.

ದಾರಿಲಿ ಬಾಕನ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಪತಾಕೆ ಹಾರ್ದಿದ್ದ ರಥನ ದಾರಿನ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ನಿತ್ತದ್ ಜನಂಗ ಗೌರವಂದ ನೋಡ್ತಿದ್ದದರ, ಅದ್ ಗಮನ್ಸತ್ತಿತ್. ಕೆಲೊವು ಜನ ಗೌರವಂದ ಕೈ ಮುಗ್ಯೊತಿದ್ಲೊ. ಅದ್ ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಜನಂಗ ಸಲ್ಸುವ ಗೌರವ ಆಗಿರೊಕು. ಅವು ದೊಡ್ಡೊವು. ಅವರ ಬದ್ಲಿಗೆ ಬೇರೆ ಯಾರ್ ಇರ್ದಿದ್ದರುನೂ, ಅದ್ಲೆ ಎರ್ದ ಬೊಡ್ಡ್, ಬಲತ್ಕಾರಂದ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನೊಟ್ಟಿಗೆ ಅಂತಪುರಕ್ಕೆ ತಳ್ಳತಿದ್ಲೊ. ಆರ್ಯಾವರ್ತಲಿ ಹೆಣ್ಣಿನ ಮೊನ್ಸನ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಡ್ ಗೌರವಂದ ಕಾಂಬ ಬುದ್ಧಿ ಒಬ್ಬ ಕ್ಷತ್ರಿಯಂಗ ಆದರುನೂ ಕಂಡತಲೆ? ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಗುನೂ ಹಾಂಗೇ ಅನ್ನುದು. ಅಕೆರಿಗುನೂ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ರಾಣಿ ಆಗುವ ಭಾಗ್ಯದ ಗೆಳ್ಳೆ ಹಕ್ಕಲೆ ಬಂದುಟು.

ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಮೋರೆನ ಒಮ್ಮೆ ಅಂಬೆ ನೆನ್ನಿಕಂಡತ್. ಮೀಸೆ, ಗಡ್ಡನ ನುಣ್ಣಂಗ ಬೋಳ್ಕಿಂಡ, ಗಂಡ್ಸ್ತನ ಮೋರೆಲಿ ಹಂಇನೂ ಎದ್ದ ಕಾಣದ, ಚಪ್ಪೆ ಮೋರೆಅಂವಂದ್. ಹಸ್ತಿನಾವತಲಿ ಭೀಷ್ಮರ್ ಸತ್ಯವತಿದೇವಿನೊಟ್ಟಿಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿಕಾಕನ ಮಾತ್ಸನ ನೊಡುಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದ್ ಮಾತ್ಸನ ಹೇಳಿಕೆ ಅವಗಾತ್ಲೆ. ಒಂದು ರೀತಿಲಿ ಅವ ಅಂವಂಗೂ ಅಲ್ಲಿ ನಡ್ಯತಿದ್ಲೆ ಮಾತ್ಸಗೂ ಯಾವ ಸಂಮಂದನೇ ಇಲ್ಲದಾಂಗ ಇತ್. ಮಾತ್ಸಗಳ ಕೇಳಿನೂ ಕೇಳದಾಂಗ ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವ ಎದ್ದ ಹೊರ್ದೊತ್. ರಥಕ್ಕೆ ಕೈ ಮುಗ್ಯವ ಈ ಜನಂಗ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ನೋಡ್ಯೊಳೊನೋ ಇಲ್ಲೆನೋ? ಅಂವಂನ ಗಂಡಂತ ನೆನ್ನಿಕೆ ಯಾರ್ಂದಳೂ ಆಕಿಲ್ಲೆ. ಹೆಣ್ಣಂತ ಹೇಳಿಕೆ ಅವನ ಗಂಡ್ ದಿರಿಸ್ ಅಡ್ಲಿ ಬಂದದ.

ಅವಳ ಮೊನ್ಸ ಕಾಶಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋತ್. ಸಕ್ತಿನ ಪಂತ ಆಗಿ ಇಸಿದ ಸೊಂಯಂವರದ ಕಾಗ್ಗಗಳ ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ರಾಜರ್, ಮಹಾರಾಜರ್ಗಳಿಗೆ ಅಪ್ಪ ಕಳ್ಳಿಕಾಕನ ಅಂಬೆ ತನ್ನ ತಂಗೆಕೊಟ್ಟಿಗೆ ಅಸಮದಾನನ ಹೇಳಿಕಂಡಿತ್. “ಅಪ್ಪ ನಮ್ಮ ಮೂರ್ವನನ ಒಬ್ಬಂಗೇ ಕಟ್ಟಿಕೆ ಹೊರ್ದೊಳೊ. ಸೊಂಯಂವರಲಿ ಮೊದೊಳ್ಳೆ ಗೂಡೆಗೆ ಗಂಡ್ನ

ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುವ ಹಕ್ಕು ಇದ್ದದೆ. ಸಕ್ತಿನನೇ ಪಂತ ಆಗಿ ಇರ್ದರೊಂದ ನಾವ್ಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುವ ಸೊತಂತ್ರನೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾವ ಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಇದರ ಸೊಂಯಂವರಾಂತ ಕರ್ಯೋಕು? ಸೊಂಯಂವರನ ಮಾಡಿಕಾಕನ ನಮ್ಮ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ಮಾತನನೂ ಕೇಳೋಕೂಂತ ಅಪ್ಪಂಗೆ ಗ್ರೇಕೆ ಹುಟ್ಟಿತ್ತೆ. ಸೊಂಯಂವರದ ದಿನ ಜವ್ವಣೆಗರೊಂದ ಹಿಡ್ಡ್ ಮುದಿ ಪ್ರಾಯಸ್ತರವರೆಗೆ ಜನ ಬಂದ್ ಸೇರುವೆ. ಕನ್ನೆ ಗೂಡೆಗ ಆದ ನಮ್ಮನ ಮೊದ್ಲೆ ಆಗುವ ಬಯ್ಕೆ ಯಾವ ಗಂಡ್‌ಸಾಗೆ ಇರುಲ್ಲೆ? ಬಲ ಹೆಚ್ಚಿಸಿ, ರಾಜ್ಯನ ದೊಡ್ಡದ್ ಮಾಡಿಕೆ ಇದ್ ಒಂದು ನೆವನ. ನೆತ್ತರ್ ಹರೈವ ಮೊದ್ಲೆ ಮಂಟಮಲಿ ಎಲ್ಲರೊಂದ ಹೆಚ್ಚ್ ನೆತ್ತರ್ ಹರೈವ ಗಂಡ್‌ನೊಟ್ಟಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮೊದುವೆ ಸಿಯಿ ಮೊನ್ನ್‌ನ ಗಂಡ್‌ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಅಲ್ಲೆ.”

ಅಂಬಿಕೆ, ಅಂಬಾಲಿಕೆಗೆ ಅದ್‌ಕೇನ್ ಎದ್ ಹೇಳ್ತಲ್ಲೆ. ಸಣ್ಣದರೊಂದಳೂ ಅಸ್ತೆ. ಅವ್ಗೆ ಬಣ್ಣದ ಅರ್ದೆ ಉಡ್ಡರಿ, ಸಿಂಗಾರದ ಒಡವೆನ ಹಾಕಂಬದರಿ, ಬಯ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚ್ ಇದ್ ಕಾವ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ ಓದಿಕಾಕನ, ಅವು ತಮ್ಮ ಸರೀರನ ಸಿಂಗಾರ ಮಾಡಿಕಂಬದರೆ ಸಂತೋಸ ಪಡ್ತಿದ್ಲೊ. ಕಾಶಿಲಿ ದೇಸ-ಪರ್ದೇಸದ ತರತರದ ಪೊರೈಳದ ಎಂಣೆಗ ಸಿಕ್ಕಾತ್ತಿತ್ತೆ. ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆನ ಪೊರೈಳದ ಎಂಣೆಗಳ ಅವು ತರೈತಿದ್ಲೊ. ಆಗಾಗ ಅದರಲ್ಲಾ ಅವು ಮೈ ಕೈಗೆ ಪೂಜಿಕಂಬತಿದ್ಲೊ. ತುಟಿಗ ಕೆಂಪು ಕಾಂಬಕೆ ಏನೇನೋ ರಂಗ್‌ನ ಮೆತ್ತಾತ್ತಿದ್ಲೊ. ಕೈ ಬೆರೈಗಳ ಉಗುರುಗಳ ಉದ್ದಕ್ಕೆ ಬೆಳ್ಳಿ, ಲಾಯ್ಲಿ ಅದರ ಕೊಡಿಗಳ ಕತ್ತಿಸಿ, ಅದ್ಲೆ ರೂಪ ಕೊಡ್ತಿದ್ಲೊ. ಉಗುರುಗ ಪೊರ್ಲು ಕಾಂಬಕೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬಣ್ಣನ ಮೆತ್ತಾತ್ತಿದ್ಲೊ. ಅದರ ನೋಡಿ ಅವರ ಶೂರ್ಪನಬಿ ಎಂತ ಕರ್ದರೂ ಅವ್ಗೆ ಬೇಜಾರಾಗ್ತಿತ್ತೆ. ಅವರ ದಿನಗ ಹಾಂಗೆ ತಮ್ಮ ಸಿಂಗಾರ ಮಾಡಿಕಂಬೊದರಿ, ಮುತ್ತು, ರತ್ನ, ಚಿನ್ನದ ನಗಗಳ ಹಾಕಿಕಂಡ್, ಕನ್ನಡಿ ಮುಂದೆ ಕುದ್ದೆಕಂಡ್ ತಮ್ಮ ಪೊರ್ಲುನ ನೋಡಿ ತಾವೇ ಕುಸಿ ಪಡ್ಡರಿ. ಆಸ್ಥಾನಲಿರುವ ಹೊಂತಗಾರ ಸೈನಿಕರ ಮೈ ಕೆಚ್ಚನ ಬಣ್ಣನೆ ಮಾಡಿಕಂಬದರಿ, ಅರಮನೆಲಿ ತಿರ್ರಾಡ್‌ದರಿ ಅವು ಕಾಲ ಕಳೈತಿದ್ಲೊ. ಅವರೊಂದ ಯಾವ ರೀತಿನ ಉತ್ತರನ ಪಡ್ಯಕೆ ಸಾದ್ಯ ಇತ್ತೆ.

ಅಪ್ಪ ಬಲ ಪ್ರದರ್ಶನನ ಪಂತ ಆಗಿ ಇಸುವ ಬದ್ಲಿಗೆ ಸೊಂಯಂವರನ ಮಾತ್ರ ಮಾಡ್ತಿದ್ಲೊ ಸಾಕಿತ್ತೆ. ಆಗ ಮೊನ್ನೆಗೆ ಒಪ್ಪಿದಂವನ ಆರಿಸಿಕಂಬ ಅವಕಾಸ ನಾವ್ಗೆ ಇರಿತ್ತೆ. ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ್ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆನೂ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಮೊದ್ಲೆ ಆಕೆ ಆಗ್ತಿತ್ತೆ. ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಆದಂವ ಒಬ್ಬ ಎಸ್ಪ್ ಬೇಕಾದರ್ ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕಳ ಮೊದ್ಲೆ ಆಕೆ ಸಾದ್ಯ ಇರುವ ಈ ಸಮಾಜಲಿ, ತನ್ನ ಮೂರು ಜನ ಮಗಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬನನೇ ಕೈ ಹಿಡ್ಡರೆ ಜೀವನಲಿ ನಿಜವಾದ ಸುಕ ಸಿಕ್ಕಿಕಿಲ್ಲೆಂತ ಅಪ್ಪಂಗೆ ಹೊಳ್ಳಕ್ಕೆ ಸಾದ್ಯನೇ ಇಲ್ಲೆ. ಯಾಗೋಳು ಬೀದಿಲಿರುವ ಕಾಟ್ ನಾಯ್ಕಳಾಂಗೆ ಕಚ್ಚಾಡಿಕಂಡ್ ಇರುವ ಅವನ ಆಸ್ತಾನದ ಪಂಡತ್ತರಿ, ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕಳಿಗೆ ಸೊತಂತ್ರ ಕೊಡಿಕಾಗದ್‌ಂತ ಹೇಳ್ವ ಮಾತಿಗೆ ಒಮ್ಮತ ಇತ್ತೆ. ಒಮ್ಮೆ ಆಸ್ತಾನ ಪಂಡಿತ ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೃದಯನೇ ಇಲ್ಲೇಂತೇಳ್ವ ಶ್ಲೋಕನ ಓದಿಕಾಕನ ಇಡೀ ಸಭೆನೇ ಸಂತೋಸ ಪಟ್ಟಿತ್ತೆ. ಮೊಂಯಿಂಸರ ಸರೀರದ ಬಗ್ಗೆ ಹನೀಸ್ ಜ್ಞಾನನೂ ಇಲ್ಲದಂವ

ಒಬ್ಬ ಬರ್ದ ಆ ಶ್ಲೋಕನ ಪಂಡಿತರ್ ಹೊಗೊಳ್ಳೊ. ತನ್ನ ತಂಗಿಕಳೊಟ್ಟಿಗೆ ಆ ಶ್ಲೋಕನ ಹೇಳಿಕಾಕನ ಅವು ಯಾರೊ ಅದರ ಇರೋದ ಮಾಡ್ತಲ್ಲೆ. ಸೀರೆ, ಚಿನ್ನ, ಮತ್ತೆ ಸಿಂಗಾರಲೇ ಮುಣ್ಗಿದ, ಅದೇ ದೊಡ್ಡದಂತ ಹೇಳ್ವವರ ಮೆದ್‌ಳ್ ಸರ್ಯಾಗಿ ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡಿಕಿಲ್ಲೆ.

ತಂಗಿಕಳೊಟ್ಟಿಗೆ ಗಂಡನ ಹಂಚಿಕಂಬದರಿ ಅಂಬೆನ ಇರೋದ ಇತ್ತ್. ಅದರ ಆವ್ವನೊಟ್ಟಿಗೆ ತನ್ನ ಮೊನ್‌ಲಿ ಇರ್ದರ ಹೇಳ್ತ. ಹುಟ ಹಿಡ್ಡ್ ಒಂದೆರ್ಡ್ ಸರ್ತಿ ಉಂಬೊದರ ನಿಲ್ಲಿತ್. ಅವ್ವ ಮೊರ್ದತ್. ಅಪ್ಪ ಕರಿತ್ತೆ. ಅದರ್‌ಂದ ಹೆಚ್ಚ್ ಅದೇನ್ ಮಾಡ್ತು? ಸೊಂಯಂವರದ ಪಂತ ಬದ್ಲಾತ್ತೆ. ಅಂಬೆಗೆ ದಿಕ್ಕೇ ಕಾಣದಾತ್.

ಅದ್ ಸಣ್ಣದಿರಿಕನ ಹುಟ ಹಿಡ್ಡ್ ಶಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆ, ಕುದ್ರೆ ಸವಾರಿ ಕಲ್ಪಿತ್. ಶಾಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆನ ಕಲೊಕುಂತ ಅದರ ಆಸನ ಹೇಳಿಕಂಬಕನ ಕುಲಪುರೋಹಿತ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಪಿಕಾಗದಂತ ರಂಪ ಮಾಡ್ತ. ಅಪ್ಪನೂ ಸುರುಗೆ ಹಿಂದೇಟ್ ಹಾಕ್ತ. ಹೆಣ್ಣ ಕಲ್ಪೆದ್ ಏನಾಕೂಂತ ಪ್ರಸ್ತ ಮಾಡ್ತ. ತನಿಗೆ ಗಂಡ್‌ಸಂತಾನ ಆಕಿಲ್ಲೆಂತ ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಒಪ್ಪಿಕಂಡತ್.

ಅದ್ ಶಾಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆ ಹೇಳಿಕೊಡ್ತಿದ್ದ ಪುರೋಹಿತ ದಿನಾ ಬೊಳ್ಳುಗೆ ಪಾಟ ಮಾಡಿಕೆ ಮುಂದೆ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಪಿಕೊಟ್ಟೆದ್ ನಾ ಯಾವ ನರಕ್ಕ ಹೋಂವೆನೋಂತ ದಿನಾ ಹೆದ್ರಿಕಂಡೇ ಇತ್ತ್. ಅದ್ ನಿಲ್ಲಿಕೆ ದಿನನೂ ಅವಂಗ ಹತ್ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯನ ಕೊಡಕಾಗಿತ್. ಹಣಕಂಡರೆ ಹಣನೂ ಬಾಯ್ಬಿಟ್ಟದೆ ಅಲ್ಲನೋ? ಆಗ ಅವ್ ಸೊರ್ಗ, ನರ್ದ ಯಾವುನೂ ನೆಂಪಾದ್ಲೆ. ಅಪ್ಪಕ್ಕೇ ಅದ್ ಮುಗ್ಯತಿತ್ತೆ. ಪ್ರತಿ ಶುಕ್ರವಾರ ಸ್ತ್ರೀ ವಿದ್ಯಾದಾನ ಪಾಪಪರಿಹಾರಕ್ಕೇಂತ ಹೋಮ ಮಾಡಿಕೆ ನೂರು ಚಿನ್ನನ ನಾಣ್ಯಗಳ ತಕಂಬಿತ್. ಅರಮನೆಂದ ದೊಡ್ಡ ಪಾತ್ರಲಿ ಹಾಲ್, ಶುಪ್ಪ, ಜೇನ್‌ನ ಹೋಮ ಮಾಡಿಕೇಂತ ತಕಂಡೋಗಿತ್. ಅವ ಹೋಮ ಮಾಡ್ತಿತ್ತೋ ಇಲ್ಲೆನೋ? ಅಂತಾ ಹೆನ್‌ನ ಹೋಮ ನಡ್ತದರ ಅಂಬೆ ಯಾರ ಬಾಯಿಂದಳೂ ಕೇಳ್ತೆ. ಆದರೆ ಅಪ್ಪ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವ ಶಾಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆ ಹೇಳಿಕೊಡ್ತಿತ್ತೆ. ಅಂಬಿಕೆ ಮತ್ತೆ ಅಂಬಾಲಿಕೆಗೆ ಶಸ್ತ್ರ ಮತ್ತೆ ಶಾಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆಲಿ ಹಂಞನೂ ಆಸಕ್ತಿ ಇತ್ತೆ. ಸರೀರಕ್ಕೆ ಗಮನ ಕೊಡೊವು ಬುದ್ಧಿಗೆ ಗಮನ ಕೊಡ್ತಲ್ಲೆ. ಎಂತದರ ನೋಡಿ ಇವು ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಒಪ್ಪಿಕಂಡೊ. ಇವು ಮೊದ್ಲೆ ಆದ್ ಅವನ ಅಲ್ಲ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಮಿತಿ ಇಲ್ಲದ ಸಂಪತ್ತನ.

ಅಂಬೆಗೆ ತಂಗಿಕಳ ಮುಂದನ ಬೊದ್‌ಕನ ನೆಂದ್ ಬಾಳ ಬೇಜಾರಾತ್. ಮೊನ್‌ನ ಮಟ್ಟಂದ ಬುದ್ಧಿನ ಮಟ್ಟಕೆ ಏರಿಕೆ ಅವ್ ಆತ್ತೆ. ಅಂಬೆ ಏಚನೆ ಮಾಡದೆ ಯಾವ್ವರನ್ನ ಒಪ್ಪುತಿತ್ತೆ. ಆಡಳ್ಳಿ ಮಾಡವರ ಕೆಟ್ಟ ಆಚರಣೆನ ಮತ್ತೆ ಪುರೋಹಿತ ಪಂಗಡದ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕನ ಅದ್ ಸಮರ್ತನೆ ಮಾಡ್ತಿತ್ತೆ. ಅದೆಸ್ಪೋ ಶ್ಲೋಕಗ ಕಾಶಿ ವಿದ್ಯಾಪೀಟಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ದೇಶ ಇಡೀ ಹರ್‌ಂಡ್‌ತಿತ್. ಶಾಸ್ತ್ರಲಿ ಅದೆಸ್ಪು ಅರ್ತ ಇಲ್ಲದ ಶ್ಲೋಕಗ ಇದ್ದನೋ? ನಾಕ್ ವರ್ಣದ ಹೆಮ್ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಶೂದ್ರರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಂಸರ್‌ಗೆ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರ ಕಲಿವ ಹಕ್ಕು ಇಲ್ಲೆ. ಇದರ ರಾಜನೂ ಒಪ್ಪಿಕಂಡಿತ್. ಅದ್ ಸೇರಿಕಂಡ್ ಹೊಸ ಹೊಸ

ಶ್ಲೋಕಗಳ ಬರೋದ್ದರಿ ಆಸ್ಥಾನದ ಪಂಡಿತರ್ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕಂಡಿದ್ದೊ. ತನ್ನಂತವೇ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ ಹೋಮ ಮಾಡಿಸಿ, ಬ್ರಾಂಬ್ರಗೆ ಭೂಮಿದಾನ, ಗೋದಾನ, ವಸ್ತದಾನ, ದವಸಧಾನ್ಯ ದಾನ, ಚಿನ್ನನ ದಾನ ಮಾಡಿ, ಕಲ್ತಕಂಬ ವಿದ್ಯೆ ಬಡ ಹೆಮ್ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ದಕ್ಕಿಕೆ ಸಾಧ್ಯನೇ ಇಲ್ಲಂತೇಳ್ವ ಮಾತ್ ಅದ್ವ ಪೂರಾ ಗೊತ್ತುಟ್ಟು, ಒಬ್ಬರೊಂದ ಒಬ್ಬನ ಹಿಂಡುವ ಈ ಪದ್ಧತಿನ ನಿಲ್ಸುವ ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತೆ ಸಾಮರ್ತ್ಯ ಇರುವ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್, ಪುರೋಹಿತ ಜನರೊಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಕಂಡ್ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆನ ಹಾಳ್‌ಮಾಡ್ತರ, ಬಾಳ ದುಕ್ಕಂದ ನೋಡ್ತರ ಬುಟ್ಟರೆ ಅದ್ ಬೇರೆ ಏನ್‌ನ ಸಾ ಮಾಡುವ ಹಾಂಗಿತ್ತೆ.

ಶಸ್ತ್ರವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ತದರೊಂದ ಅದ್ ಕಾಶಿ ರಾಜ್ಯಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕರೂ ಬಯ ಇಲ್ಲದೆ ಸಂಚಾರ ಮಾಡ್ತಿತ್. ಗಂಡುಡುಗೆ ತೊಟ್ಟ್ ಅದ್ ಕುದ್ದೆ ಹತ್ತಿ ಹೊರಗೆ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿಕೆ ಹೊರ್ದರೆ ರಸ್ತೆನ ಎರ್ಡ್ ಪುಡಲಿ ನಿತ್ತ ಪ್ರಜೆಗ “ಇಂವ ಯಾರ್ ಹೊಸ್ತ?”-ಎಂತ ಅಚ್ಚರಿಲಿ ನೋಡ್ತಿದ್ದೊ. “ನೀ ಗಂಡಾಗಿ ಹುಟ್ಟಕಾಗಿತ್ ಮಗಳೇ?”-ಎಂತ ಅವ್ವ ಹೇಳಿಕಾಕನಲ್ಲಾ, “ಯಾವ ಗಂಡೊಂದ ನಾ ಕಮ್ಮಿ ಒಳೆ? ಹೇಳ್?”-ಎಂತ ಅದ್ ಅವ್ವನ ಪ್ರಸ್ನೆ ಮಾಡ್ತಿತ್. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅದ್ವ ಈ ಅಂಬಿಕೆ, ಅಂಬಾಲಿಕೆ ಇವರಲಿ ಒಬ್ಬನಾದರುನೂ ಗಂಡಾಗಿ ಹುಟ್ಟದ್ದರೆ ಒಳ್ಳದಿತ್ತಂತ ಗ್ರೇಕೆ ಬಾತಿತ್.

ಹಳ್ಳಲಿ ಈಜುದುಂತೇಳ್ತೆ ಅದ್ವ ಪ್ರಾಣ. ಸೊಂಯಂವರದ ಒಂದು ದಿನಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಕಾಶಿನ ಉಪವನಕ್ಕೆ ಗಂಡ್ ವೇಸಲಿ ಅದ್ ಒಬ್ಬಳೇ ಹೋಗಿತ್. ಕಾವಲ್ ಕಾಯೋವ್ವೆ ತನ್ನ ಗುರುನ ತಿಳ್ಳಿ, ಉಪವನದ ಒಳಗೆ ಒಂದು ನರಪಿಳ್ಳೆನನೂ ಬುಡಿಕೆ ಬೊತ್ತ, ಕಾವಲ್‌ನೊವುನೂ ಬಾಕೆ ಬೊತ್ತ ಎಂತ ಮೂರು ಮೂರು ಸರ್ತಿ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿ, ಎಚ್ಚರ್ದೆ ಕೊಟ್ಟದ್ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿತ್. ಸಕ್ತಿನ ಪಂತಕ್ಕೆ ಇಸಿದ್ ನಡ್ಕವ ಸೊಂಯಂವರ ಅದ್ವ ಇಸ್ತ ಇತ್ತೆ ಅದ್ವ ಬದ್ಲಾಗಿ ಏನ್ ಉಪಾಯ ಮಾಡೋಕೂಂತನೂ ಅದ್ವ ಹೊಳ್ಳಿಲ್ಲೆ. ಉದ್ಯಾನದ ಹೂದೈಗ, ಮರ ಬೊಳ್ಳಿಗ, ಮೊದೆಗ, ಪಾತೆಗ, ತುಂಬಿಗ, ಚಿಲಿಪಿಲಿ ಸದ್ದ್ ಮಾಡುವ ಹಕ್ಕಿಗ, ಕೊಣ್ಣುವ ನವಿಲ್‌ಗ, ಹಾಡ್‌ವ ಕೋಗಿಲೆಗ, ಮಾತಾಡ್ವ ಗಿಳಿಗ, ಮೊಲಗ, ಜಿಂಕೆಗ, ಹಳ್ಳಲಿರುವ ತರತರದ ಮೀನ್‌ಗ ಬೂಮಿತಾಯಿನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಕೆ ಸಾಯ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೊ. ಮೊನ್ನೆಗೆ ಬೇಜಾರಾಕನಲ್ಲಾ ಅದ್ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಾತಿತ್. ಕುಸಿ ಬಂದಸ್ಪ್ ಹೊತ್ತ ಈಜಿ ಎಲ್ಲದರನೂ ಮರೈತಿತ್. ದೊಡ್ಡ ಕೆರೆಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ಈಜಿಕಾಕನ, ಮೊಂಯಿಂಸನ ಸಣ್ಣತನ, ಮತ್ತೆ ಭೂತಾಯಿನ ದೊಡ್ಡತನ ಅದ್ವ ತಿಳ್ಳತಿತ್. ಆಕಾಸನ ನೋಡಿಕಂಡ್, ಬಾಯಿಲಿ ನೀರ್ ತುಂಬುಸಿ, ತುಟಿಂದ ನೀರ್‌ನ ದೂರಕೆ ಹಾರ್ತಾ, ಮಂಕಣೆ ಮೊಲ್ಲಿಕಂಡ್ ಈಜ್‌ಕನ ಬಾಣನ ನೀಲಬಣ್ಣ ಕೆರನ ನೀರ್‌ಲಿ ಕಂಡ್‌ದ್ ಬಾಣನೂ ಬೂಮಿನೂ ಒಂದಾದಾಂಗೆ ಗ್ರೇಸಿಕಂಡ್ ಆ ಬಾಣ, ಈ ಬೂಮಿನ ಸಣ್ಣ ಕೂಸು ತಾನ್ ಎಂತ ಹೇಳ್ವ ಒಂದು ಮೊದ್ಲನ ರೂಪ ಮೊನ್ನಲಿ ಹುಟ್ಟತಿತ್. ಬಾಣನ ನೀಲ ಬಣ್ಣ ನೀರ್‌ಲಿ ಕಾಂಬಕಾಕನ ತಾನೇ ಬೂಮಿಂತ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ ಮೈಮರ್ದ ಈಜಿಕನ ಅದರ ಗೋಸ್ವಿಗೇ ಬಾರದಾಂಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಗಂಡ್ ಹೈದ ಬಾತ್.

ಉಪವನದ ಒಳಗೆ ಬಂದ ತೇರ್‌ನ ಅದ್ ನೋಡ್ತ. ಅದರ ಬುಡಂವ ತೇರ್‌ಂದ ಕೆಳಗೆ ಇಳ್ತ್ ಕುದುರೆಗಳ ಬಿಚ್ಚಿ ಹಳ್ಳಕ್ಕೆ ತಂದ್ ನೀರ್ನ್ ಕುಡ್ತಿತ್. ಸೊಂಪುಲಿ ಬೆಳ್ಳ ಹುಲ್ಲುನ ಕುದ್ರೆಗ ಮೇಯಕೆ ಬುಟ್ಟತ್. ಸರೋವರಲಿ ಈಜುವ ಜೂವನ ನೋಡಿ ಅವಂಗೆ ಕೂಡಾ ಈಜೂಕೂಂತಾಗಿ ಅವನೂ ಬರೇ ಚಡ್ಲಿ ನೀರ್‌ಗೆ ಹಾರ್ತ್. ಎರ್ಡ್ ಕೈಯಿಂದ ಬಲಲಿ ನೀರ್‌ನ ತಳ್ಳಕಂಡ್ ಅದರ ಹಕ್ಕಲೆ ಬಾತ್. ಅವ ಈಜುವ ರಬಸನ ನೋಡಿ ಅದ್ ದಂಗಾತ್. ಅದರ ಬಾಯಿ ಕಟ್ಟಿ ಹೋತ್. ಅವ ಅದರ ಹಕ್ಕಲೆ ಬಾಕನ ಅದರ ಮೋರೆ ಬೆಳ್ಳಕಂಡತ್. “ಓ ದೇವೇ ನಾ ಇದೇನ್ ಮಾಡ್? ಅಲ್ಲಿ ದಂಡಲಿ ಬಿಚ್ಚಿಸಿದ ಅರ್ದೆಗಳ ನೋಡಿ ಈಜುವ ಗಂಡಾಂತ ನೆನ್ನಿದ್ ಗುರುಮಾಡಿಕೊಮ್ಮೊಂತ ಬಂದ. ನೀ ಯಾರೇ ಆಗಿರ್ ತೊಪ್ಪು ತಿಳ್ಳಬಡ. ನನ್ನ ಹಕ್ಕಲೆ ಯಾವ್ವೇ ಕೆಟ್ಟ ಏಚನೆ ಇಲ್ಲೆ. ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ನಡ್ಡ ಕೆಲ್ಲಕ್ಕೆ ನನ್ನನ ಮಾಪು ಮಾಡ್.”- ಎಂತ ಒಂದೇ ಉಸ್ರಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಬಾಸಲಿ ಹೇಳಿ ಮೋರೆನ ತಿರಿಸಿತ್. ಅವ ಮಾತಾಡ್ವ ರೀತಿನ ನೋಡಿ ಅವ ಕಾಶಿ ದೇಸದಂವ ಅಲ್ಲಾಂತ ಅದ್ ತಿಳ್ಳತ್. ಇನ್ನೇನ್ ಅವ ದಂಡೆನಹಕ್ಕಲೆ ಹೋಕಿ ಈಜ್‌ಕಂಡ್ ಹೋದೇಂತ ಗೊತ್ತಾಕನ ಅದ್ ಗಂಬೀರ ಸೊರಲಿ ಹೇಳ್ತ್. “ನಿಲ್ಲ್ ಉಪವನಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಇಲ್ಲದೆ ಒಳಗೆ ಬಂದಳ. ಕಾಶೀ ರಾಜನ ಮಗಳ ಈ ಸ್ತಿಲಿ ನೋಡ್ವಳ. ಎರ್ಡ್‌ನೂ ದೊಡ್ಡ ಅಪರಾದ. ಇಲ್ಲಿನ ಶಾಸನದ ಪ್ರಕಾರ ನಿಂಗೆ ಮರಣದಂಡನೆ ಆಕು. ಏನ್ ನೀ ಅಪರಾಧ ಮಾಡಿ ತೊಪ್ಪಿಸಿಕೊಣಕೂಂತ ಮಾಡ್ಕೊಳೊನೋ ಹೇಂಗೆ?”

ಅವ ದಂಡೆಗೆ ಮೋರೆ ಮಾಡಿ ನಿತ್ತಿತ್. ಹಾಂಗೆ ಅವ ಹೇಳ್ವೆ, “ಅಲ್ಲಿ ದಂಡೆ ಮೇಲೆ ಗಂಡಾಗ ಹಾಕುವ ಅರ್ದೆಗಳ ನೋಡಿ ಈಜಿಕಂಡಿರ್ವ ಹೈದ ಗಂಡಾಂತ ತಿಳ್ಳ್ದ ಬಂದಂವ ನಾ. ನಂಗೆ ರಾಜಕುಮಾರಿನ ಈ ಅವಸ್ಥೆಲಿ ನೋಡ್ವೆಂತ ಗ್ರೇಕಿ ಕನ್ಸಮೊನ್ಸಲಿನೂ ಇತ್ಲೆ. ಕುದ್ರೆಗ ಬಾಳ ದಣ್ಡಕಂಡಿದ್ದೊ. ಕುಡ್ಯಕಾಗಿ ಬುಸುಗುಟ್ಟುತಿದ್ದೊ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟ ಏಚನೆ ಇರಿದ್ದರೆ ನಾ ನಿನ್ನ ಸುಮ್ಮಂಗೆ ಬುಡ್ತಿದ್ದನೋ? ನಾ ನಿನ್ನ ಈಗ ಏನ್ ಮಾಡ್ತನೂ ಇಲ್ಲಿ ತಡ್ಯಕೆ ಯಾರೊಳೊ? ನಾ ಈ ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಬಾಕಿ ಮಾಡ್ವ ಸಮಯ ಸಂದರ್ಬನ ಏಚನೆ ಮಾಡ್? ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯಲಿ ಹೊರಗಿಂದ ಬಂದೋವ್ವ, ಮೂಕ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಕುಡ್ಯವ ನೀರ್‌ನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಏನೇನೂ ಸರಿ ಇಲ್ಲೆ. ಸರಿ ಇರಿದ್ದರೆ ನಾ ಏಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬನ್ನೆ? ನೀ ಕಾವಲ್ ಕಾಯ್ದವರ ಮೇಲೆನ ನಂಬಿಕೆಂದ ಇಲ್ಲಿ ಸಾಬೀತಾಗಿ ಈಜಿಯ. ಅದ್ ಸರಿ ಇರಿದ್ದರೆ ಇಸ್ತ್ ಸುಲಬಲಿ ನಂಗೆ ಉಪವನಕ್ಕೆ ಬಾಕಿ ಆಗ್ತಿತ್ತೋ? ಈ ಎರ್ಡ್ ದೋಸಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಪ್ರತಾಪಸೇನ ಕಾರ್ಲ ಆದೆ. ಮುಂದೆ ಅವಂಗೆ ಮರಣ ದಂಡನೆ ಆಗಲಿ. ಆ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಉರ್ರಿಗೆ ನಾ ಕೊರ್ಕ್ ಕೊಟ್ಟನೆ.”

ಅವನ ಮಾತ್‌ಗೆ ಅದರ ಹಕ್ಕಲೆ ಉತ್ತರ ಇತ್ಲೆ. ಕುಡ್ಯವ ನೀರ್‌ನ ಕೊಡಿಕಾಗದ, ಸ್ವತಾ ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ ಬದ್ರತೆನ ಒದ್ದಿಸಿಕೆ ಆಗದ ರಾಜ್ಯ ತನ್ನದಾಂತ ಒಪ್ಪಿಕಂಬಕೆ ಅದ್ವ ಕಸ್ಪ ಆದೆ. ಆದರೆ ಅದ್ ನಿಜ. ಮಾತ್‌ಲಿ ಅವಳ ಸೋಲಿದಂವ ಈಗೊ ಅದ್ವ ಬೆನ್ನ ಹಾಕಿನೇ ನಿತ್ತುಟು. ಅವ ಚಪಲದಂವ ಅಲ್ಲ. ಉದ್ಯಾನನ ಅಕ್ರಮ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡ್ವಂವ

ಈಗ ನೇರ ದಾರಿಲೇ ಅದರ ಎದೆ ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕತ್. ಆದರೆ ಅದರ ಹೊರಗೆ ತೋರಿ ಕೂದೆ ಅದ್ ಗಂಬೀರ ದನಿಲಿ ಹೇಳ್ತೆ, “ಕೊಂಕು ಮಾತ್ ಬೇಡ, ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯದ ಶಾಸನನ ಮುರ್ದ ಈ ದೊಡ್ಡ ಮೈಂಸ ಯಾವ ದೇಸದಂವನೋ?”

ಅಂವ ದೊಡ್ಡ ದನಿಲಿ ನೆಗಾಡ್ತ. “ಕೊಂಕು ಈಗ ನೀ ಹೇಳ್ತ ಮಾತ್‌ಲಿ ಉಟ್ಟು, ರಾಜಕುಮಾರಿ, ನಾ ನಾಳೆ ನಿನ್ನನ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ಮೊದುಮಗಳ ಅಲಂಕಾರಲಿ ನೋಡುವಂವ. ಅದೃಷ್ಟನೇ ಇರೋಕು. ಇಂದೇ ನಿನ್ನ ನೋಡಿಬುಟ್ಟಿ, ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಯಾವ ರಾಜರಿಗೂ ಇಲ್ಲದ ಯೋಗ. ಬಾಳ ದೂರಂದ ಬಂದಳೆ. ಪರದೇಸದ ನೆಂಟನ ಹೀಂಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸುದು ಸರಿ ಅಲ್ಲ. ನನ್ನದ್ ಸೌಭದೇಸ. ನನ್ನ ಜನ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಎಂತ ಕರ್ರವೆ.”

ಸೌಬದ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ! ಅಂಬೆ ಬೆಚ್ಚಿ ಬೀತ್. ಕುದುರೆ ಸವಾರಿಲಿ ಏನಿಲ್ಲರೂ ಐದ್ ದಿನ ಆದೆ ಸೌಬಂದ ಕಾಶಿಗೆ ಬಾಕೆ. ಅಂವನ ಸಾಹಸ, ಸಕ್ತಿನ ಬಗೆ ಬಗೆ ಕತೆನ ಕಾಶಿಲಿ ಕೇಳಿಟು. ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಂಸಾಂತ ಅಂವನ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ರಾಜರ್‌ಗ ದೂರ ಇಸಿದ್ಲೊ. ಅಂವ ಅಳ್ತ, ಒಳ್ಳ ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಂಸರ ಎಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಬಲಿಷ್ಠರಾಜ್ಯ ಒಂದರ ಕಟ್ಟಿಟು. ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ರಾಜರ್ದಿ ಅವನಸ್ವ ಪರಾಕ್ರಮಿಗ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲೇಂತ ಅಪ್ಪ ಎಸ್ಸೋ ಸಲ ಹೇಳ್ತರ ಅದ್ ಕೇಳಿಟು. ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಂಸಾಂತ ಅಪ್ಪ ಅವಂಗೆ ಸೊಂಯಂವರದ ಕಾಗ್ಗನನೇ ಕಳ್ಳತ್ತೆ. ಹೇಳಿಕೆ ಇಲ್ಲದಂವ ಬಂದುಟ್ಟಾಂತೇಳ್ತೆ ನಾಳೆ ಮೊದ್ಲ ಮಂಟಮೆಲಿ ಏನಾದನೋ?

ಅದ್ ಮಾತಾಡದೇ ಇದ್ದದರ ನೋಡಿ ಅಂವ ಹೇಳ್ತೆ “ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಹೆಸ್ರ ಕೇಳಿ ನಿಂಗೆ ಹೆದ್ರಿಕೆ ಆತೋ? ಕಾಶೀರಾಜಂಗೆ ಮೂರ್ದನ ರಾಜಕುಮಾರಿಗಾಂತ ನಾ ಕೇಳ್ತಳೆ. ಅವರ್ದಿ ನೀ ಯಾರ್‌ಂತ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಾತ್ತೆ. ಸಕ್ತಿನ ಪಂತಕ್ಕೆ ಇಸಿ ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಸೊಂಯಂವರನ ಮಾಡಿಟ್ಟಾಂತ ನಾ ಕೇಳ್ತೆ. ಆರ್ಯಾವರ್ತಲಿ ದೊಡ್ಡ ಸಕ್ತೆವಂತ ಯಾರ್‌ಂತ ತೋರಿಕೆ ನಾ ಬಂದಳೆ. ಹಿಂಡ್‌ಗಟ್ಟಲೆ ರಾಣಿಗಳ ಮೊದುವೆ ಆದ ರಾಜರಿಗಳಿಗೂ ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಕಾಗ್ಗ ಕಳ್ಳಿಟು. ಆದರೆ ಒಬ್ಬ ಮೊದ್ಲೆ ಆಗದ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಹೊರಗೆ ಇಸಿಟು. ಏಕೇಂತ ನಿಂಗೆ ಗೊತ್ತಿರ್ಪು. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಅಂವನ ಲೆಕ್ಕಲಿ ಒಂದು ಕಾಡ್‌ಮೊಂಯಿಂಸ. ಮೊಂಯಿಂಸಂಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಜಾತೀಂತ ತೋರಿಕೊಡಿಕೆ ನಾ ಬಂದಳೆ. ನೀ ಹೆದ್ರುವ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲೆ. ನಾ ಏನ್ ಸೈನ್ಯನ ಕಟ್ಟಿಕಂಡ್ ನೆತ್ತರ್ ಹರಿಕೆ ಬಂದಂವ ಅಲ್ಲ. ಒಬ್ಬನೇ ಬಂದಳೆ. ನಾಳೆ ಸೌಬಕ್ಕೆ ಹೋಕಾಕನ ನನ್ನ ರಥಲಿ ಕಾಶಿನ ಮೂರ್ ಜನ ರಾಜಕುಮಾರಿಗ ಇದ್ದವೆ.”

ಅಂವನ ಆತ್ಮ ವಿಸ್ವಾಸದ ಮಾತ್‌ಗೆ ಅದ್ ಪೂರಾ ಸೋತ್ ಹೋತ್. “ಸಾಲ್ವಭೂಪತೀ ನಾ ಕಾಶೀ ರಾಜನ ದೊಡ್ಡಮಗ ಅಂಬೆ. ಸೊಂಯಂವರಲಿ ಇದ್ದ ಕುಂದು ಕೊರ್ರೆಗೆ ನಾ ಹೊಣೆ ಅಲ್ಲ. ವಿಕ್ರಮನ ಪಣ ಆಗಿ ಇಸಿಕಾಕನ ಅಪ್ಪ ನನ್ನ ಒಂದು ಮಾತ್‌ನನೂ ಕೇಳ್ತಲ್ಲೆ. ನಾಳೆ ನೀ ಒಳ್ಳ ರಾಜರ್‌ಗಳ ಗೆದ್ದರೆ ತಂಗೆಕಳೊಟ್ಟಿಗೆ ನಾ ನಿನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಬರಕೇ ಬರಕಾದೆ.

ನಾ ತಕ್ಕ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಶಸ್ತ್ರ ಮತ್ತೆ ವೇದನ ಅಭಿಸ ಮಾಡ್ಯಳೆ. ಗಂಡ್ ಉಡ್ಲು ಹೊರಗೆ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿ ಲೋಕ ಜ್ಞಾನ ಪಡ್ಯೊದು ನನ್ನ ಅಭಿಸ. ನನ್ನ ಕಾವಲ್‌ಗಾರರ್ ಹೆಂಗಿದ್ದರುನೂ ನನ್ನ ನಾ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿಕಂಬೆ. ಸಾಕಸ್ ಅರ್ದೆ ಹಾಕಂಡೇ ನೀರಿಗೆ ಇಳ್ಳ ಗೂಡೆ ನಾ. ನೀ ದಾರಾಳಲಿ ತಿರ್ಗಿ ನಿಲ್ಲಕ್.”

ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ನಿದಾನಲಿ ತಿರ್ಗಿ ನಿತ್ತತ್. ದೊಡ್ಡ ಹಣೆ, ಉದ್ದ ಮೂಂಕು, ಹುರಿ ಮೀಸೆ ಸಕ್ತಿ ತುಂಬಿದ ತೋಳಗ, ಮೋರೆಲಿ ನೆಗೆ ಇಸ್ಪ್ ಹೊತ್ತ್ ಆದರೂ ಸಂಯಮ ಕಳ್ಳಕಣದ ನಡೋಳ್ಳೆ. ಹೆಣ್ಣ್ ಒಂಟಿ ಆಗಿರಿಕನ ಯಾರ್ ಬುದ್ದಿನ ಕಳ್ಳಂಬದ್ದೆನೋ ಅವ ನಿಜಲಿ ಗಂಡ್. ಅದರ ನೋಡಿ ಅವ ಮೆಚ್ಚಿತ್. ಅವನ ಗಂಡ್‌ಸ್ತನದ ದಿಟ್ಟ ಅದರ ಮೇಲೆ ಹರಕನ ಅದ್ಕ ಹೆಣ್ಣನದ ನಾಚಿಕೆ ಆಗಿ ಅದರ ಮೋರೆ ಕೆಂಪಾತ್. ಅದ್ ಅವನ ನೋಡಿಕಾಗದೆ ಅಡಿ ಮೋರೆ ಹಾಕಿತ್.

ಅವ ಅವನ ಮೊನ್ನಲಿ ಇದ್ದದರ ಹೇಳ್ತ್. “ರಾಜಕುಮಾರಿ, ನಾ ನಂಗೆ ಒಪ್ಪುವ ಗೂಡೆನ ಹುಡುಕಂಡೊಳೆ. ಅದ್ ನನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಸಾರಮಾಡ್ತೆ ಸಾಲದ್, ನನ್ನ ರಾಜ್ಯನ ನಡುವ ಸಾಮರ್ತ್ಯ, ಪ್ರಜೆಗಳ ತಿಳಿವಳ್ಳಿಂದ ಮುಂದೆ ತಾವ ಸಕ್ತಿ ಅದಕ್ಕಿರೊಕೂಂತ ಕನ್ ಕಂಡಂವ ನಾ. ಹುಟ್ಟಂದ ಬಂದ ಜಾತಿ ಮತ್ತೆ ವರ್ಣನ ಮೆಟ್ಟಿ ನಿಲ್ಲುವ ಮೊಂಯಿಸತನ ಅದಕ್ಕಿರೊಕು. ನಿನ್ನ ಮಾತ್, ರೂಪ ಎರ್ದೊನೂ ನಂಗೆ ತುಂಬಾ ಕುಸಿ ಕೊಟ್ಟತ್. ನಾಳೆ ನಾ ಪಂತಲಿ ಗೆದ್ದೇ ಗೆದ್ದನೆ. ಆಗ ನಾ ನಿನ್ನ ತಂಗಳೆನೂ ಮೊದ್ವೆ ಆಕಾದೆ. ನಂಗೆ ಬೇಕಾದ ನೀ ಮಾತ್ರ. ಈ ಹೆಣ್‌ಮೊದ್ವೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ ನೊಡುಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ರಾಣಿನ ಕಟ್ಟಿಕಂಡ್ ಬಾಳ್ವರ ನಾ ಅವ್ ತೋರಿ ಕೊಟ್ಟನೆ. ನಾ ನಿಂಗೆ ಇಸ್ಪ್ ಆದರೆ ಈಗಳೇ ಸೌಬಕ್ತೆ ಪೋಯಿ. ಈ ನಿಮ್ಮಲಿ ಈಗಳೇ ಬೇಕರೆ ನಾವು ಗಂದರ್ವ ಮೊದ್ವೆ ಮಾಡಿಕಣಕ್. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿ ಆಗಿ ನನ್ನ ಹೃದಯ ಸಿಂಹಾಸನನ ಆಳ್. ನಮ್ಮಲಿ ನಿಂಗೆ ಇನ್ನ್ ಸಾ ಶಸ್ತ್ರ-ಶಾಸ್ತ್ರ ಕಲ್ಯವ ಏರ್ಪಾಡ್ ಮಾಡ್.”

ಅಂಬೆನ ಎದೆ ತುಂಬಿ ಬಾತ್. ನನ್ನ ಅರ್ತಮಾಡಿಕಂಬ ಒಬ್ಬ ಗಂಡಂತ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಮೇಲೆ ಗೌರವ ಮೂಡ್ತ್. ಮೊನ್ನೆ ಅಲ್ಲಾಡ್ತ್. ಹೋಗಿ ಬುಡೊಮೋ? ಮೊನ್ನೆ ಬಿಚ್ಚಿ ನೇರ ನೇರ ಕೇಳ್ತೆ. ಹೋಗೊಮೋ? ಕಪಟ ಒಂದೀಸ್ ಇಲ್ಲದ ಇಂವನ ರಾಣಿ ಆಕು. ಹೋಗೊಮೋ? ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ರಾಜ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಇಲ್ಲದ ಸಂಕಲ್ಪ ಇಂವಂದ್ ಒಂದೇ ಹೆಣ್ಣಿನ ಕಟ್ಟಿಕಂಬೊದು. ಹೋಗೊಮೋ? ನಾಳೆ ಇಂವ ಗೆದ್ದರೆ ಇಂವನೊಟ್ಟಿಗೆ ತಂಗಳೆಗಳೆನೂ ಪಾಲ್ ಕೊಡೊಕು. ಈಗಳೇ ಹೊರ್ದೊಮೋ? ಇನ್ನ್ ಶಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಯಕೆ ಏರ್ಪಾಡ್ ಮಾಡ್ ಗಡ. ಶಾಸ್ತ್ರ ಶಿಕ್ಷಣ ಕಲ್ಕಿಕೆ ಏರ್ಪಾಡ್ ಮಾಡ್ ಗಡ. ಹೋಗೊಮೋ? ಹೋಗೊಮೋ?

ಇಲ್ಲಿಂದಳೆ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬುಟ್ಟರೆ ಏನಾದೆ? ನಾಳೆ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮಲಿ ಸೇರ್ದ ರಾಜಮಾರಾಜರ್ ತಮ್ಮ ಅಪಮಾನ ಆತ್ಂತ ನೆನ್ನಿಕಂಡವೆ. ಅಪ್ಪನ ಮೇಲೆ ತಿರ್ಗಿ ಬಿದ್ದವೆ. ಮುದಿ ಪ್ರಾಯಲಿ ಇರುವ ಅಪ್ಪಂಗೆ ಅವರೆಲ್ಲರ ಎದುಸುವ

ಸಕ್ಕಿ ಇದ್ದಲ್ಲೆ. ಅಪ್ಪನ ಕೊಂದು ಬುಡುವೊ. ತಂಗಳ ಮೊದುವೆ ನಿಶ್ಚಿತ ಹೋದು. ರಾಜರ್ ಇಲ್ಲದೆ ಕೊಲೆ, ಸುಲೆ, ದೊಂಬಿ, ದರೋಡೆಗ ನಡ್ಕೊದು. ಅಪ್ಪನ ಮಾತ್ಗೆ ತೊಪ್ಪಿ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ನಾನೇ ಕಾರಣಾಂತ ಜನ ನನ್ನ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಾಂಗೆ ಬೊಪ್ಪೊ. ನಂಗ ಜೂವ ಇರ್ದವರೆಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸ್ರ್ ಅಂಟುದು. ಕಾಡ್‌ಮೊಯಿಂಸಾಂತ ಹಿಯ್ಯಾಳ್ವಿಕಂಬ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಗೆ ಹೆಣ್ಣ್ ಕಳ್ಳಾಂತೆ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸ್ರ್ ಬಂದದೆ.

ಮುಂದೆ ನಡ್ಯವ ಆಪಾಯಗಳ ನೆಂದ್‌ದ್ ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ವೆ, “ನಾಳೆನ ಪಂತಲಿ ಎಲ್ಲರನ್ನ ನೀ ಗೆದ್ದೇ ಗೆದ್ದಿಯಾಂತ ನಂಗ ನಂಬಿಕೆ ಉಟ್ಟು. ಅಪ್ಪ ನಿರ್ಣಯಮಾಡ್ ಪಂತನ ನೀ ಗೆದ್ದ್ದ್ ನನ್ನ ನೀ ಮೊದ್ವ ಆದೇ ಧರ್ಮ. ನಿನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ನಾ ಈಗ ಹೊರ್ದಬುಟ್ಟರೆ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ರಾಜಮಾರಾಜರ ದೃಷ್ಟಿ ನೀ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ಕಾಲಿಸಿಕೆ ಹೆದ್ರಿದ ಹೇಡೀಂತ ಕಾಂಬ ಮಹಾ ಪರಾಕ್ರಮಿಯಾದ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಹೆಸ್ರ್‌ಗೆ ಕಳಂಕ ಬಾದು ಬೇಡ. ನೀ ಎಂತಂವಾಂತ ಎಲ್ಲೊವ್ವೂನೂ ತೋರ್ಪ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭ ಈಗ ನಿಂಗ ಸಿಕ್ಕಿಟ್ಟು. ಇದರ ಸರಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ನಿನ್ನ ಯೋಗ್ಯತೆನ ಎಲ್ಲವ್ವೂ ತೋರ್ಪು. ಅವರೆಲ್ಲರ ಗೆದ್ದ ಗಂಡ್‌ಗಲಿ, ನನ್ನ ಗಂಡಾಂತ ಜೂವಮಾನ ಇಡೀ ಹೆಮ್ಮೆಂದ ಹೇಳಿಕಂಬ ಬಾಗ್ಯನ ನಂಗ ಕೊಡು.”

ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಎದೆ ತುಂಬಿಬಾತ್. ಅವ ಹೆಮ್ಮೆಂದ ಅಂಬೆನ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡ್ತ್. ಅದ್ ಮಾತಾಡ್ವ ಮಾತ್‌ಗಳ್ಗೆ ಅವ ತಲೆದೂಂಗಿತ್. ಒಂದಸ್ವ ಹೊತ್ತ್ ಅವು ಒಬ್ಬರ್ದ ಒಬ್ಬ ನೋಡ್ವರೇ ಹೊತ್ತ್‌ನ ಕಳ್ಳೊ. ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿಕೆ ಮಾತೇ ಒಳ್ಳೆಲ್ಲೆ. ಅವ ಇನ್ನಸ್ವ ಹೊತ್ತ್ ಅಲ್ಲೇ ಒಳ್ಳೆಲೀಂತ ಅವು ಮೊನ್ಸ್ ಹೇಳ್ತ್. ಅವಂಗೂ ಒಳ್ಳೆಕೆ ಮೊನ್ನಿತ್. ಆದರೆ ಹೇಗೆ ಒಳ್ಳೊದೂಂತ ಅವನ ಮೊನ್ಸ್ ಕಾಡ್ತಿತ್. ಅವ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅದರ ಕಣ್ತುಂಬಾ ನೋಡಿ, ಮೋರೆಲಿ ನೆಗೆನ ಹರಂಡ್‌ಸಿ ನಿದಾನಲಿ ದಂಡ ಕಡೆಗೆ ಈಜಿಕೆ ಸುರುಮಾಡ್ತ್. ಮೇಂದಕಂಡಿದ್ದ ಕುದ್ರೆಗಳ ರಥಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ, ತಾನೇ ರಥನ ಬುಟ್ಟುಕಂಡ್ ನಿದಾನಲಿ ಕಣ್ಣೊಂದ ಮರೆ ಆಗಿ ಹೋತ್. ಅವ ಹೋದ ಎಸ್ಕೋ ಹೊತ್ತ್‌ಂದ ಮೇಲೆ ಅದ್ ಭಾರದ ಮೊನ್ಸ್‌ಲಿ ನೀರ್‌ಂದ ಮೇಲೆಗೆ ಎದ್ದ ಬಾತ್.

ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಇಸಯನ ಅವ್ವನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳಿಬುಡೊಕೋಂತ ವಿಚನೆ ಮಾಡ್ತ್. ಅವ ಬಂದದ್, ಹೋದ್, ಮಾತಾಡ್ವ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಕಾಗದ ಒಂದು ಹುರುಪು. ಒಂದ್ ಗಂಡ್ ಮತ್ತೆ ಒಂದ್ ಹೆಣ್ಣ್ ಹಾಂಗ ಭೇಟಿ ಮಾಡ್ವ ಅದ್ ವಿಚನೆ ಮಾಡಕಾಗದ ಒಂದು ಸಂಗತಿ ಆಗಿತ್. ಕಾಶಿನ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಹೊಂತಗಾರ ಹೈದ ಅದರ ಮೊನ್ನಲಿ ಪ್ರೀತಿನ ಅರಿಸಿತ್ತೆ. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಸುರುನ ಭೇಟಿಲೇ ಅದರ ಎದೆಲಿ ಪ್ರೀತಿನ ಹೂ ಅರಿಸ್. ಶೌರ್ಯವಂತ ಸಾಲ್ವ ನೀತಿವಂತನೂ ಆಗಿತ್. ಗುಣ ನಡೆಲಿ ಅವನ ಮಿಾರ್ಪವ ಯಾರುನೂ ಇಲ್ಲೆ. ತಪ್ಪಿ ಕೂಡಾ ಅವ ಸರೋವರಲಿ ಅವಳ ಮುಟ್ಟಿತ್ತೆ. ಹೆಣ್ಣು ಇರ್ದೇ ಭೋಗಕ್ಕೆಂತ ಹೇಳುವ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್ ಎಲ್ಲಿ? ಒಂಟಿ ಹೆಣ್ಣ್ ಸಿಕ್ಕಿಕಾಕನ ಯಾರುನೂ ನೆನ್ನದ ರೀತಿಲಿ ಸಬ್ಬತೆಂದ

ನಡ್ಡಂಡ್ ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಂಸರ ರಾಜ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಎಲ್ಲಿ? ಆದರೆ ಅವ್ವನೊಟ್ಟಿಗೆ ಸರೋವರಲಿ ನಡ್ಡ ಸಂಗತಿನ ಹೇಳಿ ಏನ್ ಪ್ರೋಜನ? ನನ್ನ ಜೂವನಲಿ ನಡ್ಡ ಈ ಸಿಂಯಿ ಸಂಗತಿನ ಈಗ ಯಾರೊಟ್ಟಿಗುನೂ ಹೇಳ್ತು ಬೇಡಾಂತ ಅಂಬೆ ನಿರ್ಧಾರಮಾಡ್.

ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಸೋಲ್ವಿಕೆ ಯಾರ್ಂದಳೂ ಆತ್ಲೆ ಮೊದೋಳ್ತಿನ ಸಿಂಗಾರಲಿ ಇದ್ದ ಅಂಬೆ ತುಂಬಾ ಕುಸಿಂದ ಅವನ ನೋಡಿಕಾಕನ ಅಂವಂಗೆ ಹೊಸ ಹುರು ಬಾತ್. ಅಂವನ ನೋಡಿನೇ ಅಪ್ಪ ಚಪ್ಪೆ ಆತ್. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಗೆಲ್ಲದರ ಅಪ್ಪ ಸೋತ ನೋಟಲಿ ನೋಡ್ತಿತ್. ಸಕ್ತಿನ ಪಂತಕ್ಕೆ ಇಸಿದ್ ಈಗ ತಪ್ಪೂಂತ ಅಪ್ಪಂಗೆ ಆಗಿರೊಕು. ತಾವು ಹುಟ್ಟಿಕನನೇ ದೊಡ್ಡ ಕುಲದೊವೂಂತ ಬೀಗ್ತಿದ್ದ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ರಾಜಮಾರಾಜರ್ಗಳ್ ಯಾಗೋಳೂ ಮರ್ಯದ ಪಾಟನನೇ ಈ ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಂಸ ಕಲ್ಪಿತ್.

ಅಸ್ಥಾಕನ ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ್ ಬಿರ್ಗಾಳಿನಾಂಗೆ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ನುಗ್ಗಿದೊ. ಅವರಂತಾ ಬಿಲ್ಲ್ ವಿದ್ಯಲಿ ಬಿರ್ನರ್ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಕ್ಷತ್ರಿಯರಲ್ಲಿ ಯಾರ್ನೂ ಇಲ್ಲೇಂತ ಅಂಬೆ ಕೇಳಿ ತಿಳ್ಳಿತ್. ಅವು ತಮ್ಮ ಗುರು ಪರಿಯ ಮತ್ತೆ ತಾವು ಬಂದ ಕಾರ್ಣನ ತಿಳ್ಳಿ. “ನನ್ನ ರಥನ ಹತ್ತಿನಿ” ಅಂತ ಮೊದೋಳ್ತಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿಕಾಕನ ಏನ್ ಮಾಡೊಕೂಂತ ತಿಳ್ಳದೆ ಅಂಬೆ ಅಪ್ಪನ ಮೋರೆನ ನೋಡ್. ಸಿಟ್ಪಂದ ನಡ್ಗತ್ತಿದ್ದ ಅಪ್ಪ, ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆಗೆ ನಡ್ಡದರ ಎದರ್ ಸಿಕೆ ಸಿದ್ಡ ಇತ್ಲೆ. ಅಂಬೆ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಉಪಾಯ ಇಲ್ಲದೆ ನೋಡ್ಲೆ. ಅವ ಕೈಲಿದ್ದ ಬಾಳ್ವತಿನ ಎತ್ತಿಕಂಡ್ ಭೀಷ್ಮರ ಮೇಲೆ ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ಬಾತ್. ಭೀಷ್ಮರ್ ಬುಟ್ಟಿ ಬಾಣ ಅಂವನ ಬಾಳ್ಕತ್ತಿನ ಎತ್ತ ಹಾರಿತೋ ಅಂವಂಗೇ ಗೊತ್ತಾತ್ಲೆ. ಅವ ಬಿಲ್ಲ್ ಬಾಣನ ಹಿಡ್ಡ ಕಾದಿಕೆ ಬಾತ್. ಆರ್ಯಾವೃತ್ತಲಿ ಬಿಲ್ಲ್ ವಿದ್ಯಲಿ ಎಲ್ಲರಂದ ಬಿರ್ನಾಂತೇಳ್ವ ಪರಶುರಾಮರಲ್ಲಿ ಬಿಲ್ಲ್ ವಿದ್ಯನ ಕಲ್ತ ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಗೆ ಸೋಲ್ವಿಕೆ ಆಕಿಲ್ಲೇಂತ ಆ ಗಳ್ಳಿನೂ ಕಾಶಿರಾಜ ಅದರೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳ್ತ. ಕಾಶಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಧರ್ಮಪ್ರಕಾರ ಗೆದ್ದ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ, ಈಗ ಸೋತ್ ಹೋತ್. ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಂಸರ ರಾಜ ಆದ ಸಾಲ್ವ ಯಾರ್ಂದ ಬಿಲ್ಲ್ ವಿದ್ಯನ ಕಲ್ತ ಕಂಡತೋ ಏನೋ? ಮಲ್ಲ ವಿದ್ಯಲಿ ಆದರೆ ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ ಅರೆಗಳ್ಳಲಿ ಹೆರ್ರಿ ಇಡ್ವ ಬಲ ಅಂವನ ತೋಳ್ಗಳಿಗೆ ಇತ್. ಅಂಬೆ ನಡ್ಗಿ ಹೋತ್. ತಾನ್ ಈಗ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೊರ್ವ್ ಹೋದು ಇನ್ನಸ್ತ್ ಕಷ್ಟಗಳ್ಳಿ ಕಾರ್ಣ ಆದೂಂತ ಅದ್ ನೆನ್ನಿತ್. ಸಕ್ತಿನ ಪಂತಕ್ಕೆ ಇಸಿದ ಅಪ್ಪನ ಮೊನ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣುಕ್ ಯಾಗೋಳೂ ಬಲ ಇದ್ದವರ ಸೊತ್ತಂತ ಇದ್ದಿರೊಕು. ಅದ್ ಈಗ ಅಪ್ಪನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಇರೋದ ಆಗಿ ನಿಜ ಆಗುಟು. ತಂಗೆಕಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡ್. ಪಂತಲಿ ಗೆದ್ದವರ ಹೆಣ್ಣಾಗ ತಾವೂಂತ ಅವು ನಿಚ್ಚಯ ಮಾಡಿಕಂಡ ಹಾಂಗೆ ಅವರ ಮೋರೆ ಇತ್. ಬಿಲ್ಲ್ ಮುರೈಕಾಕನ ಅಂಬೆನ ಕಡೆಗೆ ಸೋತ ನೋಟಲಿ ನೋಡ್ಲೆ ಅವ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಕಾಡ್, ಅವಳಿಂದ ಯಾವ ಉತ್ತರ ಸಿಕ್ಕದಾಕನ ಅವ ಸಿಟ್ಪಂದ ನೆಲನ ಒಮ್ಮೆ ಬಲಲಿ ಮೆಟ್ಟಿ ಹೊರಗೆ ಹೊರ್ದೋತ್. ಆಗ ಅದ್ಕೆ ನಾ ನಿನ್ನೇನೇ ಅಂವನೊಟ್ಟಿಗೆ

ಸೌಬದೇಶಕ್ಕೆ ಹೊರ್ದು ಹೋಕಾಗಿತ್ತಂತ ಅನ್ನಿತ್.

ಹಿಂದೆ ನಡೆದದರ ಎಲ್ಲಾ ನೆನ್ನಿಕಂಡ ಅಂಬೆ ಈಗ ತಾನಿದ್ದ ಸ್ಥಿತಿನ ನೆನ್ನಿಕಂಡತ್. ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ್ ಅವಳೊಟ್ಟಿಗೆ ಕಳ್ಳಿಕೊಟ್ಟ ಪುರೋಹಿತರ ಹೆಸ್ರ ದೇವೀಚರಣದಾಸ. ತನ್ನ ಪರ್ದಯನ ಹೇಳಿಕಂಬಕನ ಅವ ತನ್ನ ಇಡೀ ಹೆಸ್ರ ಬ್ರಹ್ಮಶ್ರೀ ಪುರೋಹಿತ ದೇವೀಚರಣದಾಸ ಚತುರ್ವೇದಿ ಎಂತ ಹೇಳಿಕಂಡಿತ್. ಚತುರ್ವೇದೀಂತ ಹೇಳ್ತು ಅವನ ಕುಲದ ಹೆಸ್ರೋ, ನಾಲ್ಕು ವೇದನ ಕಲ್ಪವಾಂತೇಳಿಯೋ ಅದರ ಅದ್ ಕೇಳ್ತಲ್ಲೆ. ವೇದ ಶಾಸ್ತ್ರ ಕಲ್ಪವರ್ಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರ ಗೊತ್ತಿರ್ತಿತ್ತೇ ಹೊರ್ದು ಅವ್ವ ಮೊನ್ನತ್ತ ಇರ್ದಿತ್ತೆ. ಇದ್ ಅದ್ಕೆ ಕಾಶಿಲೇ ಗೊತ್ತಿತ್. ಕಾಶಿಲಿ ಎಲ್ಲಾ ತರದ ಶ್ರೇಷ್ಠವೇದ ಕಲ್ಪೋವು ಶಾಸ್ತ್ರಗ, ಘನಪಾಠಿಗ, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತರ್‌ಗ ಇದ್ದೊ. ಹುಟ್ಟಿದ ಮ್ಯೊಂಸಂಗ ಎಲ್ಲೋವು ಸರಿಸಮ ಇರೋವು ಎಂತ ಹೇಳೋವು ಯಾರ್‌ನೂ ಸಾ ಇತ್ತೆ. ಹುಟ್ಟುನ ದೊಡ್ಡಸ್ತನ, ಮೇಲ್-ಕೀಳ್ ಬಡತನ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರ್‌ಂದ ಎಳ್ಲ್ದ ತಿಂಬೊದು ಇದರನೆ ಸಮರ್ತನೆ ಮಾಡುವ ಹೊಸ ಹೊಸ ಶ್ಲೋಕಗಳ ಕಟ್ಟಿಕೆ ಮಾತ್ರ ಅವರ ಚಿಂತೆ ಮತ್ತೆ ವಿದ್ಯೆ ಸೀಮಿತ ಆಗಿತ್. ಪುರೋಯ್ತು ದೇವಿ ಚರಣದಾಸನೂ ಅವರಾಂಗೇ ಇರ್ದೊಂತ ಅಂಬೆ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ ಅವನ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡಿಕೆ ಹೋತೆ.

ಸೌಬದ ಗಡಿ ಬಾಕಾಕನ ಅವ ಅಂಬೆನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಳಗೆ ಇಳ್ತ್. ಆಚಾರ್ಯರ ಅಪ್ಪಣೆನ ಮಿರಿ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಪತಾಕೆ ಇರುವ ರಥನ ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗಿಸಿರ ನಾವು ಕಸ್ತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕುವೋಂತ ಅದ್ಕುನೂ ಗೊತ್ತಾತ್. ಇಲ್ಲದರ ಎಳ್ಲ್ದ ಹಾಕಂಡ್ ಅದರ್‌ಂದಳೇ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುಸುವ ಜನಂಗ ಕಾಶಿಲಿನೂ ಇದ್ದೊ. ಸೌಭಲಿನೂ ಇರುವೊ. ಅಂತಾ ಜನಂಗ ಪತಾಕೆನನೂ ಚೆರ್ಟೆಗೆ ಎಳ್ಳವೊ. ಈ ಮಲಾದ್ರನೇ ಬೇಡ. ಪತಾಕೆನ ಇಸಯನ ಎಳ್ಳಂಡ್ ನೆತ್ತರ್ ಹರ್ದುದು ಬೇಡ. ಅದ್ಲಿ ಲಾಭನ ಪಡ್ಕೊವುನೂ ಒಳೊ. ರಥ ಗಡಿಲಿ ನಿಲ್ಲದೇ ಒಳ್ಳದ್. ಇದರ ಪುರೋಯ್ತು ದೇವೀಚರಣದಾಸನೂ ಒಪ್ಪಿತ್.

ಅಂವಂಗ ವೊರ್ಸ ಸುಮಾರ್ ಎಪ್ಪತ್ ದಾಟಿರ್ದು. ವಾತನೋ, ಪಿತ್ತನೋ, ಕಫನೋ, ನಿದಾನಲಿ ಅದರ ಹಿಂದೆಂದ ಕಾಲೆಳ್ಳಂಡ್ ನಡ್ಕಿತ್. ಅದ್ಕೆನೋ ಒಮ್ಮೆ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ನೋಡಿ ನಡ್ಕ ಕತೆನೆಲ್ಲಾ ಅವನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕಂಡ್, ಹೊಸ ಬೊದ್ಧಾನ ಕಾಂಬ ಅಮ್ನರ. ಪುರೋಯ್ತಂಗ ಅಂತಾ ಅಮ್ನರ ಎನುಟ್ಟು? ಅವ ಆಮೆ ಹಾಂಗೆ ಮೆಲ್ಲಂಗೆ ಬಾವ್ವರ ನೋಡಿ, ಅದ್ ಕೈ ಮುಗ್ತ್. “ಸೋಮಿ ಪುರೋಯ್ತರೇ ಹಂಇ ಬೇಗ ಬಂದ್‌ಬುಡಿನಿ. ಕತ್ತಲೆ ಆದರೆ ಸಾಲ್ವಭೂಪತಿನ ನೋಡಿಕಾಕಿಲ್ಲೆ. ಗುರು ಪರ್ದಯ ಇಲ್ಲದ ಊರ್‌ಲಿ ನಾವು ಕಸ್ತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಕಾದು.”

ದಾರಿನ ಹಕ್ಕಲೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಪಾರೆಕಲ್ಲ್ ಇತ್. ಪುರೋಯ್ತು ದೇವೀಚರಣದಾಸ ಉಸ್ಸ ಎಂತ ಹೇಳಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಕುದ್ಬುಟ್ಟತ್. ಹೆಗ್ಲಲಿ ಹಾಕಂಡಿದ್ದ ಬೈರಾಸ್‌ಲಿ ಗಾಳಿ ಹಾಕಂಡ್ ಸುದಾರ್ಕಿಂಡತ್. ಉಬ್ಬಿಸಂದಾಗಿ ಅವ ಬಾಯಿಂದ ಉಸ್ರಾಡಕಾಗಿತ್. ಹಂಇ ಹೊತ್ತನ ಮೇಲೆ ಅವ ಮುಂದೆ ಇದ್ದ ಹಾಂಗೆ ಆತ್. “ನಿಂಗೇನ್ ಅವ್ವಾ,

ಪ್ರಾಯದ ಸೊಕ್ಕು. ನನ್ನ ನೋಡು ಕೈಕಾಲ್‌ಲಿ ವಾತ, ಹೊಟ್ಟೆ ಉಬ್ಬಿರಿತ್ತು. ಹಂಞ ನಡ್ಯಕಾಕನ ಉಬ್ಬಿಸ ಬಂದದೆ. ಪಿತ್ತಂದ ತಲೆ ಗಿರ್ರಂತ ತಿರ್ದಿದೆ. ನಿದಾನಲಿ ನಡ್ಯಕೇನೇ ಕಸ್ತ ಆದೆ. ಇನ್ನ ಮುಂದೆನಡ್ಯಕಾದರೆ ನೀ ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡ್ಯಣಕಾದೆ.”

ತನ್ನ ಪ್ರಾಯದ ಪುಳ್ಳಿ ಇರಕಾದ ಈ ಮುದಿಯಂಗಿ ಅದೇನ್ ಚಪಲ ಎಂತ ಅದ್ವೈ ಸಿಟ್ವ ಬಾತ್. ಈ ಭೂಮಿಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ರೋಗಗಳ ಗೂಡು ಇಂವ. ಅಂವನ ಕಾಯ್ಲಿಗ ನನ್ನಂತಾ ಗೂಡೆನ ಮುಟ್ಟರೆ ಗುಣ ಆದನೋ ಹೇಂಗಿ? ಹಾಂಗೇಂತ ಕೇಳ್ತೆ ಏನ್ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿದನೋ? ತಾನ್ ಬಾರಿ ಸುಬಗಾಂತ ಯಾವ ಶ್ಲೋಕನ ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಒಪ್ಪಿಸಿದನೋ? ನಾ ಈಗ ತಾಳೆನ ಕಳ್ಳಂಬಕೆ ಬೊತ್ತ್. ಹೇಂಗಾದರ್ ಮಾಡಿ ಈಗ ಇರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿನ ಕಡ್ಡೆ ಮಾಡೊಕು. ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ತ್. “ಸಾಮಿ ಪುರೋಯ್ತರೇ, ನೀವು ನಂಗ ನನ್ನ ಅಪ್ಪನ ಸಮ. ನಾ ನಿಮ್ಮ ಕೈಹಿಡ್ವರೆ ನಡ್ಯಕೆ ಆದೊಂತ ಹೇಳ್ತೆ. ನಿಮ್ಮ ಮಾತನ ಒಳ ಮರ್ಮ ನಂಗ ತಿಳ್ಯೊದುಲ್ಲೆ. ನಾವು ಹಸ್ತಿನಾವತಿನಿಂದ ಹೊರ್ನ್ ಎರ್ನ್ ದಿನ ಕಳ್ತ್. ಉಟ್ಕಂಡಿದ್ ಸೀರೆಲೇ ನಾ ಹೊರ್ನ್ ಬಂದಳೆ. ನನ್ನ ಸ್ಥಿತಿನ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಣಿ. ನಾ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳಂತ ತಿಳ್ವೆ ನನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಬನ್ನಿ.”

ಇದರ ಕೇಳಿ ಪುರೋಯ್ತ ದೇವಿಚರಣದಾಸಂಗ ಸಿಟ್ವ ಬಾತ್. “ಹೌದವ್ವಾ, ಹೌದು, ಎಲ್ಲೋವುನೂ ಅವರವ್ವ ಕೆಲ್ಸನೇ ಮುಕ್ತ. ನಿಂಗೇನ್? ಸುಕಲಿ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಅಂತಃಪುರನ ಸೇರಿಕಂಡ್ಯ. ಇಡೀ ಜೂವನನ ಸುಕಲಿ ಕಳ್ಳಿಯ. ನಾ ಹೇಂಗೋ ಕಸ್ತಲಿ ಬಂದಳೆ. ಮತ್ತೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೋಕಾಕನ ನನ್ನ ವಾತ ಮತ್ತೆ ಪಿತ್ತ ನಾಕ್ ಪಾಲ್ ಹೆಚ್ಚಾದೆ. ನನ್ನ ಕಸ್ತಕ್ಕೆ ಆಗೋವು ಯಾರ್ ಒಳೊ?”

ಪುರೋಯ್ತ ದೇವಿಚರಣದಾಸನ ಸಂಕಟ ಅದ್ವೈ ಅರ್ತ ಆತ್. ಬಾಳ ಮೆತ್ತಂಗಿ ಅದ್ ಹೇಳ್ತ್. “ಸಾಮಿ, ಪುರೋಯ್ತರೇ ನಿಮ್ಮ ಈ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಕಳ್ಳಿದೊವು ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ್. ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ನೀವು ತಿರ್ಗ ಹೋದ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಬರಿಕೈಲಿ ಮನೆಗೆ ಕಳ್ಳುವ ಮ್ಯೊಂಸ ಅವು ಅಲ್ಲ. ನೀವ್ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಸಯ ಇರ್ದಿದ್ದರೆ ನೀವು ಆಗಲೇ ಅವರ ಎದ್ದೇ ಹೇಳಕಾಗಿತ್. ಇಲ್ಲಿ ನನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳಿ ಏನ್ ಸುಕ? ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಹಕ್ಕಲೆ ಹೇಳಿ ನೀವ್ ಏನಾದರ್ ಕೊಡ್ತಿನೆ. ನೀವು ಈಗ ಹೊರ್ದಿನಿ.”

ಪುರೋಯ್ತ ದೇವಿಚರಣದಾಸ ಸಿಡ್ವಿತ್. “ಭೀಷ್ಮರ್ ಕೊಟ್ಟವನೋ ಬುಟ್ಟವನೋ? ಅದ್ ನಿಂಗ ಸಂಮಂದಪಟ್ಟ ಸಂಗತಿ ಅಲ್ಲ. ಸಾಲ್ವ ಏನಾದರ್ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದ್ ಅಂವನ ದೊಡ್ಡಸ್ತನ ಆದೆ. ನಾ ಈಗ ಬಂದದ್ ನಿಂಗಾಗಿ. ನೀ ಏನ್ ಕೊಟ್ಟಿಯ ಹೇಳ್?”

ಕಾಶಿಲಿ ಇಂವನಂತಾವು ಅದ್ ಬಾಳ ನೋಡಿಟ್ಟು. ಬೇರೆವರ್ಂದ ಬಿಟ್ಟು ದುಡ್ಡು ಸೆಳೈಕೆ ಅವರಕ್ಕಲೆ ಲೆಕ್ಕ ಇಲ್ಲದಸ್ ದಾರಿಗಳ ಹುಡ್ಡುವೆ. ಬ್ರಾಂಬ್ರಗೆ ದಾನ ಕೊಟ್ಟರೆ ಪರಲೋಕಲಿ ಅದೇನೋ ಸುಕ ಸಿಕ್ಕಿದೇಂತ ಶ್ಲೋಕ ಹೇಳಿ ಒಪ್ಪುಸುವೆ. ಇಂತೋವ್ವೆ ಬೇಕಾದ್ ಹೊನ್ನ್ ಮಾತ್ರ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಅಸಾಯಕತನ ಇವು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕಂಡವೆ. ಸುಲೆ ಮಾಡುವ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಗೆ ಧರ್ಮದ ಹೆಸ್ತ್ ಹೇಳ್ವೆ ಗೊತ್ತು ಅರ್ತ ಇಲ್ಲದ

ಈ ಪರ್ದೆಸಲಿ ನಾ ಏನ್ ಕೊಡ್ಲೀಂತ ದಿಕ್ಕ್ ಕಾಣದೆ ಅದ್ ಕಂಗಾಲಾಕನ ಪುರೋಯ್ತನೇ ದಾರಿ ತೋರಿತ್.

“ನೀವ್ಗೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯರಿಗೆ ದುರಾಸೆ ಹೆಚ್ಚ್, ನೀ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಎಂತದುಟ್ಟು? ನಿನ್ನ ಒಮ್ಮೆ ನೀನೇ ನೋಡಿಕ. ಎಸ್ತ್ ಚಿನ್ನದ ಸರಗಳ ಹಾಕಿಕಂಡಳ? ಕೈಲಿ ಎಸ್ತ್ ಚಿನ್ನದ ಬಳಿಗೆ ಒಳೊ, ಎಸ್ತ್ ಓದಿರೆ ಏನ್ ಸುಕ? ನನ್ನ ಮೂರ್ದನ ಹೆಣ್ ಗೂಡೆಗಳಿಗೆ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಒಂದೊಂದು ಚಿನ್ನದ ಸರ ಮಾಡಿ ಹಾಕಿಕೆ ನನ್ನಂದಾತ್ಲೆ. ನನ್ನಂತವರ ಹಿಂದೆಂದು ಎಲ್ಲೊವೂ ಬೊಯ್ದದೆ. ನಮ್ಮ ಬಡತನನ ಕಳ್ಳೋವು ಯಾರೊಳೊ?”

ಅಂಬೆಗೆ ಅವನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅರ್ತ್ ಆತ್. ಎಂತದರ ಕೊಡೊಕೂಂತ ಪುರೋಯ್ತ ಸೂಕ್ಷ್ಮಲಿ ಹೇಳಿಟು. ತನ್ನ ಸರೀರಲಿ ಇದ್ದ ಚಿನ್ನದ ನಗಗಳ ಯಾಗ ಬೇಕಾದರೂ ಕೊಡಕೊಂತ ಅದ್ಗೆ ದೈರ್ಯ ಬಾತ್. ಅದ್ ಅವನ ಒಪ್ಪುಸುವ ಸೊರಲಿ ಹೇಳ್ತ್.

“ಸ್ವಾಮಿ ಪುರೋಯ್ತರೇ ನಿಮ್ಮ ಚಿಂತೆನ ಬುಟ್ಟಬುಡಿ. ಒಮ್ಮೆ ಸಾಲ್ವಭೂಪತಿನ ಆಸ್ತಾನನ ಸೇರಿಕಮ್ಮೊ. ಜೂವಮಾನ ಇಡೀ ನಿಮ್ಮಬಡತನ ಕಾಡದ ಹಾಂಗೆ ನಾ ನಿಮ್ಮ ನೋಡಿಕಣೆ. ನಿಮ್ಮ ಅಸ್ತ್ ಜನಹಣ್ಣಿಕ್ಕಳಿಗೆ ನಗಗಳ ಕೊಡ್ಲಿನೆ. ಒಳ್ಳೆ ಸಂಮಂದ ನೋಡಿ ಮೊದ್ಲೆ ಮಾಡ್ಲಿನೆ. ದಮ್ಮಯ್ಯ. ನನ್ನ ನೊಂಬಿನಿ. ಇನ್ ಹೊರ್ಡಿನಿ.”

ಪುರೋಯ್ತ ಅಜ್ಜ ಅವನ ಬಲ್ದ ಕೈನ ನೀಂಡಿ ‘ಹಾಗೇಂತ ನಂಗೆ ಬಾಸೆ ಕೊಡು’

ಅಂಬೆಗೆ ಸಿಟ್ಟ್ ಬಾತ್. “ನಾ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಕುಲಲಿ ಹುಟ್ಟಿದೋವ್ವು. ನಾ ಒಂದು ಮಾತ್ ಹೇಳ್ತೆ ಅದ ಬಾಸೆ ಕೊಟ್ಟ ಹಾಂಗೆ. ಕೈ ತಟ್ಟಿ ಬಾಸೆ ಕೊಡುವ ಕ್ರಮ ನನ್ನದಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮಂತಾ ಹಿರಿಯ ಜ್ಞಾನಿಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿ ನಾ ಏಕೆ ಪಾಪ ಕಟ್ಟಿಕಣಲಿ?”

ಪುರೋಯ್ತಜ್ಜ, ಎದ್ರ ಹೇಳದೆ ಎದ್ರ್ ನಿತ್ತತ್. ಅಂಬೆನ ಹಿಂದೆ ಬೇಗ ಬೇಗ ನಡ್ತ್.

*****

ಕಿಚ್ಚಿನ ಮಾತು ಅ ಗೆದ್ದು ಆ ಕಾಳಗನ

ಭೀಷ್ಮರ್ ಒಂದ್ ಮಗ್ಗಲ್‌ಂದ ಇನ್ನೊಂದ್ ಮಗ್ಗಲ್‌ಗೆ ಹೋಣ್ಣೆ ಮೊಲ್ಗಿದೊ. ಎದೆ ಬೇನೆ ಜೋರಾಕಂಡ್ ಹೋದೆ. ಇನ್ನ್ ಎಸ್ವ್ ದಿನನೋ? ಈ ಬಾಣ ಅದಾಗಿನೇ ಯಾಗ ಬಿದ್ದ್ ಹೋದೆನೋ? ಸರೀರಕ್ಕೆ ಸುಕ ಇಲ್ಲೆ. ಮೊನ್ನೆಗೆ ನೆಮ್ಮದಿ ಇಲ್ಲೆ. ಇಂದ್ ಜಯದ್ರಥನ ಕತೆ ಎನಾದೆನೋಂತೇಳ್ವ ಚಿಂತೆ ಬೇರೆ ಸೇರಿಕಂಡ್ ಸುಮ್ಮನೆ ಮೊಲ್ಗಿಕೆ ಕಿರಿಕಿರಿ ಆದೆ. ಯಾರೊಟ್ಟಿಗಾದರ್ ಮಾತಾಡೊಮೋಂತೇಳ್ವ ಇಲ್ಲಿ ಇರೋವು ಪಂಡಿತರ್ ಮತ್ತೆ ಕೆಲ್ಲದೊವು ಮಾತ್ರ. ಅವರೊಟ್ಟಿಗೆ ಎಂತದಾಂತ ಮಾತಾಡ್ತು? ಅಲ್ಲಿ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರಲಿ ಏನ್ ನಡ್ಕುಟಾಂತ ಅವುನೂ ಗೊತ್ತಿರುಲ್ಲೆ.

ಕತ್ತಲೆ ಆಕಂಡ್ ಬಾಕನ ಬಿಡದಿಗೆ ದುರ್ಯೋಧನ ಬಾತ್. ಅವನ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದಂವ ದುಶ್ಯಾಸನ. ಅವ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಇಸ್ಸರ ಮುಟ್ಟ ಬಂದಂವ ಅಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆನೂ ನನ್ನ ಸಲಹೆನ ಕೇಳ್ತಂವ ಅಲ್ಲ. ಅವನ ನೋಡಿಕಾಕನ ಎಲ್ಲಾ ಭೀಷ್ಮಗೆ ಅವನ ತಲೆಲಿ ಮೆದುಳು ಉಟ್ಟೋ ಎಂತ ಸಂಸಯ ಕಾಡ್‌ತಿತ್. ಅವನ ನಿಷ್ಠೆ ಮತ್ತೆ ಸೇವೆ ಏನಿದ್ದರುನೂ ಅವನ ಅಣ್ಣ ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ಮಾತ್ರ. ಅಣ್ಣ ಹೇಳ್ತಂತ ಗೂಳಿನಾಂಗೆ ದ್ರೌಪದಿ ಇದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮುಟ್ಟಾದ ಹೆಣ್ಣಿನ ತಲೆ ಜುಟ್ಟಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ತುಂಬಿದ ಸಭೆಗೆ ದರದರೆನೆ ಎಳ್ಳಂಡ್ ಬಾತ್. ಕಾಡ್ ಮ್ಯಾಂಸನಾಂಗೆ ಅದರ ಸೆರಂಗ್‌ಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಎಳ್ಳೆ ಅಸ್ವ ಜನರ ಎದ್ ಅಪಮಾನ ಮಾಡ್ತ್. ಅವ ಮಾಡ್ ಆ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲ್ಲನ ದುರ್ಯೋಧನನ ಒಬ್ಬ ತಮ್ಮ ವಿಕರ್ಣ ಮಾತ್ರ ಇರೋದ ಮಾಡ್ಲೆ. ಬೇರೆವಲ್ಲಾ ನೋಡಿಕಂಡ್ ಸುಮ್ಮಂಗಿದ್ದೊ. ಪಗಡೆ ಆಟಲಿ ಸೋತ ಯುಧಿಷ್ಠಿರಂಗೆ ಅವನ ಹೆಣ್ಣ್ ದ್ರೌಪದಿನ ಪಂತಕ್ಕೆ ಒಡ್ಡುವ ಅಧಿಕಾರ ಇಲ್ಲೇಂತ ವಿಕರ್ಣ ವಾದ ಮಾಡ್ಲೆ. ದುಶ್ಯಾಸನಂಗೆ ವಿಕರ್ಣನ ಬುದ್ಧಿ ಇರ್ತಿರ್ದರೆ ಇಸ್ವ್ ದೊಡ್ಡ ಕಾಳಗ ನಡ್ಕಿತ್ತೆ. ಯಾಗೋಳೂ ಬಾರದ ದುಶ್ಯಾಸನ ಇಂದ್ ಏಕೆ ಬಾತ್? ಭೀಷ್ಮರ ಮೊನ್ನಲಿ ಸಂಸಯದ ತೆರೆಗೆ ಎದ್ಲೊ.

ದುರ್ಯೋಧನ ಪಾದ ಮುಟ್ಟಿ ನಮ್ನಕಾರ ಮಾಡ್ಲೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ನಿತ್ತಿದ್ದ ದುಶ್ಯಾಸನಂಗೆ ಜೋರು ಮಾಡ್ಲೆಕ್ಕೆ ಅವನೂ ಅಣ್ಣನ ಹಾಂಗೆ ಪಾದ ಮುಟ್ಟಿತ್. ಅರೆ ಮೊಸ್ಕಲಿನೂ ದುರ್ಯೋಧನನ ಮೋರೆ ಕಪ್ಪಾದ್ ಎದ್ದಾಕಂಡತ್. ಇನ್ನ್ ಯುದ್ಧಲಿ ಏನಾತ್‌ಂತ ಕೇಳುವ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲೆ. ದುಶ್ಯೆ ಮುಂಡೆ ಆಗಿರೋಕೂಂತ ಭೀಷ್ಮರ್ ನೆನಿಕಂಡೊ.

ದುರ್ಯೋಧನ ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿತ್ತಿತ್. ಅವಂದ ಮಾತಾಡಿಕಾತ್ಲೆ. ಇದರ ತಿಳ್ವ ಭೀಷ್ಮರ್ ಕೇಳ್ತೊ, “ಕುಂಜೇ, ಗುರುಗ ದ್ರೋಣರ್ ಇದ್ದುನೂ, ನಿನ್ನ

ಸ್ನೇಯಿತ್ ಕರ್ಣ ಇದ್ವನೂ, ಬಲಾಡ್ಯರಾದ ನಿನ್ನ ತಮ್ಮಂದರ್ ಇದ್ವನೂ ನಿಂಗೆ ಜಯದ್ರಥನ ಒಳ್ಳಿಕಂಬಕೆ ಆತ್ಮನೋ? ಕುರುಸೇನೆ ಅಸ್ಥಾನೂ ಬಲ ಇಲ್ಲದಾತೋ?”

ದುರ್ಯೋಧನ ನಿಟ್ಟಿಸ್ತ ಬುಟ್ಟಿದ್ ನೊಡ್ಕುವ ದನಿಲಿ ಹೇಳ್ತೆ. “ಜಯದ್ರಥನ ಮೋಸಲಿ ಕೊಂದೊ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ಪಾಂಡೋವು ಇಂದ್ ಧರ್ಮ ಯುದ್ಧ ಮಾಡ್ತೇ ಇಲ್ಲೆ. ನೀವು ತೋರ್ನಿದ ದಾರಿನಾಂಗೆ ಇಂದ್ ಬೊಳ್ಳುಗೆ ಕೋಟಿಕಟ್ಟಿ ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ್ ಅರ್ಜುನಂಗಾಗಿ ಕಾದಿದ್ದೊ. ಅವ ಬಂದಂವನೇ, “ಗುರುಗಳಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದೆ”- ಎಂತ ಹೇಳಿಕನ ಗುರುಗ ಕರ್ನಿ ಹೋದೊ. ಅವರ ಎಡಕೈನ ಹೆಬ್ಬೆರ್ ತುಂಡಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತಲೇ? ಅದರ್ಂದಾಗಿ ಅವು ತುಂಬಾ ಬೇನೆ ತಿಂಬತಿದ್ದೊ. ಆದರುನೂ ಕಾದಾಡ್ಲೊ. ಸೋಲು ಗೆಲುವೆ ನಿಚ್ಚಯ ಆಕೆ ಮುಂದನೇ ಕೃಷ್ಣನ ಹೇಳಿಕೆನಾಂಗೆ ಅರ್ಜುನ ಯುದ್ಧ ವಿರಾಮ ಹೇಳ್ತೆ. “ಗುರುಗ ಶಿಷ್ಯರ ಹಗೆ ಅಲ್ಲ. ನಾನೀವ್ಗೆ ಮಂಜನ ಹಾಂಗೆ ನಿಮ್ಮ ಗೆಲ್ಲಿಕೆ ನಂಗೆ ಆಕಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಆಶೀರ್ವಾದ ನಂಗೆ ಇಲ್ಲಿ.”-ಎಂತ ಹೇಳಿ ಕೈ ಮುಗ್ತ ಅಭ್ಯಾಸ ಬಲಂದ ಗುರುಗ “ನಿಂಗೆ ಜಯ ಆಗಲಿ”-ಎಂತ ಕೈ ಎತ್ತಿ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿಕಾಕನ ಕುತಂತ್ರಿ ಕೃಷ್ಣ ಕೋಟೆ ಒಳಗೆ ರಥನ ನುಗ್ಗಿಸಿತ್. ಅರ್ಜುನ ಜಯದ್ರಥನ ಹುಡ್ಡಿಕಂಡ್ ಎದ್ರಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದವರ ಕೊಚ್ಚಿ ಹಾಕಂಡ್ ಮುಂದೆ ಹೋತ್. ಅವನೊಟ್ಟಿಗೆ ಭೀಮ ಅಟ್ಟಹಾಸಲಿ ನನ್ನ ತಮ್ಮಂದರ ಬೊಡ್ಡದ್ ನೆತ್ತರ್ನ ಹಳ್ಳ ಹರಿದೆ. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡ್ತೂ ಹೆಣಗಳೇ, ಹೆಣಗ.

ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಳ್ತರ ಕೇಳಿ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿ ಆತ್. “ಆದರೆ ಕೂಸು, ನಿನ್ನಂದ, ದುಶ್ಯಾಸನಂದ, ಕರ್ಣಂದ ಅರ್ಜುನನ ತಡ್ಡಕೆ ಆತ್ಮನೋ? ಜಯದ್ರಥನ ಬಾಳ ಬಲವಂತ ತಮ್ಮಂದರ್ ನಿನ್ನೆ ಭೀಮ ಮುಂತಾದವರ ಕೋಟೆನ ಬಾಕಿಲ್ಲೇ ತಡ್ಡ್ ನಿಲ್ಲಿತ್ಲೆನೋ? ಅವರ್ಂದ ಇಂದ್ ಏನ್ ಸಾ ಮಾಡಿಕೆ ಆತ್ಮನೋ? ಮಹಾ ಪರಾಕ್ರಮಿ ಆದ ಜಯದ್ರಥಂಗೆ ಅರ್ಜುನಂದ ತನ್ನ ಕಾಪಾಡಿಕಂಬಕೆ ಆತ್ಮನೋ?”

ದುರ್ಯೋಧನ ‘ಇಲ್ಲೆ’ ಎಂತ ತಲೆ ಹಂದಾಡ್ತೆ. “ಅರ್ಜುನ ಮಾಡ್ತ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆನ ಕೇಳ್ವ ಮೇಲಿಂದ ಜಯದ್ರಥಂಗೆ ಒಡಲ್ಲಿ ಚಳಿ ಕುದ್ದತ್. ಅವಂಗೆ ಹೋರಾಟ ಮಾಡ್ತ ಕಿಚ್ಚ್ ಇತ್ತೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ನಿನ್ನೆ ಇರ್ಕ್ ಗುರುದ್ರೋಣರ ಗೌಡಿಕೆಲಿ ತುಂಬಾ ಹೊತ್ತು ಮಂತ್ರಾಲೋಚನೆ ಮಾಡ್ಲೊ. ಎಡೆ ಎಡೆಲಿ ಜಯದ್ರಥ ತಾನ್ ಸಿಂಧೂ ನಗರಿಗೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಜೂವ ಒಳ್ಳಿಕಣೇಂತ ಹೇಳ್ತಿತ್. ರಣರಂಗಂದ ಹಾಂಗೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಜೂವ ಒಳ್ಳಿಕೊಂಬೊದು ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಧರ್ಮ ಅಲ್ಲಾಂತ ನಾವು ಎಸ್ತ ಹೇಳ್ತೆನೂ ಅವ ಪ್ರಾಣಂದ ಧರ್ಮ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಾಂತ” ಹೇಳ್ತೆ. “ಇದ್ ಕೌರವ -ಪಾಂಡವರ ಯುದ್ಧ. ತನಿಗೂ ಇದಕ್ಕೂ ಏನ್ ಸಂಮಂಧ ಇಲ್ಲೆ. ದಾಯಾದಿಗಳ ಜಗಳಲಿ ಯಾರೊಬ್ಬನ ಕಡೆ ನಿಲ್ಲದು ತೊಪ್ಪು” ಎಂತ ಹೇಳಿಕಂಡೇ ಇತ್. ನಂಗೆ ಏನ್ ಮಾಡೊಕೂಂತ ಗ್ರೇಕೆ ಆತಿತ್ತೆ.”

ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿ ಆತ್ಲೆ. ಜಯದ್ರಥ ದುಷ್ಟಾಂತೇಳಿಕೆ ಅವ ಪಾಂಡವರ ವನವಾಸ ಕಾಲಲಿ ದೌಪದಿನ ಹೊತ್ತಕ್ಕಂಡ್ ಹೋದ್ ಸಾಕ್ಷಿ ಆದೆ. ನಿನ್ನೆ ಅವ ಭೀಮನ ತಡ್ಡದೆ

ಇರಿದ್ದರೆ ಅಭಿಮನ್ಯು ಸಾಯಕಿತ್ತೆ. ಅಂತಂವನ ಬಾಯಿಂದ ದಾಯಾದಿ ಕಲಹಲಿ ಯಾರೊಬ್ಬರ ಕಡೆ ನಿಲ್ಲದು ತೊಪ್ಪೋಂತೇಳ್ವ ಮಾತ್ ಬಾತ್. ಅವ ಅವನ ಕಡೆಕಾಲನ ಮುಂದನೇ ತಿಳ್ಕಂಡುಟ್ಟು, ಕಡೆಕಾಲಕ್ಕೆ ಅವಂಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಬಂದುಟ್ಟು. ಸಾವು ಬಾಕಾಕನ ಮ್ಯೊಂಸ ಸತ್ಯನೇ ಹೇಳ್ವೆ. ನಿನ್ನ ಜಯದ್ರಥ ಹೇಳ್ವ ಸತ್ಯ. ಯುದ್ಧ ಸುರಾಕೆ ಮುಂದೆ ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರೊಂದ, ದುರ್ಯೋಧನನ ಪ್ರಾಣ ಸ್ನೇಹಿತ ಕರ್ಣೊಂದ, ಎಲ್ಲರೊಂದ ಹಿರ್ಯಂವ ಆದ ನನ್ನಂದ ಬಾತಿದ್ದರೆ ಯುದ್ಧ ನಡ್ಯತೇ ಇರ್ದಿತ್ತೇಂತ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಆತ್.

“ಹಾಂಗಾದರೆ ಅವ ಇಲ್ಲೇ ಒಳ್ಳವ ಹಾಂಗಿ ಆದ್ ಹೇಂಗಿ?”

“ನನ್ನಿಂದ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ”- ದುಶ್ಯಾಸನ ಹೇಳ್ತ. ನಾ ಅವನ ಒಳ್ಳೊಕಂಬ ಹಾಂಗಿ ಮಾಡ್ಲೆ. ಜಯದ್ರಥ ಇನ್ನೇನ್ ಓಡಿಹೋಕೂಂತ ನೋಡಿಕಾಕನ ನಾ ಅವನ ತಡ್ಲೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. “ಅರ್ಜುನ ನಿನ್ನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಇರು ನಾಳೆ. ನೀ ಇಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿ ಹೋದಿಯಾಂತ ಆದರೆ ನಾ ಈಗಲೇ ನಿನ್ನ ಕೊಂದ್ ಬುಟ್ಟನೆ. ತಂಗಿ ಮುಂಡೆ ಆದೂಂತ ನಂಗಿ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ. ಆ ಭೀಮಸೇನ ನನ್ನ ಏನೇನೋ ಮಾಡಿನೇಂತ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿಟ್ಟು, ಏನ್ ಮಾಡಿಕೆ ಆದೆ ಅವಂದ? ನಿನ್ನ ಹಾಂಗಿ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ದರೆ ನಾ ಯಾಗೋಳೋ ಹಸ್ತನಾವತಿಂದ ಓಡಿ ಹೋಕಾಗಿತ್. ಯುದ್ಧರಂಗಂದ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಬೊದ್ದಿರುನಾ ಆದ್ ಸತ್ತ ಹಾಂಗಿನೇ. ಎಂದೋ ಒಂದ್ ದಿನ ಸಾಯೋಕೊಲಿ? ಇಂದೇ ಸತ್ತ ಬುಡು “- ಎಂತ ಹೇಳ್ವೆ. ಅವ ಕಾಲ್ನ ಬಲ ಕುಗ್ಗಿ ಅವ ಕುದ್ಲೆ ಬುಟ್ಟತ್.”

ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ದುಶ್ಯಾಸನನ ಮಾತ್ ಇಸ್ತ ಆತ್. ಇಂವನ ತಲೆ ಒಳಗೆ ಜೇಡಿಮೋಣ್ಣ ತುಂಬಿರೋಕೂಂತ ಅವು ಎಸ್ಕೋ ಸರ್ತಿ ಹೇಳಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೊ. ಅಂತಾ ದುಶ್ಯಾಸನ ಎಂತಾ ಮಾತ್ನ ಮಾತಾಡುಟ್ಟು? ಇಂವ ಹೇಡಿ ಆತ್ಲೆ. ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದಂವ ಆಗ್ತಿದ್ದರೆ ಜಯದ್ರಥನ ಹಕ್ಕಲೆ ಅಂತಾ ಮಾತ್ನ ಮಾತಾಡಿಕೆ ಆಗ್ತೆ. ದ್ರೌಪದಿನ ಜುಟ್ಟಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಾಜಸಭೆಗೆ ಅದರ ಎಳ್ಲ ತಾವ ಹಾಂಗಿ ಮಾಡ್ಲೆ ಅವಂಗಿ ಅಣ್ಣನ ಮೇಲೆ ಇರ್ವ ಭಕ್ತಿ, ಗೌರವ. ಅಣ್ಣ ಹೇಳ್ವೆ ಇಸನ ಸಾ ಅವ ಕುಡ್ಯೊದು. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಒಳ್ಳಿಕೆ ಇಂತಾ ಕುರ್ಡ್ ನಿಷ್ಕರೂ ಬೇಕಾದವೆ. ಹಾಂಗಿ ನೋಡ್ಲೆ ಅಪ್ಪ ಶಂತನು ಚಿತ್ರವರ್ತಿಗಾಗಿ ತಾನ್ ಮಾಡ್ಲೆ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆನೂ ಕುರುಡು ನಿಷ್ಠೆ ಆದ್ದನೋ?

ಅವು ಹೇಳ್ವೋ, “ದುಶ್ಯಾಸನಾ ನೀ ಸರ್ಯಾದ ಕೆಲ್ಸನೇ ಮಾಡ್ಲೆ. ಜಯದ್ರಥ ಸಿಂಧೂ ನಗರಿಗೆ ಓಡಿ ಹೋಕೆ ನೋಡ್ತಿದ್ದರೆ. ನಿನ್ನೆ ಇರ್ಯೇನೇ ಪಾಂಡವರ ಗೂಢಾಚಾರಿಗಳ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳ್ತತ್. ಆ ಕೂಡ್ಲೆ ಅರ್ಜುನ ಅವನ ತಲೆ ಕಡ್ಲಿತ್ತತ್. ಆದರೆ ಇಂದ್ ಜಯದ್ರಥನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಅರ್ಜುನಂಗಿ ಹೇಂಗಿ ಸಾಧ್ಯ ಆತ್?”

ಆಗ ದುರ್ಯೋಧನ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟತ್. “ಇಂದ್ ಹಿಂಬೊತ್ತಿಗೆ ಮುಟ್ಟ ಜಯದ್ರಥ ಎಲ್ಲಿ ಉಟ್ಟೂಂತ ಕಂಡ್ ಹಿಡ್ಯಕೆ ಅರ್ಜುನಂಗಿ ಆತ್ಲೆ. ನಾವು ಜಯದ್ರಥನ ಸುತ್ತೋಳೂ ದೊಡ್ಡ ಕೋಟಿನೇ ಕಟ್ಟಿದ್ದೊ. ಕಾಮ್ಯಕಾವನಲಿ ಭೀಮಸೇನ ಅವನ ತಲೆ ಬೋಳ್ವ, ಸುಣ್ಣದ ಬೊಟ್ಟು ಇಸಿ, ಕುಂಡೆಗೆ ಜಾಡ್ಲಿ ಮೆಟ್ಟದರ ಅವಂಗಿ ನೆಂಪು ಮಾಡಿ,

ಅಂವನಲ್ಲಿ ಸೇಡ್‌ನ ಕಿಚ್ಚಿ ಹೊತ್ತಿಸಿದೊ. ದ್ರೌಪದಿನ ಸೊಂಯಂವರ ಕಾಲಲಿ ನಾವು ಅರ್ಜುನನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಳಗ ಕೊಡಿಕಾಕನ ಜಯದ್ರಥನ ಮಂಜನ ಕೊಂದದರ ನೆಂಪಿಸಿದೊ. ಇದ್ಯಾವುದುನೂ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬಾಡ್ಲೆ. ಅಂವನ ಕೈನ ಬಿಲ್ಲ್ ಆಗಾಗ ಜಾರಿದ್ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳ್ತೆತ್ತ. ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣಲಿ ಅಂವನ ಮೊನ್‌ನ ಸತ್ತಿ ಕುಗ್ಗಿ ಹೋಗ್ತಿತ್ತ.

“ದುರ್ಯೋಧನ ಮಾತ್‌ನ ನಿಲ್ಲಿ ಉದ್ದಾಕೆ ಉಸ್ತ್ ಎಳ್ಳಂಡತ್. ಅಂವ ಮಾತ್ ಮುಂದರುನ ಲಕ್ಷಣ ಕಾಣದಾಕನ ಭೀಷ್ಮರ್ ಕೇಳ್ತೊ. “ಮತ್ತೆ ಜಯದ್ರಥ ಸತ್ತದ್ ಹೇಂಗೆ?”

ದುರ್ಯೋಧನ ಮೊನ್‌ನ ಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಿ ಹೇಳ್ತ್. “ಸೂರ್ಯ ಕಂತುವ ಸಮಯ ಹಕ್ಕಲಿ ಬಾತ್. ಆಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಾಂಗ ಕತ್ತಲೆ ಮುತ್ತಿಕಂಡ ಹಾಂಗೆ ಆತ್. ಎರ್ಡ್ ಸೇನೆಗ ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲಿದೊ. ಆಗ ಪಾಂಡವರ ಪಾಳ್ವದ “ಸೂರ್ಯ ಮುಣ್ಣಾಗಿತ್. ಜಯದ್ರಥ ಬೊದ್ಡಿಕಂಡತ್” ಎಂತ ಹೇಳ್ವ ಬೊಬ್ಬ ಕೇಳ್ತ್. ಅದರ ಕೇಳಿ ನಮ್ಮೋವು “ಅರ್ಜುನ ಸಪತ ಮಾಡ್ವ ಹಾಂಗೆ ಕಿಚ್ಚಿಗೆ ಹಾರಿ ಸಾಯಲಿ”- ಎಂತ ಬೊಬ್ಬ ಹೊಡ್ತೊ. ಎರ್ಡ್ ಸೈನ್ಯದ ನೊಡುಲಿ ಪಾಂಡವರ ಸೈನ್ಯದೋವು ಕೂಡ್ಲೇ ಚಿತನ ಮಾಡ್ತೊ- ಅರ್ಜುನ ಸಾಯ್ದರ ನೋಡಿ ಕುಸಿ ಪಡಿಕೆ ಹೆಡ್ಡನಾಂಗ ಜಯದ್ರಥ ನನ್ನ ಮಾತ್‌ನ ಮೀರಿ ಚಿತನ ಹಕ್ಕಲಿ ಹೋಗಿಯೇ ಬುಡ್ತ್. ಅದರನೇ ಕಾದ್‌ಕಂಡಿದ್ದ ಅರ್ಜುನ ಕೂಡ್ಲೇ ಬಾಣ ಬುಟ್ಟ್ ಅಂವನ ತಲೆನ ತುಂಡ್ ಮಾಡ್ತ್. ಕುರುಸೇನೆ “ಇದ್ ಅನ್ನೇಯ ಇದ್ ಅನ್ನೇಯ”- ಎಂತ ಬೊಬ್ಬ ಹೊಡ್ಡಕನ ಪೊಡುವದಿಕ್ಕಲಿ ಉರುಂಟಾಗಿ ಕೆಂಪುಬಣ್ಣಲಿ ಮುಣ್‌ಂಗುವ ಸೂರ್ಯನ ಕಂಡ್ ಬಾತ್. ಹಂಇ ಹೊತ್ತ್ ಮೋಡ ಸೂರ್ಯನ ಅಡ್ಡ ಬಂದಿತ್. ಪಾಪಿ ಅರ್ಜುನ ಬೊದ್ಡಿತ.”

ಕೂಡ್ಲೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ. “ಅಂವ ಪಾಪಿ ಆಗ್ತಿದ್ದರೆ ಬೊದ್ಡಿಕಿತ್ತೆ. ನೋಡ್ವನೋ ಕುಂಇ, ಸೂರ್ಯ ಮುಣ್‌ಂಗಿಕೆ ಹಂಇ ಹೊತ್ತ್ ಮುಂದೆ ಮೋಡ ಒಂದ್ ಸೂರ್ಯಂಗ ಅಡ್ಡಬಂದ್‌ದ್ ಕತ್ತಲಾತ್ತಂತ ಬ್ರಮನ ಮ್ಯೊಸಂಗ ಹುಟ್ಟಿಸಿದೇಂತೇಳ್ತೆ ಈ ಪ್ರಕೃತಿ ಪಾಂಡವರ ಕಡೆಗೆ ನಿತ್ತ ಹಾಂಗಾತಲೇ? ಅದರ್ರೇ ಹಿರ್ರೋವು ದೈವ ಸಂಕಲ್ಪಂತೇಳ್ತೊ. ಅಂತೂ ಅರ್ಜುನ ಮಂಜನ ಕೊಂದದ್‌ಕ್ಕೆ ಸೇಡ್ ತೀರಿಕಂಡತ್. ಈಗ ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೆ ಪಾಂಡೋವು ಒಪ್ಪುವೊ. ನಿಲ್ಲಿ ಬುಡೋಮೋ ಕೂಸೂ?”

ದುರ್ಯೋಧನ ಏರ್ಪನಿಲಿ ಹೇಳ್ತ್. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ಪ್ರಕೃತಿ ಪಾಂಡವರ ಪಕ್ಷ ಆದಾದರೆ ನಾ ನಿಮ್ಮಹಕ್ಕಲಿ ಬಾಕೇ ಇತ್ತೆ. ನಡ್ವದ್ ಒಂದ್ ದೊಡ್ಡ ಮೋಸ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದ ಪೊಡುವದಿಕ್ಕಲಿ ಕರ್ಪೂರದ ರಾಶಿಗೆ ಕಿಚ್ಚಿ ಕೊಟ್, ಅದರ ದಟ್ಟಹೊಗೆಲಿ ಸೂರ್ಯ ಕಾಣದಂಗಾಕನ ಪಾಂಡೋವು ಮಾಡ್ವ ಈ ತಂತ್ರಕ್ಕೆ ಜಯದ್ರಥ ಬಲಿ ಆತ್. ಪಾಂಡೋವು ಸೊಯ್ತಿ ಒಟ್ಟಿ ಚಿತನ ಮಾಡ್ತೊ. ಅರ್ಜುನ ಅದ್ಕೆ ಸುತ್ತ ಬಂದದ್ ಎಲ್ಲಾ ಕಪಟ ನಾಟಕ. ಇದರಲ್ಲಾ ಮಾಡ್ವಿದಂವ ಆ ಕಳ್ಳ ಕೃಷ್ಣ. ಈಗ ಹೇಳಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಇದ್ ಧರ್ಮನೋ? ಧರ್ಮಕ್ಷೇತ್ರ ಆದ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರಲಿ ಇಂತಾ ಮೋಸನ ಮಾಡೋಕೋ?”

ಇದರ ಕೇಳಿ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಬಾಯಿ ಕಟ್ಟಿತ್. ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಕೊಂದದೇ ಅಧರ್ಮಾಂತ ಅವರ ಮೊನ್ಸ್ ಹೇಳ್ತತ್. ಅದರ ಬಾಯ್ಬಿಟ್ಟ ಹೇಳ್ತೆ ತನ್ನ ಮಂಜ ಲಕ್ಷ್ಮಣಕುಮಾರ ಸತ್ತದರ ಹೇಳಿ, ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಕೊಂದದ್ ಸೇಡ್‌ಂದಾಂತ ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಳ್ತೆ. ಮೋಸಂದ ಅಭಿಮನ್ಯು ಹಾಂಗೆ ಸಾಯದಿರ್ತಿದ್ದರೆ. ಜಯದ್ರಥನ ಅರ್ಜುನ ಹಾಂಗೆ ಕೊಲ್ಲದಿರ್ತೋ ಏನೋ? ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ್ ಸೇನೆನ ಮುಖಂಡರ್ ಆದ ಮೇಲೆ ಎರ್ಡ್ ಕಡೆವ್ವೂ ಗೆಲ್ಲದೇ ಮುಕ್ತ ಆದೆ. ಗೆಲ್ಲುವ ದಾರಿ ಯಾವ್ದಾರೆ ಅವ್ಕೇನ್? ಇದರ ನಿಲ್ಲೋಕು.

ಗಟ್ಟಿ ದನಿಲಿ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ. “ಕೂಸೂ, ಮೋಸನೋ, ಅಧರ್ಮನೋ ಇನ್ನ್ ಮಾತಾಡಿ ಏನ್ ಪ್ರೋಜನ ಹೇಳ್. ಕೃಷ್ಣನಂತಾ ಉಪಾಯಗಾರಿಕೆ ತಿಳ್ತಂದ ಪಾಂಡವರ ಕಡೆಗಿರಿಕಾಕನ. ಪಾಂಡವರ ಗೆಲ್ಲದು ಸುಲಬ ಅಲ್ಲಾಂತ ನಿಂಗೆ ಈಗ ಗೊತ್ತಾಗಿರು. ಧರ್ಮ ಯುದ್ಧ ಇಂತಾ ವಿಕಾರನ ಪಡ್ಡದೇಂತಾದರೆ ಯುದ್ಧ ಮುಂದರ್ನ್ನದ್ಲಿ ಅರ್ತ ಇಲ್ಲೆ ಕುಂಇ? ಸಂಧಾನದ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡೊಮೊ. ಇನ್ನ್ ಸಾ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಅನಾಹುತ ಆದರ ತೊಪ್ಪುಸೊನೊ. ಕುರು ಪಾಂಡವ ಪಕ್ಷಲಿ ಇರೋವು ಎಲ್ಲೋವುನೂ ನನ್ನಂದ ಸಣ್ಣೋವು. ಸುಕಲಿ ಬೊದ್ಡಿ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಒಳ್ಳೋವರ ಸತ್ತ ಸುದ್ಧಿ ಕೇಳಿಕಾಕನ ಈ ಮುದಿ ಜೀವ ಮೊಗ್ಗಿದೆ. ಇನ್ನ್ ಸಾಕ್. ಹೇಂಗಾದರ್ ಯುದ್ಧನ ನಿಲ್ಲೊಮೊ”.

ದುರ್ಯೋಧನ ಒಪ್ಪಿತ್ತೆ. “ಹೇಂಗಾದೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ? ಲಕ್ಷ್ಮಣಕುಮಾರನ ಕೊಂದದಕ್ಕಿ ಪ್ರತಿಕಾರ ತೀರಿಕೆ ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಕೊಲ್ಲಕಾತ್. ನಮ್ಮ ಜಯದ್ರಥನ ಕೊಂದದಕ್ಕಿ ಪ್ರತಿಕಾರ ತೀರ್ನ್ನದು ಬೇಡನೋ? ಅವ ನಿಜಲಿ ಕುರುವಂಶದಂವ ಆಗಿರ್ತಿದ್ದರೆ ಜಯದ್ರಥನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಅವಂಗೆ ಮೊನ್ಸ್ ಬಾತಿತ್ತೆ. ದುಶ್ಯಳೆನ ಅವ ಸೊಂತ ತಂಗೆಂತ ತಿಳ್ಳಿತ್ತಿದ್ದರೆ ಹಾಂಗೆ ಮೋಸಂದ ಜಯದ್ರಥನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಮೊನ್ಸ್ ಬಾತಿತ್ತೋ? ಇಸ್ಸರೂ ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಕೊಂದಂವ ಜಯದ್ರಥ ಅಲ್ಲ. ಕುರುವಂಶದ ಅಂತ್ಯ ಆಕೂಂತೇಳಿನೇ ಅವ ದುಶ್ಯಳೆನ ಗಂಡನ ಕೊಂದುಟು. ಇದರ ಸೇಡ್ ತೀರ್ನ್ನದೆ ನಾ ದುಶ್ಯಳೆಗೆ ಮೋರೆ ತೋರ್ನ್ನದುಲ್ಲೆ.”

ಭೀಷ್ಮರ್ ಮೊನ್ಸ್‌ಲೇ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತೊ. ಸಣ್ಣದಿರಿಕಾಕನ ಶಂತನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಗ ಚಂದ್ರವಂಶದ ಹಿರ್ರರ ಚರಿತ್ರನ ಹೇಳಿ ತನ್ನನ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡ್‌ಸ್ತಿದ್ದದ್ ಅವರ ನೆಂಪಿಗೆ ಬಾತ್. ಕುರುವಂಶದ ಪಟನ ತೋರ್ನಿ ಹೆಮ್ಮೆಂದ ಶಂತನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಗ ವಿವರ್ತಿದ್ತೊ. “ಕುರುಮಹಾರಾಜನ ಐದ್ನೇ ತಲೆಮಾರ್‌ನಪರ್ಯಾವಸರ್‌ನಿನ್ನ ಅಜ್ಜಪ್ಪನೀ ಕುರುವಂಸದ ಏಳ್ಳೇ ತಲೆಮಾರ್‌ನವ. ಈ ಪಟನನಿನ್ನಮಕ್ಕ ಪುಳಿಕಳಿಗೆ ಅಭಿಮಾನಂದ ತೋರ್ನ್. ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರ ಇರಿಕನ ಮುಟ್ಟ ಕುರುವಂಸದ ಕೀರ್ತಿ ಇಲ್ಲಿ.” ಸಂತನ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳ ಆಸೆ ಈಡೇರ್ತಲ್ಲೆ. ಕುರುವಂಸ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನಲ್ಲಿಗೆ ನಿತ್ ಹೋತ್. ದೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಮತ್ತೆ ಪಾಂಡು ಬೀಜ-ಕ್ಷೇತ್ರದ ವಾದದ ಪ್ರಕಾರ ಕುರುವಂಸದೊವು ಆದುಲ್ಲೆ. ಈ ದುರ್ಯೋಧನ ಅರ್ಜುನನ ಕುರುವಂಸದ ಮಂಜ ಅಲ್ಲಾಂತ ಹೇಳ್ತೆ. ಹಾಂಗೆ ನೋಡ್ತೆ ದುರ್ಯೋಧನನೂ ಕುರುವಂಸದ ನಿಜದ ಮಂಜ ಅಲ್ಲ!

ಈಗ ಇಂವ ದುಶ್ಯಳೆ ಮುಂಡ ಆದಕ್ಕಿ ಸೇಡ್ ತೀರಿಕೆ ಹೊರ್ನ್ನಟು. ಇಂವಂದ

ಏನ್ ಮಾಡಿಕಾದು? ಮಂಜನ ಕಳ್ಳಂಡತ್. ತಮ್ಮಂದರ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನನೇ ಕಳ್ಳಂಡದೆ. ಈಗ ತಂಗಿನ ಗಂಡನ ಕಳ್ಳೊಂಡುಟು. ಹಟಿನ ಮಾತ್ರ ಕಳ್ಳಂಡತ್ಲೆ. ಸೇಡ್ ತೀರ್ದಿದೆ ಗಡ. ಏನ್ ಮಾಡ್ಲೆ? ಲಕ್ಷ್ಮಣಕುಮಾರನ ಕೊಂದದ್ದಕ್ಕೆ ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಅಧರ್ಮಲಿ ಹೇಂಗೋ ಕೊಲ್ಲಿಸಿತ್. ಜಯದ್ರಥನ ಕೊಂದದ್ದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕಾರ ಆಗಿ ಅರ್ಜುನನ ಕೊಲ್ಲುಸುದೋ? ಅರ್ಜುನನ ಕೊಲ್ಲುವಂತ ಬಿಲ್ಲ್ ವಿದ್ಯೆಲಿ ಪಳ್ಳಿದೋವು ಈ ಭೂಮಿಲಿ ಯಾರಾದರ್ ಇರೊನ್ನೋ?

ಭೀಷ್ಮರ್ ಆತಂಕಲಿ ಪ್ರಸ್ನೆ ಕೇಳ್ತೊ. “ಏನ್‌ಮಾಡ್ಲೆ ಕುಂಚಿ? ಜಯದ್ರಥನ ಕೊಂದಂವ ಅರ್ಜುನ. ನೀ ಅರ್ಜುನನ ಕೊಂದ್ಲೆನೋ?”

ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಳ್ತ. “ಒಂದು ಪ್ರಯತ್ನ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ಇಂದ್ ಇರ್ಯ ಪಾಂಡವ ಪಾಳ್ಯಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸೇನನ ನುಗ್ಗುಸೊಕೂಂತ ಒಳೆ. ಈ ಇರ್ಯನ ಯುದ್ಧದ ಸಲಹೆ ಹೇಳ್ತೊ ಇಂವ ದುಶ್ಯಾಸನ. ದ್ರೋಣಚಾರ್ಯರ ಮತ್ತೆ ಕರ್ಣನ ಮುಂದೆ ಈ ಸಲಹೆನ ಹೇಳಿಕನ “ಅಜ್ಜಪ್ಪನಲ್ಲಿ ಒಂದುಮಾತ್ ಕೇಳಿಮುಂದರ್” ಎಂತಹೇಳ್ತೊ. ನಂಗೂ ಅದ್‌ಸರೀಂತ ಕಂಡ್‌ದ್ದಕ್ಕೆನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆಬಂದೊಳೊ. ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡೊಕು ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ.”

ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಈಗ ನಿಜ ಗೊತ್ತಾತ್. ದುರ್ಯೋಧನನೊಟ್ಟಿಗೆ ಇಂದ್ ಯಾಗೋಳೊ ಬಾರದ ದುಶ್ಯಾಸನ ಬಂದುಟು. ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ್, ಕರ್ಣ, ಶಲ್ಯ ಯಾರುನೂ ಬಾತ್ಲೆ. ನೇಮದ ಪ್ರಕಾರ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರಲಿ ಇರ್ಯ ಯುದ್ಧ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡಿಕೆ ಬೊತ್ತ. ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತಕಂಬಕನ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡಿಕೆ ಬೊತ್ತಂತ ಯುದ್ಧ ಸುರಾಕನನೇ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡಿ ಆಗುಟ್ಟು. ಈಗ ದುರ್ಯೋಧನ ಇರ್ಯ ಯುದ್ಧದ ಮಾತ್‌ನ ಹೇಳ್ತೆ. ಬೋಳಾಂತೇಳ್ವ ದುಶ್ಯಾಸನನ ತಲೆಲಿ ಬೇಡದ ಏಚನೆ ಒಂದ್ ಹುಟ್ಟಿಕಂಡುಟು. ಅದ್ ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ಕುಸಿ ಆಗುಟು. ದ್ರೋಣರ್ಗ್ಗೆ ಕರ್ಣಂಗ್ಗೆ ಇದ್ ಕುಸಿ ಕೊದದ ಇಚಾರ ಆಗಿರೋಕು ಅದ್ಯೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಾವುದರ ತೊಪ್ಪಿಸಿ, ಎಲ್ಲಾ ಬಾರನ ನನ್ನ ತಲೆಗೆ ಹೊರೊಳೊ. ನಾ ಒಪ್ಪಿರ ಯುದ್ಧದ ನಿಯಮನ ಮುರ್ತು ಅಪವಾದನ ನನ್ನ ತಲೆಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೆ ನೋಡ್ಲೆ. ಇರ್ಯನ ಯುದ್ಧ ಧರ್ಮ ಸಮ್ಮತಿ ಅಲ್ಲಂತ ಗೊತ್ತಿದ್ದ್ ಇವರ ಕಳ್ಳೊಳೊ. ದುರ್ಯೋಧನನ ಎದ್ರ್ ಅದರ ಹೇಳಿಕೆ ಆಗದೆ ಅವನ ಹೊರ್ದಿಸಿಯೊಳೊ. ಅವರ ಮೊನ್ನನ ತರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಬಕೆ ದುರ್ಯೋಧನಂಗ್ಗೆ ಆತ್ಲೆ. ಇದ್ ಧರ್ಮ ಅಲ್ಲಂತೇಳ್ವ ಮಾತ್‌ನ ಹೇಳ್ತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣಕುಮಾರನ, ಜಯದ್ರಥನ ಕಳ್ಳಂಡ ದುರ್ಯೋಧನ ನನ್ನ ಮಾತ್‌ಗೆ ಕೆಬಿ ಕೊಡುವ ಸ್ತಿತಿಲಿ ಇರುಲ್ಲೆ.

ಬಾಳ ಎಚ್ಚರ್ದಿಂದ ಭೀಷ್ಮರ್ ಮಾತಾಡ್ತೊ. “ಕೂಸು, ಈಗ ಕುರುಸೇನಾಧಿಪತಿಯಾಗಿ ಇರೋವು ಗುರುದ್ರೋಣರ್. ಯುದ್ಧದ ಈ ಹಂತನ ಸೇನಾಧಿಪತಿನೇ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡೊಕು. ಯುದ್ಧದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬದ್ಲಾಕನ ಅದ್ಯೆ ಸರಿಯಾದ ತೀರ್ಮಾನನ ತಕಂಬಕೆ ಅವರಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ. ಅವು ಹೇಳ್ವಾಂಗ್ಗೆ ನೀವು ನಡ್ಕೊಕು. ನನ್ನ ಸರೀರ ಮತ್ತೆ ಮೊನ್ನ ಎರ್ದೊನೂ ಗಾಸಿಗೊಂಡುಟು. ನನ್ನ ಯಾಕೆ ಇದರ ನೊಡುಲಿ ಎಳ್ಳಂಡರೆ?”

ದುರ್ಯೋಧನ ಮತ್ತಿಗೆ ಹೇಳ್ತ. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಹೆಬ್ಬೆರ್ನ ಕಳ್ಳಂಡ್ ಗುರುಗಳ ಮೊನ್ನೆಗೆ ಬಾಳ ಬೇಜಾರಾಗುಟು. ನಿನ್ನ ಸೇನಾಧಿಪತ್ಯನ ಕರ್ಣಂಗ ಕೊಟ್ಟನೇಂತ ಹೇಳ್ತಿದ್ದೊ. ಕರ್ಣ ಒಪ್ಪಿತ್ತೆ. ನನ್ನ ಮೊನ್ನೆಲಿದ್ದರ ಹೇಳ್ಳಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ನೀವಿರಿಕನಮುಟ್ಟ ಕುರುಸೇನೆಗೆ ಬೇರೆವು ಅಧಿಪತಿಗ ಆಕೆ ಹೇಂಗಾದೆ? ನೀವು ಇರ್ಯನ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡೊಕು. ಕುರುಸೇನೆ ಗೆಲ್ಲೊಕರೆ ನಿಮ್ಮ ಆಶೀರ್ವಾದ ಬೇಕ್.”

ಭೀಷ್ಮರ್ಗೆ ತಳಮಳ ಆತ್. ಈ ದುರ್ಯೋಧನಂಗ ಬುದ್ಧಿಮಾತ್ ಬೇಡ. ಅವ ಮಾಡ್ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆನ ಮುದ್ದೆ ಬೇಕ್. ಏನ್ ಮಾಡ್ತು? ಬಂದದರ ಉಪಾಯಂದ ಪರಿಹರೋಕೂಂತ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ. “ಕುಂಜಿ, ನಿನ್ನ ಅಜ್ಜಪ್ಪ ಏನ್ ಹೇಳ್ವೇಂತ ಗೊತ್ತಿದ್ದಾನೊ ನನ್ನ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೇಳ್ತಲಿ? ಯುದ್ಧ ಸುರಾಕನ ಮುಂದೆ ನಾವು ಮಾಡಿಕಂಡ ಕರಾರ್ ಪ್ರಕಾರ ಇರ್ಯ ಯುದ್ಧಮಾಡಿಕೆ ಬೊತ್ತ. ಶತ್ರು ನಿದ್ವೆಮಾಡಿ ಕಂಡಿರಿಕಾಕನ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡ್ತು ಅಧರ್ಮ ಆದೆ.”

ದುರ್ಯೋಧನ ಮತ್ತೆ ಸಿಡ್ಕಿತ್. “ಜಯದ್ರಥನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಪಾಂಡೋವು ಅಡ್ಡದಾರಿನ ಹಿಡ್ತೊ ಅದ್ ಅಧರ್ಮ ಅಲ್ಲನೋ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ? ಅವು ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಇರೋದದ ಕೆಲ್ಸಮಾಡಿ ಗೆದ್ದವೇಂತಾದರೆ ನಾವ್ಯಾಕೆ ಇರ್ಯ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿ ಗೆಲ್ಲಿಕಾಗದ್? ಪ್ರೇಮಲಿ ಮತ್ತೆ ಯುದ್ಧಲಿ ಹೇಂಗೆ ಮಾಡ್ತೊ ಕ್ಷಮೆ ಉಟ್ಟೂಂತ ನೀವುನೂ ಗೊತ್ತುಟು. ನಾವು ಹೇಂಗಾದರೂ ಗೆದ್ದೇ ಗೆಲ್ಲೊಕು.”

ಅವಂಗ ಉತ್ತರ ಏನ್ ಹೇಳ್ತೂಂತ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾತ್ತೆ. ಅವ ಮಾಡ್ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲ್ಸಲಿ ನನ್ನ ಸಾ ಎಳ್ಳಂಬ ಅವನ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಅವ್ವೆ ಬೇಜಾರಾತ್. ಅಧರ್ಮ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪ ಒಪ್ಪುದ್ದೇಂತ ಗೊತ್ತಿದ್ದರುನೂ ನನ್ನ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡ್ತೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಾಜಸಭೆಗೆ ಕಾಡ್‌ಮುರ್ಗದ ಹಾಂಗೆ ದ್ರೌಪದಿನ ಎಳ್ಳೊ ತಾಕಾಕನ, ಸೀರೆನ ಎಳ್ಳೊಡ್ ಅಪಮಾನ ಮಾಡಿಕಾಕನ, ಮೂಡದ ಪಾಪ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಈಗ ಕಾಡಿದನೋ? ಇಲ್ಲರೆ ಇರ್ಯನ ಕಾಳಗಲಿ ಎರ್ಡ್ ಪಾಳ್ಕಲಿ ನಡೆವ ಸಾವುಗಳ ಪಾಪನ ಪಡ್ಕಂಬಕೆ ಇಂವಂಗ ಒಂದು ಬಲಿಪಶು ಬೇಕಾದನೋ?

ಈಗ ಸಾ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ “ಕೂಸು, ಪಾಂಡೋವು ಮಾಡ್ತಾ ಧರ್ಮಂತ, ಇಲ್ಲರೆ ಸರೀಂತ ನಾ ಎಲ್ಲಿ ಹೇಳ್ತೆ? ಜಯದ್ರಥನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಅವು ಮಾಡ್ತ ಮಾರ್ಗ ಸರಿ ಅಲ್ಲ. ಎದರ್‌ನವರ ಅಧರ್ಮ ಕೆಲ್ಸಗ ನಮ್ಮ ಧರ್ಮ ಬಾಹಿರ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಸಮರ್ತನೆ ಆಕೆ ಬೊತ್ತ. ಪಾಂಡೋವು ಈಗಲೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನಂಗ. ನೀ ಹಾಂಗಲ್ಲ ರಾಜ್ಯನ ಆಡಳ್ತಿ ಮಾಡುವ ಚಕ್ರವರ್ತಿನ ಮಂಜ. ಮುಂದೆ ಕುರು ಚಕ್ರಾಧಿಪತ್ಯದ ಸಿಂಹಾಸನಲಿ ಕುದ್ರಂವ. ಪ್ರಜೆಗ ಮಾಡುವ ತೊಪ್ಪುಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಉಟ್ಟು, ಕ್ಷಮೆ ಉಟ್ಟು, ಪ್ರಭುಗ ಮಾಡುವ ತೊಪ್ಪುಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ನೀಡೋವು ಯಾರ್? ಪ್ರಭುಗ ಮಾಡ್ತ ತೊಪ್ಪುಗ ಕ್ಷಮೆ ಇಲ್ಲದ್. ಮತ್ತೆ ಅನಾಹುತ ಮಾಡುವಂತಾದ್. ಆ ತೊಪ್ಪುಗ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿ ಆಚರಣೆಗೆ ಬಂದರೆ, ಅದೇ ರೂಢಿ ಆದೆ. ಸಾಸ್ತ್ರನಾದರ್ ಬದ್ಲಾಯ್ಸಕ್. ಆದರೆ ರೂಢಿಯಾಗಿ ಬಂದದರ ಬದ್ಲಾಯ್ಸಕಾದ್ಲೆ

ಕುಂಜಿ. ನೀ ಹಟ ಮಾಡ್ತೆ. ಇರ್ಯಾ ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ನಂಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸರಿದಾರಿ ಕಾಂಬೊದ್ದೆ.”

ದುರ್ಯೋಧನ ಸೋಲಿನ ಒಪ್ಪಿಕಂಡಲ್ಲೆ. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಮುಂದೆ ಆಡಳ್ತಿ ಮಾಡುವ ರಾಜನ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡ್ತ ಯುದ್ಧ ಇದ್. ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ ನೋಡಿನಿ. ಪಾಂಡೋವು ಕಳ್ಳಂಡ್ ಒಬ್ಬ ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಮಾತ್ರ. ನಾನ್ ಕಳ್ಳಂಡ್ ಮಂಜನ, ತಮ್ಮಂದರ, ಮತ್ತೆ ಈಗ ಜಯದ್ರಥನ. ಸಿಂಹಾಸನ ಕುರುವಂಸಸ್ಥರ್ ಅಲ್ಲದವರ ಪಾಲಾದರ ತೊಪ್ಪಸುವ ನನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಆಶೀರ್ವಾದ ಬೇಕ್ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ಪಾಂಡವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸತ್ತರೆ ನಾವು ಗೆದ್ದ ಹಾಂಗೆ. ಇರ್ಯಾ ನಡ್ಕವ ಯುದ್ಧಲಿ ಒಬ್ಬ ಪಾಂಡವನ ಆದರ್ ಕೊಲ್ಲಕ್. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಪಾಂಡುಗೆ ಹುಟ್ಟಿದವರ ಪಾಲಾದರ ತೊಪ್ಪಸಕ್.”

ಇಂವನ ಅಪ್ಪ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಅಂಬಿಕೆಲಿ ದ್ವೈಪಾಯನಂಗೆ ಹುಟ್ಟಿದಂವ. ಅಂಬಿಕೆ ಕುರುವಂಸದ್ ಅಲ್ಲ. ದ್ವೈಪಾಯನರ್ ಪರಾಶರ ಮಹಾಮುನಿಗಳ ಮಂಜ. ಪರಾಶರರ್ ಶೂದ್ರನೋ, ಹಾರಂವನೋ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತ್? ಋಷಿ ಮೂಲನ ಕೆದ್ದುದು ತೊಪ್ಪ. ಪಾಂಡು ಅಂಬಾಲಿಕೆನ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ದ್ವೈಪಾಯನಂಗೆ ಹುಟ್ಟಿದಂವ. ಅಂವನೂ ಕುರುವಂಸದಂವ ಆದಲ್ಲೆ. ಹುಟ್ಟು ಕುರ್ದ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಹುಟ್ಟಿಕಾಕನ ಕಣ್ಣ ಕಾಂಬೊದ್ದಲ್ಲೆಂತ ಹೇಳ್ತರ ಬುಟ್ಟರೆ ಅವ ಆರೋಗ್ಯಲಿ ಇತ್. ಸುರುಗೆ ಹುಟ್ಟಿದಂವ ಆದ ಕಾರ್ಲ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಆತ್. ಗಾಂಧಾರ ದೇಶದ ರಾಜ ಸಬಲನ ಹನ್ನೊಂದು ಜನ ಮಗುಗಳ ಮೊದ್ಲೆ ಆಗಿ ನೂರ ಒಂದು ಮಕ್ಕಳ ಪಡ್ತ. ಅರಮನೆಲಿ ಕೆಲ್ ಮಾಡಿಕಂಡಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣುಕುಳಿಗೂ ಸಂತಾನ ಭಾಗ್ಯನ ಕೊಟ್ಟತ್. ಮಕ್ಕಳ ಹುಟ್ಟುಸದ್ದಿ ಅವ ಬಿರ್. ಆದರೆ ಪಾಂಡು ರೋಗಿ ಆಗಿ ಹುಟ್ಟತ್. ರೋಗಿ ಆಗಿನೇ ಬೆಳ್ತ. ಕುಂತೀಭೋಜನ ಸಾಕ್ ಮಗಳ್ ಕುಂತಿನ ಮೊದ್ಲೆ ಆತ್. ಮಕ್ಕ ಆತ್ಲೆ. ಮದ್ರ ದೇಸದ ರಾಜನ ಮಗ ಮಾದ್ರಿನ ಮೊದ್ಲೆ ಆತ್. ಅದರಲ್ಲ ಮಕ್ಕ ಆತ್ಲೆ. ಪಾಂಡುಗೆ ಸಂತಾನ ಸಕ್ತಿನೇ ಇತ್ಲೆ. ಬೇಕಾದ ಮೊದ್ಲೆ ಎಲ್ಲ ಮಾಡ್ತಿನೂ ಗುಣ ಕಂಡತ್ಲೆ. ಗಂಡನ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡ್ಲೆ ಕುಂತಿ ಬೇರೆವ್ರಂದ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ, ಭೀಮಸೇನ, ಅರ್ಜುನನ ಪಡ್ಲತ್. ಮಾದ್ರಿ ನಕುಲ, ಸಹದೇವರ ಪಡ್ತ. ಗಂಡಂಗೆ ಮಕ್ಕ ಹುಟ್ಟುಸುವ ಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದಿರಿಕಾಕನ ಬೇರೆವರ್ಂದ ಮಕ್ಕಳ ಪಡ್ಲೊದು ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಇರೋದ ಆದಲ್ಲೆ. ಪಾಂಡೋವು ಅಪ್ಪಂಗೆ ಹುಟ್ಟಿದೋವು ಅಲ್ಲಾಂತ ಹೇಳಿಕಂಬದ್ದಿ ದುರ್ಯೋಧನ ಸಂತೋಷಪಡ್ಲಿತ್. ಅಪ್ಪ ಎಂತ ಹೇಳ್ತು ನಂಬಿಕೆ ಮೇಲೆ ನಿತ್ತದೆ. ಅಪ್ಪ ಎಂತ ಹೇಳ್ತು ಕಂಗೆಗೆ ಕಂಡದೆ. ಇದರ ಎಸ್ಸ ಸಲ ಹೇಳ್ತೂ ದುರ್ಯೋಧನ ಪಾಂಡವರ ಹಡಬೆಗ ಎಂತ ಹೇಳ್ತರ ನಿಲ್ಲೆತ್ತೆ.

ಗಟ್ಟಿದನಿಲಿ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ, “ಕೂಸೂ, ಜೂವನಲಿ ಹಟ ಸಾಧನೆನ ದೊಡ್ಡದಂತ ತಿಳ್ತಂವ ನೀ. ಬುದ್ಧಿ ಮಾತ್ ಹೇಳ್ತೆ ಕೇಳಂವ ಅಲ್ಲ. ಆಚಾರ್ಯಂತ ಹೇಳಿ ಕನ್ನಿಕಂಬ ನಾ, ಅಧರ್ಮಾಂತ ತಿಳ್ತರೂ ಇರ್ಯಾ ಹೊತ್ ಪಾಂಡವ ಪಾಳ್ಯಕ್ಕೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿಕೆ ಹೇಂಗೆ

ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡಲಿ? ಇಂತಾ ಹಾಳ್ ಬುದ್ಧಿನ ಬುಡು. ಮೋಸಂದ ಈಗನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಜಯ ಗಳ್ಳಕ್. ಆದರೆ ಅದರಂದ ಸುಕ ಸಿಕ್ಕಿಕಿಲ್ಲೆ. ಸುಕನೇ ಇಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ಸಂತೋಸ ಎಲ್ಲಿಂದ ಸಿಕ್ಕುದು? ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನಂದ ಹೇಳಿಕಂಬಡ. ನಾಳೆ ಬೊಳ್ಳುಗೆ ಧರ್ಮಯುದ್ಧನ ಸುರು ಮಾಡ್. ನಿನ್ನದ್ ಧರ್ಮ ಎಂತ ಆದರೆ ಜಯ ಸಿಕ್ಕಿನೇ ಸಿಕ್ಕುದು”.

ದುರ್ಯೋಧನ ಕಾಲ್ಗೆ ಅಡ್ಡ ಬೀತ್. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಆ ಪಾಂಡೋವ್ವೆ ಆದರೆ ತಂತ್ರ, ಪ್ರತಿತಂತ್ರ, ಯುದ್ಧ ಹೇಗೆ ನಡ್ವೋಕೂಂತ ಹೇಳಿ ಕೊಡಿಕೆ ಒಬ್ಬ ಕೃಷ್ಣ ಉಟ್ಟು. ನೀವು ಅವಂದ ವಿದ್ಯೆ, ಪ್ರಾಯ, ಅನ್ವವಲಿ ಮತ್ತೆ ಜ್ಞಾನಲಿ ದೊಡ್ಡೋವು. ನಿಮ್ಮಸ್ತ್ ಧರ್ಮ ಸೂಕ್ಷ್ಮಗ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಕರ್ಣಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲೆ. ನೀವು ಇರ್ಯ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡಿಕಿಲ್ಲೇಂತ ನನ್ನ ಮೊನ್ನ್ ಹೇಳ್ತೆ. ಆದರೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ನೀತಿನ ಅಡಿಪಾಯ ಇಲ್ಲದೆ ಯಾವ್ವೆ ಕೆಲ್ಲಕ್ಕೆ ಮುಂದಾಕೆ ಆದಲ್ಲೆ. ನೀವು ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ನೀತಿನ ಅಡಿಪಾಯ. ನಿಮ್ಮ ಬುಟ್ಟರೆ ನಮ್ಮ ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡೋವು ಯಾರೊಳೊ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ? ಇರ್ಯನ ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಮೊನ್ನ್ ಒಪ್ಪಿತ್ತರೆ ಬೇಡ. ಕಡೆಗೆ ನೀವು ಒಂದು ಹರಟೆ ಹರ್ದಿ ನಮ್ಮ ಕಳ್ಳಿ ಕೊಡಿನ್.”

ಭೀಷ್ಮರ್ ದುರ್ಯೋಧನನ ತಲೆನ ಪೂಜಿ, ‘ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಜಯಸಿಕ್ಕಲಿ’- ಎಂತ ಹರ್ದಿದೊ. ಬಿಡಾರಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಕನ ದುರ್ಯೋಧನನ ಮೋರೆ ಗಂಭೀರ ಆಗಿತ್. ಇಸ್ಪರಮುಟ್ಟ ಮಾಯ ಆದ ಭೀಷ್ಮರ ಎದೆಬೇನೆ ಮತ್ತೆ ಸುರಾತ್. ಅದರೊಟ್ಟಿಗೆ ನೆಂಪುಗ ಹಿಂದೆಗೆ ಓಡಿ ಆ ಮಾತ್‌ಗ ಕೆಬಿಲಿ ಗುಂಯಿ ಗುಟ್ಟಿತ್. - “ಮುಂದೆನ ಜಲ್ಮಾಂತ ಒಂದು ಇದ್ದರೆ ಗಂಡುನೂ ಅಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣೂನೂ ಅಲ್ಲದ ಒಂದು ಜೂವ ಆಗಿ ನಿನ್ನ ಕೊಂದನೆ...”-

*****

ನಂಗೆ ಬೇಡ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಬಕ್ಕೆ

ಪರ್ದೇಸಿ ಗೂಡೆ ಒಂದು ಮುದಿ ಹಾರಂವನೊಟ್ಟಿಗೆ ತನ್ನನ ನೋಡಿಕೆ ಬಂದುಟೂಂತ ಕಾವಲ್‌ಗಾರ ಹೇಳಿಕಾಕನ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿ ಆತ್. ಮಗಳ ಮೊದುವೆಗೆ ಹಣ, ಚಿನ್ನ ಬೇಡಿಕೇಂತ ಬಾವ ಸೌಭದ ಹೆಣ್ಣು ಹೆತ್ತೋವು ಮಗಕ್ಕಳೊಟ್ಟಿಗೆ ಅವನ ನೋಡಿಕೆ ಕಾದ್ ನಿಲ್ಲಿದ್ದೊ. ಅದಕ್ಕೇಂತ ವಾರಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಮಂಗ್ಯವಾರ ಎರ್ಡ್ ಗಂಟೆ ಸಮಯನ ನಿಚ್ಚಯ ಮಾಡಿತ್. ಆದರೆ ಇಂದ್ ಮಂಗ್ಯವಾರ ಅಲ್ಲ. ಬಂದೋವು ಪರ್ದೇಸಿಗ. ಯಾರ್ ಇರ್‌ವೋ? ಒಂದು ಚಣ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ಲೆ. ಯಾರಾದರೇನ್? ಬಂದವರ ಸುಮ್ಮಂಗ ಕಾಯಿಸುದು ತೊಪ್ಪೂಂತ ಕೂಡ್ಲೇ ಒಳಗೆ ಬಾಕೆ ಹೇಳ್ಲೆ.

ಪುರೋಹಿತ ದೇವೀಚರಣದಾಸರ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದ ಅಂಬೆನ ನೋಡಿ ಅವನ ಮೋರೆ ಕಪ್ಪಾತ್. ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯದ ಉಪವನಲಿದ್ದ ಆ ದೊಡ್ಡ ಸರೋವರಲಿ ಅದರ ಅಚ್ಚರಿ ಆಗುವ ರೀತಿಲಿ ತಾನ್ ಕಂಡ ರಸಂದ ಕೂಡ್ಲ ಸಮಯ ಮತ್ತೆ ಮಾತ್‌ಕತೆಗ ನೆಂಪಾದೊ. ಅದ್ಕೆ ಮೊನ್ಸ್ ಇದ್ದರೂ ಅದ್ ಅವನೊಟ್ಟಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರ್ಬ್ ಬಾತ್ಲೆ. ಮೊರ್ಲಿನ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ಸೇರ್ಲ, ರಾಜನ ಮಗಕ್ಕಳ ಮೊದ್ಲೆ ಆಕೆ ಬಂದಿದ್ದ ಗಂಡ್‌ಗಳ ಯುದ್ಧಲಿ ಗೆದ್ದ, ಅಂಬೆನ ಕೈಲಿದ್ದ ಸೊಂಯಂವರದ ಹೂಮಾಲೆ ತನ್ನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಬೀಳುವ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅವ ಕಾದ್‌ಕಂಡಿತ್. ತಾನ್ ಬಯಸಿದ್, ತನ್ನೆ ಸಿಕ್ಕಿದೇಂತ ಕುಸಿಲಿರಿಕಾಕನ ಆ ಭೀಷ್ಮ ಗೂಳಿನಾಂಗ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ನುಗ್ಗಿ ತನ್ನ ಕನ್ಸನ ಬಂಗಗೊಳ್ಳಿದರ ನೆಂಪಾಗಿ ಅವನ ಮೊನ್ಸ್‌ಲಿ ಬೇಜಾರಾತ್. ಗೆದ್ದ ಅವನ ಭೀಷ್ಮ ಸೋಲ್ಪಿತ್. ತನ್ನಂದ ಸೋಲು ಕಂಡ ರಾಜ, ಮಹಾರಾಜರ ಎದ್ರಲಿ, ಭೀಷ್ಮಂದ ಸೋಲಿಕಾಕನ, ತಾನ್ ಕಾಡ್‌ಮೊಯಿಸಾಂತ ಹಿಂಯ್ಯಾಳ್ತಿದ್ದ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್ ಮೊನ್ಸ್‌ನೊಳಗೆ ಬಾರಿ ಕುಸಿ ಪಟ್ಟೋಂತ ಅವಂಗ ಗೊತ್ತಿತ್. ಅವನ ನರನಾಡಿಲಿ ಪ್ರೀತಿನ ನೆತ್ತರ್ ಹರಿವಾಂಗ ಮಾಡ್ಲ ರೂಪಲಿ, ಚಿಂತನೆಲಿ, ಧೈರ್ಯಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಕುಲಕ್ಕೆ ರತ್ನದ ಹಾಂಗಿದ್ದ ಅಂಬೆ ಆಗ ಅವನ ಕೈ ತಪ್ಪಿ ಹೋಗಿತ್. ಯಾವ ಅಂಬೆನ ಅವ ತನ್ನ ಜೂವಮಾನಲಿ ಇನ್ನೆ ತಿರ್ಗ ನೋಡಿಕೆಲ್ಲೇಂತ ತಿಳ್ಕಂಡಿತ್ತೋ ಅದೇ ಅಂಬೆ ಈಗ ಅವನ ಎದ್ರ ನಿತ್ತುಟು. ಮೋರೆಲಿ ಆಯಾಸ ಎದ್ದ ಕಂಡರ್‌ನೂ ಅದರ ಕಣ್ಣಲಿ ಅದೇ ಹೊಳ್ಳು ಎದ್ದಕಂಡದೆ.

ಬಂದೋವು ಅವನ ಅಪ್ಪಣೆನ ಹಾಂಗ ಎದ್ರ ಇದ್ದ ಆಸನಲಿ ಕುದ್ದಕಂಡೊ. ತಣ್ಣಂಗನ ಪಾನಕ ಕುಡ್ಲ ದಣ್ಣಿನ ತೀರ್ಕಂಡೊ. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಮುದಿ ಹಾರಂವನ

ಕಡೆಗೆ ನೋಡ್ತೊ. ಪುರೋಹಿತ ದೇವಿಚರಣದಾಸ ತನ್ನ ಪರಿಯನ ಹೇಳ್ತೊ. “ನಾಬ್ರಹ್ಮೀಪುರೋಹಿತ ದೇವಿ ಚರಣದಾಸ ಚತುರ್ವೇದಿ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಆಸ್ಥಾನ ವಿದ್ವಾಂಸ. ಆಚಾರ್ಯಭೀಷ್ಠರ ಅಪ್ಪಣೆಪ್ರಕಾರಸೌಭಕ್ಯಬಂದಳೆ. ಕಾಶೀರಾಜ ಪ್ರತಾಪಸೇನನ ದೊಡ್ಡಮಗಳ್ ಈ ಅಂಬೆನನ್ನಹಕ್ಕಲೆಬುಡಿಕೆ ನಂಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಆಗುಟ್ಟು. ಇದರ ನಿನ್ನ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕಂಡ್ ಕೀರ್ತಿವಂತ ಆಗ್. ಹಿರಿಯಂವ ಆಗಿ ನಾ ಆಶೀರ್ವಾದ ರೂಪಲಿ ಈ ಮಾತ್ ಹೇಳ್ತೆ. ಇನ್ನ ನಾ ತಿರ್ಗ ಹೋಕೆ ನಂಗೆ ನೀ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡೊಕು.”

ಪುರೋಹಿತ ದೇವಿಚರಣದಾಸರ ಅಮ್ಸರನ ನೋಡಿದ್ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಗೆ ನಗೆ ಬಾತ್. “ಪುರೋಯ್ಯರೇ, ಸೌಭಂದಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೋದಂತೇಳ್ತೆ ಅದೇನ್ ಮಕ್ಕಳಾಟಿಕೆನೋ? ನೀವು ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಥನ ಗಡಿಲಿ ನಿಲ್ಲಿರೋಕೂಂತ ಕಂಡದೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿ ನಡ್ವೆದ್ ನೀವ್ಗೆ ಬೊಚ್ಚಿಟ್ಟುಂತ ಕಂಡದೆ. ನೀವು ಪ್ರಾಯಸ್ತರ್, ಜ್ಞಾನಿಗ, ಮತ್ತೆ ಬಂದ ದಾರಿಲಿನೇ ನೀವು ತಿರ್ಗ ಹೋದರೆ ನಿಮ್ಮ ಸರೀರಕ್ಕೆ ಎಸ್ತ್ ದಣ್ಣೆ ಆದು? ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದಂವಾಂತ ಗ್ರೇಸ್ ಬೊಡಿ. ಇಸ್ತರ ಮುಟ್ಟಿ ನಾ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಎದ್ ಹಾಕಂಡಂವ ಅಲ್ಲ. ಮೊನ್ನೆ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ಭೀಷ್ಮರೊಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಳಗ ಕೊಟ್ಟಳೆ. ಅದ್ ಪಂತ. ಅದರಿ ಸೋಲಟ, ಗೆಲ್ಲಟ ಇದ್ದದೆ. ಸೋಲನ ಇರೋದಾಂತ ಹೇಳ್ತು ಸರಿ ಅಲ್ಲ. ನೀವು ಈಗ ಸೌಭದೇಸದ ನೆಂಟ್ರಗ. ಇಂದ್ ನಮ್ಮ ಅತಿಥಿಗೃಹಲಿ ಒಳ್ಳೆಕಂಡ್, ನಮ್ಮ ಸಮ್ಮಾನಗಳ ಉಂಡ್ ದಣ್ಣೆ ತೀರಿಕಣೆ. ನಾಳೆ ತಿರ್ಗ ಹೋಕ್ ಬಲರಿಯೋ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರ್ ಒಬ್ಬರ್ ಈ ಕಾಡ್ ಮೊಯಿಸನ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಾದೂಂತೇಳ್ತೆ ಅದ್ ನಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ಭಾಗ್ಯ.” ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಹೇಳ್ತರ ಕೇಳಿ ಪುರೋಯ್ಯ ದೇವಿಚರಣದಾಸ ಉಬ್ಬಿ ಹೋತ್. ಕುಸಿಂದ ಮೋರೆ ಅರಿಸಿಕಂಡ್ ಅವ ಹೇಳ್ತೆ.

“ಮಾರಾಜಾ, ನಿನ್ನಮೊನ್ಸ್ ಒಳ್ಳೆದ್. ಬಂದ ನೆಂಟ್ರ ಆದರಿ ಗೌರವ ಕೊಡ್ತು ಒಳ್ಳೆ ಗುಣ. ನಿಂಗೆ ಒಳ್ಳೆದಾಗಲಿ. ತುಂಬಾ ಕಾಲ ಬಾಳಿ ಬೊಡ್ಡ್.”

ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಮಾತ್ ನ ಮುಂದರಿತ್ “ಆದರೆ ಚತುರ್ದೇದಿಗಳೇ, ನಿಮ್ಮ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ಹೊಂತಗಾರಿ ಗೂಡೆ ಉಟ್ಟು. ಇದ್ ಸೊಂಯಂವರದ ಪಂತದ ಪ್ರಕಾರ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಅಂತಃಪುರಲಿ ಇರಕಾಗಿತ್. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಟನ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿ ಆಕಾಗಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣಿನ ಈ ಕಾಡ್ ಮೊಯಿಸ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಗೆ ನೀಡುವ ದುರವಸ್ಥೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಏಕೆ ಬಾತ್? ಇದರ ಹಿಂದೆನ ಮರ್ಮ ಏನ್?”

ಪುರೋಹಿತ ದೇವಿಚರಣದಾಸನ ಮೋರೆ ಕಪ್ಪಾತ್. “ಸಾಲ್ವಭೂಪತಿ ಎಂತಾ ಮಾತಾಡ್ತೆ? ನಾ ಆಚಾರ್ಯಭೀಷ್ಠರ ಅಪ್ಪಣೆನಹಾಂಗೆ ಇದರನ್ನಿಲ್ಲಿಗೆ ಕರ್ಕಂಡ್ ಬಂದಂವ. ಇದರಹಿಂದೆ ಇಲ್ಲದ ರಾಜಕಾರಣನಹುಡ್ಕಬಡ. ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ್ ಕಾಶಿಂದಮೂರ್ದನ ರಾಜಕುಮಾರಿಗಳ ಗೆದ್ದೆ ತಂದದ್ ಅವ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಅವರ ತಮ್ಮವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯಂಗಾಗಿ.

ಅಂಬಿಕೆ ಮತ್ತೆ ಅಂಬಾಲಿಕೆಗೆ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಮೊದ್ವೆ ಆದೊ. ಈ ಅಂಬೆನ ಮೊನ್ನೆಲಿ ನೀನೇ ತುಂಬಿಕಂಡಳಗಡ. ಸರೀರನ ಒಬ್ಬಂಗೆ, ಮೊನ್ನೆನ ಇನ್ನೊಬ್ಬಂಗೆ ಕೊಡ್ತು ಪಾಪಾಂತ ಅದ್ ತಿಳ್ಳುಟು. ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಇದಕ್ಕೆ ಇದ್ದ ಬಾಳ ಪ್ರೀತಿನ ನೀ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಡ್, ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ್ ಇದರ ಅತ್ಯಂತ ಗೌರವಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳ್ಳಿ ಕೊಟ್ಟೊಳೊ. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಬಾಳ ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸನಾ. ಈ ಪ್ರಾಯಲಿ ನನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಅಂಬೆನ ಸೌಭದೇಸಕ್ಕೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಕಳ್ಳಿ ಕೊಟ್ಟೊಳೊಂತೇಳ್ತೆ ಅದ್ ಅವರ ದೊಡ್ಡಸ್ತನ. ಮತ್ತೆ ಅವರ ಒಳ್ಳೆತನಕ್ಕೆ ಉದಾರ್ಲೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಯಾವ ದುರವಸ್ಥೆನೂ ಬಾತ್ಲೆ. ಅದ್ ಹೆಣ್ಣುಕಳ ಗೌರವಿಸಿದೆ. ಮತ್ತೆ ಅವರ ಮೊನ್ನೆನ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಡದೆ. ಇದರ ನೀ ತಿಳ್ಳ ಇಲ್ಲದರ ಎಲ್ಲಾ ವಿಚನೆ ಮಾಡಿ ಮೊನ್ನೆನ ಮುರೈಬಡ.”

ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ತಲೆದೂಂಗಿತ್. “ಚತುರ್ದೇದಿಗಳೇ, ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರೀತಿ, ನೀತಿನ ಮತ್ತೆ ನಿಮ್ಮ ರಾಜನಿನ್ನೆನ ನಾಮಚ್ಚಿನೆ. ಆದರೆನೀವು ಕರ್ತೃ ತಂದೊಳೊರಿಲೆ ಈ ಅಂಬೆನ. ಇದ್ಲೆ ಪ್ರೀತಿನ ಬೆಲೆ ಗೊತ್ತಿರಿದ್ದರೆ ಅಸ್ ದೂರದ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಯಿಂದ ಈ ಮುದಿ ಪ್ರಾಯಲಿ ಇಸ್ತ್ ಕಸ್ತ ಪಟ್ಟ ನೀವು ಸೌಭದೇಸಕ್ಕೆ ಬರಕಾದ ಅಗತ್ಯ ಇರತ್ತೆ.”

ಪುರೋಯ್ತ ದೇವೀಚರಣದಾಸ ಮತ್ತೆ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ನೊಡುನ ಮಾತುಕತೆ ಯಾವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿದೆ ಮತ್ತೆ ಯಾಗ ತನಿಗೆ ಮಾತಾಡಿಕೆ ಎಡೆ ಸಿಕ್ಕಿದೇಂತ ಕಾದ್ ಕಂಡಿದ್ದ ಅಂಬೆ ಈಗ ಮಾತಾಡ್. “ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ, ನಿನ್ನ ಮಾತ್ಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಕಾದವ್ವು ನಾ. ಆದರೆ ಇದ್ ತುಂಬಿದ ಸಭೆ ಆದರ್ಂದ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುವ ಇಸಯ ಅಲ್ಲ. ಈ ಪುರೋಯ್ತರ ಎದ್ರಗಡ ನಮ್ಮ ಮಾತ್ಕತೆ ನಡ್ಯಲಿ. ದಯಮಾಡಿ, ನಿನ್ನ ರಾಜ ಸಭೆನ ಮುಂದರ್.”

ಕೂಡ್ಲೇ ಸಾಲ್ವ ಹೇಳ್ತ. “ರಾಜಕುಮಾರಿ ಈ ಸಾಲ್ವಭೂಪತಿನ ಜೂವನ ಒಂದು ಬುದ್ಧಿ ಇಸಿದ ಪುಸ್ತಕದ ಹಾಂಗೆ. ಅಲ್ಲರೆ ಈ ಆರ್ಯಾವರ್ತಲಿ ಒಬ್ಬ ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಸಂಗೆ ಇಂತಾ ಒಂದು ರಾಜ್ಯನ ಕಟ್ಟಿಕಾಗಿತ್ತೆ. ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ನಡ್ಲ ವಿಸಯ ಎಲ್ಲಾ ಈಗ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಇಲ್ಲೆ. ನಾವು ಮೂರ್ಖನನೇ ಮಾತಾಡಿಕಂಡ್ಲೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸತ್ಯ ಸಂಗತಿ ತಿಳ್ಳೊದಿಲ್ಲೆ. ಈಗ ನಡ್ಲ ಇಸಯಕ್ಕೆ ಕೈಕಾಲ್ ಹುಟ್ಟಿಕಂಬೊದು ಬೇಡ. ನಿಂಗ ಎಂತದ್ ಹೇಳಿಕೆ ಉಟ್ಟೊ ಅದರ ಬೇಗ ಹೇಳಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡ್.”

ಅಂಬೆ ಅಂಜಿತ್. ಇಂವ ಎಂತದ್ ಹೇಳ್ತೆ? ಇಂವನ ಆಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಕುಂದು ಕೊರ್ಟೆನ ಹೇಳಿ ಪರ್ಯಾರ ಕೇಳಿಕೆ ನಾ ಬಂದಂವಾಂತ ಇಂವ ತಿಳ್ಳುಟೋ ಹೇಂಗೆ? ಉಪವನದ ಸರೋವರಲಿ ಎದೆಲಿ ಪ್ರೇಮದ ಅಲೆನ ಎದ್ರಿಸಿದಂವ, ಈಗ ಸುಂಟರಗಾಳಿ ಆದೆ. ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ಆಚಾರ್ಯ ಭೀಷ್ಮರ್ಂದಾದ ಸೋಲ್ಗೆ ಇಂವ ಯಾರ ಬಲಿತಕಂಡದೆ?

ಅಂಬೆ ಮೊದ್ಲದ ದನಿಲಿ ಹೇಳ್ತ. “ಸಾಲ್ವಭೂಪತಿ, ನಿನ್ನಬೇನೆನಂಗೆ ಅರ್ತ ಆದೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಬೇನೆನ ನಿಂಗ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಬಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಆದ್ಲೆ. ಈಗನ ರೀತಿ ರಿವಾಜಾಲಿ

ಹೆಣ್ಣಿನ ಇತಿಮಿತಿನ ಬಗ್ಗೆ ಹಂಚನಾದರ್ ಎಚನೆ ಮಾಡ್ಯಳನಾ? ಸರೋವರಲಿ ನಿನ್ನ ನೋಡಿಕಾಕನ, ನಿನ್ನ ವೀರತನದ ಮಾತುಗಳ ಕೇಳಿಕಾಕನ, ಸೊಂಯಂವರಲಿ ನೀ ಎಲ್ಲರನೂ ಗೆಲ್ಲುವಂತ ನಾ ನನ್ನಿಕಂಡಿದ್ದೆ. ನೀನೇ ಗೆಲ್ಲಿಕಾಕನ ಹೆಮ್ಮೆಂದ ನಿನ್ನ ರಥನ ಹತ್ತಿಕೆ ಹೊರ್ದವಳ ನಾ. ಆಗ ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ ಬಾರದಿದ್ದರ್ದರೆ, ನಿನ್ನ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿಯಾಗಿ, ಈ ಸಿಂಹಾಸನದ ಎಡ್ಡಪುಡಲಿ ಕುದ್ರತಿದ್ದೆ. ಈಗ ನಿನ್ನ ಎದ್ರಾ ನಿತ್ತದ್ ಕಳ್ಳದರ ಹೇಳಿಕಂಬ ಹೀನ ಸ್ತಿತಿ ನನ್ನದಾಗುಟು. ಅಂದ್ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮಲಿ ಎಲ್ಲೋವೂ ಸುಮ್ಮಂಗಿರಿಕಾಕನ ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣು ಗೂಡೆ ಏನ್ ಮಾಡಿಕೆ ಆಗ್ತಿತ್ತ್ ಹೇಳ್? ಕಾಶಿಂದ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ನಾವಿಬ್ಬರು ಪ್ರೀತಿಸಿದರ ಹೇಳುವ ಅವಕಾಸ ನಂಗೆ ಸಿಕ್ತ. ನಿನ್ನ ಮೇಲ್ ನ ಗೌರವಂದ, ನನ್ನ ಮಾತುಗೆ ಬೆಲೆಕೊಟ್ಟ ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ ನನ್ನ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳ್ಳಿಕೊಟ್ಟೊಳೊ. ಪ್ರೀತಿನ ನೊಂಬಿದ್ ಬಂದವಳುನ ಹೀಂಗೆ ನೊಡು ನೀರಾಲಿ ಕೈ ಬುಡ್ಡು ಧರ್ಮ ಆದ್ಲೆ.”

ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯದ ಸರೋವರ ಅವಂಗೆ ನಂಪಾತ್. ಸರೋವರಲಿ ಸುರುನ ಸಲನೆ ಇದರ ನೋಡಿಕಾಕನ ಇದರ ರೂಪಕ್ಕೆ ಮರ್ಯತ್. ಚಿನ್ನದ ಪುತ್ರ್ನೋಳಿ ಗೊಂಬೆಗೆ ಜೂವ ಬಂದ ಹಾಂಗೆ ಇದ್ದ ಇದರ ನಡೆ ನುಡಿ, ಧೈರ್ಯಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿತ್. ಇಂತಾ ಹೆಣ್ಣಾಗ ಇದ್ದು ಬಾಳ ಅಪ್ರೂಪ. ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ರಾಜಂಗೆ ಸಂಗಾತಿ ಆಗಿ ಅವನಿಸ್ಸದ ಹಾಂಗೆ ನಡ್ಕಂಡ್, ಅವನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅಯ್ಯೆ ಆಗಿದ್ದು ದೊಡ್ಡ ಸಾಧನೇಂತ ತಿಳ್ಕಂಡ ಹೆಣ್ಣು ಇದಲ್ಲ. ತನ್ನ ಗಂಡನ ಪ್ರೀತಿ ತನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಿಕ್ಕೊಕೂಂತ ಬಯಸುವ ಹೆಣ್ಣು ಇದ್. ನಾ ಕೂಡಾ ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣಿನನೇ ಕಟ್ಟಿಕೊೊಕೂಂತ ಕನ್ ಕಂಡಂವ. ಇದ್ ನನ್ನ ರಾಣಿ ಆದ್ರೆ ಸೌಬದೇಸದ ಇಡೀ ಹೆಣ್ಣುಕಳ ಹಣೆ ಬರ ಬದ್ದಾಗ್ತಿತ್. ಇಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ಹೆಣ್ಣುಕಳ ಶಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿವ ಹಾಂಗೆ ಮಾಡ್ತಿತ್. ಇದರ್ಂದಾಗಿ ಬಲಿಷ್ಠ ಪಡೆನ ಮಾಡಿಕೆ ಆಗ್ತಿತ್. ನನ್ನ ರಾಜ್ಯನ ಇನ್ನೂ ದೊಡ್ಡದ್ ಮಾಡಕಾಗಿತ್. ತಾವು ಮೇಲ್ಪಾತಿಯೊವುಂತ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ಕಾಡ್ ಮೊಯಿಸರ, ಸೂದ್ರರ ಹೆಣ್ಣುಕಳ ಮೇಲೆ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ನಡ್ಕುವ ಕ್ಷತ್ರಿಯರಿಗೆ ಒಂದು ಪಾಟನ ಕಲ್ಪಕಾಗಿತ್. ನನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಆಸೆಗಳಿಗೆ ಇದ್ ಬೆನ್ನೆಲ್ಲಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿತ್. ಹುಟ್ಟುನ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ತಾವು ದೊಡ್ಡೊವುಂತ ಹಂಕಾರ ಬೆಳ್ಳಿಕಂಡ್ ಕ್ಷತ್ರಿಯರಿಗೆ ಒಂದು ಪಾಟನ ಕಲ್ಪುವ ಅವಕಾಸ ಆ ಭೀಷ್ಮಂದ ಹಾಳಾತ್. ಇದರೆಲ್ಲಾ ನನ್ನಿಕಂಡ್ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಒಂದು ಉದ್ದದ ಉಸುನ ಬುಟ್ಟುದ್ ಹೇಳ್.

“ರಾಜಕುಮಾರಿ, ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮಲಿ ನೀವ್ಗೆ ಮೂರ್ಚನಕ್ಕೆ ರಥನ ಹತ್ತಿಕೆ ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ ಹೇಳಿಕಾಕನ ಅವನೊಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಳಗ ಕೊಟ್ಟ ನಾ ಸೋತುಹೋದೆ. ಆಗ ನಾ ನಿನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಸೋತದಿಟ್ಟಿಂದ ನೋಡಿದರ ನೀ ಮರಿರಿಕಿಲ್ಲೇಂತ ತಿಳ್ಕನೆ. ನೀ ಅವನ ರಥ ಹತ್ತಿಕಿಲ್ಲೇಂತ ನಾ ಆಗ ತಿಳ್ಕಿದ್ದೆ. ಅದರ ನೀ ಸುಳ್ಳು ಮಾಡ್ಲ. ನಿಜ ಹೇಳುಕೂಂತೇಳ್ತೆ ಭೀಷ್ಮನಲ್ಲಿ ನಾ ಸೋತದ್ ಕೈ ನಂಗೆ ಏನೂ ಬೇಜಾರಿಲ್ಲೆ. ಅವಂಗೆ ಪರಶುರಾಮರ್ ಬಿಲ್ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಪಿದೊ. ಅಂತಾ ಗುರುಗಳಂದ ಬಿಲ್ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಪುವ ಯೋಗ

ನಂಗೆ ಇತ್ತೆ. ಮುಂದೊಂದು ದಿನ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಬಿಲ್ಡ್ ವಿದ್ಯೆನ ರೀತಿನ ಎಲ್ಲಾ ಕಲ್ತ್‌ದ್ ಭೀಷ್ಮನ ಹಂಕಾರನ ಮುರ್ದನೆ. ಹಿಂದೆನ ದಿನ ಸರೋವರಲಿ ನಿನ್ನ ನೋಡಿಕನ ನಡ್ಡ ಮಾತ್‌ಕತೆಗೆ ನೆಂಪಾಗಿ ನಿನ್ನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡ್ತವ ನಾ. ನನ್ನ ಕಣ್ಣೆದ್ರಾಲೇ ನೀ ಅವನ ರಥ ಹತ್ತಿದ. ಆಗ ನಾ ಬೊದ್ದಿದ್‌ದ್‌ನೂ ಸತ್ತಾಂಗಾದೆ. ಅಂಥಾ ಒಂದು ಅಪಮಾನ ನನ್ನ ಜೂವನಲಿ ಅಸ್ಪರಮುಟ್ಟು ನಂಗಾತ್ಲೆ. ಯಾವ್ವರ ಬೇಕರೂ ತಡ್ಕಣ್. ನಾವು ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡ್ಲೊವು ಮಾಡ್ವ ಅಪಮಾನನ ಮಾತ್ರಾ ನಾವ್ಗೆ ತಡ್ಕಂಬಕೆ ಆದಲ್ಲೆ. ಅದ್ ನಮ್ಮ ಜೂವನ ಹಿಂಡಿ ಬುಟ್ಟದೆ. ಬೊದ್ದಿರುನೂ ಸತ್ತಾಂಗಾದೆ.”

ಅಂಬೆನ ಕಣ್ಣೆನ ಮುಂದೆ ಸರೋವರಲಿ ನಡ್ಡ ಸಂಗತಿ ಎಲ್ಲಾ ಬಾತ್. ಅಲ್ಲಿ ಅವಿಬ್ಬೋರೇ ಇರಿಕಾಕನ ಅದ್ ಅರೆಬರೆ ಬಟ್ಟೆ ಉಟ್ಟ್‌ಕಂಡಿದ್ದರುನೂ ಅವ ಅಂವನ ಮೊನ್ಸನ ಹಾಳು ಮಾಡಿಕಂಡತ್ತೆ. ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಅದರ ಸೌಭದೇಸಕ್ಕೆ ಕರ್ಕಂಡೋಕೆ ಅವ ತಯಾರಿತ್. ಯಾರ ಮೊನ್ಸಗೂ ಬೇನೆ ಆಗದಾಂಗೆ ಮಾಡಿ, ಯಾರಿಗೂ ತೊಂದರೆ ಆಗದಾಂಗೆ ಅವನ ಕೈ ಹಿಡ್ಯಕೆ ಅದ್ ಮಾಡ್ವ ಪ್ರಯತ್ನನ ಅವ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಡತ್ತೆ. ಅವ ಅಂವನ ನೇರಲೇ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ವರ ಸೋಡಿ ಅಂಬೆಗೆ ಬೇಜಾರಾತ್. ಅದ್ ಹೇಳ್.

“ಸಾಲ್ವಭೂಪತೀ, ನಾ ಈಗಲೂ ಸಾ ನಿನ್ನ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡ್ಲೆ. ನಾನಿನ್ನ ಅಪಮಾನ ಮಾಡ್ಲೆನೋ? ನಾ ಭೀಷ್ಮರ ರಥನ ಹತ್ತಿದರ ನೀ ಅರ್ತಮಾಡಿಕಂಡಳಾಂತ ನಾ ತಿಳಿದ್ಲೆ. ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ದೀಕ್ಷೆ ಎಲ್ಲೊವ್ವುನೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಇಚಾರ. ಅವು ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪಂದಳೂ ಪ್ರಾಯಲಿ ದೊಡ್ಲೊವು. ಅವರ ರೂಪಕ್ಕೆ, ಶೌರ್ಯಕ್ಕೆ ನಾ ಮೊನ್ಸ ಕೊಟ್ಟೆ. ನನ್ನ ಮೊನ್ಸನ ಮೇಲೆ ಆಣೆ ಇಸಿ ಹೇಳ್ಲೆ ನಾ. ಮುಂದೆ ಮತ್ತೆ ಅಕರಿನ ಪ್ರೇಮಿ ನೀನೆ. ನಿನ್ನ ಗೆದ್ದ ಭೀಷ್ಮರ್ ನಮ್ಮ ರಥ ಹತ್ತಿಕೆ ಹೇಳಿಕನ ನಾ ನಿನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೊರ್ನ್ ಬಾಕೆ ಹೇಂಗೆ ಆದೆ? ಹಾಂಗೇನಾದರೂ ನಾ ಹೊರ್ನ್ ಬಾತಿದ್ದರೆ ಅವು ಅದರ ಅಪಮಾನಾಂತ ತಿಳ್ಕಂಬತಿದ್ಲೊ. ಸೊಂಯಂವರದ ಕಾಗ್ಗ ಸಿಕ್ಕದಕ್ಕೆ ಅವು ಸಿಟ್ಟಾದೊವು. ಅಪ್ಪ ಹಾಂಗೆ ಅಪಮಾನ ಮಾಡ್ತ ಮಗಳ್ ಹೀಂಗೆ ಅಪಮಾನ ಮಾಡ್ತಾಂತ ಅವರ ಕೋಪ ನೆತ್ತಿಗೇರಿ ನೆತ್ತರ್‌ನ ಕೋಡಿನನೇ ಹರ್ಸತಿದ್ಲೊ. ಆಗ ನಿಂಗೇ ಏನಾದರ್ ಆಗಿ, ನಾ ನಿನ್ನ ಕಳ್ಳಂಡನೇಂತ ತಿಳ್ಕೊ ನಾ ನಿನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಬಾತ್ಲೆ.”

ಬಾಯಿ ಒಣ್‌ಂಗಿಕಂಡ್ ಬಾಕಾಕನ ಅಂಬೆ ಮಾತ್‌ನ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಹಂಇ ನೀರ್ವ ಕುಡ್ಡದ್ ಮಾತ್‌ನ ಮುಂದರಿತ್. “ಸಕ್ತಿನೇ ಪಂತ ಆಗಿದ್ದ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ಯಾವ ಕ್ಷತಿಯ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟದೆ? ಇದರೆಲ್ಲಾ ಏಚನೆ ಮಾಡಿನೇ ನಾ ಭೀಷ್ಮನ ರಥನ ಹತ್ತಿದ್. ಭೀಷ್ಮರ್ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯನ ಬುಡೊವು ಅಲ್ಲಾಂತ ಗೊತ್ತಿದ್ದರುನೂ ಪಂತಲಿ ಗೆದ್ದಂವನೇ ನನ್ನ ಗಂಡ ಆಕೂಂತ ಹಟ ಹಿಡ್ಲೆ. ವಿಚಿತ್ರವೇರ್ಯಂಗಾಗಿ ಅವು ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ಬಂದದ್ ಧರ್ಮ ಅಲ್ಲಾಂತ ಅವ್ಕೆ ತೋರಿ ಕೊಟ್ಟಿ. ಮೊದ್ಲೆ ಆಗುವ ಮೊನ್ಸ ಇದ್ದ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಧರ್ಮ ಪ್ರಕಾರಲಿ ನನ್ನ ಮೊದ್ಲೆ ಆದೂಂತ ವಾದ

ಮಾಡ್ತೆ. ನನ್ನ ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿನ ಅವೈ ಅರ್ತ ಮಾಡ್ತಿ, ಅವಾಗಿಯೇ ನನ್ನ ನಿನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಕಳ್ಳಿ ಕೊಡುವಾಂಗಿ ಮಾಡ್ತೆ. ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ನಂಗಿ ಇದ್ದ ಕಲ್ಮಸ ಇಲ್ಲದ ಪ್ರೀತಿಂದಾಗಿ ಉಟ್ಟ ಸೀರೆಲೇ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಂದ ಬಾಳ ದೂರಲಿರುವ ಈ ಸೌಭದೇಸಕ್ಕೆ ಬಂದ್ ಬುಟ್ಟಿ. ಶೌರ್ಯದ ನೀ ಮಾಡದರ, ನಿಂಗಿ ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ಕಾಶೀ ರಾಜಂಗಿ ಯಾವ ರೀತಿನೂ ತೊಂದರೆ ಆಗದಾಂಗಿ ನಿನ್ನ ಅಂಬೆ ಮಾಡಿ ತೋರ್ಪಿಟ್ಟು. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತೀ, ಅಂಬೆ ತೊಪ್ಪು ಮಾಡ್ತೆ. ನನ್ನ ನೀ ಬುಟ್ಟಿ ಹಾಕ್ತೆ.”

ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಮೊನ್ನೆಗೆ ಅಂಬಿನ ಮಾತ್ ಗ ನಾಟದೊ. ಅದೈ ಬಿರ್ನ್ ಮಾತ್ ಗಳ ಹೇಳ್ವಕ್ಕೆ ಅವಂಗಿ ನಾಚಿಕೆ ಆತ್. ನನ್ನ ರಥನ ಎರಿನೀಂತ ಭೀಷ್ಮ ಹೇಳಿಕಾಕನ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಯಾರ್ಂದಳೂ ಅದರ ತಡ್ಯಕಾತ್. ತಡ್ಯಕೆ ಹೋದ ಅವನೂ ಗೆಲ್ಲಿಕಾಕನ ಭೀಷ್ಮಂಗಿ ಆ ಮೂರನ ಗೂಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ಹಕ್ಕ್ ಬಾತ್. ಆ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಆ ಮೂರು ಗೂಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ಭೀಷ್ಮಂಗಿ ಗೆದ್ದ ಹಕ್ಕ್ ಇತ್. ಆಗ ಎಲ್ಯಾರ್ ಅಂಬೆ ಅವನ ಹಕ್ಕಲೆ ಬಾತಿದ್ದರೆ ಭೀಷ್ಮ ಸುಮ್ಮಂಗಿರಿತ್ತೆ. ಅವನ ಕೊಂದರ್ ಅಂಬಿನ ಬಲಾತ್ಕಾರದ ಅವನ ರಥ ಹತ್ತಿಸಿಕಂಡ್ ಹೋಗಿತ್. ಪಂತದ ಪ್ರಕಾರ ಅದ್ ಅಧರ್ಮ ಆದ್. ಬಯಸಿ ಬಂದ ಹೆಣ್ಣಿನ ಅವನ ಕಣ್ಣಾರ್ಗೆನೇ ಅವಂದ ಬಲಶಾಲಿ ಆದವ ಒಬ್ಬ ಬಲಾತ್ಕಾರದ ರಥ ಹತ್ತಿಸುದರ ನೋಡಿಕಂಡ್ ನಿಲ್ಲದರ್ಂದ ಗಂಡ್ಗೆ ಸಾಯುದೇ ಒಳ್ಳದ್. ಭೀಷ್ಮನ ರಥನ ಅಂಬೆ ಹತ್ತುದರ ಅವಂದ ನೋಡಿಕೆ ಆತ್. ಭೀಷ್ಮ ಅಂಬಿನ ಅವನ ಹಕ್ಕಲೆ ಹೋಕೆ ಬುಟ್ಟರುನೂ, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿ ಅವಂಗಿ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕ್ತಿದ್ದೊ. ಕಾಡ್ ಮೊಯಿಸರ ರಾಜನ ಮುಗ್ಗಿಕೆ ಸಿಕ್ಕುವ ಈ ಸಂದರ್ಬನ ಅವು ಬುಡ್ತಿತ್ತೆ. ಹಿಂದಿನ ದಿನನೇ ಅಂಬೆ ತನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೊರ್ಪ್ ಬರಕಾಗಿತ್ಂತ ಅವನ ಮೊನ್ನಿಗಾತ್. ಇಲ್ಲರೆ ಪಂತ ನಡ್ಯಕೆ ಮುಂದೆ ಅದರ ಇಸಯನ ಅಪ್ಪಂಗಿ ತಿಳ್ಳತಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾಗಿತ್ತೇನೋ?

ಹಾಂಗಿ ಏಚನೆ ಮಾಡಿ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಹೇಳ್ತ. “ಅಂಬೇ, ಅಂದ್ ಸರೋವರಲಿ ನಿನ್ನ ಸುರುನ ಸಲ ನೋಡಿಕಾಕನ ಸೌಭಕ್ಕೆ ನನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಬಾಂತ ಕರ್ತೆ. ಏನೇನೋ ಕುಂಟುನೆಪನ ನೀ ಹೇಳ್ತೆ. ಅಂದೇ ನೀ ಬಾತಿದ್ದರೆ ಈಗ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹುಟ್ಟಿತ್ತೆ. ಅದಾತ್, ಹೋಗಲಿ ಅರಮನೆಗೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿ ನಡ್ವದರ ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪಂಗೋ, ಅಪ್ಪಂಗೋ ಹೇಳ್ತಿದ್ದರೂ ಹೀಂಗಾಗ್ತಿತ್ತೆ. ಇದರ ಯಾವ್ದರನೂ ನೀ ಮಾಡದ ಕಾರ್ಲ ನಾ ಭೀಷ್ಮಂದ ಅಪಮಾನ ಪಡ್ತೆ. ಪಂತಲಿ ಗೆಲ್ಲಿಕಾಗದ ನಾ ಈಗ ನಿನ್ನ ಮೊದ್ಲೆ ಆದು ಅಧರ್ಮ ಆದೆ. ಧರ್ಮದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕಡೆಗಿಟ್ಟರೂ ಈಗ ನೀ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಮೆಚ್ಚಿದ ಅಂಬೆ ಅಲ್ಲ. ಭೀಷ್ಮ ಗೆದ್ದ ಅಂಬೆ. ನಿನ್ನ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿ ಆಗಿ ನಾ ಮಾಡಿಕಂಬೊದ್ಲೆ. ನನ್ನ ದಾರಿ ನಂಗಿ, ನಿನ್ನ ದಾರಿ ನಿಂಗಿ.”

ಅಂಬೆ ಕೂಡ್ಲೆ ಮಾರುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟತ್ “ಸಾಲ್ವಭೂಪತೀ, ನೀ ಹೇಳ್ವಾಂಗಿ ಮಾಡಿಕೆ ಆದೇನೋಂತ ಏಚನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡ್. ಸೊಂಯಂವರಕ್ಕೆ ಸತ್ತಿನೇ ಪಂತಾಂತ ಅಪ್ಪ

ಹೇಳಿಕಾಕನನೇ ನಾ ನನ್ನ ಸ್ವತಂತ್ರನ ಕಳ್ಳಂಡಂವಳ್. ನಿನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ನಾ ಸರೋವರಂದಳೇ ಹೊರ್ದ ಬಾತಿದ್ದರೆ ಇಡೀ ದೇಸದ ರಾಜ, ಮಹಾರಾಜರ್‌ಗ ನಿನ್ನ ಸುಂಮಂಗೆ ಬುಡ್ತಿದ್ದನೋ? ನಿನ್ನ ಕೊಂದ್ ಬುಡ್ತಿದ್ದೊ. ಸೊಂಯಂವರದ ವಿಧಿವಿಧಾನನ ಒಮ್ಮೆ ಗೊತ್ತಾ ಮಾಡ್ ಮೇಲೆ ಅದರ ಮಾರಿಕೆ ಅಪ್ಪಂಗಾಗಲೀ, ಅವ್ವಂಗಾಗಲೀ ಸಾದ್ಯ ಆಗ್ತಿತ್ತೋ? ಇದೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಮೇಲೆ ನಾ ಸರೋವರಲಿ ನಿನ್ನ ನೋಡ್ತರ ಅಕ್ಕೆ ತಿಳ್ಳಿ ಏನ್ ಪ್ರೋಜನ? ನಡ್ಡ ಇಸಯ ಎಲ್ಲಾ ನಿಂಗೆ ತಿಳ್ಳರುನೂ ನೀ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ತೊಪ್ಪುನ ಹೊರಿಯ. ನೀ ಕಾವಲ್ಗಾರನ ಕಣ್ಣೊಪ್ಪುಸಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದದೇ ತೊಪ್ಪು. ನೀ ದೊಡ್ಡ ಈಜಂವಾಂತೇಳ್ವ ಹಂಕಾರ ಸರೋವರಲಿ ಈಜಿಕಂಡಿದ್ದ ನನ್ನ ಹಕ್ಕಲೆ ಬಾವ ಹಾಂಗೆ ಮಾಡ್. ನಂಗೆ ಗಂಡ್‌ನ ಮೇಲೆ ಮೊನ್ನ್ ಆದೇ ನಿನ್ನ ನೋಡ್ಡ ಮೇಲೆ. ಅಂದ್ ನೀ ನನ್ನ ಜೂವನಲಿ ಬಾರದಿರಿದ್ದರೆ, ನಾ ಹೀಂಗೆ ಇಂದ್ ನಿನ್ನ ಹಕ್ಕಲೆ ಬಾವ ಪೌಸಂಗನೇ ಬಾತಿತ್ತೆ. ತಂಗೆಕಳ ಹಾಂಗೆ ನನ್ನ ಹಣೆ ಬರನೇ ಹೀಂಗೆಂತ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ರಾಣಿ ಆಗ್ತಿದ್.

ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಹೇಳ್ತ್, “ನಾ ಅಂದ್ ಉಪವನನ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡ್ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ. ನನ್ನ ಕುದ್ರೆಗೆ ನೀರ್ ಕುಡ್ಯಕಿಂದ ಸೇಂಕ್‌ತಿದ್ಲೊ. ನಂಗೆ ಸಾ ದಣ್ಣ ಆಗಿತ್ತ್. ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಪ್ರತಾಪಸೇನ ದಾರಿಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕುಡ್ಯವ ನೀರ್ ಸಿಕ್ಕುವಾಂಗೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ದರೆ ನಾ ಉಪವನಕ್ಕೆ ಬಾತಿತ್ತೆನೋ ಏನೋ? ಸರೋವರಲಿ ಗಂಡುಡ್ಗೆ ಹಾಕಂಡ್ ಈಜಂವ ಗಂಡ್‌ಂತಳೇ ನಾ ಗ್ರೇಸಿದ್. ದೂರಂದ ಯಾರಾಂತ ಗುರ್ದ ಹಿಡ್ಯಕೆ ಆಗ್ತಿತ್ತೆ. ಈಜುದೂಂತೇಳ್ವ ನಂಗೆ ಪ್ರಾಣ. ನನ್ನ ಹಾಂಗೆ ನೀಂತ ಗ್ರೇಸಿ ನಿನ್ನ ಸ್ನೇಹ ಪಡ್ಯಕೆ ನಾ ನಿನ್ನ ಹಕ್ಕಲೆ ಬಂದೆ. ದಂಡಲಿ ಹೆಣ್ಣುಡ್ಗೆ ಇರ್ದಿದ್ದರೆ ನಾ ಹಾಂಗೆ ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಇಳ್ಳತಿತ್ತೆ. ಸರೋವರಲಿ ಈಜುದು ಹೆಣ್ಣೊಂತ ಗೊತ್ತಾದ ಕೂಡ್ಲೆ ನಾ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿ ತಿರ್ಗ ಹೊರ್ದೆ. ಆದರೆ ನೀನೇ ನಿನ್ನ ದರ್ಪದ ಮಾತಂದ ನನ್ನ ತಡ್ಡವು. ನೀ ನನ್ನ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕಂಡ್, ಅಸ್ತ್ ಹೊತ್ತ್ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡದೆ ಇರ್ದಿದ್ದರೆ, ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮಲಿ ನಾ ಸೋಲಿಕಾಕನ ನಂಗೆ ಬೇನೆ ಆಗ್ತಿತ್ತೆ. ನೀ ಭೀಷ್ಮನ ರಥನ ಹತ್ತಿದ್ ನಂಗೆ ಅಪಮಾನಾಂತ ತಿಳ್ಳಿದ್ ನಾ ಬೇಜಾರ ಪಡ್ತಿತ್ತೆ. ತೊಪ್ಪು ಮಾಡ್ವು ನೀ. ಸುಮ್ಮಂಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ತೊಪ್ಪುನ ಹೊರ್ನ್ಬಡ.”

ಅಂಬೆ ತಗ್ಗಿದ ದನಿಲಿ ಹೇಳ್ತ್. “ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ನೊಡುಲಿ ಬೆಳ್ಳ ಪ್ರೀತಿಗೆನೀ ಗಂಡ್, ನಾಹೆಣ್ಣ್ ಆಗಿ ಇದ್ದದೇ ಕಾರ್ಲ ಗಂಡ್ ಹೆಣ್ಣ್‌ನ ನೊಡುಲಿ ಬೆಳ್ಳವ ಪ್ರೀತಿನ ತೊಪ್ಪಾಂತ ಹೇಳಿಕೆ ಆದುಲ್ಲೆ. ಅದ್ ಪ್ರಕೃತಿನ ರೀತಿ. ನಾವಿಬ್ಬೊರು ಆ ಸರೋವರಲಿ ನೋಡ್ಡ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ. ನಾವು ಪ್ರಕೃತಿನ ಕೂಸುಗ. ಇದರಲ್ಲಿ ತೊಪ್ಪು ಮಾಡ್ತೊವು ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ್. ಆದರೆ ಅವು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟ್ದ್ ನಿನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಗೌರವಂದ ನನ್ನ ಕಳ್ಳಿ ಕೊಟ್ಟೊಳ್ಳೊ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅವು ಮಾಡ್ ತೊಪ್ಪು ಕಳ್ಳಿ ಹೋತ್. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ, ನಿನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತಾಡ್ ಮೇಲೆ ನಾ ನಾ ಆಗಿನೇ ಇತ್ತೆ. ನಿನ್ನ ಸರೀರದ ಒಂದ್ ಬಾಗ ಆದೆ. ನನ್ನ ಮೊನ್ಸಲಿ ಇಡೀ ನೀನೇ ತುಂಬಿಕಂಡಿದ್ದ. ಒಬ್ಬಂಗೆ

ದೇಹನ ಇನ್ನೊಬ್ಬಂಗೆ ಮೊನ್ನಿನ ಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷೆಂದ ನನ್ನ ಬುಡ್ಡೆಗೊಳ್. ನಾ ಎಲ್ಲಿನೂ ತೊಪ್ಪಿದ್ ನಡ್ತಿಲ್ಲೆ. ನಾ ತೊಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಎದ್ ನಿತ್ ಮಾತಾಡಿಕೆ ನಂಗೆ ಆಗ್ತಿತ್ತೋ? ಆ ಸರೋವರಲೇ ಅಂಬೆ ಮೊನ್ನಲೇ ನಿನ್ನ ಒಪ್ಪಿಕಂಡುಟ್ಟು. ಈಗ ನೀ ನನ್ನ ನಿನ್ನ ಹೆಣ್ಣಿನ ಆಗಿ ಮಾಡಿಕ. ಹೆಣ್ಣಿನ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಗೆಲ್ಲೊಕೊಂತೇಳ್ ಪಾಟ ಜನಕ್ಕೆ ನಿನ್ನಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗಲಿ. ಹೆಣ್ಣಿನ ಭೋಗದ ವಸ್ತುಂತ ಹೇಳ್ವ ಇಡೀ ಆರ್ಯವರ್ತದ ಜನಂಗಳಿಗೆ ಪ್ರೀತಿನ ಬೆಲೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿ.”

ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ವಿಚನೆ ಮಾಡ್ಲೆ. ನಾ ಮತ್ತೆ ಅಂಬೆ ಇಬ್ಬೊರು ಒಬ್ಬಂದೊಬ್ಬ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡ್ಲೊವು. ಅದ್ ತೊಪ್ಪುನೂ ಅಲ್ಲ. ಎಲ್ಲನೂ ನಾವು ನೆಂದ ಹಾಂಗೆ ನಡ್ಯತಿದ್ದರೆ ಈಗ ಅದ್ ನನ್ನ ರಾಣಿ ಆಗಿರ್ತಿತ್. ಭೀಷ್ಮ ಬಂದ್ ಎಲ್ಲಾ ಹಾಳ್ ಮಾಡ್. ತೊಪ್ಪು ಅವಂದ್. ಆದರೆ ತೊಪ್ಪು ಅವಂದನೆ? ಆರ್ಯವರ್ತದ ಬೇರೆ ಯಾವ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ರಾಜನೂ ಪ್ರೇಮನ ಗೌರವಿಸಿ ಅಂಬೆನ ಹೀಂಗೆ ಕಳ್ಳಿ ಕೊಡ್ತೆ. ಹಾಂಗಾರೆ ತೊಪ್ಪು ನಡ್ಲದ್ ಯಾರ್ಂದ? ಕಾಶೀರಾಜ ನನ್ನ ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಂಸಾಂತ ದೂರನೇ ಇಸಿತ್. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನವರನೂ ಬಾಕೆ ಹೇಳ್ತಿಲ್ಲೆ. ಗಂಡ್ ಮಕ್ಕ ಇಲ್ಲದ ಕಾಶೀರಾಜ ಮಗಕ್ಕಳ ಯಾರ್ ಮೊದ್ಲೆ ಆದವನೋ ಅವೇ ಮುಂದೆ ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜ ಆದವೆ. ರಾಜ್ಯ ಭಾಗ ಆಗಿ ಬಲ ಇಲ್ಲದೆ ಆದು ಬೇಡಾಂತ ತನ್ನ ಮೂರ್ಖನ ಮಗಕ್ಕಳ ಒಬ್ಬಂಗೆ ಮೊದ್ಲೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡಿಕ ರಾಜ ನೋಡ್. ಒಟಾರೆ ಆಗಿ ನೋಡ್ಲೆ ಇದ್ ತೊಪ್ಪುಂತ ಕಾಂಬೊದಿಲ್ಲೆ. ಭೀಷ್ಮ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಬಲ ಇಲ್ಲದ ರಾಜ ಆದಕ್ಕಾರ್ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಅಳ್ಳ ಆದು, ಸುಲಬಲಿ ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ಹೋದು ಪ್ರತಾಪಸೇನಂಗೆ ಇಷ್ಟ ಇಲ್ಲದರ್ಂದ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಯೊವ್ವ ಸೊಂಯಂವರಕ್ಕೆ ಬಾಕೆ ಕಾಗ್ಲೆ ಕಳ್ಳಿತ್ತೆ. ಕಾಗ್ಲೆ ಬಾತ್ಲರೂ ಭೀಷ್ಮ ತಮ್ಮಂಗಾಗಿ ಬಾತ್. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಬಾತಿದ್ದರೆ ಅವನ ಒಂದೇ ನಿಮ್ಮಲಿ ಗೆಲ್ತಿದ್ದೆ. ಭೀಷ್ಮನೇ ಬಂದ್ಬುಟ್ಟತ್. ಹಾಂಗೆ ಬರದಿದ್ದರೆ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಬಲ ಇಲ್ಲದಾಗಿ ಬೇರೆ ರಾಜರ್ಗಳ ಪಾಲಾದೆ ಮತ್ತೆ ಅದ್ಲೆ ತಾನೇ ಕಾರ್ಣಕರ್ತ ಆನೇಂತ ಭೀಷ್ಮ ಹೆದ್ರಿರೋಕು. ನನ್ನ ಹಾಂಗೆ ಬೀಷ್ಮನ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ಬಾಕೆ ಮಾಡ್ಲೆ ಸ್ವಾಭಿಮಾನ. ಅವಂದ್ ಒಂದಿಸ್ಸೂ ಸ್ವಾರ್ತ ಇಲ್ಲದ ಸ್ವಾಭಿಮಾನ. ಕಾಶೀ ರಾಜ ನನ್ನನ ಮತ್ತೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ದೂರ ಇಸಿದ್ ಮಗಕ್ಕಳ ಅಪ್ಪನ ಸ್ತಾನಲಿ ನಿತ್ ನೋಡ್ಲೆ ತೊಪ್ಪಾದುಲ್ಲೆ. ನನ್ನ ಮತ್ತೆ ಅಂಬೆನ ಪ್ರೀತಿನೂ ಯಾರ್ ಸಾ ತಪ್ಪುಂತ ಹೇಳಿಕಿಲ್ಲೆ. ನಾ ಆಗಲಿ, ಭೀಷ್ಮ ಆಗಲಿ ಸ್ವಾಭಿಮಾನಂದ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ಹೋದುನೂ ತೊಪ್ಪು ಅಲ್ಲ. ನಂಗೆ ಭೀಷ್ಮನ ಗೆಲ್ಲಿಕೆ ಆಗಿದ್ದರೆ ಯಾವ ಪ್ರಸನ್ನನೂ ಬಾಕಿತ್ತೆ ಭೀಷ್ಮ ಗೆದ್ದದ್ ನನ್ನ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ. ಅಂಬೆನನೂ. ಆರ್ಯವರ್ತದ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ, ಮಹಾರಾಜರ್ಗಳ ಎದ್ ಭೀಷ್ಮ ಗೆದ್ದತ್. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಅಂಬೆನ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಬೊದ್ ಹೇಂಗೆ?

ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ದನಿ ತಗ್ಗಿಸಿ ಹೇಳ್ಲೆ, “ರಾಜಕುಮಾರಿ, ನಾ ಯಾರ ಮೇಲೆನೂ

ತೊಪ್ಪುನ ಹೊರ್ದು. ಈ ಪ್ರಕರಣಲಿ ಸೇರ್ದವು ಎಲ್ಲಾ ಅವರವ್ರ ನಡೋಳ್ಗೆ ಅವರ್ದೇ ಆದ ಸಮರ್ತನೆ ಇದ್ದದೆ. ಇಡೀ ಪ್ರಕರಣ ಒಂದು ನಾಟಕ ಇದ್ದ ಹಾಂಗೆ. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಸೂತ್ರದ ಬೊಂಬೆಗ. ನಂಗೆ ಈಗ ನೆಂಪಾದೆ. ನಮ್ಮ ಸುರುನ ನೋಡುಟ ನೆನ್ನಿಕಂಡೆ ನಿಂಗೆ ಅರ್ತ ಆದು. ಹಾಂಗೆ ಸರೋವರಲಿ ನೋಡ್ವ ಹೆಣ್ಣೆ ಗಂಡ್ ಈ ಲೋಕಲಿ ನಾವು ಮಾತ್ರ ಆಗಿರೋ. ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಕಸ್ತಕ್ಕೆ ಅದೇ ಕಾರ್ಣ ಆದೆ. ಹಾಂಗೆ ನಾವು ನೋಡಿಕಾಕನ ನಮ್ಮ ಇಬ್ಬೊರೊಳಗೆ ಪ್ರೀತಿ ಹುಟ್ಟದೆ ಇರಿದ್ದರೆ, ನೀ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಅಂತಃಪುರಲಿ ಇರಿದ್ದೆ. ನಿನ್ನ ಗೆದ್ದಂವ ಭೀಷ್ಮ. ಧರ್ಮ ಪ್ರಕಾರ ನೀ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಸೇರ್ದವು, ಗೆದ್ದಂವ ನಿನ್ನ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕಾದರ್ ಕೊಡಕ್. ಅದರ ದೇಸದ ಜನ ಅಧರ್ಮಾಂತ ತಿಳ್ಳೊದುಲ್ಲೆ. ಪ್ರೇಮನೇ ದೊಡ್ಡದಾಂತ ಲೋಕ ಇನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಕಂಡಲ್ಲೆ.”

ಅಂಬೆನ ಮೋರೆ ಕಪ್ಪಾಕಂಡ್ ಬಾತ್. ಪಂಡಿತ ದೇವಿಚರಣದಾಸ ಆಗಂದ ಚಡಪಡ್ನತಿತ್. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಗೂ ಈ ಪ್ರಕರಣನ ಬೇಗ ಮುಗ್ಗೊಕೂಂತ ಆತ್. ಅವ ಮಾತ್ ಮುಂದರಿತ್. “ನಿನ್ನ ಮೊನ್ನನ ತಿಳ್ವ, ಗೌರವಂದ ಭೀಷ್ಮ ನಿನ್ನ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳ್ಳಿಕೊಟ್ಟೊಳೊ. ಆ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವ್ವ ಪ್ರೇಮದ ಬೆಲೆ ತಿಳ್ಳುಟು. ದೇಸದ ಬೇರೆ ರಾಜರ್ಗ ಹೀಂಗೆ ಮಾಡ್ತೆ. ದಯಾಮಾಡಿ ನೀ ನನ್ನ ಮಾತ್ ಅಪಾರ್ತ ಮಾಡ್ತೆ. ನನ್ನ ಪ್ರಕಾರ ನೀ ಈಗ ಸೌಭದೇಸಕ್ಕೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿ ನೀಡ್ವ ಭಿಕ್ಷೆ. ಈ ಸಿಂಹಾಸನಲಿ ನೀನೂ ಕುದ್ದ ಕಂಡಿರಿದ್ದರೆ ನಿಂಗುನೂ ಹಾಂಗೆ ಕಾಂಬತಿತ್. ನಿನ್ನ ಮೇಲೆನ ಪ್ರೀತಿಂದ ನಾ ನನ್ನ ಸ್ವಾಭಿಮಾನನ ಬದಿಗಿಸುವೆ ಆದರೆ ನನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳ ಕಣ್ಣಲಿ ನಾ ಏನಾಂವೆ? ಇದರ ನೀ ಏಚನೆ ಮಾಡ್. ಭೀಷ್ಮ ಉದಾರ ದಾನ ಮಾಡ್ವ ಹೆಣ್ಣಿನ ಸೌಭದೇಸದ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿ ಮಾಡ್ವರ ನನ್ನ ಪ್ರಜೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಕಿಲ್ಲೆ. ಇಡೀ ಸಭೆಲಿ ಯಾರಾದರೊಬ್ಬ ಮಾತಾಡ್ವನೋ ನೋಡು? ಸೂಂತ ಸಕ್ತಿಂದ ಹೆಣ್ಣಿನ ಗೆಲ್ಲಿಕಾಗದಂವನ ಗಂಡಾಂತ ಯಾರ್ ತಿಳ್ವವೆ? ರಾಜಕುಮಾರಿ, ಇನ್ನ ಚರ್ಚೆ ಬೇಡ. ನಿನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತಾಡ್ವ ಹಳೆ ಗಾಯಕ್ಕೆ ಬರೆ ಎಳ್ಳಾಂಗಾದೆ. ದಯಮಾಡಿ ಹೊರ್ದಾದ್ ಹೋಗ್. ಎಲ್ಲಿಯಾದರ್ ಸುಕಲಿ ಬಾಳ್.”

ಸಾಲ್ವ-ಅಂಬೆನ ಮಾತ್ ನ ನೊಡುಲಿ ತಾನ್ ಕಳ್ಳ ಹೋನೇಂತ ಪುರೋಯ್ತ ದೇವಿಚರಣದಾಸಂಗೆ ಗೊತ್ತಾತ್. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಮಾತ್ ನ ಕೇಳ್ವ ಮೇಲೆ ಇನ್ನ ಇಂವ ಅಂಬೆನ ಒಪ್ಪಿಕಂಬಕಿಲ್ಲೇಂತ ತಿಳ್ವತ್. ಈಗ ಅಂವ ನೊಡುಲಿ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿದೆ. “ಅಂಬೇ, ನಿನ್ನಸೌಭದೇಸಕ್ಕೆ ಕರೊಂಡೋಗಿ ಬುಡಿಕೆ ಆಚಾರ್ಯ ಭೀಷ್ಮರ್ ನಂಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡ್ಕೊಳೊ. ಅದರ ನಾ ಮಾಡ್ಕಳೆ. ನಿನ್ನ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಕೈಗೆ ಕೊಡ್ವ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಕೆಲ್ವ. ಇನ್ನ ನಾ ಇಲ್ಲಿರ್ದರಿ ಅರ್ತ ಇಲ್ಲೆ. ನಾ ಇನ್ನ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೋಕು. ನನ್ನಂತಾ ಪಂಡಿತರ ಬರಿಕೈಲಿ ಕಳ್ಳುದು ಶಾಸ್ತ್ರ ಒಪ್ಪಿಕಿಲ್ಲೆ.”

ಪುರೋಯ್ತ ದೇವಿಚರಣದಾಸ ಅಕೆರಿಗೆ ಹೇಳ್ವ ಮಾತ್ ತನಿಗೆ ತಾಂಗಿಕೆ ಹೇಳಿರೋಕೂಂತ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಗಾತ್. ಅಲ್ಲದೇ ಈ ಅವಸ್ತಲಿ ಅಂಬೆಗೆ, ಅಂವಂಗೆ ಎಂತದರ ಕೊಡಿಕೆ ಆದೆ? ಪಂಡಿತ ದೇವೀಚರಣದಾಸನ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಸಮ್ಮಾನ

ಮಾಡ್ತೆ. “ಸೋಮಿಾ ಚತುರ್ವೇದಿಗಳೇ, ಅಂಬೆಂದ ನೀವು ಈಗ ಎಂತದರನೂ ಪಡ್ಕಂಬಕೆ ಆದ್ಲೇಂತ ನಾ ನೆನ್ನಿನೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ತಿರ್ಗಹೋದ ಮೇಲೆ ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ್ ನೀವ್ ಏನಾದರ್ ಕೊಡದೆ ಇದ್ದವನೋ? ನಿಮ್ಮಂತಾ ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರ್ ಸೌಭಕ್ಕೆ ಕಾಲ್ ಇಸುದು ಇದೇ ಸುರು. ವಿದ್ವಾಂಸರ ಬರಿಕ್ಕೈಲಿ ಕಳ್ಳುದು ಅಧರ್ಮ ಆದೆ. ಎಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವಿಜಾನೆನ ಅಧ್ವರ್ಕ್ಕರ್? ಈ ಚತುರ್ವೇದಿಗಳಿಗೆ ಐದ್ ನೂರ್ ಚೆನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳ ಕೊಟ್ಟ್, ಪಟ್ಟಿ ಸಾಲ್ ಹೊದಿಸಿ ಗೌರವಂದ ಕಳ್ಳಿ ಕೊಡಿನಿ”

ಪುರೋಯ್ತು ದೇವಿಚರಣದಾಸ ಅದರ ತಕಂಡ್ “ಇಷ್ಟಾರ್ಥ ಸಿದ್ಧಿರಸ್ತು, ಲೋಕಾ ಸಮಸ್ತ ಸುಖಿನೋಭವಂತು”-ಎಚಿದ್ ದ್ ಹರಿಹೊರ್ದತ್. ಆಗ ಸಾಲ್ವಭೂಪತಿ ಹೇಳ್ತ್. “ಚತುರ್ವೇದಿಗಳೇ, ಅಂಬೆ ಮತ್ತೆ ನಿಮ್ಮನ ಗಡಿ ಮುಟ್ಟಿ ನಮ್ಮ ರಥ ಕರ್ಕಂಡೋದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹೇಂಗೂ ನಿಮ್ಮ ರಥ ಉಟ್ಟಲೇ? ಹಸ್ತಿನಾವತಿಯಿಂದ ಬಂದದ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೇ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಲಿ.”

ಈ ಮಾತ್ ನ ಕೇಳಿ ಪುರೋಯ್ತು ದೇವಿಚರಣದಾಸ ಅಯ್ಯನ ಮಂಡೆ ನಾ ಈಗೇನ್ ಮಾಡಲಿ? ಭೀಷ್ಮರ್ ಅಂಬೆನ ಸಾಲ್ವಭೂಪತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿಕೆ ನನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಕಳ್ಳಿದ್. ಈಗ ಇಂವ ಹೀಂಗೆ ಹೇಳ್ತೆ. ನಾ ಇದರ ತಿರ್ಗ ಭೀಷ್ಮನಕ್ಕಲೆ ಹೇಂಗಿ ಕರ್ ಕೊಂಡೋದು? ಇಂವ ನನ್ನ ಇಕ್ಕಟ್ಟಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿತಲೇಂತ ವಿಚನೆ ಮಾಡಿ ಸಮ್ವಾನದ ಸೊರಲಿ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಗೆ ಹೇಳ್ತೆ. “ರಾಜಾ ನಾ ನಾಕ್ ವೇದನ ಅರ್ಪದ್ ಕುಡ್ಡಂವ. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ತಿಳ್ಕಂಡಂವ. ಭೀಷ್ಮ ಗಿಡ್ಡ ಅಂಬೆನ ಸಾಲ್ವ ಒಪ್ಪುಸಿಕಂಬೊದು ಅಧರ್ಮ ಆದರೆ ನಾ ಇದರ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿ ಕರ್ಕಂಡ್ ಬಾತಿತ್ತೆ. ಇದ್ ಯಾವ ತೊಪ್ಪುನನೂ ಮಾಡ್ತಲ್ಲೆ. ಸುಕನ ಭೋಗನ ಒಪ್ಪುವವಳ್ ಆಗ್ಗಿದ್ದರೆ ಮೊನ್ಗೆ ಹಿಡ್ತಿದಂವನ ಮೊದ್ಲೆ ಆಕೇಂತ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಾತಿತ್ತೆ. ಇಂದ್ರಂದ ಕೆಟ್ಟ ಹೋದ ಅಹಲೈನ ಗೌತಮರ್ ಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡ್ಲೊ. ಅಹಲೈ ದೊಡ್ಡ ಪತಿವ್ರತೆ ಎಂತ ಲೋಕ ಅದರ ಕೊಂಡಾಡ್ತೆ. ಗುರು ಬ್ರಹ್ಮಸ್ತಿ ಆಚಾರ್ಯರ ಹೆಣ್ಣ್ ತಾರೆ ಚಂದ್ರನ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡ್ತಿಲ್ಲೆನೋ? ಅದರ ಲೋಕ ತೊಪ್ಪಾಂತ ಹೇಳ್ತಲ್ಲೆ. ಅಂಬೆ ನಿನ್ನನ ಬುಟ್ಟ್ ಮೊನ್ಗಲಿ ಬೇರೋವ್ಕ ಸ್ತಾನ ಕೊಟ್ಟತ್ತೆ. ರಾಜಾ, ನೀ ತೊಪ್ಪು ಮಾಡಿಯ. ಒಬ್ಬ ಹಿರಿ ಮೊಂಯಿಂಸ ಆಗಿ ನಾ ಹೇಳ್ತೆ. ಈ ಅಂಬೆನ ಕೈ ಬುಡ್ಡದೆ. ಅದ್ ತೊಪ್ಪಾದೆ. ರಾಜ ಮಾಡುವ ತೊಪ್ಪು ಮುಂದೆಗೆ ಇಡೀ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಕಂಟಕ ಆದೆ.”

ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ತಲೆ ಕೊಡ್ತಿ ಹೇಳ್ತೆ. “ಚತುರ್ವೇದಿಗಳೇ, ನಾ ಗೌತಮ ಮತ್ತೆ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ತಿ ಆಚಾರ್ಯರಸ್ ದೊಡ್ಡಂವ ಅಲ್ಲ. ಹೇಂಗಿ ವಿಚನೆ ಮಾಡುನೂ ಇದ್ ನಂಗೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಭಿಕ್ಷೆನ ಹಾಂಗೆ ಕಂಡದೆ. ಒಂದ್ ಹೆಣ್ಣಾಗ್ಗಿ ನಾ ನನ್ನ ಸ್ವಾಭಿಮಾನನ ಬಲಿಕೊಡಿಕೆಲ್ಲೆ.”

ಅಂಬೆಗೆ ಈಗ ತಾನ್ ಸೋತ್ ಹೋದೇಂತ ಗೊತ್ತಾತ್. ಕಡೆ ಗಳ್ಳಲಿ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನಾಂತ ಅದ್ ಹೇಳ್ತೆ. “ಸಾಲ್ವಭೂಪತೀ, ಸೌಭದೇಸ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಭೀಕ್ಷೇಂತ

ಏಕೆ ತಿಳ್ಳೋಕು? ಪ್ರೀತಿಗಾಗಿ ಅಂಬೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಬುಟ್ಟು ಬಂದುಟೂಂತ ಏಕೆ ತಿಳ್ಳಕಾಗದ್. ಪ್ರೀತಿನ ಎದ್ರ್ ಯಾವ್ತು ನಿಲ್ಲದ್ದೇಂತ ಹೇಳಿಕೆ ಇದ್ ನಿಂಗಿ ಒಳ್ಳೆ ಅವಕಾಸ. ನೀ ರಾಜ ಆದ್, ಕಾಗ್ ಇಲ್ಲದೆ ಕಾಶಿಗೆ ಬಂದದ್ ರೂಡಿಲಿ ಇದ್ದ ಧರ್ಮನ ಧಿಕ್ಕರಿಸಿದಾಂಗಿ ಅಲ್ಲನೋ? ನಿನ್ನ ಪ್ರಜೆಗ ಏನ್ ಹೇಳ್ವೇಂತ ಅಪವಾದ ಹೊರ್ದುವ ಬಯಂದ ನೀ ನಿನ್ನ ಮೊನ್ಸಿಗೆ ಇರೋದ ಆಗಿ ನಡ್ಕಂಡಿಯ. ಅದ್ ಅಧರ್ಮ ಅಲ್ಲನೋ? ನಾಕ್ ದಿನ ಜನ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಬೊ. ಮತ್ತೆ ಅವು ಅದರ ಮರ್ದವೆ. ಬದಲಾವಣೆನ ಅವು ಒಪ್ಪಿಕಂಡೇ ಒಪ್ಪಿಕಂಡವೆ. ಅಂಬೆನ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಮಾತಾಡ್ತೆ ತೊಪ್ಪೂಂತ ಜನ ತಿಳ್ಕಂಬ ಹಾಂಗಿ ನಾ ನಡ್ಕ ತೋರಿಸೆ. ನೀ ನನ್ನ ಕೈ ಬುಟ್ಟರೆ ನಾ ದಿಕ್ಕ ದೆಸೆ ಇಲ್ಲದಂವ ಆನೆ.”

ಸಾಲ್ವನ ಮೊನ್ಸ ಕರ್ಗಿತ್. ಹಂಚಾ ಹೊತ್ತ್ ಅವ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತೆ. ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಸಭೆನ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡ್ತೆ. ಕಣ್ಗೆ ಕಾಂಬ ಎಲ್ಲಾ ಮೋರೆಗಳ ಅವ ನೋಡ್ತೆ. ಕಡೆಗೆ ಅವ ಗಟ್ಟಿ ಮೊನ್ಸಂದ ಹೇಳ್ತೊ “ಭೀಷ್ಮರಂದ ಸೋಲುವ ಮುಂದೆ ಪ್ರೇಮನೇ ದೊಡ್ಡದಂತ ತಿಳ್ಕಂಡಿದ್ದೆ. ಇದರ ಸಾಧಿಸಿ ತೋರ್ದುವ ಅವಕಾಸನಂಗಿ ಇದ್ದದ್ ನಿಜ. ಈಗನಾ ಅದರ ಕಳ್ಕಂಡಳೆ. ನಾ ಈಗ ನಿನ್ನ ಒಪ್ಪಿಕಂಡರೆ ಅದ್ ನನ್ನ ಹೇಡಿತನ ಆದೆ. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿಂಗಿ ನಿಜಲಿ ಪ್ರೀತಿ ಇದ್ದರೆ ದಯಮಾಡಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರ್ದ್ ಹೋಗ್.”

*****

ಇರ್ಝನ ಕಾಳಗಲ ಉರ್ದಿತ್ ಮೋಣ್ಣಗೆ

ದುರ್ಯೋಧನ, ದುಶ್ಯಾಸನರ್ ಬಿಡಾರಂದ ಹೊರ್ದ್ ಹೋಗಿ ಎಸ್ಪೋ ಹೊತ್ತಾಗಿತ್. ಅಂಬೆನ ನೆಂಪು ಕಾಡ್‌ಕಂಡಿರಿಕಾಗನ ಎಸ್ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡ್ತಾ ಅಂವಂಗೆ ನಿದ್ದೆ ಬಾಣ್ತೆ. ಸಣ್ಣ ಹೊಣ್ಣುಟನೂ ಅಂವಂಗೆ ತುಂಬಾ ಬೇನೆ ಕೊಡ್‌ದರ್‌ಂದ ಒಂದ್ ಪುಡೆಂದ ಇನ್ನೊಂದ್ ಪುಡೆಗೆ ಹೊಣ್ಣೆಕೆ ಆಗ್ತಿತ್ತೆ. ಎದೆಲಿ ಆಳಲಿ ಹೆಟ್ಟಿದ ಬಾಣಂದಾಗಿ ಕಂಕಣಿ ಮೊಲ್ಲಿ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿಕೆ ಆಗ್ತಿತ್ತೆ. ಹಣ ಬಿದ್ದಾಂಗೆ ಮೊಲ್ಲಿ ಮೊಲ್ಲಿ ಅಂವನ ಬೆನ್ನ ಉರ್ದಕೆ ಸುರಾತ್.

ಸರೀರಕ್ಕೂ, ಮೊನ್ನಗೂ ಪೆಟ್ಟಾಗಿರಿಕಾಗನ ಸ್ವಸ್ತಲಿ ಮೊಲ್ಲಿಕೆ ಸಾದ್ಯನೇ ಆದ್ಲೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅಂಬೆ ನೆಂಪಾಗಿ ಕಾಡ್‌ದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರಲಿ ಇರ್ಝ ಕಾಳಗ ನಡ್ತದೆ. ಅದ್ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಇರೋದವಾದ ಕಾಳಗ. ಅಂವನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಇರೋದ ಆಗಿತ್. ಆದರುನೂ ನಡ್ತದೆ. ಇರ್ಝನ ಗೊಂದಲಲಿ ನಿರಪರಾದಿಗ ಸತ್ತವೆ. ದೊಂದಿ ಬೊಳ್ಳುಲಿ ನಡ್ತವ ಕಾಳಗ ಅದ್. ವೈರಿಗ ಯಾರ್, ನಮ್ಮೊವು ಯಾರ್‌ಂತ ಅರೆ ಬೊಳ್ಳುಲಿ ಸರ್ಯಾಗಿ ಗುರ್ರಿಸಿಕೆ ಆಗದೆ ಯಾರ್ ಯಾರ್ ಕೊಂದ್‌ದ್ ಹಾಕ್ತೆನೋ? ಬೊಬ್ಬೆ, ಮರ್ದಟ, ಕಿರ್ಚಟ, ನರ್ಮಟ ಎಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ಬಂದದೆ. ಇರ್ಝ ಕಾಳಗ ಸುರುಮಾಡಿ ಆಗುಟು. ಯಾರ್‌ಂದ ಯಾಗ ಅದ್ ನಿತ್ತದೆನೋ?

ನಡಿರ್ಝ ಕಳ್ಳಿರೊಕು. ಯುದ್ಧರಂಗಂದ ಕೇಳಿ ಬಾತಿದ್ ಬೊಬ್ಬೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದಾಂಗೆ ನಿತ್ತ್ ಹೋತ್. ಯಾರ್ ಸತ್ತನೋ? ಪಾಂಡವರ್ದಿ ಯಾರ್‌ನಾದರ್ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ಆತೋ? ಕಾಳಗ ನಿತ್ತೇ ಹೋದೆನೋ? ಈ ಹೊತ್ತಲಿ ಏನಾತ್‌ಂತ ತಿಳ್ಳಿಕೆ ಯಾರ್ ಬಂದವೆ? ಬೊಳ್ಳಾಕನ ಮುಟ್ಟ ಕಾಯೋಕಾದು.

ಮನೆ ಸುತ್ತೋಳೂ ಯಾರೋ ಓಡಾಡ್ತ ಸದ್ದ್ ಕೇಳ್ತೆ. ಅದರೊಟ್ಟಿಗೆ ಯಾರೋ ಪಿಸಿಪಿಸಿ ಮಾತಾಡ್ತಾಂಗೆ ಕೇಳ್ತೆ. ಯಾರೋ ಕಾವಲ್‌ಗಾರನೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತಾಡ್ತೆ ಯಾರೋ ಆಂಜೆದಂಗಾತ್. ಹಂಇ ಹೊತ್ತಲಿ ಯಾರೋ ಒಳಗೆ ಬಂದೊ.

“ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ ನೀವ್ಗೆ ನಿದ್ದೆಮಾಡಿಕಾಕಿಲ್ಲೇಂತ ಬಂದೊಳೆ”

ಭೀಷ್ಮಂಗೆ ದನಿನ ಗುರ್ರ ಸಿಕ್ಕಿತ್. “ಕರ್ಣ ಅಲ್ಲನೋ? ಬಾ ಕುದ್ದಕಾ. ಅಲ್ಲಿ ನೀವು ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಇರೋದದ ಕಾಳಗ ಕೊಡಿಕಾಕನ ನಂಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಂಗೆ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿಕೆ ಆದ್? ಹೇಳ್ ಕುಂಇ. ಎಂತ ಸುದ್ದಿ ತಂದಳೆ?”

ಕರ್ಣ ಕಾಲ್‌ನ ಬುಡಲಿ ಕುದ್ದತ್. “ಇರ್ಝ ನಡ್ತವ ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇಲ್ಲೆ

ಅಜ್ಜಪ್ಪ, ಆದರೆ ದುರ್ಯೋಧನನ ಮಾತು ಕೇಳದೆ ಇರಿಕೆ ಆತ್ಮೆ. ಅಧರ್ಮ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ನೀವು ಒಪ್ಪಿಕೆಲ್ಲೇಂತ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿನೇ ನಾ ದುರ್ಯೋಧನ, ದುಶ್ಯಾಸನನೊಟ್ಟಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹಕ್ಕಲೆ ಬಾತಿಲ್ಲೆ. ಈಗ ಯುದ್ಧ ನಿತ್ತುಟು. ನನ್ನ ಮೊನ್ನಲಿ ಕೊಡ್ತಿದ್ವದರ ನಿಮ್ಮ ಹಕ್ಕಲೆ ಹೇಳದಿರಿಕೆ ಆದ್ಲೆ. ಅದರ ಹಾಂಗೆನೇ ಇಸಿಕಂಡರೆ ಇರ್ಯ್ ಇಡೀ ನಾ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿಕಿಲ್ಲೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ್ ಬುಟ್ಟಿ. ನಾಳೆ ಹಗ್ಲೆ ಇನ್ನೊಂದ್ ದೊಡ್ಡ ಕಾಳಗ ಕಾದಾಟ್ದಂತ ನಂಗೆ ಕಂಡದೆ. ನಿದ್ದೆ ಕೆಟ್ಟದ್ ನಾ ಎಂತಾ ಕಾಳಗ ಕೊಡುವೆ? ಅದಕ್ಕಂತಳೇ ನಾ ಈಗ ಬಂದೆ. ದುರ್ಯೋಧನನೂ ಬಾವುದರ್ದಿ ಇತ್ತು. ನಾನೇ ಬೇಡಾಂತೇಲ್ಲೆ. ನಿಮ್ಮ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ನಾ ಮೊನ್ನನ ಹಗ್ಗರ ಮಾಡೋಕೂಂತಳೇ ಬಂದೆ.”

ಹೀಂಗೆ ತಮ್ಮ ಮೊನ್ನನ ಮಾತು ಹೇಳಿಕಂಬಕೆ ಬಾವುದರಾಲಿ ಕರ್ಣ ಒಬ್ಬನೇ ಅಲ್ಲ. ಜೂವನಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಸಾ ತಮ್ಮ ಮೊನ್ನನ ಗುಟ್ಟುನ ಬಿಚ್ಚಿ ಇಸಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡುವ ಬುದ್ಧಿವಂತರ ಹುಡ್ಡಾಟಲಿ ಇದ್ದವೆ. ತಮ್ಮ ಜೂವನದ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಭೀಷ್ಮರ್ ಇನ್ನೊಬ್ಬಂಗೆ ನೀತಿನ ಹೇಳುವಂವ ಆಗಿ ಕೆಲ್ಸನ ಮಾಡ್ಲೋವು. ಅವ್ವೆ ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮ ಮೊನ್ನನ ಒಳಗೆ ನಡ್ಕತಿದ್ವದರ ಹೇಳಿಕಂಬಕೆ ಯಾರುನೂ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತೆ. ಈಗ ಕರ್ಣ ತನ್ನ ಮೊನ್ನಲಿ ಇದ್ದದರ ಹೇಳಿಕಂಬಕೆ ಬಂದುಟು.

ಮೆದ್ ಮಾತಲಿ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ. “ಕರ್ಣಾ, ಯುದ್ಧಲಿ ನಡ್ಕದರ ಅದರ್ಂದಾದ ಫಲಿತಾಂಶನ ತಿಳ್ಕಂಬ ಮೊನ್ನ ನಂಗಿಲ್ಲೆ. ಕುಂಇೇ. ನೀ ಈಗ ದುರ್ಯೋಧನನ ಜತೆಲಿ ಬಾರದಿರಿಕಾಕನನೇ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು ನಿಂಗೆ ಪಾಂಡವರ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಮೊನ್ನ ಇಲ್ಲೇಂತ. ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಹೇಂಗೆ ಮೊನ್ನ ಬಾದು? ನೀವಿಬ್ಬೊರು ಮೊನ್ನ ಇಲ್ಲದ ಮೊನ್ನಲಿ ಕಾಳಗ ಕೊಟ್ಟರೆ ಯುದ್ಧಲಿ ಜಯ ಹೇಂಗೆ ಸಿಕ್ಕದು? ಯುದ್ಧಾಂತೇಲ್ಲೆ ಯಾರಾದರೊಬ್ಬ ಸೋಲೊಕಲೆ? ಕುರುಸೇನೆ ಸೋತರೆ ನಂಗೆ ಬೇನೆ ಆದೆ. ಪಾಂಡೋವು ಸೋತರುನೂ ನಂಗೆ ಸಂಕಟ ಮರ್ಕ ಆದೆ. ಸಿಂಹಾಸನದ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವಂವ ಆಗಿ ನಾ ಕೌರವರ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಒಳೆ. ಸಿಂಹಾಸನಲಿ ಪಾಂಡೋವ್ವ ಪಾಲ್ ಸಿಕ್ಕದು ಧರ್ಮಾಂತ ನನ್ನ ಆತ್ಮ ಸಾಕ್ಷಿ ಹೇಳ್ತೆ. ಅಜ್ಜಪ್ಪಾಂತ ನನ್ನ ಎಲ್ಲೋವು ಗೌರವಂದ ನೋಡ್ವೆ. ನನ್ನ ಮೊನ್ನನ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಬೋವು ಯಾರುನೂ ಇಲ್ಲೆ.”

ಕರ್ಣ ತಲೆದೊಂಗಿತ್. “ನನ್ನದ್ ನಿಮ್ಮದರ್ಂದಳೂ ಇಕ್ಕಟ್ಟೆ ಸ್ತಿತಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ರಾಜಿ ಪಂಚಾತ್ಮಗೇಂತ ಬಂದ ಕೃಷ್ಣ ಗುಟ್ಟಲಿ ನಾ ಹುಟ್ಟಿದ ಕತೆನ ತಿಳ್ಳಿಕಾಕನನೇ ಯುದ್ಧದ ಹಣೆಬರ ತಿಳ್ಳ್ದ ಹೋತ್. ನೀವು ಮತ್ತೆ ಗುರು ದ್ರೋಣರ್ ಪಾಂಡವರ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಇಸಿದೊವು. ಪಾಂಡವರ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ನಿಮ್ಮ ಇಬ್ಬೊರ್ಂದ ಯಾವ ಸಾಯನೂ ಸಿಕ್ಕಿಕೆಲ್ಲೇಂತ ನಂಗೆ ಯಾಗೊಳೋ ತಿಳ್ತೊ. ಕೃಷ್ಣಂದಾಗಿ ನಾನೂ ನಿಮ್ಮ ಪಾಲ್ಗೆ ಸೇರ್ದೆ ಕುಂತಿನ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ಬದ್ಲೆ ಈ ಲೋಕ ನಂಬುವ ಹಾಂಗೆ ನಾ ನಿಜಲಿ ರಾದೆಯ ಮಂಜನೇ ಆಕಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಯುದ್ಧದ ಹಣೆ ಬರ ಬೇರೆನೇ ಆಗ್ತಿತ್ತು.”

ಕರ್ಣ ಹಂಇ ಹೊತ್ ಮಾತನ ನಿಲ್ಲಿತ್. ಮತ್ತೆ ಸುರುಮಾಡ್. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ನಿಮ್ಮ

ಹಾಂಗೆ ನಾ ಪರಶುರಾಮರ ಶಿಷ್ಯ ದ್ರೋಣರನೂ ಪರಶುರಾಮರ ಶಿಷ್ಯರ್. ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ್ ಅರ್ಜುನಂಗೆ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯೆನನೂ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟೊ. ಪರಶುರಾಮರ್ ನಂಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಲ್ಪಿತಿಲ್ಲೆ. ಶಿಷ್ಯ ಆದಂವ ಗುರುಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಗುರು ಅವಂಗೆ ಎಲ್ಲನೂ ಕಲ್ಪಿದೆ. ನಾ ಕೆಳ ಜಾತಿಯಂವಾಂತ ಆಗ ನಾ ನರ್ಘತಿದ್ವೆ. ಗುರುಗಳೊಟ್ಟಿಗೆ ಎಲ್ಲೋವೂ ಇರುವ ಹಾಂಗೆ ಇರಿಕೆ ಆಗ ನಂಗಾತ್ಲೆ. ಶೂದ್ರರಿಗೆ, ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಸರಿಗೆ ಹೆಣ್ಣಕ್ಕಳಿಗೆ ಧನುರ್ವಿದ್ಯೆ ಹೇಳಿಕೊಡಿಕೆ ಆಗದಾಂತ ಆಗ ಎಲ್ಲೋವು ಹೇಳ್ತಿದ್ವೊ. ಪರಶುರಾಮರ ಆಗ ನಾ ನಿಜಲಿ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಡತ್ಲೆ. ಅವು ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿನ ದ್ವೇಷ ಮಾಡೋವೂಂತ ಆಗ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ಲೆ. ನಾ ತಲೆನ ಬೋಳ್ಸಿಕಂಡ್, ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಜುಟ್ಟು ಇಸಿ ಜನಿವಾರ ಹಾಕಿಕಂಡ್, ನಾ ಒಬ್ಬ ತಬ್ಬಲಿ ಹಾರಂವಾಂತ ಅವರ ನೊಂಬುಸಿ ಬಿಲ್ಲೆ ವಿದ್ಯೆನ ಅವರಾಂದ ಕಲ್ಪತಿದ್ವೆ. ನನ್ನ ಮೈಕಟ್ಟ್, ನಡೆ, ನುಡಿ, ಬಿಲ್ಲೆ ವಿದ್ಯೆನ ಬೇಗ ಬೇಗ ಕಲ್ಯೋದರ ನೋಡಿದ ಪರಶುರಾಮರಿಗೆ ನನ್ನ ಹುಟ್ಟಿನ ಬಗೆ ಸಂಸಯ ಬಾಕೆ ಸುರಾತ್. ಅಕಿರಿಗೆ ಅವು ನನ್ನ ಪ್ರಸ್ತ ಮೇಲೆ ಪ್ರಸ್ತೆ ಹಾಕಿ ಕೆದ್ದಿ ಕೆದ್ದಿ ಕೇಳ್ತೊ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸೂತ ಆದ ಅಧಿರಥನ ಸಾಂಕ್ ಮಂಜ ನಾ ಎಂತ ಹೇಳ್ತೆ. ನನ್ನ ನಿಜವಾದ ಅಪ್ಪ, ಅಪ್ಪ ಯಾರಾಂತ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲೇಂತೇಳ್ತೆ. ಸುರುಲಿ ನಾ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳ್ತರ ನೆಂದ್ ಅವು ಸಿಟ್ಟೆಗಿದ್ದ್ ಆಶ್ರಮನ ಬುಟ್ಟ್ ಹೋಕೆ ಹೇಳ್ತೊ. ನಾ ಅವರ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದ್, ನನ್ನ ಸಾಕಿದೊವು ಸೂದ್ರರಾಂತೇಳ್ಳ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ನಂಗೆ ಬಿಲ್ಲೆ ವಿದ್ಯೆನ ಕಲ್ಪದೆ ಇರೋಡೀಂತ ಬೇಡಿಕಂಡೆ. ಅವು ಕಡೆಗೆ ಸಮ್ತಾನಲಿ ಶಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟೊ. ಅಕಿರಿಗೆ ನಿನ್ನ ವಿದ್ಯೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಲ್ಪಾತಾಂತ ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಆಶ್ರಮಂದ ಕಳ್ಳಿಕೊಟ್ಟೊ. ನಂಗೆ ಅವರಾಂದ ಎಲ್ಲನನೂ ಕಲ್ಪವ ಭಾಗ್ಯ ಇತ್ಲೆ.”

ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಪರಶುರಾಮರ ಗುಣ ದೋಸ ತಿಳಿತ್ಲೆ. ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿನ ಪುರೋಯ್ತರ್ಗ ಅವರ ಬೇಳೆ ಬೇಯಿಕೇಂತ ಮಾಡ್ ನಾಟಕಾಂತ, ತಾನು ಸಣ್ಣದಿರಿಕನ ಗುರುಗ ಹೇಳಿಕೊಡ್ತಿದ್ವ್ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ನೆಂಪಾತ್. ಕ್ಷತ್ರಿಯರ ಹಂಕಾರನ ಅವು ಒಪ್ಪುತಿತ್ಲೆ. ಕ್ಷತ್ರಿಯೋವ್ವೆ ಅವು ಶಾಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆನ, ಬಿಲ್ವಿದ್ಯೆನ ಹೇಳಿ ಕೊಡ್ತೀಂತ ಅವು ಹೇಳ್ತಿದ್ವೊ. ಆದರೆ ಸಂತನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳ ಒಳ್ಳೆ ಗುಣಕ್ಕೆ ಸೋತ್ ಹೋಗಿ ಸಣ್ಣ ಹೈದ ದೇವವ್ರತನ ಶಿಷ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕಂಡೊ. ಜಾತಿಪದ್ಧತಿ ಅಳ್ತೆ ಹೋತ್ತರೆ ಆರ್ಯಾವರ್ತ ಮತ್ತೆ ದಕ್ಷಿಣಾ ಪಥನ ಒಂದ್ ಗೂಡ್ತಿ ಭರತ ಖಂಡನ ಮಾಡಿಕೆ ಆಕಿಲ್ಲೇಂತ ಅವು ಹೇಳ್ತಿದ್ವೊ. ಈಗ ಅವು ಎಲ್ಲಿರೋ?

ಒಂದು ಉದ್ದದ ಉಸಾನ ಬುಟ್ಟದ್ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ. “ಕುಂಜೇ, ನಿನ್ನವಿದ್ಯೆ ಅರ್ಜುನಂದ ಕಮ್ಮಾಂತ ನೀ ಏಕೆ ತಿಳ್ವಿಯೆ? ಎದ್ದದ್ವ್ ಹೊರಾಡ್ತೆ ಅರ್ಜುನನ ಸೋಲ್ಪುವ ಸಾಮರ್ತ್ಯ ನಿಂಗೆ ಉಟ್ಟೂಂತ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತುಟು. ನಿನ್ನ ನಿಜವಾದ ಸಾಮರ್ತ್ಯ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಇಸ್ಪರ ಮುಟ್ಟ ತಿಳ್ತಲ್ಲೆ. ಅಂದ್ ದ್ರೌಪದಿನ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಪಲಿ, ದುರ್ಯೋಧನಂಗಾಗಿ ಮತ್ಸ್ಯ ಯಂತ್ರನ ಮುರೈಕೆ ನೀ ಎದ್ರಿಕನ ಸೂತನ ಮಂಜನ

ನಾ ಮೊದ್ಲೆ ಆಕಿಲ್ಲೆಂತ ಆ ದ್ರೌಪದಿ ಹೇಳ್ತ ಗಡ ಅಲ್ಲನೋ? ಹಿಂದೆ ಉತ್ತರ ಗೋಗ್ರಹಣ ಸಂದರ್ಬಲಿ ಜಾಣ ಅರ್ಜುನ ಕೂಟ ಸನ್ಮೋಹಿನೀ ವಿದ್ಯೆಂದ ಅವನ ಕೆಲ್ಲನ ತೀರ್ತಿಕಂಡತ್. ನಿನ್ನ ನಿಜಲಿರುವ ತಾಕತ್ತ್ ಏನಂತ ಲೋಕಕ್ಕೆ ತಿಳಿವ ಸಮಯ ಈಗ ಬಂದುಟು.”

ಕರ್ಣ ಉಸು ಬುಟ್ಟತ್. “ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರಲಿನಂಗೆ ಅಂತಾ ಒಂದ್ ಕಾಲ ಬಾದೂಂತ ನಾ ತಿಳ್ಕಂಡಿದ್ದೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಹುಟ್ಟಿನ ಗುಟ್ಟುನ ಕೃಷ್ಣ ತಿಳ್ತಿದ ಮೇಲೆ ಅದುನೂ ತೊಪ್ಪಿ ಹೋತ್.”

ಭೀಷ್ಮರ್ ತಕ್ಷಣ ವಿಷಯ ಬದ್ಲಾಯ್ತಿದೋ. “ಕರ್ಣ ಈ ಹೊತ್ತಲ್ಲದ ಹೊತ್ತಲಿ ನೀನನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ್ ನಿನ್ನ ಎದಲಿ ಹುದ್ದಿದ ಮಾತನ ಹೇಳಿ ನಿನ್ನ ಎದನ ಹಗ್ಗಗೊಳ್ಳಿಯಳ. ಸರಿ ಕುಂಇೇ ಹೇಳ್. ಇಂದಾನ ಇರ್ಯ ಯುದ್ಧ ನಿತ್ತದ್ ಹೇಂಗೆ?”

ಕರ್ಣ ನಡ್ತದರ ಹೇಳ್ತೆ. “ಅದರನಾ ಆಗಲೇಹೇಳಕಾಗಿತ್ತ್ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ಮಾತ್ ಎಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲಿಗೋಹೋತ್. ಪಾಂಡೋವ್ಕೆ ತಿಳಿಯದಾಂಗೆ ಇರ್ಯ ಅವರ ಪಾಳ್ಯಕೆ ಹೊಕ್ಕು ಒಬ್ಬ ಪಾಂಡವನ ಆದರೂ ಕೊಲ್ಲೊಕೂಂತ ದುರ್ಯೋಧನ ಏಚನೆ ಮಾಡಿತ್ತ್. ಆದರೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ನಾವು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಮಾಡ್ತ ಸಂಜ್ ಪಾಂಡೋವ್ಕ ಗೂಢಾಚಾರರ್ರ ಹೇಂಗೋ ತಿಳ್ಕೊದ್ದಿಗಿತ್ತ್. ಪಾಂಡೋವು ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರಲಿ ದೊಂದಿ ಹೊತ್ತಿಸಿಕಂಡ್ ಅದರ ಬೊಳ್ಳುಲಿ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕಾದ್ಕಂಡಿದ್ದೊ. ನಾವು ಅವರ ಮೇಲೆ ಮುಗಿಬಿದ್ದೊ. ದೊಡ್ಡ ಕಾಳಗ ನಡ್ತಹೋತ್. ಇರ್ಯನ ಯುದ್ಧಲಿ ಪಳ್ಳಿದ ಘಟೋತ್ಕಚ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಕಾಳಗ ಕೊಟ್ತ್ ನಮ್ಮ ಸೇನೆಗೆ ತುಂಬಾ ನಷ್ಟನ ಮಾಡ್ತ್.”

ಮಹಾವೀರ ಘಟೋತ್ಕಚ ಯುದ್ಧ ರಂಗಲಿ ಎಸ್ಟೋ ಸರ್ತಿ ತನಿಗೆ ಎದ್ರಾಗಿ ಯುದ್ಧ ಮಾಡ್ತ್ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ನೆಂಪಾತ್. ಅವ ಭೀಮನ ಹೆಣ್ಣು ಹಿಡಿದಿಬೆನ ಮಂಜ. ದ್ರೌಪದಿ ಸೊಂಯಂವರ ನಡ್ಯಕೆ ಮುಂದೆ ವಾರಣಾವತಲಿ ದುರ್ಯೋಧನ ಅರ್ಯನ ಅರಮನೆನ ಮಾಡಿ, ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರನ ಕಡೆಂದ ಪಾಂಡವರ ಒಪ್ಪುಸಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕಳ್ಳಂದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದತ್. ದುರ್ಯೋಧನನ ಕೆಟ್ಟ ಬುದ್ಧಿನ ಸುಳಿವು ಸಿಕ್ಕಿದ ಪಾಂಡೋವು ಅರ್ಕನ ಮನೆಗೆ ಅವೇ ಕಿಚ್ಚಿ ಕೊಟ್ತ್ದ ಕಾಡಾಲಿ ಅಡಿಂಗಿಕಂಡಿದ್ದೊ. ದುರ್ಯೋಧನ ಪಾಂಡೋವು, ಕುಂತಿನೊಟ್ಟಿಗೆ ಅರ್ಕನ ಮನೆಲಿ ಬೆಂದ್ ಹೋದೋಂತ ಕುಸಿಪಟ್ಟಿತ್ತ್. ಕಾಡಾಲಿ ಪಾಂಡೋವು ಕಂಡ ಹಿಡಿಂಬೆ ಭೀಮಸೇನನ ನೋಡಿ ಮೋಹಗೊಂಡಿತ್ತ್. ಅದರ ಅಣ್ಣ ಹಿಡಿಂಬ ಭೀಮನೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಲ್ಲಯುದ್ಧ ಮಾಡಿ ಸತ್ತತ್. ತಬ್ಬಲಿ ಆದ ಹಿಡಿಂಬೆನ ಕುಂತಿ ಹೇಳ್ತ ಹಾಂಗೆ ಭೀಮ ಮೊದ್ಲೆ ಆತ್.

ದಿಕ್ಕು ದೆಸೆ ಇಲ್ಲದ ಪಾಂಡೋವ್ಕೆ ಹಿಡಿಂಬೆಂದ ನೆಲೆ ಸಿಕ್ಕಿತ್. ದ್ರೌಪದಿ ಸೊಂಯಂವರ ಆದ ಮೇಲೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರಂದ ಭೀಷ್ಮರ್ಗೆ ಈ ಇಸಯ ತಿಳ್ತ್. ಪಾಂಡೋವು ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ತಲಿ ಇರಿಕಾಕನ ಹಿಡಿಂಬೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಾತಿಲ್ಲೆ. ಅದ್ಕೆ ಕಾಡಾನ ಬುಟ್ಟದ್ ಎಲ್ಲಿಗೆನೂ ಹೋಕೆ ಇಸ್ತ ಇತ್ಲೆ. ಅದರ ನೆಂಪಾಕನ ಎಲ್ಲಾ ಭೀಮನೇ ಕಾಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬುಡ್ತಿತ್.

ಘಟೋತ್ಕಚಂಗೆ ಅಪ್ಪನೇ ಗುರು. ಅಪ್ಪಂದ ಯುದ್ಧ ವಿದ್ಯೆನ ಅಪ್ಪಂದ ಬೇಟೆ ಆಡ್ತರ ಕಲ್ತತ್. ಅಂಗಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಜಗಜಟ್ಟಿಂತ ಕರ್ತಿಕಂಡತ್. ಅಪ್ಪನೇ ಹೆಗ್ಗೆ ಮೇಲೆ ಕುದ್ರಿಸಿಕಂಡ್ ಎಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬೇಕರೂ ಹೋಗುವಸ್ವ ಸಕ್ತಿವೊಂತ ಆತ್. ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಯಲೇ ಅವನ ನೋಡಿದ್ ಭೀಷ್ಮರ್ ಸಂತೋಸಪಟ್ಟಿದ್ದೊ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕುಲದ ಅಪ್ಪ-ಅಪ್ಪಂದಾಗಿ ಗಟ್ಟಿ ಮುಟ್ಟಾದ ಸುಂದರ ಪುರುಷ ಅವ ಆಗಿತ್. ಅವನ ಇಸಯ ಎಲ್ಲಾ ತಿಳ್ಳ ಭೀಷ್ಮರ್ ಅವನ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ನಂಬಿಕೆ ಇಸಿದ್ದೊ. ಯುದ್ಧ ಸುರಾಕೆ ಮುಂದೆ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದ್ ದಿನ ಅಭಿಮನ್ಯು ಕುರುಸಾಮ್ರಾಟ್ ಆದೆ. ಆಗ ಅವಂಗೆ ಆಧಾರಕಂಬ ಆಗಿ ಘಟೋತ್ಕಚ ನಿತ್ತದೆ. ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದಕ್ಷಿಣಾಪಥ ಎದ್ದರ ಸೇರಿ ಇಡೀ ಭರತ ಖಂಡನ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡ್ತ ಪರಶುರಾಮರ ಕನ್ಯೆನ ಇವಿಬ್ಬೊರು ಮಾಡಿ ತೋರುವೆ ಎಂತ ನನ್ನಿಕಂಡಿದ್ದೊ. ಅಭಿಮನ್ಯುನ ನಿನ್ನೆ ಆ ದುಷ್ಟರ್ ಮೋಸಂದ ಕೊಂದೊ. ಮಹಾವೀರ ಘಟೋತ್ಕಚನ ಏನ್ ಮಾಡಿ ಬುಟ್ಟೊಳೊನೋ?

ಕರ್ಣ ಮುಂದರಿತ್, “ಭೀಮಾರ್ಜುನರ್ ತುಂಬಾ ಬೊಚ್ಚಿದ್ದೊ. ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ಗೆಲುವಾದೇಂತ ಘಟೋತ್ಕಚಂಗೆ ಗೊತ್ತಾತ್. ಅವ ತನ್ನ ಕಾಡ್‌ಮೊಯಿಂಸರ ಪಡೆನ ಹುರ್ದುಂಬಿಸಿ, ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ಬಾತ್. ಅವು ಇರ್ಯನ ಕಾಳಗಲಿ ಬಾರೀ ಗಟ್ಟಿಗರ್. ಅವ್ವ ಹೋಕೆ ಬಾಕೆ ಬೊಳ್ಳು ಬೇಕಾಗಿತ್ಲೆ. ನಮ್ಮ ಸೇನಲಿ ಗಲಾಟೆ ಸುರಾತ್. ದೀಪನ ಮುತ್ತುವ ಹಾಂತೆಗಳಾಂಗೆ ನಮ್ಮ ಕಾಲಾಳಗ. ಯುದ್ಧಲಿ ಪಳ್ಳಿದೊವು ರಣರಂಗಲಿ ಬಿದ್ದ್ ಒದ್ದಾಟಲಿ ಹೊಣ್ಣೆದೊ. ಕಾಲ್‌ಗಳ ಎಡೆಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಎಸ್ಸೋ ಜನಂಗ ಸತ್ತ ಹೋದೊ. ಪಾಂಡೋವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾದರ್ ಮುಗ್ಧೋಕೂಂತ ಹಟಲಿ ಕಾಳಗಕೊಟ್ಟ ನಮ್ಮ ಸೈನ್ಯ ಹಿಂದೆ ಸರ್ದೊ.”

ಭೀಷ್ಮರ್ ಸಮ್ನಾನಲಿ ಉಸ್ತು ಬುಟ್ಟೊ. “ಒಳ್ಳದಾತ್, ಇರ್ಯನಡ್ಕವ ಕಾಳಗ ಹಾಂಗಾದರೂ ನಿತ್ತ್ ಹೋತಲೇ?”

ಕರ್ಣ ನಿಟ್ಟುಸ್ತು ಬುಟ್ಟ್ದ ಹೇಳ್ತೆ, “ನಿತ್ತ್ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಒಳ್ಳದಾಗಿತ್ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ದುರ್ಯೋಧನ ಸಿಟ್ಟಲಿತ್. ಗುರು ದ್ರೋಣರ ಬಿರ್ಸನ ಮಾತ್‌ಲಿ ಬೊಯ್. ಪಾಪ, ಅವಾದರ್ ಏನ್ ಮಾಡಿವೆ? ಪ್ರಾಯ ಹೋದ ದ್ರೋಣರಿಗೆ ಇರ್ಯ ಎಂತದೂ ಕಾಂಬತ್ತಿತ್ಲೆ. ಎಡ್ಡ ಕೈ ಹೆಬ್ಬೆಜ್ಜಿನ ನಿನ್ನೆ ಅಭಿಮನ್ಯು ಕತ್ತಿಸಿ ಹಾಕುಟಲೇ? ಗಾಯಕ್ಕೆ ಮೊದ್ಲ ಪೂಜಿಕೂ ಅವ್ವ ಪುರೋತ್ತಿತ್ಲೆ. ಅದ್ ತುಂಬಾ ಬೇನೆ ಕೊಡ್ತಿತ್. ಅವು ಬುಟ್ಟ ಬಾಣಗ ಗುರಿತೊಪ್ಪಿದ್ ಎತ್ತತಳೋ ಬಿದ್ದ್ ಹಾಳಾಗಿತ್. ನಾವು ಹಿಂದೆ ಸರ್ದೊ. ಘಟೋತ್ಕಚ ಹುಂಕಾರ ಹಾಕಂಡ್ ನಮ್ಮ ಆಟ್ಟಿಸಿಕಂಡ್ ಬಾತಿತ್. ಹೆದ್ರಿಕಿಂದ ಗಡಗಡ ನಡ್ಗತ್ತಿದ್ದ ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಂಗಾದರ್ ಮಾಡಿ ಅವನ ಮುಗ್ಗಿಕೆ ಆಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ತ. ಆ ನಿಮ್ಮಲಿ ನಂಗೆ ಅವ ನನ್ನ ತಮ್ಮ ಭೀಮನ ಮಂಜಾತೇಳ್ಳ ಮೋಹ ಆವರಿಕಂಡಿತ್. ಆದರೆ ಅದ್ ಘಟೋತ್ಕಚಂಗೆ ಹೇಂಗೆ ಗೊತ್ತಾದೆ? ವ್ಯಾಮೋಹಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದ ನಾನೇ ಅವಂದ ಸಾಯುವಾಂಗೆ ಆದೆ. ಬೇರೆ ದಾರಿನೇ ಕಂಡತ್ಲೆ. ಪರಶುರಾಮರ್‌ಂದ ಕಲ್ತದರ ಎಲ್ಲಾ

ನೆಂಪು ಮಾಡಿಕಂಡ್ ಒಂದರ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಬಾಣನ ಬುಟ್ಟಿ. ಘಟೋತ್ಕಚ ತನ್ನ ಪಡೆನೊಟ್ಟಿಗೆ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೀತ್. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸಾಕಂತ ನಾ ಕುರುಸೇನೆಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡ್ಡೆ ಕಾಳಗ ನಿತ್ತತ್.”

ಕರ್ಣನ ದನಿಲಿ ಹೇಳರೆ ಆಗದಸ್ವ ಬೇಜಾರ ಇರುದರ ಭೀಷ್ಮರ್ ಗುರಿಸಿದೊ. ಅವುನೂ ಬೇಜಾರಲಿ ಮುಣ್ಗಿದೊ. ನಿನ್ನೆ ಅರ್ಜುನನ ಮಂಜ ಸತ್ತತ್. ಇಂದ್ ಭೀಮನ ಮಂಜನ ಕೊಂದೊ. ನಾಳೆ ಯಾರೋ? ಅಭಿಮನ್ಯು ಸತ್ತದಕ್ಕೆ ಅರ್ಜುನ ಜಯದ್ರಥನ ಬಲಿ ತಕಂಡತ್. ಈಗ ಘಟೋತ್ಕಚನ ಸಾವುಗೆ ಭೀಮ ಯಾರ್ ಬಲಿ ತಕಂಡ್‌ದನೋ? ಈ ಮಹಾಯುದ್ಧ ದೊಡ್ಡವರಂದ ಮುಂದೆ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಯದವರನೇ ಬಲಿ ತಕಂಡದೆ. ಹಂದಾಡಿಕಂಡಿರ್ಪ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಅಡಿಗಲ್ಲನ ಗಟ್ಟಿಗೊಳ್ಳೋವು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನೇ ನೆಂಪಾಗಿ ಹೋದವ. ಎದೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿದ ಈ ಬಾಣ ಬಿದ್ದ ಹೋಗಿ ಒಮ್ಮೆ ನನ್ನ ಜೂವ ಹೋದರೆ ಸಾಕಾಗಿತ್.

ಭೀಷ್ಮರ್ ಸುಮ್ಮಂದಿದ್ದರ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಡ ಕರ್ಣ ಎದ್ದ ನಿತ್ತತ್. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ನಾಳೆ ಏನಾದನೋಂತ ನಂಗ ಹೆದ್ರಿಕೆ ಆದೆ. ಅದ್ ನಾ ಸತ್ತಹೋನೇಂತ ಹೇಳ್ವ ಹೆದ್ರಿಕೆ ಅಲ್ಲ. ನಾಬೊದ್ದಿದ್ದದ್ದೂ ದುರ್ಯೋಧನಂಗ ಸಾಯಮಾಡಿಕೆ ನನ್ನಂದ ಆತ್ಮಲೇಂತೇಳ್ವ ಏಚನೆ. ನಮ್ಮ ದಿನಗ ಮುಗ್ಗ್ ಹೋತ್ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ಇಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲಿನೋ ಯಮ ಕಾದ್ ಕೊಂಡಿರ್ದಂತ ಅನ್ವವ ಆದೆ. ಆದರೆ ನನ್ನಂದ ಮುಂದನೇ ಯಾವ ಪಾಪ ಮಾಡದ ಈ ಕೂಸುಗ ಬಲಿ ಆದರೆ ನಂಗ ಸೈಸಿಕೆ ಆದ್ಲೆ.”

ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಏನ್ ಮಾತ್ಸ ಹೇಳಿ ಕರ್ಣನ ಸಮ್ಮಾನ ಮಾಡಕೂಂತ ಆ ಕ್ಷಣಲಿ ಗೊತ್ತಾತ್ಲೆ. ಗೂಢಾಚರ ಅಭಿಮನ್ಯು ಸತ್ತದರ ವಿವರವಾಗಿ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ವರದಿ ಒಪ್ಪಿಸಿಟ್ಟು. ನಿನ್ನೆ ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಬಿಲ್ವ ಮುರೈದೆ ಹೋತಿದ್ದರೆ ದುಶ್ಶಾಸನನ ಮಂಜಿಂದ ಅವನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಆತಿತ್ತೆ. ಹಿಂದೆಂದ ಬಾಣ ಬುಟ್ಟಿದ್ ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಬಿಲ್ವನ ಮುರ್ದ ಕರ್ಣ ಅವನ ಸಾವುಗೆ ಕಾರ್ಣ ಆಗಿತ್. ದುರ್ಯೋಧನನ ಆಜ್ಞೆನ ಕರ್ಣ ದಿಕ್ಕಾರ ಮಾಡ್ಡ ಹಾಂಗಿಲ್ಲೆ. ಇಂದ್ ಘಟೋತ್ಕಚನ ಎದ್ದದ್ರ ಕಾಳಗಲಿ ಕರ್ಣ ಕೊಂದುಟು ಅದಕ್ಕೆ ಸಾ ದುರ್ಯೋಧನನ ಆಜ್ಞೆನೇ ಕಾರ್ಣ. ತನ್ನ ಇಸ್ವಕ್ಕೆ ಇರೋದ ಆಗಿ ತಮ್ಮಂದರ ಮಕ್ಕಳ ಮರಣಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಣ ಆಗಿ ಈಗ ಅವ ಮೊನ್ಸಲೇ ಮೊಗ್ಗಿದೆ. ಇದರೆಲ್ಲಾ ನನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ಮೊನ್ಸನ ಹಗ್ಗರ ಮಾಡಿಕಂಡದೆ. ಅಭಿಮನ್ಯು, ಘಟೋತ್ಕಚರ ಸಾವುಂದಾಗಿ ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ದಿದ್ದರೆ, ಇಂವನ ಪಾಪಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಮರ್ತನೆ ಆದರೂ ಇರ್ತಿತ್. ಇನ್ನ ಇಂವಂಗ ಒಳ್ಳದ್ ಒಂದೇ ದಾರಿ ಬೊದ್ದಿರುವಸ್ ದಿನ ಆಗಾಗ ಕಾಟಕೊಡುವ ಪಾಪ ಪ್ರಜ್ಞೆನ ನೆಂಪು ಮಾಡುದು.

ಭೀಷ್ಮರ್ ಸಮ್ಮಾನ ಮಾಡುವ ಸೊರಲಿ ಹೇಳ್ತೊ. “ಕರ್ಣಾ, ರಾಜಕೀಯಲಿ ಮತ್ತೆ ಕಾಳಗಲಿ ಸುಂಮಂದಗಲ ಬಗ್ಗೆ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಆಗದ್. ನಾಳೆ ಯುದ್ಧ ಇನ್ನೂ ಬಿರ್ಲಿ ನಡ್ಪದೆ. ಸುಂಮಂಗ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಿ ಧೈರ್ಯ ಕಳ್ಳಂಬಡ. ಹೋಗಿ ದಣ್ಣೆ ತೀರಿಕೆ”.

ಕರ್ಣ ಹಾಂಗೇ ಬೊಗ್ಗಿದ್ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಬಿಡಾರಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋತ್.
ಭೀಷ್ಮರ ನಿದ್ನೆ ಪೂರಾ ಹಾರಿಹೋತ್. ಆ ಮಾತ್‌ಗ ನೆಂಪುಗೆ ಬಾಕೆ ಸುರಾತ್.....
“ಮುಂದೆನ ಜಲ್ಮಾಂತ ಒಂದು ಇದ್ದರೆ ಗಂಡುನೂ ಅಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣೊನೂ ಅಲ್ಲದ ಒಂದು
ಜೂವ ಆಗಿ ನಿನ್ನ ಕೊಂದನೆ...”-

*****

ಎಲ್ಲ ಸಿಕ್ಕುದು ಈ ಸುಕ?

ಅಂಬೆಗೆ ದಿಕ್ಕು ಕಾಣದಾಂಗಾತ್. ಇನ್ನ ಹೋವುದಾದರ್ ಎಲ್ಲಿಗೇಂತ ಕಾಂಬತ್ತಿತ್ತೆ. ಕಾಶಿಂದ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಥನ ಹತ್ತಿ ಬಂದ ತಾನ್ ಮೊದ್ಲೆ ಆಗದ ಗೂಡೆ ಆಗಿ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಕೆ ಬೊತ್ತ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ತಿಗ್ಗ ಹೋಗಿ ಭೀಷ್ಮರ ಎದ್ ನಿತ್ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡ್ಲರಿ ಅರ್ತ ಇಲ್ಲೆ. ಉಪಯೋಗನೂ ಇಲ್ಲೆ. ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಲಿ ಏಚನೆ ಮಾಡುವ ಭೀಷ್ಮರ್ ಅದರ ಸೊಂತ ಬೇಕ್ ಬೇಡ್‌ದಕ್ಕೆ ಒಂದಿಸ್ಸನೂ ಬೆಲೆ ಕೊಡಿಕಿಲ್ಲೇಂತ ಅದ್ಕೆ ಯಾಗೋಳೋ ತಿಳ್ಳುಟು. ಇನ್ನ ಈ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಸ್ವಾಭಿಮಾನಲಿ ಯಾರಿಗುನೂ ಕಮ್ಮಿ ಇಲ್ಲದಂವ, ಕಡೆಗುನೂ ಗಟ್ಟಿ ಮೊನ್ನಲಿ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಭಿಕ್ಷೆ ತನಿಗೆ ಬೇಡಾಂತ ಹೇಳ್ತಲೇ? ಆದರೆ ಅದ್ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡ್ಲೂ ಅವ ತಕಂಡ ಬಾಳ ದೊಡ್ಡ ನಿರ್ಧಾರಾಂತ ಅದ್ಕೆ ಮೊನ್ನೆಗೆ ಆತ್.

ಬುಟ್ಟುಕೊಡುವ ಆ ನಿಮ್ಮಲಿಗೂ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಕಣ್ಣಲಿ ಅದರ ಬೇರೆ ದಾರಿ ಇಲ್ಲದ ಬುಟ್ಟುಕೊಡಕಲೇಂತ ಹೇಳ್ವ ಬೇನೆ ಇತ್. ಅದ್ ಅದರ ಸರಿಯಾಗಿ ಗಮನಿಸಿತ್. ಅವಂಗೆ ಅಂಬೆ ಬೇಕಾಗಿತ್. ಆದರೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಯಿಂದ ಕಳ್ಳಿಕೊಟ್ಟ ಅಂಬೆನ ಅವ ಪಡ್ಕಂಬ ಹಾಂಗೆ ಇತ್ತೆ. ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮಂದ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಥ ಹತ್ತಿಕೆ ಮುಂದೆ ಇದೊಂದು ಸಣ್ಣ ಇಸಯ ತನಿಗೆ ತಿಳ್ಳದೆ ಹೋದಕ್ಕೆ ಅದ್ ಬೇಜಾರ ಪಟ್ಟತ್. ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ತನ್ನ ಅಪ್ಪಂಗೆ ಮತ್ತೆ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಗೆ ಏನೇನ್ ಸಾ ತೊಂದರೆ ಆಕೆ ಬೊತ್ತಂತ ಮತ್ತೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಅವಾಗಿನೇ ಸೌಭದೇಸಕ್ಕೆ ಕಳ್ಳಿಕೊಡೊಕೊಂತ ಅದರ ಏಚನೆ ಆಗಿತ್. ಭೀಷ್ಮರ್ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಾಂತ ಅದ್ ಕೇಳಿ ತಿಳ್ಳಿತ್. ಪಂತಲಿ ಗೆದ್ದಂವನೇ ಮೊದ್ಲೆ ಆಕೊಂತ ವಾದ ಮಾಡಿ ಅದ್ ಭೀಷ್ಮರ ಮಾತ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿ, ಅವಾಗಿನೇ ಅದರ ಕಳ್ಳಿಕೊಡುವಾಂಗೆ ಮಾಡ್ಲರಿ ಅದ್ ಗೆದ್ದತ್. ಅದರ ಉಪಾಯ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಸ್ವಾಭಿಮಾನಂದಾಗಿ ಹಾಳಾತ್. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಗೆ ಅದರಂತ ಹೆಣ್ಣು ಇನ್ನ ಸಿಕ್ಕಿಕಿಲ್ಲೆ. ಸಾಲ್ವನ ಬುಟ್ಟ್‌ದ್ ಬೇರೆ ಗಂಡ್‌ಗಳ ಗಂಡಾಂತ ಒಪ್ಪಿಕಂಬಕೆ ಅದ್ ತಯಾರಿತ್ತೆ. ಇನ್ನೇನ್ ಮಾಡ್ಲೊಂತ ಅದ್ ಚಿಂತೆ ಮಾಡ್.

ಸುರುಗೆ ಸೌಭದೇಸಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಕು. ಗಡಿ ಮುಟ್ಟ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ರಥಲಿ ಹೋದರೆ ಅವನ ಹಂಗೆಲಿ ಬಿದ್ದ ಹಾಂಗಾದೆ. ನಡ್ಕಂಡ್ ಹೋದರೆ ಕತ್ತಲಾಕೆ ಮುಂದೆ ಸೌಭದ ಗಡಿ ದಾಟಿಕೆ ಆಕಿಲ್ಲೆ. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಯಿಂದ ಪಡ್ಲ ದೊಡ್ಡ ಗಂಟ್‌ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಪಂಡಿತ ದೇವೀಚರಣದಾಸ ಸಂತೋಸಲಿ ರಥಲಿ ಕುದ್ದುಟು. ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿದ

ಮೇಲೆ ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರೊಂದ ಉಡ್ಗೊರೆ ಪಡ್ಡೆ ಪಡ್ಡದೆ. ಆಗ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಯಿಂದ ಪಡ್ಡೆ ಗಂಟಾನ ಬಗ್ಗೆ ಏನ್ ಸಾ ಹೇಳಿಕಿಲ್ಲೆ. ಹೇಳಿ ಭೀಷ್ಮರೊಂದ ಸಿಕ್ಕುವ ಉಡ್ಗೊರೆ ಕಮ್ಮಿ ಆದೂಂತ ಅವ ಗೇಸಿದೆ. ಅವ ಕಂಡಿತಾ ನಡ್ಯಕಿಲ್ಲೆ. ನಡ್ಯಕೂ ಅವಂಗ ಈಗ ಈ ಗಂಟಾನ ಹೊತ್ತಕಂಡ್ ಆಕಿಲ್ಲೆ. ಗಡಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿ ರಥಲೇ ಹೋಕಾದೆ.

ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಥಲಿ ಸೌಭದ ಗಡಿಮುಟ್ಟಿ ಬಾಕನ ಅದ್ಕೆ ಅದ್ ಹಂಗಾಂತ ಆತ್ಲೆ. ಅದರ ಮೊನ್ನೆನ ಗೆದ್ದಂವನಕ್ಕಲೆ ಪಂತಲಿ ಗೆದ್ದಂವ ಕಳ್ಳಿಕೊಟ್ಟದಂತ ನೆನ್ನಿದೆ. ಅದರ ಸೌಭಕ್ಕೆ ಕಳ್ಳಿ ಕೊಡುವ ಹಕ್ಕು ಭೀಷ್ಮರೊಂದ ಅದ್ ನೆನ್ನಿಕಂಡಿತ್. ಈಗ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಯಿಂದ ತಿರಸ್ಕಾರ ಪಡ್ಡ ಮೇಲೆ ಅದ್ಕೆ ದಾರಿ ಕಾಣದಾತ್. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಗೆ ಅದರ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬೇಕರೂ ಕಳ್ಳಿಕೊಡುವ ಹಕ್ಕು ಇಲ್ಲೇಂತ ಅದ್ಕೆ ಗೊತ್ತಾತ್. ಆದರುನೂ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ರಥಲಿ ಗಡಿ ಮುಟ್ಟಿಕನ ಮುಟ್ಟಿ ಹೋಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯದ ಅದ್ ಕುಗ್ಗಿಹೋತ್.

ಪಂತಲಿ ಗೆದ್ದಂವನೇ ತನ್ನ ಧರ್ಮ ಪ್ರಕಾರ ಮೊದ್ಕೆ ಆಕೂಂತ ಅದ್ ವಾದ ಮಾಡ್. ರಾಜಮಾತೆ ಸತ್ಯವತೀದೇವಿ ಅದರ ವಾದನ ಕಡೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಕಂಡತ್. ಸತ್ಯವತೀ ದೇವಿನ ಕತೆ ಇಡೀ ದೇಸಕ್ಕೆ ತಿಳ್ಳ ಇಸಯ ಆಗಿತ್. ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಯಲೇ ಜೂವನದ ಎಲ್ಲಾ ಕಸ್ಸ ಸುಕನ ಅದ್ ಕಂಡಿತ್. ಶಂತನ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳ ಕೈ ಹಿಡ್ಯಕೆ ಮುಂದೆನ, ಪರಾಶರ ಮಹಾಮುನಿಗಳೊಂದ ದ್ವೈಪಾಯನನ ಹೆತ್ತೋಳು. ಅವನಸ್ವ ಮೇಧಾವಿ ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತಲಿ ಬೇರೊಬ್ಬ ಇಲ್ಲೇಂತ ಅಪ್ಪ ಹೇಳ್ವರ ನೆಂಪು ಅದ್ಕಾತ್. ಇದ್ ಬಿತ್ತನ ಗುಣ. ಅದರ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ರಾಜಮಾತೆ ಎಂತ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡುಟು. ಅಂತವಳ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯಂಗ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ಬಂದ್ ಕಾಳಗ ಕೊಡುವ ಸಕ್ತಿ ಇತ್ಲೆ. ಆಚಾರ್ಯ ಭೀಷ್ಮ ಮತ್ತೆ ರಾಜಮಾತೆನೊಟ್ಟಿಗೆ ತಾನ್ ವಾದ ಮಾಡಿಕಾಕನ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಕಣ್ಣೆ ಮಿಟ್ಟಿಸಿಕಂಡ್ ನೋಡ್ವರ ಅದ್ಕೆ ನೆಂಪಾತ್. ಒಂದೇ ಒಂದ್ ಮಾತ್ ಮಾತಾಡಿಕೆ ಅವಂದಾತ್ಲೆ. ಒಂದು ಹಂತಲಿ ಅವ ಎದ್ದ ಹೋಗುಟು. ಅವ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಚಕ್ರವರ್ತಿ! ಭೀಷ್ಮರ ಹಾಂಗೆ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನೂ ಸಂತನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳ ಸಂತಾನನೇ. ಬೀಜಂದ ಮೊಣ್ಣೇ ಸತ್ಯ ಇದ್ದದರ್ಂದ ಹಿಂಗಾತೋ? ಅಥವಾ ಸತ್ಯವತೀದೇವಿಗೆ ಮುಂದೆನ ಗಂಡ ಪರಾಶರರ ಮೊಕ್ಕಕೆ ಆಗದರ್ಂದ ಹಿಂಗಾತೋ? ಏನೇ ಆದರುನೂ ರಾಜಮಾತೆ ಪುಣ್ಯಾದಿಗಿತ್ತಿ. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಹತ್ತಿ ಕುದ್ದ ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ಭೀಷ್ಮರ ರಕ್ಷಣೆ ಉಟ್ಟು. ಕಸ್ಸ ಬಾಕಾಕನ ದ್ವೈಪಾಯನ ಸಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದೇ ಬಂದದೆ. ಇವಿಬ್ಬೊರು ಇರಿಕನ ಮುಟ್ಟಿ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಹೊರಗಿನ ಸಕ್ತಿಗಳೊಂದ ನಾಸ ಆಕಿಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ದೊಡ್ಡ ಮರ ಒಂದ್ ತನ್ನ ಒಳಗೆ ಇರುವ ಹುಳುಗಳೊಂದನೇ ಹಾಳಾಕೂ ಸಾಕ್!

ತಾನ್ ಸೀದ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋದರೇನ್ಂತ ಅಂಬೆ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ಲೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಾ ಬೇರೊಂದ್ ದಾರಿನ ಕಂಡ್ ಕಣಕ್. ಕಾಶಿ ಇಡೀ ದೇಸದ ಶೃದ್ಧಾಕೇಂದ್ರ. ಗಂಗಾನದಿನ ದಡದ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಉರ್ಬುಳಿ, ಅರೆ ಉರ್ಬುಳಿ ಇಡೀ ಕಸಾಯ ಅರ್ದನ ಉಳ್ಳೆಕೊಂಡ

ಯಾವ್ಯಾವುದೋ ಶ್ರದ್ಧೆನ ತಾಂತ್ರಿಕರ್, ಮಂತ್ರಗಾರರ್, ಸಾಧಕರ್, ಸಿದ್ಧರ್ ಮತ್ತೆ ಬೂದಿಬಡ್ಡ ಸನ್ನೇಸಿಗ ಒಳೊ. ಇವರ ನೊಡುಲಿ ಎಲ್ಲೋ ಒಂದ್ ಮೂಲೆಲಿ ನಾ ಯೋಗಿನಿನಾಂಗ್ಗೆ ಇರಕ್. ಇಲ್ಲರೆ ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಪ್ಪಂಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಇಸಯನ ತಿಳ್ಳಿ, ಕಾಶಿನ ವಿದ್ಯಾಪೀಟಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆನ ಮುಂದರ್ಕ್. ಅಲ್ಲಿರ್ವ್ವ ಏಕವೇದಿ, ದ್ವಿವೇದಿ, ತ್ರಿವೇದಿ, ಚತುರ್ವೇದಿಗಳ ನೊಡುಲಿ ನಾ ಒಬ್ಬ! ದೊಡ್ಡ ವೇದ ಕಲ್ಪವಳಾಗಿ ಜಾತಿಗಳ, ವರ್ಣಗಳ, ಹೆಣ್ಣ್-ಗಂಡ್ಗಳ ನೊಡುಲಿ ಯಾವುದೇ ಎತ್ಯಾಸನ ಮಾಡದ ಹೊಸ ಮತನ ಒಂದರ ಏಕೆ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿಕೆ ಬೊತ್ತ್?

ಇಲ್ಲೆ, ಮತ್ತೆ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋದು ಸರಿಯಾದ್ಲೆ. ಅಪ್ಪ ನನ್ನ ಮೊನ್ನೆತ್ತರುನೂ ಕಳ್ಳಿಕೊಟ್ಟದ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ನಾನಾಗಿನೇ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ್ ಅಂವಂದ ತಿರಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದವು. ಯಾವ ಮೋರೆ ಹೊತ್ತಕಂಡ್ ಹೋಗಿ ಅಪ್ಪನೆದ್ ನಿತ್ತ್ ಇಲ್ಲಿ ನಡ್ವದರನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುದು? ನಾ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸೊಸೆ ಆದು, ಇಲ್ಲರೆ ಸೌಭದೇಸದ ರಾಣಿ ಆದು ಅಪ್ಪಂಗ್ಗೆ ಇಸ್ಪ ಇಲ್ಲೆ. ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮಲಿ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜರ್‌ನ ಗೆಲ್ಲಿಕಾಕನ ಅಪ್ಪ ಗಂಡ ಮೆಟ್ಟಿದಂವನಾಂಗ್ಗೆ ಮಾಡ್ತಿತ್. ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯ್ ಬಂದ್ ನುಗ್ಗಿಕಾಕನ ಹೆದ್ರಿ ಹೋಗಿತ್. ಕರ್ನಿಕಣದೆ ಬಂದೊವು ಅನಾವುತ ಮಾಡಿಕೆ ಕಾರ್ಲ ಆದೊ. ಅಪ್ಪ ಸಕ್ತಿನೇ ಪಂತಲಿ ಇಸಿದ್ ತೊಪ್ಪು. ಅದರ ಬದ್ಲೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆನಾಂಗ್ಗೆ ಗಂಡ್‌ಗಳ ಮೊದ್ಲೆ ಅದರ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿ ಸುಕಲಿ ಇರ್ಪಿತ್ತೆ. ಅಂಬಿಕೆ, ಅಂಬಾಲಿಕೆಗೆ ತಮಿಗೆ ಇಸ್ಪ ಬಂದದರ ಕೈ ಹಿಡ್ಯತಿದ್ಲೊ. ಆಗ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ಬಾಕಿ ಆಗ್ತಿತ್ತೆ. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಬಾತಿದ್ವರೂ, ತಲೆ ಸರಿ ಇದ್ದೊವು ಯಾರ್‌ನೂ ಅಂವನ ಮೊದ್ಲೆ ಆಕಿತ್ತೆ.

ಅಪ್ಪನನೂ ತೊಪ್ಪು ಮಾಡ್ವಂವಂತ ಹೇಳಿಕೆ ಆದುಲ್ಲೆ. ಮೊದ್ಲೆ ಕಾಗ್ಗ ಕೊಡದೆ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ಬಾವೊಂತ ಅಂವ ಗ್ರೇಸಿತಿಲ್ಲೆ. ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯನ ಆಳುವ ಸಾಮರ್ತ್ಯ ಇದ್ದ ಒಬ್ಬ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿನ ಅಂವ ಹುಡ್ಡಕಾಗಿತ್. ಅದಕ್ಕಂವ ಸೊಂಯಂವರ ಮಾರ್ಗನ ಆರ್ನಿಕಂಡತ್. ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಸೌಭದೇಸನ ಬೇಕೆಂತಳೇ ಅಂವ ದೂರ ಇಸಿತ್. ತನ್ನ ಹೆಣ್ಣ್ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಯಾರ್ ಗಂಡ ಆಕೆ ಬೊತ್ತಂತ ಅಂವಂದೇ ನೆಲೆಲಿ ಏಚನೆ ಮಾಡಿ ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡ್ತ್. ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೊ, ಸೌಭದೇಸಕ್ಕೋ ಸೇರಿ ತನ್ನ ನೆಲೆನ ಕಳ್ಳಂಬದ್ ಅಂವಂಗ್ಗೆ ಇಸ್ಪ ಇತ್ತೆ. ಕಾಗ್ಗ ಕೊಟ್ಟಿತ್ತರೂ ಸಾಲ್ವಭೂಪತಿ ಬಂದ್ ಬುಟ್ಟತ್. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯಾದ ಭೀಷ್ಮರ್ ಕೂಡಾ ತಮ್ಮಂಗಾಗಿ ಬಂದ್ ಬುಟ್ಟೊ. ಅವು ಅದ್ಲೆ ಕೊಡುವ ಕಾರ್ಲ ಏನೇ ಇಲ್ಲಿ, ಇಬ್ಬೊರೂ ಮಾಡ್ ತೊಪ್ಪು. ಇಬ್ಬೊರ್ವರೂ ಹಂಕಾರದ ಬುದ್ಧಿ. ಹೆಣ್ಣಿನ ಹೇಂಗ್ ಬೇಕರೂ ನಡ್ವಿಕಣಕೂಂತೇಲ್ವ ದುಷ್ಟತನ. ಅದ್ಲೆ ಅವು ಸ್ವಾಭಿಮಾನಾಂತೇಲ್ವ ಮೆತ್ತಂಗನ ಪದನ ಬಳ್ಳಿಕಂಡಳೊ. ಮುಂದೇನ್ ಮಾಡ್ತು? ಎಸ್ವ್ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತು ಸಾ ದಾರಿನೇ ಕಾಂಬೋದಿಲ್ಲೆಲೆ?

ರಥನ ಹತ್ತಿ ಕುದ್ದಕಂಡ್ ಇದ್ದ ಪುರೋಯ್ತ ದೇವೀಚರಣದಾಸ ಅಮ್ವರ ಮಾಡ್ಲೆ.

“ಅಂಬೇ ಇನ್ನೂನೂ ಏಕೆ ಕಾಲ ಕಳೆಯಾ? ಸಾಲ್ವಭೂಪತಿಯಿಂದ ತಿರಸ್ಕಾರ ಪಡೆದ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದು ಸರಿ ಅಲ್ಲ. ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ ಅಪ್ಪಣೆ ಪ್ರಕಾರ ನಿನ್ನ ನಾ ಇಲ್ಲಿನೇ ಬುಟ್ಟರ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹಿಂದೆ ಹೋಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ಸ್ಥಿತಿಲಿ ನಿನ್ನ ನಾ ಇಲ್ಲಿ ಬುಟ್ಟರ್ ಹೋದು ಸರಿ ಅಲ್ಲ. ಸೌಭದ ಗಡಿ ದಾಟಿದರ ಒಳಗೆ ಮುಂದೆನ ದಾರಿ ಕಾಂಬೊದು.”

ಬೇರೆ ದಾರಿ ಕಾಣದೆ ಅದ್ ರಥನ ಹತ್ತಿತ್. ಮೊನ್ಸ್ ಮುಂದೆನ್ ಮಾಡ್ಕೊಂಡ ಚಿಂತೆಲಿ ಬೀತ್. ರಥ ಮುಂದೆ ಹೋಕನ ಪುರೋಯ್ತ ದೇವಿಚರಣದಾಸ ಹೇಳ್ತ್. “ಅಂಬೇ, ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್ ಕೊಟ್ಟಮಾತ್ ನ ಒಳ್ಳೆಕಂಬೋವೂಂತ ಹೇಳ್ಲೆ. ಆದರೆ ನೀ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್ಗೆ ತೊಪ್ಪಿ ನಡ್ಕಳ.”

ಅಂಬೆ ಗಾಬೆರಿಲಿ ಕೇಳ್ತ್. “ನೀವು ಏನ್ ಹೇಳ್ತೆ ಪುರೋಯ್ತರೇ? ನಾ ಎಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಮಾತಿಗೆ ತೊಪ್ಪಿಯಳೆ? ನಿಮ್ಮಂತಾ ವಿದ್ವಾಂಸರ್ ಹೀಂಗೂನೂ ಸುಳ್ಳು ಆರೋಪ ಹೊರ್ದುದು ಸರಿನೋ?”

ಪುರೋಯ್ತ ದೇವಿಚರಣದಾಸ ಹೇಳ್ತ್. “ನಾ ಮಾಡ್ಕು ಸುಳ್ಳು ಆರೋಪ ಅಲ್ಲ. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಆಸ್ತಾನ ಸೇರ್ದ ಕೂಡ್ಲೇ ನನ್ನ ಹೆಣ್ಣ್ ಮಗಕ್ಕಳಿಗೆ ಚಿನ್ನದ ಬಳೆ ಮತ್ತೆ ಚಿನ್ನದ ಸರ ಕೊಟ್ಟನೇಂತ ನೀ ಮಾತ್ ಕೊಟ್ಟಳ. ಆ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ದಾನ ಮಾಡ್ಕರಿ ಎತ್ತಿದ ಕೈ. ಇಸ್ವೆಲ್ಲಾ ಕೊಟ್ಟರ್ ಕಳ್ಳಿಟು. ನಾ ನಿನ್ನ ಅಸ್ತ್ ದೂರದ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟ ಕರ್ಕಂಡ್ ಬಂದಂವ. ಈಗ ನಿನ್ನ ಸಾಬೀತ್‌ಲಿ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಕರ್ಕಂಡ್ ಹೋಕೆ ನಿಚ್ಚಯ ಮಾಡ್ಕಳೆ. ನೀ ಏನ್ ನನ್ನ ಮಗಳಾ? ಇಲ್ಲರೆ ಅತ್ತೆನಾ? ಇನ್ನ ಸಾ ನೀ ನಂಗೆ ಏನ್‌ನೂ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್ ನ ಒಳ್ಳೆಕಂಡಿಲ್ಲ. ಹಂಇ ಉಪಕಾರ ಮಾಡ್ಕ ನೆಂಪುನೂ ನಿಂಗೆ ಇಲ್ಲೆ.”

ಮುದಿ ಪುರೋಯ್ತನ ಮಾತ್‌ನ ಕೇಳಿ ಅದ್ ಬೆರಗ್ಗತ್. ಹೆಚ್ಚಿನೋವು ಹೇಳ್ತೆ ಆರ್ದತ್ ವೋರ್ಸ ದಾಟಿದೊವ್ವ ಜೂವನಲಿ ಏನ್ ಸಾ ಬೇಡಾಂತ ಕಂಡದೇಂತ. ಈ ಪುರೋಯ್ತಂಗೆ ಎಪ್ಪತ್ ದಾಟ್ರಿ ಇನ್ ಸಾ ಆಸೆ ಬುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಜೂವನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಾರ್ತಕ ಗುರಿ ಇಸಿಕಂಡ್ ಅದರ ಸಾಧಿಸಿಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡೋವು ಮಾತ್ರ ನರಮೊಯಿಂಸಾಂತ ಹೇಳ್ಕಂಡವೇಂತ ಅದ್ ಓದಿದ್ ತಿಳ್ಕಂಡಿತ್. ಇಂವನ ಜೂವನದ ಉದ್ದೇಶ ಒಂದೇ ಚಿನ್ನ ಸಂಪಾದ್ಕ ಮಾಡ್ಕು. ಇಂವನ ಬಾಯಿಂದ ತಾನ್ ಏಕೆ ಮಾತ್‌ಗೆ ತೊಪ್ಪಿದೋವೂಂತ ಹೇಳ್ಕಣಕೂಂತ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ತ್. “ಸ್ವಾಮಿ, ಪುರೋಯ್ತರೇ, ಸಾಲ್ವಭೂಪತಿ ನನ್ನ ಕರ್ಕಂಬತ್ತಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಮೈಮೇಲೆ ಇದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ನಗಗಳ ಆಗಲೇ ನೀವ್ ನಾ ಕೊಟ್ಟ ಬುದ್ದಿದ್. ಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್‌ಗೆ ತೊಪ್ಪುವವು ಅಲ್ಲ ಈ ಅಂಬೆ. ನನ್ನ ಮುಂದೆನ ಗತಿ ಏನ್‌ಂತ ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಗೊಂದಲಲಿ ತಡ ಆತ್. ಒಮ್ಮೆ ಮಾತ್ ಕೊಟ್ಟ ಮೇಲೆ ನಾ ಹೇಳ್ಕರ್ದಂದಳೂ ಹೆಚ್ಚೇ ಕೊಟ್ಟನೆ. ತೊಪ್ಪು ತಿಳ್ಕಬಡಿ.”

ಸೌಭದ ಗಡಲಿ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಥ ಪುರೋಯ್ತಂಗಳಿ ಕಾಯತಿತ್. ಅಂಬೆ ತಿರ್ಗ ಬಂದದರ ನೋಡಿ ಸಾರಥಿಗೆ ಆದ ಅಚ್ಚರಿ ಅಂವನ ಮೋರೆಲಿ ಎದ್ದ ಕಾಂಬತಿತ್.

ರಥಂದ ಇಳ್ಳ ಅಂಬೆ ಸೌಭದ ಸಾರಥಿನ ಹಕ್ಕಲೆ ಹೋಗಿ ಅದರ ಕೈಲಿದ್ದ ಎರ್ದ ಬಳೆಗಳ ತೆಗ್ಗ್ಡ ಅಂವಂಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಹೇಳ್ತ್, “ಇದ್ ಚಿನ್ನದ ಬಳೆಗ. ನಮ್ಮ ಗಡಿವರೆಗೆ ಕ್ಷೇಮಲಿ ಕರ್ಧಂಡ್ ಬಂದ್ ಸೇರಿದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಇದ್ ಕಾಶೀ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಅಂಬೆನ ಉಡ್ಗೊರೆ. ಇನ್ನೊಂದರ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಬುಡು. ಅಂವನ ರಥಲಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟ ಬಂದ ರುಣಕ್ಕೆ ಇದ್ ಪರ್ಯಾರ. ಅಂವ ಇದರ ಹಾಂಗೇಂತ ತಕಣದಿದ್ದರೆ ಇದರ ಹಾಕಂಬಕೆ ಹೇಳ್. ಅಂವನ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಉಡ್ಗೊರೆ ಇದ್.”

ಸೌಭದ ಸಾರಥಿಗೆ ಅಂಬೆನ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ಏನ್ ಸಾ ಗೊತ್ತಿತ್ತೆ. ಅದ್ ನಡ್ಕಂಡ ನಡೋಳ್ಳೆ ಅಂವಂಗೆ ತುಂಬಾ ಅಚ್ಚರಿ ಆತ್. ಅಂವ ಕೈಮುಗ್ಗ್ಡ ಹೇಳ್ತ್, “ಅಮ್ಮಾ, ನಂಗೆ ದನಿಗೆ ದಿನಕ್ಕೆ ಇಸ್ವಂತ ಸಂಬಳ ಕೊಟ್ಟವೆ. ಗುರು ಪರ್ಯಾಯ ಇಲ್ಲದ ನಿಮ್ಮಿಂದ ನಾ ಎಂತದರನೂ ತಕಂಬದ್ಲೆ. ಬೇರೆಯವು ದುಡ್ಡಿಗೆ ಕೈ ಚಾಚಿಕೆ ಬೊತ್ತಂತ ಸೌಭದೇಸಲಿ ನಡ್ಡಕಂಡ್ ಬಂದ ಪದ್ಧತಿ. ಇನ್ನ್ ನಾ ನಿಮ್ಮ ಒಂದ್ ಬಳೆನ ಧನಿಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟದ್ ನೀವು ಹೇಳ್ತರ ಅವರೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳಿಕೆ ಆದನೋ? ದಯತೋರಿ ಇದರ ನೀವೇ ಇಸಿಕಣಿ.”

ಅಂಬೆ ಏರ್ ದನಿಲಿ ಹೇಳ್ಳೆ, “ನಾ ಹೇಳ್ವಾಂಗೆ ಕೇಳ್. ಸೌಭದೇಸದ್ ರೀತಿ ನೀತಿನಿನಿನ್ನ ದೊರೆ ನಂಗೆ ಸರ್ಯಾಗಿ ಪರ್ಯಾಯ ಮಾಡ್ಲಿಟು. ಅಂವನ ರುಣ ನಂಗೆ ಬೇಡ. ಅಂವ ಇದರ ಹಾಕಣಲಿ. ಇದ್ ಅಂವನ ಜೂವನ ಮೌಲ್ಯದ ಗುರಾಗಿದ್ದಿ. ಅಂವ ತಕಣದಿದ್ದರೆ ಎರ್ದರೂ ನೀನೇ ಇಸಿಕ. ಸುಮ್ಮಂಗೆ ನನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ವಾದ ಮಾಡ್ಬಡ.”

ಮತ್ತೆ ಸೌಭದ ಸಾರಥಿ ಬಾಯ್ಬಿಟ್ಟತ್ತೆ. ಅಂವ ಎರ್ದ ಚಿನ್ನದ ಬಳೆಗಳ ಮಾತಾಡದೆ ತಕಂಡ್ ರಥನ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಓಡ್ಲಿತ್. ಅಂಬೆಗೆ ಮುಂದೆ ಏನ್ ಮಾಡೋಕೂಂತ ಗೊತ್ತಾತ್ತೆ. ಅದ್ ಇನ್ನ್ ಸಾ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಥನ ಹತ್ತದರ ನೋಡಿ, ಪುರೋಯ್ತ ಹೇಳ್ತ್, “ಅಂಬೇ, ಕತ್ತಲಾಕಂಡ್ ಬಾತ್. ಕತ್ತಲೆಲಿ ನಾವು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡ್ಬ ಹಾಂಗಿಲ್ಲೆ. ಹಕ್ಕಲೆ ಎಲ್ಲಾದರ್ ಚಿತ್ರ ಇರಿಕೂ ಸಾಕ್. ಅಲ್ಲಿ ನಿತ್, ನಾಳೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೋದರಾತ್. ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ್ ಏನ್ ಹೇಳುವನೋ ಹಾಂಗೆ ಮಾಡಕ್.”

ಹಸ್ತಿನಾವತಿಯೊವೂಂತ ಹೇಳ್ವ ಕಾರ್ಣಕ್ಕೆ ಚಿತ್ರಲಿ ರಾಜೋಪಚಾರ ನಡ್ತ್. ರಥಕ್ಕೆ ಸುತ್ತ ಬಂದ್ ಪತಾಕೆಗೆ ಕೈ ಮುಗ್ಗುತಿದ್ದ ಜನರ ಸಂಕೆಗೆ ಲೆಕ್ಕ ಇರಿತ್ತೆ. ಪತಾಕೆಗೆ ಕೈನ ಮುಗ್ಗುತಿದ್ದ ಪ್ರಜೆಗ ನಿಜಲಿನೂ ಸುಕಲಿ ಇರ್ದಿದ್ಲನೋ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತೆ. ಜೀವನಲಿ ಧರ್ಮ ಮಾರ್ಗಲಿ ನಡ್ಕಂಬತಿದ್ದನೋ? ನಂಗೆ ಗೊತ್ತೆ. ಪತಾಕೆನ ಅಂತೂ ಗೌರವಲಿ ಕಂಡವೆ. ಅಲ್ಲರೆ ಇದ್ ತೋರಿಕಂಬ ಗೌರವನೋ? ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಾದ್ಲೆ. ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಇವುಗ ಏಕೆ ಗೌರವಲಿ ನೋಡೂಕು? ಅದ್ ಇವರ ಸ್ವತಂತ್ರನ ಕಾಪಾಡುವೇಂತಲೋ? ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಗ ಪ್ರಜೆಗಳ ಸ್ವತಂತ್ರನ ಕಸ್ದಾಕಂಡವೆ. ಆದರುನೂ ಇವು ದ್ವಜಕ್ಕೆ ಗೌರವ ಕೊಟ್ಟವೆ. ಏಕೇಂತ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಾದ್ಲೆ.

ಮೊದ್ಲಿನ ಬೆಳ್ಳಾರಾಕನನೇ ಎದ್ದ ಅಂಬೆ ಪುರೋಯ್ತನೊಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮುಂದರಿತ್. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ದಾರಿಲಿ ದೂರಲಿ ಒಂದು ಸರೋವರ ಕಂಡತ್. ಸೌಭಕ್ಕೆ

ಬಾಕಾಕನ ಅದ್ ಅದರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಾತ್ಲೆ. ಈಗ ಸರೋವರನ ನೋಡಿಕಾಕನ ಅದರ ಮೊನ್ನಿಗೆ ಉಲ್ಲಸ ಆತ್. ಅದ್ ಕಾತಿನ ಉಪವನಲಿದ್ದ ಆ ಸರೋವರ ನೆಂಪಾಗಿ ಮೈ ಜುಂ ತೇಳ್ತ. ಅದ್ ಮೈ ಚಳಿ ಬುಟ್ತ್ದ್ ಈಸಾತಿದ್ದದೇ ಆ ಸರೋವರಲಿ. ಗಂಡ್‌ನ ಹಕ್ಕಲೆ ಇರುವ ಸಂದರ್ಬನ ಒದಗಿಸಿದ್ ಆ ಸರೋವರನೇ. ಪ್ರೀತಿ ಎಂತ ಹೇಳ್ತೆ ಏನಂತ ಪರ್ದಯ ಮಾಡ್ತಿದ್ ಆ ಸರೋವರನೇ. ಇಲ್ಲಿನೂ ಒಂದು ಸರೋವರ ಕಂಡದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಯಾದರ್ ಒಂದ್ ಮುನಿನ ಆಶ್ರಮ ಇರಿಕೂ ಸಾಕ್. ಹೋಗಿ ನೋಡೊಕು. ಹೆಣ್ಣುಕಳ ಮೊಂಯಿಂಸರಾಂಗೆ ಕಾಂಬ ಲೋಕ ಸೂತ್ರನ ಮಾಡೊಕೂಂತ ಅಂಬೆ ಅಂದ್‌ಕಂಡತ್.

ಅದ್ ಇನ್ನೊಂದ್ ಏಚನೆ ಬಾತ್. ಒಂದ್ ವೇಳೆ ನಾ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೋದರೆ ಏನಾದು? ಮತ್ತೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಎದ್ರ ನನ್ನ ಗೋಳ್ ಕತನ ಹೇಳಕಾದೆ. ಅದರ್‌ಂದ ಉಪ್ಪೊಗ ಇಲ್ಲೆ. ಹೆಚ್ಚಂತೇಳ್ತೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ನನ್ನನ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕಟ್ಟುವೊ. ಯಾರ್ ಇಸಿದೊನೋ ಅವಂಗೆ ಆ ಹೆಸ್ರನ. ನೋಟಕ್ಕಾಗಲೀ, ನಡೋಳ್ಳಲಿ ಆಗಲೀ ಪುರತನ ಎಳ್ಳಸ್ತ್ ಕಾಂಬಕೆ ಸಿಕ್ಕದಂವನ ಹೆಸ್ರ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ! ಅವನ ಕಟ್ಟಿಕಂಡ್ ನನ್ನ ತಂಗಕ ಸುಕಲಿ ಇರಿಕಿಲ್ಲೆ. ಅವಂದ ಅವ್ವೆ ಸರೀರದ ಸುಕ ಸಿಕ್ಕಿಕಿಲ್ಲೆ. ಸರೀರದ ಸುಕ ಸಿಕ್ಕದೊವು ಮೊನ್ನಲಿನೂ ಸುಕಲಿ ಇರಿಕಿಲ್ಲೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಾಣಿವಾಸಲಿ ಇರ್ದರ್‌ಂದ ತನ್ನ ತಾನ್ ಕೊಂದ್ ಕೊಂಬದೇ ಒಳ್ಳದ್.

ಸಮಯದ ಕೂಸಾಗಿ ಭೀಷ್ಮರ್ ಕಡ್ಡಾಯ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಾದೊ. ಅದರ ತೊಪ್ಪೊಂತ ಹೇಳಿಕಾದ್ಲೆ. ಆದರೆ ಅವು ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯಂಗೆ ನನ್ನ ತಂಗಕಳ ರಾಣಿಗೆ ಆಗಿ ಮಾಡ್ತ ದೊಡ್ಡ ತೊಪ್ಪು. ನರ ಸತ್ತಂವಂಗೆ ಹೊಂತಗಾರ್ತಿ ಗೂಡೆಗಳ ಒಂದಿಸ್ತ್ ಕರ್‌ಣೆ ಇಲ್ಲದೆ ಒಪ್ಪುಸಿ ಬುಟ್ಟ ಭೀಷ್ಮರ್ ಧರ್ಮ ಇಲ್ಲದೊವು. ಪ್ರತಿಸ್ತೆನ ಅಮಲ್ ತಲೆಗೆ ಹತ್ತಿ ಅವು ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತ ಸಕ್ತಿನೇ ಕಳ್ಳಂಡೊಳೊ. ಹಂಕಾರಿ ಭೀಷ್ಮರ್‌ಗೆ ಒಂದ್ ಪಾಟನ ಕಲ್ಪೊಕು. ನೋಡೊಮೊ ಅಂಬೆಗುನೂ ಒಂದು ಕಾಲ ಬಾದು.

“ಸಾರಥಿ, ರಥನಿನಿಲ್” ಅಂಬೆನ ಆಜ್ಜೆಗೆ ರಥನಿತ್ತತ್; ಅಂಬೆ ರಥಂದ ಕೆಳಗಿಳ್ತ. ಮೈಮೇಲಿಂದ ಆರ್ ಚಿನ್ನದ ಬಳೆಗಳ ಮತ್ತೆ ಮೂರ್ ಬಂಗಾರದ ಸರಗಳ ತೆಗ್ಗ್ದ್ ಪುರೋಯ್ತ ದೇವಿಚರಣದಾಸಂಗೆ ಕೊಟ್ಟತ್. “ಪುರೋಯ್ತರೇ, ಇದ್ ನಿಮ್ಮ ಮೂರ್ವನ ಗೂಡೆಗಳಿಗೆ. ಇದರ್‌ಂದ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೊಡಿಕೆ ನನ್ನಹಕ್ಕಲೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲೆ.”

ಸಾರಥಿ ಅಂಬೆನೇ ನೋಡ್ತಿದ್. ಅವರ ಕೈಲಿ ಇನ್ನೂ ಸಾ ಚಿನ್ನದ ಬಳೆಗಳ ಇದ್ದೊ. ಅದರಿ ಮೂರ್ ಚಿನ್ನದ ಬಳೆಗಳ ತೆಗ್ಗ್ದ ಸಾರಥಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಹೇಳ್ತ. “ಇದರಿ ಎರ್ದ ನಿಂಗ. ನಿನ್ನ ಕೆಲನ ತಾಳೆಲಿ ಮಾಡ್ತಕ್ಕೆ ಮತ್ತೆ ಒಳ್ಳ ಒಂದರ ಆ ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಕೊಡು. ಗೆದ್ದ ತಂದ ಗೂಡೆಗಳ ಬೇರೆಯೊವ್ವೆ ಕೊಟ್ಟ ಅವನ ಗಂಡಸ್ತನಕ್ಕೆ ಇದ್ ಅಂಬೆ ಕೊಟ್ಟ ಉಡ್ಗೊರೇಂತ ಅವಂಗೆ ಹೇಳಿ ಬುಡು.”

ಸಾರಥಿಗೆ ಏನ್ ಹೇಳೊಕೂಂತ ಗೊತ್ತಾತ್ಲೆ. ಪುರೋಯ್ತಂಗೆ ತಡ್ಯಕಾತ್ಲೆ. ಅವ ದುಕ್ಕಲಿ ಹೇಳ್ತ. “ಅಂಬೇ ಇದ್ ಕಾಡ್. ಇಲ್ಲಿ ಮೊಂಯಿಂಸರ ತಿಂಬ ಕಾಡ್ ಮುರ್ಗಗ

ಇರೋ. ನೀ ಚಿನ್ನದ ನಗಗಳ ಹಾಕಂಡಿದ್ದ ಮೊದ್ದಿನ ಗೂಡೆ. ಇಲ್ಲಿ ಜನಂಗ ವಾಸ ಮಾಡಿಕಂಡಿರೋ. ನಿಂಗ ಇದ್ ಗುರು ಪರಿಯ ಇಲ್ಲದ ಜಾಗೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಒಂಟಿ ಆಗಿ ಬುಟ್ಟುಡ್ ಹೋಕೆ ನನ್ನ ಮೊನ್ನ್ ಒಪ್ಪುದ್. ದಯಮಾಡಿ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಬಾ. ಅಲ್ಲಿ ನೀ ಮುಂದೆ ಏನ್ ಮಾಡೋಕೂಂತ ಏಚನೆ ಮಾಡಕ್.”

ಆಕಿಲ್ಲೇಂತ ಅಂಬೆ ತಲೆ ಹಂದಾಡ್ತೆ. “ಪುರೋಯ್ತರೇ, ಕಾಡ್‌ಮುರ್ಗಗ ಕಾರ್ಲ ಇಲ್ಲದೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಿಕೆ ಅವು ಏನ್ ಮೊಂಯಿಸರೋ? ಈ ಕಾಡ್‌ಲಿರುವ ರುಸಿ, ಮುನಿಗ ಮತ್ತೆ ಇಲ್ಲಿರ್ಲ ಮೊಂಯಿಸರ್‌ಗ ನನ್ನ ಚಿನ್ನನ ಎಳ್ಳಂಬಕಿಲ್ಲೆ. ಇದರನೂ ನೀವ್ಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಬುಡಕಾಗಿತ್. ಆದರೆ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಂಕಲ್ಪ ಉಟ್ಟು. ಅದರ ಈಡೇರಿಕೆ ಇದ್ ಬೇಕಾದು. ನೀವು ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತೆ ಮಾಡ್ಬೊಡಿ. ನೀವು ಇನ್ನ ಚಿಂತೆ ಬುಟ್ಟುಡ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೊರ್ದಕ್.”

ಪುರೋಯ್ತ ದೇವಿಚರಣದಾಸನ ಚಿಂತೆ ದೂರಾತ್ಲೆ. “ರಾಜಕುಮಾರೀ, ಕಾಡ್‌ಲಿ ಇರೋವುನೂ ಮೊಂಯಿಸರೇ. ನಿನ್ನ ನೋಡಿ ಮೊರ್ಕಾಗಿ ನಿಂಗ ಅವು ಅಪಾಯ ಮಾಡ್ಬೊ. ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ರೂಪನೂ ಶತ್ರು ಆದು ಉಟ್ಟು. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಅರಮನೆಗೆ ಬಾಕೆ ನಿಂಗ ಇಸ್ಸ ಇತ್ತರೆ, ಭೀಷ್ಮಂಗ ಹೇಳಿ ನಿನ್ನ ನಾ ಕಾಶೀಗೆ ಕಳ್ಳುವ ಏರ್ಪಾಡ್ ಮಾಡ್ಬ. ದಯಮಾಡಿ ಬಾ.”

ಅಂಬೆ ಗಟ್ಟಿ ದನಿಲಿ ಹೇಳ್ತೆ. “ಪುರೋಯ್ತರೇ, ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮಿಂದ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಬಾಕನನೇ ಕಾಶಿನ ರುಣ ತೀರ್ತಂತ ಹೇಳಿಕಂಡವು ನಾ. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ನನ್ನ ಒಪ್ಪಿ ಕಣ್ತಿದ್ವರೂ, ಅಪ್ಪ ನನ್ನ ಒಪ್ಪಿಕಂಬಕಿಲ್ಲೆ. ಈಗ ಸಾ ಒಪ್ಪಿಕಂಬಕಿಲ್ಲೆ. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಲಿ ಅಪ್ಪನ ಎದ್ರ್ ನಿಲ್ಲಿಕೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಹೆಣ್ಣಾಗಿ ನನ್ನ ಮೊನ್ನ್ ಒಪ್ಪುದ್. ಇಲ್ಲಿ ನೀರ್‌ನ ಆಸ್ರಯ ಉಟ್ಟು ಮುನಿಗಳೋ, ಜನಂಗಗಳೋ ಇದ್ದೇ ಇರುವೊ. ಇದ್ದರೆ ಕಾಡ್ ಮುರ್ಗಂದ ನಂಗ ಅಪಾಯ ಬಾಕಿಲ್ಲೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಪುರೋಯ್ತರೇ ಮೊಂಯಿಸರ್‌ಂದ ಯಾಗೋಳೂ ಮುರ್ಗಗಳೇ ಮೇಲೆ.”

ಪುರೋಯ್ತ ದೇವೀಚರಣದಾಸಂಗ ಈ ಮಾತ್‌ಗ ನಾಟಿದೊ. ಕೂಡ್ಲೇ ಅವ ಹೇಳ್ತೆ. “ನನ್ನನ ನೀ ತೊಪ್ಪು ತಿಳ್ಳಂಬಡ ಅವ್ವಾ. ಎಸ್ಸ ಕಲ್ತರೆ ಏನ್? ದೊರೆಗ ಕೊಟ್ಟರೆ ನನ್ನಂತಂವಂಗ ಉಟ್ಟು, ಬರ್ದದರ ಎಲ್ಲಾ ಓದಿ ತಿಳ್ಳಂಬ ಒಳ್ಳೆತನ ದೇಸನ ಆಳುವ ದೊರೆಗೆ ಇರುಲ್ಲೆ. ನಮ್ಮಂತೋವು ಬರ್ದ ಕಾವ್ಯ, ನಾಟಕಗಳ ಬೇರೆ ವಿದ್ವಾಂಸರ್ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿಂದ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಾಂಗ ಟೀಕೆ ಮಾಡಿ ಅದರ ವಿಮರ್ಶೆಂತ ಹೇಳುವೆ. ಸೂದ್ರರಿಗೆ ಓದು, ಬರ ಬಾದುಲ್ಲೆ. ಓದು, ಬರ ಬಾವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜಾತಿಯೋವ್ವ ಕಾವ್ಯ, ನಾಟಕಗ ಅರ್ತ್ ಆದ್ಲೆ. ಅವರಿ ಸಾಹಿತ್ಯನ ಇಸ್ಸಪಡೋವು ಬಾಳಕಮ್ಮಿ ಜನ. ನಿಜ ಹೇಳೊಕರೆ ಲೋಕಲಿ ದುಡ್ಡು, ಚಿನ್ನ ಇದ್ದವ್ವ ಎಲ್ಲೋವುನೂ ಮೊರ್ಕಾದ್ ಕೊಟ್ಟವೆ. ಪಂಡಿತರ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಬೆಲೆ ಕೊಡೋವು ಯಾರ್‌ನೂ ಇಲ್ಲೆ.”

ಬಾಳ ಬೇಜಾರದ ಸೊರಲಿ ಪುರೋಯ್ತ ಮುಂದರ್ದಿದೆ. “ಆಗ ನೀ ಹೇಳ್ತ ಅಲ್ಲ?

ಮೊಂಯಿಂಸರ್‌ಂದ ಮುರ್ಗನ ಮೇಲೇಂತ. ಅದ್ ನಿಜ ಅವ್ವಾ, ಮೊಂಯಿಂಸರ್‌ಗೆ ಉಪಕಾರದ ನೆಂಪು ಇದ್ದಲ್ಲೆ. ನಾ ಹೆಚ್ಚನ ಬೇಜಾರ ಪಟ್ಟದ್ ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯರ್‌ಂದನೇ. ಬಡವುಕೆ ನಾ ನನ್ನ ದುಡ್ಡಲೇ ಹಂಚ್ ಕೊಟ್ಟದ್ ಅವರ್‌ನು ಗುರುಕುಲಲಿ ಇಸಿ ಓದಿಸಿದ್ ಉಟ್ಟು. ನಾಟಕ, ಕಾವ್ಯಗಳ ಓದ್‌ದರ್‌ನ ಅವ್ವೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟದ್ ಮೇಲೆ ತಂದದ್‌ನೂ ಉಟ್ಟು. ಅವು ಎಲ್ಲೋವೂ ನೆಲೆನ ಕಂಡ್ರು ಅವ್ವೆ ಈ ಬಡ ಗುರುನ ನೆಂಪಾತ್ಲೆ. ಅವು ದುಡ್ಡನ ಮೇಲೆ ಕುದ್ದರುನೂ ಗುರುನ ರುಣನ ತೀರೋಕೂಂತ ಆತ್ಲೆ. ಅವರ್‌ಂದ ನನ್ನ ಕಸ್ತಗ ತೀರೇಂತ ನಾ ಏನ್ ಅವ್ವೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಮೊನ್ನ್‌ಗೆ ಬೇನೆ ಆಗುವ ಸಂಗತಿನೋಡು. ನನ್ನ ಹೀಯಾಳೋವೆಲ್ಲಾ ಒಂದ್ ಕಾಲಲಿ ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯರ್ ಆಗಿದ್ದೋವು. ಪ್ರತಿಪಲ ಇಲ್ಲದೆ ದುಡ್ಡಬಡಾಂತ ನನ್ನ ಇಸ್ತ್ ವೊರ್ಸದ ಅನ್ವವಂದ ನಾ ಪಾಟನ ಕಲ್ತೆ.”

ಪುರೋಯ್ತ ಸಮ್ತಾನ ಮಾಡುವ ಸೊರಲಿ ಮುಂದರ್ಲಿ, “ಊರ್ ಹೋತ್ ಕಾಡ್‌ಬಾತ್‌ಂತ ಹೇಳ್ವ ಈ ನನ್ನ ಮುದಿಪ್ರಾಯಲಿ ನಾ ನಿಂಗೊಂದು ಕೆಬಿಮಾತ್ಲೆ ಹೇಳ್ವೆ ಕೇಳ್. ಬಂದದರ ಎದ್ ಹಾಕಂಡ್ ಗೆಲ್ಲಿಕೆ ಯಾರ್‌ಂದಳೂ ಆಕಿಲ್ಲೆ. ಉದಾರ್ಲೆಗೆ ನಿನ್ನನೇ ತಕ. ನಿನ್ನ ಹುಟ್ಟ, ಅಂತಸ್ತ, ಪೊರ್ಲು, ಹೊಂತಗಾರಿಕೆ, ಇದ್ಯೆ-ಇದ್ ಯಾವುನೂ ನಿಂಗ ಸಾಯಕ್ಕೆ ಬಾತ್ಲೆ. ಈಗ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ಸೇಡ್ ತೀರಿಕಂಬ ಮೊನ್ನ್, ಸೇಡ್‌ನ ತೀರಿಕಂಬ ಮೊನ್ನ್‌ನೇ ಮನುಕುಲದ ಚರಿತ್ರಲಿ ನೆತ್ತರ್ ಹರ್ಲಿದ್. ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣು ಬಂದದ್ಯೆ ಎದ್ ಆಗಿ ಏನ್‌ನ ಮಾಡಿಕೆ ಆದೆ? ಏಚನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡು. ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಬಂದ್ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಹೆಣ್ಣು ಆಗಿ ಇರ್. ಈಗ ಸಾ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಪಟ್ಟದರಾಣಿ ಆಗುವ ಅವ್ವಾಸ ನಿಂಗ ಉಟ್ಟೇ ಉಟ್ಟು. ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ್ ತಮ್ಮಂಗಾಗಿ ತೊಪ್ಪನ ಮಾಡಿರ್ಲೊ. ಆದರೆ ಅವು ದಯೆ ಇಲ್ಲದೊವು ಅಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಮೊರ್ಯಾದೆ ಕೊಟ್ಟದ್ ಅವು ನಿನ್ನ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಹಕ್ಕಲೆ ಕಳ್ಳಿ ಕೊಟ್ಟದೇ ಅದ್ಯೆ ಸಾಕ್ಷಿ. ಕಾಶಿಂದ ನಿನ್ನನ ಕರ್ಕಂಡ್ ಬಂದೋವು ಅವು. ನಿಂಗ ಒಂದು ಗಟ್ಟಿ ಬೊದ್ದಾನ ಕಟ್ಟಿಕೊಡ್ತು ಅವರ ಧರ್ಮ. ಕೆಲ್ವಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಏಚನೆ ಮೊನ್ನ್‌ಂದ ತೆಗ್ದದ್ ಹಾಕ್. ನನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಬಾ.”

ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಪಟ್ಟದರಾಣಿ! ಮೊನ್ನ್‌ಗೂ ಸರೀರಕ್ಕೂ ಯಾಗೋಳೂ ಸುಕ ಕೊಡಿಕೆ ಆಗದ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಕೈ ಹಿಡ್ತರೆ ಸಿಕ್ಕುವ ಪಟ್ಟ ಅದ್. ಲೋಕಲಿ ಗಂಡ್‌ನ ಅಂತಸ್ತ ಮತ್ತೆ ದುಡ್ಡನ ನೋಡಿ ಮೊದ್ಲೆ ಆದವೆ. ಅವ್ಕೆಲ್ಲಾ ನಿಜಲಿನೂ ಸುಕ ಸಿಕ್ಕಿದನೋ? ಬಾಳಲಿ ಸುಕ, ಸಂತೋಸ ಸಿಕ್ಕೋಕರೆ ಗಂಡನ ಸರೀರಲಿ ರೋಗ ಇರಿಕೆ ಬೊತ್ಲೆ. ಅವ ಕಲೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಗೀತಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇದ್ದ ರಸಿಕ ಆಗಿರೋಕು. ಸುಕ ಕೊಡದ ದುಡ್ಡು, ಚಿನ್ನ, ಅಂತಸ್ತ - ಇದೆಲ್ಲಾ ಯಾರ್ಗೆ ಬೇಕ್?

ಪುರೋಯ್ತ ದೇವೀಚರಣದಾಸಂಗಿ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಸ್ತಿತಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಕತೆ ಅಲ್ಲ. ನಂಗ ಬೇರೆ ದಾರಿನೇ ಇಲ್ಲೇಂತ ಇಂವ ಹೀಂಗ ಹೇಳ್ತೆ. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯಂಗಿ ಅವನ ಸೊಂತ ಸತ್ತಿಂದ ಹೆಣ್ಣಿನ ಪಡ್ಯಕಾತ್ಲೆ. ತನ್ನ ಸೊಂತ ಸಾಮರ್ತ್ಯದಿಂದ ಅವಂಗ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ

ಅಳುವ ಒಬ್ಬ ಕೂಸುನ ಕೂಡಿಕೆ ಆಕೇ ಇಲ್ಲೆ. ಕುರುವಂಸ ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಿತ್ ಬುಟ್ಟದೆ!

ನಿರ್ದಾರದ ದನಿಲಿ ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ತ, “ಪುರೋಯ್ತರೇ, ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಾಣಿ ವಾಸನಂಗನರ್ದ ಆದುಬೇಡ. ನಿಮ್ಮೊಟ್ಟಿಗೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಬಾವ ಮಾತೇ ಇಲ್ಲೆ. ನೀವು ಪ್ರತಿಪಲ ಬೇಕಂತ ಹೇಳ್ತ ನಂಗೇ ತೊಪ್ಪಂತ ಹೇಳ್ತಲ್ಲೆ. ನಿಮ್ಮ ಸ್ತಾನಲಿ ನಾ ಇರ್ದಿದ್ದರುನೂ ಹೀಂಗೇ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೆನೋ ಏನೋ? ಅದ್ ದೊಡ್ಡ ಇಸಯನೇ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯಂದ ಕುರುವಂಸ ಬೆಳ್ಳಕೆ ಆದೇಂತ ನಿಮ್ಮಂತೋವು ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಆದ್ದೇಂತ ನಾ ನೆನ್ನಿನೆ. ಸಿಂಹಾಸನನ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡ್ತ ಭೀಷ್ಮನ ಕಣ್ಣೆದ್ರಾಗೆನೇ ಕುರುವಂಸ ನಿತ್ತದೇಂತ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ನೋಡ್ತ ದಿನನೇ ನಂಗೇ ಗೊತ್ತಾಗುಟು. ನೀವೇನ್ ಹೇಳ್ತೆ?”

ಪುರೋಯ್ತ ದೇವೀಚರಣದಾಸ ಹೌದೂಂತ ತಲೆನ ಹಂದಾಡ್ತೆ. “ನೀವ್ಗೆ ಮೂರ್ಖನ ಮಗಕ್ಕೆ ಒಳೊ. ಒಮ್ಮೆನಾದರ್ ಅವರ ಮೊನ್ನಲಿ ಏನುಟ್ಟಂತ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಬ ಗೋಜಿಗೆ ನೀವು ಹೋಗಿರೋನೋ? ಆರ್ಯವರ್ತದ ಹೆಣ್ಣುಕುಳಿಗೆ ಸೊತಂತ್ರ ಮತ್ತೆ ಸಮಬಾಗ ಸಿಕ್ಕುದು ಯಾಗ? ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುಸುದರ ಮಾತ್ರ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಆಗದ್. ಇದ್ಯೆ ಕಲೋವು, ಇಚಾರವೊಂತರಾಗಿ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಬೊಳ್ಳು ಕೊಡೊಕು. ನೀವು ಕಲ್ತ ಇದ್ಯೆಗೆ ಲೋಕನ ತಿದ್ದುವ ಸಕ್ತಿ ಉಟ್ಟು. ಹೆಣ್ಣುಕುಳಿಗೆ ಸೊತಂತ್ರ ಮತ್ತೆ ಸಮಬಾಗದ ಹಕ್ಕನ ಬೇಕೇಂತೇಳ್ತ ಹಂಇ ಹೊಸ ಸ್ಲೋಕಗಳ ಬರ್ತದ್ ದಯಮಾಡಿ ಧರ್ಮಸಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಸೇರಿನಿ. ಇದ್ ನೀವು ನನ್ನಾಂಗಿರುವ ಅಸಾಯ ಹೆಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಮಾಡುವಂತಾ ದೊಡ್ಡ ಉಪಕಾರ. ದಯಮಾಡಿ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಯಾಣನ ಮುಂದರ್ದಿನಿ. ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಹೆಣ್ಣಾದ ನಾ ನನ್ನನ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿಕಂಬೆ.”

*****

ಸುಳ್ಳು ಹೇಳ ಕುತ್ತಿಗೆ ಕೊಯ್ತೆ

ಹೆಜ್ಜಿನ ಸದ್ದು ಕೇಳಿ ಭೀಷ್ಮ್ ಕಣ್ಣು ಬುಟ್ಟೋ. ಕಳ್ಳ ಇರ್ಯಾ ಸರ್ಯಾಗಿ ನಿದ್ದೆ ಇಲ್ಲದೆ ಇಂದ್ ಇಡೀ ದಿನ ಅವು ಆಗಾಗ ಮಂಪರಾಲಿದ್ದೊ. ಹಗ್ಗ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡ್ತೆ ಇರ್ಯಾ ಕಳ್ಳೋದ್ ಹೇಂಗೇಂತ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ ಅವು ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿಕೆ ಹೊರ್ದತ್ತೆ. ಇಂದ್ ಯಾವ ಸುದ್ದಿನ ಕೇಳಕಾದೋಂತ ಅವು ತಳಮಳಗೊಂಡಿದ್ದೊ. ಅಂಬೆನ ನೆಂಪು ಜೂವನ ಹಿಂಡ್‌ತಿತ್ತ. ಈಗ ಕಣ್ಣು ಬುಡಿಕಾಕನ ದುರ್ಯೋಧನ ಎದ್ರಾಲಿ ನಿತ್ತುಟು. ಅವನ ಮೋರೆ ಬಾಡಿ ಹೋಗಿತ್ತ.

ದುರ್ಯೋಧನನ ಮೋರೆನ ಓದಿಕೆ ಅವು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟೊ. ಘಟೋತ್ಕಚ ಸತ್ತದರ ತಿಳ್ಳಿಕೆ ಇರ್ಯಾ ದುರ್ಯೋಧನ ಬಾತ್ಲೆ. ಕರ್ಣನ ಕಳ್ಳ ಕೊಟ್ಟಿತ್ತ. ಬೀಷ್ಮರ್ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಸುರು ಮಾಡ್ಲೊ. ನೆನ್ನೆ ಇಂವಂಗೆ ನನ್ನ ಎದ್‌ರವ ಧೈರ್ಯ ಇತ್ತೆ. ಇರ್ಯಾ ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇತ್ತೆ. ಇಂವ ಸಾ ತನ್ನ ಗುರಿನ ಸಾದಿಸ್‌ತಿತ್ತೆ. ಪಾಂಡವರಿ ಒಬ್ಬನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಹೋಗಿ ಬಾಳ ಕಾಲ ಬೊದ್ವೋಕಾಗಿದ್ದ ಘಟೋತ್ಕಚನ ಕೊಲ್ಲಿಸಿತ್. ತಾನ್ ಮಾಡ್ ಪಾಪಾಂತ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಅಂವ ಬಂದತೋ? ಬೇಡದ ಸುದ್ದಿನ ಏನಾದರ್ ತಂದುಟೋ?

ಎದೆ ಬಾಳ ಬೇನೆ ಕೊಡಿಕೆ ಸುರು ಮಾಡ್. ಎದೆಗೆ ಹೆಟ್ಟಿದ ಬಾಣದ ಕೊಡಿನ ಸುತ್ತೋಳೂ ರೇಸಿ ಆಗಿ ಬೇನೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುಟು. ನನ್ನ ಗಾಯ ನನ್ನಲೇ ಅಸಯ್ಯ ಹುಟ್ಟಿದೆ. ಇನ್ನೊ ಬೊದ್ದಿದ್ ಏನ್ ಸಾದಿಸಿಕೆ ಉಟ್ಟು? ಚಂದ್ರವೊಂಸದವರಿ ಎಲ್ಲರೊಂದನೂ ಹೆಚ್ಚ ಕಾಲ ಬೊದ್ದಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಆದಕಾರ್ ಇಸ್ತ್ ದಿನ ಬೊದ್ದಿದೆ. ಪ್ರಜೆಗ ಹೇಳುವ ಹಾಂಗೆ ನಾ ನೆನ್ನಿಕನ ಸಾಂಯಂವ. ಸೈಸಿಕೆ ಆಗದ ಬೇನೆನ ಕೊಡ್ತ ಈ ಬಾಣನ ಕಿತ್ ತೆಗ್ಗ್ ನಾ ನೆನ್ನಿದಾಂಗೆ ಸತ್ ಬುಡಲಿನೋ?

ದುರ್ಯೋಧನಂಗ ಭೀಷ್ಮ ಸುಮ್ಮಂಗಿರುದರ ಕಂಡ್ ಆತಂಕ ಸುರಾತ್. ಗಾಬೆರಿನ ಸೊರಲಿ ಅಂವ ಕೇಳ್ತ "ಏನಾದೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ? ಏನಾದರ್ ಬೇಕಿತ್ತೋ?"

ಹೇಳಿ ಬುಡಲಿನೋ? ನಂಗ ಬೇಕಿರ್ರು ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲಲಿಂತ. ಅದಕ್ಕೆ ಇಂವ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ನಂಗ ಬೇರೆ ಏನೂ ಬೇಡ. ಯುದ್ಧ ಬಿರ್ಸಲಿ ನಡ್ತದೆ. ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ್ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಆದ ಮೇಲೆ ಧರ್ಮಯುದ್ಧಾಂತೇಳ್ಳು ಸುಳ್ಳಾತ್. ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿ ಆಕಾಗಿದ್ದ ಆ ಎಳ್ ಹೈದ ಅಭಿಮನ್ಯುನ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಅತಿರಥ, ಮಹಾರಥರ್ ಮೋಸಂದ ಕೊಂದೊ. ಅದ್ಕೆ ಸೇಡ್ ತೀರಿಕೆ ಜಯದ್ರಥನ ಅರ್ಜುನ ಮೋಸಂದ ಕೊಂದತ್. ಧರ್ಮಕ್ಷೇತ್ರ ಆದ ಕುರು ಯುದ್ಧಲಿ ಮೋಸದ ಧರ್ಮಯುದ್ಧ

ನಡ್ಡ್ ಹೋತ್. ಅದ್ಕೆ ಗುರು ದ್ರೋಣರ್ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಟ್ಟೊ. ಇವರ ತಂತ್ರಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿ ಪಾಂಡವರ ಪಾಳ್ಯಲಿ, ಕೃಷ್ಣ ಪ್ರತಿತಂತ್ರ ಹೊಡ್ಡೆ ಯುದ್ಧಲಿ ತಂತ್ರಗಾರಿಕೆನೇ ಮರ್ದದ್. ಈಗ ದುರ್ಯೋಧನ ಒಬ್ಬನೇ ಬಂದುಟು. ಯಾಕಿರ್ದು?

ಭೀಷ್ಮರ್ ವಿಚನಲಿ ಮುಣ್ಣಂಗಿರಿಕಾಕನ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮೊಂಯಿಂಸ ಬಾತ್. ಅವ ಕರ್ಣ. ಅವ ನಿನ್ನೆ ಇರ್ಯ್ ಹೊತ್ತಲಿ ಅವರೊಟ್ಟಿಗೆ ತುಂಬಾ ಹೊತ್ತ್ ಮಾತಾಡಿದ್ ಹೋಗುಟ್ಟು. ಅವನ ಮೊನ್ಸಲಿ ಇದ್ದದರ್ನ್ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ಮೊನ್ಸನ ಹಗ್ಗರ ಮಾಡಿಕಂಡತ್. ಭೀಷ್ಮರ್ ಬಾಕಿಲ್ನ ಕಡೆ ನೋಡ್ಲೊ. ಅದರ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಡ ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಳ್ತ್. “ಇನ್ನ್ ಯಾರುನೂ ಬಾದುಲ್ಲೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ಇಂವ ಸುರುಗೆ ಒಪ್ಪಿತೇ ಇಲ್ಲೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಅದ್ ಹೇಂಗೋ ಒಪ್ಪಿತ್. ಕರ್ಣನ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಮಾಡಿಕೆ ನಿರ್ದಾರ ಮಾಡ್ಲೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಆಶೀರ್ವಾದ ಬೇಕ್.”

ಕೋಣ್ ಒಳಗೆ ಇದ್ದ ಅರೆಕತ್ತಲೆ ಬೊಳ್ಳಲಿ ಅವರ ಇಬ್ಬೊರ ಮೋರೆಲಿ ಏನ್ ಕಂಡದೇಂತ ಗೊತ್ತಾತ್ಲೆ. ಕರ್ಣನ ಸೇನಾಧಿಪತಿನ ಆಗಿ ಮಾಡೊಕೊರೆ ದ್ರೋಣರ ಕೈ ಬೇನೆ ಜೋರಾಗಿರೊಕು. ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಬಾಣಂದ ಹಾರಿ ಹೋದ ಹೆಬ್ಬೆರೈನ ಬುಡಲಿ ಹುಣ್ಣಾಗಿರೊಕು. ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರೂ ದುರ್ಯೋಧನನ ಪಾಲ್ಗೆ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲದಂಗಾತ್ಂತ ನೆನ್ನೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಕೇಳ್ಲೊ. “ಕುಂಇ, ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯಗೆ ಯುದ್ಧರಂಗಂದ ಬುಡ್ಲಡೆ ಆಕಾದ ಕಾರ್ಲ ಏನ್ ಬಾತ್?”

“ಮೋಸ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ ಮೋಸ. ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಮೋಸಮಾಡಿ ಬುಟ್ಟತ್.” ನೊಡ್ಗುವ ಸೊರಲಿ ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಳ್ಲೆ, “ಇಂದ್ ಬಾರಿ ದೊಡ್ಡ ಕಾಳಗ ನಡ್ಡ್. ಗುರುಗಳ ಪರಾಕ್ರಮನ ನೋಡಿ ನಾವುನೂ ಬುಟ್ಟಬಾಯಿ ಬುಟ್ಟಾಂಗೇ ನೋಡ್ಲೊ. ರಣಾಂಗಣಲಿ ಗದ್ದಳ ಮಾಡ್ಲ ಗುರುಗ ಮತ್ಸ್ಯ ದೇಸದ ರಾಜ ವಿರಾಟನ ಮತ್ತೆ ಪಾಂಚಾಲದ ದ್ರುಪದನ ಕೊಂದೊ. ಅದೇ ಭರಲಿ ಯುದ್ಧ ನಡ್ಕತಿದ್ಲರೆ ನಾವು ಗೆದ್ದ ಬುಡ್ಲಿದ್ಲೊ. ಆದರೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಮೋಸ ಮಾಡಿ ಬುಡ್ಡ್.”

ದುರ್ಯೋಧನನ ದನಿ ದುಕ್ಕಲಿ ತುಂಬಿದ್ ಮಾತ್ನ ಮುಂದರಿಕೆ ಅವಂಗೆ ಕಸ್ತ ಆತ್. ಮಂಚದ ಎದರ್ ಇದ್ದ ಆಸನಲಿ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸಿ ಕುದ್ದಕಂಡತ್. ದ್ರೋಣರ್ ದ್ರುಪದನ ಕೊಂದೊಳೋಂತೇಳ್ತೆ ಹಳೆನ ಸೇಡ್ನ ಅವು ಮರ್ದತಿಲ್ಲೇಂತ ಆತ್. ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರಂದ ಅಂದ್ ಸೇಡ್ ತೀರಿಕಾಗಿ ದ್ರುಪದನ ಗರ್ವಭಂಗ ಮಾಡ್ಲಿದ ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ್ ಅಸ್ಸರಂದ ಸುಮ್ಮಂಗಾಗದೆ ಇಂದ್ ದ್ರುಪದನ ಕೊಂದನೋ? ಅಲ್ಲರೆ ಪಾಂಡವರಿ ಯಾರ್ನೂ ಕೊಲ್ಲಕಾಗದೆ ಇರುವ ಹತಾಶೆಂದ ಇಂದ್ ಈ ಕೆಲ್ಲನ ಮಾಡ್ಲನೋ?

ದುರ್ಯೋಧನ ಸುದಾರ್ಶಿಕಂಡ್ ಮಾತ್ನ ಮುಂದರಿತ್. “ಒಂದ್ ಹಂತಲಿ ಪಾಂಡೋವು ಇದ್ದಕಿದ್ಲ ಹಾಂಗೆ ಯುದ್ಧನ ನಿಲ್ಲಿಸಿದೊ. ಏಕೇಂತ ನಾವ್ಲೆ ಗೊತ್ತಾತ್ತರೂ ನಾವುನೂ ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲಿಸಿದೊ. ಶತ್ರು ಪಕ್ಷಂದ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ದೊಡ್ಡ ದನಿಲಿ “ಅಶ್ವತ್ತಾಮ ಹತಃ” ಎಂತ ಹೇಳ್ತ್. ಅಸ್ಮೊತ್ತಿಗಾಕನ ಕೃಷ್ಣ ಅವನ ಪಾಂಚಜನ್ಯ ಸಂಕನ ಊದಿತ್.

ಇದರಂದ ಎದೆ ಕಟ್ಟಿದಂಗಾಗಿ ಗುರುಗಳ ಕೈಲಿದ್ದ ಬಿಲ್ಡ್ ಜಾರಿ ಬೀತ್. ರಥಲಿ ಕುಸ್‌ದ್ ಬಿದ್ದ ಗುರುಗಳ ತಲೆನ ಧೃಷ್ಟಧ್ಯಮ್ಮ ಕತ್ತಿಸಿ ಹಾಕಿ ಗೆದ್ದೇಂತ ಬೊಬ್ಬೆ ಹಾಕಿತ್.”

ಭೀಷ್ಮರಾಗೆ ದ್ರುಪದನ ದತ್ತ ತಕಂಡ ಸಂಗತಿ ನೆಂಪಾತ್. ದ್ರೋಣರ ಶಿಷ್ಯರೊಂದ ಗರ್ವ ಮುರ್ದಂಡಿದ್ದ ದ್ರುಪದಂಗೆ ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ ಹೇಂಗಾದರ್ ಮಾಡಿ ಕೊಲ್ಲುಸೋಕೂಂತೇಳ್ವ ಸೇಡ್ ಇತ್ತ್. ಅವನ ದುರ್ದೈವಕ್ಕೆ ಸುರುನ ಸಂತಾನ ಶಿಖಂಡಿ ಆಗಿ ಹೋತ್. ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರನ ಕೊಲ್ಲೋಕುಂತೇಳಿನೇ ಅವ ಒಬ್ಬ ಹೈದನ ಮತ್ತೆ ಒಂದ್ ಗೂಡೆನ ಯಜ್ಞದ ಮೂಲಕ ದತ್ತ ಪಡ್ತಿತ್. ಆ ಹೈದನೇ ಧೃಷ್ಟಧ್ಯಮ್ಮ. ಅವನಲ್ಲಿ ಕಾಲ್ನ ಉಗ್ರಂದ ತಲೆನ ಕೊಡಿಗೆ ಮುಟ್ಟ ದ್ರೋಣ ದ್ವೇಷನ ತುಂಬುಸಿರೋಕು. ಇಲ್ಲರೆ ಕೈಲಿ ಆಯ್ದ ಹಿಡ್ಯದ, ಮೊತಿತೊಪ್ಪಿ ರಥಲಿ ಬಿದ್ದಾಕಂಡಿದ್ದ ಆಚಾರ್ಯನ ತಲೆನ ಕಡ್ಯಕ್ಕೆ ಧೃಷ್ಟಧ್ಯಮ್ಮಂಗೆ ಸಾಧ್ಯ ಆಕಿತ್ಲೆ. ಸತ್ತ ಮೇಲೆನೂ ದ್ರುಪದ ಸೇಡ್‌ನ ತೀರಿಕಂಡತ್.

ಹಂಞ ಹೊತ್ತ್ ಕಳ್ಳ ಮೇಲೆ ದುರ್ಯೋಧನ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿಕೆ ಸುರುಮಾಡ್ತ್. “ನಾವು ದಿಕ್ಕು ತೋರದೆ ಏನ್ ಮಾಡ್ತುಂತ ಏಚನೆ ಮಾಡಿ ಕಂಡಿರಿಕಾಕನ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮನ ನೋಡ್ತೊ. ನಾವ್ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಕೋಪಬಂದ್ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಮೇಲೆ ಆಯ್ದ ತೆಗ್ಗೊ. “ನೀ ಗುರುಗಳ ಎದ್ ಸುಳ್ಳು ಬೊಗ್ಗಿ ಅವು ಸಾಯಕೆ ಕಾರ್ಲ ಆದ ಪಾಪಿ.” ಎಂತಬೊಯ್ತೊ ಅವನಲ್ಲಿ ಹಂಞ ಸಾ ತೊಪ್ಪು ಮಾಡ್ತ ದುಕ್ಕ ಇತ್ಲೆ. “ನಾ ಯಾಗೋಳೂ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳ್ತವ ಅಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಭೀಮಸೇನ ನಿಮ್ಮ ಪಕ್ಷಲಿ ಇದ್ದ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮಾಂತೇಳ್ವ ಆನೆನ ಕೊಂದದಕ್ಕೆ “ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ಹತಃ ಕುಂಜರ” ಎಂತ ಹೇಳ್ತೆ. ಕೃಷ್ಣನ ಪಾಂಚಜನ್ಯ ಸಂಕದ ದನಿಂದಾಗಿ ಕುಂಜರ ಎಂಬ ಸಬ್ಬ ನೀವುಗೆ ಕೇಳದಿದ್ದರೆ ಅದ್ ನನ್ನ ತೊಪ್ಪಾದುಲ್ಲೆ.” ಎಂತ ಹೇಳಿ ತೊಪ್ಪುಸಿಕಂಡತ್. ಅವನ ಕೆಪ್ಪೆಗೆ ಎರ್ಡ್ ಹೊಡ್ಕೋಕೂಂತ ನಾ ಮುಂದೆ ಹೋಕನ ಭೀಮಾರ್ಜುನರ್ ಅವನ ಸುತ್ತ ಕೋಟೆಕಟ್ಟಿ ಅವನ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡ್ತೊ. ನೀವು ಆ ಸುಳ್ಳು ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಬಾಯ್ತುಂಬಾ “ಧರ್ಮರಾಯಾ” ಎಂತ ಕರ್ದರೆ ಹೇಳಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಮಾಡ್ತ್ ಧರ್ಮನೋ?”

ಭೀಷ್ಮರ್ ಏಚನೆಗೆ ಒಳಗಾದೊ. ಧುರ್ಯೋಧನ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಸ್ನೆ ಎತ್ತಿದೆ. ವಾರಣಾವತಲಿ ಅರಗ್ಗನ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿ ಪಾಂಡವರ ಬೂದಿ ಮಾಡಿಕೆ ಹೊರ್ದವ ಇಂವ. ಕಪಟ ಜೂಜು, ದ್ರೌಪದಿನ ಸೀರೆನ ಎಳ್ಳದ್, ಪಾಂಡೋವರ ಕಾಡಿಗೆ ಕಳ್ಳಿದ್ ಮತ್ತೆ ತಲೆ ಮರ್ದಿಕಂಡ್ ಅವು ಇದ್ದದ್ ಧರ್ಮಾಂತ ಈಗಲು ಸಾ ಅವ ವಾದ ಮಾಡ್ತೆ. ಚಿನ್ನ ಕೊಟ್ಟದ್, ಇದರ ಒಪ್ಪುವಾಂಗೆ ಶ್ಲೋಕಗಳ ಪುರೋಯ್ದಾರಂದ ಬರ್ದಿಕಂಡ್ ಇಸಿಕಂಡುಟ್ಟು ಪಾಂಡವೋರ ಹುಟ್ಟಿನ ಮೂಲನ ಕೆದ್ದಿದ್ ಅವ್ವ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಲಿ ಹಕ್ಕ್ ಇಲ್ಲೇಂತ ಹೇಳ್ವ ಇಂವ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ಬಾವ ಧರ್ಮ ಯಾವ್ವು?

ಭೀಷ್ಮರಾಗೆ ದ್ರೌಪದಿನ ಸೀರೆನ ಎಳ್ಳ ಸಂಗತಿ ನೆಂಪಾತ್. ತುಂಬಿದ ಸಭೆಗೆ ದ್ರೌಪದಿನ ದುಶ್ಶಾಸನ ಎಳ್ಳ ತಾಕನ ಅದ್ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಸ್ನೆ ಎತ್ತಿತ್. ಜೂಜ್‌ಲಿ ಸೋತ್ ದುರ್ಯೋಧನನ ಆಳ್ ಆಗಿ ತನ್ನ ಸೊತಂತ್ರನ ಕಳ್ಳಂಡ ಮೇಲೆ, ತನ್ನ ಹೆಣ್ಣಿನ

ಪಂತಕ್ಕೆ ಇಸುವ ಸೊತಂತ್ರ ಧರ್ಮರಾಯಂಗೆ ಇಲ್ಲೇಂತ ಅದ್ ವಾದಿಸಿತ್. ತನ್ನ ಸೊತಂತ್ರನ ಕಳ್ಳೊಂಡೋವು ಬೇರೆಯೋವು ಮೇಲೆ ಹಕ್ಕನ ಹೊಂದಿಕೆ ಆದನೋ? ಎಂತ ಪ್ರಸ್ತೆ ಮಾಡ್ತೆ. ಅದರ ಪ್ರಸ್ತೆಗೆ ಒಬ್ಬ ವಿಕರ್ಣನ ಬುಟ್ಟಾದ್ ಬೇರೆ ಯಾರುನೂ ಸಾ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿತ್ತೆ. ವಿಕರ್ಣನ ಗದ್ರಿಸಿ ದುರ್ಯೋಧನ ಸುಮ್ಮಂಗಾಗಿಸಿತ್. ಅದರಂದ ಮೇಲೆ ಯಾರ್ನು ಸಾ ಉಸ್ತೆತ್ತಿತ್ತೆ. ಉರ್ಯೋಧನನ ಮೆಚ್ಚಿಸಿಕೇಂತ ಪುರೋಯ್ತೆ ಒಬ್ಬ “ಹೆಣ್ಣೊಂಗಸೊತಂತ್ರ ಇಲ್ಲೆ” ಎಂತ ಗಟ್ಟಿ ದನಿಲಿಹೇಳ್ತೆ. ದುಶ್ಯಾಸನ ದ್ರೌಪದಿನಸೀರೆನ ಎಳ್ಳೆ ತುಂಬಿದ ಸಭೆಲಿ ಅದರ ಉರ್ಬುಳಿ ನಿಲ್ಲುಸೋಕೂಂತ ಇರಿಕಾಕನ ಎಲ್ಲಿತ್ತೊ ಅವ, ಆ ಕೃಷ್ಣ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಾತ್. ಜೂಜಾಲಿ ಸೋತ್‌ದ್ ಬೇರೆಯೋವು ಆಳಾದ ಗಂಡಂಗೆ ತನ್ನ ಹೆಣ್ಣಿನ ಪಂತಕ್ಕೆ ಒಡ್ಡುವ ಹಕ್ಕ ಇಲ್ಲೇಂತ ವಾದ ಮಾಡ್ತೆ. ಶಕುನಿ ಅವನ ವಾದಕ್ಕೆ ಸಾಸ್ತೆ ಆದಾರನ ಕೇಳಿಕಾಕನ ಪಂಡಿತರ್ ತಲೆದೂಂಗುವ ಹಾಂಗೆ ಶ್ಲೋಕ ಒಂದರ ಹೇಳ್ತೆ. ಅದ್ ಅವ ಆ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದ ಶ್ಲೋಕ. ಅಸ್ಪರಮುಟ್ಟ ಯಾವ್ತು ಧರ್ಮ, ಯಾವ್ತು ಅಧರ್ಮ ಎಂತ ಗೊಂದಲಲಿ ಮುಣುಂಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ ಭೀಮ ಕೋಪಂದ ಗದನ ಎತ್ತಿಕಂಡ್ ದುಶ್ಯಾಸನನ ಕೊಂದ್ ಹಾಕಿಕೆ ಮುಂದೆ ಹೋತ್. ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ತಡ್ಯದಿರ್ದರೆ, ಅಂದ್ ದುಶ್ಯಾಸನನ ಹೆಣ ಉರ್ಬಿತ್ತೆ.

ಪಾಂಡೋವು ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಲಿ ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕನ ಪಾಲ್‌ನ ಅಂದೇ ಪಡ್ಕಂಬತ್ತಿದ್ದರೆ ಈ ಯುದ್ಧ ನಡ್ಯಕಿತ್ತೇಂತ ಭೀಷ್ಮರ್‌ಗೆ ಒಂದೆರ್ಡ್ ಸಲ ಆತಿತ್. ಜೂಜು ಆಡ್ಲೇ ಮೋಸಾಂತೇಳಿಕನ ವನವಾಸ, ತಲೆಮುರ್ದಿಕಂಡಿರು ಇದರ ಮಾಡದಿರು ಅಧರ್ಮ ಆಗಿತ್ತೆ. ದುರ್ಯೋಧನ ತಕ್ರಾರ್ ಮಾಡ್ತಿದ್ದರೆ ಅದ್ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ತಂತ್ರ ಹೂಡಿಕೆ ಕೃಷ್ಣ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತೆ. ಆದರೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಅವನ ಮಾತ್ ಕೇಳಿಕಂಡ್ ಕಾಡಾಲಿ ಇರಿಕೆ ಹೊರ್ದೇ ಬುಟ್ಟತ್. ಒಟ್ಟಿಗೆ ತಮ್ಮಂದರ್‌ನೂ ಹೊರ್ದೊ. ದ್ರೌಪದಿನೂ ಹೊರ್ದತ್. ಹದಿಮೂರ್ ವೊರ್ಸ ಪಾಂಡವೋರೊಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದದ್ ಅವರಲ್ಲಿದ್ದ ಕೌರವರ ಮೇಲೆ ಇರುವ ಹಗೆತನ ಆರದಾಂಗೆ ನೋಡಿಕಂಡತ್. ಇಂದ್ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳ್ತಿದ್ದರೆ ಅದ್ ಕೃಷ್ಣನ ತಂತ್ರ ಕಾರ್ಲ ಆಗಿರೋಕು. ತನ್ನ ಮಾತ್ ಗುರುಗಳ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಕಾರ್ಲ ಆದೇಂತ ಸಂಸಯ ಅವನಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳೆನ ಏಳ್ ಪಾಲ್‌ನಸ್ತನೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವ ಕಂಡಿತಾ ಹಾಂಗೆ ಹೇಳ್ತೆ.

ಒಮ್ಮೆ ಉದ್ದದ ಉಸ್‌ನ ಎಳ್ಳೆಕಂಡ್ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ. “ಕುಂಇಮೋಸದ ಜೂಜುನ ಆಡ್ಲಮೇಲೆ ತುಂಬಿದಸಭೆಗೆ ದ್ರೌಪದಿನ ಎಳ್ಳೆಂಡ್‌ಬಂದ್ ಅದರಸೀರೆನ ಎಳ್ಳೆಕೆ ದುಶ್ಯಾಸನಹೊರ್ದಿಕನನ್ನದ್ ಅಧರ್ಮಾಂತ ತಿಳ್ಕಂಡಿದ್ದರುನೂನಾ ಏನಸಾಮಾಡದೆ ಇದ್ದೆ. ಅಂದ್‌ಂದ ಧರ್ಮ-ಅಧರ್ಮದ ತೀರ್ಪುನ ನೀಡುವ ಹಕ್ಕನ ನಾ ಕಳ್ಳಂಡ ಒಂದ್ ಮಾತ್ ನಿಜ. ದ್ರುಪದನ ಮಕ್ಕ ಕುರುವಂಸ ಮುತ್ತಿಕೆ ಕಾರ್ಲ ಆದೆ. ಸಿಕಂಡಿಂದ ನಾ ಹೀಂಗಾದೆ. ದೃಷ್ಟಧ್ಯಮ್ಮ ಗುರು ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣೆದ್ರಾಗೇನೇ ಕೊಂದದ್ ಹಾಕಿತ್. ಇನ್ನೊ ಒಳ್ಳದ್ ದ್ರೌಪದಿಗಾದ ಅಪಮಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರತೀಕಾರ ಆಗಿ ಭೀಮ ಮಾಡ್ತ ಸಪತನ ನಡ್ತದು. ದ್ರೋಣರ್ ಸತ್ತೊಳೊ. ನಾ ಬೊದ್ದಿದ್‌ದನೂ ಸತ್ತಂತಾಗಳೆ. ಇನ್ನೊ

ದ್ರೌಪದಿನ ಕಾಣ್ಕಾಕಿ ಭೀಮ ಸಪತಗ ಆಗದ ಹಾಂಗೆ ತಡ್ಕೋವು ಯಾರೊಳೊ ಮಂಜಾ?”

ದುರ್ಯೋಧನ ಮಾತಾಡ್ತಲ್ಲೆ. ಅಜ್ಜಪ್ಪ ಹೇಳ್ತು ಸತ್ಯಾಂತ ಅವ ಒಪ್ಪಿಕಂಡ ಹಾಂಗಿತ್ತ. ಹಂಞ ಹೊತ್ತ ಸುಮ್ಮಂಗಿದ್ದಾ ಭೀಷ್ಮರೇ ಮಾತ್‌ನ ಮುಂದನ್ನಿದೊ. “ಕರ್ಣನ ಹಕ್ಕಲೆ ನಂಗ ಪ್ರೀತಿ ಉಟ್ಟು, ಬೇಜಾರನೂ ಉಟ್ಟು, ಅವಬಾಳ ದೊಡ್ಡ ಸಕ್ತಿವೊಂತ. ಸೂದ್ರ ಆದ ಅಧಿರಥನ ಸಾಂಕ್ ಮಂಜ ಆಗಿದ್ದದಕ್ಕೆ ಜೂವಲಿರಿಕನ ಮುಟ್ಟಬೇನೆನ ತಿಂದಂವ. ಅವಂಗ ಬೇನೆ ಮಾಡೋಕೂಂತ ಈ ಮಾತ್‌ನ ನಾ ಹೇಳ್ತಲ್ಲೆ. ನೀನೆ ಏಚನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡ್. ಇಸ್ತ್ ದಿನದ ಯುದ್ಧಲಿ ಪಾಂಡೋವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನನಾದರ್‌ನೂ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಅವಂದ ಆತಿಲ್ಲೆ. ನನ್ನಂದ, ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರಂದ ಆಗದರ ಕರ್ಣಂದ ಆದೂಂತ ನೀ ತಿಳ್ಕಬಡ. ಕುಂಜೇ, ಭೀಷ್ಮ ಮತ್ತೆ ದ್ರೋಣರ ಬಲಿದಾನಂದ ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲಲಿ. ಕೃಷ್ಣ ಮತ್ತೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಈ ಬಿಡದಿಗೆ ಬಲ್ಲಿ. ಜೂಜಾಡಿಕೆ ಮುಂದೆ ಮಾಡ್ಲ ಒಪ್ಪಂದದ ಪ್ರಕಾರ ನ್ಯಾಯಲಿ ಪಾಂಡೋವರಿಗೆ ಕೊಡಕಾದರ ಕೊಡು. ಈ ಅರ್ತ ಇಲ್ಲದ ಕಾಳಗ ಮುಗ್ದಾದ್ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಜಯ ಸಿಕ್ಕಿತಂತ ಹೇಳ್ವ ಸಂತೋಸನ ಅಕೇರಿಗಾದರ್ ನಂಗ ಕೊಡ್.”

ದುರ್ಯೋಧನ ಗಂಬೀರ ಆತ್. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ ನೀವು ಎಲ್ಲಾ ತೊಪ್ಪನನನ್ನ ಒಬ್ಬನ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಹೊನ್ನಿರೆ. ಪಾಂಡೋವು ಪಾಂಡು ರಾಜನ ಮಕ್ಕ ಅಲ್ಲ. ಅವುಕೆ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಲಿ ಹಕ್ಕ ಇಲ್ಲೆ. ಕಾಡಲೆಲ್ಲೋ ಸತ್ತ್ ಹೋಕಾಗಿದ್ದ ಪಾಂಡವರ ಈ ಮುಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಂದೋವು ನೀವು. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಕೌರವರ್ದ ಅದ್ ಯಾಗೋಳೊ ಪಾಂಡವರ್ದ ಆಕೆ ಬೊತ್ತ. ಅವರಾದರೆ ಅದ್ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಸೋಲೂಂತ ಆದೆ. ಒಂದ್ ನಿಮ್ಮ ಪಾಂಡವರ ಹುಟ್ಟಿನ ಪ್ರಶ್ನೆನ ಕರೆಗಿಸಿ ಬುಡೊಮೊ. ನಿಮ್ಮ ಈ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ತಂದದಕ್ಕೆ, ಗುರು ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ ಕೊಂದದಕ್ಕೆ ನಾ ಸೇಡ್‌ನ ತೀರೋಕೇ ತೀರೋಕು. ಈ ಹಂತಲಿ ನಾ ರಾಜಿ ಪಂಚಾತಿಗೆ ಇಳ್ತರೆ ಅದ್ ಸೋಲೆನ್ ಒಪ್ಪಿಕಂಡಾಂಗಾದೆ. ಜೂವಬಯಂದ ದುರ್ಯೋಧನ ಪಾಂಡೋವ್ಗೆ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸೀತ್‌ಂತ ಲೋಕದ ಜನಂಗ ನೆಗಾಡುವೊ.”

ಭೀಷ್ಮ್ ಮತ್ತೆ ಏಚನೆಲಿ ಬಿದ್ದೊ. ಪಾಂಡೋವರ ಕೌರವರೊಟ್ಟಿಗೆ ತೂಗಿ ನೋಡ್ಲೊ. ಪಾಂಡೋವು ಪಾಂಡುರಾಜನ ಮಕ್ಕ ಅಲ್ಲಂತ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಇಸಯ. ಆದರೆ ಯಾರಾದರುನೂ ಕುಂತಿನ ಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಕಿಚ್ಚ ಪಡೊಕು. ಯುದ್ಧಂದ ಯಾಗೋಳೊ ಓಡಿ ಹೋಗದ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಧರ್ಮನಿಷ್ಠೆಂದಾಗಿ ಅವಂಗ ಧರ್ಮರಾಯಾಂತ ಕರ್ತವೆ. ಭೀಮನ ಬಾರಿ ದೊಡ್ಡ ಗಾತ್ರದ ಸರೀರದ ಸಕ್ತಿ, ಗದೆ ಮತ್ತೆ ಮಲ್ಲಯುದ್ಧಲಿ ಇರುವ ಸಾಮರ್ತ್ಯ, ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತಲಿ ಯಾರಿಗುಟ್ಟು? ಅರ್ಜುನ ಬಾಳ ಪೊರ್ಣನ ಹೈದ. ಹೋದ ಕಡೆಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಅವನ ಗೂಡಗ ಮುತ್ತಿಕಂಡ್ ಮೊರ್ತಾದವೆ. ಇಡೀ ದೇಸಲಿ ಅವನಸ್ತ್ ಬಿಲ್ಲ ಎದ್ದೆಲಿ ನಿಪುಣರ್ ಯಾರ್‌ನೂ ಇಲ್ಲೆ. ಕುಂತಿ ತನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿದವರಂದ ಗಂಡನ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡ್ತ ಮಕ್ಕಳ ಪಡ್ಕಂಡತ್. ಈ ಭಾಗ್ಯ ಯಾವ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಸಿಕ್ಕುದು? ಪಾಂಡುರಾಜ ಉದಾರವಂತ. ಹೆಣ್ಣಿನ ಬೇನೆನ ತಿಳ್ಕಂಡಂವ. ಅವ ಕುಂತಿಗೆ ನ್ಯಾಯ ಒದ್ಗಿಸಿತ್. ಲೋಕ ಹೊಗ್ಯವ ಸೂರರ್ ಆರ್ಯಾವರ್ತಕ್ಕೆ

ಸಿಕ್ಕಿಕೆ ಎಡೆಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿತ್ತು. ಪಾಂಡುಗೆ ಸೊಂತ ಸಕ್ತಿ ಇರಿದ್ದರೆ ಇಂತಾ ಸಂತಾನ ಹುಟ್ಟುತ್ತಿತ್ತೆ. ಕುಂತಿ ಮಾಡ್ ಅಧರ್ಮ ಆದ್ಲೆ.

ನಾ, ದ್ರೋಣ ಮತ್ತೆ ಕರ್ಣ ಜಾತಿಕ್ಕಿಪ್ಪ ಪಾಡ್‌ನ ಮಿರ್ದೋವು. ಜಾತಿಕ್ಕಿಪ್ಪ ಪಾಡ್‌ನ ಬುಡಸಯಿತ ಕಿತ್ತ ಹಾಕೊಕೂಂತ ಹೇಳುವ ಪರಶುರಾಮರ್ ನಾವ್ಗೆ ಮೂರ್ಛನಕ್ಕೂ ಗುರುಗ! ಕುಂತಿನ ನಡೋಳ್ಳ ನಂಗ ಜಾತಿನ ನಾಶ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನಾಂತ ಅನ್ನಿತ್. ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನಂಗ ಕಾರ್ಲ ಇಲ್ಲದೆ ಹೇಂಗೋ ಜೀವನ ನಡ್ತವೆ. ಯಾವ ಸಾಧನೆನ ಮಾಡದೆ ಸಮಾಜ ನೆಂಪು ಮಾಡುವಂತಾ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕೆಲ್ಸನ ಮಾಡದೆ, ಜೀವನಲಿ ಒಂದ್ ಹೆಚ್ಚಿನನೂ ಮುಂದೆ ಇಸದೆ ಸತ್ತ್ ಹೋದವೆ. ಅವು ಹುಟ್ಟಿದ ಮಕ್ಕಳೇ ಅವರ ಕೊಡುಗೆಗ! ಈ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳೇ ನಮ್ಮ ಕೊಡುಗೆ ಎಂತ ಹೇಳ್ತೆ ಅವು ಹೆಸ್ರವಾಸಿ ಸಂತಾನ ಆಕು. ಜಾತಿಕ್ಕಿಪ್ಪ ಪಾಡ್‌ನ ಹೊರಗೆ ಹುಟ್ಟುವ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಗೆ ಗುರು ಪರಶುರಾಮರ್, ದ್ವೈಪಾಯನರ್, ನಾನ್, ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ್, ಕರ್ಣ ಮತ್ತೆ ಪಾಂಡೋವು ಸಾಕ್ಷಿ. ಜಾತಿ ಕ್ಕೆಪ್ಪಾಡ್‌ನ ಒಳಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ದುರಂತಕ್ಕೆ ಕೌರವರೇ ಉದಾರ್ಲೆ. ತಮಿಗೆ ಇಸ್ಸ ಆದವರ ಮೊದುವ ಆಗುವ ಸೊತಂತ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್‌ಗೆ ಉಟ್ಟು. ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ತಮಿಗೆ ಇಸ್ಸ ಬಂದವರ್‌ಂದ ಆರೋಗ್ಯವಂತ, ಬುದ್ಧಿವಂತ ಸಂತಾನನ ಪಡ್ಕೊದು ಅಧರ್ಮ ಆದ್ಲೆ. ಮೇಧಾವಿಗಳೊಂದ ಮಕ್ಕಳ ಪಡ್ಯವ ಸೊತಂತ ಹೆಣ್ಣಿಗಳಿಗಿರೊಕೂಂತ ಹೇಳುವ ಕೆಲವು ಶ್ಲೋಕಗ ನಾ ನೋಡ್ಯೆ. ಎಲ್ಲೀಂತ ಈಗ ನಂಗ ನೆಂಪಾದ್ಲೆ. ಜಾತಿಕ್ಕಿಪ್ಪ ಪಾಡ್‌ನ ಮಿರ್ದವ ಪ್ರಯತ್ನ ಅದ್. ಮನುಕುಲನ ಜಾತಿ, ಬಣ್ಣ, ಕುಲದ ಹಿರಿಮೆ, ಇಂತಾದರ ಭ್ರಮೆ ಹುಟ್ಟುಸುವ ಮಾತಲಿ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿ ಅವರ ಸೊತಂತನ ಕಸ್ತಕಂಬ ರಾಜರ ಮತ್ತೆ ಮರೋಯ್ತರ ಹೇಂಗ ತಿದ್ದುದು?

ಭೀಷ್ಮರ್ ಸಾಂತ ಸೊರಲಿ ಹೇಳ್ತೊ. “ಕೂಸೂ, ಪಾಂಡೋವುಪಾಂಡುರಾಜನಮಕ್ಕ ಅಲ್ಲಾಂತನಿನ್ನವಾದ. ಆದರೆ ಕುಂತಿ ಮತ್ತೆಮಾದ್ರಿ ಎಂತಾಮಕ್ಕಳಹೆತ್ತೊಳೊ? ನೋಡು ಹುಟ್ಟೊಂದ ದೊಡ್ಡದಂತೇಳ್ ಬ್ರಮೆ. ಮತ್ತೆ ಮಾತನ ತೊಪ್ಪುಸುವ ರೀತಿ ಇದ್. ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ದೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಹನ್ನೊಂದ್ ಜನ ರಾಣಿಗಳೊಂದ ನೂರ ಒಂದು ಮಕ್ಕಳ ಪಡ್ಲ. ಇವರ್‌ಲಿ ಯುದ್ಧನ ಗೆದ್ದ ಕೊಡುವ ಸಕ್ತಿ ಯಾರಿಗುಟ್ಟು ಹೇಳ್? ನೀ ಹುಟ್ಟುನ ಮೂಲನ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಪಟ್ಟನ ಪಡ್ಕೊಕೂಂತ ಗ್ರೇಸ್ಸಳ. ಅದರ ನೀ ಕನ್ಸಲಿನೂ ನೆನ್ಸಬಡ. ಕೌರವರ್, ಪಾಂಡವೂರ್ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿರೆ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ, ಇಡೀ ಭರತಖಂಡನ ಆಡಳ್ಳ ಮಾಡಕ್. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಏಚನೆ ಮಾಡ್. ನೀ ಒಪ್ಪಿರೆ ಈಗ ಸಾ ಕಾಳಗನ ನಿಲ್ಕಕ್.”

ಒಂದಿಸ್ತ್ ಅಳ್ಳ ಇಲ್ಲದೆ ಗಟ್ಟಿ ಸೊರಲಿ ತನ್ನ ತೀರ್ಮಾನನ ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಳ್ತೆ. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ನನ್ನಮಂಜನಮತ್ತೆ ತಮ್ಮಂದರ ಕೊಂದವರ,ನನ್ನ ತಂಗನಮುಂಡೆಮಾಡ್ತವರ, ಗುರುಗಳ ಕೊಂದವರ, ನಿಮ್ಮ ಈ ಸ್ತಿತಿಗೆ ತಂದವರಹಕ್ಕಲಿನಾ ಯಾಗಸಾಸಂದಾನಮಾಡಿಕಿಲ್ಲಿ ನನ್ನಸರೀರಲಿ ಕಡೆನ ಉಸ್ತು ಇರಿಕನಮುಟ್ಟ, ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಪಟ್ಟಲಿ ಪಾಂಡವರ ಕುದ್ರಿಕೆ

ಬುಡಿಕಿಲ್ಲೆ. ಕಾಳಗನ ನಿಲ್ಲಸುವ ಮಾತೇ ಇಲ್ಲೆ.”

ಭೀಷ್ಮರ್ ಸುಮ್ಮಂಗಾದೊ. ದುರ್ಯೋಧನ ಮತ್ತೆ ಕರ್ಣ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗೊಸಿ ಕೈ ಮುಗ್ದ ಹೊರಗೆ ಹೋದೊ. ಭೀಷ್ಮರ್ ನೆಂಪುಗೆ ಆ ಹಿಂದೆನ ಮಾತ್ ನೆಂಪಾತ್. -
“ಮುಂದೆನ ಜಲ್ಮಾಂತ ಒಂದು ಇದ್ದರೆ ಗಂಡುನೂ ಅಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣೊನೂ ಅಲ್ಲದ ಒಂದು ಜೂವ ಆಗಿ ನಿನ್ನ ಕೊಂದನೆ...”-

*****

ಗೂಡೆ ಮಿಂದತ್ ನಿಜದ ಪಿರಿತಿಲ

ಸರೋವರದ ಬಲ್ಲಪುಡೆಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಗುಡ್ಡೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ, ಸಣ್ಣ ಮುಳಿ ಹುಲ್ಲುನ ಮನೆಗಳ ಕಂಡ್ ಅಂಬೆಗೆ ಬಾಳ ನಿರಾಸೆ ಆತ್. ರುಸಿಗಳ ಆಸ್ರಮ ಇರ್ದಂತ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ ಬಂದೊವ್ವಿಗೆ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಅರ್ದೆ ಉಟ್ಟ ಕಂಡ್ ಇದ್ದ ಜನಂಗ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಂಬಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದೊ. ಅದ್ ಒಂದು ನಿಮ್ಮ ನಿತ್ತತ್. ಹಿಂದೆ ಹೋದೊ, ಇಲ್ಲರೆ ರುಸಿಗಳ ಆಸ್ರಮನ ಹುಡ್ಡಿಕಂಡ್ ಮುಂದೆ ಹೋದೊಂತ ಅದರ ಮೊನ್ನ್ ಅತ್ತಿತ್ತ ಅಲ್ಲಾಡ್ತ್.

ಅಂಬೆ ಗೊಂದಲಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕಂಡ್ ಹಿಂದಕೆ ಹೋಗದೆ ಮುಂದಕೆ ಸಾ ಹೋಗದೆ ಕಲ್ಲನಾಂಗ ಅಲ್ಲೆ ನಿತ್ತಿರಿಕನ ಗುಡ್ಡೆಂದ ಮಕ್ಕ, 'ಹೋ'-ಎಂತ ಬೊಬ್ಬೆ ಹೊಡ್ಕಂಡ್ ಬಂದ್ ಅವರ ಸುತ್ತೋಳೂ ನಿತ್ತೋ. ಅದರನೇ ಅಚ್ಚರಿಂದ ನೋಡ್ಲೊ. ಮೊಸಿ ತುಂಡುನಾಂಗ ಕಪ್ಪು, ಕಪ್ಪುನ ಸರೀರದ ಮಕ್ಕ, ಬಾಯಿ ಬುಡಿಕನ ಪಳ್ಳಂತ ಹೊಳ್ಳವ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಅರ್ನಿಣದ ಹಲ್ಲಗ. ಮೂಂಕುಂದ ಇಳ್ಳತಿದ್ದ ನೆಗೆಡಿ. ಹಂಞ ಮಕ್ಕ ಅದರ ಸೊರೋಂತ ಮೂಂಕುಲಿ ಮೇಲೆ ಎಳ್ಳಂಬತಿದ್ದೊ. ಇನ್ನ್ ಹಂಞ ಮಕ್ಕ ನಾಲಗೆಂದ ಅದರ ನೆಕ್ಕಿಕಂಡ್ ಅತ್ತಇತ್ತ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೊ. ಸಣ್ಣದಿರಿಕನ ಅದುನೂ ಹಾಂಗೇ ಮಾಡ್ತತ್. ಅದ್ ನೆಂಪಾಗಿ ಅಂಬೆಗೆ ಒಮ್ಮನೇ ನೆಗೆ ಬಾತ್. ಕಾಶಿ ದೇಸಂದ ಹೊರ್ದ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಲನೂ ಮೊನ್ನ್ ಬಿಚ್ಚಿ ನೆಗಾಡಿಕೆ ಆಗದರ ಅದ್ವೆ ನೆಂಪಾತ್. ನಾಗರಿಕತೆಯ ಸೋಂಕೇ ಇಲ್ಲದ ಆ ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಸರ ಮಕ್ಕಳ ನೋಡಿ ಅಂಬೆಗೆ ಅದರ ಸಣ್ಣದಿರಿಕನ ಇದ್ದ ದಿನಗ ನೆಂಪಾದೊ. ಆಗ ಅದ್ವೆ ಬಾಯ್ತುಂಬ ನೆಗಾಡೊಕೂಂತ ಆತ್.

ಒಂದ್ ಎರ್ದ ಮಕ್ಕಳ ಮೂಂಕುನ ಹಿಂಡಿಕಂಡ್ ಅದ್ ನೆಗಾಡಿಕೆ ಸುರುಮಾಡ್ತ್. ಅದ್ ನೆಗಾಡಿಕನ ಮಕ್ಕ ಸಾ ನೆಗಾಡಿದೊ. ಕಾಶಿನ ಅರಮನೆಲಿ ಮೊನ್ನ್ ಬಿಚ್ಚಿ ನೆಗಾಡಿಕೆ ಆಗ್ತಿತ್ತೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿಲಿ ಮತ್ತೆ ಸೌಭ ದೇಸಲಿ ನೆಗೆನೇ ಹೊರ್ದೊಗಿತ್. ಇಲ್ಲಿ ಹಾಂಗಲ್ಲ. ಎಸ್ವ್ ಬೇಕರೂ ನೆಗಾಡಕ್. ನೆಗೆಗೆ ಇರುವ ಸಕ್ತಿನ ತಿಳ್ಳ ಅಂಬೆಗೆ ನೆಗಾಡಿ ನೆಗಾಡಿ ಸಾಕಾತ್.

ಮಕ್ಕಳ ಗದ್ದಳ ಕೇಳಿ ದೊಡ್ಡೋವು ಹಂಞ ಜನ ಗುಡ್ಡೆಂದ ಕೆಳಗೆ ಇಳ್ಳದ್ ಬಂದೊ. ಅವು ಮಾತಾಡ್ತಿದ್ದ ಮಾತ್ ಅಂಬೆಗೆ ಅರ್ತನೇ ಆಗ್ತಿತ್ತೆ. ಅವು ತನ್ನ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದದಾಂತ ಕೇಳಿರ್ದೊಂತ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ ಉತ್ತರದ ಕಡೆಗೆ ಕೈ ತೋರ್ಪಿ "ಕಾಶಿ, ಕಾಶಿ"-ಎಂತ ಎರ್ದ

ಸಲ ಹೇಳ್ತೆ. ಅದರ ಸುತ್ತೋಳೂ ನಿತ್ತ ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕ, ಅದರ ಕೈ ಹಿಡ್ಕಂಡ್ ಗುಡ್ಡದ ಕಡೆಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡೋದೊ. ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದದ್ದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮನೆಗೆ ಅದರ ಕರ್ಕೊಂಡೋದೊ.

ಮನೆ ಒಳಗಿಂದ ಗಂಡ ಹೆಣ್ಣಾನಾಂಗ ಕಾಂಬ ಇಬ್ಬೊರು ಅಜ್ಜ, ಅಜ್ಜಿಕ ಹೊರಗೆ ಬಂದೊ. ಅವು ಹಂಚ ತಿಳುವಳ್ಳೆ ಇದ್ದವರಾಂಗ ಕಾಂಬತಿದ್ವೊ. ಆ ಅಜ್ಜ ಎಂತದ್ ಕೇಳ್ತಂತ ಅದ್ಕೆ ಅರ್ತ ಆಗದೆ, ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ 'ಕಾಶಿ' ಎಂತಹೇಳಿಕನ ಅಜ್ಜನ ಮೋರೆಲಿ ನೆಗೆ ಕಂಡತ್. ಅಂವಂಗ ಕಾಶಿ ಗೊತ್ತಿರೋಕು. ಅಂವ ಒಳ್ಳವರೊಟ್ಟಿಗೆ ಎಂತದರನೋ ಹೇಳ್ತೆ. ಆ ಮಾತಾಲಿ ಗಿರಿನಾಯಕ ಎಂತ ಹೇಳುವ ಹೆಸ್ರ ಅದರ ಮೊನ್ನಲಿ ಒಳ್ಳ. ಅದ್ ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದರನೇ ಮರ್ತ್ ಅವು ಎಲ್ಲಾ ಅವರವರೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡೊ.

ಕಾಶಿಲಿ ಅದ್ ವೇಸ ಮರ್ನಿಕಂಡ್ ನಗರ ಸುತ್ತತ್ತಿತ್ತ. ಉಪವನಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡ್ತಿತ್ತ. ದೂರಂದಳೇ ಜನಂಗ ಇರುವ ಮನೆಗಳ ನೋಡಿದ್, ಅದು ಹೇಂಗಿದ್ದಂತ ಮೊನ್ನಲೇ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತಿತ್ತ. ಆ ಮನೆಗಳ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಅವೆಲ್ಲಾ ಹೇಂಗಿ ಇರುವೋಂತ ನೋಡೊಕೂಂತ ಅದ್ಕೆ ಒಮ್ಮೆನೂ ಆಸೆ ಆಗ್ತಿತ್ತ. ಇಂದ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ತೇರಂದ ಇಳ್ಳ, ಹಳ್ಳದ ದಂಡೆನ ಹಕ್ಕಲೆ ಎಲ್ಲದರ ಸಾ ನೋಡಿಕೆ ಅದ್ಕೆ ಆತ್. ಗುಡ್ಡಗಾಡ್ ಜನಕ್ಕೆ ಮುಗ್ಗ, ಹಕ್ಕಿ ಪಕ್ಕಿಗಳ ಮೇಲೆ ಇರುವ ಪ್ರೀತಿನ ಅದ್ ತಿಳ್ಕಂಡತ್. ಅವು ಅದರ ಕರ್ಕಂಡ್ ಬಂದದ್ ಅವರ ಎಜಮಾನನ ಮನೆಗೆ ಆಗಿರೋಕೂಂತ ಅದ್ ನೆನ್ನಿಕಂಡದೆ. ಅದ್ ಎಲ್ಲ ಅನ್ಯೂಲ ಇರುವ ಮನೆನಾಂಗ ಕಾಂಬತ್ತಿತ್ತ. ಅಲ್ಲಿ ಕೋಳಿಗ, ಬಾತ್ ಕೋಳಿಗ, ನಾಯಿ-ಕೊತ್ತಿಗ ಯಾರ ಹೆದ್ರಿಕೆ ಇಲ್ಲದೆ ಮನೆ ಒಳಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕೋ ಅಲ್ಲಿ ಓಡಾಡಿಕಂಡಿದ್ದೊ. ಮನೆ ಒಳಗೆ ಏಡ್, ಕುರಿಗ, ಎತ್ತ, ದನ ಕರ್ಗ, ಎಮ್ಮೆ - ಕೋಣಗಳ ಕಟ್ಟಹಾಕಿದ್ದೊ. ಆದರೂಸಾತ್ಮನೆ ಚೊಕ್ಕಟಲಿ ಇತ್ತ.

ಅದ್ಕೆ ಕಾಶಿನ ನೆಂಪಾತ್. ಅಲ್ಲಿ ಗಿಜಿಗುಟ್ಟುವ ಯಾತ್ರಿಕರಂದಾಗಿ ಎಲ್ಲಿ ನೋಡ್ಕೂ ಕೊಳ್ಳಕ್, ಗಲೀಜ್. ಪವಿತ್ರ ಆದ ಗಂಗಾನದಿನ ದಂಡೆನ ಉದ್ದಾಕೂ ಮೊಂಯಿಸರ ಹೇಲ್ ನಾತ. ಅದ್ ಸುದ್ದಗಾಳಿನ ಕುಡೊಕೂಂತ ಉಪವನಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ತಿತ್ತ. ಗಂಗಾನದಿಲಿ ಆಗಾಗ ಹೇಗ ಪಾಂಬಿಕಂಡ್ ಬಾವುದರ ಕಂಡದ್ ಅದ್ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋವುದರ ನಿಲ್ಲಿತ್. ಉಪವನದ ಕೊಳಲಿ ಈಜಿಕೆ ಬಾತಿತ್. ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಸುದ್ದ ಇಲ್ಲದಲ್ಲಿ ದೇವರು ಇರಿಕಿಲ್ಲೆ. ಇವು ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರ್. ದಿನೋಳೂ ಸುದ್ದಗಾಳಿ ಮತ್ತೆ ನೀರ್ ಕುಡ್ಕವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಇರುವ ಹಳ್ಳದ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಎಲ್ಲಿನೂ ಗಲೀಜ್ ಕಂಡತ್. ನಾತನೂ ಬಾದುಲ್ಲೆ. ನೋಡ್ಕೆ ಇವು ಯಾರ್ ಸಾ ಬರ ಕಲ್ತವರಾಂಗ ಕಾಂಬೊದಲ್ಲೆ. ಇವು ದೇವರ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಡೊಳೊ. ಇವುಕೆ ಬೂಮಿ ತಾಯಿನೇ ದೇವರು ಇವು ಪ್ರಕೃತಿನ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿವೆ. ಪ್ರಕೃತಿದಳೇ ಪಾಟನ ಸಾ ಕಲ್ತವೆ. ಹಾಂಗ ಕಲ್ತೊವು ಪ್ರಕೃತಿನ ಪ್ರೀತಿಂದ ನೋಡಿಕಂಬಕೆ ಕಲ್ತೊಳೊ.

'ಗಿರಿ ನಾಯಕ, ಗಿರಿನಾಯಕ'-ಎಂತ ಅಲ್ಲಿದ್ದೊವು ಸಡ್ಗರಲಿ ಕರ್ಕೊದರ ಕೇಳಿ ಅಂಬೆ ಅತ್ತನೋಡ್. ಎತ್ತರದ ಹೊಂತಗಾರ ಹೈದ ಗಿರಿನಾಯಕ ಬಾತಿತ್. ಅಂಬೆನ ನೋಡಿ, ನೆಗಾಡಿಕಂಡ್, ಅದ್ಕೆ ಮೊರ್ಯಾದೆ ಕೊಟ್ಟ ಎರ್ಡ್ ಕೈ ಜೋಡ್ತಿ ನಮಸ್ಕಾರ

ಮಾಡ್ತೆ. “ನಿಮ್ಮನೋಡಿ ನಂಗೆ ಅಚ್ಚರಿ ಆದೆ. ನೀವು ಎಲ್ಲೋ ದಾರಿ ತೊಪ್ಪಿ, ಈ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದ ಹಾಂಗೆ ಕಂಡದೆ. ಒಂಟಿ ಹೆಂಗ್ಸ ಈ ಕಾಡ್‌ಗೆ ಬಂದದಾದರ್ ಹೇಂಗೆ? ಹೋ. ನನ್ನ ಕ್ಷಮಿಸಿನಿ. ಮೊರ್ದೇಬುಟ್ಟಿ. ಮೋರೆ ನೋಡ್ತೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೇನೂ ಬೀಳ್ತೇಂತ ಕಂಡದೆ. ಮನೆ ಒಳಗೆ ಏನುಟ್ಟಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದ್ದದರ ತಿಂದ್‌ದೇ ಮಾತಾಡಿನಿ.”

ಅಂವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಬಾಸೆಲಿ ಮಾತಾಡ್ತೆ. ಶಾಸ್ತ್ರ ಕಲ್ತ ಅಂಬೆಗೆ ಅದ್ ಲಾಯ್ಕಲಿ ಬಾತಿತ್. ಸಂಸ್ಕೃತ ಬಾಸೆನ ಕೆಳಜಾತಿನೊವು, ಹೆಣ್ಣು ಕಲ್ಯಾಣದಾಂತ ಸಾಸ್ತ್ರ ಹೇಳ್ತೆ. ಆರ್ಯರ ಮೂಲಬಾಸೆ ಅದಾಂತ ಹೇಳ್ತರ ಕೇಳಿಟು. ಕಾಡ್‌ಮೊಂಯಿಂಸರ ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಓಡಿಸಿ, ಉತ್ತರ ಬಾಗನ ಆರ್ಯರ್ ಪಡ್ಕಂಡೊ. ಅದರ್‌ಂದ ಮೇಲೆ ಅವ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತನ ಒಳ್ಳೆಕಂಬಕಾತ್ಲೆ. ಹಂಗಾಗಿ ಅದರ ಮಹತ್ವ ಕಮ್ಮಿ ಆತ್. ಇದರೆಲ್ಲಾ ಅದ್ಕೆ ಸಾಸ್ತ್ರ ಕಲ್ಪತಿದ್ಕೆ ಪುರೋಯ್ತರ್ ಹೇಳ್‌ತಿದ್ಕೊ. ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತಲಿ ಒಂದೇ ಬಾಸೆ ಇರಿದ್ಕೆ ಬಳಕೆಗೆ ಸುಲಬ ಆಗ್ತಿತ್ತಂತ ಆ ಪುರೋಯ್ತ ಆಗಾಗ ಹೇಳ್ತೆ. ಆದರೆ ಮೊಣ್ಣಿನ ಸೊಗಸ್ ಸೇರಿಕನ ಆ ಬಾಸೆಗೆ ಜೂವ ಬಾದರ ಅದ್ ನೋಡ್ತಿತ್. ಬಾಸೆಂದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಒಳಗೆ ಹೊಗಿಕೆ ಆದೇಂತ ಅದರ ಅನ್ವವ ಆಗ್ತಿತ್. ಅರಮನೆನ ಕೆಲ್ಲದವರೊಟ್ಟಿಗೆ ಅದ್ ಅವರ ಬಾಸೆಲೇ ಮಾತಾಡ್ತಿತ್. ಆಗ ತಾನ್ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಎಂತ ಹೇಳ್ತು ಅದ್ಕೆ ಮರ್ದೇ ಹೋಗ್ತಿತ್. ಇಲ್ಲಿ ಸಾ ಹಾಂಗೆನೇ ಆತ್. ಸಂಸ್ಕೃತಲಿ ಮಾತಾಡಿ ಗಿರಿನಾಯಕ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಅದ್ಕೆ ಹಕ್ಕಲೆಯಂವ ಆತ್.

ಗಿರಿನಾಯಕ ಹೊಟ್ಟಿನ ನೆಂಪು ಮಾಡಿಕಾಕನ ಅದ್ಕೆ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಹೊಟ್ಟೆ ಇಸುದು ಜೋರಾತ್. ಬೊಳ್ಳುಂದ ಅದರ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಏನ್ ಸಾ ಬೀತಿಲ್ಲೆ. ನಿಜಲಿ ನೋಡ್ತೆ ಅದ್ಕೆ ಒಂದ್ ಹೊಟ್ಟೇಂತ ಉಟ್ಟುಂತ ಗೇನನೇ ಇತ್ಲೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿಲಿ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಅವರ ಪಣನೇ ದೊಡ್ಡದಾತ್. ಸೌಭದೇಸಲಿ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಗೆ ಅವನ ಪ್ರತಿಸ್ಪನೇ ದೊಡ್ಡದಾತ್. ಆದರೆ ಈ ಗಿರಿನಾಯಕಂಗೆ ಬೇರೆಯವರ ಹೊಟ್ಟಿನ ಪ್ರಸ್ತ ನೆಂಪಾತ್. ನಿಜಲಿ ನೋಡಿರೆ ಕಾಡ್ ಮೊಂಯಿಂಸರ್ ಯಾರ್?

ಒಳಗೆಂದ ಗಿರಿನಾಯಕನ ಅಯ್ಯೆ ಬೇಸಿದ ಕಾಡ್ ಗೆಣ್ಣಿನ ಎಲೆಲಿ ಹಾಕಿ ತಂದಿಸಿತ್. ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಲ್‌ನನೂ ಸಾತ್ ತಂದತ್. ಅಂಬೆ ಅದರ ಹೇಂಗುಟ್ಟುಂತ ನೋಡ್ತೆ. ಅದ್ ನೆಗಾಡಿಕಂಡ್ ಕಾಡ್ ಗೆಣ್ಣಿನ ತೋರಿಕಂಡ್ ಏನೋ ಹೇಳ್ತೆ. ಅದ್ ಹಲ್ಲೆಗೆ ಎಂತದೋ ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣ ಹಾಕಂಡಿತ್. ಸೀರೆ ಉಟ್ಪದ್ ಅದರ ಮೇಲೆನ ಕೊಡಿಗಳ ಎರ್ದಾ ಹೆಗ್ಲೆಗೆ ಗಂಟ್ ಹಾಕಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕಂಡಿತ್. ಮೇಲೆನ ಪುಡೆಗೆ ಏನ್ ಸಾ ಹಾಕಿಕಂಡಿತ್ಲೆ. ಅದರ ಕಪ್ಪು ಮೊಲೆಗಳ ಸೀರೆ ಪೂರಾ ಮುಚ್ಚಿತ್ಲೆ. ವೊರ್ಸ ಸುಮಾರ್ ಅರ್ದತ್ತರ ಹಕ್ಕಲೆ ಇರು. ಮೊಲೆಗ ಜೋಲಿಕಂಡಿತ್ಲೆ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಣ್ಣದ ಮಣಿಗಳ ಮತ್ತೆ ಕಾಯಿಗಳ ಮಾಲೆ ಹಾಕಂಡಿತ್. ಮೂಂಕುನ ಎರ್ದಾ ಹೊಳ್ಳೆಗೆ ದೊಡ್ಡ ಉರುಂಟುನ ನಗ ಹಾಕಂಡಿತ್. ಚಿತ್ರ, ವಿಚಿತ್ರ ನಗಗಳ ಬಾರಕ್ಕೆ ಕೆಬಿ ಜೋಲಿಕಂಡಿತ್. ಇಂತದರೆಲ್ಲಾ ಕಾಶಿಲಿ ಕಾಂಬಕೆ ಸಿಕ್ಕದ ಅಂಬೆ ಅದರ ಏಸನ ನೋಡಿಕಂಡ್ ತನ್ನನೇ ಮರ್ದಕಂಡಿರಿಕಾಕನ ಗಿರಿನಾಯಕ

ಹೇಳ್ತೆ. “ನೀವು ಪಟ್ಟದೊವು ಈ ಕಾಡ್ ಗೆಣ್ಣೆಮತ್ತೆ ಏಡ್‌ನ ಹಾಲ್ ನೀವುಗೆ ಸೇರ್ದೆನೋ ಇಲ್ಲೆನೋಂತ ಅವ್ವ ನಾಮೋಸು ಪಟ್ಟದೆ. ಇರ್ಯ್ ಬೇರೆ ಅಡ್ಗೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟದೆ ಗಡ.”

ಅಂಬೆಗೆ ಅಚ್ಚರಿ ಆದೆ. ಅಯ್ಯೆನೇ ಅಡ್ಗೆ ಮಾಡ್ಲೇಂತೇಳಿರೆ ಈ ಗಿರಿನಾಯಕಂಗೆ ಇನ್ನೊ ಸಾ ಮೊದ್ಲೆ ಆತ್ಲೇಂತಾತ್. ಇಂವ ಇನ್ ಸಾ ಮೊದುವ ಆತ್ಲೇಂತಾದರೆ ಇಂವನ ಹಿಂದೆ ಎಂತಾ ಕತೆ ಎಲ್ಲ ಉಟ್ಟೋ ಏನೋ? ಅದ್ ಅದರ ಬೊದ್ಕಾಲಿ ಒಮ್ಮೆನೂ ಏಡ್‌ನ ಹಾಲ್ ಕುಡ್ಲ ಜನ ಅಲ್ಲ. ಕಾಶಿಲಿ ಮರಗೆಣ್ಣೆ ಮತ್ತೆ ಬೊಳ್ಳಿ ಗೆಣ್ಣೆನ ದುಡ್ಡುಗೆ ಮಾರ್ತಿದ್ಲೊ. ಬೊಳ್ಳಿ ಗೆಣ್ಣೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹಾಳ್‌ಂತ, ಮೊಂಯಿಂಗ ಹೂಂಸುವೇಂತ, ಮರಗೆಣ್ಣೆ ಬಾಳ ಒಳ್ಳೆದಂತ ರಾಜ ವೈದ್ಯರ್ ಅದ್ಕೆ ಹೇಳ್‌ತಿದ್ಲೊ. ಅದ್ಕೆ ಎರ್ಡ್‌ಗೆಣ್ಣೆಗಳ ರುಚಿ ನೋಡೊಕೂಂತ ಆಗಾಗ ಆಸೆ ಆಗ್ತಿತ್. ಆದರೆ ಅದರ ಅರಮನೆಗೆ ತಾಕೆ ಅಪ್ಪ ಒಪ್ಪುತ್ತಿತ್ತೆ. ಅದ್ ತಿಂಬಕ್ಕಿಲ್ಲದೊವು ತಿಂಬ ತಿನ್ಸಂತ ಅದರ ತರ್ರಿಕೊಡ್ತಿತ್ತೆ. ತಿಂಬ ತಿನ್ಸ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆನ ತೋರ್ತಿದೇಂತ ಅದ್ಕೆ ಗೊತ್ತಾದೇ ಅಂದ್.

ಗಿರಿನಾಯಕನ ಅಯ್ಯೆ ಕೊಟ್ಟ ಗೆಣ್ಣೆನ ತಿಂದ್‌ಕಂಡ್ ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ತೆ. “ನನ್ನಜೂವನಲಿ ಇದ್ ಗೆಣ್ಣೆನ ಸುರು ತಿಂಬೊದು. ನಂಗೆ ಇದ್ ತಿಂಬಕೆ ಬಾಳ ಕುಸಿ ಆದೆ. ನಾವು ಪಟ್ಟದೊವು ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆಲಿ ಎಸ್ಸೊ ಸಾಮಾನ್‌ನ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡದೆ ಬುಟ್ಟವೆ. ನಿಮ್ಮ ಎಲ್ಲರ್ ನೋಡ್ಲ ಮೇಲೆ ನಾವು ಜೂವನಲಿ ಕಳ್ಳಂಡದೇ ಹೆಚ್ಚಂತ ನಂಗೆ ಕಂಡದೆ. ಪಟ್ಟಣಲಿ ನಮ್ಮದ್ ನಾಟಕದ ಬೊದ್‌ಕ್. ಮೊನ್ಸ್ ಬಿಚ್ಚಿ ಮಾತಾಡ್ಲೆ, ಬಾಯ್ತುಂಬಾ ನೆಗೊಡ್ಲಲ್ಲೆ. ಸುದ್ದದ ಗಾಳಿ ನೀರ್ ಸಾ ಇಲ್ಲೆ. ಈ ಬೂಮಿ ತಾಯಿನ ಮಕ್ಕ ಆಗಿ ಇದ್ದದರ ಇದ್ದ ಹಾಂಗೇ ಅನ್ವವಿಸಿಕಂಡ್ ಬೊದ್ಕದೆ ನಿಜವಾದ ಬೊದ್‌ಕ್. ನೀವು ಬಾಗ್ಯವೊಂತರ್. ಆದರೆ ಈ ಮುರ್ಗಗಳ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಎಲ್ಲಾ ಮನೆ ಒಳಗೇ ಇಸಿಕಂಡೊಳರಿ ಅಲ್ಲ? ನೀವುಗೆ ಅದರ ಹೇಲ್, ಉಚ್ಚೆ ಹೇಸಿಗೆ ಆದುಲ್ಲೆನೋ?”

ಗಿರಿನಾಯಕ ನೆಗಾಡ್. “ನೀವುಗೆ ಪಟ್ಟದೊವು ಕಾಡ್ ಕುಸಿಕೊಟ್ಟದೆ. ಇಲ್ಲಿನ ಕಾಡ್‌ಮೊಂಯಿಸರ್ರಿ ಪಟ್ಟವಾಸದ ಕನ್ಸನ ಕಾಣೋವು ತುಂಬಾ ಜನ ಒಳೊ. ಇದ್ದದರಬುಟ್ಟ ಇಲ್ಲದರ ಕಡೆಗೆ ಹಂಬಲ್ಲುದು ಮೊಂಯಿಸರ ಹುಟ್ಟು ಗುಣ. ನೀವು ಹೇಳ್ತೆಹಾಂಗೆ ಇಲ್ಲಿನ ಗಾಳಿ, ನೀರ್ ಸುದ್ದ ಉಟ್ಟು. ಹಾಂಗೆನೇ ಮ್ಯೊಂಸನ ಎದೆನೂ ಸುದ್ದ ಉಟ್ಟು. ಮತ್ತೆ ಮುರ್ಗಗಳ, ಹಕ್ಕಿಗಳ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇಸಿಕೊಂಬೊದು ಏಕೇಂತ ನೀವುಗೆ ಗೊತ್ತುಟೋ? ಅದರೆಲ್ಲಾ ಹೊರಗೆ ಬುಡಿಕಾಕನ ಅದರ ಕಾಯಕೆ ಯಾರ್ನಾದರ್ ಜನ ಇಸಿಕಣಕಾದೆ. ಇಲ್ಲರೆ ಕೋಳಿಗ ಮತ್ತೆ ಬಾತ್ ಕೋಳಿಗ ಕಾಡ್ ಕೊತ್ತಿ ಇಲ್ಲರೆ ಕುದ್ದನ ಪಾಲಾದೆ. ಕಿರ್ಬ, ಚಿರ್ರೆ, ಹುಲಿಗ ನಮ್ಮ ಏಡ್, ದನಕರ್‌ಗಳ ತಿಂದ್ ಬುಟ್ಟದೆ. ಮದ್ಯಾನ ಮುಟ್ಟ ಇದರ ಹೊರಗೆ ಕರ್ಮೊಂಡೋಗಿ ಮೇಸಿದ್ ಬಂದವೆ. ಹಿಂಬೊತ್ತಾಕನ ಮಾತ್ರ ಇದಕ್ಕೆ ಮನೆಲಿ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕುದು. ಮತ್ತೆ ಇದರ ಹೇಲ್, ಉಚ್ಚೆ ಹೇಸಿಗೆ ಆದುಲ್ಲೆನೋಂತ ಕೇಳ್ವರಿ. ನಿಜ ಹೇಳೊಕೂಂತೇಳ್ತೆ ಮ್ಯೊಂಸನ ಹೇಲ್, ಉಚ್ಚೆನಸ್ಸ ಹೇಸಿಗೆ ಮುರ್ಗ, ಹಕ್ಕಿಗಳಾದ್ಲೆ.”

ಅಂಬೆಗೆ ತಡ್ಕಂಬಕಾಗದಷ್ಟು ನೆಗೆ ಬಂದದೆ. ಅದ್ಕೆ ಕಾಶಿನ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ನೆಂಪಾತ್. ಜನಂಗ ಅವರ ಈಗನ ಸ್ತಿತಿಗೆ ಹಿಂದೆ ಮಾಡ್ ಪಾಪಕರ್ಮಗ ಕಾರಣಾಂತ ನೆನ್ನಿಕಂಬೊಂತೊವು. ಹಿಂದೆನ ಜಲ್ಮದ ಪಾಪನ ಕಳ್ಳಕೆಂತಲೇ ಅವು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಂದಳೋ ಕಾಶಿಗೆ ಬಂದವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಇದ್ದೆ ಕಲ್ಪುವ ಪೀಟ ಇರ್ಪ್ಪಂದ ಪಂಡಿತರ ಮತ್ತೆ ಕಲ್ಪವ ಮಕ್ಕಳ ಸಂಕೆನೂ ಹೆಚ್ಚು ಉಟ್ಟು. ಅವು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ತಿಂದದರ ಉರ್ಬಿ, ಗಂಗೆಲಿ ಮುಣಾಂಗಿದ್ ಪಾಪ ಕಳ್ಳದೇಂತ ತಿಳ್ಳವೆ. ನದಿ ದಂಡಲಿ ತಿರ್ಗಾಡಿಕನ ಈ ನಾತ ಮಾರ್ ದೂರಕ್ಕೆ ಮೂಂಕೆಗೆ ಹೊಡ್ಪದೆ, ಹೊಟ್ಟೆ ತೊಳ್ಳಿದಾಂಗೆ ಆಗಿ ಕಕ್ಕಿಕೆ ಬಂದದೆ. ದನಕರ್ಗ ಉರ್ಬಿದರ ಯಾರ್ನೂ ಅಸಯ್ಯಂತ ಹೇಳ್ತಲ್ಲೆ. ನೊಂಬಿಕೆನ ಮೇಲೆನೇ ಬೊದ್ದೊವು ಅದರ ತೀರ್ತ, ಪುರ್ಸಾದಾಂತ ಕುಡ್ಪವೆ. ನಾಯಿಗ ಹೇತದ್ ಸಾ ಮ್ಯೊಂಸರ ಹೇಲ್‌ನಸ್ಸು ನಾತ ಇಲ್ಲೆ. ಅದರೆಲ್ಲಾ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ ಅಂಬೆ ಮತ್ತೊಂದ್ ಸಲ ನೆಗಾಡ್.

ಗಿರಿನಾಯಕ ಅದರೊಟ್ಟಿಗೆ ಅವನೂ ನೆಗಾಡಿಕಂಡ್ ಹೇಳ್ತ, “ನಾ ಯಾರಾಂತ ನೀವ್ ಈಗ ಗೊತ್ತಾಗಿರೊಕು. ಈ ಗಿರಿನಗರದ ಎಜಮಾನನಾ. ನನ್ನ ಹೆಸರ್ ಎಕಲವ್ಯಾಂತ. ಅದ್ ನನ್ನ ಅಜ್ಜಂದ ನಂಗೆ ಬಂದ ಹೆಸರ್‌ಗಡ. ಅದರನೇ ನನ್ನ ಪಿಳ್ಳೆಗಸಾ ಇಸಕಡ. ನನ್ನ ನಿಜದ ಹೆಸರ್‌ನಂಗೆ ಈಗ ಮರ್ತೆ ಹೋಗುಟು. ಎಲ್ಲೊವೂ ನನ್ನ ಗಿರಿನಾಯಕಾಂತ ಕರ್ದವೆ. ನನ್ನ ನಿಜದ ಹೆಸ್ರ ನೆಂಪಾಕಾದರೆ ನಿಮ್ಮಂತೊವು ಯಾರಾದರ್ ಬರೊಕು. ನಿಮ್ಮನ ನೋಡರೆ ದೊಡ್ಡವರ ಮನೆನ ಹೆಣ್ಣುಳ್‌ಂತ ಕಂಡದೆ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಏಕೆ ನೀವು ಬಂದೆಂ?”

ಆಗ ಅಂಬೆಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಕತೆನ ಹೇಳದೆ ನಿಮ್ಮತ್ತಿ ಇತ್ತೆ. ಅಪ್ಪ ಸಕ್ತಿಲಿ ಗೆದ್ದವಂಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಕೊಟ್ಟನೇಂತ ಸೊಂಯಂವರ ಏರ್ಪಾಡ್ ಮಾಡ್, ಸರೋವರಲಿ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ನೋಡಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ ಆದ್, ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಎಲ್ಲರ್ನ ಸೋಲಿಕನ ಬಿರ್ಗಾಳಿನಾಂಗೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ನುಗ್ಗಿ ಬಂದದ್, ತಂಗೆಕಳೊಟ್ಟಿಗೆ ಭೀಷ್ಮರ ರಥನ ಹತ್ತಿ ಕುದ್ದ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೋದ್, ಭೀಷ್ಮರ್ ಅವರ ಅಪ್ಪಂಗೆ ಬೇಕಾಗಿ ಸಾಯಕನ ಮುಟ್ಟ ಮೊದುವೆ ಆದ್ದೆಂತ ಪ್ರಮಾಣಮಾಡ್, ಮತ್ತೆ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ತನ್ನ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆನ ಒಳ್ಳಿಕಂಬಕೆ ಬೇಕಾಗಿ ಅದರ ಬುಟ್ಟದ್, ಕಡೆಗೆ ಯಾವ ದಾರಿನೂ ಕಾಣದೆ ಎಲ್ಲಾದರ್ ರುಸಿ, ಮುನಿಗಳ ಆಸ್ತಮಲಿ ಒಳ್ಳ ಕಾಲನ ಕಳ್ಳಮೋಂತ ಏಚನೆಮಾಡಿ ಈ ಕಡೆಗೆ ಬಂದದ್.

ಗಿರಿನಾಯಕ ಎಲ್ಲ ಮಾತನನೂ ಒಂದೇ ಮೊನ್ಸಲಿ ಕೇಳಿ. ಒಮ್ಮೆ ಉಸ್ತು ಬುಟ್ಟ್ ಹೇಳ್ತ, “ನಿಮ್ಮ ನೋಡಿಕಾಕನನೇ ನೀವು ಒಬ್ಬ ಅರ್ಜು ಮಗಳ್ ಇರೊಕೂಂತ ಗ್ರೇಸಿಕಂಡೆ. ನಾ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ ಸರಿ ಆತ್. ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಹಿಂದೆ ಇಸ್ತ್ ಒಂದು ಕತೆ ಇರ್ಪ್ಪಂತನಾ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ಲೆ. ಭೀಷ್ಮ ಮತ್ತೆ ಸಾಲ್ವ ತಾನೇ ನೇದಬಲೆಲಿ ಸಿಕ್ಕಾಕಂಡ್ ಒದ್ದಾಡಿವೆ. ಈ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಯಲಿ ನೀವುಗೆ ಹೀಂಗೆ ಆಕೆ ಬೊತ್ತಾಗಿತ್. ನಿಮ್ಮ ರೂಪ, ಯವ್ವಾನ, ದೈರ್ಯ ಹಾಳಾಕೆ ಬೊತ್ತ. ನನ್ನಂದ ನೀವುಗೆ ಏನಾದರ್ ಸಾಯ ಆದೋ ಏನೋ?”

ಅಂಬೆಗೆ ನೆಗಾಡದೆ ಇರಿಕೆ ಆತ್ಮೆ. “ಗಿರಿನಾಯಕಾ, ನಿನ್ನ ಮಾತ್‌ಗೆ ನೆಗಾಡ್ಲಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಕ್ಷಮಿಸ್, ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ದೊಡ್ಡದಲ್ಲ ದೊಡ್ಡದಾದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವ ಭೀಷ್ಮರೊಂದ ನನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರ್ಯಾರ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತೆ. ತನ್ನ ಸೊಂತ ಸಕ್ತಿಲಿ ಸೌಭದೇಸನ ಕಟ್ಟಿದ ಕಾಡ್ ಮ್ಯೊಂಸರ ರಾಜ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಗೆ ನನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆನ ಪರ್ಯಾರ ಮಾಡಿಕೆ ಆತ್ಮೆ. ಇನ್ನ ಈ ಗುಡ್ಡಗಾಡ್‌ನ ಹತ್ತೋ, ಇಪ್ಪತ್ತೋ ಕುಟುಂಬಗಳ ನಾಯಕ ನೀ. ನಿನ್ನಂದ ನನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆ ಪರ್ಯಾರ ಆಕೆ ಉಟ್ಟೋ? ಕಳ್ಳ ಹೋದ ದಿನಗಳ ಮರ್ಮಕಂದೇ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೋಳು ನಾ. ಮತ್ತೆ ಅದರ ನೆಂಪುನ ನಂಗೆ ಮಾಡ್ಲೆ. ಅದಿಲ್ಲಿ, ನಿಂಗೆ ಇಸ್ಪ್ ಲಾಯ್ಕಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಬಂದದಲೇ? ಅದ್ ಹೇಂಗೇ?”

ಅಂಬೆನ ಪ್ರಸ್ನೆಗೆ ಗಿರಿನಾಯಕ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. “ನೀವು ನೆಗಾಡ್ಲಕ್ಕೆ ನಂಗೆ ಏನ್ ಸಾ ಬೇಜಾರ್ ಇಲ್ಲೆ, ರಾಜಕುಮಾರಿ. ಕಸ್ತಲಿ ಇರೋವ್ವೆ ನನ್ನ ಕೈಂದಾದ ಸಾಯ ಮಾಡ್ತು ನನ್ನ ದರ್ಮಾಂತ ತಿಳ್ತೆವ ನಾ. ನನ್ನಂದ ನಿಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆನ ಪರ್ಯಾರ ಮಾಡಿಕೆ ಆತ್ಮರು ಸಾ ನಿಮ್ಮ ಕ್ಷೇಮಲಿ ಕಾಶಿಗೆ ನಾ ಕಳ್ಳ ಕೊಡುವೆ. ಕಾಶಿ ನಂಗೆ ಗುರ್ತದ ಜಾಗೆ. ನಾ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಲ್ತದೇ ಕಾಶಿಲಿ.”

ಅಂಬೆಗೆ ಅಚ್ಚರಿ ಆದೆ. ಅದ್ ಹೇಳ್ತ್ “ನೀ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಲ್ತದ್‌ಬಾಳ ದೊಡ್ಡ ಸಾದನೆ. ಆದರೆ ನೀ ಅಸ್ಪ್ ದೂರಕೆಹೋಗಿ ಕಲ್ಕುಕೆ ಕಾರ್ಲ ಏನ್?”

ಗಿರಿನಾಯಕ ಮುಂದರ್ಸಿತ್ “ಹಂಞ ದೂರಲಿ ರುಸಿನಮನೆ ಒಂದು ಉಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿನ ರುಸಿ ಒಬ್ಬನ ನಾ ಸಣ್ಣದಿರಿಕನ ನೋಡ್ಲೆ. ಅವು ನನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಲೀಂತ ಹೇಳ್ತೊ. ಹುಟ್ಟಂದ ಜಾತಿ ಆಗಲಿ ವರ್ಣ ಆಗಲೀ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡಿಕೆ ಆದ್ಲೆ. ಹುಟ್ಟಿದ ಮ್ಯೊಂಸಂಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲೆವ ಹಕ್ಕ ಇದ್ದದೆ. ಎಂತ ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಬಾಳ್‌ಗೆ ಒಂದ್ ಅರ್ತನ ಕೊಟ್ಟೊ. ಬಿಲ್ಲ್ ವಿದ್ಯೆನ ಕಲ್ಯೋಕುಂತ ಇಚ್ಚೆ ನಂಗೆ ಅವರೊಂದಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿತ್. ಅವರ ಕಾಲ್‌ಗೆ ಬಿದ್ದ್ ವಿದ್ಯೆ ಹೇಳಿ ಕೊಡೀಂತ ಕೇಳಿಕಂಡೆ. ಅವು ಯಾಗೋಳೂ ತಪಸ್ಸಾಲಿ ಕುದ್ದಾಕಂಡಿರೋವು. ಬೊದ್ಲಿಕೆ ಎಸ್ಪ್ ಬೇಕೋ ಅಸ್ಪ್ ಮಾತ್ರ ಅವು ಜನಂಗಳ ಹಕ್ಕಲೆ ಮಾತಾಡ್ತಿದ್ಲೊ. ಅವುಕೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ತುದಲ್ಲಿ ಮೊನ್ನಿತ್ತೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಬೆನ್ನ ತಟ್ಟಿ, “ಲೋಕ ದೊಡ್ಡದುಟ್ಟು ನಿಂಗೆ ತಕ್ಕ ಗುರುಗ ಸಿಕ್ಕಿನೇ ಸಿಕ್ಕುವೊ.”-ಎಂತ ಹೇಳಿ ಹರಿದೊ. ನಾ ಕಾಡ್‌ನ ಗಣ್, ಜೇನ್-ಇದರಲ್ಲಾ ಕೂಡ್ಲಿಕಂಡ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಪಂಡಿತರಾಗೆ ಕಾಣಿಕೆ ಕೊಟ್ಟ್, ಉದ್ದಾಕೆ ಅಡ್ಲ ಬಿದ್ದ್ ನಂಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ತಿನೀಂತ-ಬೇಡಿಕಂಡೆ. ನನ್ನ ಹುಟ್ಟು ಗೊತ್ತಾಕನ, ಅವು ವಿದ್ಯೆ ಹೇಳಿಕೊಡಿಕೆ ಒಪ್ಪಿತ್ತೆ. ಆಕೇರಿಗೆ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋದೆ. ಬಾಳ ಬಡತನಲಿ ಇರುವ ಪಂಡಿತರ ಒಬ್ಬರ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದೆ. ನನ್ನಕ್ಕಲೆ ಇರ್‌ವೊಸ್ಪ್ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟ್, ಅಡ್ಲ ಬಿದ್ದ್ ನನ್ನ ಉದ್ದೇಸನ ತಿಳ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಹರ್ಯ, ಮುರ್ಯ ಬಾಸೆ ಅವ್ಕೆ ಅರ್ತ ಆತ್.”

ಉಕ್ಕಿ ಬಂದ ನೆಗೆಂದ ಗಿರಿನಾಯಕನ ಮಾತ್ ನಿತ್ತತ್. ಇದಾರ್ಲಿ ನೆಗಾಡಿಕೆ ಎಂತದುಟ್ಟೊಂತ ಅಂಬೆ ಹುಬ್ಬುನ ಕೊಣ್ಣಿತ್. ಗಿರಿನಾಯಕ ನೆಗಾಡಿಕಂಡ್ ಮುಂದೆ

ಹೇಳ್ತೆ. ಕಾಶಿಲಿರಿಕನ ಸುರುನ ದಿನಗಳ ನೆಂಪಾಗಿ ಅಂವಂಗೆ ನೆಗೆ ತಡ್ಕಕಾತ್ಲೆ. “ರಾಜಕುಮಾರಿ, ನಂಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ಆ ಪಂಡಿತರ್ ಎಲ್ಲದರ ಸಮಾನ ನೋಡೋವು ಆಗಿದ್ದೊ. ಅವು ನಂಗೆ ಜನಿವಾರ ಹಾಕಿ, “ಇದ್ ನಿಂಗೆ ಎರಡ್ಲೇ ಜಲ್ಮ. ನೀ ಈಗ ಬ್ರಾಂಬ್ರಮಾಣಿ ಆದ. ನಿಂಗೆ ‘ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತ’-ಎಂತ ಹೆಸರ್ ಇಸಿನೆ.”-ಎಂತ ಹೇಳಿ ಒಂದ್ ಹಂಞ ಮಂತ್ರಗಳ ಕಲ್ಪಿದೊ. ಕಾಶಿ ವಿದ್ಯಾಪೀಠಲಿ ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತಂತೇಳುವ ಹೆಸ್ರಲಿ ನಾಕ್ ವೊರ್ಸ ಕಲ್ತೆ. ನನ್ನಂದಳೂ ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ ಶಿಷ್ಯರ್ ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದೊ. ಬಿಳಿ ಬಣ್ಣದೊವು ನಮ್ಮನ ಕಾಡ್ ಮ್ಯಾಂಸರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದೊವುಂತ ತಮಾಸೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ಲೊ. ನಮ್ಮ ಕಪ್ಪು, ಕಪ್ಪು ಸರೀರಲಿ ಬಿಳಿ, ಬಿಳಿ ಆಗಿ ಇದ್ದ ಜನಿವಾರನ ನೆನ್ನಿಕಂಡೇ ನಾ ಆಗ ನೆಗಾಡ್ಲೆ. ಕಾಶಿಲಿರಿಕನ ಒಮ್ಮೆನೂ ನಿಮ್ಮ ಆಗಲಿ, ಪ್ರತಾಪಸೇನ ಮಾರಾಜರ ಆಗಲಿ ನಾ ಕಂಡಂವ ಅಲ್ಲ. ರಾಜಕಾರಣಲಿ ಮುಣ್ಣಂಗೆಕಂಡ್ ಇದ್ದ ನೀವು, ನಮ್ಮಂತವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಿಕೆ ಹೇಂಗೆ ಆದೆ? ನೀವು ತುಂಬಾ ಮೊದ್ಲನ ಮತ್ತೆ ಗಂಡ್‌ಗಳ ಹಾಂಗೆ ಸಾಮರ್ತ್ಯ ಇರುವ ಗೂಡೇಂತ ಹೇಳ್ತರ ಕೇಳಿದ್ಲೆ. ಆಗ ನಿಮ್ಮ ನೋಡೂಕುಂತ ನಂಗೆ ತುಂಬಾ ಆಸೆ ಇತ್ಲೆ. ಅದ್ ಹೀಂಗೆ ಈಡೇರ್ಲೇಂತ ನಾ ಕನ್ಸಲಿನೂ ನೆನ್ನಿತ್ಲೆ. ಕಾಶಿನ ಮಾರಾಜನ ಮಗಳ್ ನೀವು. ನೀವುಗೆ ತಿಂಬಕೆ ಕಾಡ್‌ಗೆಣ್ಣ್ ಕೊಟ್ಟೆ. ಕುಡೀಕೆ ಏಡ್‌ನ ಹಾಲ್ ಕೊಟ್ಟೆ. ನನ್ನ ನೀವು ಮಾಪು ಮಾಡೊಕು. ನೀವುಗೆ ಹೇಂಗೆ ಉಪ್ಪಾರ ಮಾಡೊಕೂಂತೇಳೇ ಗೊತ್ತಾಲ್ಲೆ.”

ಅಂಬೆ ಅಂವನ ಸಮ್ಮಾನ ಮಾಡುವ ಸೊರಲಿ ಹೇಳ್ತೆ. “ಗಿರಿನಾಯಕಾ, ನಾ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಆಗಿ ನಿನ್ನಂದ ಉಪ್ಪಾರ ಮಾಡ್ತಿಕಂಬಕೆ ಬಂದೋಮ್ಮ ಅಲ್ಲ. ಇಸ್ವ್ ನೀ ಕೊಟ್ಟದೇ ನಿನ್ನ ದೊಡ್ಡಸ್ತನ. ಹೊಟ್ಟೆ ಇಸಿದವರ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುಸುದರ್‌ಂದ ದೊಡ್ಡ ಧರ್ಮಬೇರೆ ಯಾವ್ತುಸಾ ಇಲ್ಲೆ. ಬರಗಲ ಬಾಕಾಕನ ತಿಂಬಕೆ ಏನ್ ಇಲ್ಲದಿರಿಕನ ಬ್ರಹ್ಮರುಸಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರ್ ನಾಯಿನ ಮಾಸ ತಿಂದ್ ಬೊಡ್ಡಿದೊ ಗಡ. ಅದ್ ಆಪತ್ ಬಾಕನ ತಕಂಬ ದರ್ಮ. ಅದರಲ್ಲಿ ಈಗ ನಿನ್ನಂದ ನಂಗೆ ಒಂದು ಉಪಕಾರ ಆಕು. ನಾ ಯೋಗಿನಿ ಆಗಿ ನನ್ನ ಮುಂದೆನ ಆಯಿಸ ಕಳ್ಳೊಕೂಂತ ಒಳೆ. ಬಂದದರ ಎದ್‌ಸುವ ಸಕ್ತಿನ ನನ್ನ ಮೊನ್ಸನ ಒಂದೇ ಕಡೆ ಇಸುದರ್‌ಂದ ಗಳ್ಳೊಕೂಂತ ಒಳೆ. ನನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿನ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಡ್, ನಂಗೆ ದಾರಿ ತೋರ್ಪ ದೊಡ್ಡ ರುಸಿಗಳ ನಾ ಹುಡ್ಡಿಕಂಡ್ ಒಳೆ. ನಿನ್ನೋವ್ವೆ ನನ್ನ ಪರೈಯ ಮಾಡ್ಸ್, ನನ್ನ ಕತೆನ ಮಾತ್ರ ಹೇಳ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿನೇ ಹಕ್ಕಲಿ ಇರುವ ಆಸ್ರಮದ ರುಸಿಗಳ ನೋಡಿಕೆ ಬಂದೊಳೆ ಎಂತ ಅವ್ವೆಗೆ ತಿಳ್ಸ್.”

ಗಿರಿನಾಯಕ ಅವರ ಬಾಸಲಿ ಅದೇನೋ ಹೇಳ್ತೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಶಿ, ಪ್ರತಾಪಸೇನ, ಅಂಬೆ ಎಂಬ ಹೆಸ್ರಗ ಬಾತ್. ಅಂವ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ಹೋದ ಹಾಂಗೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದವರ ಮೋರೆಲಿ ಬದ್ಲಾವಣೆ ಕಂಡತ್. ಅಚ್ಚರಿ ಎಲ್ಲರ ಮೋರೆಲಿ ಕಂಡತ್. ಇಂವ ಮಾತನ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕಾಕನ ಗಿರಿನಾಯಕನ ಅಪ್ಪ ಅಪ್ಪ ಸೇರಿದಾಂಗೆ ಎಲ್ಲೊವುನೂ ಅಂಬೆಗೆ ಉದ್ದಂಡ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡ್ಲೊ. ಅಂಬೆ ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡುವಾಂಗೆ ಹೇಳ್ತೆ, “ಇದ್, ಇದ್‌ನೇನಂಗೆ ಆದುಲ್ಲೆ. ನಾ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಆಗಿರ್‌ದಕೆಹೀಂಗೆಸಾ ಅಡ್ಡಬೀಳುದೋ? ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ,

ಅವ್ವನನ್ನಪ್ಪಾಯನಾದರ್‌ನೋಡ್ತು ಅಲ್ಲನೋ? ಹುಟ್ಟಿನ ಕಾರ್ಣಕ್ಕೆ, ಪ್ರಾಯದೋವೂ ಎಂಬ ಕಾರ್ಣಕ್ಕನಾವು ಯಾರ್‌ನೂ ಗೌರವ ಕೊಡ್ತು ಬೇಡ. ನಾವು ಮಾಡ್ತು ಸಾದನೇಗೆ ಮಾತ್ರ ಗೌರವ ಕೊಡೋಕು. ನಿಮ್ಮ ಮೊನ್ನೆಲಿ ನಾವು ಕೀಳ್ ಜಾತಿಯಾವೂಂತ ಉಟ್ಟು ಹಾಂಗಾಗಿ ನೀವು ಇದರೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿರೆ. ಅದರ್‌ಂದಾಗಿನೇ ನೀ ಬರೇ ಗಿರಿನಾಯಕ ಆಗಿ ಒಳ್ಳೆದ್. ಆ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ನೋಡು. ಅವ ಒಂದ್ ಸೊಂತ ರಾಜ್ಯನೇ ಕಟ್ಟಿಬುಟ್ಟಿತ್ ಅದ್. ಅದ್ ನೀವು ಕಾಡ್ ಮ್ಯೊಂಸರ್ ಆರ್ಯರಿಗೆ ತೋರ್ಪೊಡಕಾದ್.”

ಗಿರಿನಾಯಕಂಗೆ ಅದರ ಮಾತ್‌ಂದ ಬೇಜಾರ ಆತಿಲ್ಲೆ. “ರಾಜಕುಮಾರಿ, ಇವು ಯಾರ್‌ನೂ ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ತೋವು ಅಲ್ಲ. ರಾಜರ್‌ಗ ದೇವುರ್‌ಗೆ ಸಮಾಂತ ತಿಳ್ಕಂಡ್ ಹಾಂಗೆ ಮಾಡ್ಕೊಳೊ. ನಾನೀವುಗೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದಳೆನೋ? ಆದರೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ, ನೀವುಗೆ ಲೋಕದ ಅನ್ವವ ಏನ್ ಸಾ ಸಾಲದ್. ಮೇಲ್ಪತ್ತಿಯವರ ಕಾಲ್ ಹಿಡ್ತದೆ ಕೆಳಜಾತಿಯೋವು ಬೊದ್ದುದು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ. ಎಲ್ಲೋವುನೂ ಸಮಾನಾಂತ ಆಕರೆ ಸಾಸ್ತನ ಮಾಡ್ಕೊವು ಎಲ್ಲೋವೂ ಸಮಾನಾಂತ ಹೇಳೋಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಆದಾರ ಸ್ತೋತ್ರಗಳ ಮಾಡೋಕು. ಅದರ ಸಾಸ್ತಕ್ಕೆ ಸೇರೋಕು. ರಾಜರ್‌ಗಳ ಮೂಲಕ ಅದರ ರೂಡಿಗೆ ತರೋಕು. ದರ್ಮಾಂತೇಳ್ತು ಸಾಸ್ತಲಿ ಇರುಲ್ಲೆ. ಆಚರಣೆಲಿ ಇದ್ದದೆ.”

ಅಂಬೆ ತಲೆದೂಂಗಿತ್ “ನೀ ಹೇಳ್ವೇನೋ ಸರಿನೇ. ಆದರೆ ನೀ ಏನ್ ಮಾಡೋಕುಂತಹೇಳಿಯಾಂತ ನಂಗೆ ಅರ್ತ ಆತ್ಮೆ.”

ಗಿರಿನಾಯಕ ವಿವರ ಕೊಡಿಕೆ ಸುರುಮಾಡ್ತ. “ರಾಜಕುಮಾರೀ, ಆರ್ಯವರ್ತದ ರಾಜರ್, ಮಾರಾಜರ್‌ಗೆ ಮತ್ತೆ ಇದೇ ಸರೀಂತ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ಬಾವ ಪುರೋಯ್ತರ್ ಸಮಾನತೆನ ಎಂದಾದರ್ ಜೀವನದ ರೀತಿಯ ಒಪ್ಪಿಕೆ ಸಾಧ್ಯನೋ? ಇವರ ದರ್ಮದ ಬುಡನೇ ತಾರತಮ್ಯ. ಆರ್ಯವರ್ತದ ರಾಜರ್‌ಗಳ ಮತ್ತೆ ಪುರೋಯ್ತರ್‌ಗಳ, ಪ್ರಜೆಗೆ ಹೆದ್ರಿಕಂಡ್ ಗೌರವ ಕೊಟ್ಟವೆ. ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಪದ ಹೆಣ್ಣುಕೆ, ಸೂದ್ರರ್ ಮತ್ತೆ ಕಾಡ್ ಮ್ಯೊಂಸರ್ ರಾಜರ್‌ಗೆ, ಮತ್ತೆ ಪುರೋಯ್ತರ್‌ಗೆ ಅಡಿ ಆಳಾಗಿ ಬೊದ್ದುವೆ. ಸೋಸಣೆನ ಕರ್ಮಪಲ, ಗ್ರಾಚಾರ, ಹಣೆಬರ ಎಂತ ಪೌರುಸ ಇಲ್ಲದವರಾಂಗೆ ಒಪ್ಪಿಕಂಡವೆ. ದರ್ಮನ ಒಳ್ಳೆ, ಯಾಗೋಳೂ ದೇವರ ದ್ಯಾನ ಮಾಡಿ, ಎಂತ ಹೇಳುವ ಪುರೋಯ್ತರ್‌ಗೆ, ಹುಟ್ಟಿನ ಕಾರ್ಣದ ಮೇಲ್, ಕೀಳ್‌ನ ಏಕೆ ಒಮ್ಮೆನೂ ಹೇಳ್ತಲ್ಲೇ? ಹೇಳಿರೆ ಅವರ ಬೋಗ, ವಿಲಾಸದ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಬಂದದೆ ಮೇಲ್, ಕೀಳ್‌ನ ತೆಗೈಕೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆನ ದಾರಿ ಹಿಡ್ತವ ನಾ. ನನ್ನ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಗೆ ಹೋಲ್ ಬೊಡಿ. ಅವ ಅಂವನ ರಟ್ಟಿ ಬಲಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಸಿದಂವ. ಆರ್ಯವರ್ತಲಿ ಒಂದು ಕಾಡ್ ಮ್ಯೊಂಸನ ರಾಜ್ಯ ಇರು ದೊಡ್ಡ ಸಾದನೇಂತ ನಾ ಒಪ್ಪಿಕಣೆ. ಆದರೆ ರಾಜ ಆದಂವ ಯಾವ್ವೇ ಜಾತಿಯಂವ ಆದರ್ ದಿನ ಹೋದಾಂಗೆ ಅಂವ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಅದೆ. ಅಂವನ ಸುತ್ತೋಳೂ ಪುರೋಯ್ತರ್ ಹುತ್ತ ಕಟ್ಟುವೆ. ಅಕರಿಗೆ ಅಂವ ಪುರೋಯ್ತರ ಕೈ ಬೊಂಬೆ ಆಗಿ ರೂಡಿಲಿ ಇರುವ ದರ್ಮದ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಂವ ಆದೆ. ಹೀಂಗೆ ಆಕೆ ಬೊತ್‌ಂತಳೇ ನಾ ಜ್ಞಾನ ಮಾರ್ಗನ

ಕಂಡ್ಕಂಡದ್. ಭೀಷ್ಮಚಾರ್ಯರ ಬುಟ್ಟರೆ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜರ್ಗಳ ನಾ ತರ್ಕಲಿ ಸೋಲಿಸಿ ಬುಡುವೆ. ಇದರ ನಾ ನನ್ನ ಹೊಗಳಿ ಕೊಂಬೊದೂಂತ ತಿಳ್ಳಬಡಿ. ಇದರ ನಾ ಎದೆ ತಟ್ಟಿ ಹೇಳಿನೆ. ಜ್ಞಾನಗಲ್ಲದ್ದಿ ಇರುವಸ್ವ ಸಂತೋಸ ಬೇರೆ ಯಾವ್ದಾರ್ಲೂ ಇಲ್ಲೆ. ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸರಿಸಮ ಆದದ್ ಈ ಲೋಕಲಿ ಯಾವುಟ್ಟು? ರಾಜ್ಯ ಕಟ್ಟುದು, ಅದರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಮಾಡಿಕೆ ನೆತ್ತರ್ನ ಕೋಡಿ ಹರ್ದುದು, ಯಾಗೋಳೂ ಅಪನಂಬಿಕೆಲಿ, ಮಚ್ಚರಲಿ, ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಇರೋದವಾದ ಬೊದ್ಧ್ನ ಬೊದ್ದುದು ಇದೆಲ್ಲಾ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕ್? ಮ್ಯೊಸರ ಹಣಗಳ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿದ ಯಾವುದೇ ರಾಜ್ಯ ಎಸ್ ದಿನ ಒಳ್ಳೋದು?”

ಅಂಬೆಗೆ ಗಿರಿನಾಯಕ ಜೀವನನ ನೋಡುವ ರೀತಿ ಇಸ್ತ ಆದೆ. ಅದ್ ಇಸ್ತ ಪಟ್ಟ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ. ಅವನಲ್ಲಿ ಎದೆಗಾರಿಕೆ ಇತ್. ವಿದ್ಯಾವಂತರ ನಡೋಳ್ಳಿ ಇತ್. ಆದರೆ ಜ್ಞಾನದ ಕೊರ್ದೆ ಇತ್. ಅವ ಜ್ಞಾನಿ ಆಗಿದ್ದರೆ ಅವನ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆನ ಒಳ್ಳಿಕಂಬಕಾಗಿ, ಅದರ ತಿರಸ್ಕಾರ ಮಾಡ್ತೇಂತ ಅಂಬೆಗೆ ಆತ್. ಅವಂಗೆ ತನ್ನಂತ ಆರ್ಯರ ಹೆಣ್ಣ್ ಸಿಕ್ಕಿಕೆ ಸಾದ್ಯ ಇಲ್ಲೆ. ಅದರ್ಲಿನೂ ಬಿಲ್ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ತ, ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ತ ತನ್ನಂತವು ಸಿಕ್ಕಿಕೆ ಹೇಂಗೆ ಸಾದ್ಯ? ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೇಂತೇಳ್ತು ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದವರ ಒಂದು ಬ್ರಮೆ. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮೂರ್ಕ.

ಆ ಭೀಷ್ಮರ್ಲಿ ದೇಹ, ಬುದ್ಧಿ, ಮನ್ ನ ಸಕ್ತಿ ತುಂಬಾ ಉಟ್ಟು. ಅದಿದ್ದ ಸಾ ಏನ್ ಪ್ರಯೋಜನ ಆತ್? ಎಂತ ಅಂಬೆ ತನಲಿ ತಾನೆ ಪ್ರಸ್ತ ಕೇಳಿಕಂಡತ್. ಹೂಂತಗಾರ್ತಿ ಅರ್ ಮಗಳ ಪಂಡ ತಮ್ಮಂಗೆ ಮೊದ್ವೆ ಮಾಡ್ತವ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡ್, ದಯೆ ಇಲ್ಲದ ಮ್ಯೊಸ ಭೀಷ್ಮರ್. ಬುದ್ಧಿ ಇಲದೊವು. ಮುಂದೇನಾದೂಂತ ತಿಳ್ಳದೊವು ಎಂತಾ ಆಚಾರ್ಯರ್? ಅದ್ಕೇ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಮತ್ತೆ ಭೀಷ್ಮರ ಅಪ್ಪ ದೂರ ಇಸಿದ್. ಹಂಕಾರ, ಎದೆಗಾರಿಕೆ, ಮದ ತುಂಬಿದ ಇವು ಅಪ್ಪ ಜೂವಲಿರಿಕನ ಮುಟ್ಟ ಕೊರ್ಗೊಕೂಂತೇಳಿ ಅಲ್ಲನೋ ಕಾಶಿಗೆ ಬಂದದ್? ಅಪ್ಪ ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಯಾರ್ ಸಾ ವಿರೋದಿಗ ಇಲ್ಲದೆ ಕಾಶಿ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿಬುಟ್ಟದೆ. ಆ ಸಾಲ್ವ ಮತ್ತೆ ಈ ಭೀಷ್ಮ ತಮ್ಮ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆಗಾಗಿ ಬೇರೋವ್ವೆ ಬೇನೆ ಮಾಡೋವು. ಆದರೆ ಈ ಗಿರಿನಾಯಕ ಅವರಾಂಗೆ ಅಲ್ಲ. ಬುದ್ಧಿವಂತ ಆದ ಇಂವ ತನ್ನಂದಾಗಿ ಬೇರೋವ್ವೆ ಬೇನೆ ಆಕೆ ಬೊತ್ತಂತ ಹೇಳುವ, ಲೋಕಲಿ ಎಲ್ಲೋವೂನೂ ಸುಕಲಿರೊಕೂಂತ ನೋಡುವ ಹೈದ. ಮದ ತುಂಬಿದ ಭೀಷ್ಮ, ಸಾಲ್ವರಿಗೆ ಇದೇ ಬುದ್ಧಿ ಇರ್ದಿದ್ದರೆ ತನಿಗೆ ಈ ಪಾಡ್ ಬಾತಿತ್ತೆ -ಎಂತ ಅಂಬೆ ಹೇಳಿಕಂಡತ್.

“ಗಿರಿನಾಯಕಾ, ನೀನ್ ಜೂವನನ ನೋಡುವ ರೀತಿ ಬಾರಿ ದೊಡ್ಡದ್. ಅದ್ ನಿಂಗೆ ಕುಸಿಕೊಡ್ತು. ಆದರೆ ಈಗಿರುವ ಕಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿನ ಬದ್ಲಾಯ್ತಿಕೆ ಅದರ್ಂದ ಪ್ರೋಜನ ಇಲ್ಲೆ. ಅಧಿಕಾರ ಇಲ್ಲದೊವು ತಮಿಗೆ ಬೇಕರೆ ಬೇರೇವ್ವೆ ಹೇಳಿಕೆ ಆದಲ್ಲೆ. ಈ ಆರ್ಯಾವರ್ತಲಿ ಇರುವ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ ನೋಡು. ಅವು ಕಾಡ್ ಮ್ಯೊಸರ ದಕ್ಷಿಣ

ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಓಡಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಸಾಹಸಾಂತ ಈಗಲೂ ಬಡಾಯಿ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡವೆ. ಅಲ್ಲಿ ನೀರ್ ಕಮ್ಮಿಗಡ. ಮೊಣ್ಣು ಇಲ್ಲಿನಾಂಗ ಸಾರ ಇಲ್ಲೆಗಡ. ಇವ್ವೆ ಸಾರ ಇರ್ದ ನದಿ ಬೈಲ್ ಎಲ್ಲಾ ಅವರ್ದೇ ಆಕೂಂತ ಆಸೆ. ನೆರ್ದ ಗೂಡೆಗ ಅವರ ಸೊತ್ತು ಆಕೂಂತ ಆಸೆ. ಕೆಟ್ಟ ಆಸೆಗ, ಜುಗಾರಿಕೋರತನ, ಮುರ್ಗಗಳ ಬೇಟೆನ ಅವು ರಾಜದಮಾರ್ಂತ ನೆನ್ನಿಕೊಂಡೋವು. ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಕುಲನನೇ ಆದಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಬುದ್ದಿ ಇಲ್ಲದೋವು ಅವು. ತಮ್ಮ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆನೇ ಜೂವನಾಂತ ತಿಳ್ಳಿಕೊಂಡವ್ವೆ ಎಲ್ಲೋವೂ ನಾವ್ಗೆ ಸಮಾಂತ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಿವೆನಾ? ನಿನ್ನ ಜ್ಞಾನಂದ ನಿಂಗಿ ಮೇಲ್, ಕೀಳನ ತಿಳ್ವಳಿಕೆ ಗೊತ್ತಾಗಿರು. ಅದರಂದ ಹೆಚ್ಚಿಗೆದ್ ಏನ್ ಪ್ರೋಜನ ಆಗುಟು ಹೇಳ್. ಪಾಪ, ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾತಾಡ್ತರ ಅರ್ತ ಆತ್ಮರನೂ ಗಮನ ಇಸಿ ಕೇಳಿಕಂಬೋವ್ವೆ ವಿದ್ಯೆ ಇಲ್ಲೆ. ಮೇಲ್, ಕೀಳನ ತಿಳ್ವಳಿಕೆನೂ ಇಲ್ಲೆ. ವಿದ್ಯೆ ಇರ್ದಿದ್ದರೆ ಈ ಮೇಲ್, ಕೀಳನ ಇರೋದ ಹೋರಾಡಿಕೆ ದೊಡ್ಡ ಸಕ್ತಿ ಒಂದು ಹುಟ್ಟಿಕಂಬತಿತ್. ಈಗ ನಿನ್ನ ಜ್ಞಾನದ ಪ್ರೋಜನ ನಿನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇರು.

ಗಿರಿನಾಯಕ ಅದ್ ಹೇಳ್ವ ಮಾತ್ನ ಅಲ್ಲಾಂತ ಹೇಳ್ತಲ್ಲೆ. ಅವ ಸುಮ್ಮಂಗಿರುದರ ಅರ್ತ ಆಗಿ ಅಂಬೆ ಸಣ್ಣಕ್ಕೆ ನೆಗಾಡಿ ಹೇಳ್ತ, “ಗಿರಿನಾಯಕಾ ಬಾಳ ಮಾತಾಡ್ತೇಂತ ಕಂಡದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಾಕ್ ದಿನ ನಿಮ್ಮ ಎಲ್ಲರ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಯಾವ ಬೇನೆ, ಬೇಸರಿಕೆ ಇಲ್ಲದೆ ಕಳ್ಳಕೂಂತ ನನ್ನ ಆಸೆ. ಈಗ ನಂಗಾಗುಟು. ಇಂತಾ ಒಂದು ಅನ್ವವ ಮುಂದೆ ಜೂವನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದನೋ ಇಲ್ಲೆನೋ? ದಯಮಾಡಿ ಇಲ್ಲಿ ಉಳ್ಳಂಬಕೆ ಹಂಜಾ ದಿನದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಂಗಿ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ತೆ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿಯನಾ?”

*****

ಮೊನ್ನಿನ ಓದಿಕಣಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ

ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಇನ್ ಬೊದ್ಡಿ ಮಾಡ್ಬೇನಂತ ಏಚ್‌ನೆ ಭೀಷ್ಮರ ಕಾಡಿಕೆ ಸುರು ಮಾಡ್. ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ ಹಾಂಗೆ ಕೊಲ್ಲುವ ಅಗತ್ಯ ಇತ್ಲೆ. ಹೆಬ್ಬೆಟ್ಟನ ಕಳ್ಳಂಡ ಮುದಿ ಪ್ರಾಯದ ಗುರುಗಳ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಧರ್ಮರಾಯ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಡುವ ಸಂದರ್ಬ ಆದರ ನೆನ್ನಿ ಅವ್ವ ಕಳವಳ ಆತ್. ತಾನ್ ಸ್ತರ ಮೊನ್ನಲಿ ಇಲ್ಲದಿರಿಕಾಕನ ಸಿಕಂಡಿ ಬಾಣ ಹೊಡ್ಡದ ನೆಂಪಾತ್. ಈಗ ನಾ ಬೊದ್ಡಿಯೊ ಸತ್ತಾಂಗೆ ಒಳೆ. ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ ನಿಜಲಿನೊ ಸತ್ತೊಳೊ. ಈ ಎರ್ಡ್ ಸಂಗತಿನ ಹಿಂದೆ ಒಂದೇ ಸಕ್ತಿ ಇರುವ ಹಾಂಗೆ ಅವ್ವ ಆತ್. ದರ್ಮರಾಯ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿಕರೆ ಅದ್ಕ ಕೃಷ್ಣನ ಒತ್ತಾಯನೇ ಕಾರ್ಲ ಆಗಿರೋಕು. ಸಿಕಂಡಿನ ಬಾಣ ಬುಡಿಕೆ ಹೇಳ್ತುನೊ ಅವನೇ ಇರೋಕು. “ಭೀಷ್ಮರ್ ಬಿಲ್ಲ್ ಬಾಣನ ಕೈಲಿ ಹಿಡ್ಕಂಡ್ ಇರಿಕನ ಮುಟ್ಟ ಪಾಂಡೋವ್ವ ಜಯ ಸಿಕ್ಕಿಕಿಲ್ಲೆ.”-ಎಂತ ಕೃಷ್ಣ ಅಂದ್ ಅರ್ಜುನನೊಟ್ಟಿಗೆ, ಎದ್ದೆರ್ ಇರಿಕಾಕನ ಹೇಳ್ವೆ ನೆಂಪಾತ್. ಅವನ ಕುಮ್ಮಕ್ಕ್ ಇಲ್ಲದಿರಿದ್ದರೆ ಸಿಕಂಡಿ ಏಕೆ ಬಾಣ ಬುಡ್ತಿತ್? ಸಿಕಂಡಿ ಮಾಡ್ಕೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಕಾರಣ ಸಾ ಭೀಷ್ಮರೆ ಹೊಳ್ತಲ್ಲೆ.

ಅವರ ನೆಂಪುಗ ಹಿಂದೆಗೆ ಒಡ್ಬೊ. ಯುದ್ಧ ಹದ್ದಾರ್ಬೇ ದಿನನ ಕಂಡದೆ. ದುರ್ಯೋಧನನ ತಮ್ಮಂದರಲ್ಲಿ ಬೊದ್ಡಿ ಒಳ್ಳವೊಂತೇಳ್ತೆ ಯುಯುತ್ತು ಮತ್ತೆ ದುಶ್ಯಾಸನ ಮಾತ್ರಾ. ಯುದ್ಧ ಸುರಾಕೆ ಮುಂದೆ ಕುರುಸೇನೆನ ಅದ್ಕ ಆಗಿ, ಎರ್ಡ್ ಸೇನೆನ ನೊಡುಲಿ ರಥನ ನಿಲ್ಲಿ ಅವು ಎತ್ತರದ ದನಿಲಿ ಹೇಳ್ತೊ. “ಇದ್ ಧರ್ಮಕ್ಷೇತ್ರ ಆದ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರ. ಧರ್ಮನ ಒಳ್ಳಿಕಾಗಿ ಯುದ್ಧನಡ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಪಾಳಯಲಿ ಇರ್ಲ ಚಂಚಲ ಮೊನ್ನನೊವ್ವ ಕುರುಸೇನೆನ ಎಜಮಾನ ಆಗಿ ಅಕೆರಿನ ಅವ್ಯಾಸ ನೀಡಿನೆ. ಪಾಂಡೋವು ಧರ್ಮ ಮಾರ್ಗಲಿ ನಡ್ಬೊವೊಂತ ತಿಳ್ಕಂಡೊವು ನಮ್ಮ ಸೇನೆಲಿ ಇದ್ದ್, ಅವರ ಮೊನ್ನಗೆ ಇರೋದ ಆಗಿ ಹೋರಾಡೋಕೊಂತ ಇಲ್ಲೆ. ಅವು ಅವ್ವ ಇಸ್ಸ ಬಂದಾಂಗೆ ಮಾಡಕ್.”

ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ ಹೇಳ್ವರ ಕೇಳಿ ಎರ್ಡ್ ಕಡೆ ಇದ್ದ ಸೇನೆಯೊವು ಅಚ್ಚರಿಪಟ್ಟೊ. ಕುರುಸೇನೆಲಿದ್ದ ಹೆಚ್ಚಿನೊವ್ವ ಏನ್ ಮಾಡ್ಕೊಂತ ಗೊತ್ತಾತ್ಲೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಿಲ್ಲ್ ಬಾಣ ಹಿಡ್ಕಂಡಿದ್ದವ ಮುಂದೆ ಬಂದ್. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಜೂಜಾಡಿಕೆ ಮುಂದೆ ಪಾಂಡೋವು ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ತನ ಆಳ್ವಿದ್ಬೊ. ಜೂಜುನ ನಿಯಮದಾಂಗೆ ವನವಾಸ, ತಲೆಮರೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ತಿರ್ಗಬಂದ್ ನ್ಯಾಯ ರೀತಿಲಿ ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ತನ ಕೇಳುವೆ. ಅವುಕೆ ಅದರ ಕೊಡುದು ದರ್ಮ. ಪಾಂಡವೊರ ಕಡೆಂದ ಕೃಷ್ಣ ರಾಜಿ ಪಂಚಾಯ್ತಿಗೆ ಬಾಕನ ನಾ ಇದರ ಅಣ್ಣನಲ್ಲಿ

ಹೇಳ್ಕಳೆ. ಅವಂಗಿ ಅದ್ ಹಿಡ್ಲಿತ್ತೆ. ಅಣ್ಣ ಮಾಡ್ತು ಅಧರ್ಮಾಂತ ನನ್ನ ಮೊನ್ನ್ ಹೇಳ್ಕೆ. ನಾ ಪಾಂಡೋವರ ಪಾಳಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕಂಡ್ ಅನ್ಯಾಯದ ಇರೋದ ಹೋರಾಡ್ತೆ. ನೀವು ನನ್ನ ಹರೋಕು.”

ಅಂವನ ಹೆಸ್ತ್ ಯುಯುತ್ಸ್. ದುರ್ಯೋಧನನ ತಮ್ಮಂದರ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ತಿಳ್ವಳಿಕೆ ಇದ್ದಂವ. ದೌಪದಿನ ಸೀರೆ ಎಳ್ಳಕನ ಅಂವ ಸಿಟ್ಟಾದೇಂತ ಭೀಷ್ಮರ್ ತಿಳ್ಕಂಡಿದ್ದೊ. ಆಗ ಅಂವನ ಸದ್ವಾ ಸುದ್ಧಿ ಇತ್ಲೆ. ವಿಕರ್ಣ ತಿರ್ಗಿ ಬದ್ವಾ ದೌಪದಿನ ಪರ ವಾದ ಮಾಡ್ತ. ಅಂವನ ಮಾತ್‌ನ ಒಬ್ಬ ಸಾ ಎತ್ತಿ ಹಿಡ್ತಲ್ಲೆ. ಅಂವ ಯುದ್ಧ ಮಾಡ್ತಲ್ಲೇಂತ ಸುಮ್ಮಂಗಿ ಕುದ್ರುದೊಂತ ಭೀಷ್ಮರ್ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತೊ. ಆದರೆ ಅಂವ ಹಾಂಗಿ ಮಾಡ್ತಲ್ಲೆ. ಕೌರವನ ಪಾಳೆಯಲೇ ಒಳ್ಳೆದ್. ಈಗ ಆ ಯುಯುತ್ಸ್ ಪಾಂಡವ ಪಾಳೆಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೆ ಹೋದೆ. ದುರ್ಯೋಧನನ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲ್ಲಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಮ್ಮೆನೂ ದನಿ ಎತ್ತದಂವ ಈಗ ಎದ್ದ ಕೊಂಡುಟ್ಟು. ಹೆಚ್ಚ್ ತಿಳ್ವಳಿಕೆ ಇದ್ದ ಜನರ ಹಣೇಬರನೇ ಹೀಂಗಿ. ಏನ್ನಾ ಮಾತಾಡದೆ ಸುಮ್ಮಂಗಿ ಕುದ್ದವೆ. ಅಕಿರಿಗೆ ಒಮ್ಮೆನೇ ಸಿಡ್ಡ್ ಎದ್ದವೆ.

ಯುಯುತ್ಸನ ಈ ರೀತಿನ ನಡೋಳ್ಕೆ ದುರ್ಯೋಧನನ ಸೋಲುಂತ ಭೀಷ್ಮರ್‌ಗೆ ಆಗ ಅನ್ನಿತ್. ಯುದ್ಧ ಸುರಾಕೆ ಮುಂದೆ ಸ್ವತಹ ದುರ್ಯೋಧನನ ತಮ್ಮ ಎರ್ಡ್ ಸೇನೆಗಳ ನೊಡುಲಿ ನಿತ್ತ್‌ದ್ ತನ್ನಣ್ಣ ಮಾಡ್ತ ಅಧರ್ಮಾಂತ ಹೇಳ್ಕೆ. ಮುಂದೆನ ಪ್ರತಿ ಕಾಳಗಕೆ ಸಾ ಕುರುಪಾಳಯದ ಆತ್ಮ ಸಾಕ್ಷಿನ ಕೆಣ್ಕುವ ಸಂಗತಿ ಇದ್. ಅದ್ಕಿಂತ ಹಂಞ ಮುಂದೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ತನ್ನ ತಮ್ಮಂದರ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದ್ ಕಾಲ್‌ಗೆ ಅಡ್ಡ ಬಿದ್ದಿತ್. “ಯುದ್ಧಲಿ ಗೆಲ್ಲಿನೇಂತಹರಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ”-ಎಂತಹೇಳಿ ಅವರಮಾತ್‌ಲಿ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿತ್. ಈ ಕಷ್ಟಂದ ಪಾರಾಕೆ ಅವು “ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಜಯ ಆಗಲಿ”- ಎಂತಹರ್ದೊ. ದುರ್ಯೋಧನನ ತಮ್ಮ ಯುಯುತ್ಸ್, ಅಧರ್ಮ ಯಾರ್‌ದಂತ ಎದ್ದ ಕಾಂಬಾಂಗಿ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟುಟು.

ಅಪಮಾನಂದ ಸಿಟ್ಟ ಆಗಿದ್ದ ದುರ್ಯೋಧನ ಅಂವನ ರಥಂದಳೇ ಬೊಬ್ಬೆ ಹೊಡ್ಕಿತ್. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಇದೇನ್ ಮಾಡ್ತರಿ ನೀವು? ಸೇನೆನ ಎಜಮಾನನೇ ಹೀಂಗಿ ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಡಕಾ? ಆ ತಲೆಕೆಟ್ಟ ಯುಯುತ್ಸ್ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬೇಕರೂ ಹೋಗಿ ಸಾಯಲಿ. ಯುದ್ಧಲಿ ನಂಗಿ ಎದ್‌ರ್ ಬಾಕಾಕನ ಅಂವನ ತಲೆನ ಕತ್ತಿಸಿ ಹಾಕಿನೆ.”

ಯುಯುತ್ಸ್ ಭೀಷ್ಮರ್‌ಗೆ ಅಡ್ಡಬದ್ವಾ ಪಾಂಡವರ ಪಾಳಯಕ್ಕೆ ಗಟ್ಟಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಸಿಕಂಡ್ ಹೋತ್. ಹತ್ತನೇ ದಿನ ಸಿಕಂಡಿಂದಾಗಿ ಹೀಂಗಿ ಮೊಲ್ಲಿನೇ ಇರಕಾದ ಸ್ಥಿತಿಲಿ, ಈ ಮಾತ್‌ಗ ಕೆಬಿಲಿ ಗುಣಗುಟ್ಟಿತ್. ಹದಿನೈದ್ದೇ ದಿನ ಗುರುದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ ಮೋಸದ ಕೊಲೆ ನಡ್ತುಟು. ನಸ್ಸದ ಪರ್ಣಾಮನ ಹೋಲ್ಸಿರೆ ಪಾಂಡೋವರ್‌ಂದಳೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸೋಲ್ ಕೌರವ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಆವುಟು.

ಹೀಂಗಿ ಭೀಷ್ಮರ್ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಿಕಂಡಿರಿಕಾಕನ ಕರ್ಣ ಬಾತ್. ಚೊತೆಲಿ ದುರ್ಯೋಧನ ಇತ್ಲೆ. ಕರ್ಣ ತನ್ನ ಮೊನ್ಸಲಿ ಇದ್ದ ಮಾತ್‌ನ ಗುಟ್ಟಲಿ ಹೇಳಿಕೆ ಒಬ್ಬನೇ ಬಂದಿರೊಕುಂತ ಭೀಷ್ಮರ್ ನೆನ್ನಿಕೊಂಡೊ. ಕರ್ಣಂದ್ ಬಾಳ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ತನ್ನ

ಅಯ್ಯನ ಹೊಟ್ಟೆಂದ ಬಂದ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ, ಭೀಮ, ಅರ್ಜುನ-ಇವರೊಟ್ಟಿಗೆ ಅವ ಹೋರಾಟ ಮಾಡೂಕು. ಅದ್ ಸಾ ದುರ್ಯೋಧನಂದ್ ಅಧರ್ಮಾಂತ ತಿಳ್ತ್ ಇದ್ದ ಮೇಲೆನೂ. ನಿಜಲಿ ನೋಡ್ತೆ ಇಂತಾ ಇಕ್ಕಟ್ಟಲಿ ಆರ್ಯಾವರ್ತಲಿ ಯಾರ್ ಸಾ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿರಿಕಲ್ಲೇಂತ ಅವಂಗಾತ್.

ಕರ್ಣ ಅವ್ವ ಕೈ ಮುಗ್ದ ಕುದ್ಡಕಂಡತ್. ಸುಟ್ಟ ಬದನೆ ಹಾಂಗೆ ಕಪ್ಪು ಕಪ್ಪಾಗಿತ್ತ್ ಅವನ ಮೋರೆ. ಇಂವ ಈಗ ಸೇನೆನ ಎಜಮಾನ. ಒಂದ್ ದಿನ ಇಡೀ ಕುರುಸೇನೆನ ಮುಂದೆ ನಡ್ವಿಟು. ಇಂವ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ, ಕೃಪಾಚಾರ್ಯರ ಪಾಲ್ಗೆ ದೊಡ್ಡ ಬ್ರಾಂಬ್ರ ಹಗೆಂದ ನೋಡಂವ. ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿ ಇಂವನ ಮೊಗ್ಗನ ಮಂಜ ಎಂತ ಹೇಳಿನೇ ಕರ್ದದೆ. ಪಾಪ, ಈಗ ಸಾ ಎಂತೆಂತ ಅಪಮಾನನ ಅವ ಅನ್ಯವಿಸಿದನೋ ಏನೋ?

ಭೀಷ್ಮರ್ ಪ್ರೀತಿಂದ ಕೇಳ್ತೊ, “ಏನ್ ಕುಂಚಿ? ಏಕೆಬಂದ?”

ಕರ್ಣಂಗೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಇಸ್ತ ಆಗಿದ್ದದ್ ಅದ್ದನೇ. ಲೋಕ ಅವನ ಮಿನ್ ಹಿಡ್ಯಂವನ ಮಂಜ ಎಂತ ಕರ್ತುತ್ತ್. ಅವ ಪರಶುರಾಮರ ಹಕ್ಕಲೆ ಶಾಸ್ತ್ರ ಕಲ್ಪವಾಂತ ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಅವನ ಕುಂಚಿಂತೇಳಿನೇ ಕರ್ತುದ್ದದ್. ಅಧಿರಥ ರಾಧೇಯರ್ ಕರ್ಣನ ಕರ್ತುದ್ದದ್ ಕುಂಚಿ ಎಂತ ಹೇಳಿನೇ. ಹಾಂಗೆ ಕರ್ತುಕನ ಅದರಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿ ತುಂಬಿಕಂಡ್ ಇರ್ತುತ್ತ್. ಭೀಷ್ಮರ್ ಹಾಂಗೆ ಕರ್ತುಕಾಕನ ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿನೊಟ್ಟಿಗೆ ಅಭಿಮಾನನೂ ತುಂಬಿ ಕಂಡಿರ್ತುತ್ತ್. ಅದ್ ಅವಂಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತ್. ಅವ ಅವನ ಮೊನ್ನನ ಬೇನೆನೆಲ್ಲಾ ಅವರೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ಮೊನ್ನನ ಹಗ್ಗರ ಮಾಡಿಕಂಬತಿತ್ತ್.

“ಈ ಮ್ಯೊಸಲೋಕಲಿ, ಯಾಗೋಳೂನೆಗೆಂದ ಬೇನೆನೇ ಹೆಚ್ಚ್. ಬೇನೆನ ಮುರ್ತ ನೆಗಾಡಿಕಂಡ್ ಇರ್ದೇ ಜೀವನಕಲೆ” ಎಂತ ಅವು ಹೇಳ್ತರ ಅವ ಕೇಳಿತ್ತ್. ಅದ್ ಅವನ ನೆಂಪುಲಿನೂ ಇತ್ತ್. ಆ ಮಾತ್‌ಗ ನೆಂಪಾಕನೆಲ್ಲಾ ಅವಂಗೆ ತುಂಬಾ ಹುರು ಬಾತಿತ್ತ್. ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರ ಎದೆನ ಹುಣ್ಣಿಂದ ನಾತ ಹೊರ್ದುದು ಅವಂಗೆ ಗೊತ್ತಾತ್. ಆದರೆ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರಲಿ ಉದ್ದಾಕೂ ಇಸಿದ ಮ್ಯೊಸರ ಹೇಲ್‌ಗ, ಕೊಳ್ಳ ಹೆಣಗಳ ನಾತದಸ್, ಇದ್ ಕೆಟ್ಟದಾಗಿತ್ಲೆ.

“ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಇಂದ್‌ನ ಕಾಳಗಲಿ ನಾವು ದೊಡ್ಡ ವೀರರ್ ಆದ ಕ್ಷೇಮಧೂರ್ತಿ, ವಿಂದಾನುವಿಂದ, ಸಂಸಪ್ತಕರ ಕಳ್ಳೊಂಡೊ. ಕುರು ಪಾಳ್ಕ ಕಮ್ಮಿ ಆತಾ ಬಾತುಟ್ಟು. ಮುಂದೇನ್ ಮಾಡೂಕೂಂತ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಾದ್ಲೆ. ಅದ್ಯಾಗಿ ನಿಮ್ಮಕ್ಕಲೆ ಬಂದೆ.”

ಭೀಷ್ಮರ್ ಸಮ್ಮಾನ ಮಾಡುವ ಸೊರಲಿ ಹೇಳ್ತೊ. “ಕುಂಚಿ, ನೀ ಈಗ ಕುರುಸೇನೆನ ಎಜಮಾನ. ಸೇನೆನ ಮುಂದೆ ತಕೊಂಡೋಕಾದ ನೀನೇ ಹೀಂಗೆ ಹಿಂದ್ ಸರ್ದರೆ ಅದ್ ತೊಪ್ಪಾದೆ. ಹೇಳ್‌ನಿಂಗೆ ಕಾಡುವ ಪ್ರಸ್ತೆ ಯಾವುದು?”

ಕರ್ಣ ತನ್ನ ಬೇನೆನ ಹೇಳಿಕಂಡತ್. “ಈ ಕಾಳಗ ಸುರಾಕೆ ಮುಂದೆ ನನ್ನ ಹೆತ್ತವ್ವ ಬಂದಿತ್ತ್. ಕುಂತಿದೇವಿ ನನ್ನ ಹೆತ್ತದ್‌ಂತ ಕೃಷ್ಣದೇವು ನಂಗೆ ಮುಂದೆನೇ ಹೇಳಿದ್ಲೊ. ಅವ್ವನ ಮೋರೆಲಿ ತೊಪ್ಪು ಮಾಡ್ಲ ಚರೈ ಎದ್ದ ಕಾಂಬತಿತ್ತ್. ಪಾಂಡುರಾಜನ ಮೊದುವೆ

ಆಕೆ ಮುಂದೆ ನನ್ನನ ಹೆತ್ತ ಬಿಸಾಡುವಳು. ಯುದ್ಧ ನಿಜವು ಆದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಎದ್ದ ನಿತ್ಯ ಮಾತಾಡಿಕೆ ಅದ್ ಎಸ್ ಮೊನ್ಸ್‌ಲಿ ಬೇನೆನ ಅನ್ವವಿಸುಟ್ಟೋ ಏನೋ? ಅದ್ ಬಂದದೇ ಕಣನೀರ್ ಇಳಿಕಂಡ್ ಮೊದ್ಲ ಆಕೆ ಮುಂದೆ ಕೂಸುನ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಹೊತ್ತ ಕಂಡಿದ್ದರಂದ ತಾನ್ ಹಾಂಗ್ ಮಾಡಕಾತಂತ ಹೇಳ್ತ. ಮುಂದೆ ನಡೆವ ಕಾಳಗಲಿ ಪಾಂಡೋರ ಕೊಲ್ಲಿಕಾಗದಂತ ಬೇಡಿಕಂಡತ್. ಅರ್ಜುನನ ಬುಟ್ಟದ್ ಒಳ್ಳ ಮಕ್ಕಳ ಕೂದಲ್‌ನ ಸಾ ಮುಟ್ಟುದ್ದೇಂತ ನಾ ಅದ್ಕೆ ಬಾಸೆ ಕೊಟ್ಟೆ. ಈಗ ನನ್ನ ಕೈ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದಂಗಾಗುಟು.”

ಭೀಷ್ಮರ್‌ಗೆ ಕರ್ಣನ ಬೇನೆ ಅರ್ಥ ಆತ್. ಕರ್ಣ ಪಾಂಡವರ ಎಲ್ಲರ ಕೊಲ್ಲುವಂತ ಬಲವಂತಾಂತ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್. ಆ ಕುಂತಿ ಯಾವ ಮೋರೆ ಇಸಿಕಂಡ್ ಇಂವನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ್ ಬೇಡಿಕಂಡತೋ? ಇಂವ ಯಾವ ಕಾರ್ಣಕ್ಕೆ ಬಾಸೆ ಕೊಟ್ಟತೋ? ಬವುಸ ಕೃಷ್ಣ ಹೇಳ್ವರಂದಳೇ ಕುಂತಿ ಇಂವನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರೊಕು. ಅರ್ಜುನನ ಬುಟ್ಟದ್ ಒಳ್ಳವರ ಕೊಲ್ಲಿಕೇಂತ ಇಂವ ಬಾಸೆ ಕೊಟ್ಟದ್ ಇಂವನ ಹೆಡ್‌ತನ. ಇಂವಂಗ್ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಕೊಲ್ಲುದು ದೊಡ್ಡ ಸಂಗತಿನೇ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಂವನ ಇಸ್ವರ ಮುಟ್ಟ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಇಂವಂದಾಲ್ಲೆ. ಕೃಷ್ಣ ಮತ್ತೆ ಕುಂತಿ ಇಂವನ ನೈತಿಕ ನೆಲೆಗಟ್ಟನ ಹೊಡಿ ಮಾಡ್ಲೊ. ಈ ಕರ್ಣನ ದೂರಿ ಏನ್ ಸುಕೆ?

ನಿರ್ದಾರದ ಸೊರಲಿ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ಲೊ. “ಕುಂಇ, ದುರ್ಯೋಧನ ಕಾಳಗದ ಸುರುಲಿ ನನ್ನ ಕುರುಸೇನೆಗೆ ಎಜಮಾನ ಮಾಡಿಕಾಕನ ಅಡ್ಡಿ ಹೇಳ್ವಂವ ನೀ. ಆಗನೀ, “ಈ ಪ್ರಾಯಲಿ ನಿಮ್ಮ ಕೈಲಿ ಏನ್ ಸಾ ಮಾಡಿಕೆ ಆಕಿಲ್ಲೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ”- ಎಂತ ಹೇಳಿದ್ದ. ನಾ ಸೇನೆನ ಎಜಮಾನ ಆಗಿ ಹತ್ತಾದಿನ ಕಾಳಗಮಾಡ್ಲೆ. ಆ ಸಮಯಲಿ ಕುರುಪಾಳ್ಕಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡನಸ್ಸ ಏನಾಲ್ಲೆ. ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ ಎಜಮಾನಿಕೆನ ಐದ್ ದಿನದ ಕಾಳಗಲಿ ಅಧರ್ಮ, ಅನ್ಯಾಯನ ಸರ್ವಾಲೇನೇ ನಡ್ತ. ನೀ ಒಂದೇ ದಿನಲಿ ದಾರಿ ಕಾಣದ ಕಂಗಾಲಾಗಳ. ನಿನ್ನ ಕೈಗಳ ನೀನೇ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಂಡಳ. ಜೂವಮಾನ ಇಡೀ ಬ್ರಹ್ಮಾಚಾರಿ ಆನೇಂತ ಆಣೆ ಮಾಡ್ಲು ನಂಗ್ ಅಗತ್ಯ ಆಗಿತ್. ಆದರೆ ನೀ ಕುಂತಿಗೆ ಮಾತ್ ಕೊಡುವ ಅಗತ್ಯ ಏನಿತ್? ಆಗ ನಿಂಗ್ ನಿನ್ನ ಅಂಗರಾಜ್ಯದ ರಾಜನಾಗಿ ಮಾಡ್ಲೆ ದುರ್ಯೋಧನನ ನೆಂಪಾಲ್ಲೆ. ನೀ ರಾಜ ಆದ ಕಾರ್ಣ ಮುಕ್ಕರ ಹೈದಂತೇಳುವ ಹೆಸ್ತ ಹೋಗಿ ದುರ್ಯೋಧನನಂದಾಗಿ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಆದ. ಏಕೆಂತ ಹೇಳಿಯನೋ?”

ಕರ್ಣ ಮಾತ್ ಹೊರ್ದದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿತ್. ಅಂದ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ಕಣಲಿ ಅಂಗರಾಜ್ಯದ ದೊರೇಂತ ಹೇಳಿ ದುರ್ಯೋಧನ ನನ್ನನ ಅಪಮಾನಂದ ಪಾರ್ ಮಾಡ್ತ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿಂದ ಅಂಗದೇಸಕ್ಕೆ ಏನಿಲ್ಲಂತೇಳೊ ಐದ್ ದಿನಗಳ ಕುವ್ರ ಸವಾರಿ ದಾರಿ. ನಾ ಅಂಗದೇಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಇರಿಕೆ ದುರ್ಯೋಧನ ಬುಟ್ಟಿಲ್ಲೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಲಿ ದುರ್ಯೋಧನನ ಅಂತ ರಂಗದ ಗೆಳೆಯ ಆಗಿ ಒಳ್ಳ ಬುಟ್ಟಿ. ಅಂಗರಾಜ್ಯದ ಪಟ್ಟಿ ಒಂದು ತಂತ್ರದ ವಿದಿ ಮಾತ್ರ. ಭೀಷ್ಮರ ಬಯಂದ ಅಂಗರಾಜ ವರ್ಸಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಬಂದ್ ಹೋವುದರ ಬುಟ್ಟರ ಬೇರಾವ

ಸಂಮಂದನೂ ಇತ್ತೆ. ದುರ್ಯೋಧನನ ಈ ಸಾಯಂದಾಗಿ ಅವನ ಯಾವ್ನೆ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲ್ಸಗಳ ಇರೋದ ಮಾತಾಡಿಕೆ ಆಗದೆ ಸುಮ್ಮಂಗಾದೆ. ನಿಜಲಿ ನಾ ನಿಸ್ಸೆಂದ ಇರಕಾದ್ ದುರ್ಯೋಧನಂಗ. ಹೆತ್ತ ಕೂಡ್ಲೇ ಲೋಕಾಪವಾದಕ್ಕೆ ಹೆದ್ರಿ ನನ್ನ ಬಿಸಾಡ್ಲ ಅವ್ವಂಗ ನಾ ಮಾತ್ ಕೊಡುವ ಅಗತ್ಯ ಇತ್ತೆ. ಆದರುನೂ ಮಾತ್ ಕೊಟ್ಟೆ. ಏಕೆಂತ?

“ಏಕೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ ?”

“ಏಕೆಂತೇಳ್ತೆ ಕುಂಚಿ, ದುರ್ಯೋಧನ ಮಾಡ್ಲ ಕೆಲ್ಸಗ ಎಲ್ಲಾ ಪಾಪದ್ದಂತ ನಿನ್ನ ಮೊನ್ನಲಿ ಇತ್ತ್. ಅದ್ಲೆ ದುರ್ಯೋಧನನ ರುಣಬಾರಕ್ಕೆ ನೀ ಅವನ ಪಾಪದ ಕೆಲ್ಸಲಿ ಪಾಲ್ ತಕೊಣೊಕೂಂತ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತ್ ಇರುವ ಸತ್ಯ. ಆ ಪಾಪದ ಪರ್ಯಾರಕ್ಕಾಗಿ ನೀ ಅವ್ವಂಗ ಮಾತ್ ಕೊಟ್ಟೆ.”

ಕರ್ಣ ತಿರ್ಗ ಮೊನ್ನಲಿ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಸುರು ಮಾಡ್ತ್. ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯಾರ್ ಹೇಳ್ತ ಕಾರ್ಲ ಸರಿನೇ? ಮೋಸದ ಜೂಜಾಟ, ದ್ರೌಪದಿನ ಮಾನಬಂಗ, ಪಾಂಡೋವು ಕಾಡ್ಲಿ ಇರಿಕಾಕನ ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ಹೋದ್, ವಿರಾಟ ರಾಜನ ದನಗಳ ಕದ್ದದ್, ಚಕ್ರವ್ಯೂಹಲಿ ಸಣ್ಣ ಹೈದ ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಕೊಂದದ್, ಇರ್ಕನ ಕಾಳಗ-ಇದ್ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ತನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇತ್ತೆ. ಆದರೆ ಯಾವುದರ ಸಾ ನಾ ಇರೋದ ಮಾಡಿಕೆ ಹೋತ್ತೆ. ನಂಗ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೇನೇ ಮೊನ್ನನ ಮೂಲೆಲಿ ಎಲ್ಲೋ ದುರ್ಯೋಧನನ ದ್ವೇಷ ಮಾಡುವ ಚಿಗ್ಗರ್ ಇತ್ತೋ? ಅವ್ವ ಕುಂತಿದೇವಿ ನನ್ನನ ಹುಡ್ಡಂಡ್ ಬಾಕಕನ ಜೂವಮಾನ ಇಡೀ ನಾ ಪಟ್ಟ ಸಂಕಟ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿತ್ತೆ? ಕೃಷ್ಣ ನನ್ನ ಹುಟ್ಟಿನ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ತೀರಾ ಮೆತ್ತಂಗಾಗಿ ಬುಟ್ಟಿ. ಒಂದ್ ಕಾಲಲಿ ಮೊದುವೆಗೆ ಮುಂದೇನೇ ಅಯ್ಯಿ ಆದು ಅಪಮಾನದ ಸಂಗತಿ ಆಗಿತ್ತೇಂತ ಭೀಷ್ಮರ್ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸಂದರ್ಬಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೊ. ನನ್ನ ಕೀಳರಿಮೆನ ಹೋಗಲಾಡಿಕೆ ಅವು ಮಾಡ್ಲ ಪ್ರಯತ್ನಂತ ಕಂಡದೆ. ಮೊದುವೆಗೆ ಮುಂದೇನೇ ಮಕ್ಕಳ ಪಡ್ಲ ಸತ್ಯವತಿದೇವಿಯೊವುರ ಮಂಜ ಧೈರ್ಯಪಾಯನರು ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಬಾಳದೊಡ್ಲ ವಿದ್ವಾಂಸರ್ ಎಂತ ಜನರ್ಂದ ಹೆಸ್ರ ಪಡ್ಲೋವು. ಸತ್ಯವತಿಯವರ ಧೈರ್ಯ ಕುಂತಿದೇವಿಗೆ ಬಾತ್ಲೆ. ಯಾವ ಮೊನ್ನ, ಯಾವ ಸಂದರ್ಬ ಕುಂತಿದೇವಿ ನನ್ನ ನೀರ್ಲಿ ಬುಡುವಾಂಗ ಮಾಡ್ಲೋ? ಪಾಂಡು ರಾಜನ ಕೈ ಹಿಡ್ಲ, ಸುಖ ಪಡಿಕೆ ಆಗದೆ, ನಾಕ್ ಜನ ಗಂಡ್ ಮಕ್ಕ ಇದ್ದ ಸಾ ಯಾರ ಯಾರೋ ಹಂಗಲಿ ದಿನ ಕಳ್ಳಕಾಗಿ ಬಂದ ದುರವಸ್ಥೆ ಅದರ್ದ್. ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದಕ್ಕೆ ಕುಂತಿ ಅನ್ನವಿಸಿದ ಬೇನೆ ಮತ್ತೆ ಅಪಮಾನಗಳಿಗಾಗಿ ನಾ ಅದ್ಲೆ ಮಾತ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಅವ್ವಂತೇಳ್ವ ಕಾರ್ಣಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲ. ನಾ ಕೂಸು ಆಗಿರಿಕನ ಒಮ್ಮೆನೂ ತೊಬ್ಬಿಕಣದ, ಒಮ್ಮೆನೂ ಮೊಲೆ ಹಾಲ್ ಕುಡ್ಲದ, ಮೊರ್ದಿಕನ ಸಮ್ಮಾನ ಮಾಡದ, ನಂಗ ಒಂದೇ ಒಂದು ಅಕ್ಷರನನೂ ಕಲ್ಪದ ಅದ್, ನನ್ನ ಅವ್ವಾಂತ ನಂಗ ಒಮ್ಮೆನೂ ಒಪ್ಪಿಕಂಬಕೆ ಆತ್ತೆ.

“ಇದ್ದು ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಕುಂತಿದೇವಿಗೆ ನಾ ಮಾತ್ ಕೊಡುವ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದು. ನಾಕ್ ಜನ ಮಕ್ಕ ಇದ್ದ ಸಾ ಅದ್ ಸುಕ ಕಂಡ್ಲೆ. ನನ್ನಿಂದ ಅದ್ಲೆ ಅಸ್ವಾದರ್

ಸಂತೋಸ ಸಿಕ್ಕಲಿಂತ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಆ ಮೊನ್ನೆ ಬಂದಿರೋಕು. ಬೇಡುವವಂದ ಕೊಡುವ ದೊಡ್ಡವ. ಇದ್ದ ನನ್ನ ಸಾಂಕಿ, ಪಾಲನೆ ಮಾಡ್ತ ಅಯ್ಯ ರಾಧೆ ನಂಗೆ ಕಲ್ಲಿಕೊಟ್ಟ ಪಾಟ. ಆದರ್ ಸಾತ್ ನಾ ಮಾತ್ ಕೊಡಿಕನ ಅರ್ಜುನನ ಹೊರಗಿಸ್ಕಳೆ. ಯುಧಿಷ್ಠಿರ, ನಕುಲ, ಸಹದೇವರ ಗೆಲ್ಲುದು ಅಸ್ತೇನ್ ಕಷ್ಟ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಕಾರ್ಣನೇ ಸಿಕ್ಕುದ್ದ. ಭೀಮಾರ್ಜುನರಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರ್ ಒಬ್ಬರೂ ಕೊಂದರೆ ಅದ್ ನಿಜಲಿ ವಿಜಯನೇ. ಕಪಟಾಂತೇಳ್ತ ಒಂದ್ ಚೂರುನೂ ಇಲ್ಲದ ಭೀಮನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಮೊನ್ನೆ ಬಾದುಲ್ಲೆ. ಆ ಅರ್ಜುನ ದೊಡ್ಡ ಸ್ವಾರ್ಥಿ. ಅವಂದಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಕಣಲಿ ನಾ ಅಪಮಾನಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್. ಪಾಪ, ಬಡವ ಎಕಲವ್ತ. ಅವ ಹೆಬ್ಬೆನ್ನನೇ ಕಳ್ಳಂಡತ್. ಜಾತಿನ ಕಾರ್ಣಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಅಪಮಾನ ಮಾಡೋವರ ನಾ ಮೊಂಸಾಂತ ಹೇಳ್ತಲ್ಲೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನಾ ಅರ್ಜುನನ ಗುರಿಯಾಗಿ ಇಸಿಕಂಡದ್.”

ಕರ್ಣ ತನ್ನ ಮೊನ್ನೆಲ್ಲ ಇದ್ದದರ ಹೇಳ್ತೀಂತ ಭೀಷ್ಮರಿಗಾತ್. ಅರ್ಜುನ ಈಗನ ಮಟ್ಟಗೆ ಇಡೀ ದೇಸಲಿ ದೊಡ್ಡ ಬಿಲ್ಲ ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ತವ. ಈಗ ಸಾ ಅವನ ಮೊದ್ವೆ ಆಕೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಗ ಕಾದ್ಕೊಂಡೊಳೊ ಗಡ. ಇನ್ನ ಮುಂದೆ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಕಾಪಾಡಿಕಂಬ ಬಿಲ್ಲಾರಾಂತೇಳ್ತೆ ಅದ್ ಅರ್ಜುನ ಮಾತ್ರಾ. ಅವನನೇ ಈ ಕರ್ಣ ಕೊಂದರೆ ಕುರು ಚಕ್ರಾಧಿಪತ್ಯ ಒಳ್ಳಕ್ಕಿಲ್ಲೆ. ಘೋಷಯಾತ್ರನ ಕಾಲಲಿ ಕರ್ಣಂದ ಗೆಲ್ಲಿಕೆ ಆಗದೆ ಚಿತ್ರಸೇನನ ಅರ್ಜುನ ಸೋಲ್ತಿತ್. ದನಗಳ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡ್ತ ಕಾಲಲಿ ಅರ್ಜುನ ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆನ ತೋರ್ತಿ ಗೆದ್ದತ್. ಜಯದ್ರಥನ ಅರ್ಜುನಂದ ಕಾಪಾಡಿಕೆ ಕರ್ಣಂದ ಆತ್ಮೆ. ಇನ್ನ ಅರ್ಜುನನ ಇಂವ ಕೊಲ್ಲಿಕುಟ್ಟೋ?”

ಭೀಷ್ಮರ್ ಆತಂಕಂದ ಕೇಳ್ತೊ. “ಕೂಸು, ನೀ ಅರ್ಜುನನ ಕೊಲ್ಲುವನೋ? ನಿನ್ನ ತಮ್ಮನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ನಿಂಗೆ ಮೊನ್ನೆ ಬಂದದನೋ?”

“ಸುರುದು ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಮಂದಪಟ್ಟ ಪ್ರಸ್ತೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ನೀವು, ದೋಣರ್ ಮತ್ತೆ ನಾ ಪರಶುರಾಮರ ಶಿಷ್ಯರ್. ನಾ ಪಡ್ತ ವಿದ್ಯೆ ಅರ್ಜುನನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ದಾರಾಳ ಸಾಕ್. ಎರಡ್ಕೇದ್ ಮೊನ್ನೆಗೆ ಸಂಮಂದಿಸಿದ ಪ್ರಸ್ತೆ. ಅರ್ಜುನ ಕುಂತಿದೇವಿನ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವ. ಅವ್ ಒಬ್ಬಳೀಂತ ಎಲ್ಲೋವ್ತು ಗೊತ್ತುಟು. ಅಪ್ಪಂದ ಯಾಗೋಳುನೂ ಅಯ್ಯನೇ ಹೆಚ್. ಆದರೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ನನ್ನ ಪಾಲಗೆ ನನ್ನ ಸಾಂಕಿದ ರಾಧೆನೇ ನನ್ನ ಅಯ್ಯ. ಇನ್ನ ನನ್ನ ಯಾಗೋಳೂ ನಿಂದನೆ ಮಾಡುವ ಅರ್ಜುನನ ಮೇಲೆ ನಂಗೆ ಹೇಂಗೆ ತಮ್ಮಾಂತ ಪ್ರೀತಿ ಬಾದು, ನೀವೇ ಹೇಳಿ? ಕುಂತಿ ನನ್ನ ಹೆತ್ತ ಅಯ್ಯೀಂತ ಗೊತ್ತಾಕೆ ಮುಂದೆನೇ ನಾ ಅರ್ಜುನನ ಹುಟ್ಟಿನ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಮಾಡ್ತವ ಅಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಹುಟ್ಟಿಗೆ ನಾವು ಕಾರ್ಣ ಅಲ್ಲದರ್ಂದ ನಾವು ಹುಟ್ಟಿನ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುದು ಸರಿ ಅಲ್ಲ. ಆ ಹಕ್ಕ ಸಾ ನಾಳ್ತಲ್ಲೆ. ನಾ ಅರ್ಜುನನ ಪ್ರೀತಿಸಿಕೆ ಒಂದೇ ಒಂದ್ ಕಾರ್ಣ ನಂಗೆ ಕಾಂಬೋದುಲ್ಲೆ. ಹೇಳಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ನಾ ಏಕೆ ಅರ್ಜುನನ ಕೊಲ್ಲಿಕಾಗದ್?”

ಎನ್ ಹೇಳೊಕೂಂತ ಭೀಷ್ಮರ್ಗೆ ಗೊತ್ತಾತ್. ಅರ್ಜುನನ ಗುಣ ಎಲ್ಲನೂ ನಾ

ಹೇಳ್ವಾಂಗೆ ಆಕು. ನನ್ನಂದ ಮೇಲೆ ಯಾರ್ ಸಾ ಇರಿಕೆ ಆಗದ್, ಮತ್ತೆ ಅವನ ಹಂಕಾರ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಇಸಯ ಏನ್ ಅಲ್ಲ. ಅದಾದರನೂ ದೊಡ್ಡ ಇಸಯಾಂತ ಅವ್ವೆ ಅನ್ನಿತ್ತೆ. ಎಲ್ಲಾ ಕಸ್ತಕ್ಕೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಚಂಚಲ ಮೊನ್ನೇ ಕಾರಣಾಂತ ಎಸ್ಪೋ ಸರ್ತಿ ಅವ್ವೆ ಆಗುಟು. ಇಂದ್ರ ಪ್ರಸ್ತಲಿ ಪಾಂಡೋವರ ಕುದ್ರಿಸಿಕೆ ಅವು ತುಂಬಾ ಕಸ್ತಪಟ್ಟಿದ್ದೊ. ಜೂಜಾಟಲಿ ರಾಜ್ಯನ ಅಲ್ಲದೆ, ಬಾಳ ಸುಲಬಲಿ ಮಾನ ಮೋರ್ಯಾದೆನ ಸಾ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಕಳ್ಳಂಡತ್. ಸೋಲುವ ನಿಚ್ಚಯ ಎಂತ ತಿಳ್ಳೆ ಸಾ ತನ್ನನ್ನ, ತನ್ನ ತಮ್ಮಂದರ್ನ ಮತ್ತೆ ಕೈಹಿಡ್ಡ ಹೆಣ್ಣಿನ ಅಡವು ಇಸೊವು ಈ ಪ್ರಪಂಚಲಿ ಯಾರಾದರ್ ಒಳೊನೋ? ಭೀಮಸೇನ ಮಾಡ್ಡ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗೆ ಹೆದ್ರಿ ದೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಯುಧಿಷ್ಠಿರಂಗೆ ಅವ ಕಳ್ಳಂಡದರ ಎಲ್ಲದರ ಕೊಟ್ಟತಲೇ? ಅದರ್ಂದ ಮೇಲೆನೂ ವನವಾಸ, ತಲೆ ಮರೆಕೊಂಡಿರು ಎಂತ ಸರ್ತ ಹಾಕಿ ತಿರ್ಗ ಜೂಜು ಆಡಿ ಸೋತತ್. ಒಂದ್ ಸರ್ತಿ ಸೋತದರ್ಂದ ಪಾಟ ಕಲ್ಯದ ಅವನ ಬೋದಾಳತನಕ್ಕೆ ಏನ್ ಹೇಳೋಕು? ಅಂದ್ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಬರೇ ಮೊನ್ಸನ ಕುಸಿಗಾಗಿ ಜೂಜಾಟ ಆಡಕಾಗಿತ್. ಯಾವ್ವೇ ಪಂತ ಇಸಿಕೆ ಆಗದಿತ್. ಆಗ ದ್ರೌಪದಿನ ಮಾನಬಂಗ ಆಗ್ತಿತ್ತೆ. ಕಾಡಲಿ ವಾಸಮಾಡ್ತು, ತಲೆಮರಿಕಂಡಿರು-ಇದೆಲ್ಲಾ ಆಗ್ತಿತ್ತೆ. ನಿಜಲಿ ನೋಡ್ತ ಈ ಕಾಳಗನೇ ನಡ್ತಿತ್ತೆ. ಈಗ ಸಾ ದುರ್ಯೋಧನ ಕಾಳಗದ ಬದಲ್ ಜೂಜಾಟ ಆಡೊಮೋಂತ ಕರ್ಯತ್ತಿದ್ವರೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಬೇಡಾಂತ ಹೇಳಿಕಿತ್ತೆ. ರಕ್ತಪಾತ ಇಲ್ಲದೆ ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ರಾಜ್ಯ ಸಿಕ್ಕಿತ್. ನಾಳೆ ಪಾಂಡೋವು ಯುದ್ಧಲಿ ಗೆದ್ದರೆ ರಾಜ್ಯನ ಒಳ್ಳಿಕೊಂಬೊನೋ? ಚಂಚಲ ಮೊನ್ಸನ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಯಾರೊಟ್ಟಿಗೆ ಜೂಜಾಡಿ ಇದರ ಕಳ್ಳಂಡದನೋ?

ಒಂದು ನಿಟ್ಟುಸ್ತ ಬುಟ್ಟಿದ್ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ, “ಹೌದು ಕೂಸು. ನೀ ಅರ್ಜುನನ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡಿಕೆ ಕಾರ್ಲನೇ ಇಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಅವನ ಸಾರಥಿ ಕೃಷ್ಣ ದೊಡ್ಡ ತಂತ್ರನ ತಿಳ್ಳಂವ. ಅವಂದಾಗಿ ನಾ ಅರ್ಜುನನ ಏನ್ ಸಾ ಮಾಡಿಕೆ ಆಗದೆ ಹೋದೆ. ಈಗ ನೀ ಅರ್ಜುನನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಹೊರ್ದಳ. ಕೃಷ್ಣನ ಸಾರಥಿತನಕ್ಕೆ ಎದರ್ ಆಗಿ ಯಾವ ತಂತ್ರನ ಮಾಡ್ಯಳ? ಏನಾದರ್ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ಯಳನೋ?”

ಕುಸಿಂದ ಕರ್ಣ ಹೇಳ್ತ. “ಏಚನೆ ಮಾಡಿನೇ ನಾ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ್ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ಕೃಷ್ಣನಸ್ತೇ ಯುದ್ಧದ ತಂತ್ರನ ತಿಳ್ಳೋವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿನೂ ಒಳೊ. ಅವ ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿ. ಅವ ಏನಾದರ್ ನನ್ನ ಸಾರಥಿ ಆಗಿ ಬುಟ್ಟಿ ಕೃಷ್ಣನ ತಂತ್ರಕ್ಕೆ ಎದರ್ ತಂತ್ರಹೂಡ್ತು. ನಾ ಅರ್ಜುನನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋರಾಟ ಮಾಡ್ತೆ. ಅವನ ಕೊಲ್ಲಂವೆ ಕೂಡಾ. ನಂಗೆ ಬೇರೆ ರುಣದ ಹಂಗ್ ಇಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ದುರ್ಯೋಧನನ ರುಣನ ನಾ ಹಂಞ ಆದರ್ ತೀರೋಕು. ಅವನ ಒಂದು ಗುಣನ ನಾ ಬಾಳ ಮೆಚ್ಚಳೆ. ಹುಟ್ಟುನ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಆಗಿ ಅವ ಯಾರ್ನೂ ನಿಂದನೆ ಮಾಡ್ತರ ನಾ ನೋಡ್ತಿಲ್ಲೆ. ಅವ ಇಲ್ಲದಿರಿದ್ವರೆ ನಾ ಬರೇ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಕುದುರೆ ಕಾಯಂವ ಆಗಿ ಇರಿದ್ತೆ. ರಾಜ ಮೊನ್ಸ ಮಾಡ್ತೆ ಯಾವುದೇ ರೀತಿನ ಮೇಲ್-ಕೀಳ್ ಸರಿಮಾಡಿಕೆ ಆದೆ. ಅಲ್ಲನೋ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ?”

ಭೀಷ್ಮರ್‌ಗೆ ನೆಗೆ ಬಾತ್. “ಕೂಸೂ, ರಾಜ ಮಾತ್ರ ಮೊನ್ಸ್ ಮಾಡ್ತೆ ಸಾಕಾದುಲ್ಲೆ. ಪ್ರಜೆಗ ಸಾತ್ ಮೊನ್ಸ್ ಮಾಡೋಕು. ನಿದಾನಲಿ ಅವ ಬದ್ಲಾವಣೆಗ ಸ್ತಿರ ಆಗಿ ಇದ್ದದೆ. ಮ್ಯಾಂಸರಲ್ಲಿ ಇರ್ಪ ಮುರ್ಗ ಜಾತಿನ ಗುಣಗ ಜಾತಿ ಮತ್ತೆ ಬಣ್ಣ ಸಂಮಂದ ಮೇಲ್ ಕೀಳ್‌ಗೆ ಕಾರಣಗ. ಅವು ಹೋಕರೆ ಮ್ಯಾಂಸನಲ್ಲಿ ಓದುಬರ ಕಲ್ಪವ, ಅದರ ಗ್ರೇಸುವ, ಇಚಾರಗಳ ಒಳ್ಳೆದ್ ಕೆಟ್ಟದ್ ತಿಳ್ಕಂಬ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಹುಟ್ಟೋಕು. ದುರ್ಯೋಧನ ನಿನ್ನನ ಅವನ ಹಕ್ಕಲೆ ಕರ್ಕಂಡದಕ್ಕೆ, ನಿಂಗೆ ಅವ ಗುಣವೊಂತಾಂತ ಕಂಡದೆ. ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡೋವರ ಕೆಟ್ಟಗುಣಗಳ ನಾವು ತಿಳ್ಕರೂ ತಿಳ್ಕದಾಂಗೆ ಇದ್ದವೆ. ಈ ದುರ್ಯೋಧನ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಕೆಳಜಾತಿಯವನ, ಇಲ್ಲರೆ ಕಾಡ್ ಮ್ಯಾಂಸನ ತನ್ನ ಹಕ್ಕಲಿ ಸೇರ್ಟೋ? ಅಂದ್ ಕೃಷ್ಣ ರಾಜಪಂಚಾತಿಕೆ ಮಾಡಿಕೆ ಬಾಕನ ವಿದುರನ ಮನೆಲಿ ನಿತ್ತತ್. ಅದ್ಕೆ ವಿದುರನ ಇಂವ ತುಂಬಿದ ಸಭೆಲಿ ದಾಸಿನ ಮಂಜ ಎಂತ ಹೇಳಿ ಅಪಮಾನ ಮಾಡಿಟು. ವಿದುರನ ಅಪ್ಪ ಯಾರಂತ ತಿಳ್ಕಂಡಳೆ? ದ್ವೈಪಾಯನರ್. ನೇರಲಿ ವಿದುರ ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ಪಾಂಡುನ ಹಾಂಗೆ ಸಣಪ್ಪ ಆಕು. ಆದರೆ ಅವನ ಅಯ್ಯ ದಾಸಿ ಆಗಿದ್ದರೊಂದ ವಿದುರ ದಾಸಿ ಮಂಜ ಎಂತ ಕರ್ಪಿ ಕಂಬಕಾತ್. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಲಿ ಇರುವ ಕೆಳ ಜಾತಿಯೋವ್ವ ಮತ್ತೆ ಕಾಡ್ ಮ್ಯಾಂಸರಾಂಗೆ ಬಿಲ್ಲ್ ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಪವ ಒಂದು ಸಾಲೆನ ಸುರು ಮಾಡಿಕೆ ಇಂವಂಗೆ ಮೊನ್ಸ್ ಬಾತ್ಲೆ. ಇದ್ ದುರ್ಯೋಧನ ಎಲ್ಲೋವು ಒಂದೇ ಸಮಾಂತ ಹೇಳಿಕೆ ಮಾಡ್ತ ಕತೆ. ಅಂದ್ ಸ್ಪರ್ಧಾಕಣಲಿ ಅರ್ಜುನ ನಿನ್ನ ಹುಟ್ಟುನ ಮೂಲನ ಕೆಡ್ಕಿನ, ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಮಾಡ್ತ ಸೇಡ್‌ನ, ಪಾಂಡೋವರ ನಾಶಮಾಡಿಕ್ಕಾಗಿ ಬಳ್ಳಿಕೆ ನಿನ್ನ ಅವ ಒಂದ್ ಬಾಣ ಆಗಿ ಮಾಡಿಕಂಡತ್. ಅಸ್ವಯ. ಅದರೆಲ್ಲಾ ಈಗ ಹೇಳಿ ಪ್ರೋಜನ ಇಲ್ಲೆ. ಈಗ ನೀನ್ ಏನ್ ಮಾಡಿಕೆ ಹೊರ್ದಳೆ? ಅದರ ಹೇಳ್.”

ಕರ್ಣ ಹೇಳ್ತ. “ದುರ್ಯೋಧನ ಎಂತಂವ ಆದರ್‌ಸಾ ನಾ ಅವ ಗೆಲ್ಲಿಕಾಗಿ ಒಂದ್ ಕಡೆ ನಿರ್ಧಾರನ ಮಾಡೋಕು ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿ ನನ್ನ ಸಾರಥಿ ಆದರೆ ಕೃಷ್ಣಾರ್ಜುನರೈ ಸಡ್ಡ ಹೊಡ್ಯಕ್. ಶಲ್ಯನ ನನ್ನ ರಥನ ನಡ್ಕಿಕೆ ಒಪ್ಪುಸುದು ಸುಲ್ಪದ ಕೆಲ್ ಅಲ್ಲ. ದುರ್ಯೋಧನ ಈ ಮಾತನ ಹೇಳಿಕಾಕನ “ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಆದ ನಾ ಕೀಳ್ ಜಾತಿಯಂವ ಆದ ಕರ್ಣನ ಸಾರಥಿ ಆದೋ?— ಎಂತ ಕೇಳ್ತ ಗಡ. ಯುದ್ಧದ ಈ ಹಂತಲಿನೂ ಮೇಲ್, ಕೀಳ್‌ಂತ ಹೇಳ್ವ ಜನಂಗಳ ಮೊನ್ಸ್‌ಗೆ ನಾ ಏನ್ ಹೇಳಲಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ? ಅವು ಕೆಲ್ ಮಾಡ್ತ ರೀತಿನ ನೋಡ್ಕರಿನೋ? ದುರ್ಯೋಧನಂದ ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿನ ಒಪ್ಪುಸಿಕೆ ಆತ್ಲೆ. ಅದ್ ನಿಮ್ಮಂದ ಆದು. ನೀವು ಒಂದ್ ಮಾತನ ಹೇಳಿರೆ ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿ ಒಪ್ಪದಿರಿಕಿಲ್ಲೆ. ದುರ್ಯೋಧನನ ರುಣನ ತೀರಿಕೆ ನಂಗೆ ಕಟ್ಟ ಕಡೆನ ಒಂದ್ ಅವ್ಯಾಸನ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟರೆನೊ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ?”

ಅರ್ಜುನನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಸಾಯಮಾಡ್ತೇ? ಅರ್ಜುನ ನಾಳನ ಕಾಳಗಲಿ ಕರ್ಣಂದ ಸತ್ತರೆ ಮುಂದೆ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡೋವು ಯಾರ್? ಭೀಷ್ಮರ್ ದೊಡ್ಡ

ಆಲೋಚನೆಲಿ ಮುಣ್ಣಂಗಿದೊ. ಈಗ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಂತ ಕರ್ತಕಂಬ ಜಾಗೆನ ಹಿಂದೆ
ಅದೆಸ್ವಿ ರಾಜರ್ಗ, ಮಾರಾಜರ್ಗ ಆಳಿದ್ ಸತ್ತ್ ಹೋಗೊಳೊನೋ ಏನೋ?
ಕುರುಗ ಚಂದ್ರ ವಂಸದೊವು ಗಡ. ಆದರೆ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಆಗಲಿ, ಪಾಂಡು ಆಗಲೀ
ಚಂದ್ರವಂಸದೊವು ಆಕೆ ಹೇಂಗಿ ಸಾದ್ಯ? ಪರಾಶರ ಮುನಿಗೆ ಸತ್ಯವತೀ ದೇವಿಲಿ
ಹುಟ್ಟಿದ ದ್ವೈಪಾಯನರ ಮಕ್ಕ ಅವು. ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರನ ರಾಣಿಗ ದೂರದ ಗಾಂಧಾರ
ದೇಸದೊವು. ಕುಂತಿದೇವಿ ಯದುಕುಲದ್. ಅಂದ ಮೇಲೆ ಮುಂದೆನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ
ಮತ್ತೆ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವೊವರ ನಿರ್ದಾರ ಮಾಡುವ ಹಕ್ಕ ನಂಗಿಲ್ಲೆ. ಕಾಲ ಬಂದಾಂಗಿ
ಕೋಲ ಕಟ್ಟೋಕು. ಕರ್ಣನ ಅಕೆರಿನ ಆಸೆನ ತೀರಿಕೆ ನಾ ಸಾಯ ಮಾಡ್ತೇ ನನ್ನ
ದರ್ಮ, ಎಂತ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ.

“ಹೋಗು ಕೂಸೂ. ದುರ್ಯೋಧನಂಗ ತಿಳ್ಸ್. ನನ್ನ ಆಜ್ಞಂತ ಹೇಳಿ
ಅಂವಶಲ್ಯಭೂಪತಿನ ಕರ್ತಂಡ್ಬರ್ದಿ.”

ಕರ್ಣ ಹೊರಗೆ ನಡ್ತ. ಮಾದ್ರ ದೇಸದ ರಾಜ ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿಗೆ ಬಾಳ ಜಾತಿನ
ದೊಡ್ಡಸಿಕೆ. ಅಂವ ಹುಟ್ಟೇ ದೊಡ್ಡದರ ಹೇಳ್ತೇಂತ ಹೇಳಂವ. ಅಂವನ ಹಂಚ
ಹೊಗಳ್ತರೆ ಅಂವಂದ ಏನ್ ಸಾ ಪಡ್ಕಣಕ್. ಎದರ್ ಹೊಗಳ್ತರೆ ಹಿಗ್ಗವ ಬೋಳೇ
ಸೊಬಾವದಂವ ಅಂವ. ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿ ತನ್ನ ಮಾತನ ಕೇಳದೆ ಇರಿಕಿಲ್ಲೇಂತ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ
ಇಸ್ವಾಸ ಇತ್ತ್.

ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿ ಕೌರವ ಪಾಳ್ಯನ ಸೇರುವ ಪರ್ಸಂಗ ಬಂದದರ ಭೀಷ್ಮರ್ಗೆ
ನೆಂಪಾದೆ. ಅಂವನ ತಂಗಿ ಮಾದ್ರಿ ಪಾಂಡುನ ಎರಡ್ತೇ ಹೆಣ್ಣ್ ಆಗಿ, ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ
ಸೊಸೆ ಆತ್. ಪಾಂಡುನ ಒಪ್ಪಿಗೆಂದ ನಕುಲ ಸಹದೇವರ ಅಯ್ಯೆ ಆದೋಳು. ಕೌರವರ,
ಪಾಂಡೋವರ ನೊಡುಲಿ ಯುದ್ಧ ನಿಚ್ಚಯ ಆಕಾಕನ ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿ ಮಾದ್ರ ದೇಸದ
ಸೇನೆನ ತಕಂಡ್ ತನ್ನ ಅಳಿಯಂದರ್ ಆದ ಪಾಂಡೋವರ ಸಾಯಕ್ಕೆ ಹೊರ್ದತ್.
ಮಾರ್ಗ ನೊಡುಲಿ ದುರ್ಯೋಧನ ಅಂವನ ನೋಡ್ತ. ಅಂವಂಗಿ ಗಡ್ಡನ ಸಂಮಾನ
ಮಾಡ್ತ. ಕುಡ್ಯಕೆ ಬೇಕಾದಸ್ವ್ ಅಮಲ್ ಪದಾರ್ತನ ಕೊಟ್ಟತ್. ಪೊರ್ದು ಪೊರ್ದುನ
ಹೆಣ್ಣುಕಳ ಕೊಣ್ಣ, ಹಾಡಲಿ ಶಲ್ಯನ ಮೊರ್ಯ್ ಗೊಲ್ಪಿತ್. ಅಂವನ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕುರು
ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡೊಕೂಂತ ಕೇಳಿಕಂಡತ್.

ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿ ಇಕ್ಕಟ್ಟಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತ್. ಪಾಂಡೋವರ ಕಾಯಕೇಂತ ಹೊರ್ದಂವ ಹೀಂಗಿ
ದುರ್ಯೋಧನನ ಹಂಗಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಬುಟ್ಟಿನಲೇಂತ ಮೊರ್ಗಿತ್. ಸುಲಬಲಿ ಅಂವ
ದುರ್ಯೋಧನನ ಮಾತ್ಗೆ ಒಪ್ಪಿತ್ತೆ. ದುರ್ಯೋಧನ ಶಲ್ಯನ ಉಬ್ಬುವ ಹಾಂಗಿ
ಹೊಗಳ್ತ. ತನಿಗೆ ಹಗೆ ಇರ್ದು ಭೀಮ ಮತ್ತೆ ಅರ್ಜುನರ್ಲಿ ಮಾತ್ರ, ನಕುಲ, ಸಹದೇವರ್
ಮಾದ್ರಿನ ಮಕ್ಕ ಆದ್ದರ್ಂದ ಅವು ಸುದ್ದ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಹೆಣ್ಣ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಹುಟ್ಟಿದೊವು
ಆದವೆ. ಅವರ ಕುಂತಿ ಮಕ್ಕಳ ಹಂಗ್ಂದ ಬುಡ್ಡಿ ಕೊಂಬೊದು ತನ್ನ ಉದ್ದೇಸಲಿ
ಒಂದ್ ಎಂತ ಹೇಳಿ ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿ ತಲೆದೂಂಗುವ ಹಾಂಗಿ ಮಾಡ್ತ. ಮಾದ್ರಿನ

ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಯಾರನಾದರೂ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಅರ್ನ್ ಆಗಿ ಮಾಡ್ತಿದ್ದರೆ ನಾ ಈಗಲೂ ಸಾತ್ ರಾಜಿ ಪಂಚಾಯಿತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿನೆ. ಹಿಂಗಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ಶಲ್ಯನ ಕೆಜಿ ತುಂಬುಸಿ ಪುಂಗಿನ ಊದಿತ್. ಆಗ ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿನ ಮೊನ್ನೆ ಕರಿ ಅವನ ಕುರು ಪಾಳಯನ ಸೇರ್ತ್. ಅವನ ಹಾಂಗೆ ಕುದ್ದನ ಮತ್ತೆ ದನಂಗಳ ಇಸಯ ಗೊತ್ತಿದ್ದೋವು ಇಡೀ ದೇಸಲಿ ಯಾರನೂ ಇಲ್ಲೆ ಆ ವಿದ್ಯನ ಅವನ ಅಳಿಯಂದರ್ ನಕುಲ, ಸಹದೇವಂಗೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟದ್. ತಲೆ ಮುರಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾಲಲಿ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್. ಅಂತಾ ಶಲ್ಯ ಕರ್ಣನ ಸಾರಥಿ ಆದರೆ ಯುದ್ಧದ ಹಣೆಬರ ಬದ್ಲಾದೆನೋ?

ದುರ್ಯೋಧನ ಕರ್ಣ ಮತ್ತೆ ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿನೊಟ್ಟಿಗೆ ಬಿಡಾರನ ಹೊಗಿಕನ ಭೀಷ್ಮರ್ ಎಚನ ಮಾಡ್ತು ತುಂಡಾತ್. ಆಗತಾನೇ ಅವರ ಹುಣ್ಣುನ ಸುತ್ತೋಳೂ ಪಂಡಿತರ್ ಪೊರಳ ಬದ್ಧ ನೀರ್ಗಳ ಪೂಜಿದ್ದೊ. ಇನ್ನೂ ಈ ಹುಣ್ಣುಗ ತಡ್ಯಕೆ ಬೊತ್ತದ ನಾತನ ಸೂಸಿಕಿಲ್ಲೆಂತ ಅವ್ವೆ ದೈರ್ಯ ಆತ್. ಬಂದವರ ನಮಸ್ಕಾರಗಳ ತಕಂಡ್ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಅಸನಲಿ ಕುದ್ರಿಕೆ ಹೇಳಿ ಭೀಷ್ಮರ್ ಮಾತಾಡ್ತೊ “ಮದ್ರ ದೇಸದ ಅರ್ನ್ ಆದ ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿ ಈ ಬಿಡಾರಕ್ಕೆ ಬಂದದರ್ಂದ ನನ್ನ ಗೌರವ ಹೆಚ್ಚಾತ್. ನಾ ಬೊದ್ದಿ ಇದ್ದರುನೂ ಸತ್ತಹಾಂಗೆ ಒಳೆ. ನಿನ್ನ ಆಚಾರ್ಯ ದ್ರೋಣರ ಕೊಲೆ ಆಗುಟು. ಈಗ ಕುರು ಪಾಳ್ಯಲಿ ಕಾಳಗನ ಗೆದ್ದ ಕೊಡ್ತಂತಾ ಹಿರೈಯಂತ ಇದ್ದು ನೀವು ಮಾತ್ರ. ಹೇಳ್ ಭೂಪತಿ, ಯುದ್ಧದ ಗತಿ ಏನಾದು?”

ಹೊಗಳ್ತಾರಂದ ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿ ಉಬ್ಬಿ ಹೋತ್. ಅವಂಗೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಯೋಗ್ಯತೆ ಏನ್ಂತ ಲಾಯ್ಕಲಿ ಗೊತ್ತಿತ್. ಅವ ಇದ್ದ ಹಾಂಗೇ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟತ್. “ಆಚಾರ್ಯರೇಪರಿಸ್ತಿ ಬಾಳ ಕಸ್ತಲಿ ಉಟು. ಕೃಷ್ಣ ಮತ್ತೆ ಅರ್ಜುನರ್ಂದ ನಾವ್ ದೊಡ್ಡ ತಲೆ ಬೇನೆ ಆಗುಟು. ಅವರ ಕೊಂದರೆ ಜಯ ನಮ್ಮ ಕಡೆಗಿನೆ. ಆದರೆ ಅದ್ ಹೇಂಗೇಂತ ಹೇಳ್ವೆ ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆ ಆಗುಟು. ಅರ್ಜುನನಂತ ಬಿಲ್ ವಿದ್ಯಲಿ ಪಳ್ಳಿದಂವ ಮತ್ತೆ ಕೃಷ್ಣನ ಹಾಂಗೆ ಯುದ್ಧದ ತಂತ್ರನ ತಿಳ್ಳಂತ ಕೇಣಿಗಾರಿಕೆಯೊವು ನಮ್ಮ ಕಡೆಲಿ ಯಾರ್ ಸಾತ್ ಇಲ್ಲೆ. ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ನಾವು ಚಿಂತೆ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲೆ.”

ಕೂಡ್ಲೆ ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಳ್ತ್. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಈ ಶಲ್ಯಮಾಂವ ರಥನ ಓಡುದ್ದರಿ ದೊಡ್ಡ ಜಾಣ. ಯುದ್ಧ ತಂತ್ರಗಾರಿಕೆಲಿ ಕೃಷ್ಣಂಗೆಸಮ ಒಳೊ. ಅನ್ನವಲಿ ಅವರ್ಂದಳೂಹಿರೈರ್. ಆದರೂಸುಮ್ಮಂಗೆ ಕೀಳರೈಂದ ಏನೇನೋಹೇಳಿವೆ. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕರ್ಣ ಬಿಲ್ ವಿದ್ಯಲಿ ಯಾಗೋಳೂ ಅರ್ಜುನಂದ ಮೇಲೆನೇ. ಕರ್ಣ ರಥಲಿ ಕುದ್ದ, ಈ ಮಾಂವ ಸಾರಥಿ ಆದರೆ ಕುರುಸೇನನ ಗೆಲ್ಲೊವು ಈ ಲೋಕಲಿ ಯಾರೊಳೋ? ಏನ್ ಹೇಳ್ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ?”

ಇದ್ ಸರಿ ಆದ ಅವ್ವಾಸಾಂತ ಭೀಷ್ಮರ್ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ ಹೇಳ್ತೊ. “ಶಲ್ಯಭೂಪತಿ, ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಳ್ವರಿ ಹೆಚ್ಚಾಗರಿಕೆ ಏನ್ ಸಾ ಇಲ್ಲೆ. ಇಡೀ ದೇಸಲಿ ಕುದ್ದನ ಕತೆನೆಲ್ಲಾ ತಿಳ್ಳಂವರಲಿ ನಿಂಗೆ ಸಮ ಯಾರನೂ ಇಲ್ಲೆ. ನೀ ಕರ್ಣನ ಸಾರಥಿ. ಆದರೆ

ನಾಳಿನ ಜಯ ನಮ್ಮದೆ. ನೀ ಇದರ ತಿರಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿಕೆ ಬೊತ್ತ. ಕರ್ಣನ ಸಾರಥಿ ಆಗಿ ಕೃಷ್ಣನ ಮೀರೋಕು. ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ಗೆಲೈನ ತರೋಕು.”

ಭೀಷ್ಮರ್ ಬೇಡಿಕಂಬ ಹಾಂಗೆ ಹೇಳ್ವರ ತಿರಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿರೆ ತೊಪ್ಪಾದೂಂತ ಅವಂಗೆ ಆತ್. ಅವ ಹೇಳ್ತ. “ಆಚಾರ್ಯರೇ, ನೀವೇಹೇಳ್ವಮೇಲೆ ಇನ್ನ ಏನ್ಮಾಡ್ತು? ಅದರ ಆಜ್ಞಂತ ತಲೆಲಿಹೊತ್ತ ಕಂಡ್ ಒಪ್ಪಿಕಣೆ. ವಿಧಿನನ್ನ ಕುರುಪಾಳ್ಯಕೆಸೇರ್ದಿಟು. ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ಜಯ ದೊರ್ಪಿಸಿ ಕೊಡ್ತು ನನ್ನ ಧರ್ಮ. ನಂಗೆ ಒಪ್ಪುಸಿದ ಕೆಲ್ಲನ ನಿನ್ನೆಲಿ ಮಾಡಿವೆ. ಆದರೆ ಈ ಕರ್ಣ ಒಂದ್ ಮಾತನ ನೆಂಪುಲಿ ಇಸೊಕು. ನಾ ಇಂವಂದ ಕುಲಲಿ, ಬಲಲಿ, ವಿದ್ಯೆಲಿ, ಅನ್ವವಲಿ, ಪ್ರಾಯಲಿ ಎಲ್ಲದರೂ ದೊಡ್ಡಂವ. ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿಕಾಕನ ನಾ ಹೇಳ್ವ ಮಾತಗ ದುರ್ಯೋಧನನ ಗೆಲ್ಲದಕ್ಕಾಗಿ ನಾ ಹೂಡುವ ತಂತ್ರಗ ಎಂತ ತಿಳ್ಕಂಡ್ ಇಂವ ಅದರಾಂಗೆ ನಡ್ಕೊಕು. ನನ್ನ ಮಾತನ ಅವ ಕೇಳ್ತಲ್ಲರೆ ನಾ ಒಂದ್ ನಿಮ್ಮನೂ ಸಾ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಕಿಲ್ಲೆ.”

ಕರ್ಣನ ಬದಲ್ ಭೀಷ್ಮರ್ ಅವಂಗೆ ಬರವಸೆ ಕೊಟ್ಟೊ. “ಇಲ್ಲಿ ಭೂಪತಿ ಅಂತಾದೇನ್ಮನೂ ನಡ್ಕಿಲ್ಲೆ. ಹಾಂಗೇನಾದರ್ ಆದರೆ ನೀ ನಿನ್ನ ಇಸ್ವಪ್ರಕಾರ ಮಾಡ್.”

ಬಾಳ ಕುಸಿನ ಮೋರೆಂದ ದುರ್ಯೋಧನ ಎದ್ದದ್ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸಿ ಕೈ ಮುಗ್ತ. ಕರ್ಣ ಮತ್ತೆ ಶಲ್ಯ ಸಾ ಅವ ಮಾಡ್ತಾಂಗೆ ಮಾಡ್ತೊ. ಗೆಲ್ಲುವ ಕನ್ಸನ ಕಂಡ್ ಕಂಡ್ ಅವು ಮೂರು ಜನನೂ ಬಿಡಾರಂದ ಹೊರಗೆ ನಡ್ಕೊ.

ಅವು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಹುಣ್ಣಿನ ಸೈಸಿಕಾಗದ ನಾತ ಅವರ ಮೂಂಕ್ಗೆ ಬಾತ್. ಆ ಮಾತಗ ಕೆಬಿಗೆ ಅಪ್ಪಿಸಿದಾಂಗೆ ಆತ್. .... “ಮುಂದೆನ ಜಲ್ಮಾಂತ ಒಂದು ಇದ್ದರೆ ಗಂಡುನೂ ಅಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣುನೂ ಅಲ್ಲದ ಒಂದು ಜೂವ ಆಗಿ ನಿನ್ನ ಕೊಂದನೆ...”-

*****

ಸುಕದ ನಿಮ್ಮ ಅದ್ ಎಸ್ಟ್ ಸಾಸ್ತತ ಆದು?

ಗಿರಿನಾಯಕನ ಮನೆನ ಉಪರಿಗೆಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೋಣೆ ಇತ್ತ್. ಅದರ್ದೇ ಅಂಬೆಗೆ ಬುಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟೊ, ಅದರಿ ಎದ್ ಬದ್ ಆಗಿ ಎರ್ ದೊಡ್ಡ ಕಿಡ್ಡೆಗ ಇದ್ಲೊ. ಮೂಡು ಕಡೆನ ಕಿಡ್ಡೆಂದ ನೋಡ್ತೆ ಕಾಡ್, ಪುಂಡಲ್, ದೈಗಳ್ಂದ ಹಿಡ್ಡ್ ಮುಗಲ್ಗೆ ಮುಟ್ಟುವಸ್ ಎತ್ತರದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜಾತಿನ ಮರಗ. ಯಾರ್ ಸಾ ನೆಟ್ಟದಲ್ಲ. ನೀರ್ ಹೊಯ್ ಬೆಳ್ಳಿದ್ ಅಲ್ಲ. ಗಿಡ ಮರಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಹಕ್ಕಿಗ, ಕುಂಡಚ್ಚಗ, ಓಡಾಡಿ ಕಂಡಿದ್ದೊ. ಹಕ್ಕಿನ ಚಿಲಿಪಿಲಿ ಸದ್ದಾನೊಟ್ಟಿಗೆ ಕುಂಡಚ್ಚಗ ಓಡಾಟ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಬ್ಬ ಕಾಂಬತಿತ್. ಆ ಬಿಳಳನ ನೋಡಿ ಕಾಕನ ಕುಂಡಚ್ಚಗ ಹಾಂಗೆ ಅದರಿ ಓಡಾಡಿಕೆ ಆಕಾಗಿತ್ತಂತ ಅದ್ಲೆ ಆಸೆ ಮೂಡ್ತ್. ಪಡುದಿಕ್ಕನ ಕಡೆನ ಕಿಡ್ಡೆಂದ ನೋಡಿರೆ ಬಾಳ ಅಗಲದ ಸರೋವರ ಕಾಂಬತಿತ್. ಅದರಿ ನೀರ್ ಹಕ್ಕಿಗ ಆಟ ಆಡಿದ್ದೊ. ಬಾತುಕೋಳಿಗ, ಮತ್ತೆ ಹಂಸಗ ಈಜಾಟ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೊ. ಕೊಕ್ಕರೆಗ ಅಲ್ಲಲಿ ಬಕದ್ಯಾನಲಿ ನಿತ್ತಿದ್ದೊ. ಮಿಂಚುಳ್ಳ ಹಕ್ಕಿಗ 'ಪುಳ್ಳ' ಎಂತ ಕೊಕ್ಕುನ ಕಂತ್‌ಸಿಮಾನ್ ಹಿಡ್‌ಕಂಡ್ ಮೇಲೆಗೆ ಹಾರಿ ನೀಲಬಣ್ಣದ ಆಕಾಸಲಿ ಕಣ್ಣಾಮರೆ ಆಗಿ ಹೋಗ್ತಿದ್ದೊ. ಎಸ್‌ಲಾಯ್ಕುಟ್ಟು, ಇದ್ ಕಾತಿನ ಉಪವನಲಿ ಇರ್ದಾರ್ಂದಳೊ ದೊಡ್ಡದುಟ್ಟು. ಸರೋವರನ ನೋಡಿ ಕಾಕನೆಲ್ಲಾ ಅದ್ಲೆ ಹೊಸ ಉತ್ಸಾಹ ಕೊಣ್ಣುತಿತ್. ನಾಳೆ ಅದರಿಮೊನ್ಸ್ ತಣ್ಯವಹಾಂಗೆ ಈಜೋಕೂಂತ ಅಂಬೆ ನೆನ್ನಿಕಂಡದೆ.

ಕೆಳಗೆಂದ 'ರಾಜಕುಮಾರಿ'ಂತ ಹೆಳ್ಳ ಕರೈಟ ಕೇಳಿಕನ ಅಂಬೆ ಕೆಳಗೆ ಇಳ್ಳಬಂದದೆ. ಗಿರಿನಾಯಕ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತರದ ನಾರ್ಂದ ಮಾಡ್ತ ಉಡ್ಡುನ ಹಿಡ್ಕಂಡ್ ನಿತ್ತಿತ್. ಹತ್ತಿಂದ ತಯಾರ್ ಮಾಡ್ತ ಕೆಲವು ಅರ್ದೆಗ ಇದ್ಲೊ. "ನೀವು ಉಟ್ಟುಬಟ್ಟೆಲೇ ಎಸ್ ದಿನ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದರಿನೋ ಏನೋ? ಈಗ ಬದ್ಲಾಯ್ತಿನಿ. ನೀವುಗೆ ನಾವು ತಯಾರ್ನಿದ ಉಡ್ಡುಗ ಹಿಡ್ಡುವನೋ ಇಲ್ಲೆನೋ? ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅಳ್ತಿನ ಮೇಲ್ ಉಡ್ಡೆ, ಕೆಳಗೆ ಹಾಕುವ ಉಡ್ಡೆ, ಒಳಗೆ ಹಾಕುವ ಉಡ್ಡುಗ ಇಲ್ಲಿ ಒಳೊ. ಇದೆಲ್ಲಾ ಹೊಸತ್ ಉಡ್ಡುಗ. ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ತಯಾರ್ನಿದ ಉಡ್ಡುಗಳ ಪಟ್ಟಲಿ ಮಾರಿವೆ. ಹಂಚಾ ದೂರಲಿ ಒಂದು ಮುನಿಗಳ ಆಸ್ತಮ ಉಟ್ಟು. ಅವು ನಮ್ಮ ಹಕ್ಕಲಿನೇ ಉಡುಪುಗಳ ತಕಂಡವೆ. ಗೂಡೆಗ, ಹೈದಂಗಳಿಗೆಂತ ಆಕರ್ಷಣೆನ ಉಡ್ಡುಗಳ ತಯಾರ್ನಕಾದೆ. ಅಂತದರನೇ ನೀವಾಗಿ ತಂದಳೆ. ಎಸ್ ಬೇಕರೆ ತಕಣೆ."

ಕಾಶಿಂದ ತಂಗಕೊಟ್ಟಿಗೆ ಅದ್ ಹೊರ್ದಿಕಾಕನ ಬಟ್ಟೆ ಬರೆಗಳ ಮೂರು ದೊಡ್ಡ

ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳ ಭೀಷಾಚಾರ್ಯರ ರಥಲಿ ಅಪ್ಪ ಇರಿದ್ದೊ. ಅದ್ ಈಗ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಲಿ ಉಟ್ಟು, ಪುರೋಯ್ತ ದೇವೀಚರಣದಾಸರೊಟ್ಟಿಗೆ ಸೌಭಕ್ತಿ ಹೊರ್ದಿಕನ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಸಿಯಿಕನ್ನಾಲಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಮರ್ದೇ ಹೋಗಿತ್. ಉಟ್ಟ ಸೀರೆಲೇ ಅದ್ ಹೊರ್ದಿತ್. ಮಿಯಾದೆ, ಉಡ್ವು ಬದ್ಲಾಯ್ತದೆ ಮೈ ಎಲ್ಲಾ ತೊರಿಕೆ ಸುರಾಗಿ, ಅದರ ಬೆಗರ್‌ನ ನಾತ ಅದ್ವ ಅಸಯ್ಯ ಆಕೆ ಸುರಾತ್. ಬೇರೆ ಬಟ್ಟೆಗೆ ಏನ್ ಮಾಡ್ತೊಂತ ಅದ್ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕಾಕನ ಗಿರಿನಾಯಕ ಅವನಾಗಿನೇ ಬಟ್ಟೆಗಳ ತಂದದರ ನೋಡಿ ಅದರ ಎದೆ ತುಂಬಿ ಬಾತ್. ಬಟ್ಟೆ ಬದ್ಲಾಯ್ತೆ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಲಾಯ್ಕನ ಮಿಯಾಟ ಮಿಯೋಕು. ಇಸ್ತ್ ಹೊತ್ಲಿ ಸರೋವರಲಿ ಈಜಿಕೆ ಆದಲ್ಲೆ.

ಅದರ ಮೊನ್‌ನ ಓದಿಕೊಂಡಂವನಾಂಗೆ ಗಿರಿನಾಯಕ ಹೇಳ್ತ್ “ನಿಮ್ಮ ನಿತ್ಯ ಮಾಡುವ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಮತ್ತೆ ಮಿಯಾಕೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೇರೆನೇ ಏರ್ಪಾಡ್ ಉಟ್ಟು. ನಾವು ಎಲ್ಲದರಸಾ ಈ ಪ್ರಕೃತಿಲೇ ಮುಗ್ಗುವೆ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬೀಳುವ ನೀರ್, ತೊರೆಗ, ಚೋಡುಗ ಇರ್ಪರಂದ ಸಮಸ್ಯೆ ಆದಲ್ಲೆ. ಈಚೊಕೂಂತೇಳ್ತೆ ಸರೋವರ ಉಟ್ಟು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಸರೋವರಲಿ ಈಜ್ ಪಂದ್ಯ ಮಾಡಿವೆ. ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಜನಂಗ ಬಂದವೆ. ಅವರ ಹಾಂಗಲ್ಲ ಕಳ್ಳಿಕೆ ಆದ್ದೇಂತ ಈ ಮನೆನ ಹಿಂದೆ ದೊಡ್ಡ ಮಿಾವ ಕೋಣೆ ಮತ್ತೆ ಪಾಯ್ಕನೆಗಳ ಮಾಡ್ತೊಳೊ. ನಗರಂದ ಬಾವ ಆಡಳ್ತೆ ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರಿಗ ಮತ್ತೆ ಅರಣ್ಯ ಅಧಿಕಾರಿಗ ಇಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ಕಂಡವೆ. ಆದರೆ ಅದರ ಅವು ಉಪಯೋಗಿಸುದಲ್ಲೆ. ನಗರ ಜೀವನಂದ ಬೇಜಾರ್ ಪಡ್ತೆ ಅವು ಎಲ್ಲದರ ಸಾ ಹೊರಗೇನೇ ಮುಗ್ಗುವೆ. ನೀವ್ಗೆ ಅಚ್ಚರಿ ಆದು. ಹಾಂಗೆ ಬಂದೋವು ಮನೆನ ಜಗ್ಗಿಲೇ ಮೊಲ್ಗುವೆ. ನಮ್ಮ ನಿತ್ಯಕರ್ಮಗಳ ತೀರ್ಪುವ ಕೋಣೆ ಮತ್ತೆ ಮಿಾವ ಕೋಣೆ ಇಂದ್ ನಿಮ್ಮಂದಳೇ ಸಾರ್ತಕ ಪಡ್ತೆಕಂಡವೆ.”

ಗಿರಿನಾಯಕನ ಮಾತ್‌ಗೆ ಅದ್ ನೆಗಾಡ್. ತಾನ್ ಇಸ್ಪರ ಮುಟ್ಟು ನೋಡ್ತೆ ಗಂಡ್‌ಗಳಂದ ಇಂವ ತೀರಾ ಬೇರೆಯಂವ ಆಗುಟ್ಟೊಂತ ಅದ್ ಹೇಳಿಕಂಡತ್. ಯಾರ್‌ಗೆ ಯಾಗ ಏನ್ ಬೇಕ್ ಎಂಬುದರ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಬಕೆ ಅವಂಗೆ ಆದೆ. ಇಂವನಂತಂವ ನಿಜಲಿನೂ ಎಜಮಾನ ಆಗಿರೋಕು. ಈ ಸಣ್ಣ ಗಿರಿಗೆ ಅಲ್ಲ ದೇಸಕ್ಕೇ ಎಜಮಾನ ಆಗಿ ಇರೋಕು. ಇಲ್ಲರೆ ದೇಸನ ಆಳೋವು ಇಂವನ ಹಾಂಗೆ ಇರೋಕು. ಅವನ ಮೆಚ್ಚಿಕಂಡ್ ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ತ್.

“ಗಿರಿನಾಯಕಾ, ನೀ ಉಡ್ಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ ಒಳ್ಳದಾತ್. ಆದರೆ ಆ ದೊಡ್ಡ ಉಪ್ಪರಿಗೆಲಿ ಒಬ್ಬಂಗೇ ಇರಿಕೆ ಒಳ್ಳದಾದ್ಲೆ. ಒಂದು ಗೂಡೆನನೋ, ಹೆಂಗ್‌ಸ್‌ನನೋ ನಂಗ ಜೊತೆಲಿ ದೋಸ್ತಿ ಆಗಿರಿಕೆ ಕಳ್ಳಿಯನೋ? ಆಗ ಒಬ್ಬಳೇ ಇರ್ಪ್ತ ಕಳ್ಳದೆ. ನಿನ್ನ ಬಾಸೆನನೂ ಕಲ್ಯೋಕೂಂತ ಆದೆ. ಅರಮನೆಂದ ಬೇರೆ ಆದ ಬೊದ್‌ಕನ ಒಂದೆರ್ದೆ ದಿನ ಬಾಳೊಕೂಂತ ನನ್ನ ಮೊನ್ಸ್ ಹೇಳ್ತೆ. ಮುಂದೆದರ ಮತ್ತೆ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತೆ ಆತ್‌ಂತ ನೆನ್ನಿಯಳೆ.”

ಗಿರಿನಾಯಕ ಕಳ್ಳದ ಗೂಡೆನ ಹೆಸ್ ಸೇವಂತಿ. ನೋಡಿಕೆ ಮೊಲ್ಪಿತ್. ಕನ್ನೆ ಗೂಡೆ

ಆಗಿತ್ತು. ಹದಿನಾರೋ ಹದಿನೇಳೋ ವೂರ್ಸ ಆಗಿದ್ದು. ಲಕಲಕ ಹೊಳ್ಳುತಿತ್ತು. ಮೋರೆಲಿ ನೆಗೆ ಕೊಣ್ಣುತಿತ್ತು. ಗಿರಿನಾಯಕನ ಅಯ್ಯನ ಹಕ್ಕಲೆ ಇರುವ ನಗಗಳಸ್ವ ಅಲ್ಲರೂ ಕೆಬಿ ಮತ್ತೆ ಎದೆ ಇರ್ದೇ ನಗಗಳ ಹಾಕಿಕೇಂತೇಳಿನೇ ಎಂತ ತಿಳ್ಳವುಳು. ಅಂಬೆನ ಬಾಸೆ ಸೇವಂತಿಗೆ ಅರ್ತ ಆಗಿತ್ತೆ. ಮುಗುಳು ನೆಗೆ ಒಂದೇ ಅದರ ಬಾಸೆ. ಬಾರೀ ಪೊದ್ದುನ ಗೂಡೆ ಇದ್ ಯಾರಾದರ್ ಒಬ್ಬ ಕ್ಷತ್ರಿಯನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದರೆ ಎಳ್ಳೊಂಡೋಗಿ ಅದರ ದಾಸಿನ ಆಗಿ ಮಾಡಿ ಬುಡ್ತಿತ್ತು. ಇಲ್ಲರೆ ಇದೇ ಗಿರಿನ ಯಾರಾದರ್ ಒಬ್ಬ ಗುಗ್ಗುನ ಮೊದುವೆ ಆಗಿ ಹೆತ್ತ ಹೆತ್ತ ಹುಟ್ಟಿದ ಜಾಗೆಲೇ ಸತ್ತ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಅಂಬೆ ಆ ಗೂಡೆನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿಕನ ಗಿರಿನಾಯಕ ಹೇಳ್ತ. 'ಇದ್ ನನ್ನ ಹೆಣ್ಣ್ ಮಲ್ಲಿಗನ ತಂಗೆ. ನಾಕ್ ವೂರ್ಸ ಹೆಣ್ಣ್ನ ಸುಕನ ಪಡ್ತೆವ ನಾ. ನಾವು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಸುತ್ತದ ಕಾಡ್, ಹತ್ತದಬೆಟ್ಟ, ಸುತ್ತುಮುತ್ತೋಳೂ ಎಲ್ಲಿಸಾ ಇಲ್ಲೆ. ಈ ಕೆರೆಲಿ ನಾವು ಎಸ್ವ್ ಸರ್ತಿ ಈಜಿಯೋಳೊನೋ? ಅದ್ ನನ್ನಂದಳೂ ಹೆಚ್ಚ್ ಹೊತ್ತ ನೀರಾಲಿ ಮುಣ್ಣಂಗಿತಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಈ ಸೇವಂತಿ ಮತ್ತೆ ಇನ್ನೊಂದು ಗೂಡೆನೊಟ್ಟಿಗೆ ಈಜಿಕೊಂಡು ಇದ್ದೋಳು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಂಗೆ ಮುಣ್ಣಂಗಿ ಬುಟ್ಟುತ್. ಆ ಮೇಲೆ ಒಮ್ಮೆಲೇ ನೀರಂದ ತಲೆ ಎತ್ತಿ, "ನನ್ನ ಕಾಲ್‌ನ ಮೊಸಳೆ ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡುಟ್ಟು ಬೇಗ ಬುಡ್ಡಿ"-ಎಂತ ಬೊಬ್ಬೆ ಹಾಕಿತ್. ಅದರೊಟ್ಟಿಗೆ ಈಜಾತಿದ್ದೋವು ಜೂವದ ಹೆದ್ರಿಕೆಂದ ಓಡಿ ಬಂದೊ. ನಾ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಇಲ್ಲಿದ್ದ ಹೊಂತಗಾರ ಗಂಡ್‌ಗ ಕೈಲಿ ಆಯ್ತು ಹಿಡ್ತಂಡ್ ನೀರಾಲಿ ಮೊಸಳೆನ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿದೊ. ಮೊಸಳೆನ ಕೊಂದ್ ಅದರ ಬುಡ್ಡಿ ತಂದೊ. ಅಸ್ಪೊತ್ತಿಗೆ ಅದರ ಸಾಸಕೋಸಲಿ ನೀರ್ ತುಂಬಿಕಂಡ್‌ದರ್‌ಂದ ಅದರ ಒಳ್ಳಿಕಂಬಕೆ ಆತ್ತೆ. ಕೆರೆಲಿ ಅಸ್ತಮುಟ್ಟ ಮೊಸಳೆನ ನಾ ಕಂಡೆವ ಅಲ್ಲ. ಈಗ ಸಾ ಕೆರೆಲಿ ಮೊಸಳೆ ಇಲ್ಲೆ. ಅಂದ್ ಅದ್ ಎಲ್ಲಿ ದಾರಿ ತೊಪ್ಪಿದ್ ಬಂದ್ ಸೇರಿಕಂಡತೋ ಅದರ ಜೂವ ತಿಂಬಕೆ? ಅದರ ನೆಂಪುಲೇ ದಿನ ಕಳ್ಳನೆ. ಸೇವಂತಿನ ಮೊದುವೆ ಮಾಡಿಕಾಂತ ಇದರ ಅವ್ವ, ಅಪ್ಪ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿವೆ. ನಾ ಎತ್ತಿ ಆಡಿಸಿದ ಕೂಸು ಇದ್. ಇದರ ಅಕ್ಕನ ಜಾಗೆಲಿ ನೋಡಿಕೆ ನಂಗಾದ್ಲೆ. ನಿಜ ಹೇಳೋಕೂಂತೇಳ್ತ ಮೊದುವೆ ಆದು ಮತ್ತೆ ಮಕ್ಕಳ ಪಡ್ತೊದು ಒಂದ್ ಸಾಧನೇಂತ, ಅದ್ ಬೇಕೇ ಬೇಕೆಂತ ನಾ ತಿಳ್ಕಂಡೆವ ಅಲ್ಲ. ಆಗಾಗ ಅದರ ನೆಂಪು ನನ್ನ ಕಾಡ್‌ರ ಬುಟ್ಟರೆ, ನಾ ಸುಕಳೇ ಒಳೆ."

ಅಂಬೆಗೆ ಗಿರಿನಾಯಕನ ಬೊದ್ಕಾಲಿ ಅಂತದೊಂದು ಬೇನೆ ತರ್ಪ ಕತೆ ಇರ್ದೊಂತ ಊಹನೆ ಸಾ ಇತ್ತೆ. ಆಗಂದ ಅವನ ಮೋರೆಲಿ ನೆಗೆನೇ ಅದ್ ಕಂಡಿತ್ತು. ಇಂತಾದೊಂದ್ ಬೇಜಾರದ ಸಂಗತಿನ ಹೇಳಿಕಾಕನ ಅವನ ಕಣ್ಣಾಲಿ ನೀರ್ ಬಾತ್ಲೆ. ಸೊರ ನಡ್ಗಿತ್ತೆ. ಕಾಶಿಲಿ ಅವನ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ್, ಅವಂಗ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಗೋಳ್‌ನ ಕತೆನ ಹೇಳೋವರ ಅದ್ ತುಂಬಾ ಜನಂಗಗಳ ನೋಡಿಟು. ಲೋಕಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಕಸ್ತಗ ತಮಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಬಂದದಂತ ಹೇಳಿಕಂಡ ಜನಂಗ ಅವು. ಹೆಚ್ಚಿನೊವ್ವ ಇದ್ದ ಸೊರಲಿ ತಮ್ಮ ಬೇನೆಗಳ ಹೇಳಿಕಂಬಕೆ ಗೊತ್ತಿರುಲ್ಲೆ. ಮೆಲ್ಲಂಗ ಸುರು ಮಾಡ್ತೊವು ಅಕಿರಿಗೆ

ದೊಡ್ಡ ದಿನಿಲಿ ಮೊರ್ವ್‌ಕಂಡ್ ಬೇಜಾರ ಪಡ್ನುವ ಜನಗ ಎಲ್ಲಿ? ಇಂವ ಎಲ್ಲಿ? ಇಂವನ ಮೋರೆಲಿ ಈಗ ಸಾ ನೆಗೆ ಉಟ್ಟು, ಜವ್ವಂತಿಕೆಗೆ ಜೂವ ಬಂದಾಂಗ ನೆಗಾಡುವ ಸೇವಂತಿನೂ ಅಂವನೊಟ್ಟಿಗೆ ನೆಗಾಡ್ಲೆ. ಇದ್ ಈ ಗಿರಿನಾಯಕನ ಮೊದುವೆ ಆದರೆ, ಇದರ ಮೋರೆನ ನೆಗೆ ಹೀಂಗೇನೇ ಒಳ್ಳೋದೋ? ಒಳ್ಳೆಕೂ ಸಾಕ್. ಇವು ಬೊದ್‌ಕ್ ಹೀಂಗೇನೇ ಇರೊಕೂಂತ ಬಯಸೋವು ಅಲ್ಲ. ಹೇಂಗೆ ಬಂದದೆನೋ ಹಾಂಗೆ ಅದರ ಪಡ್ಲೋವು. ಅದ್ಲೇ ಇವ್ವೆ ಯಾಗೋಳೂ ನೆಗಾಡಿಕಂಡ್ ಇರಿಕೆ ಆದೆ. ಮೊನ್ನೆಗೆ ಹಿಡ್ಲಿದಂವನ ಗಂಡಾಂತ ಪಡ್ಲವ ಪ್ರಯತ್ನಲಿ ನಂಗ ಗೆಲುವು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆ. ಈ ಸೇವಂತಿನ ಹಾಂಗೆ ಇರ್ದಿದ್ದರೆ ತನಿಗೂ ಅದರಾಂಗ ನೆಗಾಡಿಕೆ ಆಗ್ತಿತ್ತೋ ಏನೋ? ಎಂತ ಅಂಬೆಗೆ ಆತ್. ಆದರೆ ಬೊದ್‌ಕ್‌ನ ಮುಂದನೇ ನಿಚ್ಚೆಯ ಮಾಡ್ಲಂತ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ಅದ್ ಯೋಗ ಇಲ್ಲರೆ ಹಣೆಬರಾಂತ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ಇದ್ಲೋವು ಸುಕಲಿ ಇದ್ದವೆನೋ? ಅವರ ಮೊನ್‌ನ ಬೊಗ್ಗದ್ ಹುಡ್ಡುದು ಹೇಂಗೆ?

ಇಂತಾ ಏಚನೆಂದ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಏನ್ ಸಾ ಪ್ರಯೋಜನ ಇಲ್ಲೇಂತ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ತೆ. “ಗಿರಿನಾಯಕಾ, ಸೇವಂತಿನ ನೋಡಿಕಾಕನ ನಂಗನಾ ಗಂಡಾಗಿದಕಾತ್‌ಂತ ಎನ್ನಿದೆ. ಒಳ್ಳೇ ದೋಸ್ತಿನೇ ನಂಗ ಕೊಟ್ಟಳ. ಬೇಗ ಮೀದ್ ಬನ್ನೆ. ಇರ್ಬೆಗೆ ತಿಂಬಕೆ ಏನಾದರ್ ಕೊಟ್ಟು ಬುಡು. ನಂಗೇಂತ ಬೇರೆ ಏನ್ ಸಾ ಮಾಡ್ಬೇಡ. ನೀವು ತಿಂಬೊದು ಎಲ್ಲನೂ ನಂಗಾದೆ. ಮಾಸ ಸಾ. ಮಾಸ ಆದರೆ ಯಾವುದರ ಮಾಸಾಂತ ತಿಳ್ಳಿಬುಡು. ನಂಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹಾಂಗೆ ಬೊದ್ಲೋಕೂಂತ ಆದೆ.”

ಗಿರಿನಾಯಕ ತಲೆ ಹಂದಾಡ್ಲಿ ಅಡ್ಲೆ ಕೋಣೆ ಕಡೆ ಹೋತ್. ಅಂಬೆ ಸೇವಂತಿನ ಕರ್ಕಂಡ್ ಮನೆ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಮೀವ ಕೋಣೆಲಿ ಮೀದ್ ಬಾತ್. ಬಿಸ್ಕೀರ್ ಮೈಗೆ ಬೀಳಿಕನ ಅದ್ಲೆ ಅಸ್ವ ದಿನದ ಆಯಾಸ ಎಲ್ಲಾ ಪರ್ಯಾ ಆತ್. ಉಪ್ಪರಿಗೆಲಿ ಅದರ ಎದರ್ ನಾರ್ ಉಡ್ಲೆನ ಒಂದು ರಾಸಿನೇ ಇತ್ತ್. ಅದರಿ ಒಳ್ಳೆದರ ನೋಡಿ ತೆಗ್ಗ್ ಉಟ್ಟಾಕಂಡತ್. ಕೈ ಬೊಟ್ಟಿದ್ ಕುಸಿಂದ ಸೇವಂತಿ ಒಳ್ಳೆದುಟ್ಟಂತ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ ತೋರಿತ್. ಅಂಬೆ ಅಸ್ಪರಮುಟ್ಟ ಹಾಕಂಡ್ ಇದ್ದ ಅರ್ದನ ಸೇವಂತಿ ಹೇಸಿಕಣದೆ ತೆಗ್ಗಿಸಿತ್. ಅದರ ನಾಳೆ ಸೇವಂತಿನೇ ಒಗ್ಗ್ ತಾದೂಂತ ಅಂಬೆ ನೆನ್ನಿತ್.

ಇರ್ಬೆ ತುಂಬಾ ಹೊತ್ತ್ ಅಂಬೆ ಸೇವಂತಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಬಾಸೆನ ಕಲ್ಲಿಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡ್ತೆ. ಕೈನ ತೋರಿ ಹಸ್ತ ಎಂತ ಹೇಳಿಕನ ಅದಕ್ಕೆ ಸೇವಂತಿ ಅದರ ಬಾಸೆಲಿ ಸರಿ ಆದ ಪದನ ಹೇಳ್ತೆ. ಸರೀರದ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಗಗಳ ಸೇವಂತಿನ ಬಾಸೆಲಿ ಹೇಳ್ವು ಹೇಂಗೇಂತ ಅಂಬೆ ಕಲ್ತಾಕಂಡತ್. ಹೇಲ್, ಉಚ್ಚೆ ಹೊಯ್ಯುವ ಜಾಗೆನ ಅರ್ತ ಹೇಳಿಕನ ಸೇವಂತಿಗೆ ತುಂಬಾ ನಾಚಿಕೆ ಆತ್. ಅಂಬೆಗೆ ನಗಗಳ ಮುಟ್ಟ ಮುಟ್ಟ ಸೇವಂತಿ ಕುಸಿ ಪಟ್ಟದೆ. ಅಂಬೆ ತನ್ನ ಮೈಮೇಲಿನ ನಗಗಳ ಹಸ್ತ ಹೇಳಿಕನ, ಸೇವಂತಿ ಅದರ ಸರೀರದ ಮೇಲೆ ಇದ್ದ ನಗಗಳ ಹಸ್ತ ಹೇಳ್ತೆ. ಗಿರಿನಾಯಕನ ಮೊದುವೆ ಆದಿಯನಾಂತ ಕೇಳಿಕನ ಇಲ್ಲೇಂತ ತಲೆ ಹಂದಾಡ್ಲಿ ಸನ್ನೆಲಿ ಹೇಳಿ ಕುಲು ಕುಲು ನೆಗಾಡ್ತೆ.

ಅದ್ ನೆಗಾಡಿಕಾಕನ ಸುತ್ತೋಳೂ ಹೊಸ ಜೂವ ಮೂಡ್‌ದಾಂಗೆ ಕಾಂಬತ್ತಿತ್ತೆ. ಓದು-ಬರ ತಿಳ್ ರಸಿಕ ಒಬ್ಬ ಇದರ ನೋಡ್ತೆ ಲಾಯ್ಕನ ಪದ್ಯ ಬರ್ದದೆ ಇರಿಕಿಲ್ಲೆಂತ ಅಂಬೆಗಾತ್. ಅದರ ಅಪ್ಪನ ಆಸ್ತಾನಲಿ ಇದ್ದ ಕವಿಗಳ ನೆಂಪಾತ್. ಅಪ್ಪನ ಮೇಲೆ, ಕಾಶಿ ವಿಶ್ವನಾಥನ ಮೇಲೆ, ಗಂಗಾನದಿನ ಮೇಲೆ ಪದಗಳ ಬರ್ದ ಅಪ್ಪನ ಕೈಂದ ಚಿನ್ನದ ಬಳಿ, ಜರಿ ಸೀರೆ ಪಡ್ಕಂಬಕೆ ಅವರ ನೊಡುಲಿ ಆಗಾಗ ಪೈಮೋಟಿ ನಡ್ಯತಿತ್ತೆ. ಬೇರೆ ವಸ್ತುಗ ಅವುಕೆ ಪದ ಬರ್ದಕನ ಉಡ್ಗರೆ ತಕಂಬಕೆ ಯಾಕೆ ಹೊಳ್ಳೊದಿಲ್ಲೆನೋ? ಎಂತ ಎಸ್ಪೋ ಸರ್ತಿ ಅಂಬೆಗಾತ್ತಿತ್ತೆ. ಅವು ಬರ್ದ ಪದಗ ಕಾವ್ಯಗಾಂತ ಅದ್ಕೆ ಒಮ್ಮೆನೂ ಅನ್ನಿತ್ತೆ. ಆಸ್ತಾನ ಕವಿಗಳ್ಲಿ ಇಬ್ಬೊರು ಹೆಣ್ಣಿನ ಬಗ್ಗೆ ರಸವತ್ತಾದ ಕಾವ್ಯನ ಬರ್ದತಿದ್ಲೊ. ಅದ್ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ದೂರದ ಮಾತ್‌ಂತ ಅದ್ಕೆ ಅನ್ನಿದರ್ ಸಾ, ಅದರ ಓದಿ ಕುಸಿಪಡ್ತಿತ್ತೆ. ಇಸ್ತ್ ಲಾಯ್ಕನ ಪದಗಳ ಹೇಂಗೆ ಬರ್ದರೀಂತ ಅದ್ ಕವಿಗಳ ಕೇಳ್ತಿತ್ತೆ. ಒಬ್ಬ ಹೇಳ್ತೆ, ತಾನ್ ಕಾಡ್, ಗುಡ್ಡಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿ ಪ್ರಕೃತಿಂದ ಮತ್ತೆ ಗಿರಿಕನ್ನೆಗಳೊಂದ ಹುರು ಪಡ್ಡ ಬರ್ದನೇಂತ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹೇಳ್ತೆ ತಾನ್ ಗಂಗಾನದಿನ ದಂಡಲಿರುವ ದ್ಯಾನ ಮಂಟಮಲಿ ಕುದ್ದ್ ನದಿಲಿ ಪಾಪ ತೊಳ್ಳಂಬಕೇಂತ ಮುಣ್‌ಂಗುವ ಜವ್ವಂತಿ ಗೂಡೆಗಳ ಮೈ ಮಾಟನ ನೋಡಿ ಕಾವ್ಯನ ಬರ್ದನೇಂತ. ಅವು ಜರಿ ಶಾಲ್ ಮತ್ತೆ ಚಿನ್ನದ ಕಡಗಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿ ಕಾವ್ಯ ಬರೆದವರ್‌ಂದ ಮೇಲೇಂತ ಅದ್ ನೆನ್ನತಿತ್ತೆ. ಆದರುನೂ ಒಂದು ಸಂಸಯ ಅದರಕ್ಕಲೆ ಒಳ್ಳಿತ್ತೆ. ಹೆಣ್ಣೆಗಳೊಂದ ಹುರು ಪಡ್ಡ ಕಾವ್ಯ ಬರ್ದವು ಅದರ ಸರೀರದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಬರ್ದವೆ. ಅದರ ಮೊನ್ನೆನ ಹೊಕ್ಕ ಯಾರ್ ಸಾ ನೊಡ್ತಲ್ಲೆ. ಈ ಇಸಯಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಲ ಏನ್? ಅದರ್‌ಂದ ಏನ್ ಪ್ರೋಜನ ಇಲ್ಲೇಂತಳೋ ಹೇಂಗೆ? ಕಾವ್ಯ ಬರ್ದೊವುಕೆ ಶಾಸನ ಬರ್ದವೆ ಅಧಿಕಾರ ಇಲ್ಲೇಂತನೋ ಹೇಂಗೆ? ಆದರೆ ಸಾಸನ ಮಾಡೋವ್ವೆ ಇರುವ ಹಾಂಗೆ ಕವಿಗಳಿಗುನೂ ಹೆಣ್ಣೆ ಒಂದು ಸಾಧನ ಮಾತ್ರನೋ ಹೇಂಗೆ? ಹಿಂಗೆಯೇ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕಂಡಿರಿಕಾಕನ ಅದ್ಕೆ ನಿದ್ ಬಂದದೇ ಗೊತ್ತಾತ್ತೆ.

ಬೊಳ್ಳುಗೆ ಹೊತ್ತು ಏರ್ದ ಮೇಲೆ ಎದ್ದ ಅಂಬೆ ಬಾಳ ಕುಸಿಲಿತ್ತೆ. ಸೇವಂತಿ ಮನೆಲಿ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿಕಂಡ್ ಇದ್ದ ದನ ಕರ್‌ಗಳ, ಏಡ್‌ಗಳ ಬೊಳ್ಳಿ ಬಿಜ್ಜಿದ್ ಹೊರಗೆ ಬುಡ್ತಿತ್ತೆ. ಹೊರಗೆ ದನಂಗಳ ಮತ್ತೆ ಏಡ್‌ಗಳ ಒಟ್ಟಿಗೆ ದನ ಮೇಸುವ ಮೇಪತ ಹೈದಂಗ ಕಾಯೊತಿದ್ಲೊ. ಅಂಬೆನ ನೋಡಿ ಗಿರಿನಾಯಕ ಹೇಳ್ತೆ “ಕೆರೆನ ಸುತ್ತೋಳೂ ಬಾಳಹುಲ್ಲು ಬೆಳ್ಳುಟು. ಮೇಪತಹೈದಂಗ ಮದ್ಯಾನಮುಟ್ಟಿ ಇಲ್ಲಿನೇ ಮೇಸುವೆ. ಮತ್ತೆ ಅವರವರ ಮನೆಗೆ ದನಂಗಳ ಮತ್ತೆ ಏಡ್‌ಗಳ ಕ್ಷೇಮಲಿ ಮುಟ್ಟುಸುವೆ. ನೀವು ಬೇಗ ಬೊಳ್ಳುನ ಕೆಲ್ಗಗಳ ಮಾಡ್ತಿದ್ಲರೆ, ಮೇಪತರ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಕ್. ಬೊಳ್ಳುನ ತಿನ್ನನ ಸೇವಂತಿ ಕಟ್ಟಿಕಂಡ್ ಬಾದು.”

ಅಂಬೆ ಹೊರ್ದತ್. ಮೇಪತ ಹೈದಂಗ ಪೊರ್ದುನ ಸೊರಲಿ ಹಾಡಿಕಂಡ್ ದನಂಗಳ ಕೆರೆ ಸುತ್ತ ಮೇಸಿಕನ ಗಿರಿನಾಯಕ ಹೇಳ್ತೆ. “ರಾಜಕುಮಾರಿ, ಬಾಳ ಕುಸಿಲಿ ಒಳರಿ. ಸೇವಂತಿ ನೀವ್‌ಹಿಡ್ತೆರೊಕು. ಅದರಕ್ಕಲೆ ಮಾತಾಡಿಕೆ ನೀವ್ ಆತೋ?”

ತನಿಗೆ ತಿಂಬಕೆ ತಕಂಡ್ ಬಾತಿದ್ದ ಸೇವಂತಿನ ಕೈನ ಹಿಡ್ಕಂಡ್ ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ತ್. “ಗಿರಿನಾಯಕಾ, ನಂಗೆ ಈ ಸೇವಂತಿ ಎಸ್ವ್ ಸಬ್ಬಗಳ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಿತ್? ನಾ ಈಗ ಮೈಂಸನ ಅಂಗಾಂಗದ ಹೆಸ್ವ್ಗಳ ನಿನ್ನ ಬಾಸೆಲಿ ಹೇಳುವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಹಂಚ್ ಸಂಸ್ಕೃತಪದನ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಿ. ನೀ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೇಂಗೋ ಸಾಸ್ತ ಅಬ್ಬೆಸ ಮಾಡಿ ಬಂದ. ಈ ಜನಂಗಳಿಗೆ ಅದರ ನಿದಾನಲಿ ಕಲ್ಲ್. ಹೊರಗಿನ ಲೋಕ ಹೇಂಗುಟ್ಟೊಂತ ಅದ್ಲೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿ.”

ಗಿರಿನಾಯಕ ತಲೆದೂಂಗಿತ್. ಅವು ಮೂರ್ಜನ ಒಂದ್ ಕಡೆ ಕುದ್ದದ್ ತಿಂಡಿ ತಿಂದೊ. ಕೆರೆನ ನೀರ್‌ನ ಕುಡ್ಲೊ. ಅಂಬೆಗೆ ಕೆರೆ ಈಜುವ ಮೊನ್ಸಾತ್. “ಗಿರಿನಾಯಕಾ, ನಾ ಮತ್ತೆ ಸೇವಂತಿ ಕೆರೆಲಿ ಈಜುವೆ. ನೀ ನಿನ್ನ ಕೆಲ್ಸನ ನೋಡಿಕ.”

ಅದ್ ಹೇಳ್ವ ಮಾತ್‌ನ ರೀತಿ ಅಂವಂಗೆ ಅರ್ತ ಆಗಿ ಗಿರಿನಾಯಕ ಹೇಳ್ತ್. “ರಾಜಕುಮಾರೀ, ನಾವು ಈಜಿಕನ ಗಂಡ್, ಹೆಣ್ಣಂತ ಬೇದಬಾವ ಮಾಡ್ತಲ್ಲೆ. ಒಟ್ಟಲಿ ಈಜಿಕನ ನಾವು ಮೊನ್ಸಲಿ ಕೆಟ್ಟದರ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತಲ್ಲೆ. ಬರೇ ಸೃಷ್ಟಿ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ನಾವು ಗಂಡ್ ಹೆಣ್ಣಂತ ತಿಳ್ಕಂಡವೆ. ಸಂಕೋಚ ಮಾಡ್ಲೊಡಿ. ಗಂಡ್‌ಗ ಈಗ ಕೆರೆಲಿ ಈಜುದುಲ್ಲೆ. ನೀವು ಎಸ್ವ್ ಹೊತ್ ಬೇಕರೂ ಈಜಿನಿ.”

ಅಂಬೆ ಸೇವಂತಿನೊಟ್ಟಿಗೆ ಕೆರೆಗೆ ಇಳ್ಳಕಾಕನ ಗಿರಿನಾಯಕ ಮನೆಗೆ ಹೋತ್. ಅಂಬೆ ಮೊನ್ಸ ಬಂದಾಂಗಿ ಈಜಿತ್. ತನ್ನಂದಳೂ ಸೇವಂತಿ ಬಾಳ ದೊಡ್ಡ ಈಜಾಗರ್ತಿಂತ ಅದ್ಲೆ ಗೊತ್ತಾತ್. ಈಜಿಕನ ಅದ್ಲೆ ಗಿರಿನಾಯಕನ ಹೆಣ್ಣನ ನೆಂಪಾತ್. ಅದ್ ಈ ಸೇವಂತಿನ ಹಾಂಗೆ ಇದ್ದಿರ್ಪು. ನಾಕ್ ವೊರ್ಸ ಸಂಸಾರ ಮಾಡ್ಲೇಂತ ಗಿರಿನಾಯಕ ನಿನ್ನೆ ಹೇಳಿತ್. ಈಗ ಅಂವಂಗೆ ಹೆಣ್ಣೆ ಬೇಕಂತ ಆದುಲ್ಲೆನೋ? ನೋಡಿಕೆ ಬಾಳ ಮೊದ್ಲ ಉಟ್ಟು ಹೆಣ್ಣೆ ಬೇಕಂತ ಎನ್ನಿರೂ ಈ ಸೇವಂತಿನ ಮೊದ್ಲ ಆಕಿಲ್ಲೆ. ಮುಂದೆನ ಜೂವನನ ಒಬ್ಬನೇ ಕಳ್ಳದೇನೋ? ಹೆಣ್ಣನ ಸಂಗ ಇಲ್ಲದೆ ಬೊದ್ದುದು ಸುಲಬನೋ? ಆದರೆ ಭೀಷ್ಮಾಚಾರ್ಯರೊಂದ ಅದ್ ಸಾದ್ಯ ಆಗುಟ್ಟು. ಮೈಂಸ ಒಂಟಿ ಆಗಿ ಹುಟ್ಟಿದೆ. ಹುಟ್ಟಿಕನನೂ ಒಬ್ಬನೇ ಸಾಯಕನನೂ ಒಬ್ಬನೆ. ಆದರೆ ಒಂಟಿ ಆಗಿ ಬೊದ್ದಿಕೆ ಏಕೆ ಆದುಲ್ಲೆ? ಅದರ ಮಾಡಿ ತೋರೋಕು.

ಈಜಿಕಂಡ್ ಈಜಿಕಂಡ್ ಅದ್ ಸೇವಂತಿಗೆನ ಹಕ್ಕಲೆ ಹೋಗಿ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ ಬೆನ್ನುಜ್ಜಿಕೆ ಹೇಳ್ತ್. ಸೇವಂತಿ ಬೆನ್ನುಜ್ಜಿತ್. ಕೈಗೆ ತಾಂಗದ, ಬೆನ್ನಿನ ನೊಡುಲಿ ಇದ್ದ ಕಪ್ಪು ಕೊಳೆನ ಅಂಬೆನ ಮೋರೆ ಹಕ್ಕಲೆ ತಂದ್ ತೋರ್ಪಿತ್. ಸಣ್ಣಂವ ಇರಿಕನ ಅವ್ವ ತನ್ನ ಬೆನ್ನೆ ಉಜ್ಜುತಿದ್ದದ್ ಅಂಬೆಗೆ ನೆಂಪಾತ್. ಹೊಂತಗಾರಳ್ ಆದ ಮೇಲೆ ದಾಸಿ ಜನಂಗ ಅದರ ಬೆನ್ನಿನ ಉಜ್ಜುತಿದ್ದೊ. ಸೇವಂತಿನ ಪರ್ವಯ ನಿನ್ನೆ ತಾನೆ ಆದ್. ಆದರ್ ಸಾತ್ ಅದ್ ಹಕ್ಕಲೆನ ದೋಸ್ತಿನ ಹಾಂಗೆ ಇದರ ಬೆನ್ನಿನ ಉಜ್ಜುತಿತ್. ಬೆನ್ನಲಿ ಇದ್ದ ಮೊಣ್ಣಿನ ನೋಡಿ ಅದ್ಲೆ ಹೇಸಿಗೆ ಆತ್ಲೆ. ಪ್ರೀತಿ ಇದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಅದ್ ಆದು.

ಅಂಬೆಗೆ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ನೆಂಪಾತ್. ಕಾಶಿನ ಉಪವನದ ಕೆರೆ ಹಕ್ಕಲೆ ಆದ

ಅಂವನ ಸುರುನ ದರ್ಸನ ಅದರ ಬಾಳಲಿ ನಡೆವ ದಿಕ್ಕನನೇ ಬದ್ಧಾಯ್ತಿ ಬುಟ್ಟತ್. ಅಂವ ತನ್ನ ಕೈ ಹಿಡ್ಯತಿದ್ದರೆ ಸೌಭದೇಸಂದ ಅಸ್ಸ ಕೆರೆಗಳಲಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಈಜಕಾತ್‌ಂತ ಅದ್ಕೆ ಆತ್. ಅಂವಂಗೆ ಭಾಗ್ಯ ಇಲ್ಲೆ. ಹೋಗಲಿ ಇನ್ನ ಅಂವನ ನೆನ್ನಿಕಾಗದ್. ನನ್ನ ಮೊನ್ನಂದ ಕಿತ್ತ್ ಹಾಕೊಕು. ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಪ್ರೀತಿನ ಮುಂದೆ ಬೇರೆ ಯಾವ್ತು ಸಾತ್ ಇಲ್ಲೆ. ತನ್ನ ಜೀವನಲಿ ಬಂದ ಸುರುನ ಗಂಡ್‌ನ ಅದ್ ಯಾಗೋಳೂ ಮರೈಕಿಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಆ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದ ಸಾಲ್ವಂಗೆ ಪ್ರೀತಿಂದ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಸ್ಥೆ ಹೆಚ್ಚಾತ್.

ಈಜಿಕಂಡಿರಿಕಾಕನ ಅದ್ಕೆ ಕಾಶಿಲಿ ಹರಿವ ಗಂಗಾನದಿನ ನೆಂಪಾತ್. ಈಜಿಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಾರದೊವು ಅದಲ್ಲಿ ಮುಣ್‌ಂಗಿ ಸಾಯತಿದ್ಲೊ. ಇನ್ನ ಕೆಲವು ಜನಂಗ ಸಾಯಕೆಂತೇಳಿನೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಾತಿದ್ಲೊ. ಕಾಶಿಲಿ, ವಿಶ್ವನಾಥನ ಸನ್ನಿಧಿಲಿ ಗಂಗೆಗೆ ಹಾರಿ ಸಾಯೋವು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡ್ತು ದೊಡ್ಡ ಪಾಪಾಂತ ಏಕೆ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತುಲ್ಲೆನೋ? ಸತ್ತೇ ಹೋನೇಂತೇಳಿಕಾಕನ ಹೆದ್ರಿಕೆಂದ ಹೇಂಗೋ ಕೈಕಾಲ್ ಬೊಡ್ಡಂಡ್ ಹಂಞ ಜನ ಈಜಿದ್ ಮೇಲೆ ಬಾತಿದ್ಲೊ. ಸತ್ತ ಹೋಕುಂತೇಳ್ವ ಇಚ್ಚೆಂದ ಸಾಯುವವರೊಂದ ಈಜಿಕೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಸಾಯವರ ಸಂಕೆ ದೊಡ್ಡದಿರ್ಪು. ಅದ್ಕೆ ಈಜುದರ ಸಕ್ತಿ ಗೊತ್ತಿತ್. ಸರೀರಕ್ಕೆ ಮೊನ್ನೆಗೆ ಹೊಸ ಜನ್ಮ ಕೊಡುವ ಸಕ್ತಿ ಅದ್. ಈಜಿಕೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದವರೊನೂ ಒಂದ್ ಬೊದ್‌ಕನೋ? ಹಾಂಗೆಂತ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ದಣ್ಣೆ ಬಾವವರೆಗೆ ಅಂಬೆ ಈಜಿತ್.

ಮನೆಗೆ ಬಾಕಾಕನ ಅದ್ಕೆ ಬಿಸಿಬಿಸಿಯಾದ ಅಡ್ಗೆ ಕಾದಿತ್. ಮಾಸದ ತುಂಡು ಇತ್ಲೆ. ಗಿರಿನಾಯಕ ಕಾರಣ ಹೇಳ್ತ. “ನಿಮ್ಮ ಇಸ್ತದ್ ಯಾವ್ತುಂತ ಗೊತ್ತಾಗದಕ್ಕಿನೀವುಗೆ ಇಂದ್‌ಮಾಸ ಇಲ್ಲೆ. ನಾಳೆ ಕಾಡಿಗೆಹೋಕೆ ಏರ್ಪಾಡ್‌ಮಾಡ್ಕಳೆ. ಆಗನೀವ್ಗೆಬೇಕಾದರ ಅಡ್ಗೆ ಮಾಡೊಮೊ.”

ಊಟ ಆದ ಮೇಲೆ ಹಂಞ ಹೊತ್ ಅಂಬೆ ಮೊಲ್ಗಿತ್. ಹಿಂಬೋತ್ ಮಕ್ಕಳ ಎಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ ಹೊಸ ಆಟನ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟತ್. ದಿನ ಹೋದೇ ಗೊತ್ತಾತ್ಲೆ. ಕತ್ತಲೆಗೆ ಸೇವಂತಿಂದ ಬಾಸೆನ ಕಲ್ತಕಂಡ್, ಕಲ್ತಕಂಡೇ ಹಾಂಗೆ ನಿದ್ದೆ ಹೋತ್.

ಮೊರ್ದಿನ ಅದ್ ಸೇವಂತಿ ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿನ ಮಕ್ಕಳ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಮೂಡ್ ದಿಕ್ಕಲಿ ಇದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಕಾಡಲಿ ಸುತ್ತಾಡ್ತ. ಕೆನ್ನ ನಾಯಿಗ, ಕಿರ್‌ಬಗ, ಹುಲಿಗ, ಚಿರತೆಗೆ ಮತ್ತೆ ಆನೆಗಳೊಂದ ತೊಂದರೆ ಆಕೆ ಬೊತ್ತಂತ ಬಿಲ್ವೆ ವಿದ್ಯಲಿ ಪಳ್ಳಿದ ಹೊಂತಗಾರರ ಗಿರಿನಾಯಕ ಅವರ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಳ್ಳತ್. ಕಾಡ್ ತಿರಿಕೆ ಹೊರ್ದಿಕೆ ಮುಂದೆನೇ “ಕಾಡ್‌ನ ಯಾವಮುರಗಗಳ ತಿಂಬಕನೀವ್ಗೆ ಆಸೆ ಆದೆ ರಾಜಕುಮಾರೀ,”- ಎಂತ ಗಿರಿನಾಯಕ ಅದೊಟ್ಟಿಗೆ ಕೇಳ್ತ. ಕಾಶಿಲಿ ಅದ್‌ಬೇಕಂತೇಳಿಕನಮಾಸನ ತರ್ರಿಕಂಬತಿತ್. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಮಾಸಬೇಕುಂತ ಅದ್ಕೆ ಅನ್ನಿತ್ಲೆ. ಕಾಡ್, ಗುಡ್ಡ, ಕೆರೆಗಳಲಿ ಇಸ್ಪಬಂದಾಂಗೆ ತಿರ್ಗತ್ತಿದ್ ಹಕ್ಕಿ, ಮುರ್ಗಗಳ ಕೊಂದ್ ತಿಂದ್ ಸಂತೋಸಪಡಿಕೆ ಮೊನ್ನೆನೂ ಒಪ್ಪುತಿತ್ಲೆ. “ಯಾವ್ತುನೂ ಬೇಡ ಗಿರಿನಾಯಕಾ, ಅವುಗ ಸಾ ನಮ್ಮ ಹಾಂಗೆ ಜೂವ ಇದ್ದೋವು. ಅದರ ಜೂವನ ತೆಗೈವ ಹಕ್ಕು ನಾವ್ಗೆ ಇಲ್ಲೆ. ಬೇಡ. ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಮೊನ್ನೆ ಒಪ್ಪುದ್ಲೆ.”

ಎಂತಹೇಳ್ತೆ. ಅವ ಒತ್ತಾಯಮಾಡ್ತಲ್ಲೆ. ತನಿಗನಗರಲಿ ತುರ್ತು ಕೆಲ್ಲ ಉಟ್ಟೊಂತ, ಕತ್ತಲೆ ಆದರ ಒಳಗೆ ಬಂದನೇಂತ ಹೇಳಿ ಅವ ಹೊರಬ್ಬೇತ್.

ಸೇವಂತಿ ಅದ್ಕೆ ಕಾಡ್‌ಲಿದ್ದ ದೈಗ, ಮರಗ, ಬೊಳ್ಳಿಗ ಎಲ್ಲದರ ಹೆಸ್ರನ ಹೇಳಿ ಕೊಡ್ತೆ. ಅದ್ಕೆ ಕಾಡ್‌ನ ಬಗ್ಗೆ ಇರುವ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಅಂಬನ ಬಾಯಿಂದ ಮಾತೇ ಹೊರಬ್ಬತ್ತೆ. ಕಾಡ್‌ನ ಒಳಗೆ ಹೊಗಿಕನ ಸೊರ್ಗಾಂತೇಳಿರೆ ಇದೇ ಇರೊಕೂಂತ ಅದ್ ಹೇಳಿಕಂಡತ್. ಇವರ ದಂಡ್‌ನ ನೋಡಿ ಠಣಂತ ನೆಗ್ಗಾಡುವ ಜಿಂಕೆಗ, ಸಾರಂಗಗ, ಮೊಲಗ ಹದ್ದಿಕಿಂದ ಓಡುವ ಪ್ರಾಣಿಗ ಇಚಿತ್ತ ಸೊರ ಹೊರಿಸಿ ರೆಕ್ಕೆ ಬೊಡ್ಡಂಡ್ ಹಾರಿ ಹೋಗುವ ಕಾಡ್ ಕೋಳಿಗ ಇದರೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿಕಾಕನ ಅಬ್ಬಾಸ ಬಲಂದ ಬಿಲ್ಲಾರರ್ ಗುರಿ ಇಸಾತಿದ್ಲೊ. ಕೂಡ್ಲೆ ಅದ್ ತಡ್ಡದ್ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ ಬೇಡಾಂತ ಹೇಳ್ತೆ. ಯಾವ್ಯಾವುದೊ ಹಣ್ಣುಗಳ ಕಿತ್ತದ್ ಮಕ್ಕ ಅದ್ಕೆ ಕೊಡ್ತಿದ್ಲೊ. ಅಂತಾ ಹಣ್ಣುಗಳ ಅದ್ ಅಸ್ಸರಮುಟ್ಟ ತಿಂದೋಳೇ ಅಲ್ಲ. ಮರಂದ ಇಳ್ಳೆಕಂಡಿದ್ದ ಬಿಳಲ್‌ಗ ಸಿಕ್ಕಿಕಾಕನ ಮಕ್ಕ ಅದರ ಹಿಡ್ಕಂಡ್ ಉಜ್ಜಾಲ್ ಆಡ್ತಿದ್ಲೊ. ಅಂಬೆ ಸಾ ಅವರೊಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಕಂಡ್ ಒಚ್ಚಿಕೆ ಹೋಕಾಕನ ಸುರುಲಿ ಕೈ ತೊಪ್ಪಿ ಬೀಳ್ತೆ. ಮಕ್ಕ 'ಹೋ' ಎಂತ ಎರ್ಡ್ ಕೈನ ಬೊಟ್ಟಿ ನೆಗಾಡಿಕನ ಸೇವಂತಿ ಅವರ ಹೆದ್ರಸಾತೆ. ಮತ್ತೆ ಅಂಬೆ ಉಜ್ಜಾಲ್ ಆಡ್ತರ ಕಲ್ತೆಕಂಡತ್. ಆಗ ಸಾ ಮಕ್ಕ ನೆಗಾಡಿಕಂಡ್ ಗದ್ದಲ ಮಾಡ್ಲೊ. ಸಣ್ಣ ಮರಗ ಇರ್ದ ತಟ್ಟೆ ಜಾಗಲಿ ಅವೆಲ್ಲಾ ಮಂಗಗಳಾಂಗೆ ಮರಹತ್ತಿ ಮರಕೋತಿ ಆಟ ಆಡ್ಲೊ. ಬೇಗ ಮರ ಹತ್ತಿಕೆ ಆಗದೆ ಅಂಬೆ ಸುಲಬಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಬೀಳ್ತೆ. ಮರದ ಮೇಲೆ ಇದ್ದದರಂದ ಅದ್ ಕೆಳಗೆ ಇದ್ದದೇ ಹೆಚ್ಚ್! ಅವರವರ ಮನೆಂದ ಕಟ್ಟಿಕಂಡ್ ತಂದ ತಿನ್ನಗಳ ಒಟ್ಟುಲಿ ಕುದ್ದ ಹಂಚಿಕಂಡ್ ತಿಂದೊ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತರದ ತಿನ್ನಗ ಅವು. ಸೇವಂತಿ ಅದರ ಹೆಸ್ರನ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟತ್. ಕೆಲವು ತಿನ್ನಗಳ ಅಂಬೆ ಇಸ್ಸರ ಮುಟ್ಟ ತಿಂದೋಳು ಅಲ್ಲ. ಅದ್ ಬಾರೀ ಕುಸಿಲಿ ಇತ್ತ. ನೀರ್‌ನ ಜರಿಗ ಮೇಲಿಂದ ಬೀಳ್ತರ ನೋಡಿ, ಅದಕ್ಕೆ ತಲೆಕೊಟ್ಟ್ ಹಾರಿಕಂಡ್ ಕೊಣ್ಣ್. ಇಸ್ಸರ ಮುಟ್ಟ ಪಡ್ಕಣದ ಅನ್ನವಗಳ ಪಡ್ಕಂಡೆ ಇಲ್ಲಿನೇ ಇದ್ದರೆ ಏನಾದೂಂತ ತನ್ನಲ್ಲಿನೇ ಪ್ರಸ್ನೆ ಹಾಕಿಕಂಡತ್.

ಅಲ್ಲಿಂದ ತಿರ್ಗ ಗಿರಿನಾಯಕನ ಮನೆ ಮುಟ್ಟಿಕಾಕನ ಮಯ ಮಯ ಕತ್ತಲೆ ಆತ್. ಅಲ್ಲಿ ಗಿರಿನಾಯಕ ಅಂಬೆಗಾಗಿ ಕಾದ್‌ಕಂಡಿತ್ತ. ಅವನ ಮೋರೆಲಿ ಆಯಾಸಂದ ಚಿಂತೆನೇ ಎದ್ದ ಕಾಂಬತಿತ್ತ. ಅವನ ಎದ್‌ರಗೆ ಒಂದ್ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಇತ್ತ. ಅದ್ ಕಾಶಿಂದ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನವರೆಗೆ ಅವಳೊಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದ ಅದರ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ. ಅದರ ನೋಡಿ ಅಂಬನ ಮೋರೆ ಬೆಳ್ಳಿಕಂಡತ್. ಪೆಟ್ಟಿಗೆನ ತೋರಿಕಂಡ್ ಗಿರಿನಾಯಕ ಹೇಳ್ತ. "ನಮ್ಮ ಉಡ್ಡುಗ ಇದರ ಒಳ ಜೋಪಾನಲಿ ಉಟ್ಟು. ರಾಜಕುಮಾರೀ ನೀವು ನಮ್ಮ ಉಡ್ಡುನ ಹಾಕಂಡ್ ಸಂಕಟ ಪಡಕೂಂತ ಇಲ್ಲೆ."

ಅಂಬೆ ಮೊನ್ನಲಿನೇ ಸಂಕಟ ಪಟ್ಟಿತ್. ನಾ ಇಲ್ಲಿ ಒಳೇಂತ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ತಿಳ್ಳಿಕೇಂತ ಬೊಳ್ಳುಗೆ ಇಂವ ಹೋದ್. ನನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಇಂವ ಹೊರಗೆ ಹೋವ ಉದ್ದೇಸ ತಿಳ್ಳೆತಿದ್ದರೆ

ನಾ ಅವನ ಹೋಕೆ ಬುಡ್ತಿತ್ತೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಲಿ ಏನೇನ್ ಮಾತ್ ಕತೆಗ ನಡ್ವತೋ? ತಾನ್ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಎಂಬುದರ ತಾನ್ ಮರಿತ್ತ್. ಇವರೆಲ್ಲರ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬೆರ್ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಇವು ತಿಂಬೊದರ ತಿಂದಿದ್ದೆ. ಇವು ಹಾಕುವ ಬಟ್ಟಿನನೇ ತಾನ್ ಹಾಕಿದ್ದೆ. ಇಂದ್ ಕಾಡಲಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ಅಸ್ತವಳ ತಾನ್ ಪಡ್ತಿದ್ದೆ. ನಂಗಿ ಹೊಸ ಜಲ್ಮ ಬಂದಾಂಗಾಗಿತ್ತ್. ಎಲ್ಲದರನೂ ಈ ಗಿರಿನಾಯಕ ಹಾಳ್ ಮಾಡಿ ಬುಟ್ಟತ್. ನಂಗೊಂದು ಮಾತ್‌ನ ಸಾ ಹೇಳದೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಾ ಮರೋಕೂಂತೇಳ್ವ ಬೇನೆನ ಚರಿತ್ರೆನ ಹೀಂಗಿ ತಂದ್ ನನ್ನ ಎದ್ ಇಸಿಟು. ನಂಗಿ ಈ ಬೇನೆಂದ ಯಾಗೋಳುನೂ ಬುಡ್ಗಡೆ ಇಲ್ಲೇಂತ ಕಂಡದೆ.

ಅಡಿ ಪಡ್ತುವ ಸೊರಲಿ ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ತ್. “ಗಿರಿನಾಯಕಾ ನಂಗಿ ಅದ್ ಬೇಕಿತ್ತೆ. ನೀ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲದೆ ಈ ಅದಿಕಪ್ರಸಂಗನ ಮಾಡ್ತೆ. ನಿನ್ನ ಜನಂಗ ಮಾಡ್ತೆ ಉಡ್ತುನ ಉಟ್ಟ್, ನಾ ಕುಸಿಲಿ ಇದ್ದರೆ ನೀ ಎಲ್ಲದರ ಹಾಳ್ ಮಾಡಿಬುಟ್ಟಿ. ನಿನ್ನೋವು ತಯಾರ್ ಮಾಡ್ತೆ ಉಡ್ತುಗಳ ತಕಂಬಕಿ ನನ್ನ ಹಕ್ಕಲಿ ಚಿನ್ನದ ನಗಗ ಇದ್ದೊ. ನೀ ಇದರ ತಕಂಡ್ ಬಾಕಾದ ಅಗತ್ಯನೇ ಇತ್ತೆ.”

ಗಿರಿನಾಯಕ ಚಪ್ಪೆ ಆತ್. “ರಾಜಕುಮಾರೀ, ಇಂದ್ ಕಂದಾಯ ಕಟ್ಟುವದಿನ ಆಗಿತ್. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಕಂದಾಯ ಅಧಿಕಾರಿನ ಬೇಟಿ ಆಕನ ಅವ ನನ್ನಲ್ಲಿ “ಒಬ್ಬ ರಾಜಕುಮಾರಿ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದುಟೋ”-ಎಂತ ಕೇಳ್ತ್. ನೀವು ಕೆರೆನ ಹಕ್ಕಲಿ ರಥಂದ ಇಳ್ತದರ ಪುರೋಯ್ತು ಹಸ್ತಿನಾವತಿಲಿ ಹೇಳದೆ ಇದ್ದದನೋ? ಇಲ್ಲೇಂತ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿಕೆ ನನ್ನಂದಾತ್ಲೆ. ನಾ ಹೊದೂಂತ ಹೇಳಿಕಾಕನ ಅವ ನನ್ನನ ಭೀಷ್ಮನಲ್ಲಿಗೆ ಕಳ್ಳಿ ಕೊಟ್ಟತ್. ನೀವು ಗಿರಿನಗರಲಿ ಇದ್ದರೆ ನಾ ಹೇಳಲೇ ಬೇಕಾತ್. ಅವ ಸೇವಕರಂದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆನ ತರ್ರಿ ಇದ್ ಅಂಬೆಗೆ ಸೇರ್. ಇದರ ಒಳಗೆ ಇರು ಅದ್ ಬೇಕಾದು ಇದರ ತಕೊಂಡೋಗಿ ಅದ್ ಕೊಡು. ಅದ್ ಗಿರಿನಗರಲಿ ಇರು ಒಳ್ಳದೇ. ಗಿರಿನಗರಿ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಸೇರ್ದ ಜಾಗ. ಅದ್ ಅಲ್ಲಿ ಇರಿಕನ ಮುಟ್ಟ ಅದರ ಕಾಪಾಡ್ತು ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಕೆಲ್ಸ-ಎಂತ ಹೇಳಿ ನನ್ನನ ಈ ಪೆಟ್ಟಿಗೆನೊಟ್ಟಿಗೆ ರಥಲಿ ಕಳ್ಳಿ ಕೊಟ್ಟತ್. ಈಗ ಹೇಳಿ ರಾಜಕುಮಾರೀ, ನಾ ಇದರ ಬುಟ್ಟು ಬಾಕಿ ಆದನೋ?”

ಅಂಬೆ ಮಾತ್ ಇಲ್ಲದೆ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಸುರುಮಾಡ್. ಈಗ ಸಾತ್ ತಾನ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಕ್ಷಣೆಲಿ ಇರು ಅದ್ ಸಂತೋಸ ತಾವ ಸಂಗತಿ ಆಗಿತ್ತೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಾಣಿ ಆದರ ಬುಟ್ಟು ಬಂದವಳ್ ತಾನ್. ಈಗ ಈ ಭೀಷ್ಮರ ರಕ್ಷಣೆಲಿ ಇರು ಎಸ್ಸ ಸರೀಂತೇಳ್ವ ಪ್ರಸ್ತೆ ಅದರ ಕಾಡಿಕೆ ಸುರುಮಾಡ್. ಮುಂದೆ ಬಾಳ್ವೆ ಮಾಡುವ ದಾರಿನ ಕಾಣಕಾದ ಅಗತ್ಯನ ಅದ್ ತಿಳ್ಕಂಡತ್. ಏನ್ ಮಾಡ್ತೂಂತ ಏಚನೆಲಿ ಮುಣ್‌ಂಗಿತ್.

ಗಿರಿನಾಯಕ ಮಾತ್‌ನ ಮುಂದರ್ರಿತ್. “ರಾಜಕುಮಾರೀ, ನಿಮ್ಮ ಕಡೆಂದನಾ ಭೀಷ್ಮರಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ತರ್ಕಮಾಡ್ತೆ. ಗೆದ್ದ ತಂದಂವನೇ ಹೆಣ್ಣಿನ ಮೊದ್ಲ ಆಕೂಂತ ಸಾಸ್ತಗಳ ಆಧಾರಂದ ವಾದ ಮಾಡ್ತೆ. ಆದರೆ ಮೊನ್ಸನ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕುವಸ್ಸ ದೊಡ್ಡದ್ ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲೇಂತ ಭೀಷ್ಮ್ ಸ್ಲೋಕದ ಆಧಾರಂದ ಹೇಳ್ತೊ. ಈ ಹಿಂದೆ ಸಾ ಅವಮೊಟ್ಟಿಗೆ

ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಇಸಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾ ವಾದ ಮಾಡುವನೇ. ಆದರೆ ಪ್ರತಿ ಸಲನೂ ನಾ ಸೋಲಿದ್ದೆ. ಇಂದ್‌ನೂ ಹಾಂಗೇ ಆತ್. ನಾ ಗಲ್ಲಿದ ಜ್ಞಾನ ಭೀಷ್ಮರ ಸೋಲಿಕೆ ಸಾಕಾತ್ಲೆ. ಅಕೇರಿಗೆ ಅವು ಒಂದ್ ಮಾತ್‌ನ ಹೇಳ್ತೊ. “ನೀ ಮೊದುವೆ ಆದಂವ. ನಾ ಬ್ರಹ್ಮಾಚಾರಿ. ಆದರೂ ಒಂದ್ ಮಾತ್‌ನ ಹೇಳ್ತೆ ಕೇಳ್. ಗಂಡ್‌ಹೆಣ್ಣ್ ಒಬ್ಬಂದೊಬ್ಬ ಗುಣ ಸಾದನೆನ ಮೆಚ್ಚಿಕಂಡ್ ಮೊದ್ಲ. ಆದೇ ನಿಜವಾದ ಮೊದುವೆ. ಒಳ್ಳೆ ಎಲ್ಲಾ ಮೊದುವೆಗ ಅರ್ತ ಇಲ್ಲದ ಮೊದುವೆಗ. ಆ ಕಾಶೀ ರಾಜ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಅಪಮಾನ ಮಾಡ್ತ್ ರಕ್ಷಕ ಆಗಿ, ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಗಾಗಿ ನಾ ಮುಂದೆ ಹೋವ ಅಗತ್ಯ ಆತ್. ಸೊಂಯಂವರಕ್ಕೆ ಸಕ್ಕಿನ ಪಂತಾಂತ ಇಸಿದೇ ತೊಪ್ಪು. ಅಂಬೆನ ಇಸಯಲಿ ಅದರ ಅಪ್ಪ ಪ್ರತಾಪಸೇನಂದೇ ತೊಪ್ಪು. ಆದ್ ಆಗಿ ಹೋತ್. ಅಂಬೆ ಯಾರ್‌ದಾದ್ ಮೊದುವೆ ಆಗಿ ಸುಕ ಪಡಲಿ. ಅದರ ಮೊದುವೆ ಆಕನ ಮುಟ್ಟ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸಾಯ ಅದ್ಲೆ ಉಟ್ಟೂಂತ ಹೇಳ್ತಂತ ಹೇಳ್ತೊ. ರಾಜಕುಮಾರೀ, ಆ ಭೀಷ್ಮ ಅವರ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗಾಗಿ ಪ್ರಾಣನ ಬೇಕಾರೆ ಬುಡ್ಡು. ಯಾಗ ಸಾ ತನ್ನ ಆಣೆನ ಮರೈಕಿಲ್ಲೆ.”

ಅದ್ ಅಂಬೆಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತ. ಆದರೆ ಗಿರಿನಾಯಕ ಸೊಬಾವದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಸಯ ಮೂಡ್. ಇಂವ ಕಂದಾಯ ಅದಿಕಾರಿನ ಮಾತ್‌ಗೆ ಬೆಲೆಕೊಟ್ಟ ಭೀಷ್ಮರ ನೋಡಿಕೆ ಹೋದಂತೇಳ್ತೊ ನಿಜ ಇರೋ? ಅಥವಾ ಭೀಷ್ಮ ಮಾಡ್ತ ತಪ್ಪೂಂತ ಅವ್ ತೋರಿಕೊಟ್ಟ, ಅವನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆನ ಬಂಗ ಮಾಡಿ ಒಂದ್ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ನ್ಯಾಯ ದೊರಿಸಿ ಕೊಡೊಕೂಂತ ಹೋತೋ? ಇಂವ ಇಲ್ಲೇ ಇರಿದ್ದರೆ ಕಾಡ್‌ಗೆ ಎಲ್ಲರೊಟ್ಟಿಗೆ ಬಾತಿತ್. ಕಸ್ತಲಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಒಂದು ನೆಲೆನ ಮಾಡಿಕೊಡೊಕೂಂತ ಇಂವನ ಉದ್ದೇಸ ಆಗಿರೊಕು. ಹಾಂಗೇಂತ ಹೇಳಿಕಂಬಕೆ ಇಂವಂಗ ಅಳ್ತ. ಭೀಷ್ಮ ತರ್ಕಲಿ ಸೋತರೂ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನ್ ಬದ್ಲಾಗಿತ್ತೆ. ಅಂವ ಎಂದಿಗೂ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆನ ಮರೈತಿತ್ತೆ.

ಸಣ್ಣ ದನಿಲಿ ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ತ. “ಗಿರಿನಾಯಕಾ, ನಂಗ ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಲಿದ್ದ ಅರೈಗ ಬೇಡ. ಅದರ ಎಲ್ಲಾ ಸೇವಂತಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಹೆಣ್ಣುಕಳ್ಳಿಗೆ ಹಂಚಿಬುಡು. ನಂಗ ನೀವು ತಯಾರಿದ್ದ ಬಟ್ಟೆಗ ಇಸ್ಸ ಆಗುಟು. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿ ಆಗಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಲಿದ್ದ ನಗಗಳ ನೀನೇ ಇಸಿಕ.”

ಗಿರಿನಾಯಕನ ಮೋರೆ ಚಪ್ಪೆ ಆತ್. ತೊಪ್ಪು ಮಾಡ್ತ ದನಿಲಿ ಅಂವ ಹೇಳ್ತ. “ಆ ಬಟ್ಟೆಗಳ ನಾ ಬದ್ಲಾಯ್ತೆಕಾಗಿ ಕೊಟ್ಟದ್ ಅಲ್ಲ. ನೀವು ಎಸ್ತ್ ಸಾ ಬಟ್ಟೆಗಳ ತಕಣಿ. ನಿಮ್ಮನ ನಮ್ಮ ಉಡ್ಡುಲಿ ನೋಡಿ ಇವೆಲ್ಲಾ ಎಸ್ತ್ ಕುಸಿ ಪಟ್ಟವೆ. ನಾವು ತಯಾರ್ ಮಾಡ್ತ ಉಡ್ಡು ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಾತಲೇಂತ ಪಡುವ ಸಂತೋಸ ಅದ್. ನೀವುಗೆ ನಮ್ಮ ಉಡ್ಡು, ತಿನ್ಸ್, ಈ ಕೆರೆ, ಈ ಕಾಡ್-ಎಲ್ಲನೂ ಇಸ್ಸ ಆಗುಟು. ನೀವು ಏಕೆ ಇಲ್ಲಿನೇ ಇರಿಕೆ ಬೊತ್ತ? ನೀವು ಕಲ್ತ ವಿದ್ಯೆನ ನಮ್ಮ ಜನಂಗಲಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕೊಡಿ. ನೀವುಗೆ ನಿಮ್ಮ ಪೂಜೆ, ಜಪ, ತಪಕ್ಕೆ ಅನ್ಯೂಲ ಆಗುವಾಂಗ ಬೇರೆನೇ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮನೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟನೆ. ನಿಮ್ಮ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಸೇವಂತಿ ಉಟ್ಟು ನಿಮ್ಮಂದಾಗಿ ಈ ಗಿರಿದಾಮದ ಮುಂದೆನ ಜೀವನ ಬದ್ಲಾಗಲಿ. ನಾವು ನಿಮ್ಮ ನೆಮ್ಮದಿಗೆ ಬಂಗ ಬಾವಾಂಗ ಏನ್ ಸಾತ್ ಮಾಡ್ತಲ್ಲೆ.

ಇರ್ಯ ಅಂಬೆಗೆ ತುಂಬಾ ಹೊತ್ತ್ ನಿದ್ದೆ ಬಾತ್ಲೆ. ಹಕ್ಕಲೆ ಸೇವಂತಿ ಮೈಮೇಲೆ ಗ್ಯಾನ ಇಲ್ಲದಾಂಗೆ ಮೊಲ್ಲಿಟು. ಅಂಬೆ ವಿಚನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಸುರುಮಾಡ್ತ್. ಇದ್ದಾ ಬುಡ್‌ದೋ? ನಾ ಇಲ್ಲಿನೇ ಇದ್ದಾ ಬುಡುದೋ? ಏಕೆ ಆಕೆ ಆಗದ್? ಇವರಾಂದ ದರ್ಮಕೆ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ತಿಕೊಂಬೊದು ಬೇಡ. ನನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿನ್ನದ ನಗಗ ನನ್ನ ಇಡೀ ಜೂವಮಾನಕ್ಕೆ ಯಾವುದರ ಬೇಕರೂ ಪಡ್ಯಕೆ ಸಾಕ್. ಅವ್ವೆ ವಿದ್ಯೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಲ್, ಪೂಜೆ, ಜಪ, ತಪಲಿ ಜೂವಮಾನ ಇಡೀ ಇಲ್ಲಿ ಇರಿಕೆ ನನ್ನಂದ ಆದೋ?

ಇನ್ನೊಂದ್ ದಾರಿ ಉಟ್ಟು. ಅದ್ ಗಿರಿನಾಯಕನ ಮೊದುವೆ ಆದು. ಅವನ ಮೊನ್ನಲಿ ಈಗ ಅಂತಾ ವಿಚನೆಗ ಇಲ್ಲದೆ ಇರು. ಪ್ರತಿದಿನ ನನ್ನ ಕಾಂಬಕಾಕನ ಈಗಲ್ಲರೆ ಮುಂದೆ ಒಂದ್ ದಿನ ಅಂತಾ ವಿಚನೆ ಅವಂಗೆ ಮೂಡದೆ ಇರಿಕಿಲ್ಲೆ. ಈಗ ಸಾ ನನ್ನ ಕಾಂಬಕನ ಅವನ ಕಣ್ಣಗ ಹೊಳ್ಳವೆ. ನಂಗುನೂ ಈ ಒಂಟಿ ಬೊದ್ವಾ ಚಪ್ಪೆ ಆಗಿ ಕಾಂಬಕೆ ಸಾಕ್. ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದ್ ದಿನ ನಂಗ ಗಂಡನ ಸುಕ ಬೇಕಂತ ಕಾಂಬಕೆ ಸಾಕ್. ಗಿರಿನಾಯಕ ಒಳ್ಳೆಂವ ಅವಂಗೆ ಸರಿಕಂಡ ದಾರಿಲಿ ಹೋಗಿ ಭೀಷ್ಮರ ನೋಡಿ ಅವರಲ್ಲಿ ವಾದ ಮಾಡಿ ಸೋತ್ ಬಂದಂವ. ಈ ಗಿರಿನಾಯಕ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಆಸ್ತಿಯಲಿ ಇಂರಂವ. ಇಂವನ ಕೈ ಹಿಡ್ತರೆ ನಾ ಇಡೀ ಬೊದ್ವಾನ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಹಂಗಲೇ ಕಳ್ಳಕಾದು. ರಾಣಿ ಆಗುವ ಯೋಗನ ಬುಟ್ಟು ಬಂದೋಳು ಅವರ ಹಂಗಲಿ ಬೊದ್ವಿಕಾದೆನೋ? ಅಂಬೆ ತುಂಬಾ ಹೊತ್ತ್ ವಿಚನೆ ಮಾಡ್ಲೆ. ಅಕಿರಿಗೆ ಒಂದ್ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅದರ ಮೊನ್ಸ ಹಗ್‌ರಾತ್. ನಿದ್ದೆ ಕುಟ್ಟಿ ಕುಟ್ಟಿ ಬಾತ್.

ಬೊಳ್ಳುಗೆ ಬೇಗ ಎದ್ದಾ ದಿನೋಳು ಮಾಡುವ ಕೆಲ್ಸನ ಮಾಡಿ ಮುಗ್ಗಿ ಅಂಬೆ ಗಿರಿನಾಯಕನ ಕರ್ದಾ ಹೇಳ್ತ್. “ಗಿರಿನಾಯಕಾ ಸುಮ್ಮಂಗೆ ಕೇಳ್ವೆ. ನಿಜ ಹೇಳೋಕು. ಯಾಗಾದರ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಂದ ಬೇರೆ ಆಗಿ ಈ ಗಿರಿನಗರಿ ಸೊತಂತ್ರಲಿ ಇರೋ?”

ಗಿರಿನಾಯಕ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸಿ ಉತ್ತರ ಹೇಳ್ತ್. “ಇದ್ ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರ್ ಇದ್ದ ಜಾಗೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಕಂದಾಯ ಕಟ್ಟುದು ನಾವುಗೆ ಅಗತ್ಯ. ಅದರ ನಿಲ್ಲಿ ಬುಟ್ಟರೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ದಂಡ್ ಬಂದ್ ನಾವ್ಗೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕುದು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಿಲ್ಲ ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಲೋವು ಬಾಳ ಕಮ್ಮಿ ಜನ. ಕಾಳಗ ನಡ್ತರೆ ನಾವು ಬೇಗ ಸೋತ್ ಬುಡುವೊ. ಹಾಂಗಾಗಿ ನಾವು ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಅಧಿಕಾರನ ಒಪ್ಪಿನೇ ಒಪ್ಪೋಕು.”

ಹಿಂದೆನ ಇರ್ಯ ಅದ್ ತಕಂಡ ನಿರ್ದಾರಕ್ಕೆ ಈಗ ನಿಜರೂಪ ಸಿಕ್ಕಿತ್. ನಿಧಾನಲಿ ತನ್ನ ಮಾತನ ಅದ್ ಹೇಳ್ತ್. “ಗಿರಿನಾಯಕಾ, ನಾ ಎಲ್ಲಿ ಆದರೂ ರುಸಿಗಳ ಆಸ್ತಮ ಇದ್ದರೆ ಅವರೊಟ್ಟಿಗೆ ನನ್ನ ಮುಂದೆನ ಬೊದ್ವಾನ ಕಳ್ಳೋಕೂಂತ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡ್ಲೆ. ನಂಗ ಆಯ್ದುಗಳ ಮತ್ತೆ ಸಾಸ್ತಗಳ ತಿಳ್ಳ ಒಬ್ಬ ರುಸಿನ ತೋರ್ನಿ ಕೊಟ್ಟಿಯನಾ?”

*****

ರೋನಲ ಕುಡ್ ನೆತ್ತೆರ್ನ

ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿನ ಕರ್ಣನ ಸಾರತಿ ಮಾಡಿಕೆ ತನ್ನಂದ ಸಾದ್ಯ. ಆದಕ್ಕೆ ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಬಾಳ ಕುಸಿ ಆತ್. ಎದೆ ಬೇನೆನ ಮರ್ದದ್ ಇರ್ಕೊ ಮೊದ್ಲಿನಿ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿಕೆ ಸಾದ್ಯ ಆತ್. ಕಾಳಗ ಹದಿನೇಳನೇ ದಿನನ ಹೊಕ್ಕುಟು. ಇಂದ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಮುಂದೆನ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಂವ ಕರ್ಣನೋ ಅರ್ಜುನನೋ ಎಂತ ಹೇಳ್ವು ಗೊತ್ತಾದೆ. ಇಂದ್ ಕತ್ತಲೆ ಆಕನ ಕರ್ಣಾರ್ಜುನರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬೊರ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಇದ್ದುಲ್ಲೇಂತ ಅವರ ಮೊನ್ಸ್ ಹೇಳ್ತಿತ್. ಇಬ್ಬೊರ್ಲಿ ಯಾರ್ ಸತ್ತರ್ ಸಾ ಮತ್ತೆ ಕಾಳಗಲಿ ಮೊನ್ಸ್ ಇರಿಕಿಲ್ಲೇಂತ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ಲೊ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕಾಳಗ ನಿತ್ತ ಹಾಂಗೇನೇ. ಇದರ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕಾಕನ ಅವರ ಮೊನ್ಸ್ನ ಉಲ್ಲಾಸ ಮಾಂಯ ಆತ್. ಇಸ್ವರ ಮುಟ್ಟ ಕಾಣದ ಎದೆ ಬೇನೆ ಮತ್ತೆ ಕಾಂಬಕೆ ಸುರಾತ್. ಒಮ್ಮೆ ಎದೆಗೆ ಹೆಟ್ಟಿದ ಬಾಣ ಅದಾಗಿನೇ ಬಿದ್ದ್ ಹೋಕಾಡ್ಲೆನೋ? ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಕಾಪಾಡುವಂವ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕಂಡತಂತ ಲೋಕ ಅಪವಾದ ಹೊರ್ದದಿದ್ದರೆ ಸಾಕಪ್ಪಾ-ಎಂತ ಅವು ಹೇಳಿಕೊಂಡೊ.

ಸಿಕಂಡಿನ ಬಾಣಂದಾಗಿ ಮಂಚಲಿ ಮೊಲ್ಲಿ ಏಳ್ ದಿನಂಗ ಆದೊ. ಎದ್ದಿಕೆ ಬೊತ್ತದೆ ಅದೇ ಸ್ಥಿತಿಲಿ ಮೊಲ್ಲಿ ಮೊಲ್ಲಿ ಮೈ ಇಡೀ ಜಡ್ಡೆ ಕಟ್ಟಿ ಹೋಗಿತ್. ಕೆಲ್ವದೊವು ಯಾವ್ವಕ್ಕೂ ಹೇಸಿಗೆ ಮಾಡದೆ ಸೇವೆ ಮಾಡ್ತು ಒಂದೇ ಅವೈ ಸಮ್ದಾನ. ಬರೇ ಕುಡಿವ ತಿನ್ಸ್ ಮತ್ತೆ ಹಣ್ಣ್ ಹಂಪಲ್ಗ ಬುಟ್ಟರೆ ಅವೈ ಬೇರೆ ಏನ್ ಸಾ ಬೇಕಂತ ಅನ್ಸಿತ್ತೆ. ವೈದ್ಯರ್ ರಾಜ ಸೇವೆ ಮಾಡಿವೆ. ಆದರೆ ಅದರ್ಂದ ಏನ್ ಸಾ ಉಪಯೋಗ ಇಲ್ಲೇಂತ ಅವೈ ಅಂದೇ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್. ಸಾವು ಯಾವ ಕ್ಷಣಲಿನೂ ಬಾದೂಂತ ಗೊತ್ತಿದ್ದರುನೂ ಮೊದ್ತು ಕೊಡ್ವರ ನಿಲ್ಲುವ ಹಾಂಗೆ ಇಲ್ಲೆ. ದುರ್ಯೋಧನನ ಮೊನ್ಸ್ನ ಸಾಂತಿಗಾದರ್ ಇದ್ ಮುಂದರೋಕು. ಎಲ್ಲೋವೂ ಬೇನೆ ಇಲ್ಲದೆ ಸುಕಲಿ ಸಾಯೋಕೂಂತ ಬಯಸೋವೇ ಇದ್ದು. ಕಡೇ ದಿನಲಿ ನಾ ಎಲ್ಲೋವೂ ಹೊರೆ ಆದನೇಂತ ಹೇಳುವ ಮೊನ್ಸ್ ಎದೆ ಬೇನೆಂದಳೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಾಡಿಕೆ ಸುರುಮಾಡ್.

ಬೊಳ್ಳುನ ಕುಡಿವ ತಿನ್ಸ್ನ ಮುಗ್ಗಿಕನ ಕರ್ಣ ಬಾತ್. ಇಸ್ತ್ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇಸ್ವರಮುಟ್ಟ ಯಾರ್ ಸಾ ಬಾತಿಲ್ಲೆ. ಭೀಷ್ಮರ್ಗೆ ಅಚ್ಚರಿ ಆದೆ. ಈಗ ಇಂವ ಏಕೆ ಬಾತ್? ಏನ್ ಹೇಳಿಕೆ ಬಂದಂವ?

ಕರ್ಣನ ಮೋರೆಲಿ ಎಂದೆನ ಹುರು ಇತ್ತೆ. ಬಂದಂವನೇ ಇಸಯನ ನೇರಲಿ ಹೇಳ್ತ್. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ನಿಮ್ಮಂದ ಉಪಕಾರ ಆತ್. ಎಂತಹೇಳಿಹೋಕೆಬಂದೆ. ನಿನ್ನೆಹೇಳಿಕೆ

ಆತ್ಮೆ. ಇಂದ್ ಕರ್ಣನಬೊಡ್ಕಾಲಿಬಾಳ ದೊಡ್ಡದಿನ. ನಾ ಒಳ್ಳನೆನೋ ಅಳ್ಳನೆನೋ ನಂಗೇ ಗೊತ್ತೆ. ಕೇಳ್ ಜಾತಿಯವನ ಮಂಜ ಆಗಿದ್ದ ನಂಗ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ರಾಜ ಒಬ್ಬ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರ ಯುದ್ಧಲಿ ಸಾರಥಿ ಆಗಿ ರಥ ಓಡ್ತು ಇಡೀ ದೇಸಲಿ ಎಂತಾ ಸಂದೇಸನ ನೀಡ್ತೊಂತ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ ನಾ ಸಂತೋಸ ಪಟ್ಟನೆ. ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿನ ಸಾರಥಿ ಆಗಿ ಒಪ್ಪುಸಿಕೆ ಯಾರೊಬ್ಬರೊಂದಳೂ ಆಕಿಲ್ಲೊಂತ ನಾ ನೆನ್ನಿಕಂಡಿದ್ದೆ. ನಿಮ್ಮ ಮಾತುಗೆ ಹೇಂಗೆ ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟಿತ್ ನೀವು ಬಾಳ ದೊಡ್ಡ ಮೈಂಸ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ.”

ಕರ್ಣ ಹೇಳ್ತರ ಕೇಳಿ ಭೀಷ್ಮರ ಮೋರೆ ಅರಿತ್. “ಕೂಸೂ, ಶಲ್ಯಭೂಪತಿ ನನ್ನ ಮಾನ ಒಳ್ಳಿತ್. ಒಮ್ಮೆ ಅವ ಕರ್ಣನ ಸಾರತಿ ಆದ್ಲೊಂತ ಹೇಳ್ತಿದ್ದರೆನಾ ಏನ್ ಮಾಡಿಕೆ ಆಗ್ತಿತ್? ಶಲ್ಯ ಏನೋ ಒಪ್ಪಿತ್. ಹಿರೈರಮಾತುಗೆ ಗೌರವ ಕೊಡೋಕೂಂತ ಹೇಳ್ವ ಸಂಸ್ಕಾರಲಿ ಬೆಳ್ಳನಡೋಳ್ಳಿ ಅವಂದ್. ಆದರೆನಮ್ಮ ದುರ್ಯೋಧನನ ನೋಡು. ನನ್ನ ಒಂದೇ ಒಂದ್ ಮಾತುನ ಅವ ಕೇಳ್ತಾ? ಅವನ ಹಕ್ಕಲೆ ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿನಸ್ತ ಒಳ್ಳೆ ಬುದ್ಧಿ ಇರಿದ್ದರೆ ಈ ಯುದ್ಧನೇ ನಡ್ಕತಿಲ್ಲೆ. ಹೋಗಲಿ ಬುಡು. ಈಗ ಇದರ ಎಲ್ಲಾ ಮಾತಾಡಿ ಪ್ರೋಜನ ಏನ್? ಆದರೆ ನಿನ್ನನ ಒಂದ್ ಪ್ರಸ್ತೆ ಕೇಳೊಕೂಂತ ಒಳೆ. ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿ ನಿನ್ನ ಸಾರತಿ ಆಕೆ ಒಪ್ಪದೆ ಇರಿದ್ದರೆ ನೀ ಏನ್ ಮಾಡ್ತಿದ್ದ ಕೂಸು?”

ನಿರಾಸೆನ ಸೊರಲಿ ಕರ್ಣ ಹೇಳ್ತ. “ಬೇರೆ ಏನ್ ಮಾಡಿಕೆ ಆದೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ? ಬೇರೆ ಸಾರತಿನನಾ ಒಪ್ಪ್ತಿದ್ದೆ. ಶಲ್ಯಭೂಪತಿ ಒಪ್ಪದೆ ಇರಿದ್ದರೆ ಇಂದ್ನ ಕಾಳಗನ ಪಲ್ತಾಂಸ ಕೇಳುವ ಅಗತ್ಯನೇ ಇರ್ದಿತ್ತೆ.” ಕರ್ಣನಸೊರಲಿ ಈಗಹುರು ಕಂಡತ್. “ಈಗನೋಡಿ ನಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ಇಂದ್ನೀವು ಕರ್ಣ ಗೆದ್ದತಂತೇಳ್ವ ಸುದ್ದಿನ ಕೇಳಿರೆ, ನಂಗ ಈಗ ಹೊಸ ಸಕ್ತಿ ಬಂದಾಂಗಾಗುಟ್ಟು. ಆ ಅರ್ಜುನನ ಕತೆನ ಮುಗ್ಗಿದ್ನೇ ನಾ ನಿಮ್ಮ ತಿರ್ಗ ನೋಡ್ತು.”

ಭೀಷ್ಮರಗೆ ಕರ್ಣನ ಮೇಲೆ ಕನಿಕರ ಮೂಡ್ತ. ಬೊಡ್ಕಾಲಿ ಇಂವಂಗೆ ಇಂತಾ ಕುಸಿನ ಕ್ಷಣಗ ಹೆಚ್ಚ್ ಸಿಕ್ಕಿರಿಕಿತ್ತೇನೋ? ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿ ಸಾಯ ಮಾಡಿರೆ ಇಂವ ಇಂದ್ ಅರ್ಜುನನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಆದು. ಆಗ ತಾನ್ ಇಂವನ ಹುಟ್ಟಿನ ದುರ್ಯೋಧನಂಗ ಹೇಳಕಾದೆ. ಕರ್ಣಂಗ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸಿಂಹಾಸನನ ಹತ್ತುವ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಅದರ ಬದ್ಲೆ ಇಂದ್ನ ಕಾಳಗಲಿ ಕರ್ಣನೇ ಸತ್ತ್ ಹೋದರೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಪಟ್ಟಿ ಏರಿದೆ. ಏನ್ ಆದರು ಸಾ ದುರ್ಯೋಧನಂಗ ಪಟ್ಟ ಸಿಕ್ಕುವ ಬಾಗ್ಯ ಇಲ್ಲೆ.

ಸಮ್ಮಾನ ಮಾಡುವ ಸೊರಲಿ ಭೀಷ್ಮರ ಹೇಳ್ತೊ. “ಕುಂಜೇ ನಿನ್ನ ಆಸೆ ಈಡೇರಲಿ. ಬೊಡ್ಕಾಲಿ ನಿಂಗೂ ಸಂತೋಸಪಡುವ ಕಾಲ ಬರ್ಲೊಂತ ಹಾರೈಸಂವ ನಾ. ಆದರೆ ಕುಂಜೇ, ಅರ್ಜುನನ ಅಸ್ಪ್ ಸುಲಬಲಿ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಆದೆನೋ? ನಿನ್ನ ಮೊನ್ಸಲಿ ಇದ್ದದರ ಹೇಳ್.”

ಕರ್ಣ ಹೇಳ್ತ. “ಯುದ್ಧಾಂತೇಳಿರೆ ಸೋಲಿಕು ಸಾ ರೆಡಿಯಾಗಿರೊಕು. ಇಂದ್ ನಾ ಸೋತರೆ ಅದ್ ಬರೀ ಸೋಲು ಅಲ್ಲ. ಸಾವು. ಸೋತ ಕರ್ಣನ ನೀವು ಜೂವಲಿ ನೋಡಿಕಿಲ್ಲೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ಎಲ್ಲಾ ಸಿದ್ಧತೆನ ಮಾಡಿಕಂಡ್ ನೀವ್ಲೆ ಒಂದ್ ಮಾತುನ ಹೇಳಿ ಹೋಗೊಮೋಂತ ಬಂದೆ.”

ಕರ್ಣನ ಇದ್ದದರ ಇದ್ದ ಹಾಂಗೆ ಹೇಳ್ವ ಸೊಬಾವ ಭೀಷ್ಮರ್ಗೆ ಇಸ್ತ ಆತ್. ಪ್ರೀತಿಂದ ಅವು ಪ್ರಸ್ತ ಕೇಳ್ತೊ. “ಹೇಳ್ ಕುಂಇಣೀ, ಏನ್ ಅದ್?”

ಕರ್ಣ ಭೀಷ್ಮರ ಹಕ್ಕಲೆ ಬೊಗ್ಗಿ ಸಣ್ಣ ಸೊರಲಿ ಹೇಳ್ತ. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ ಹುಟ್ಟಲಿ ಯಾವ ಸಂತೋಸನ ಸಾ ಪಡ್ಯಕೆ ಆಗದಂವ ನಾ. ಈಗ ಸಾಯುದ್ದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಸನ ಪಡ್ಯನೆ. ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿನ ಸ್ನೇಹಿತಂಗಳಿ ಜೂವ ಒಪ್ಪುಸುದು ಬಾಳ ದೊಡ್ಡ ಸಂತೋಸ ಅದ್. ನಾ ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ದುರ್ಯೋಧನ ಬೊದ್ವಿ ಉಳ್ಳಕಿಲ್ಲೆ. ಹುಟ್ಟಕನ ನದಿಗೆ ಬಿಸಾಡ್ತ ಈ ಸರೀರ ಪ್ರಾಣ ಹೋದ ಮೇಲೆ ವಾರಾಸ್ತಾರಿಲ್ಲದ ಹೆಣ ಆಗಿ ನರಿ, ನಾಯಿಗಳ ಪಾಲ್ ಆಕೆ ಬೊತ್. ನನ್ನ ಶವಸಂಸ್ಕಾರ ಸರಿಯಾಗಿರೊಕು ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ದಯಮಾಡಿ ಈ ಸರೀರಕ್ಕೆ ಪಾಂಡೋವು ಕೊಳ್ಳಿ ಇಸದಾಂಗೆ ನೋಡಿಕಣಿ. ಇದೇ ನನ್ನ ಅಕೇರಿನ ಆಸೆ.”

ಭೀಷ್ಮರ್ಗೆ ಬಾಳ ಅಚ್ಚರಿ ಆದೆ. ಕರ್ಣನ ಮೋರೆಲಿ ಸಂತೋಷ ಇದ್ದರ ಅವು ನೋಡಿದೊ. ಅದ್ ಅವನ ಸಾಂಕಿದ ಒಡೆಯ ದುರ್ಯೋಧನಂಗಳಿ ಜೂವ ಕೊಡುವ ಹೆಮ್ಮೆನ ಮೊನ್. ಇಸ್ತರ ಮುಟ್ಟು ಗೆಲ್ಲದರ ಬಗ್ಗೆ ಕನ್ ಕಾಂಬತ್ತಿದ್ದ ಕರ್ಣ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಂಗೆ ಸಾವುಗೆ ಮುಟ್ಟಿಟು. ಏನಾಗುಟು ಇಂವಂಗೆ? ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿಕೆ ಮುಂದೆನೇ ಆತ್ಮ ಇಸ್ವಾಸ ಕಳ್ಳಂಡರೆ ಇಂವ ಏನ್ ಸಾದುಸುದು?”

ಆತಂಕಲಿ ಭೀಷ್ಮರ್ ಪ್ರಸ್ತ ಮಾಡ್ತೊ, “ಇದೇನ್ ಕುಂಇ, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಂಗೆ ನಿನ್ನ ಮೊನ್ ಹೀಂಗೆ ಬದ್ತಾಯಿಸಿತ್? ನಿಂಗೆ ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿ ಸಾರತಿ ಆಗಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಮೇಲೆನೂ ಗೆಲ್ಲುವ ಬರವಸೆ ಇಲ್ಲೆನೋ?”

ಕರ್ಣ ವಿಷಾದಂದ ನೆಗಾಡ್ತ. “ಇದ್ ಗೆಲ್ಲಿಕಾಗಿ ನನ್ನದ್ ಒಂದ್ ಪ್ರಯತ್ನ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ನಿಜ ಹೇಳೊಕೂಂತೇಳ್ತೆ ನಂಗೆ ಗೆಲ್ಲುವ ಬರವಸೆ ಇಲ್ಲೆ. ನಿಮ್ಮಂದ, ಗುರು ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರಂದ ಮಾಡಿಕಾಗದರ ನಾ ಮಾಡಿನೇಂತೇಳ್ತೆ ಅದ್ ಹಂಕಾರ. ಆದರುನೂ ದುರ್ಯೋಧನಂಗಳಿ ಒಂದು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿನೆ.”

ಭೀಷ್ಮರ್ಗೆ ಇದಕ್ಕೆ ಏನ್ ಹೇಳೊಕೂಂತ ಗೊತ್ತಾತ್. ಮಾತ್ ಎಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲಗೋ ಹೋತಂತ ಅವು ಗ್ರೇಸಿ ಹೇಳ್ತೊ, “ಕೂಸು, ಎಲ್ಲೋವೂ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದ್ ದಿನ ಸಾಯಕೇ ಬೇಕ್. ಆದರೆ ಪಾಂಡೋವು ನಿನ್ನ ಹೆಣನ ಮುಟ್ಟಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಮಾಡಿಕೆ ಆಗದಂತ ಹೇಳ್ತಲ್ಲಾ? ಏಕೇಂತ ಕೇಳಕೋ?”

ಕರ್ಣ ಯಾವ್ವೇ ಮೊನ್ಸಲಿ ಇಸಿಕಣದೆ ಹೇಳ್ತ. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಈಗ ಸಾ ನಾ ಯಾರಂತ ಪಾಂಡೋವುಕೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲೆ. ನಾ ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಕುಂತಿದೇವಿ ಸತ್ಯ ಸಂಗತಿ ಹೇಳದೆ ಇರಿಕಿಲ್ಲೆ. ಆಗ ಪಾಂಡೋವು ನನ್ನ ಅಂತ್ಯ ಸಂಸ್ಕಾರನ ಮಾಡದೆ ಇರಿಕೆ ಅವ್ವ ಆದ್ಲೆ. ನಂಗೆ ಪಾಂಡೋವರ ನನ್ನ ತಮ್ಮಂದರಂತ ಒಪ್ಪಿಕಂಬಕೆ ಆದ್ಲೆ. ಇನ್ನ್ ಅವ್ವ ಹೇಳ್ತಂತ ಪಾಂಡೋವು ನನ್ನ ಅಣ್ಣಾಂತ ಗೌರವ ಕೊಡಿಕೆ ಅವ್ವ ಆದನೋ? ಲೋಕನ ಮೆಚ್ಚಿಸಿಕಾಗಿ, ಮೊನ್ಸಗೆ ಒಪ್ಪದ ಕೆಲ್ಸನ ಅವರಂದ ಮಾಡಿಕೆ ನನ್ನ ಮೊನ್ ಒಪ್ಪುದುಲ್ಲೆ. ನನ್ನ ಮಂಜ ಉಟ್ಟು ವೃಷಕೇತು. ಸಣ್ಣಂವಾಂತ ಅವನ ನಾ ರಣರಂಗಕ್ಕೆ ಇಳ್ಳಿತ್ತೆ.

ಅಲ್ಲದೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಈ ಮಹಾಯುದ್ಧಲಿ ಕೌರವ, ಪಾಂಡವರ್ ಎಲ್ಲೋವುನೂ ಸತ್ತ್ ಹೋದರೆ ಕೊಳ್ಳಿ ಇಸಿಕೆ ಒಬ್ಬ ಆದರೂ ಬೇಕಲೆ? ಅವಂದಳೇ ನನ್ನ ಅಂತ್ಯಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡ್ನೋಕು ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ.”

ಈ ಮಾತಾಗೆ ಏನ್ ಹೇಳೊಕೂಂತ ಭೀಷ್ಮರ್‌ಗೆ ಗೊತ್ತಾತ್ಲೆ. ಅವು ಮೊನ್ನಲೇ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಸುರುಮಾಡಿದೊ. ಯಾರ್ ಮುಂದೆ ಸತ್ತವೇಂತ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾ? ಕರ್ಣ ಬೊದ್ದುದು. ಅವಂದ ಮುಂದೆ ನಾನೇ ಸತ್ತ್ ಹೋದರೆ ನನ್ನ ಅಂತ್ಯಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡ್ನೋವು ಯಾರ್? ಇಸ್ವಕ್ಕೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಾಳಿ ಬೊದ್‌ಕೆಕೆ ಸಾದ್ಯ ಆಗದ ನಾನ್ ಆಗಲೀ, ಕರ್ಣ ಆಗಲೀ ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಈ ಸರೀರಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮಲಿ ಬೊಜ್ಜ ಮಾಡೊಕೂಂತ ಏಕೆ ಏಚನೆ ಮಾಡೊಕು? ಉಸ್ತು ಹೋದ ಹಾಳ್ ಸರೀರಕ್ಕೆ ಏನಾದರೆ ಏನ್?

ಆದರೆ ಕರ್ಣ ಒಂದ್ ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲ್ಸನ ಮಾಡಿಟು. ಮಂಜ ವೃಷಕೇತು ಯುದ್ಧರಂಗಕ್ಕೆ ಇಳ್ಳದಾಂಗೆ ನೋಡಿಕೊಂಡುಟು. ಅಭಿಮನ್ಯು ಸತ್ತರೆ ಏನಾತ್? ಇಡೀ ಪಾಂಡವೋರ್, ಕೌರವೋರ್ ಸತ್ತ್ ಹೋದರ್ ಸಾ ಏನಾತ್? ಒಬ್ಬ ವೃಷಕೇತು ಇದ್ದದೆ. ಅವ ಒಬ್ಬ ಸಾಕ್, ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿಕೆ. ಕರ್ಣನ ಈ ಕೆಲ್ಸ ಸ್ವಾರ್ತದಾಂತ ಕಾಂಬೊದ್. ಆದರೆ ಕರ್ಣ ತುಂಬಾ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಟು. ಮುಂದಾಲೋಚನೆ ಮಾಡ್ವರಂದ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ವಾರಾಸ್ಥಾರನ ಕೊಟ್ಟುಟು. ಇದೇ ಇಂವನ ದೊಡ್ಡ ಸಾದನೆ.

ಅಂವನ ಮೇಲೆ ಹೆಮ್ಮೆ ಪಟ್ಟಕಂಡ್ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ. “ಕೂಸು ನೀ ಯಾದ್ಧರ ಬಗ್ಗನೂ ಚಿಂತೆ ಮಾಡ್ಬಡ. ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆನ ನಾ ನೆರವೇರ್ಸಿನೆ. ನೀ ಚಿಂತೆ ಮಾಡದೆ ನಿನ್ನ ಉದ್ದೇಸ ಸಾದನೆಗೆ ಬೇಕಾಗಿ ಹೋರಾಟ ಮಾಡ್. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡ್ವಂವಾಂತ ಮುಂದೆ ನಿನ್ನ ಹೆಸ್ರ ಜನಂಗಳ ಮೊನ್ನಲಿ ನಿತ್ತದೆ.”

ಕರ್ಣ ತನ್ನ ಮುಂಡನ ಭೀಷ್ಮರ್ ಪಾದಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿತ್. ಅಂವನ ಕಣ್ಣಂದ ಇಳ್ಳ ಕರ್ಣೀರ್ ಭೀಷ್ಮರ್ ಪಾದಕ್ಕೆ ಸೋಂಕಿಕನ ಅವು ಮೊರಿದೊ. ಕೈ ಸನ್ನಂದ ಕರ್ಣನಹಕ್ಕಲೆ ಕರ್ದ ಭೀಷ್ಮರ್ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸಿಕೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡ್ತೊ. ಕರ್ಣನ ತಲೆನ ಪೂಜೆ, ಪ್ರೀತಿಂದ ಒತ್ತಿದೊ. ಕರ್ಣ ಕರ್ಣೀರ್‌ನ ಒರಿಕಂಡತ್. ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲ್‌ನ ಹೊರಗೆ ಕಾಲ್ ಇಸಿಕೆಮುಂದೆ ಎರ್ಡ್‌ಸಲ ಭೀಷ್ಮರ ತಿರಿ ತಿರಿ ನೋಡ್ತ್. ಅವರ ಕಣ್ಣ ತುಂಬಾ ನೋಡಿಕಂಡ್ ಉದ್ದದ ಉಸ್ರ ಬುಟ್ಟಕಂಡ್ ಮೆಲ್ಲಂಗೆ ದೂರ ನಡ್ತ್. ಬೂಮಿ ಮೇಲೆ ಇರುವ ಎಲ್ಲಾ ಬಂದನಗಳಂದ ಬುಡ್ಡಿಕಂಬ ಹಾಂಗೆ.

ನೊಡು ಮದ್ಯಾನದ ಹೊತ್ತಾಗೆ ಯಾರೋ ದುಡು ದುಡು ಓಡಿ ಬರುವ ಹೆಜ್ಜೆನ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿ ಅರೆ ನಿದ್ದಲಿದ್ದ ಭೀಷ್ಮರ್‌ಗೆ ಎಚ್ಚರ ಆತ್. ಬಂದಂವ ಅವರ ಕಾಲ್‌ಗಳ ಗಟ್ಟಲಿ ಹಿಡ್ಕಂಡತ್. ಬಂದಂವ ದುಯೋಧನ. ಅಂವನ ಸರೀರ ಇಡೀ ನಡ್ಗತ್ತಿತ್. ಯಾವುದೋ ಬೀಕರ ಸಂಗತಿನ ನೋಡ್ವಂವನಾಂಗೆ ಅಂವನ ಕಣ್ಣಲಿ ಹೆದ್ರಿಕೆ ತುಂಬಿತ್. ಯಮ ತನ್ನ ಅಟ್ಟಿಸಿಕಂಡ್ ಬಂದ ಹಾಂಗೆ, ಜೂವದ ಹೆದ್ರಿಕೆಂದ ಅಂವನ ಮೋರೆಲಿ

ಬಯ ಎದ್ದ ಕಾಂಬತ್ತಿ. ಅವನ ಸಮಾನ ಮಾಡುವ ಹಾಂಗೆ ಭೀಷ್ಮ ಹೇಳೋ
 “ಕುದ್ರ ಕುಂಚ್. ಏನೋ ಕೆಟ್ಟದರ ನೋಡ್ಯಳ. ಕೆಟ್ಟ ಸುದ್ದಿನ ತಂದಳಾಂತ ನಿನ್ನ
 ನೋಡಿಕನನೇ ಗೊತ್ತಾದೆ. ಬೊಳ್ಳುಗೆ ಕರ್ಣ ಬಂದಿತ್ತ. ಈಗ ನಿನ್ನನ ಯಾವುದೋ
 ಬಯ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟ ಕರ್ಣ ತಂದುಟು. ಹೇಳಿ ಬುಡು ಕುಸೂ. ಈ ಹೊತ್ತಲಿ
 ಯಾಗೋಳೂ ಬಾರದಂವ ಇಂದ್ ಏಕೆ ಬಂದ?”

ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ಹೇಂಗೆ ಹೇಳೋಕೂಂತಳೇ ಗೊತ್ತಾತ್ತ. ಮಾತನ ರೂಪ
 ಕೊಡಿಕೆ ಅವ ಹೆಣ್ಣಾಟ ಮಾಡ್ತಿತ್ತ. ಬಿಡಾರದ ಸುತ್ತೋಳೂ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡ್ತ. ಅಲ್ಲಿ
 ಇಸಿದ್ ನೀರ್ನ ಒಮ್ಮನೇ ಗಟಗಟಾಂತ ಕುಡ್ತ. ಹದ್ರಿಕೆ ತುಂಬಿದ ಸೊರಲಿ ಬೇಗ
 ಬೇಗ ಹೇಳ್ತ. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ದುಶ್ಯಾಸನನ ಮಾತನ ಕೇಳಿ ಇರ್ಯ ಕಾಳಗ ಕೊಡಿಕಾಗದಿತ್ತಂತ
 ನಂಗೆ ಈಗ ಗೊತ್ತಾದೆ. ಈ ಕಾಳಗ ನಡ್ಯದಿರ್ತಿದ್ದರೆ ಇಂದ್ನ ಬಯಂಕರ ಗಟನೆ
 ನಡ್ಯತಿತ್ತೆ.” ಅವನ ಉದ್ದೇಗ ಹೆಚ್ಚ್ದ್ ಅವಂಗೆ ಮುಂದೆ ಮಾತಾಡಿಕೆ ಆತ್ತ.
 ದುರ್ಯೋಧನ ಮಾತ ನಿಲ್ಲಿಸಿತ್.

ಭೀಷ್ಮರ್ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಸುರುಮಾಡ್ತೊ. ದುರ್ಯೋಧನನೇ ಬಯಂಕರ ಗಟನೇಂತ
 ಹೇಳಕಾದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಏನ್ ನಡ್ಕುಟೋ? ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಆಳುವ ಒಂದೊಂದೇ ನಕ್ಷತ್ರಗ
 ಉದುರಿ ಬಿದ್ದವೆ. ಇನ್ ಸಾಯಕೆ ಹಕ್ಕಲೆ ಆದ ಹಿರೈರ್ ಹಂಚ ಬೇಗ ಸತ್ತರೆ ಏನ್?
 ಆದರೆ ಇಂವಂಗೆ ಬಾಯಿಬುಟ್ಟ್ ಹೇಳಿಕೆ ಕಸ್ತ ಆವ ಆ ಸಂಗತಿ ಯಾವುದು ಅದ್?”

“ಕುಂಚ್, ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರನ ದರ್ಮಕ್ಷೇತ್ರಾಂತ ಮೊರ್ಯಾ ಕೊಟ್ಟ ನಾವು ಯುಧನ
 ಸುರು ಮಾಡಿದೊ. ದರ್ಮನ ಒಳ್ಳೆಕೆ ಯಾರ್ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟೊ ಹೇಳ್? ಇರ್ಯನ ಕಾಳಗ
 ಮಾತ್ರ ದರ್ಮ ಅಲ್ಲದ್ದಂತ ಬೇರೆ ಹೇಳ್ತಡ. ದ್ರೌಪದಿ ಸೊಂಯಂವರದ ಮೇಲೆ
 ಪಾಂಡೋವುಕೆ ಇಂದ್ರ ಪ್ರಸ್ಥನ ಬುಟ್ಟ ಕೊಡಿಕನ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಲಿ ಅವು ಪಾಲ್ಗಾರ್
 ಎಂತ ಆದಲ್ಲೆನೋ? ಪಾಂಡೋವರ್ ಕಾಡ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡ್ತ, ತಲೆ ಮರ್ದಿಕಂಡ್
 ಇದ್ದದ್ ಇದರ ಮೇಲೆ ನೀ ಅವರ ಹುಟ್ಟಿನ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿ ಪಾಂಡೋವ್ಗೆ ಬೂಮಿ
 ದಕ್ಕದಾಂಗೆ ಮಾಡ್ತ. ಈ ದೊಡ್ಡ ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ಸಾ ಕಾರ್ಲ ಆದೆ. ಈಗ ಬೇರೆವೊರ ಮೇಲೆ
 ಅಪವಾದ ಹೊರ್ದಿ ಏನ್ ಪ್ರೋಜನ ಉಟ್ಟು? ಅದಿಲ್ಲಿ, ಈಗ ಏನ್ ನಡ್ತ? ಎಂತ
 ಹೇಳ್. ದರ್ಮ, ಅದರ್ಮದ ಮಾತ ಬೇಡ.”

ದುರ್ಯೋಧನನ ಮೊನ್ ಹಂಚ ಸರಿ ಆಗಿ ಅವ ಹೇಳ್ತ. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಇಂದ್
 ಬೊಳ್ಳುಂದ ಭೀಮ ರಣರಂಗಲಿ ದುಶ್ಯಾಸನನ ಹುಡ್ಕತ್ತಿ. ಇರ್ಯನ ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ಅವನೇ
 ಕಾರ್ಣಾಂತ ಗೊಡಾಚಾರಂದ್ ತಿಳ್ತದ್, ಘಟೋತ್ಕಚನ ಸಾವುಗೆ ಪ್ರತಿಕಾರ ಮಾಡ್ತು
 ಅವನ ಉದ್ದೇಸ ಆಗಿತ್ತ. ರಂಗರಂಗಲಿ ದುಶ್ಯಾನಂಗೆ ಅರ್ಜುನ ಎದ್‌ರಾತ್.
 ಅವರೊಳಗೆ ನಡ್ಕ ಕಾಳಗ ದುಶ್ಯಾಸನನ ಸೋಲಲಿ ಮುಗ್ತ. ಆಗ ಅರ್ಜುನ “ಯುದ್ಧ
 ಮಾಡ್ತ ದ್ರೌಪದಿನ ಸೀರೆ ಎಳ್ಳಾಂಗೆ ಅಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ನಾ ಕೊಲ್ಲುಬಲ್ಲೆ. ಅಣ್ಣ ಭೀಮಸೇನಂದ
 ಸಾಯಕನ ಮುಟ್ಟ ನೀ ಬೊಡ್ಡಿಕಂತ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಜಾವ ತಗ್ಗದೆ ಬುಟ್ಟ್ತ. ಭೀಮನ ಹೆಸ್ರ

ಕೇಳಿ ಕೂಡ ಮೋರೆ ಬೆಳ್ಳಿಕಂಡ ದುಶ್ಯಾಸನ ರಣರಂಗದ ಓಡಿಕೆ ಸುರು ಮಾಡ್ತೆ. ಆಗ ಅವ, ಅದ್ ಎಲ್ಲಿ ಇತ್ತೋ ಆ ಭೀಮ? ಓಡಿ ಹೋವ ದುಶ್ಯಾಸನನ ಬೆನ್ನ ಹಿಡ್ಡ ನೆಲಕ್ಕೆ ಕುಕ್ಕಿತ್. ದುಶ್ಯಾಸನ ಜೂವದ ಹೆದ್ರಿಕೆಂದ ಕಿರ್ಚಿಕೆ ಸುರುಮಾಡ್ತೆ”.

ಗಂಟ್ಲ ಕಟ್ಟಿದಂಗಾಗಿ ದುರ್ಯೋಧನ ಮಾತನ ನಿಲ್ಲಿತ್. ಭೀಷ್ಮರ್ ಮೊನ್ನೆನೊಳಗೆ ಏಜನೆ ಮಾಡ್ಲೊ. ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೀಳಿದ ಮೇಲೆ ಭೀಮ ಬುಟ್ಟಿದೆನೋ? ದುಶ್ಯಾಸನನ ಕತೆ ಮುಗ್ಡ ಹೋಗುಟು. ಸುರುನ ಸಲ ಅವ ಮೊನ್ನೆ ನನ್ನ ಕಾಂಬಕೆ ಬಂದಿತ್ತ್. ಇರ್ಯ ಕಾಳಗ ಕೊಡ್ತು ಅವನ ಮೊನ್ನೆಲಿ ಬಂದ ಕೂಸು. ಆದರೆ ಆ ಉದ್ದೇಸ ಮಾತ್ರ ಈಡೇರಿಲ್ಲ. ಪಾಂಡವೂರ್ ಐದ್ ಜನರಾಲಿ ಒಬ್ಬನ ಸಾತ್ ಕೊಲ್ಲಿಕಾತ್ಲೆ. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಆಳಕಾಗಿ ಇದ್ದ ಘಟೋತ್ಕಚ ಸತ್ತತ್. ಅದ್ಲೆ ಭೀಮ ಸೇಡ್ ತೀರ್ನಿ ಕಂಡತಂತ ಇಂವ ಸಾದಿಸಿದೆ. ಇಂವನ ಕಾಡುದು ಏನ್? ಸಾಯುವ ಹೆದ್ರಿಕೆನೇ? ಇಲ್ಲರೆ ಪಾಪ ಮಾಡ್ಲೆಂತೇಳ್ವ ಹೆದ್ರಿಕೆನೇ?

ಭೀಷ್ಮರ್ ದುಶ್ಯಾಸನನ ನೆಂಪಿಸಿಕೊಂಡೊ. ಅವ ಅಂತಾ ದೊಡ್ಡ ವೀರ ಏನ್ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನ ಕಂಡರೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿ ನಡ್ಗತಿತ್. ದೊಡ್ಡ ಮೀಸನ, ದೊಡ್ಡ ಕಣ್ಣನ. ಅಗಲದ ಮುಂಡನ ರಾಕ್ಷಸರಾಂಗೆ ಇರುವ ಸರೀರದಂವ ಅವ. ಮೂಂಕುನ ಮೇಲೆನ ಕೊಡಿಂದ ಸುರುಮಾಡಿ ಮುಂಡದ ಉದಾಕೂ ಅವ ಕುಂಕುಮದ ನಾಮನ ಹಾಕಿ, ಕೈಲಿ ಬಾಳ್ವತ್ತಿ ಹಿಡ್ಡ ಹೊರ್ದತಂತೇಳ್ವ ಕಾಳಿದೇವಿಗೆ ಕೋಣನ ಬಲಿ ಕೊಡಿಕೆ ಹೊರ್ದ ಕಟುಕನಾಂಗೆ ಕಾಂಬತಿತ್. ದುರ್ಯೋಧನನ ತಮ್ಮ ಆಗಿ ಅವ ಯಾವುದೇ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ತು ಸಾ ದಕ್ಕಿ ಹೋತಿತ್. ಆದರೆ ಅವ ಪೀಟದ ದುರುಪಯೋಗ ಯಾಗೋಳೂ ಮಾಡ್ಲಿಲ್ಲ.

ದುರ್ಯೋಧನನ ಮೊನ್ನಿಗೆ ಹಕ್ಕಲಿ ಆದವಲ್ಲಿ ಕರ್ಣ, ಶಕುನಿ, ಮತ್ತೆ ಜಯದ್ರತರಾಲಿ ಅವ ಸಾ ಒಬ್ಬ ಆಗಿತ್ತ್ ಕುರ್ಡ್ ರಾಜ ದೃತರಾಷ್ಟ್ರಂಗೆ ರಾಜ್ಯಬಾರ ಮಾಡ್ಲೆಂದ ರಾಣಿಯವರೊಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಲ ಕಳ್ಳೋದು ಕುಸಿನ ಕೆಲ್ಸ ಆಗಿತ್ತ್. ದುರ್ಯೋಧನ ಅಪ್ಪನ ಹೆಸ್ರಲಿ ಅಧಿಕಾರ ಚಲಾಯ್ಸತಿತ್. ದುಶ್ಯಾಸನ ಯಾಗೋಳೂ ಸೊಂತ ಬುದ್ಧಿವೊಂತಿಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿದಂವ ಅಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯ ಸಭೆಲಿ ಸಲಹೆಗಳ ಹೇಳ್ತಂವ ಅಲ್ಲ. ಅವನ ತಲೆಲಿ ಹೊಳ್ಳರೆ ಅಲ್ಲನೋ ಹೇಳ್ತು? ಅಣ್ಣ ಹೇಳ್ತರ ಒಂದು ಚೂರುನೂ ತೊಪ್ಪದೆ ಮಾಡ್ತು ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ಕೆಲ್ಸಾಂತ ನೆನ್ನಿಕಂಡಂವ ಸುರುನ ಸಲ ಅವ ಇರ್ಯ ಕಾಳಗ ಮಾಡೊಮೋಂತ ಹೇಳ್ತ. ಅದೇ ಅವನ ಕಸ್ತಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಣಾಂತ ದುರ್ಯೋಧನ ಸಾಧಿಸಿಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡ್ಲೆ.

ದುರ್ಯೋಧನ ತನ್ನ ತಾನೇ ಸಮ್ತಾನ ಮಾಡಿ ಕಂಡ್ ಮಾತನ ಮುಂದರ್ಸಿದೆ. “ಹೇಂಗೆ ಹೇಳೋ ಕೂಂತೇಳಿನೇ ಕಾಂಬೋದುಲ್ಲ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ಬಿದ್ದಕಂಡ್ ಇದ್ದ ದುಶ್ಯಾಸನನ ಎರ್ಡ್ ಕಡೆ ಕಾಲ್ ನೀಂಡಿ ಭೀಮ ಕುದ್ದತ್. ಜೂವ ಹೋದ ಹೆದ್ರಿಕೆಂದ ಮೊರ್ದಕಂಡ್ ಕಿಟ್ಟಿದಿದ್ದ ದುಶ್ಯಾಸನ ಇಂವನ ಆನೆ ಬಾರಕ್ಕೆ ನಲ್ಲಿ ಹೋತ್. ಸತ್ತನೇಂತ

ಬೊಬ್ಬೆ ಹಾಕೊತ್ತಿದ್ದ ದುಶ್ಯಾಸನನ ಹೊಟ್ಟಿನ ಸೀಳಿಕನ ಕಾರಂಜಿ ಹಾಂಗೆ ರೆಟ್ಟಿದ ನೆತ್ತರನ ಭೀಮ ಎರ್ಡ್ ಅಂಗೈ ಚೋಡ್ತಿ ಬೊಗಸೆಲಿ ನೆತ್ತರನ ತುಂಬುಸಿ ಕುಡ್ತ್. “ನಿನ್ನ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಸಾಂತಿ ನೀಡಿನೆ ಮಂಜ ಎಂತ ಆಕಾಸನ ನೋಡಿ ಹೇಳ್ತ್. ದುಶ್ಯಾಸನನ ಕರ್ಕನ ಎಳ್ಳೆ, ಎಳ್ಳೆದ್ ತೆಗ್ಗತ್. ಆಗ ‘ಇದ್ ದ್ರೌಪದಿನ ಸೀರೆ ಎಳ್ಳೆದಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮಾನ’ ಎಂತ ಹೇಳ್ತೆ. ಎಳ್ಳೆ ತೆಗ್ಗ ಕರ್ಕನ ಹಾಂಗೆನೇ ಕೈಲಿ ಹಿಡ್ಕಂಡ್. “ನನ್ನ ರಾಣಿ ಬಾ. ನಿಂಗಾಗಿ ಮಾಡ್ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆನ ಈಡೇರ್ಲಿದೆ. ನಿನ್ನ ಬಿಟ್ಟಿದ ಕೂದಲ್ ಅಂಬಟಿ ಸೂಡಿ ಕಟ್ಟಿಕ. ಇಂದಾ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಕಟ್ಟಿನ ಸಿಂಗಾರ ಮಾಡಿಕೆ ಹೂವುನ ತಕಂಡ್ ಬನ್ನೆ. -ಎಂತ ಹೇಳಿ ಕಂಡ್ ಅವನ ಬಿಡಾರದ ಕಡೆಗೆ ನಡ್ಕಂಡ್ ಹೋತ್ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ಎಂತಾ ಬಯಂಕರ ನೋಟ ಅದ್?”

ದುರ್ಯೋಧನ ನಡ್ಗೊತ್ತೆ. ಭೀಷ್ಮರ್ ಆ ದೃಶ್ಯನ ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡೊ. ವಿದ್ಯೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲ್ಲೋವು ಮ್ಯಾಂಸರ ರಕ್ತ ಕುಡ್ಯೋದುಲ್ಲೆ. ಭೀಮ ಕುಡ್ಪುಟು. ಅದ್ ದುಶ್ಯಾಸನನ ಮೇಲೆ ಅವಂಗಿ ಇದ್ದ ಸಿಟ್ಟಿನ ಪರಾಕ್ರಮ. ಮ್ಯಾಂಸ ಮುರ್ಗ ಆಗದಾಂಗಿ ತಡ್ಯೋದು ಅವನ ಒಳ್ಳೆ ಬುದ್ಧಿ. ಬಾವನೆಗ ವಿವೇಕದ ಮೇಲೆ ಜಯಗಲ್ಲಿನ ಅನಾಹುತಗ ಆದವೆ. ಮುಟ್ಟಾಗಿದ್ದ ದ್ರೌಪದಿನ ದುಶ್ಯಾಸನ ಕರುಣೆಂದ ಕಾಣಕಾಗಿತ್. ಅಣ್ಣನ ಅಪ್ಪಣೆನ ಮುಂದೆ ಅವಂಗಿ ದ್ರೌಪದಿನ ಸರೀರದ ಸ್ಥಿತಿ ಆಗಲೀ, ಮಾನ ಮೊರ್ಯಾದೆ ಆಗಲೀ ದೊಡ್ಡದಂತ ಕಂಡ್ಲೆ. ದುರ್ಯೋಧನ ಮತ್ತೆ ಅವನ ಬಳಗದ ಸಾವುನ ಬರಹ ಸುರಾದೇ ಅಂದ್. ರಣರಂಗಲಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಮೂರ್ಚೆ ಹೋದ ಅಭಿಮನ್ಯುನ ದುಶ್ಯಾಸನನ ಮಂಜ ಕೊಂದತ್. ದುಶ್ಯಾಸನನ ಜೂವಮಾನಲಿ ಸುರುನ ಸಲ ತೋರಿಕೆಹೊರ್ದ ಬುದ್ಧಿವೊಂತಿಕೆ ಇರ್ಕನ ಕಾಳಗಲಿ ಘುಟೋತ್ಕಚನ ಸಾವುಗೆ ಕಾರ್ಣಕರ್ತ ಆತ್. ಅವ ಅವನ ಬುದ್ಧಿವೊಂತಿಕೆನ ಅಣ್ಣಂಗಿ ಅಡವು ಇಸದೆ ಇರ್ದಿದ್ದರೆ ದ್ರೌಪದಿನ ಸೀರೆ ಎಳೆವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಾತಿಲ್ಲೆ. ಭೀಮ ಅಂದ್ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿ, ಇಂದ್ ಹೀಂಗಿ ಸೇಡ್ ತೀರಿಕಂಬಿತ್ತೆ. ದುಶ್ಯಾಸನ ತನ್ನ ಸಾವುನ ಬರಹಕ್ಕೆ ತಾನೇ ರುಜು ಹಾಕಿ ಕಂಡ ಬುದ್ಧಿ ಹೀನ.

ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ. “ದುರ್ಯೋಧನಾ, ನಿಮ್ಮ ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣಿನ ಎದ್ರೆ ಇಸ್ಪ್ ದೊಡ್ಡ ಸಂಗತಿ ನಡ್ಯಕಾಕನ ನಿಮ್ಮಿಂದ ಏನ್ ಸಾ ಮಾಡಿಕೆ ಆತ್ಲೆ. ಇದ್ ಸಾಜ ನಡಿವಂತದ್ ಕುಂಞೀ. ನಾವು ಮಾಡುವ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಜೂವಮಾನಲೇ ಅದರ ಪ್ರತಿಫಲನ ನಾವು ಉಣ್ಣಾದೆ. ಈಗ ನೋಡ್ ನಾವು ಎಲ್ಲೋವೊ ಎಂತಾ ಮೊನ್ನೆನ ಬೇನೆನ ಅನ್ವವಿಸೊಕು. ಈಗಾಗಲೇ ಯುದ್ಧಲಿ ಸತ್ತೋವು ಬಾಗ್ಯವೊಂತರ್. ಸಾಯಕೆನೂ ಆಗದೆ ಬೊಡ್ಡಿಕೆನೂ ಆಗದೆ ಇರ್ಪ್ ನಾವು ಇನ್ ಎಂತೆಂತ ಕೆಟ್ಟ ಸುದ್ದಿಗಳ ಕೇಳ ಬೇಕಾದೆನೋ?”

ದುರ್ಯೋಧನ ಕೇಳ್ತ್. “ಅದರೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ ದುಶ್ಯಾಸನ ಏನ್ ಪಾಪ ಮಾಡಿಟು? ನನ್ನ ಆಜ್ಞೆಗಳ ಪಾಲಿಸೋಕಾದ್ ಅವನ ದರ್ಮ ಅಲ್ಲನೋ?”

ಭೀಷ್ಮರ್ ದೃಢಸೂರಲಿ ಹೇಳಿದ್ದ. “ತಮ್ಮ ಆಗಿ ಅವ ನಿನ್ನ ಆಜ್ಞೆನ ಪಾಲಿಸುದು ದರ್ಮಾಂತ ನೀ ಗ್ರೇಸಿಯ. ನಿನ್ನ ಆಜ್ಞೆಗಳ ಅವ ಏಕೆ ಇದ್ ದರ್ಮನೋ, ಅದರ್ಮನೋಂತ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತಿಲ್ಲೇ? ಅವ ನಿನ್ನ ತೊಪ್ಪನ ಒಮ್ಮನೂ ಪ್ರಸ್ತೆ ಮಾಡ್ತಿಲ್ಲ. ದರ್ಮಕ್ಕೆ ಇರೋದದ ಕೆಲಸ ಒಂದು ಆಕನ ಸುಮ್ಮನೆ ಇರುವವನೆಗೆ ಪಾಪಲಿ ಪಾಲ್ ಸಂದಾಯ ಆದೆ. ತೆಪ್ಪು ಕೆಲಗಳ ಇದ್ ತೊಪ್ಪಂತ ಹೇಳದೊವು ದೊಡ್ಡ ಪಾಪಿಗ. ದುಶ್ಯಾಸನ ನ್ಯಾಯ, ದರ್ಮಗಳ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡದೆ, ಅಣ್ಣನ ಆಜ್ಞೆಂತ ಎಂತದ್ ಮಾಡಿಟೊ, ಅಂತಾ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲನ ಇಸ್ವರ ಮುಟ್ಟ ಈ ರಾಜ್ಯಲಿ ಯಾರ್ ಸಾ ಮಾಡ್ತಿಲ್ಲ. ಆಗ ನಾವು ಎಲ್ಲೋವೂ ಮಾತ್ ಇಲ್ಲದೆ ನೋಡ್ತೊ ಅಲ್ಲ? ಅದ್ಕೆ ನಂಗೆ ಇಂದ್ ಈ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದುಟು. ಯಾವ ರೀತಿಂದ ನೋಡ್ತುನೂ ದುಶ್ಯಾಸನ ದೊಡ್ಡ ಪಾಪ ಮಾಡ್ತೆವ. ಆದರೆ ಕುಂಇೇ, ಇಸ್ವರ ಮುಟ್ಟ ನಡ್ಡ, ಮುಂದೆ ನಡ್ಕೋಕಾದ ಎಲ್ಲಾ ಅನಾಹುತಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಲ ನೀನೇ. ಅದರ ಒಪ್ಪಿಕ. ಇರ್ಯನ ಕಾಳಗಲಿ ಘುಟೋತ್ಕಚ ಸತ್ತ ಕಾರಣಂದಾಗಿ ಭೀಮ ದುಶ್ಯಾಸನನ ಕೊಂದತ್ಂತ ಯಾರ ಒಪ್ಪುಸಿಕೆ ನೀ ವಾದ ಮಾಡಿಯಾ?”

ದುರ್ಯೋಧನ ತಾನ್ ಮಾಡ್ಡ ತಪ್ಪನ ತಿಳ್ಳದ್ ಬಿಳಿಚಿ ಹೋತ್. ಅವನ ಕೈಕಾಲ್ಗ ಗಡಗಡ ನಡ್ಕಿಕೆ ಸುರಾತ್. ಅವನ ಹಕ್ಕಲೆ ಕರ್ಡ್ ಕೈ ಹಿಡ್ಕಂಡ್ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ದ. “ಕೂಸೂ, ನಿಂಗೆ ನಿನ್ನ ಪಾಪಗಳ ಅರಿವು ಆಗದೆ ಇರಾತಿದ್ವರೆ, ಹೀಂಗೆ ನೀ ಈ ಮದ್ಯಾನ ನನ್ನ ಹಕ್ಕಲೆ ಓಡಿ ಬಾಕಿಲ್ಲೆ. ಕಾಲ ಚಕ್ರ ಹಿಂದೆಗೆ ಹೋದುಲ್ಲೆ. ಕೂಸೂ ಅಲ್ಲಿ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರಲಿ ನೀ ಗೆಲ್ಲೋಕೂಂತ ಕರ್ಣ ಒಬ್ಬನೇ ಆಗಿ ಹೋರಾಟ ಮಾಡ್ಲೆ. ಹೋಗು ಅವನೆಗೆ ದೈರ್ಯ ಹೇಳ್. ಬಾವುದರ ಎಲ್ಲಾ ನಾವು ಎಲ್ಲೋವೂ ಒಟ್ಟಲಿ ಎದ್ರಸೊಮೊ.”

ದುರ್ಯೋಧನ ಮತ್ತಸ್ಪ ನೀರ್ನ ಕುಡ್ಡ್ ಹೊರ್ದೋತ್. ಭೀಷ್ಮರ್ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಸುರುಮಾಡ್ತೊ. ಅಭಿಮನ್ಯು ಘುಟೋತ್ಕಚ, ದ್ರೋಣರ್, ದುಶ್ಯಾಸನ, ಮುಂದೆನ ಸರದಿ ಯಾರ್? ಎದೆಗೆ ಹೆಟ್ಟಿದ ಈ ಬಾಣ ಇಂದೇ ಬಿದ್ಡ್ ಹೋದರೆ? ತನ್ನದ್ ಕಡೆಗುನೂ ಆ ಸಿಕಂಡಿಂದ ಸಾಯುವ ಹಾಂಗೆ ಆತಲೇ? ಆಗ ಆ ಮಾತ್ಗ ಅವರ ಕೆಬಿಗೆ ಅಪ್ಪಳಿಸಿತ್. ...ಮುಂದೆನ ಜಲ್ಮಾಂತ ಒಂದು ಇದ್ದರೆ ಗಂಡುನೂ ಅಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣೂನೂ ಅಲ್ಲದ ಒಂದು ಜೂವ ಆಗಿ ನಿನ್ನ ಕೊಂದನೆ...

*****

ಕಣ್ಣಿಲ ಪಿರೀತಿ ಎದ್ ಕಂಡತ್

ಗಿರಿನಾಯಕ ತೋರಿ ಕೊಟ್ಟದ್ ಪರಶುರಾಮರ. ಬೊದ್ದಿರಿಕಾಕನನೇ ಕತೆ ಆದೊವು ಅವು. ಅಂಬೆ ಸಣ್ಣದಿರಿಕಾಕನ, ಅದರ ಅಪ್ಪ ಪರಶುರಾಮರ ಕತೆಗಳ ಎಸ್ಸೋ ಸಲ ಹೇಳ್ವ ಉಟ್ಟು. ಅಪ್ಪ ಅವರ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ ದ್ವೇಸ ಮಾಡೋವೊಂತ ಬಣ್ಣಿಸ್ತಿತ್. ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಹೆಣ್ಣಿನ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಅವು ಕ್ಷತ್ರಿಯ ದ್ವೇಸಿ ಆಕೆ ಕಾರಣ ಏನ್‌ಂತ ಆಗ ಅದ್ವ ಹೊಳ್ಳಿಲ್ಲೆ. ಭೀಷ್ಮರೊಂದ ಸಾಲ್ವಂದ ತಿರಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಅದ್ವ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೇನೇ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ದ್ವೇಸ ಹುಟ್ಟಿಕಂಡತ್. ಅದೇ ತಾನ್ ಗಿರಿನಾಯಕಂಗೆ ಹಕ್ಕಲೆ ಆಕೆ ಕಾರ್ಣ ಆತೋ ಏನೋ ಏಂತ ಅದ್ ತನಿಗೆ ತಾನೇ ಪ್ರಸ್ತೆ ಹಾಕಿಕಂಡತ್. ಗಿರಿನಾಯಕನೂ ಒಳಗಿಂದ ಒಳಗೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯರನ ದ್ವೇಸ ಮಾಡ್ತಿರ್ದೋ? ಅದಕ್ಕಾಗಿನೇ ಅವ ಪರಶುರಾಮರ ತೋರಿ ಕೊಟ್ಟತಾ?

ಅದ್ವ ಅಪ್ಪ ಹೇಳ್ವದ್ವ ಕತೆಗೆ ನೆಂಪಾದೊ. ಪರಶುರಾಮರ್ ಜಮದಗ್ನಿ ರುಸಿಗೆ ರೇಣುಕೆಲಿ ಹುಟ್ಟಿದೊವು. ರೇಣುಕೆನ ಅಪ್ಪ ಸಣ್ಣ ರಾಜ್ಯ ಒಂದರ ದೊರೆ ಆಗಿತ್. ರುಸಿ, ಮುನಿಗ ಜಾತಿನ ಚೌಕಟ್ಟಿನ ಮೀರಿದ್ ಬೆಳ್ಳೋವು. ಅವರ ಮೂಲನ ಪ್ರಸ್ತೆ ಮಾಡ್ವ ತಪ್ಪಂತ ಅಪ್ಪ ಹೇಳ್ವದ್ವೊ. ಜಮದಗ್ನಿ ತಾನಾಗಿ ಯಾರ ತಂಟೆಗೆ ಸಾ ಹೋಗಿತ್ತೆ. ರುಸಿ ಆದರ್ ಸಿಟ್ಟಿನ ಗೆಲ್ಲಿಕಾಗದೆ ಒದ್ದಾಟ ಮಾಡ್ತಿತ್. ಒಮ್ಮೆ ಕಾರ್ತವೀರ್ಯಾರ್ಜುನ ಎಂಬ ಸೌರವಂತ ಅದ್ವ ಜಮದಗ್ನಿನ ಆಸ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್. ರುಸಿ ಸಾಕಿಕಂಡಿದ್ದ ದನಗಳ ಗುಂಪುಲಿ ಇದ್ದ ನಂದಿನಿ ಎಂತ ಹೆಸ್ರ ಇದ್ದ ಅಪ್ಪೂಪದ ಹಸನ್ ತನಿಗೆ ಕೊಡೊಂತ ಕೇಳ್ತ್. ರುಸಿ ಕೊಡಿಕೆ ಒಪ್ಪದರ್‌ಂದ ನಂದಿನಿನ ಎಳ್ಳಂಡ್ ಹೋಗಿತ್.

ಪರಶುರಾಮರ್‌ಗೆ ಈ ಇಸಯ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಸಿಟ್ಟೊಂದ ಹಾರ್ಯಾಡಿ ಕಾರ್ತ ವೀರ್ಯಾರ್ಜುನನ ಎದ್‌ರಿಸಿತ್. ಆಗ ನಡ್ವ ಕಾಳಗಲಿ ಕಾರ್ತವೀರ್ಯ ಸತ್ತತ್. ನಂದಿನಿ ಜಮದಗ್ನಿನ ಆಸ್ರಮಕ್ಕೆ ತಿರ್ಗ ಬಾತ್. ಪರಶುರಾಮ ಇಲ್ಲದಿರಿಕನ ಕಾರ್ತವೀರ್ಯನ ಮಕ್ಕ ಜಮದಗ್ನಿನ ತಲೆನ ಕಡ್ಡಾದ್ ನಂದಿನಿನ ಎಳ್ಳಂಡ್ ಹೋಗಿದ್ದೊ. ಮುಂಡೆ ಮುಚ್ಚಿದ ಅಯ್ಯ ರೇಣುಕೆ ಪರಶುರಾಮರ್‌ಗಾಗಿ ಅಲ್ದ, ಅಲ್ದ, ಅವು ಸಿಕ್ಕಿಕನ ನಡ್ವ ದುರಂತನ ಹೇಳ್ತ್. ಸಿಟ್ಟೆಗದ್ದ ಪರಶುರಾಮರ್ ಕಾರ್ತವೀರ್ಯನ ಮಕ್ಕಳ ಯುದ್ಧಲಿ ಹೆಸ್ರ ಇಲ್ಲದಾಂಗೆ ಕೊಂದ್ ಹಾಕಿದೊ. ಶಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆಲಿ ಅವರಸ್ವ ಪಳ್ಳಿದೊವು ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತಲಿ ಯಾರೂ ಸಾ ಇತ್ತೇಂತ ಅಪ್ಪ ಹೇಳ್ವದ್ದದ್ ನೆಂಪಾತ್.

ಅವರ ಗುಣ, ಇಸೇಸಗಳನೂ ಅಪ್ಪ ಹೇಳ್ವತ್. ಅವರ್ದ ಕಸ್ತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಹಾಕಂಡೋವ್ವ

ಸಾಯ ಮಾಡುವ ಗುಣ. ಮದ ತುಂಬಿದ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ ಎದ್‌ರ್ ಹಾಕಂಡ್ ಯುದ್ಧಲಿ ಕೊಂದ್ ಬುಡ್ತಿದ್ಲೊ. ಇಡೀ ದೇಸಲಿ ನಡ್ಕವ ಅಧರ್ಮ, ಕಟ್ಟ ಕಲ್ಲಗಳ್ಗೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯರೇ ಕಾರಣಂತ ಅವು ಹೇಳ್ತಿದ್ಲೊ. ಹಾಂಗಾಗಿನೇ ಕ್ಷತ್ರಿಯರಿಗೆ ಶಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆನ ಹೇಳಿಕೊಡ್ತಲ್ಲೇಂತ ಅವು ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿದ್ಲೊ. ಇಡೀ ದೇಸಲಿ ಹೆಣ್ಣುಕು ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಯಾಣಕೂಂತ ಹೇಳ್ತಿದ್ಲೊವು ಅವು ಒಬ್ಬನೇ. ತಾನ್ ಬಿಲ್ವದ್ಲೆ ಮತ್ತೆ ಸಾಸ್ತನ ಅಬ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕಾಕನ ಹೆಣ್ಣುಕುಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಪದರ ಪಾಪನ ಪರಿಯಾರ ಮಾಡಿಕಾಗಿ ಹೋಮ ಮಾಡುವ ಪುರೋಯ್ತರಲ್ಲಿ ಈ ಇಸಯ ಹೇಳಿಕಾಕನ ಅವ ತಿರಸ್ಕಾರಂದ, “ದೊಡ್ಡೋವು ಏನ್ ಮಾಡ್ತು ಸಾಲೋಕಮಾಪು ಮಾಡ್ಲೆ. ಇಸ್ಕಕ್ಕೂ ಅವು ಏನ್‌ನಮ್ಮ ಹಾಂಗೇ ಸುದ್ದ ಬ್ರಾಂಬರಾ?” ಎಂತ ಕೇಳ್ತೆ ಅಂಬೆಗೆ ನೆಂಪಾದೆ. ವ್ಯವಸ್ಥೆನ ಬದ್ಲಾಯ್ತಿಕೆ ಆಳೋವು ಮತ್ತೆ ಪುರೋಯ್ತರ್ ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಬೋದುಲ್ಲೇಂತ ಅದ್ಲೆ ಆಗ ಅರ್ತ ಆಗಿತ್. ಪರಶುರಾಮರ್‌ನನೇ ಗುರು ಆಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಗಿರಿನಾಯಕನ ಮೊನ್ನಲೇ ಅದ್ ಮೆಚ್ಚಿಕಂಡತ್. ಗುರುಗ ಬರೀ ಪಾಟನ ಹೇಳಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಯಾವ ಪುರಾರ್ತ ಸಾದನೆ ಆದಲ್ಲೆ. ಸೋಸಣೆಗೆ ಒಳಗಾದೊವು ಮತ್ತೆ ಹೆಣ್ಣುಕು ಪರ ನಿತ್ತವನೇ ನಿಜಲಿ ಗುರು ಆದೆ. ಅಂತವ ಇದ್ದದರ ಬದ್ಲಾಯ್ತದೂಂತ ಹೇಳುವ ವಿಸ್ವಾಸ ಅದರಿ ಮೂಡತ್.

ಬೊಳ್ಳುಗೆ ಅಂಬೆ ಬೇಗ ಎದ್ ತಾನ್ ದಿನಾ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಎಲ್ಲಾ ಮುಗ್ಗಿ ಹೊರಟ್ ನಿತ್ತ್. ಕಾಶಿಂದ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಬಂದ್ ಅಕೇರಿಗೆ ಗಿರಿನಗರಿನ ಸೇರಿದ ಅದರ ಪೆಟ್ಟಿಗೆನ ಅದ್ ಮುಟ್ಟಿನೂ ನೋಡ್ತಲ್ಲೆ. ಗಿರಿ ನಗರಿನ ಜನ ತಯಾರ್ನಿದ ಉಡ್ಡುಗ ಅದರ ಪೊರ್ದುನ ಇನ್ನಸ್ ಹೆಚ್ಚಿಸಿತ್. ಅದ್ ಸೌಭಕ್ತಿ ಹೋಕಾಕನ ಉಟ್ಟ ಕಂಡಿದ್ದ ಅರ್ದೆಗಳ ಎಲ್ಲ ಒಗ್ಗದ್ ಮಡಿಮಾಡಿ, ಒಣ್ಣೆಸಿ ಸೇವಂತಿ ತಂದ್ ಕೊಡಿಕನ “ಅದಾನಿಂಗೇ ಇಲ್ಲಿ” - ಎಂತ ಹೇಳಿತ್. ಎದೆ ಮೇಲೆ ಹೊಳ್ಳತಿದ್ದ ಎರ್ದ ಚಿನ್ನದ ಸರಗಳ, ಕೈಲಿದ್ದ ನಾಕ್ ಚಿನ್ನದ ಬಳೆಗಳ ಕೆಬಿಲಿದ್ದ ಚಿನ್ನದ ಬೆಂಡ್‌ಗಳ ಮತ್ತೆ ಮೂಂಕುಲಿದ್ದ ಮೂಂಕುತಿ ಇದಿಸ್ಸರ ಒಳ್ಳಿಕಂಡ್ ಒಳ್ಳದರ ಎಲ್ಲದರನೂ ಸೇವಂತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಬುಟ್ಟಿತ್. ಗಿರಿನಗರಿಯ ಜನಂಗ ಮಾಡ್ಡ ಉಡ್ಡುಲಿ ಒಂದ್ ಹಂಚಾನ ತಕಂಡ್ ದೊಡ್ಡ ಚೀಲ ಒಂದಕ್ಕೆ ತುಂಬುಸಿಕಂಡತ್.

ಅದ್ ಹೊರ್ದ ನಿಲ್ಲಿಕಾಕನ ಗಿರಿನಾಯಕನ ಅಪ್ಪ-ಅಪ್ಪ ಮೊರ್ದೊ. ಅದ್ಕೂ ತಡ್ಕೆ ಆತ್ರೆ. ಮೋಸ, ಮರೆ, ಕೊಂಕು, ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆ ಇಲ್ಲದೆ ತಮ್ಮದೇ ಲೋಕಲಿ ಬೊದ್ಲಾತಿದ್ದ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಇಲ್ಲದ ಜನಂಗ ಅವು. ಇನ್ನ ಮುಂದೆ ಇವರ ಜೂವಮಾನಲಿ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕಾಂಬಕೆ ಆದನೋ? ಇಲ್ಲನೋ? ಕಾಶಿಂದ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ರಥ ಹತ್ತಿ ಹೊರ್ದಿಕನ ಆಗದ ಬಾವನೆಗ ಈಗ ಅದರ ಹಿಂಡಿದೆ. ಆಗ ಅಪ್ಪ-ಅಪ್ಪನ ಆಸೀರ್ವಾದ ಪಡ್ಕೊಕೂಂತ ಎನ್ನಿತ್ತಿಲ್ಲೆ. ಇಲ್ಲಿ ಈ ಮುದಿ ದಂಪತಿಗಳ ಆಸೀರ್ವಾದ ಪಡ್ಕೊಕೂಂತ ಆತ್. ಅಂಬೆ ಹೋಗಿ ಅವರ ಕಾಲಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬೀಳಿಕನ ಅವು ಹಾವುನ ಮೆಟ್ಟಿದವರಾಂಗೆ ಹಿಂದೆಗೆ ಹಾರಿದೊ. ಅವರ ಮೋರೆಲಿ ಗದ್ರಸುವ ಹಾಂಗೆ ಕಾಂಬತಿತ್. ಕಾಶಿನ

ರಾಜಕುಮಾರಿಂದ ಕಾಲ್ ಮುಟ್ಟಿಸಿ ಕಂಬೊದೋ? ಅವು ಅದರ ಕೈ ಹಿಡ್ಡ್ ಎತ್ತಿ ಗಟ್ಟಿಲಿ ತೊಬ್ಬಿಕೊಂಡೊ. ಈ ಗಳ್ಳಿ ಹೀಂಗನೇ ಇರಿಕಾಗದೋಂತ ಅಂಬೆ ಹೇಳಿಕಂಡತ್. ನಿದಾನಲಿ ಅವರ ತೊಬ್ಬಟಂದ ಬುಡ್ಡಿಕಂಡತ್. ಅವರ ಕಣ್ಣಲಿ ನೀರ್ ಇತ್ತ್. ಸೇವಂತಿನ ಕಣ್ಣಗ್ಳೊಂದ ದಾರೆನಾಂಗಿ ನೀರ್ ಇಳ್ಳತಿತ್ತ್. ಎರ್ಡ್ ದಿನದ ಹಿಂದೆ ಅಂಬೆ ಅವರ ನೋಡಿಕನ ಮೊನ್ ಬಿಚ್ಚಿ ನೆಗಾಡಿತ್ತ್. ಆದರೆ ಈಗ ನೆಗೆ ಬಾತಿಲ್ಲೆ.

ಇಂತ ಸಮಯಲಿ ಗಿರಿರಾಜ ಮಾತಾಡಿಕೆ ಸುರುಮಾಡ್ತ್. “ಬೇಕರೆ ನಿಮ್ಮ ಆಸ್ತಮಕ್ಕೆ ಬುಟ್ಟುಡ್ ಬಾಂವೆ ರಾಜಕುಮಾರೀ. ಇಲ್ಲಿಂದ ಹಂಚಾ ದೂರ ಉಟ್ಟು. ಅದರ ಬದರಿಕಾಸ್ತಮಾಂತ ಕರ್ದವೆ. ಸೌಭಂದ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಲಿ ನೀವು ಅಲ್ಲಿ ಇಳ್ಳರೆ ಅಲ್ಲಾ? ಅದೇ ದಾರಿಲಿ, ಹಂಚಾ ಮುಂದೆಗೆ ಹೋಗಿ ಎಡಪುಡೆಗೆ ತಿರಿರೆ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ರಥಲಿ ಹೋವ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿ ಒಂದು ಅಲ್ಲಿ ಉಟ್ಟು. ಬೇಕಂತ ಹೇಳಿಕನ ಗುರುಗಳ ಆಸ್ತಮಕ್ಕೆ ಹೋಕೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಮಾಡ್ತ ದಾರಿ ಅದ್. ಎಡ-ಬಲ ಎಲ್ಲನೂ ಕವಲು ದಾರಿ ಇಲ್ಲದೆ ನೇರಲಿ ಅದ್ ನಿಮ್ಮ ಆಸ್ತಮಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟುಸುದು. ಭೀಷ್ಮರ್‌ಂದಾಗಿ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಲಿ ಕಳ್ಳಕಾರ ಬಯ ಇಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಅಪಾಯದ ಕಾಡ್ ಮುರ್ಗಗ ಒಳೊ. ಅದ್ಕಂತಳೇ ಜೊತಲಿ ಬರಕೋಂತ ಕೇಳ್ತೆ. ನನ್ನದ್ ಒಂದ್ ಕುದುರೆ ಗಾಡಿ ಉಟ್ಟು. ಮರ್ಗಲಿ ಆಯಾಸ ಆಗದಾಂಗಿ ನಿಮ್ಮ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿನೆ.”

ಅಂಬೆ ಮೊನ್‌ಲೇ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತೆ. ನಾ ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಮೂರ್ ದಿನ ಮೊನ್‌ಗೆ ಕುಸಿಕೊಡುವವರ ಹಕ್ಕಲಿ ಇದ್ದಾಂಗಿ ಆಗ್ತಿತ್ತ್. ಬಾಸೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದವರೊಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರ್ತ ಮೊನ್ ಅದ್. ಗಿರಿನಾಯಕನೊಟ್ಟಿಗೆ ನಾ ಮೊನ್ ಬಿಚ್ಚಿದ್ ಮಾತಾಡ್ತೆ. ಇಂವ ಸಾಲ್ಪಂದ, ಭೀಷ್ಮರ್‌ಂದ ಒಳ್ಳೆಂವ. ಮೋಸ, ವಂಚನೆ, ಕಪಟ, ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆ ಇಲ್ಲದಂವ. ಈ ಗಿರಿನಗಿರಿಲಿ ಬುದ್ಧಿವಂತರ ಸ್ನೇಹಕ್ಕಾಗಿ ಹಂಬಲ ಪಡಂವ. ನನ್ನ ಹಕ್ಕಲಿ ಇಂವ ಒಬ್ಬ ಒಳ್ಳೇ ಸಿನೇಯಿತನ ಹುಡ್ಡಿಕೆ ಹೊರ್ಪಿತ್ತ್. ಪ್ರಾಯಲಿ ಸಣ್ಣಂವ ಆದ ನನ್ನನ ಹೋಗಿ, ಬನ್ನೀಂತ ಗೌರವಲಿ ಮಾತಾಡ್ತಾತ್ತ್. ನಾ ಮಾತ್ರ ಇಂವನ ಸಲೀಸಾಗಿ ಹೋಗು-ಬಾಂತೇಳಿನೇ ಮಾತಾಡ್ತಿದ್ತೆ. ನಂಗಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಾಂಗಿ ನನ್ನ ಮೊನ್‌ಗೆ ಅಂವ ಹಕ್ಕಲಿ ಆತ್. ಆದರೆ ಒಬ್ಬ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ನನ್ನ ಮೊನ್‌ನ ಕದ್ದದ್ ನಿಜ. ಇದೇ ಸಾಕ್. ಇನ್ಸ್ ಯಾರ್ ಸಾ ನನ್ನ ಜೂವನಲಿ ಬಾದು ಬೇಡ. ನನ್ನ ಮೊನ್‌ಲಿ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಕಾಲಿ ಆಗುಟ್ಟು. ಆದರ್ ಸಾತ್ ಬೇರೆ ಒಬ್ಬನ ಅಲ್ಲಿ ಇರಿಕೆ ಮೊನ್ ಬಾದುಲ್ಲೆ. ಅದಕ್ಕೇಂತೇಳಿನೇ ಗಿರಿನಾಯಕಂದ ದೂರ ಇದ್ದದ್. ಅಂವಂಗಿ ಹೋಗು, ಬಾಂತ ಕರ್ದದ್. ಅಂವಂಗಿ ಆಸ್ತಮಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟು ನನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಬಾವ ಆಸೆ. ಇನ್ಸ್ ಯಾಗೋಳೂ ನಾವು ಒಬ್ಬರ್‌ಂದ ಒಬ್ಬ ನೋಡಿಕಿಲ್ಲೇಂತ ಅಂವ ತಿಳ್ಕೊಂಡುಟ್ಟೋ ಏನೋ?

ಗಿರಿನಾಯಕನ ಗಾಡಿ ಆಸ್ತಮದ ಕಡೆ ಹೋಕನ ಅದರ ಮೊನ್ ಎರ್ ಪೇರಾತ್. ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಮೊರ್ಪುವ ಸೇವಂತಿನ ತಲೆ ಮೂಜಿತ್. ಆ ನಿಮ್ಮಲೂ ಅಂಬೆಗೆ ತಾನ್ ರಾಜಕುಮಾರ ಆಗ್ತಿರ್ದರೆ ಅದರ ಕಣ್ಣ ಮುಚ್ಚಿ ರಾಣಿ ವಾಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ಬುಡ್ಡಿದ್ತಂತ

ನೆನ್ನಿತ್. ಗಿರಿನಗರ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಹಂಗಾಲಿ ಇರದಿದ್ದರೆ ತಾನ್ ಇನ್ನ್ ಸಾ ಹಂಚಾ ದಿನ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಬುಡೂಕಾಗಿತ್. ಅದ್ ಭೀಷ್ಮರ ರಕ್ಷಣೆಲಿ ಇರ್ದಂತ ತಿಳ್ತ ಮೇಲೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಹಂಗಾನ್ ಬೊದಾಕ್ ಅದ್ಕ ಬೇಡಾಂತ ಎನ್ನಿತ್. ಬೀಷ್ಮರ ಮೇಲೆ ಇದ್ದ ಗೌರವ ಹೋಗಿ ಸಿಟ್ಟು ಬಾತ್. ಇನ್ನ್ ಅಂವಂಗ ಹೋಗಿ, ಬನ್ನೀಂತ ಹೇಳ್ವ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲೇಂತ ಅದ್ ತಿಳ್ತ ಕಂಡತ್. ಕಾಶೀರಾಜ ಪ್ರತಾಪ ಸೇನನ ಪಂತನೇ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅವಾಂತರಕ್ಕೆ ಕಾರಣಾಂತ ಹೇಳಿ ಅವ ವಾಡೀ ಪ್ರಕರಣಕ್ಕೆ ತಪ್ಪು ಒಕ್ಕಣೆ ಕೊಟ್ಟುಟು. ತನ್ನ ಜೂವನಲಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ನಡ್ತ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿಗಳಿಗೆ ಕಾರ್ಲ ಆದ ಭೀಷ್ಮಂಗ ಮರ್ಯಕಾಗದ ಪಾಟ ಒಂದರ ಕಲ್ಪುವ ಅವ್ಯಾಸ ತನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಲೀಂತ ಅದ್ ಮೊನ್ಸಲೇ ಹಾರೈಸಿತ್.

ಏನ್ ಸಾ ಮಾತಾಡದೆ ಗಾಡಿನ ಓಡ್ನತ್ತಿದ್ದ ಗಿರಿನಾಯಕ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತಿತ್. ಬೊಳ್ಳುಗೆ ಅದರನೋಡಿಕಾಕನ ಅಂಬೆ ಕುರುಸಾಮಾಜ್ಯಂದಸೊತಂತ್ರ ಆಗಿ ಇರಿಕೆ ಗಿರಿಜನಂಗಲ್ಲೆ ಆದೋಂತ ಕೇಳ್ತಲೇ? ಅದರಮೊನ್ಸಲಿ ಏನ್ ಇದ್ದಿರುತ್ತೆ? ಗಿರಿನಗರಿ ಸೊತಂತ್ರ ಆದರೆ ತಾನ್ ಒಬ್ಬ ರಾಜ ಆಗಿ ಬುಟ್ಟನೆ. ಹಾಂಗಾಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಆಗ್ಗಿದ್ದರೆ ಅಂಬೆ ಗಿರಿನಗರಲಿ ಇದ್ದ ಬುಡ್ಡಿತ್ತೋ? ಅದರ ಮೊನ್ಸಲಿ ಅಂತಾ ಒಂದು ಬಾವನೆ ಇದ್ದಿರೋ? ಅದ್ ಇದ್ದ ಮೂರು ದಿನ ಅದೆಸ್ತ್ ಸಂತೋಸಲಿ ಇತ್. ಅದ್ ಕಾಶಿಲಿ ಸಿಕ್ಕದ ಅನ್ವವಗ ಇಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದಕ್ಕಾಗಿ ಆಗಿರೋ? ಅಲ್ಲರೆ ಭೀಷ್ಮಂದ ಮತ್ತೆ ಸಾಲ್ವಂದ ಆದ ಅಪಮಾನನ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಮರ್ಯಕೆ ಆದದಕ್ಕೆ ಆಗಿರುತ್ತೆ ಏನೋ? ನಾ ಎಲ್ಲಿ? ಅದ್ ಎಲ್ಲಿ? ನನ್ನನ ಗಂಡ ಆಗಿ ಯಾಗೋಳೂ ಅದ್ ಒಪ್ಪಿಕಿಲ್ಲೆ. ನನ್ನ ಒಣ್ಣೆ ಹೋದ ಈ ಜೂವನಲಿ ಅದ್ ಕುಸಿನ ಹರಿತ್. ಮೂರೇ ಮೂರ್ ದಿನ ಆದರುನೂ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲೆ. ಹೊಸ ಹುರು ಮೂಡಿಸಿತ್. ಅಸ್ತ್ ಸಾಕ್. ಈಗ ಪರಶುರಾಮರಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದೆ. ಅದರ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಯಾವ ಪರ್ಯಾಯಾರ್ಂದ ಸಿಕ್ಕಿದನೋ?

ಗಿರಿನಾಯಕ ಹೇಳ್ತ್, “ರಾಜಕುಮಾರಿ, ಅಧಿಕಪ್ರಸಂಗಾಂತ ನೀವು ತಿಳ್ತದಿದ್ದರೆ ನಾ ಒಂದ್ ಪ್ರಸ್ತೆ ಕೇಳ್ತೆ. ಪರಶುರಾಮರಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೀವು ಮಾಡ್ತಾದರ್ ಏನ್?”

ಏನ್ಂತ ಅದ್ ಇನ್ನ್ ಸಾ ನಿರ್ದಾರ ಮಾಡ್ತಿಲ್ಲೆ. ಪರಶುರಾಮರಲ್ಲಿ ಇನ್ನ್ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಲ್ಲಿದ್ಯೆ ಮತ್ತೆ ಸಾಸ್ತ ಪುರಾಣಗಳ ಕಲ್ತ್ದ್ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸಿಂಹಾಸನ ಹತ್ತಿರೆ ಏನಾದು? ಅಪ್ಪ ಮತ್ತೆ ಅವ್ವ ಬೇಡಾಂತ ಹೇಳಿಕಿಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತಲಿ ಎಲ್ಲಿನೂ ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣ ಮಗಳ್ ಸಿಂಹಾಸಲಿ ಕುದ್ದದ್ ರಾಜ್ಯದ ಆಡಳ್ತೆ ಮಾಡ್ತಿತ್ತೆ. ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯನ ಒಂದ್ ಹೆಣ್ಣ ಹೆಂಗಸ್ ಆಳ್ವರ ಆರ್ಯಕುಲದ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್ ಸೈಸಿಕಿಲ್ಲೆ. ಅದಲ್ಲದೆ ಇನ್ನ್ ಒಂದ್ ಸಮಸ್ಯೆ ಎದ್ತಾದು. ಅಪ್ಪನ ಪಂತಂದಾಗಿ ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯ ಈಗ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಸೇರಿ ಹೋವುಟು. ಹೆಣ್ಣ ಹೆಂಗಸ್ ಕಾಶಿನ ಆಳ್ವರ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್ ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡರುನೂ, ಕಾಶಿನ ಸಿಂಹಾಸನಲಿ ಇರೋವು ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸಾಮಂತರ್ ಆದವೆ. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನನೇ ಗೆದ್ದ ಭೀಷ್ಮರನ ತನ್ನಿಂದ ಸೋಲಿಕ್ಕಿ ಆಕಿಲ್ಲೆ. ಆದ್ದರಂದ ತಾನ್ ಕಾಶಿಗೆ ಸಾ ಹೋಕಾದ್ದೇಂತ ಅಂಬೆ ನೆನ್ನಿಕಂಡತ್.

ಗಿರಿನಾಯಕನ ಪ್ರಸಂಗ ಉತ್ತರ ಆಗಿ ಅಂಜಿ ಹೇಳ್ತೆ, “ಏನ್ ಮಾಡ್ತೊಂತ ನಂಗೆ ಈಗ ಗೊತ್ತಲ್ಲ. ಮುಂದೆನ ಜೂವನದ ಬಗ್ಗೆ ನಾ ಏನ್ ಸಾ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತಲ್ಲ. ಇನ್ನ ಮುಂದೆ ಏನಾದೆನೋ? ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತ?”

ಗಿರಿನಾಯಕಿಗೆ ಬೇರೆ ಏನೂ ಮಾತಾಡಿಕೆ ಆತ್ತೆ. ಮಾತ್ ಕತೆ ಇಲ್ಲದೆ ದಾರಿ ಸಾಗಿತ್. ಆಸ್ತಮ ಕಾಂಬಕಾನ ಅವ ಗಾಡಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಹೇಳ್ತೆ, “ನಾವು ಈಗ ಆಸ್ತಮದಹಕ್ಕಲೆ ಒಳ್ಳೊ. ರಾಜಕುಮಾರೀ ಇಳ್ಳನಿ. ನಾ ಇನ್ನನಿಮ್ಮೊಟ್ಟಿಗೆಬಾದುಲ್ಲ. ಮುಂದೆನ ದಾರಿನ ನೀವೇ ನೋಡಿನಿ.”

ಅರ್ದ ತುಂಬಿದ ಚೀಲದೊಟ್ಟಿಗೆ ಅಂಜಿ ಕೆಳಗಿಳ್ತೆ. ಸಿಯು ಸೊರಲಿ ಅಂಜಿ ಹೇಳ್ತೆ. “ಗಿರಿನಾಯಕ, ನನ್ನ ಜೂವನಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಿನೇಯಿತ ಆಗಿ ಒಳ್ಳಂದಂತೇಳ್ತೆ ನೀ ಒಬ್ಬನೆ. ಮೂರು ದಿನ ನನ್ನನ ಹೂವುನಾಂಗೆ ನೋಡಿಕಂಡಳ. ನಿನ್ನದ್ ದೊಡ್ಡಮೊನ್ನ. ಗಿರಿನಗರಲಿ ನೀ ಒಬ್ಬನೇ ಇದ್ದ ಕಲ್ತವ ಓದು, ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಇಲ್ಲದೆ ಯಾರ್ ಸಾ ಮುಂದೆಹೋಕಿಲ್ಲೆ. ನಿನ್ನ ಜನಂಗಳಿಗೆ ಇದ್ದ ಹೇಳಿಕೊಡು. ನಿನ್ನ ಹಾಂಗೆ ಇರುವ ನಾಯಕನ ಹುಟ್ಟ ಹಾಕ್. ಅದ್ಯಾಗಿ ನೀ ಮೊದುವ ಆಕು. ಸೇವಂತಿನ ಮೊದುವ ಆಗಿ ಗಿರಿನಗರಿಗೆ ಒಬ್ಬ ನಾಯಕನ ಕೊಟ್ಟ ನಿನ್ನ ಬಾಳೊನ ಸಾರ್ತಕ ಪಡ್ತಿಕ. ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಎದ್ರ್ ನಿಲ್ಲುವ ಸೊತಂತ್ರ ರಾಜ್ಯ ಒಂದರ ಮಾಡಿಕೆ ಅವಂದಾದರೂ ಆದು.”

ಗಿರಿನಾಯಕ ಮತ್ತನೆ ಸೊರಲಿ ಹೇಳ್ತೆ, “ರಾಜ್ಯ ಕಟ್ಟುವ, ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಎದ್ರ್ ಆಗಿ ನಿತ್ರೆ ನೆತ್ತರ್ ಹರುವ ಮಾತ್ ಒಂದು ಕಡೆ ಇಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರಿ, ನೀವ್ ಪರಶುರಾಮರ ಆಸ್ತಮ ಹಿಡ್ಲಿತ್ತೆರೆ ಗಿರಿನಗರಿಗೆ ಹಿಂದೆ ಬಂದು ಬುಡಿ. ನಾ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಕಂದಾಯ ಕೊಡಂವ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿ ನನ್ನಂತವರ ಹಂಗ್ಲಿ ಇದೇಂತ ನೀವು ಏಕೆ ತಿಳ್ಕಂಬೊದ್ಲೆ? ನಾ ಏನ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಂದಾಗಿ ಬೊದ್ದುದುಲ್ಲೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿ ನಮ್ಮಂದಾಗಿ ಬೊದ್ದಿದೆ. ತೊಪ್ಪು ತಿಳ್ಳಬೋಡಿ. ನೀವುಗೆ ಯಾರುನೂ ಬಂದುಗ ಇಲ್ಲೇಂತ ಗ್ರೇಸ್ ಬೋಡಿ. ನಾ ಒಳ್ಳೆ. ಇಡೀ ಗಿರಿನಗರಿನೊವು ಒಳ್ಳೊ.”

ಈ ಮಾತ್ಂದ ಅಂಜಿನ ಎದೆ ತುಂಬಿ ಬಾತ್. ಗಿರಿನಾಯಕ ಗಾಡಿ ತಿರಗಿಸಿತ್. ಅಕೇರಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಅದರ ಕಣ್ಣುಂಬಾ ನೋಡ್ತೆ. ಅವ ಮೊನ್ನಲೇ ಹೇಳಿಕಂಡತ್. ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದ ನೀ? ಎಲ್ಲಿಂದ ಅವ್ತಾರ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಮೊನ್ನಲಿ ಜೇನ್ ತುಂಬಿದಾಂಗೆ ಆಕೆ ಕಾರ್ಲ ಆದ? ನನ್ನ ಬಾಳೊಲಿ ಮೂರುದಿನ ತುಂಬಿದ ನದಿ ಆಗಿ ಮಾಯ ಆದ. ಸಂತೋಸಂತ ಹೇಳ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಇರುಲ್ಲೆ. ನನ್ನ ಬಾಳೊನ ನದಿ ಮತ್ತೆ ಒಣ್ಣಂಗಿ ಹೋವುಟು. ಗಿರಿನಗರಲಿ ಹೊಸ್ತಾ ಏನ್ ಸಾ ಇಲ್ಲದೆ ಮುಂದೆನಾಂಗೆ ಆದೆ. ಬಂದ್ ಬುಡು ರಾಜ ಕುಮಾರೀ ಮತ್ತೆ ಗಿರಿನಗರಿಗೆ ಬಂದ್ ಬುಡು. ನನ್ನ ಬಾಳೊಲಿ ಯಾಗೋಳೊ ಹುರು ತುಂಬು.

ತನ್ನ ಕಣ್ಣೊಲಿ ಬಂದ ಹಾಂಗೆ ಅದರ ಕಣ್ಣೊಲಿ ಸಾ ನೀರ ಹನಿ ಬಾವುದರ ಅವ ನೋಡ್ತೆ. ಅದ್ಕೆ ಕೈ ಜೋಡ್ಲಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಗಾಡಿ ಹತ್ತಿ ರಬಸಲಿ ಬಂದ ದಾರಿಲಿ

ಹಿಂತಿರುಗಿ. ಅಂಜಿ ಆಸ್ರಮದ ಕಡೆಗೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿ.

ಆಸ್ರಮ ದೊಡ್ಡದಾಗಿತ್ತು. ಎದ್ದಲಿ ಒಂದ್ ಕೆರೆ ಇತ್ತು. ಅದ್ ತಾವರೆ ಹೂಗಳಿಂದ ತುಂಬಿ ಹೋಗಿ ಕಪ್ಪೆಗೆ ಅಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದು ಸಾ ನೀರಲಿ ಇರುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಿ. ಕೆರೆನ ಎರ್ದ ಮಡಲಿ ಮೊದ್ಲಿನ ಹೂತೋಟ ಇತ್ತು. ಕುದ್ರಿಕೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲಿನ ಹಾಸಗ ಇದ್ದೊ. ಹೊಂತಗಾರ ಹೈದಂಗಳ ಎರ್ದ ಗುಂಪು ಯಾವುದೊ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಇಸಯದ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ನಡ್ಕಿತ್ತು. ಅದರ ನೋಡಿನೂ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಎದ್ದ ಬಾಣ್ಣೆ. ಏನ್ ಮಾಡ್ಲೊಂತ ಅದ್ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕನ ಪ್ರಾಯ ಹೋದ ಒಬ್ಬ ರುಸಿ ಕಾಣ್ಣಿಕಂಡ್ ಅದರ ಪರ್ದಯ ಮತ್ ಬಂದ ಕಾಣ್ಣಿನ ಕೇಳ್ತ. ಪರ್ದಯ ಹೇಳಿಕೆ ಸಮಸ್ಯೆ ಏನ್ ಇತ್ಲೆ. ಕಾಣ್ಣ ಯಾವೊಂತ ಕಾಂಬೊದಲ್ಲೆ. “ಆಚಾರ್ಯ ಪರಶುರಾಮರ ಕಾಣಿಕಾಗಿತ್ತು”- ಎಂತ ಮಾತ್ರ ಹೇಳ್ತ. ಒಳಗೆ ಹೋದ ರುಸಿ ಹಂಚಾ ಹೊತ್ತಲಿ ಮತ್ತೆ ಬಂದತ್. “ಇದ್ ಆಚಾರ್ಯರ್ ಹೈದಂಗಳಿಗೆ ಸಾಸ್ತ ಹೇಳಿ ಕೊಡುವ ಸಮಯ. ಆಸ್ರಮಕ್ಕೆ ಒಂಟಿ ಆಗಿ ಹಣ್ ಮಗ ಬಾಕೆ ಆಗದಂತ ಕಟ್ಟಳೆ ಉಟ್ಟು. ನೀ ಒಬ್ಬಳೇ ಬಂದದರ ತಿಳ್ಳೊ ಸಮಸ್ಯೆ ಗಂಬೀರದ್ದಾ ಆಗಿರೋಕೂಂತ ಈ ಕೂಡ್ಲೆ ನಿನ್ನ ಒಳಗೆ ಬಾಕೆ ಹೇಳ್ಕೊಳೊ. ಆ ಬಾಕಿಲಿಂದ ಒಳಗೆ ಹೋದರೆ ಸುರು ಸಿಕ್ಕುದ್ದು ಸಾದನೆ ಮಾಡುವ ಜಾಗೆ. ಅಲ್ಲಿ ಆಚಾರ್ಯರ್ ಒಬ್ಬನೇ ಒಳೊ. ದೈರ್ದಂದ ಹೋಗ್. ಯಾವ್ದರ ಸಾ ಅಣ್ಣಂಗ್ಸದೆ ಎಲ್ಲಾ ಇಸಯನನೂ ಅವರ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿ ಪರ್ಯಾರ ಪಡ್ಕ.”

ಅದ್ ಆಸ್ರಮ ಒಂದರ ನೋಡ್ಲು ಇದೇ ಸುರು. ಇಡೀ ದೇಸಲಿ ಇರುವ ಬಾಳ ದೊಡ್ಡ ಆಚಾರ್ಯರ ಆಸ್ರಮದ ಗಂಭೀರತೆ ಅದರಲಿ ಅಳ್ಕ ಉಂಟ್ ಮಾಡ್. ಗಿರಿನಗರಿ ಸಾ ದೂರಕ್ಕೆ ಗಂಬೀರಲಿ ಕಾಂಬಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿನ ಮಕ್ಕ. ಹೆಣ್ಣಕ್ಕ, ಹೊಂತಗಾರ ಹೈದಂಗ ಅಲ್ಲಿನ ಕಾಡ್ಗೆ ಜೂವ ತುಂಬುಸಿದ್ಲೊ. ಇಲ್ಲಿ ಹಾಂಗ ಅಲ್ಲ. ತಾನ್ ಏನ್ ಮಾತಾಡ್ಲೆ, ಎಲ್ಲಿ ತೊಪ್ಪಾದೆನೋ ಎಂತ ನೆಂದ್ ಅದ್ ಹೆದ್ರಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಪರಶುರಾಮರ ಬಗ್ಗೆ ಅಪ್ಪ ಹೇಳ್ತಿದ್ದದರ ಅದ್ ನೆನ್ನಿ ಕಂಡತ್. ಬಾಳ ಬೇಗ ಕೋಪ ಬಾವ ಮ್ಯೊಂಸ. ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಎಲ್ಲಾ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ದರ್ಪ, ಹಣ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ತೋಳ್ ಬಲಂದ ಕೊಬ್ಬಿದ್ದ ಕ್ಷತ್ರಿಯರೇ ಕಾರಣಾಂತ ತಿಳ್ಳೊಕೊಂಡೊವು. ಅನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಬಲಿ ಆದವರ ಪರ ಅವು ನ್ಯಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಟ ಮಾಡುವ ದೊಡ್ಡ ಮ್ಯೊಂಸ.

ಈಗ ಅದ್ಲೆ ದೈರ್ಯ ಬಾತ್. ಆಚಾರ್ಯರ್ ತನಿಗೆ ಒಂದು ದಾರಿನ ತೋರಿಸಿಯೇ ತೋರುವೊಂತ ನಂಬಿಕೆಂದ ಅದ್ ಒಳಗೆ ಹೋತ್. ಪರಶುರಾಮರ್ ಈಚಲ್ ಮೊಂದ್ರಿಲಿ ದರ್ಬೆಗಳ ಹರಂಡಿ ನೇರಲಿ ದ್ಯಾನ ಮಾಡುವವರಾಂಗ ಕುದ್ರಿದ್ಲೊ ಉದ್ದದ ಬಿಳಿ ಗಡ್ಡ. ಬಿಳಿ ಜುಟ್ಟು, ಮೋರೇಲಿ ಹೊಳ್ಳುವ ತೇಜಸ್ ಇತ್ತು. ಮ್ಯೊಂಸಂಗ ಬಣ್ಣ ಮತ್ತೆ ಜಾತಿ ಅಗತ್ಯನೇ ಇಲ್ಲೇಂತ ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿಗೆ ತೋರಿಕೊಟ್ಟ ದೊಡ್ಡ ಮ್ಯೊಂಸ ಅವು. ದನ ಸಾಂಕಿಕಂಡ್ ಊರ್ಂದ ಊರ್ಗೆ ತಿರಿಕಂಡ್ ಬೊದ್ಕ ಮಾಡ್ತಿದ್ದ ಆರ್ಯರ ಬೂಮಿಲಿ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡ್ಲೊಂದ ಜೂವನ ಸಾಗ್ಗಕಂತ ಹೇಳಿ

ಕೊಟ್ಟೋವು ಅವು. ಇಡೀ ದೇಸನ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗೆ ಕಾಲ್ ನಡ್ಗಲಿನೇ ನಡ್ವ, ತುಂಬಾ ಲೋಕದ ಅನ್ನವನ ಪಡ್ವೋವು ಅವು. ಇಡೀ ದೇಸದ ಅಸ್ವ ರಾಜರಾಗೆನೂ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿಕೆ, ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ದರೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಕೆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಇದ್ದೋವು ಅವು. ಇಂತಾವರ ಶಿಷ್ಯ ಆಕೆ ಪುಣ್ಯ ಮಾಡಿರೋಕೂಂತ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ ಅಂಬೆ ಅವ್ವೆ ಉದ್ದಾಂಡ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡ್.

ಪರಶುರಾಮರ್ ಕಣ್ಣು ಬುಟ್ಟೋ, ಅಂಬೆನ ತಲೆಂದ ಕಾಲ್ ಮುಟ್ಟು ನೋಡಿ ಗಂಬೀರ ಸೊರಲಿ ಹೇಳ್ವೊ “ಕಾಶಿ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಅಂಬೆಬಂದುಟುಂತ ರುಸಿ ತಿಳ್ಳಿತ್. ಒಬ್ಬಳೇಬಂದಳಗಡ. ಕುದ್ರು, ಬಂದ ಕಾರ್ಲನ ಅಳ್ಳು ಇಲ್ಲದೆಹೇಳ್.

ಅಂಬೆ ಅಲ್ಲಿನೇ ನೆಲಲಿ ಕುದ್ವ ಕಂಡತ್. ಮರ್ರೋಕೂಂತ ಗ್ರೇಸಿದ ತನ್ನ ಕಳ್ಳ ಕತೆನ ಆಚಾರ್ಯರ ಎದರ್ ಹೇಳಿಕಂಡೇ ಹೋತ್. ಅವು ಪ್ರತಾಪಸೇನ ಮಹಾರಾಜ ಸಕ್ತಿನ ಪಂತಕ್ಕೆ ಇಸಿ ಸೊಂಯಂವರ ಏರ್ಪಾಡ್ ಮಾಡ್ವ. ಅಕಸ್ಮತ್ತಾಗಿ ಅದ್ ಕಾಶಿನ ಉಪವನಲಿ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಕಂಡದ್, ಸೊಂಯಂವರಕ್ಕೆ ಕರ್ಕದ ಬಂದ್ ಭೀಷ್ಮ ಮಂಟಮೆಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಸೋಲ್ವಿ, ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಕರ್ಕಂಡ್ ಬಂದದ್, ಅಲ್ಲಿಂದ ಸೌಭಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಯ ತಿರಸ್ಕಾರ ಆದ್ವ, ಗಿರಿನಗರಲಿ ಅದರ ಜೂವಮಾನದ ಮೂರು ದಿನದ ಬಾಳ ಕುಸಿನ ದಿನಗಳ ಕಳ್ಳದ್, ಇನ್ನ ಮುಂದೆ ಸನ್ನೇಸಿ ಆಗಿ ಆಸ್ರಮಲಿ ಇರೋಕೂಂತ ನಿಚ್ಚಯ ಮಾಡ್ವ, ಶಸ್ತ್ರ ಮತ್ತೆ ಸಾಸ್ತ್ರನ ಆಚಾರ್ಯರಂದ ಕಲ್ಯೋಕೂಂತ ತಾನೇ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡ್ವ ಎಲ್ಲದರ ಸಾ ಹೇಳ್.

ಅದರ ಕತೆನ ಕೇಳಿ ಅವರ ಹುಬ್ಬುಗ ಮೇಲೆ ಏರ್ತ್. ಸಮ್ವಾನ ಮಾಡ್ವ ಸೊರಲಿ ಅವು ಹೇಳ್ವೊ, “ನಿಂಗ ತುಂಬಾ ಅನ್ನೇಯ ಆಗುಟ್ಟುಮಗಳೇ. ಆದರೆನಿನ್ನನಿರ್ಣಯಸರಿ ಅಲ್ಲ. ನನ್ನ ಅವ್ವ ರೇಣುಕೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಆಗಿ ಇದ್ದೋಳು. ಆಸ್ರಮಲಿ ಅದರಬೊದ್ ಕುಸಿಲಿ ಇತ್ತೆ. ಜಾತಿ, ಬಣ್ಣ, ಹೆಚ್ಚು ಏಕೆ ಇಡೀಲೋಕನನೇ ಗೆದ್ದ ಕೊಂಡೊವೂಂತ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದ ರುಸಿ, ಮುನಿಗ, ಕಾಮನ, ಸಿಟ್ಟಿನ ಗೆದ್ದಿದ್ದಲ್ಲೆ. ಅದರ ನಿಜದ ಅರ್ತ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ವ್ರತ ಮಾಡಿಕೆ ಯಾರಂದಳೂ ಸಾದ್ಯ ಆದಲ್ಲೆ. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಾಂತ ಕರಿಕೊಂಬೊವು ಮೊನ್ನೆನ ಹರೈಕೆ ಬುಟ್ಟವೆ. ಸಂಸಾರಿ ಆಗಿ ಇದ್ದರೂ ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ಜಮದಗ್ನಿ ಉರಿವ ಕೊಳ್ಳಿ ಆಗಿದ್ದೊ”

ನಾವುನೂ ಮ್ಯೂಂಸರೇ, ನೀ ಈಗ ನನ್ನ ಕೈ ಕೆಳಗೆ ಕಲ್ಯಕೆ ಬಂದಳ. ಇಸ್ವರ ಮುಟ್ಟು ನಾ ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕಳಗೆ ವಿಧ್ಯೆ ಹೇಳಿ ಕೊಟ್ಟಂವ ಅಲ್ಲ. ಕಲಿಕೆ ಬೊತ್ತಂತ ಏನ್ ಸರ್ತ ನನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಸಸ್ತ್ರ ಮತ್ತೆ ಸಾಸ್ತ್ರ ಕಲ್ಯೋದರ್ಂದ ನಿಂಗಾದ ಅನ್ನೇಯನ ಸರಿಪಡ್ಕಿಕೆ ಆದಲ್ಲೆ. ಕ್ಷತ್ರಿಯಾಂತೇಳುವ ಹಂಕಾರಂದ ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಸಕ್ತಿನ ಪಂತಕ್ಕೆ ಒಡ್ಡಿತ್. ತಮ್ಮ ದೊಡ್ಡಪ್ಪಿಕೆಗೆ ಪೆಟ್ಟು ಬೀತ್ಂತ ಸಾಲ್ವ ಮತ್ತೆ ಭೀಷ್ಮ ಸೊಂಯಂವರಕ್ಕೆ ಬಾವ ಹಾಂಗಾತ್. ಸಮಸ್ಯೆನ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿದೊವು ಇವು. ಈಗ ನೀ ಇವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನ ಆರೊಕು. ಸೊತ ನಾನೇ ನಿನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಬನ್ನೆ. ನೀ ಯಾರ ಒಪ್ಪಿಯನೋ ಅವರೊಟ್ಟಿಗೆ ನಿನ್ನ ಮೊದುವ ಮಾಡ್ತಿನೆ.

ಬೇರೆ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ಬರ ಬುಟ್ಟು ಬುಡು. ನನ್ನ ಮಾತ್‌ನ ಮಿರ್‌ವ ಎದೆಗಾರಿಕೆ ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತಲಿ ಯಾರಿಗೆ ಸಾ ಇಲ್ಲೆ. ಏಚನೆ ಮಾಡ್- ಎಂತ ಹೇಳಿ ದ್ಯಾನಮಾಡಿಕೆ ಸುರು ಮಾಡ್ಬೊ.

ಅಂಬೆನ ಮೊನ್ಸ್ ಗೊಂದಲದ ಗೂಡಾತ್. ಅದ್ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಸುರುಮಾಡ್ಬ್ ಸಮಸ್ಯೆನ ಪರ್ಯಾ ಮಾಡಿಕೇಂತ ನಾ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರೆ ಆಚಾರ್ಯರ್ ಹೊಸ ಸಮಸ್ಯೆನ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುವೆ. ನನ್ನನ ತಿರಸ್ಕಾರ ಮಾಡ್ಬ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಇಲ್ಲರೆ ಭೀಷ್ಮನ ನಾ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡೋಕು. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ನನ್ನ ಮೊನ್ಸ್‌ನ ಕದ್ದಂವ. ಅವನನೇ ಹೇಳಿ ಪರಶುರಾಮರ ದಯೆಂದ ನಾ ಸುಕಲಿ ಇದ್ದಾ ಬುಡೊಮೊ. ಆದರೆ ಅವ ತನ್ನ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆಗಾಗಿ ಪ್ರೀತಿನ ಬಲಿಕೊಟ್ಟ ಮೂರ್ಕ. ಆಚಾರ್ಯರ್ ಹೇಳೆ ನನ್ನನ ಅವ ಹೆದ್ರಿ ಒಪ್ಪಿಕಂಡ್ ಮೊದುವೆ ಆದು. ಅದ್ ಒತ್ತಾಯದ ಮೊದುವೆ ಆದೆ. ಮೊನ್ಸ್ ಮುರ್ಡ್ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಮೊದುವೆ ಆಗಿ ಏನ್ ಸುಕ? ನಂಗೆನೂ ಅಸ್ತೆ. ಅವನ ಮೇಲೆ ಮುಂದೆನ ಪ್ರೀತಿ ಒಳ್ಳತ್ತೆ. ಅವನ ನೆಂಪಾಕನ ಹುರು ಬಾಡ್ಲೆ. ಮೊನ್ಸ್ ಕೊಣ್ಣೊದುಲ್ಲೆ. ಪ್ರೀತಿ ಇಲ್ಲದ ಮೊದುವೆಗೆ ಅರ್ತ ಉಟ್ಟೋ? ಪ್ರೀತಿಗಾಗಿ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆನ ಬುಡದಂವ ಒಬ್ಬ ಗಂಡ್‌ಸೇ?

ಒಂದ್ ಸಮಯ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ನನ್ನ ಮೊದುವೆ ಆದರೆ ಅವ ದಿನೋಳೂ ನನ್ನ ಹಂಗುಸುದು. ಭೀಷ್ಮನ ರಥ ಹತ್ತಿದೋಳು, ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಭಿಕ್ಷೇಂತ ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಅವ ಮಾತ್ ಮಾತ್‌ಗೂ ಚುಚ್ಚುದು. ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮಲಿ ಆದ ಅಪಮಾನನ ಅವ ಜೂವ ಮಾನ ಇಡೀ ನೆಂಪುಲಿ ಇಸಿಕಂಡದೆ. ಅವನ ಅಸ್ತ್ ಜನ ಸಭೆಲಿ ಇದ್ದವೊರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ನನ್ನ ಪರ ಒಂದೇ ಒಂದ್ ಮಾತ್‌ನ ಹೇಳಿಲ್ಲೆ. ಮೂರ್ಕ ದೊರೆನ ದೊಡ್ಡ ಮೂರ್ಕ ಪ್ರಜೆಗ! ಅವ ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡ್ತಿದ್ದರೆ ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತಲಿ ನಡ್ಕತಿದ್ ಆಚರಣೆನ ಬದ್ಲಾಯ್ತಿಕೆ ಆಗ್ತಿತ್. ಇನ್ನ್ ಅವನ ಜೂವಮಾನ ಇಡೀ ಕೊರೆದು ಅಪಮಾನ ಮತ್ತೆ ಬುಟ್ಟರಕಾದ ಬೇನೆ ಬೇಡ, ಒತ್ತಾಯದ ಮೊದುವೆ ಬೇಡ. ಅವಂದ ಗಿರಿನಾಯಕ ಸಾವಿರ ಪಾಲ್ ಒಳ್ಳೆಂವ. ಗಿರಿನಾಯಕನಕ್ಕಲೆ ಬೇನೆಗೆ ಕರುಗ ಕರ್ಕ ಉಟ್ಟು. ಮತ್ತೆ ನಾ ಗಿರಿನಗರಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಎದೆ ತುಂಬಿ ನನ್ನ ಕರ್ಗಂಜೊದು. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಲಿ ರೂಪ ಉಟ್ಟು, ಯಾವ್ವನ ಉಟ್ಟು, ಎದೆಗಾರಿಕೆ ಉಟ್ಟು, ಹಣ ಉಟ್ಟು, ವಿದ್ಯೆ ಉಟ್ಟು. ಆದರೆ ಏನ್ ಸಾ ಮಾಡಿಕೆ ಬೊತ್ತದ ಹೆಣ್ಣಾನ ಬೇನೆನ ತಿಳ್ಳವ ಹೃದಯ ಇಲ್ಲೆ. ಅಂತಂವನ ನಾ ಗಂಡಂತ ಒಪ್ಪಿಕಿಲ್ಲೆ. ನನ್ನ ಗಂಡಂತ ತಿಳ್ಳಕೆ ನಂಗೆ ಆಕಿಲ್ಲೆ.

ಹಾಂಗಾದರೆ ನಂಗೆ ಬೇಕಾದಂವ ಭೀಷ್ಮ! ಗುರುಗಳ ಮಾತ್‌ನ ಗೌರವಂದ ಕಂಡ್ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯನ ಬುಟ್ಟು ಅವ ನನ್ನನ ಮೊದುವೆ ಆದೋ? ಸಾಧ್ಯನೇ ಇಲ್ಲೆ. ನಾ ಏಕೆ ಭೀಷ್ಮನ ಒಪ್ಪೋಕು? ಪರಶುರಾಮರ ಮಾತ್‌ನ ಏಕೆ ಕೇಳೋಕು? ಕಾಶಿಂದ ಭೀಷ್ಮನ ರಥ ಏರಿ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ನಾ ಹೊರ್ದಿಕಾಕನ ನಂಗೆ ಭೀಷ್ಮನ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ

ಗೌರವ ಇತ್ಯ. ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಯಿಂದ ತಿರಸ್ಕಾರ ಪಡೆದ ಮೇಲೂ ಆ ಗೌರವ ಹಾಂಗನೇ ಇತ್ತು. ಮತ್ತೆ ಅದ್ ಮಾಯ ಆತ್. ಗೌರವದ ಸ್ಥಾನಲಿ ಈಗ ಇದ್ದು ಸೇಡ್. ಈ ಭೀಷ್ಮ ಸೊಂಯಂವರ ಕಣಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ಇರಿದ್ದರೆ ನಾ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ರಾಣಿ ಆಗಿ ಇರಿದ್ದೆ. ಭೀಷ್ಮ ನನ್ನ ಬಾಳುನ ಹಾಳ್ ಮಾಡ್ತ. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಪೊಳ್ಳು ಪ್ರತಿಸ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹೆಗ್ಗಲಿಕೆಗಾಗಿ ಒಳ್ಳಿ ಕಂಡ ನಿಪ್ಪನ ಎದ್‌ರ್ ಹೆಣ್ಣ್ ಒಂದರ ಮುಂದೆನ ಜೂವನ ಏನೇನ್ ಸಾ ಅವಂಗೆ ಅಲ್ಲ. ಅವಂದಾಗಿ ಏನ್ ಮಾಡಿಕೆ ಬೊತ್ತದ ಹೆಣ್ಣನ ಜೂವನ ಹಾಳಾದರೆ ಅವಂಗೆ ಬೇನೆ ಆದಲ್ಲೆ. ಅವ ಅದ್ಯಾಗಿ ಬೇಜಾರ ಮಾಡ್ತಲ್ಲೆ. ಅವಂದ್ ದೊಡ್ಡ ಸಂಕಲ್ಪ. ಭೀಷ್ಮನೇ ಹೆಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳ ಹೀಂಗೆ ನಡ್ತಿಕಂಡೆ ಎಂತ ಆದರೆ ಇಡೀ ದೇಸಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಸುಕಲಿ ಇರಿಕೆ ಸಾಧ್ಯನೇ ಆಕಿಲ್ಲೆ. ಅವಂಗೊಂದು ಪಾಟ ಕಲ್ಲೋಕು ಅದ್ ಆಚಾರ್ಯ ಪರಶುರಾಮರ್‌ಂದ ಮಾತ್ರ ಆದು.

ಹಂಞ ಹೊತ್ತಂದ ಮೇಲೆ ಆಚಾರ್ಯರ್ ಕಣ್ಣ್ ಬುಟ್ಟ್ ಪ್ರೀತಿಯ ಕೇಳ್ತೊ. “ಯಾವನಿದಾರಕ್ಕೆಬಂದಳಮಗಾ?”

ಅಂಬೆ ಮತ್ತಂಗ ಹೇಳ್ತ. “ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಂಗೆ ಈಗಸಾಲ್ವಭೂಪತಿನ ಆಗಲೀ ಭೀಷ್ಮರ ಆಗಲೀ ಮೊದುವೆ ಆಕೆ ಇಚ್ಛೆ ಇಲ್ಲೆ. ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬಂಗ ಈ ಸರೀರನ ಕೊಟ್ಟಿ ಅವನಮೂರ್ತನಗಳಸೈಸಿಕಂಡ್ ಜೂವಮಾನ ಇಡೀ ಅವನ ದಾಸಿ ಆಗಿ ಪತಿವ್ರತೇಂತ ಕರಿಕಂಬ ಇಚ್ಛೆ ನಂಗೆ ಇಲ್ಲೆ. ಮೊದುವೆನ ಬಂದನಂದ ದೂರ ಆಗಿ ಇಡೀ ದೇಸಕ್ಕೆ ದಾರಿ ತೋರಿದೊವು ನೀವು. ಕಾಶಿಲಿ ನಾ ಹಂಞ ಸಾಸ್ತ್ರ ಅಭ್ಯಸ ಮಾಡಿಯಳೆ. ನಂಗೆ ಓದೊಕೂಂತ ಆಸೆ ಉಟ್ಟು. ನಿಮ್ಮಿಂದ ಸಾಸ್ತ್ರನ ಕಲ್ಯಾಣಕೂಂತ ನಂಗೆ ಆಸೆ. ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಹೆಣ್ಣುಗಳ್ಗೆ ಹೊಸ ದಾರಿ ತೋರ್ದವ ಹಂಬಲ ನಂಗೆ. ಅದರ ಈಡೇರಿಕೆ ದಾರಿ ತೋರಿರನಾ?”

ಪರಶುರಾಮರ ಮೋರೆಲಿ ಕುಸಿ ಕಂಡದೆ. “ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆ ಒಳ್ಳದ್ ಮಗಳೇ. ಆದರೆ ನಿಂಗೆ ಆದ ಅನ್ನೆಯನ ನಿನ್ನ ಒಬ್ಬನ ದೃಷ್ಟಿಲಿ ನಾ ನೋಡ್ತಲ್ಲೆ. ಸಮಸೈನ ಎಲ್ಲರ ದೃಷ್ಟಿಲಿ ನೋಡಂವ ನಾ. ಒಬ್ಬ ಅಂಬೆಗೆ ಅನ್ನೆಯ ಆಕನ ಈ ದೊಡ್ಡ ಆರ್ಯಾವರ್ತಲಿ ಅದರ ಇರೋದ ಮಾಡಂವ ಒಬ್ಬ ಸಾತ್ ಇಲ್ಲೆಲೇಂತ ನಂಗೆ ಬೇಜಾರ. ಹಾಂಗಾರೆ ಹೆಣ್ಣುಗಳ್ಗೆ ಆಗುವ ಅನ್ನೆಯ ಹೆಚ್ಚಾದು. ನೀ ಕಲ್ಯಾಣದರ ಬಗ್ಗೆ ಆ ಮೇಲೆ ಏಚನೆ ಮಾಡೊಮೊ. ಭೀಷ್ಮ ಮತ್ತೆ ಸಾಲ್ವರ್‌ಲಿ ಯಾರ್ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡ್ತ?”

ಕೂಡ್ಲೇ ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ತ. “ಭೀಷ್ಮನ ಪೂಜ್ಯರೇ, ನನ್ನ ಬಾಳುನ ಹಾಳ್ ಮಾಡ್ತಂವ ಅವ. ಸರಿಮಾಡಕಾದಂವನೂ ಅವನೇ.”

ಪರಶುರಾಮರ್ ಒಪ್ಪಿದೊ “ಇದ್ ಈಗ ಸರಿಯಾದ ಮಾತ್. ಆಸ್ತಮದ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆಂತ ಒಂದು ರಥ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉಟ್ಟು. ನಾಕ್ ಕುದ್ರೆಗ ಸಾ ಒಳೊ. ನಾಳೆ ನಾವು ಹಸಿನಾವತಿಗೆ ಹೋಕೆ ತಯಾರಾಗ್. ನಿನ್ನ ಇಸ್ತರಮುಟ್ಟದ ಕಸ್ತಕ್ಕೆ ನಾಳೆ ಬುಡ್ಗಡೆ ಸಿಕ್ಕಿದೆ.”

ಮತ್ತೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ! ಗಾಬೆರಿಂದ ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ತೆ. “ಪೂಜ್ಯರೇ, ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೋಕಿ ಮೊನ್ ಒಪ್ಪುದುಲ್ಲೆ. ಭೀಷ್ಮರ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರಿಕೆ ಆದುಲ್ಲೆನಾ?”

ಪರಶುರಾಮರ್ ತಲೆ ಹಂದಾಡ್ತಿದೊ. “ಆದೆ. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಸಮಯ ಬೇಕಾದು. ಅವ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರೊಕರೆ ನಾ ಸುದ್ದಿ ಕಳ್ಳಿ, ಕಾರಣ ಹೇಳಕಾದೆ. ಅವ ರಾಜಕಾರಣದ ನೆಪ ಹೇಳಿ ಬೇಕೆಂತಳೇ ತಡಮಾಡ್ತು ನನ್ನ ಮಾತ್ಗೆ ಗೌರವ ಕೊಟ್ಟಾದ್ ಬಂದರುನೂ ಈ ಆಸ್ತಮದ ಸಾಂತತೆಲಿ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳ ಎದ್‌ರಾಲಿ ಏನೇನೋ ಮಾತ್‌ಗ ಬಾದು ನಂಗೆ ಇಸ್ತ ಇಲ್ಲೆ. ನಾಳೆನೇ ನಾವು ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬುಟ್ಟರೆ ಅವಂಗೆ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಸಮಯ ಇರುಲ್ಲೆ. ನಿನ್ನ ಪರ ನಿತ್ ನಾ ಮಾತಾಡಿಕನ ಅವನ ದೈರ್ಯ ಕುಗ್ಗಿದೆ. ಅವನ ಮಾತ್‌ಗ ಅರ್ತನ ಕಳ್ಳಂಡವೆ. ಗುರುನ ಮಾತ್‌ನ ಅವ ಮಿರಿಕಿಲ್ಲೆ. ನಂಗೆ ಎದ್ ಮಾತಾಡೆ ಅವನ ಸೊಕ್ಕುನ ಮುರ್ದ್ದೇ ನಾ ಬಾದು. ಇನ್ ಚರ್ಚೆ ಬೇಡ. ಈ ರುಸಿ ನಿನ್ನನ ಅವನ ಕುಟೀರಕ್ಕೆ ಕರ್ಕಂಡ್ ಹೋದೆ. ಅವ ಸಂಸಾರಸ್ಥ. ಬೊಳ್ಳುಗೆ ಕೋಳಿ ಕೂಂಗಿಕನನೇ ಎದ್ದ ಬುಡು. ಎಸ್ ಬೇಗ ಆದೋ ಅಸ್ ಬೇಗ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಪೋಯಿ.”

ಆ ತಪಸ್ವಿನ ಕುಟೀರ ದೊಡ್ಡದಿತ್. ಅವುಕೆ ಅಂಬೆನ ಪ್ರಾಯದ ಮಗ ಒಬ್ಬಳ್ ಇತ್. ಅದ್ ತುಂಬಾ ಮೆತ್ತಂಗೆ ಮಾತಾಡೋಳು. ಅದರ ಸಣ್ಣ ಮಗಳ್ ನೀಹಾರಿಕಾ ಅಂಬೆಗೆ ಬಾಳ ಇಸ್ತ ಆತ್. ಇರ್ಯ್ ಅಂಬೆ ಮೃದುಭಾಷಿಣಿನ ಹಕ್ಕಲೆ ಮೊಲ್ಗಿಕಂಡ್ ಇರಿಕಾಕನ ಅದ್ ಅದರ ಕತೆನ ಅಂಬೆಗೆ ಹೇಳ್ತೆ. ಮೃದುಭಾಷಿಣಿ ವಿದ್ಯೆನೇ ಕಲ್ಕದೆ ಬೆಳ್ಳ ಹೆಣ್ಣ್ ಹೆಣ್ಣುಕ್ಳ ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಯೋದು ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಇರೋದಾಂತ ಅದರ ಅಪ್ಪ ತಿಳ್ಕಂಡಿತ್. ನಾಕ್ ಪೊರ್ದದ ಹಿಂದೆ ಪರಶುರಾಮರಲ್ಲಿಗೆ ಕಲ್ಕಿಕೆ ಬಂದಂವ ಒಬ್ಬ ಮೃದು ಭಾಷಿಣಿನ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡಿ, ಮೊದುವೆ ಆನೇಂತ ಹೇಳಿ, ಅದರ ಬೊಸ್ತಿ ಮಾಡಿ, ಇರ್ಯ್ಗೆ ಇರ್ಯೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿ ಹೋತ್. ಅವಂದ್ ಬಾಳ ದೂರದ ಪ್ರಾಗ್ಜ್ಞಾತಿಷಮರ ಊರು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬದರಿಕಾಶ್ರಮಂದ ಏನಿಲ್ಲರೂ ಸಾವಿರಾರ್ ಮೈಲ್ ದೂರ. ಹುಡ್ಕಂಡ್ ಹೋದರೂ ಅವ ಅಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುದಾಂತ ಬರೋಸೆ ಇಲ್ಲದರ್ಂದ ಅದರ ಅಪ್ಪ ದಾರಿ ಕಾಣದೆ ಸುಮ್ಮಂಗಾತ್. ಪರಶುರಾಮರ್‌ಗೆ ಈ ಇಸಯನ ಹೇಂಗೆ ತಿಳ್ಕುದಾಂತ ಅವ ಪೇಚಾಡಿತ್. ಹೀಂಗಾದ ಮೇಲೆ ಅಪ್ಪನೇ ಮಗಳ್‌ಗೆ ಸಾಸ್ತ ಪಾಟ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಿತ್. ಇಸಯ ಪರಶುರಾಮರಿಗೆ ಹೇಂಗೋ ಗೊತ್ತಾತ್. ಅವು ತಪಸ್ವಿ ಮಾಡ್ತರ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೊ. ಈಗ ಮೃದು ಭಾಷಣಿಗೆ ಇರು ಒಂದೇ ಗುರಿ. ಹೆಣ್ಣುಕ್ಳದ್ ಒಂದ್ ಆಸ್ತಮ ಮಾಡಿ, ಅವ್ಕೆ ಬಿಲ್ವಿದ್ಯೆ ಮತ್ತೆ ಸಾಸ್ತ ಪುರಾಣ ಕಲ್ಪುದು.

ಮೃದುಭಾಷಿಣಿ ಜೂವನ ಮಾಡುವ ರೀತಿನ ಅಂಬೆ ಮೆಚ್ಚಿಕಂಡತ್. ತಾನ್ ಇದರೊಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ ಕೆಲ್ನ ಮಾಡಿರೆ ಹೇಂಗೇಂತ ತನ್ನನ ತಾನೇ ಪ್ರಸ್ತೆ ಮಾಡಿಕಂಡತ್. ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಕಿಕೆ ಬಂದ ಹೈದ ಒಬ್ಬಂದ ಮೋಸ ಹೋದ ಮೃದುಭಾಷಿಣಿ ಅದರ ಒಂದು ಸವಾಲಾಗಿ ಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡಿ ಹೆಣ್ಣುಕ್ಳ ಎಲ್ಲಾ ಏಳ್ಗೆಗೆ ಸಣ್ಣ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆನ ಇಸಿಟು.

ಇದಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ಸಿಕ್ಕರೆ ಅದ್ ಗೆಲ್ಲದು. ಇದಕ್ಕೆ ನಾ ಜೊತೆ ಆದರೆ ಇದರ ಉದ್ದೇಸ ಸಾದನೆ ಆದರ ಜೊತೆಗೆ ತನ್ನ ಬೊದ್ಧಿಗೆ ಒಂದು ಅರ್ತ ಸಿಕ್ಕಿದಂಗಾದೆ.

ಅಂಬೆ ಅದರ ಮೃದುಭಾಷಿಣಿನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳಿಕಾಕನ ಅದ್ ಹೇಳ್ತ. “ರಾಜಕುಮಾರೀ ಪರಶುರಾಮರ್ ನಮ್ಮಂದ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತಿಳ್ವಳಿಕೆ ಉಳ್ಳವು. ಅವು ಹೇಳ್ವಾಂಗೆ ಮಾಡುದು ಒಳ್ಳದ್. ಗುರುಪರಶುರಾಮರ ಮಾತನ ಶಿಷ್ಯ ಭೀಷ್ಮ ಮೀರಿಕುಟ್ಟೋ? ಭೀಷ್ಮರ ಕೈ ಹಿಡ್ತ್ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಾಣಿ ಆಕಾದವುಳು ನೀ. ಆಗನೀ ಇಂತಾ ಸಾವಿರಾರ್ ಆಸ್ರಮನ ಮಾಡ್ತ. ನನ್ನಂದಾದು ಇಸ್ಪೇ. ರಾಣಿ ಆದರೆ ನಿನ್ನಂದಾ ತುಂಬಾ ಕೆಲ್ಸ ಆದು. ಹೆಣ್ಣುಕಳ್ಳ ಶೋಷಣೆ ಮಾಡಿಕೆ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿದ ಕಟ್ಟ ಕಟ್ಟಳೆಗಳ ಆಗ ನಿಂಗೆ ಬದ್ಲಾಯ್ತಿಕೆ ಆದು. ತುಂಬಾ ಸಾಧನೆನ ಮಾಡಬೇಕಾದ ನೀ ಈ ಕಾಡಾಲಿ ನಾರು ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕಂಡ್ ಕಾಲ ಕಳ್ಳವ ಮಾತನ ಹೇಳ್ತಡ.”

ಮೃದುಭಾಷಿಣಿನ ಮಾತಗ ಅಂಬೆನ ಗುರಿನ, ಕಾಂಬ ಹಾಂಗೆ ಆತ್. ಮೊದುವನೇ ಬೇಡಾಂತ ಹೇಳ್ತಿದ್ದ ಅಂಬೆಗೆ, ಅದ್ ಭೀಷ್ಮನ ಮೊದುವೆ ಆದರೊಂದ ಸಿಕ್ಕುವ ಲಾಭನ ಕಂಡ್ ಕಂಡ್ತ್. ಭೀಷ್ಮ ಗುರುಗಳ ಮಾತಗೆ ಗೌರವ ಕೊಟ್, ಮೊದುವೆ ಆದರೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಾಣಿ ಆಗಿ ಇರುವ ಈಗನ ಕಟ್ಟಕಟ್ಟಳೆಗಳ ಹೆಣ್ಣುಕಳ್ಳ ಪರ ಆಗಿ ಬದ್ಲಾಯ್ತಿಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡೊಕು. ಅವ ಒಪ್ಪಿತ್ತರೇ? ಆಗ ಪರಶುರಾಮರ್ಂದ ಭೀಷ್ಮನ ಪೊಳ್ಳು ಪ್ರತಿಸ್ಪೆ ಬಂಗ ಆದರ ನೋಡಿ ತೃಪ್ತಿ ಪಡ್ತು, ಆಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ್ ಮೃದುಭಾಷಿಣಿಗೆ ಹೆಗ್ಲಗೆ ಹೆಗ್ಲ್ ಕೊಟ್ಪದ್ ದುಡ್ಡೋದು.

ಅಂಬೆನ ಮೊನ್ನ್ ಹಗ್ಗರಾಗಿ ಹಂಚ ಹೊತ್ತಾಲಿ ಗಾಡ ನಿದ್ನೆ ಬಾತ್.

*****

ಕರ್ಣಾಂತೇಚ್ಚ ಸೂರ್ಯ ಮುಣಂಗಿತ್

ಸೂರ್ಯ ಮುಣಂಗಿಕಾಕನ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಂಗೆ ರಣರಂಗಂದ ಆವರೆಗೆ ಕೇಳಿ ಬಾತಿದ್ದ ಕಾಳಗದ ಕರ್ಕಸ ಸದ್ದ ಅಣಂಗಿತ್. ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಅದ್ ಸೈಸಿಕೆ ಆತ್ಲೆ. ಏನೋ ಕೆಟ್ಟದ್ ನಡ್ವದೇಂತ ಬಾಸ ಆಕೆ ಸುರಾತ್. ಏನ್ ಕೆಟ್ಟದ್ ನಡ್ವಿದ್ದು? ಶಲ್ಯನ ಸಾರಥ್ಯಲಿ ಕರ್ಣ ಅರ್ಜುನನ ಕೊಂದ್ ಬುಟ್ಟತಾ? ಇಲ್ಲರೆ ದುಶ್ಯಾಸನ ಸತ್ತದರ ನೋಡಿ ಹದ್ದಿ ಹೋದ ದುರ್ಯೋಧನ ಎಲ್ಲಾದರ್ ಭೀಮನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದ್ ಸತ್ತತೋ? ಕಾಳಗನೇ ನಿತ್ ಹೋತೋ? ಹೇಂಗೆ ತಿಳ್ಯೋದು? ದುರ್ಯೋಧನ ಸತ್ತದ್ ಕರ್ಣ ಬೊಡ್ಡಿ ಒಳ್ಳರೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸಿಂಹಾಸನನ ಅಂವ ಹತ್ತಕಾದೆ. ಯುಧಿಷ್ಠಿರಂದ ಅಂವ ಹೆಚ್ಚನ ಪರಾಕ್ರಮಿ, ಮೊನ್ಸನ ಸಡ್ಲ ಬುಟ್ಟದ್ ಜೂಜು ಆಡಿ ರಾಜ್ಯನ ಕಳ್ಳಂಬಕಿಲ್ಲೆ. ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಜನ. ಜೂವಮಾನ ಇಡೀ ಸೂತನಮಂಜ ಎಂತ ಅಪಮಾನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದ ಕರ್ಣ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಆಗಲಿ ಜೂವನಲಿ ಅಂವಂಗೂ ಸಂತೋಸದ ನಿಮ್ಮಗ ಬಲ್ಲಿ.

ಕತ್ತಲೆ ಆಕಂಡ್ ಬಾತ್. ಕೆಲ್ಲದಂವನ ಕೇಳಿರೆ ಯುದ್ಧರಂಗಲಿ ಏನ್ ನಡ್ವಿರ್ದಂತ ತನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲೇಂತ ಹೇಳ್ತ. ಸಿಕಂಡಿಂದ ಹೀಂಗೆ ಮೊಲ್ಗಿದ ಮೇಲೆ ರಣರಂಗಲಿ ನಡ್ವವ ಇಸಯನ ದುರ್ಯೋಧನ, ಇಲ್ಲರೆ ಕರ್ಣ ತಿಳ್ತಿದ್ದೊ. ಇಂದ್ ಇನ್ಸ್ ಹೊತ್ತ್ ಆದರುನೂ ಯಾರ್ ಸಾ ಕಾಂಬೋದಿಲ್ಲೆ ಏಕೇಂತ ಭೀಷ್ಮರ್ ಚಡಪಡಿಸಿಕೆ ಸುರು ಮಾಡ್ಲೊ. ಯಾರೋ ಬಾವ ಹೆಜ್ಜೆ ಸದ್ದಾತ್. ಬಾರೀ ಕುತೂಹಲಂದ ಅವು ಬಾಕಿಲ್ಕಡೆ ನೋಡ್ಲೊ. ಕರ್ಣ ಬಾತೋ? ಹಕ್ಕಲೆ ಬಾಕನ ಗೊತ್ತಾತ್. ಬಂದಂವ ದುರ್ಯೋಧನಾಂತ ಅಂವ ಮದ್ಯಾನ ಬಂದಿತ್. ದುಶ್ಯಾಸನನ ಹೆದ್ರಿಕೆ ಹುಟ್ಟುಸುವ ಕೊಲೆನ ಸುದ್ದಿನ ತಂದಿತ್. ಈಗ? ಬಂದವನೇ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸಿ ಆಸನಲಿ ಕುದ್ದತ್. ಮದ್ಯಾನ ಅಂವನ ಮೋರೆಲಿ ಸತ್ತ ಹೆಣದ ಕಳೆ ಇತ್. ಕಣ್ಣಲಿ ಒಂದ್ ತೊಟ್ಟು ನೀರಿತ್ತೆ. ಈಗ ದಳದಳಾಂತ ಕಣ್ಣಲಿ ನೀರ್ ಸೊರ್ದದೆ. ಏನಾಗುಟು ಇಂವಂಗೆ?

ದುರ್ಯೋಧನ ಸಂಣಂವ ಇರಿಕಾಕನ ಇದ್ದ ದಿನಂಗ ಭೀಷ್ಮರ್ಗೆ ನೆಂಪಾದೊ. ದೃತರಾಷ್ಟ್ರನ ಹನ್ನೊಂದ್ ಜನ ರಾಣಿಯರ್ಗೆ ನೂರ ಒಂದು ಮಕ್ಕ. ಕುರು ವಂಶದೊವು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ದೊಡ್ಡದ್ ಮಾಡ್ಲೊ. ದೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಸಂತಾನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ದೊಡ್ಡದ್ ಮಾಡಿಕೆ ಕಾರಣ ಆತ್. ದೊಡ್ಡಂವಾಂತ ದುರ್ಯೋಧನನ ಮೇಲೆ ಅವ್ವೆ ಹೆಚ್ಚೆ ಪ್ರೀತಿ ಇತ್. ಅಂವನ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಆಗಿ ಮಾಡೊಕೂಂತ ಅವ್ವೆ ಆಸೆ ಇತ್.

ಎಸೋ ಸಲ ಇವರ ತೊಡೆಲಿ ಅವ ಉಚ್ಚೆ ಹ್ಯೊದುಟೋ? ದೊಡ್ಡ ಹಟದ ಹೈದ. ಅವ ಹಟ ಮಾಡಿಕಾಕನ ಎರ್ಡ್ ಪೆಟ್ ಹೊಡ್ವರುನೂ ಅವನ ಕಣ್ಣಂದ ನೀರ್ ಬಾತಿತ್ಲೆ. ಕಾಡಾಲಿ ಅಲ್ದ ಕಂಡ್ ಇದ್ದ ಪಾಂಡೋವರ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಕರ್ಕಂಡ್ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವನ ಹಟ ಇನ್ನ ಹೆಚ್ಚಾತ್. ಭೀಮನೊಟ್ಟಿಗೆ ಅವನೇ ಕಾಲ್ ಕೆದ್ರಿಕಂಡ್ ಜಗಳಕ್ಕೆ ನಿತ್ ಬುಡ್ತಿತ್. ಎಲ್ಲ ಸಲನೂ ಅವ ಸೋತ್ ಬುಡ್ತಿತ್. ಭೀಷ್ಮರ್ ಹಕ್ಕಲೆ ಕರ್ಡ್ ಇಬ್ಬೊರನೂ ತೊಡೆ ಮೇಲೆ ಕುದ್ರಿಸಿ, “ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಆದಾರ ಕಂಬಗ ನೀವು. ಹೀಂಗೆ ಹೊಡ್ಕಂಬಕೆ ಆಗದ್. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಒಳ್ಳಿಕಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಸಕ್ತಿನ ಉಪಯೋಗಿಸಿನಿ.”- ಎಂತ ಬುದ್ಧಿವಾದ ಹೇಳ್ತಿದ್ಲೊ. ಆದರೂ ಹೊಡ್ವಾಟ ನಿಲ್ಲಿತ್ಲೆ. ಸೋತರೂ ದುರ್ಯೋಧನ ಕಣನೀರ್ ಹಾಕಿತ್ಲೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಣಕುಮಾರ ಸತ್ತತ್. ಜಯದ್ರಥನ ಅರ್ಜುನ ಕೊಂದತ್. ದುಶ್ಯಾಸನ ಇಂದ್ ಮದ್ಯಾನ ಎದೆ ನಡ್ಗಸುವ ಹಾಂಗೆ ಇಂವನ ಕಣ್ಣ ಎದ್ದರೇ ಸತ್ತತ್. ಯಾವ ಗಲ್ಲಿನೂ ಇಂವನ ಕಣ್ಣ ಚೆಂಡಿ ಆತಿಲ್ಲೆ. ಇಸ್ತ್ ದಿನ ಕಟ್ಟಿಸಿದ ಕಣನೀರ್ ಈಗ ದಾರನ ಹಾಂಗೆ ಅರ್ದದೆ.

ಭೀಷ್ಮರ್ ದುರ್ಯೋಧನನ ಕಣ್ಣ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದ್ ಹಕ್ಕಲೆ ಬಾಕೆ ಹೇಳ್ತೊ. ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸಿ ನಿತ್ತಂವನ ತಲೆನ ಪೂಜಿದ್ ದೈರ್ಯ ಹೇಳ್ತೊ.

ನಿರ್ದಾರ ಮಾಡಿದ ಸೊರಲಿ ನಿದಾನಲಿ ಹೇಳ್ತೊ. “ನಿನ್ನ ಬೇನೆಗ ಎಲ್ಲಾ ಕಣನೀರ್ ಆಗಿ ಹರ್ಡ್ ಹೋಗಲಿ. ಅತ್ತದ್ ಮೊನ್ನೆನ ಹಗ್ಗರ ಮಾಡಿಕೆ ಕೂಸು. ನನ್ನ ಇಷ್ಟರ ಮುಟ್ಟದ ಜೂವನಲಿ ಎಸೋ ಸಲ ಮೊರ್ದೊಕೂಂತ ನಂಗೆ ಆತಿತ್. ಆದರೆ ಕುಂಜೇ, ಒಂದೇ ಒಂದ್ ಸಲ ಸಾ ನಂಗೆ ಕಣನೀರ್ ಹಾಕಿಕೆ ಆತಿಲ್ಲೆ. ನೀ ಮೊರ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಸಮ್ಮಾನ ಮಾಡಿಕೆ ನಿನ್ನ ಹೆಣ್ಣ್ ಭಾನುಮತಿ ಉಟ್ಟು, ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ, ಅವ್ವ ಗಾಂಧಾರಿಗ ಒಳೊ. ನಿನ್ನ ಅಜ್ಜಪ್ಪ ಭೀಷ್ಮ ಉಟ್ಟು. ನಾ ಮೊರ್ದರೆ ಕಣ್ಣೊರ್ದೋವು ಯಾರ್ ಇಲ್ಲೇಂತ ಎಲ್ಲದರ ಸಾತ್ ನುಂಗಿಕೊಂಡೊಳೆ.”

ದುರ್ಯೋಧನನ ಮೊರ್ದೇಲ್ ನಿತ್ತತ್. ಅವ ಮೊನ್ನಲೇ ಏಚನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಸುರು ಮಾಡ್ಲೆ. ಅಜ್ಜಪ್ಪನ ಜೂವಮಾನ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಯಾತ್ರೆ ಉದಾಕೂ ಅದ್ ಎಸ್ತ ಬೇನೆಗ? ಅವ್ವ ಹೆಣ್ಣಿನ ಸುಕ ಸಿಕ್ಕಿತ್ಲೆ. ಮಕ್ಕಳ ಭಾಗ್ಯ ದಕ್ಕಿತ್ಲೆ. ಪಾಂಡೋವರ್ಡ್ ನ್ಯಾಯಾಂತ ನಿಸ್ತೂರಲಿ ಹೇಳ್ತೊ ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆದಾಕಾಗಿ ಕುರುಪಾಳ್ಯಲಿ ಒಳ್ಡ್ ಬುಟ್ಟೊ. ಹತ್ತದಿನ ಕೌರವರ್ಗೆ ದೊಡ್ಡ ನಸ್ಸ ಬಾರದಾಂಗೆ ನೋಡಿಕೊಂಡೊ. ಸಿಖಂಡಿಂದಾಗಿ ಇವು ಈ ಸ್ತಿತಿಗೆ ಮುಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಕೌರವ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸೋಲ್ ನ ಮೇಲೆ ಸೋಲಾದೆ. ದೊಡ್ಡ ನಸ್ಸಗ ಆಗತಾ ಉಟ್ಟು. ಇವುಕೆ ಹೀಂಗಾಗದೆ ಇರಿದ್ದರೆ ಕುರುಸೇನೆಗೆ ಜಯ ಸಿಗ್ತಿತ್.

ನೆಂಪುಗಳ ಬಾರಂದ ದುರ್ಯೋಧನ ದುಕ್ಕಿಸಿತ್. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಕರ್ಣನೂ ಹೋಗಿ ಬುಟ್ಟತ್. ಶಲ್ಯಮಾಂವ ಹಂಇ ತಾಳ್ಳಲಿ ಇರಿದ್ದರೆ ಕರ್ಣಬೊದ್ವಿ ಒಳ್ಳತಿತ್. ನಾವ್ಗೆ ಗೆಲುವು ತಂದ್ ಕೊಡ್ತಿತ್. ಶಲ್ಯನ ನೊಂಬಿ ನಾವು ಮೋಸಹೋದೊ. ಅವನ ಸಾರತಿ ಆಗಿ ಮಾಡ್ಲೆ ತೊಪ್ಪು. ಅವ ಹೇಂಗೆ ಇದ್ದರೂ ಪಾಂಡೋವರ ಮಾಂವ.

ಅಂವನ ನೊಂಬಿದಕ್ಕೆ ಅಂವ ಸರಿಯಾದ ಸಮಯಲಿ ಕೈ ಕೊಟ್ಟಿತ್.”

ಅಚ್ಚರಿ ಇಲ್ಲದೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳೊ, “ಕುಂಇಗೇ ಯುದ್ಧರಂಗಲಿ ನಡೆವ ಬೊಬ್ಬ ಒಮ್ಮನೇ ನಿತ್ತಹೋಕನ ಏನೋ ಅನಾವುತ ಆಗುಟ್ಟೂಂತ ನಂಗೆ ಕಂಡಿತ ಗೊತ್ತಾತ್. ಇಂದ್ ಕರ್ಣ ಇಲ್ಲರೆ ಅರ್ಜುನರಾಲಿ ಒಬ್ಬ ಸತ್ತದೇಂತ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್. ಹೇಳ್ ಕೂಸೂ. ಕರ್ಣ ಹೇಂಗೆ ಸತ್ತತ್.?”

ದುರ್ಯೋಧನ ನಿಟ್ಟುಸ್ ಬುಟ್ಟಿತ್. “ಶಲ್ಯನ ಸಾರತ್ಯಲಿ ಕರ್ಣ ಬಾಳ ಉಮೇದಾಲಿ ಇಂದ್ ಹೋರಾಟ ಮಾಡ್ತರ ನೀವು ನೋಡಕಾಗಿತ್. ಅರ್ಜುನನ ಗುರುಗ ದ್ರೋಣರ್. ಕರ್ಣ ಆದರೋ ಅರ್ಜುನನ ಗುರುಗಳ ಗುರುಗ ಆದ ಪರಶುರಾಮ್ಲಿ ಬಿಲ್ವಿದ್ಯ ಕಲ್ತಂವ. ಕರ್ಣ ಬಾಣ ಬುಡಿಕನ ಅರ್ಜುನ ನಡ್ಲಿ ಹೋತ್. ಕೃಷ್ಣನ ಸಾರತ್ಯ ಇಲ್ಲದಿರ್ತಿದ್ದರೆ ಆಗಲೇ ಅರ್ಜುನನ ಕತೆ ಮುಗ್ಗ್ ಹೋಗ್ತಿತ್. ಕರ್ಣನ ಉಮೇದಾನ ನೋಡಿ ನಾ ಕುಸಿಲಿದ್ದ. ಎರ್ಡ್ ಕಡೆನ ಸೇನೆಗ ಕಣ್ಣ್ ಬಾಯಿ ಬುಟ್ಟ್ ಕಾಳಗನ ನೋಡ್ತಿದ್ದೊ.”

ದುರ್ಯೋಧನ ಇದ್ದಕ್ಕೆ ಇದ್ದ ಹಾಂಗೆ ದುಕ್ಕಿಸಿತ್. ಭೀಷ್ಮರ ಮೊನ್ಸ್ ರಣರಂಗಲಿ ಇತ್. ಹತ್ತ್ ದಿನದ ಯುದ್ಧಲಿ ಅರ್ಜುನ ಅವ್ವ ಮೂರು ಸಲ ಎದ್‌ರಾಗಿತ್. ಯುದ್ಧಲಿ ಸೋಲ್ ಗೆಲುವು ನಿರ್ಣಯ ಆತಿಲ್ಲೆ. ಪರಶುರಾಮರಾಲಿ ಬಿಲ್ವಿದ್ಯನ ಕಲ್ತರೂ ಭೀಷ್ಮರ್‌ಂದ ಅರ್ಜುನನ ಸೋಲಿಗೆ ಆತ್ಲೆ. ಅಂವ ಹಿಮಾಲಯದ ತಪ್ಪಲಾಲಿ ಯಾರ್ಯಾರೋ ಸಾಧಕರ ಪ್ರೀತಿನ ಪಡ್ಕಂಡ್ ಬಿಲ್ವಿದ್ಯಲಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ತಂತ್ರನ ಕಲ್ತ್ ಬಂದಂವ. ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ರಾಮೇಶ್ವರ ಮುಟ್ಟಿ ಹೋಗಿ ಬಂದಂವ, ತುಂಬಾ ಲೋಕ ಜ್ಞಾನ ಪಡ್ಕಂವ. ಅಂವನ ಓದು, ಲೋಕ ಸಂಚಾರ, ಸಾಧನೆ ಮತ್ತೆ ಸಿದ್ಧಿ ಕೃಷ್ಣನ ಬುಟ್ಟರ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಸಾತ್ ಇಲ್ಲೆ. ಅವು ಇಬ್ಬೊರು ಜೊತಲಿ ಸೇರ್ದೊಂತೇಳ್ ಕಿಚ್ಚಿನೊಟ್ಟಿಗೆ ಗಾಳಿ ಸೇರ್ಪಾಂಗೆ. ಅಂತಾ ಅರ್ಜುನನ ಸೋಲ್ನುದು ಸುಲಬದ ಸಂಗತಿ ಅಲ್ಲ ಎಂತ ಭೀಷ್ಮರ್‌ಗೆ ಕಂಡಿತಾ ಗೊತ್ತಿತ್.

ದುರ್ಯೋಧನ ಮತ್ತೆ ತನ್ನನ ತಾನೇ ಸಮ್ಮಾನ ಮಾಡಿಕಂಡ್ ಮುಂದರ್ಸಿತ್. “ಅರ್ಜುನನ ಕೈಲಿ ಕರ್ಣನ ಸೋಲಿಗೆ ಆಗದಿರಿಕನ ಅಂವ ಕರ್ಣನ ಸೂತನ ಮಂಜಾಂತ ಹಿಯಾಳಿಸಿತ್. ಅಂವನ ಹುಟ್ಟನ ನೆಂಪು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟೆದ್, ಅಂವನ ಮೊನ್ಸ್ ಜಗ್ಗುವಾಂಗೆ ಮಾಡುವ ನೀಚ ತಂತ್ರ ಅದ್. ಹೇಳಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಬಾಳ ಸೂರ ಆದ ಕರ್ಣ ಸೂತನ ಮಂಜಾಂತ ನೀವ್ ಯಾಗಾದರ್ ಅನ್ನಿದೆನೋ?”

ಭೀಷ್ಮರ್ ಗಂಬೀರ ಸೊರಲಿ ಗುಟ್ಟಿನ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದೊ “ಕರ್ಣಸೂತನ ಮಂಜ ಅಲ್ಲ ಕುಂಇಗೇ, ಕುಂತಿನ ಮಂಜ”

ದುರ್ಯೋಧನ ಅಚ್ಚರಿಂದ ಅಜ್ಜಪ್ಪನ ನೋಡ್ತ್. ಕರ್ಣ ಕುಂತಿನ ಮಂಜನೋ? ಕುಂತಿನ ಮಕ್ಕಳ ನೆದ್ಕು ಕಂಡರೆನೂ ಆಗದಂವ. ಈಗ ಈ ಸತ್ಯನ ಅರಿಸಿಕೊಕು. ವೈರಕ್ಕೆ ಕುಂತಿಮಂಜ ಅರ್ಜುನ. ಸ್ನೇಹಕ್ಕೆ ಅದೇ ಕುಂತಿ ಮಂಜ ಕರ್ಣ! ಕುಂತಿನ ಮಂಜ! ಅಜ್ಜಪ್ಪಂಗೆ ಸತ್ಯ ಗೊತ್ತಿದ್ದರುನೂ ಅಣ್ಣಂಗಿಸಿದೊನೋ? ಕರ್ಣಂಗೆ ಅದ್ ಗೊತ್ತಿದ್ದರುನೂ

ಅಂವ ಅರ್ಜುನನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಹೊರ್ದತೋ? ದುರ್ಯೋಧನ ಮೊನ್ನೆಗೆ ಆದ ಬೇನೆಂದ ಹಣೆ ಹಣೆ ಬಡ್ಗಂಡತ್.

ದುರ್ಯೋಧನ ಸುಮ್ಮಂಗಿದ್ದರ ನೋಡಿ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ, “ಅದ್‌ನಿಜ ಕೂಸು. ಕರ್ಣ ಕುಂತಿನಮಂಜ. ಪಾಂಡುನಹೆಣ್ಣ್ ಆಕೆಮುಂದೆನೇ ಕುಂತಿ ಅಂವನಹೆತ್ತತ್. ಲೋಕದ ಅಪವಾದಕ್ಕೆ ಹೆದ್ರಿ ಅದ್ ಕೂಸುನ ನದಿಲಿ ಬುಟ್ಟತ್. ಆಗ ತಾನೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಸು ನಮ್ಮ ಸೂತ ಅಧಿರಥಂಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತ್. ಅಂವ ಬೆಳ್ಳಿದ ಗಂಡ್ ಕೂಸುನೇ ಕರ್ಣ. ಲೋಕದ ಕಣ್ಣೆಗೆ ಸೂತನ ಮಂಜ.”

ದುರ್ಯೋಧನ ಈಗ ಸಾ ಏಚನೆಲೇ ಇತ್ತ್. ಕುಂತಿನ ಮಕ್ಕಳ್‌ಲಿ ಸುರುನಂವ ಅಂವನ ಪ್ರಾಣದ ಸಿನೇಯಿತ ಆತ್. ಒಳ್ಳೋವು ಮೂರು ಜನ ಇಡೀ ಜೂವಮಾನದ ವೈರಿಗೆ ಆದೋ. ಕರ್ಣ ಕುಂತಿನ ಮಂಜಂತ ಮುಂದೆನೇ ತಿಳ್ಳಿದ್ದರೆ ಅಂವನ ಪ್ರಾಣಂದ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡುವ ಸಿನೇಯಿತನ ಆಗಿ ಮಾಡಿಕೆ ಆಗ್ತಿತ್ತೋ? ಅಸಲ್‌ಗೆ ಈ ಕಾಳಗ ಆದರೂ ನಡ್ಯತಿತ್ತೋ? ಏನ್ ಮಾಡಿ ಹಾಕಿತ್, ಆ ಕುಂತಿ?

ತಾತ್ಕಾರಂದ ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಳ್ತ್, “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಎಂತಾ ದುಸ್ಪಹೆಂಗ್‌ಸ್ ಆ ಕುಂತಿ? ಅದರ ನೆನ್ನಿಕಂಡರೆ ಅಸಯ್ಯ ಆದೆ. ಗಂಡನ ದೋಸದಾಂಗಿ ಅದ್ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳ ಪಡ್ಡದರ ಕ್ಷಮಿಸಕ್. ಆದರೆ ಮೊದುವೆಗೆ ಮುಂದೆನೇ ಕರ್ಣನ ಹೆತ್ತತಲೇ? ಚೇ! ನಾಚಿಕೆ ಇಲ್ಲದೋಳು”.

ಭೀಷ್ಮರ್ ನೆಗಾಡಿದೊ, “ಕುಂತಿನ ದೂರಿ ಸುಕ ಇಲ್ಲೆ. ಅದ್ ಕುಂತಿಭೋಜನ ಸಾಂಕ್ ಮಗ. ರುಸಿ, ಮುನಿಗಳ ಮೆಚ್ಚಿಸಿ ಅವು ಮಾಡ್ತ ತಪಸ್ಸನ ಪಲನ ಪಡ್ಯಕೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್ ಮಾಡುವ ತಂತ್ರಲಿ ಇದ್ ಸಾ ಒಂದ್. ರಾಣಿಯರನೋ. ಹೆಣ್ಣ್ ಮಕ್ಕಳನೋ ಅವರ ಚಾಕ್ರಿ ಮಾಡಿಕೆ ಕಳ್ಳುದು. ಸಂತಾನ ಬಾಗ್ಯ ಇಲ್ಲದ ಅರುಗ ಹಾಂಗೆ ಮಾಡಿಕೆ ಒಂದ್ ಕಾರ್ಲ ಆದರ್ ಉಟ್ಟು. ಒಳ್ಳವರ ಸಮರ್ತನೆ ಏನಂತ ನಿಂಗೆ ಗೊತ್ತುಟೋ ಕೂಸು? ಎಂತಾ ಸಂತಾನಾಂತ ಹೇಳ್ವ ಮುಕ್ಯ. ಯಾರೊಂದಾಂತ ಹೇಳ್ವ ಅಲ್ಲ ಎಂಬ ತರ್ಕ ಅವರ್. ಇದ್‌ವೀರರ ಯುಗ ಕೂಸೂ. ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತಲಿ ಮುಂದೆನ ಜಾಗೆವಿದ್ಯಗಲ್ಲ. ಬುದ್ಧಿವೊಂತಿಕೆಗೆ ಅಲ್ಲ. ಹಣಕ್ಕುನೂ ಅಲ್ಲ. ಬಲಕ್ಕೆ. ಬಲವೊಂದು ಇದ್ದರೆ ಏನ್ ಬೇಕರೂ ಸಾದಿಸಕ್. ತಮ್ಮಿಂದ ಆಗದ್ವ್, ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಆದರೂ ಆಗಲೀಂತ ಹೇಳ್ವ ರಾಜಕೀಯ ದುರಾಸೆ. ಕುಂತಿನ ಬಗ್ಗೆ ಅಸಯ್ಯ ಪಡ್ಡದ. ವಂಸ ಸುದ್ದತೆ ಎಂತ ಹೇಳ್ವ ಹುಚ್ಚು. ಈ ಸತ್ಯನ ನೀ ಮರ್ಮಬಡ.”

ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ತಳಮಳ ಆತ್. ಅಜ್ಜಪ್ಪನ ಅಪ್ಪ ಶಂತನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಗ ಚಂದ್ರವಂಸದೊವು. ಭೀಷ್ಮರ ಅವ್ವನ ವಂಸ ಯಾವುದು? ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಗುಟ್ಟುನ ಸಂಗತಿ ಇದ್. ಸತ್ಯವತಿ ದೇವಿ ಮುಗ್ಗಿತಿ! ಅಪ್ಪ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಮತ್ತೆ ಪಾಂಡು ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಹುಟ್ಟಿದ್ ದ್ವೈಪಾಯನರ್‌ಗೆ. ಅವರ ವಂಸ ಯಾವುದು? ಅಪ್ಪ, ಅಯ್ಯನ ನ್ಯಾಯನ ನೋಡ್ತೆ ಪಾಂಡೋವುಕೆ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಲಿ ಹಕ್ಕಿಲೇಂತ ಹೇಳ್ವ ಎಂತಾ

ಬುದ್ಧಿಗೇಡ್‌ನ ಮಾತ್? ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತಲಿ ಇರೋವು ಎಲ್ಲೋವುನೂ ಮಿಸ್ತೆ ಜಾತಿಯೋವು. ಬೆರ್ರೆ ಬಣ್ಣದೊವು ಎಂತ ಹೇಳರೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್ ಮೇಲ್ವಾತಿಯೋವು ಆದು ಹೇಂಗ್? ಕುಂತಿಭೋಜ ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿ ಕುಂತಿನ ಯಾವುದೋ ರುಸಿನ ಚಾಕ್ರಿ ಮಾಡಿಕೆ ಕಳ್ಳತ್. ರುಸಿ ಪಲ ಕೊಟ್ಟತ್. ತೊಪ್ಪು ಕುಂತಿ ಭೋಜಂದ್, ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಯದ ಗೂಡೆ ಈ ಕಟ್ಟಪಾಡ್‌ನ ನೊಡುಲಿ ಏನ್ ಮಾಡಿಕೆ ಆದೆ? ಯಾರೋ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಕರ್ಣ ಜೂವಮಾನ ಇಡೀ ಬೇನೆ ತಿಂದತ್. ತೊಪ್ಪು ಯಾರ್ದೆ? ಸಿಕ್ಸೆ ಯಾರಿಗೆ? ಕುಂತಿದುನೂ ತೊಪ್ಪುಟ್ಟು. ಅದ್ಕೆ ಏಕೆ ಸತ್ಯವತಿ ದೇವಿನ ದೈರ್ಯ ಬಾತಿಲ್ಲೆ? ಸತ್ಯವತೀ ದೇವಿ ದೈವಪಾಯನರ ತನ್ನ ಮಗಾಂತ ಒಪ್ಪಿಕಂಡ್ ದೈರ್ಯಲಿ ಲೋಕನ ಎದರ್ ಹೇಳ್ತ್. ಕುಂತಿನೂ ಹಾಂಗ್ ಮಾಡಕಾಗಿತ್. ಕರ್ಣ ತನ್ನ ಮಂಜಾಂತ ಕುಂತಿ ಲೋಕದ ಎದರ್ ಒಪ್ಪಿಕಂಬತ್ತಿದ್ದರೆ, ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಚರಿತ್ರನೇ ಬದಲಾಗಿ ಹೋಗ್ತಿತ್. ಅದ್ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಲಿ. ಈ ಅಜ್ಜಪ್ಪ ಆದರೂ ಹೇಳಕಾಗಿತ್.

ಅಡ್ವಿಪಡ್ವನ ದನಿಲಿ ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಳ್ತ್. “ಅಡ್ವಪ್ಪಾ ಕರ್ಣ ಕುಂತಿನ ಮಂಜಾಂತ ನೀವ್ ತಿಳ್ತದ್ ಯಾಗ್?”

ಸಮ್ರಾಜನಲಿ ಭೀಷ್ಮರ್ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟೊ. “ಹೆಚ್ಚ್ ಸಮಯ ಆತ್ಲೆ ಕೂಸೂ. ಪಾಂಡೋವು ತಲೆಮರ್ದಿಕಂಡಿದ್ದೊವು ಬಂದಮೇಲೆ ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ಥನ ರಾಜಿ ಪಂಚಾತಿಕೆಲಿ ತಿರ್ಗಪಡ್ಯಕೆ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನ ಕಳ್ಳಿಕೊಟ್ಟೊ ಅಲ್ಲಾ? ಆಗ ನೀ ನಿನ್ನ ಹಟನ ಬುಟ್ಟತ್. ಸೂಜಿನ ಕೊಡಿ ಊರುವೊಸ್ತ್ ನೆಲನನೂ ಪಾಂಡೋವುಕೆ ಕೊಡ್ಪುಲ್ಲೆಂತ ಹೇಳ್ಲೆ. ಇನ್ ಯುದ್ಧನೇ ಗತೀಂತ ಹೇಳಿ ಕೃಷ್ಣ ಹಿಂದಕೆ ಹೋಕಾಕನ ಕರ್ಣನ ಕಂಡತ್. ಅವರ ನೊಡುಲಿ ನಡ್ವ ಮಾತ್‌ಕತೆಗ ಎಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಗೂಡಾಚಾರರ ಕೆಬಿಗೆ ಬೀತ್ಲರೂ, ಕರ್ಣ ಕುಂತಿನ ಮಂಜಾಂತ ತಿಳ್ತ ಹೋತ್. ನಾ ಅದರ ಗುಟ್ಟಲಿ ಇಸಿಕೆ ಅವುಕೆ ಹೇಳ್ಲೆ. ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಕರ್ಣನ ಹಿಂದೆ, ಅವ ಮುಂದೆ ಏನ್ ಮಾಡ್ಲೆಂತ ತಿಳ್ಳಕೆ ಎರ್ಡ್ ಜನನ ಕಳ್ಳಿದೆ. ಒಂದಿನ ಹಿಂಬೊತ್ತ ನದಿ ಹಕ್ಕಲೆ ಕರ್ಣ ಒಬ್ಬನೇ ಇರಿಕಾಕನ ಕುಂತಿನೇ ಅವನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ್ ಪಾಂಡವೊರ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಬೊತ್ತಂತ ಬೇಡಿಕಂಡತ್. ಇದ್ ನಾ ಕಳ್ಳಿದ ಜನಕ್ಕೆ ಮತ್ತೆ ನಂಗ್ ಅಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಯಾರಿಗೆ ಸಾ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಕರ್ಣ ಅವನ ಬೇನೆನೆಲ್ಲಾ ನನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ನನ್ನಂದ ಸಮ್ರಾಜನ ಪಡ್ತಿತ್. ನಿನ್ನ ಬುಟ್ಟದ್ ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಸೌಬಾಗ್ಯ ಅವಂಗ್ ಬೇಕಿತ್ಲೆ.”

ದುರ್ಯೋಧನ ಚಿಂತೆಲಿ ಮುಣ್‌ಂಗಿತ್. ಕರ್ಣ ಬಯಸ್‌ತ್ತಿದ್ದರೆ ಎಸ್ತ್ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಬೇಕರೂ ಏರಕಾಗಿತ್. ಆದರೆ ಅವ ಮಾಡ್ತ್ ಏನ್? ಕುಂತಿನ ಮಂಜಾಂತ ತಿಳ್ತ ಮೇಲೆ ಸಾ ಪಾಂಡೋವೊರ ದೂರ ಇಸಿತ್. ಅರ್ಜುನನ ಮಂಜ ಅಭಿಮನ್ಯುನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಕಾರಣ ಆತ್. ಭೀಮನ ಮಂಜ ಘಟೋತ್ಕಚನ ಸೊಂತ ಅವನೇ ಕೊಂಡತ್. ಇಂದ್ ಅರ್ಜುನನ ಕೊಂದ್ ಯುದ್ಧನ ಮುಗ್ಗುದಲ್ಲಿ ಇತ್. ಎಂತ ಮೊನ್‌ನ ಬಲ ಅವಂದ್? ನೊಂಬಿದೊವರ ಕೈ ಬುಟ್ಟತ್. ಅಂದ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಕಾಕನ ಅವ

ತುಂಬಾ ಅಪಮಾನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿನ, ಅವನ ಅಂಗದೇಸದ ಅರ್ದ ಆಗಿ ಮಾಡಿ, ಅವನ ಸೂತನನ ಕಳ್ಳ, ಅವನಿಗೆ ಒಂದ್ ಸ್ನಾನ ಮಾಡ್ ರುಣಬಾರಕ್ಕೆ ಕರ್ಣ ಹೀಂಗೆ ಮಾಡ್ತೋ? ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಂತ ಹೇಳ್ತಿದ್ದರೆ, ಅವ ಯುದ್ಧನ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ತಾನ್ ಎಲ್ಲರಂದ ಮುಂದೆ ಹುಟ್ಟಿದಂವಂತ ಹೇಳಿ ಸಿಂಹಾಸನನ ಏರಿಕೆ ನೋಡ್ತಿತ್. ಅದಾಕಂತ ಅವನಿಗೆ ದೋಸ್ತಿತನ ಮುಕ್ಯ ಆತ್. ಕರ್ಣ ನಿಜಲಿನೂ ದೊಡ್ಡ ಮ್ಯೊಂಸ.

ದುರ್ಯೋಧನ ಮತ್ತೆ ದುಕ್ಕಿಸಿತ್. ಬಾಕಿಲಿ ಹೆಜ್ಜೆನ ಸದ್ವಾ ಕೇಳಿಕನ ತನ್ನನ ತಾನೇ ಸಮ್ನಾನ ಪಡ್ತಿಕಂಡ್ ಅತ್ತ ನೋಡ್. ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸಿಕಂಡ್ ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿ ಬಾತಿತ್. ಅವ ಬಂದದರ ನೋಡದಂವನ ಹಾಂಗೆ ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಳ್ತೆ “ಬೆನ್ನಿಗೆ ಚೂರಿ ಹಾಕುವರನಾವು ಎಲ್ಲ ಕಡೆನೋಡಿವೆ. ಕರ್ಣನಾಂಗೆ ಇರ್ದನಿಸ್ವರ್ ಎಲ್ಲಿಸಿಕ್ಕುವೋ? ಅವಂದ್ ದೊಡ್ಡ ಗುಣ. ನಾನೆನ್ನಿದರಂದಳೂ ಎತ್ತರಲಿ ಅವ ಉಟ್ಟು, ಅವ ಈಗ ನಮ್ಮ ನೊಡುಲಿ ಇಲ್ಲೆ. ಅವ, ಆ ಕೃಷ್ಣ ಮೋಸಂದ ಕರ್ಣನ ಕೊಲ್ಲಿಸಿ ಬುಟ್ಟತ್.”

ದುರ್ಯೋಧನ ಕೈಯಿಂದ ಮೋರೆನ ಮುಚ್ಚಿಕಂಡತ್. ಭೀಷ್ಮರಿಗೆ ಇಸಯ ಏನ್‌ಂತ ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಕೇಳಿದೊ, “ಹಾಗೆಂತೇಳಿರೆ ಏನ್ ಕುಂಜೇ, ಕೃಷ್ಣನೇ ಸೊತಾ ಬಾಣ ಬುಟ್ಟತಾ?”

ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಳ್ತೆ, “ಇಲ್ಲಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಕರ್ಣಾರ್ಜುನನೊಡುಲಿ ದೊಡ್ಡ ಕಾಳಗಂಡ್. ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತಲೇ ಇಸ್ವರ ಮುಟ್ಟ ಇಂತಾ ಕಾಳಗ ನಡ್ತಲ್ಲೆ. ಅರ್ಜುನನೂ ದೊಡ್ಡ ಸೂರ. ನೋಡೋವರಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರಲಿ ಯಾರ್ ಸೋತರ್‌ನೂ ಬೇಜಾರ ಆಗುವ ಸಂಗತಿನೆ. ಕರ್ಣ ಬಾಣ ಹೂಡಿಕನ ಅರ್ಜುನ ನಡ್ತಿ ಹೋಗತಿತ್. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಮೆಚ್ಚಿಗಿಂದ, ಅಚ್ಚರಿಂದ ನೋಡಿಕಂಡ್ ಇರಿಕನನೇ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಕ್ತಿ ಇದ್ದ ಬಾಣನ ಬತ್ತಳಿಗಿಂದ ತೆಗ್ಗದ್ ಬಿಲ್ಲಗೆ ಜೋಡ್ತಿತ್. ಕುಸಿಂದ ಶಲ್ಯನಲ್ಲಿ ಹೇಳ್ತೆ, “ಶಲ್ಯಭೂಪತಿ, ನೋಡು ಈ ದೊಡ್ಡಸಕ್ತಿ ಇದ್ದಬಾಣನ. ಇದ್ ಘಟೋತ್ಕಚನ ಕೊಂದದರಂದಳೂಹೆಚ್ಚೆಸಕ್ತಿ ಇದ್ದ ಬಾಣ. ಅರ್ಜುನನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಗುರಿ ಇಸ್ಯಳೆ. ಈಗ ಅವನ ಕತೆಮುಗ್ದದೆ. ಅವನಮೋರೆನ ಅಕೇರಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿಕ”-ಎಂತಹೇಳಿಬಾಣ ಬುಡಿಕೆನೋಡ್. ಆಗಶಲ್ಯಮಾಂವ ಅವನ ತಡ್‌ದ್, “ಕರ್ಣಾ, ನಿನ್ನ ಗುರಿನ ಅರ್ಜುನನ ಕುತ್ತಿಗೆಂದ ಎದೆಗಬದ್ಲಾಯ್. ನಿನ್ನ ಆಸೆ ತೀರದೆ” ಎಂತಹೇಳ್ತೆ.

ದುರ್ಯೋಧನಂದ ಮುಂದರ್ಸಿಕೆ ಆತ್ಲೆ ಭೀಷ್ಮರ್ ಅವ ಇದ್ದ ಸ್ಥಿತಿನ ಮಧ್ಯಂದ ನೋಡಿ, ಶಲ್ಯರಲಿ ಕೇಳ್ತೆ, “ಭೂಪತೀ, ನೀಹೇಳ್. ಮುಂದೇನಾತ್?”

ತನಿಗೆ ಮಾತಾಡಿಕೆ ಅವ್ಯಾಸನೇ, ಸಿಕ್ಕುದುಲ್ಲೇಂತ ಇದ್ದ ಶಲ್ಯ ಗಂಬೀರ ಸೂರಲಿ ಹೇಳ್ತೆ, “ಅನಾಹುತ ಆದ್‌ದ್ ಅಲ್ಲಿ ಆಚಾರ್ಯರೇ. ಗುರಿನ ಬದ್ಲಾಯ್ಕೆ ಆದುಲ್ಲೇಂತ ಅವ ನಿಚ್ಚಯ ಸೂರಲಿ ಹೇಳ್ತೆ. ಒಮ್ಮೆ ಇಸಿದ ಗುರಿನ ಬದ್ಲಾಯ್ಕುದುಲ್ಲೇಂತ ಅವ ಹೇಳಿ ಬುಟ್ಟತ್. ಇಟ್ಟ ಗುರಿನ ಬದ್ಲಾಯ್ಕುದುಲ್ಲೇಂತ ಅವ ಕುಂತಿಗೆ ಮಾತ್ ಕೊಟ್ಟತ್‌ಗಡ. ನಾ ಅವನಿಗೆ ಬಗಿತ್ತಾರಲಿ ಹೇಳ್ತೆ, “ಕರ್ಣಾ, ನಮ್ಮ ಗೆಲುವುಗೆ ಇದ್ದ ಇದ್ ಒಂದೇ

ಅವ್ಯಾಸ. ನನ್ನಮೊನ್ನೆಹೇಳ್ತೆ ಈಗನೀ ದುರ್ಯೋಧನನ ಗೆಲ್ಲುಸೋಕು. ಅವ್ವಂಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಉಪ್ಯೋಗ ಇಲ್ಲದ ಮಾತನ ನಿನ್ನ ಎಳ್ಳೆಗೆ ಕಾರ್ಣ ಆದ ಪ್ರಾಣ ಸಿನೇಯಿತ ದುರ್ಯೋಧನಂಗಾಗಿ ಮರ್ದೆ ಬುಡೂಂತ ಹೇಳ್ತೆ.”

ಶಲ್ಯ ಮಾತನ ನಿಲ್ಲಿಸಿತ್. ಅಮೃಂದ ಭೀಷ್ಮರ್ ಕೇಳ್ತೊ. “ಆಗ ಆದರ್ ಕರ್ಣ ಇಸಿದ ಗುರಿನ ಬದ್ಲಾಯ್ತೋ ಭೂಪತಿ?”

ಶಲ್ಯ ಹೇಳ್ತೆ, “ಅವ್ವಂಗೆ ನಾ ಕೊಟ್ಟಮಾತನ ತೊಪ್ಪುಸುವ ಹಾಂಗೆ ಇಲ್ಲೆ. ನಾ ಇಸಿದ ಗುರಿನ ಬಗ್ಗೆ ನೀವುಗೆ ಸಂಸಯನೋ?”- ಎಂತ ನನ್ನನೇ ಪ್ರಸ್ತೆ ಮಾಡ್ತೆ. ನಿನ್ನ ಗುರಿನ ಬಗ್ಗೆ ನಂಗೆ ಸಂಸಯ ಇಲ್ಲೆ. ಕೃಷ್ಣ ನಿನ್ನನೇ ನೋಡ್ತೆ. ಅವಂಗೆ ನಿನ್ನ ಗುರಿ ಎಲ್ಲಿಗೇಂತ ಗೊತ್ತಾವುಟು. ಗುರಿನ ಕುತ್ತಿಗೆಂದ ಎದೆಗೆ ಬದ್ಲಾಯ್ತರೆ ಅವಂಗೆ ಎದರ್ ತಂತ್ರ ಮಾಡಿಕೆ ಕಸ್ತ ಆದು. ಯಾಗೋಳೋ ಅಯ್ಯೆಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತಂದ, ಇಂದ್ ದುರ್ಯೋಧನ ಗೆಲ್ಲದು ಮುಕ್ಯ. ಸುಮ್ಮಂಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡ್ತಡ್.”-ಎಂತ ನಾ ಹೇಳ್ತೆ. ಕರ್ಣ ಆಗ, “ಇದೊಂದ್ ಬಾಣನ ಗುರಿ ಇಸಿ ಆವುಟು. ಬುಟ್ಟೇಬುಟ್ಟನೆ. ಗುರಿ ತೊಪ್ಪರೆ ಕರ್ಣನಹಕ್ಕಲೆಬಾಣಕ್ಕೇನ್ ಕೊರ್ದೆ ಇಲ್ಲೆ. ಬೇರೊಂದರ ಬುಟ್ಟರೆ ಆತ್.”- ಎಂತ ಹೇಳ್ತೆ. ನಾ ಒಪ್ಪಿತ್ತೆ. ನಮ್ಮ ನೊಡುಲಿ ಮಾತಗೆ ಮಾತ್ ಬೆಳ್ತೆ. ನನ್ನ ಮಾತನ ಮೀರಿರೆ ನಾ ಸಾರತಿತನನ ಬುಟ್ಟನೇಂತ ಹೇಳ್ತೆ. ಆ ಮಾತನ ಅವ ಲೆಕ್ಕಕೇ ತಕಂಡ್ತೆ. ಇಸಿದ ಗುರಿಲೇ ಬಾಣ ಬುಟ್ಟತ್. ಕೃಷ್ಣ ಹೇಳ್ತೆಹಾಂಗೆ ಅರ್ಜುನ ತಲೆನ ಬೊಗ್ಗಿಸಿ ಬುಟ್ಟತ್. ಆ ಅಪ್ರೂಪದ ಬಾಣ ಅರ್ಜುನನ ಕಿರೀಟನ ಹಾರಿಕಂಡ್ ಹೋತ್. ಅರ್ಜುನನ ತಲೆ ತುಂಡಾತಂತ ಪಾಂಡೋವರ ಸೇನೆಲಿ ಬೊಬ್ಬೆ ಆತ್. ನನ್ನ ಮಾತನ ಕರ್ಣ ಕೇಳ್ತಿದ್ದರೆ, ಇಂದ್ ಅರ್ಜುನ ಸತ್ತ್ ಹೋಗಿ, ಯುದ್ಧ ಇಂದಿಗೆ ಮುಗ್ಯತಿತ್ತ್.” ಶಲ್ಯ ಸುಮ್ಮಂಗಾತ್.

“ಹಾಂಗಾರೆ ಕರ್ಣ ಸತ್ತದ್ ಹೇಂಗೆ?”

ಭೀಷ್ಮರ್ ಪ್ರಸ್ತೆಗೆ ದುರ್ಯೋಧನ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟತ್. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಈ ಶಲ್ಯ ಮಾಂವ ಕರ್ಣನೊಟ್ಟಿಗೆ ಜಗಳಕ್ಕೆ ಇಳ್ತೊ ಬುಟ್ಟೊ. ತನ್ನ ಮಾತನ ಕೇಳದಂವನ ರಥಲಿ ಒಂದ್ ನಿಮ್ಮನೂ ಇರುಲ್ಲೇಂತ ಹೇಳ್ತೊ. ಕರ್ಣ ಬೇಡಿಕಂಡತ್. ಆಗ ಮಾಂವ, “ಹಾಂಗಾರೆ ಈಗ ಹೂಡ್ತಂತಾ ಇನ್ನೊಂದ್ ಬಾಣನ ಹೂಡು”-ಎಂತ ಹೇಳ್ತೊ. ಕರ್ಣಬತ್ತಳಿಕೆಲಿ ಹುಡ್ಕಿತ್. ಅಂತದೇ ಇನ್ನೊಂದ್ ಬಾಣ ಅವನಲ್ಲಿ ಇತ್ತೆ. ಇನ್ನೆ ಯುದ್ಧ ಮುಂದರ್ನಿ ಪಲ ಇಲ್ಲೇಂತ ಹೇಳಿ ಮಾಂವ ರಥಂದ ಇಳ್ತೊನಡ್ಡೇ ಬುಟ್ಟೊ.”

ಭೀಷ್ಮರ್ಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಇಸಯಗ ತಿಳ್ತೊ. ಕರ್ಣನ ಸಾರತಿ ಆಕೆ ಶಲ್ಯಂಗೆ ನಿಜಲೂ ಮೊನ್ನೆ ಇತ್ತೆ. ಬೇರೋರ ಮೆಚ್ಚಿಸಿಕೆ ನಾವ್ಗೆ ಕಾರ್ಣನೇ ಸಿಕ್ಕುದ್. ದ್ವೇಸ ಸಾಧಿಸಿಕೆ ಬೇಕಾದಸ್ತ್ ಕಾರ್ಣಗ ಸಿಕ್ಕುವೆ. ರಥಂದ ಇಳ್ತೊ ಹೋಕೆ ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿ ಕಾರ್ಣ ಹುಡ್ಕತಿತ್ತ್. ಕರ್ಣನೇ ಅದ್ಕೆ ಅವ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟತ್. ಪ್ರಾಯಲಿ, ಅನ್ನವಲಿ, ಲೋಕಜ್ಞಾನಲಿ ಹಿರ್ರಂವ ಆದ ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿನ ಮಾತನ ಕರ್ಣ ಕೇಳಕಾಗಿತ್ತ್. ಇಸಿದ ಗುರಿನ

ಬದ್ಧಾಯ್ದುದುಲ್ಲೇಂತ ಕುಂತಿಗೆ ಮಾತ್ ಕೊಡಕಾದ ತಲೆ ಹೋವ ಪರ್ಸಂಗ ಏನ್ ಬಂದತ್ ಇಂವಂಗ್? ಹೋಗಲಿ. ಅಯ್ಯಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್‌ನೇ ಇಂವಂಗ್ ಮುಕ್ಯ ಆತ್‌ಂತ ಹೇಳೊವೊ, ಶಲ್ಯನ ಒಡಂಬಡ್ತಿಗೆ ಆದರೂ 'ನಿನ್ನಮಾತ್ ನಂಗಾಗಲಿ' ಶಲ್ಯಭೂಪತಿ -ಎಂತ ಒಂದ್ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿ, ಗುರಿ ಬದ್ಧಾಯ್ದದೆ ಬಾಣ ಬುಡೋಕಾಗಿತ್ತ್. ಆಗ ಶಲ್ಯಂಗ್ ರಥನ ತೊರ್ವ್ ಹೋಕೆ ಕಾರ್ಲ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತಿತ್ತೆ. ಕರ್ಣನ ಸತ್ಯಸಂದಂತೆಂದಾಗಿ, ಅರ್ಜುನ ಬೊಡ್ವಿದ್ ಒಳ್ಳೆ. ಸೊತಾ ತಾನೇ ಸತ್ತತ್. ಯಾವ ಪುರ್ಸಾರ್ತ ಸಾಧಿಸಿದಂಗಾತ್? ಇಂವನ ಈ ಸತ್ಯಸಂದತೆಂದ್?

ಭೀಷ್ಮರ ಏಚನೆ ಶಲ್ಯರ ಮಾತ್‌ಂದ ತುಂಡಾತ್. "ಆಚಾರ್ಯರೇ, ಕರ್ಣ ಸಾಯಕೆ ನಾ ಕಾರ್ಲಗಡ, ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಳ್ತೆ, ಕರ್ಣ ಸತ್ತದ್ ಅಂವನ ಹೆಡ್ಡೆತನಂದ. ಅವ ಅರ್ಜುನನ ಮೇಲೆ ಬುಟ್ಟ ಬಾಣ ಎಲ್ಲಾ ಸಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಕೂಡ್ಲ ದೊಡ್ಡ ಬಾಣ. ಅದ್ ಅಂವಂಗ್ ಎಲ್ಲಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿತೋ? ಪರಶುರಾಮರ ಹಕ್ಕಲೆ ಇದ್ದದರ್‌ಂದ ಸಿಕ್ಕಿತೋ ಏನೋ? ಅಂತಾ ಬಾಣನ ತಯಾರೋವು ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತಲಿ ನಾ ಎಲ್ಲಿ ಸಾ ಕಂಡ್ಲೆ. ತಯಾರೋವೇ ಇಲ್ಲೇಂತ ಹೇಳ್ತೆ ಅದ್ಲೆ ಎದ್ ಬಾಣ ಇರಿಕೆ ಸಾಧ್ಯನೋ? ಅದರ್‌ದ್ ಮೇಲೆ ಮೋರೆ ಮಾಡಿ ಹಾರುವ ಗುಣದ್. ಅದ್ಲೇ ಅರ್ಜುನನ ಎದೆಗೆ ಗುರಿ ಇಸಿಕೆ ನಾ ಹೇಳ್ತೆ. ನನ್ನ ಮಾತ್‌ನ ಕೇಳ್ವಿದ್ದರೆ ಕರ್ಣ ಒಳ್ಳೆಕಂಬತ್ತಿತ್ತ್. ದುರ್ಯೋಧನ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಟ ಆಗ್ತಿತ್ತ್. ಮಂಗನ ಕೈನ ಮಾಣಿಕೆ ಆಗಿ ಹೋತ್ ಆ ಬಾಣದ ಕತೆ. ಇನ್ನೊ ಒಳ್ಳೆ ಸಾದಾರ್ಲ ಬಾಣಂದ ಅರ್ಜುನನಂತಾ ಬಿಲ್ಲ್ ವಿದ್ಯಲಿ ಸೂರ ಆದಂತವನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಸಾಧ್ಯನೇ ಇರಿತ್ತೆ. ಕರ್ಣನ ಹಟಂದ ನಾ ರೋಸಿ ಹೋಗಿ ರಥಂದ ಇಳ್ವಿದ್ ಬಂದ್‌ಬುಟ್ಟೆ. ಹೇಳಿ ಆಚಾರ್ಯರೇ, ನನ್ನ ತೊಪ್ಪು ಎಂತದ್ ಉಟ್ಟೊಂತೆ?"

ಭೀಷ್ಮರ್ ಸಮ್ತಾನ ಪಡ್ವಿದೊ. "ಶಲ್ಯಭೂಪತೀ, ಈ ಹಂತಲಿ ತೊಪ್ಪು ಯಾರೊಂದ ಹೇಳಿ ಏನ್ ಪ್ರೋಜನ ಹೇಳ್. ಆದರೆ ಆ ಎಲ್ಲಾ ಸಕ್ತಿ ಇದ್ದ ಬಾಣಂದ ಅರ್ಜುನ ಸಾಯಕಿತ್ತೇಂತ ನನ್ನ ಮೊನ್ಸ್ ಹೇಳ್ತೆ. ಕುತ್ರಿಗೆನ ತೆಗ್ಗುಕೆ ಬಾವ ಬಾಣನ ಕಂಡ್ ಅರ್ಜುನ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸಿ ಪಾರಾತ್. ಎದೆನ ಕಡೆಗೆ ಬಾತಿದ್ದರೆ ಕುದ್ದ ಬುಡ್ತಿತ್ತ್. ಆಗ ಸಾ ಅವ ಬೊಡ್ವಿತ್ತಿತ್ತ್. ಕರ್ಣಂಗ್ ಗೆಲ್ಲದರ್‌ಂದ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್‌ನ ಒಳ್ಳೆಕೆಂಬೊದು ಮುಕ್ಯ ಆಗಿತ್ತ್. ನಿಂಗ್ ನಿನ್ನ ಪ್ರತಿಸ್ಥೆ ಮೇಲೇಂತ ಎನ್ನಿತ್. ದುರ್ಯೋಧನಾ, ಈ ಕೌರವರೊ ಒಳ್ಳೆಂವ ನೀ ಒಬ್ಬನೇ. ಇನ್ ಕಾಳಗ ಕೊಡ್ತು ಏಕೆ? ಯುದ್ಧನ ನಿಲ್ಲೊಮೊ."

ದುರ್ಯೋಧನ ಕರ್ಣ ಸತ್ತ ದುಕ್ಕಂದ ಹೊರಗೆ ಬಾತಿಲ್ಲೆ. ಶಲ್ಯನೇ ಮಾತಾಡ್ತೆ. "ಆಚಾರ್ಯರೇ, ನಂಗ್ ಒಂದ್ ಅವ್ವಾಸ ಕೊಡಿಕೆ ದುರ್ಯೋಧನಂಗ್ ಹೇಳ್ತೆ. ತಲೆ ಬೊಗ್ಗುಸುದು, ಯುದ್ಧನ ನಿಲ್ಲುದು ಬೇಡ. ಅಳ್ವೆ ಒಳ್ಳೆ ಬಲಕ್ಕೆ ನಾ ಸೇನೆನ ಎಜಮಾನ ಆಗಿ ಯುದ್ಧನ ಮುಂದರ್ಸಿನೆ. ಈ ಹಂತಲಿ ಪಾಂಡೋವು ರಾಜಿ ಪಂಚಾತಿಕೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಕಿಲ್ಲೆ. ಅವು ಒಪ್ಪಿರುನೂ ಕೃಷ್ಣ ಬುಡಿಕಿಲ್ಲೆ."

ಶಲ್ಯ ಹೇಳುದು ನಿಜಾಂತ ಭೀಷ್ಮರ್‌ಗೆ ಆತ್. ಅವು ದುರ್ಯೋಧನನ ನೋಡಿ.

ಕೇಳಿದೊ. “ಕೂಸೂ, ಕೃಷ್ಣನ ಮೋಸಂದ ಕರ್ಣ ಸತ್ತಂತ ಹೇಳ್ವಲೇ? ಅದ್ ಹೇಂಗ್?”

“ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, .. ಶಲ್ಯಭೂಪತಿ ರಥಂದ ಇಳ್ಳೊಹೋದ ಕೂಡ್ಲೇ ನಾ ನನ್ನ ಸಾರತಿನ ಕರ್ಣನ ರಥಕ್ಕೆ ಕಲ್ಲಿದೆ. ಹಳ್ಳದಾಂಗ್ ಹರೈತಿದ್ ನತ್ತೆರಲಿ ಕೆಸ್ತ ಆಗಿದ್ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರಲಿ ಕರ್ಣನ ರಥದ ಚಕ್ರ ಸಿಕ್ಕಿಕಂಡತ್. ಅವ ಹಂಇಕಾಲ ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲಿಂತ ಹೇಳಿ, ಬಿಲ್ಲನ ಕೆಳಗೆ ಇಸಿ, ರಥಂದ ಇಳ್ಳದ್ ಚಕ್ರನ ಎತ್ತಿಕೆ ನೋಡ್ತ. ಆಗ ಕೃಷ್ಣನ ಮಾತ್ಗೆ ಕಟ್ಟಬಿದ್ ಅರ್ಜುನ ಬಾಣ ಬುಟ್ಟತ್. ಒರೆಲಿ ಇಸಿದ ಬಾಳ್ಕತ್ತಿಂದ ಆ ಬಾಣನ ತುಂಡು ಮಾಡಿ ಕರ್ಣ ರಥನ ಹತ್ತಿ ಬಿಲ್ಲನ ಹಿಡ್ತ ಯುದ್ಧನ ಮುಂದರ್ಸಿತ್. ಮುಗ್ಗರ್ಸಿದ ರಥಲಿ ನಿತ್ ಕರ್ಣ ಬಾಣ ಬುಡಿಕಾಕನ ಅದ್ ಗುರಿ ಮುಟ್ಟತ್ತಿತ್ತೆ. ಅರ್ಜುನನ ಕೈ ಮೇಲಾತ್. ಅರ್ಜುನ ಬುಟ್ಟ ಬಾಣಂದಾಗಿ ಸಾರತಿ ಸತ್ತತ್. ಬಾಣಗಳಿಂದ ಮುತ್ತಿ ಹೋದ ಕರ್ಣನ ಕೈಯಿಂದ ಅವನ ಬಿಲ್ಲ ಜಾರ್ತ. ಅವ ನನ್ನ ನೋಡಿ, ಎರ್ಡ್ ಕೈನ ಮೇಲೆ ಎತ್ತಿ ಅಕೇರಿನ ಕೈ ಮುಗ್ಗದ್ ರಥಲಿ ಕುಸ್ದ್ ಬೀತ್. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಇಂದ್ನ ಯುದ್ಧನೂ ನಿತ್ತತ್.”

ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳಿಕೊಂಡೊ. ನಿಯತ್ತಂತೇಳ್ತೆ ಅದ್. ತಾನ್ ಕುಂತಿನ ಮಂಜಂತ ತಿಳ್ಳಿದ್ರು ಸಾ ದುರ್ಯೋಧನಂಗ್ ಅಕೇರಿನ ನಮಸ್ಕಾರ ಸಲ್ಲಸಿ, ಕರ್ಣ ಜೂವ ಬುಟ್ಟತ್. ಅವ ಮುಂದೆನ ಚರಿತ್ರಲಿ ಹೇಂಗ್ ದಾಕಲಾದೆನೋ? ದೋಸ್ತಿನ ಮುಂದೆ ರಕ್ತ ಸಂಮಂದ ಏನ್ ಸಾ ಅಲ್ಲಾಂತ ತೋರ್ನಿ ಕೊಟ್ಟತ್. ಅಯ್ಯಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್ಗೆ ಜೂವಲಿ ಅಕೇರಿನ ಉಸ್ತ ಇರಿಕನ ಮುಟ್ಟ ತೊಪ್ಪಿತ್ತೆ. ಅದರಂದ ಅವ ಏನ್ ಸಾದಿಸಿದಂಗಾತ್ ಎಂತ ಪ್ರಸ್ತ ಕೇಳುವಾಂಗೇ ಇಲ್ಲೆ. ಮೌಲ್ಯಂದಳೇ ಬೊದ್ವಿಕೆ ಒಂದ್ ಅರ್ತಾಂತ ಅವ ತೋರ್ನಿಕೊಟ್ಟತ್. ಗಾಳಿ ಬಂದಾಂಗ್ ತೂರುವ ಜನಗಳ ನೊಡುಲಿ ಅವ ಒಬ್ಬ ಮಣಿಕೈದಂತಾ ಮ್ಯೊಂಸ. ಅವ ಅಯ್ಯಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್ನ ಮುರ್ಡ್, ಶಲ್ಯನ ಮಾತ್ನಾಂಗ್ ಗುರಿನ ಬದ್ಲಾಯಿಸಿದ್ರು ಸಾ ಅರ್ಜುನನ ಕೊಲ್ಲಿಕೆ ಅವಂದ ಆಕಿತ್ತೆ. ಈಗ ಸಾಯಕಾಕನ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್ಗೆ ತೊಪ್ಪಿತ್ತೇಂತೇಳ್ವ ಕುಸಿ ಆದರೂ ಅವನ ಪಾಲಿಗೆ ಉಟ್ಟು.

ಗಂಬೀರ ಸೊರಲಿ ಭೀಷ್ಮರ್ ಹೇಳ್ತೊ, “ಕುಂಇೇ, ಶಲ್ಯಭೂಪತಿ ಕರ್ಣನ ರಥಲಿ ಇದ್ದರುನೂ ರಥದ ಚಕ್ರನತ್ತೆರನ ಕೆಸ್ತಲಿ ಹೂತು ಹೋದರ ತೊಪ್ಪಿಸಿಕೆ ಆಕಿತ್ತೆ. ಕರ್ಣನ ನಾವುಗೆ ಉಳ್ಳಿಕಂಬಕಾಕಿತ್ತೆ. ಅವ ಸತ್ತದ್ಕೆ ಕೃಷ್ಣ ಕಾರ್ಣಂತ ಹೇಳ್ವಡ. ಕರ್ಣ ಅದರ್ಮದ ಪರಲಿ ನಿತ್ತ ಕಾರ್ಣ ಹೀಂಗಾತ್. ಇಲ್ಲರ ಅವಂದೇ ರಥದ ಚಕ್ರ ಏಕೆ ಹೂತ್ ಹೋಕಾಗಿತ್? ಏಚನೆ ಮಾಡ್. ಅವ ಬೊದ್ಕತ್ದರೆ ನೀ ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲಿಕೆ ಒಪ್ಪುತಿದ್ರು, ಅವನ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಪಟ್ಟಲಿ ಕುದ್ಸಕಾಗಿತ್. ಈಗ ಕಾಲ ಮಿಂಚಿ ಹೋತ್. ಹೇಳ್ ಕುಂಇೇ, ನಾಳೆ ಪಾಂಡೋವ್ಕ ರಾಜ್ಯನ ಬುಟ್ಟಕೊಡ್ತೊ, ಅಲ್ಲರೆ ಶಲ್ಯನ ಸೇನೆನ ಎಜಮಾನ್ಕಲಿ ಮುಂದರ್ಸುರೋ?” ದುರ್ಯೋಧನ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟತ್. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಶಲ್ಯಮಾಂವನ ಎಜಮಾನಿಕೆಲಿ ಕಾಳಗನ ಮುಂದರ್ಸುರದೂಂತ ತೀರ್ಮಾನ

ಮಾಡ್ಯಳೆ. ನಾಳೆ ಬಲರಾಮ ಬಂದದೆ. ಅಣ್ಣನ ಎದ್‌ರ್ ಕೃಷ್ಣನ ಉಪಾಯಗ ನಡ್ಕೋದುಲ್ಲೆ. ಅಕೆರಿಗೂ ಗೆಲುವು ನಮ್ಮದಾದೆ.”

ದುರ್ಯೋಧನನ ಮೋರೆ ಹೊಳ್ಳತಿತ್. ಭೀಷ್ಮರ್ ಬಲರಾಮನ ನೆಂಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡೊ. ಅವ ದ್ವಾರಕೆನ ದೊರೆ. ಕೃಷ್ಣನ ಅಣ್ಣ. ಅವಂಗೆ ತನ್ನ ತಂಗೆ ಸುಭದ್ರೆನ ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ಮೊದ್ಲೆ ಮಾಡಿಕೊಡೊಕೂಂತ ಆಸೆ ಇತ್. ಸುಭದ್ರೆ ಅರ್ಜುನನ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡ್ತಿತ್. ತಂಗೆನ ಮೊನ್ನೆನ ತಿಳ್ಳ ಕೃಷ್ಣ ಉಪಾಯಂದ ಅರ್ಜುನೊಟ್ಟಿಗೆ ಮೊದ್ಲೆ ಮಾಡ್ತಿತ್. ಅಂದ್‌ಂದ ಬಲರಾಮ ಪಾಂಡೋವರ ಮೇಲೆ ಹಗೆ ಸಾದ್‌ಸ್ತಿತ್. ಎದ್ರೆದ್ರೆ ಯುದ್ಧಲಿ ಸೇರದಿದ್ದರೂ ಯಾದವ ಸೇನೆನ ದುರ್ಯೋಧನನ ಸಾಯಕ್ಕೆ ಕಳ್ಳತ್. ಬಲರಾಮ ನೇಗಿಲ್‌ನ ಕಂಡ್‌ಹಿಡ್ತವ. ಅದರ್‌ಂದ ಹೇಂಗೆ ಗದ್ದೆ ಉಳೊಡೂಂತ ತೋರ್ನಿ ಕೊಟ್ಟವ. ಹಾಂಗಾಗಿ ಇಡೀ ಆಯಾವರ್ತಲಿ ಅವಂಗೆ ಹೆಸ್ರೆ ಇತ್. ಯಾದವಾಂತ ಅವಂಗೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯಗ ಡೋಂಗಿ ಮಾಡ್ತಿದ್ಲೊ. ಯಾದವರ್ ಗೊಲ್ಲ ಜನಂಗ, ದನ ಮೇಸೋವೂಂತ ಅವ್ವೆ ಸಸಾರ. ಬಾಳ ದೊಡ್ಡ ಸಕ್ತಿ ಇದ್ದ ಬಲರಾಮ ನಾಳೆ ಬಂದ್ ಪಾಂಡೋವರ ಎದ್ರೆ ಹೋರಾಡುದೋ?

ಭೀಷ್ಮರ್ ಪ್ರಸ್ತೆ ಕೇಳ್ತೊ, “ನಾಳೆನೀ ಏನ್ ಮಾಡೊಕೂಂತ ಒಳಾ ಕುಂಜಿ?”

ದುರ್ಯೋಧನ ಹೇಳ್ತ್. “ಬಲರಾಮ ಬಾಕನಮುಟ್ಟ ಪಾಂಡೋರ ಕಣ್ಣೆಗೆ ಬೀಳ್ತುಲ್ಲೇಂತ ನಿಚ್ಚಯ ಮಾಡ್ಯಳೆ. ಬಲರಾಮ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಮುಂದದರ ಅವ ನಿಚ್ಚಯ ಮಾಡ್ಲೆ.”

ಈಗ ಶಲ್ಯ ತನ್ನ ಮೊನ್ನಲಿ ಇದ್ದದರ ಹೇಳ್ತೆ. “ಆಚಾರ್ಯರೇ, ಕರ್ಣನ ರಥಂದನಾ ಇಳ್ತದ್ ಬಂದದಕ್ಕೆ ಲೋಕ ನನ್ನ ಅಪಾರ್ತ ಮಾಡ್ತು. ನಕುಲ-ಸಹದೇವರ ಸೋದರ ಮಾಂವ ಕೌರವರ ಪರ ನಿತ್ತದೇ ತೊಪ್ಪು. ಆದರೆ ನಾ ಸುಳ್ಳುಗಾರ ಅಲ್ಲ. ಅನ್ನೇಯ ಮಾಡಂವ ಅಲ್ಲ. ರಥಲೇ ಇರಿದ್ದರೆ ಕರ್ಣನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ನನ್ನನ ಸಾತ್ ಅರ್ಜುನ ಮುಗ್ಗಿಬುಡ್ತಿತ್. ನನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯನ ರಣರಂಗಲಿ ತೋರ್ನಿಕಾದರೂ ನಾ ಬೊದ್ಕಿರೊಕು. ಬಲರಾಮ ಬಾಕನ ಮುಟ್ಟ ನಾ ದುರ್ಯೋಧನನ ನೋಡಿಕಂಬೆ. ಈ ಹಂತಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ನಾವಾಗಿನೇ ಅವ್ವೆ ಒಪ್ಪುಸಿ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗುಸುದು ಬೇಡ. ಇಸ್ಪಾದರುನೂ ನಂಗೆ ಆ ಭೀಮಸೇನನ ಹೆದ್ರಿಕೆ ತುಂಬಾ ಉಟ್ಟು.”

ಭೀಷ್ಮರ್‌ಗೆ ಭೀಮಸೇನ ಮಾಡ್ಲೆ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ನೆಂಪಾತ್. ಹಿಂದೆ ಪಾಂಡೋವು ರಾಜಸೂಯ ಯಾಗ ಮಾಡ್ತಿದ್ಲೊ. ಕೃಷ್ಣ ತನ್ನ ಇರೋದಿಗ ಆದ ಮಾಗಧ, ಶಿಶುಪಾಲರ ಕೊಲ್ಲಿಸಿಕೇಂತೇಳಿನೇ ಮಾಡ್ಲೆ ಯಾಗ ಅದ್‌ಂತ ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಜನಂಗ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಬೊತಿದ್ಲೊ. ಭೀಮಾರ್ಜುನರ ಸಕ್ತಿ ಎಸ್ಪಾಂತ ಲೋಕಕ್ಕೆ ತೋರ್ನಿ ಕೊಡಿಕೆ ಆ ಯಾಗಂದ ಆತ್. ಯಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದ ದುರ್ಯೋಧನ ಪಾಂಡೋವರ ದೊಡ್ಡ ಉದ್ಯಾನದ ಕೆರೆಲಿ ಕಾಲ್ ಜಾರಿ ಬಿದ್ದಿತ್. ಅಲ್ಲೇ ತನ್ನ ದೋಸ್ತಿ ಗೂಡೆಗೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೂ ಕೊಯ್ತುಕಂಡ್ ಇದ್ದ ದ್ರೌಪದಿ ಆಗ, “ಕುರುಕುಲದಮಾರಾಜರ್ ಕುರ್ದರ್ ಆಗಿ

ಬುಟ್ಟೋನೋ?” ಎಂದ್ ಹಂಗಿಸಿತ್. ಇದ್ ತನ್ನ ಅಪ್ಪ ದೃತರಾಷ್ಟ್ರಂಗ್ ಮಾಡ್ ಅಪಮಾನಾಂತ ದುರ್ಯೋಧನ ಭೀಷ್ಮರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕಂಡಿತ್. ಅದ್‌ನೇ ಅವನ ಕಪಟ ಜೂಜುಗೆ, ದ್ರೌಪದಿನ ಸೀರೆ ಎಳ್ಳಕೆ ಕಾರ್ಲ ಆತ್. ದುಶ್ಶಾಸನ ದ್ರೌಪದಿನ ರಾಜ ಸಭೆಗೆ ಎಳ್ಳೆ ತಂದಾಕನ ಇಂವ ತನ್ನ ಮೊರಾದನ ಗಡಿದಾಟ, “ಕೆಲ್ದೋಳೆಬಾ. ನಿನ್ನ ಎಜಮಾನನ ತೊಡೆಹತ್ತಿ ಕುದ್ರು”-ಎಂತ ಕೊಳ್ಳುಮಾತ್‌ಲಿ ತನ್ನ ತೊಡೆನ ತಟ್ಟಿತ್. “ನಿನ್ನ ತೊಡೆನ ಮುರ್ದ್ ಹಾಕಿನೆ ನಾಯಿ” ಎಂತ ಹೇಳಿ ಗದೆ ಎತ್ತಿಕಂಡ್ ಭೀಮಸೇನ ಮುಂದೆ ಬಾಕಾಕನ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ತಡ್ತ್. ಆಗ ಭೀಮಸೇನ, “ಹಂಕಾರಂದ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಾಂಗ್ ಬೊಯ್, ದ್ರೌಪದಿಗೆ ಮಾಡ್ ಅಪಮಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿ ಆಗಿ ನಿನ್ನ ತೊಡೆನ ಮುರ್ದ್ ಹಾಕಿಲ್ಲರೆನಾ ಕುಂತಿನ ಮಂಜ ಭೀಮಸೇನನೇ ಅಲ್ಲ.”- ಎಂತ ಎಲ್ಲೋವ್ವೂ ಕೇಳುವಾಂಗ್ ಸಪತ ಮಾಡ್ತ್. ಇಂದ್ ಬೊಳ್ಳುಗೆ ದುಶ್ಶಾಸನನ ಹೊಟ್ಟೆನ ಬೊಗ್ಗ್ದ್ ನೆತ್ತರ್ ಕುಡ್ಡಂವಂಗ್ ದುರ್ಯೋಧನನ ತೊಡೆನ ಮುರ್ದೋದು ಎಸ್ಸರ ಕೆಲ್?

ದುರ್ಯೋಧನ ಮಾತಾಡಿಕೆ ಸುರು ಮಾಡ್ತ್. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಬಲರಾಮ ಬಂದರೆ ನಾನೇ ಗೆಲ್ಲುವೆಂತ ಹೇಳ್ತು ಒಂದ್ ಆಸೆ ಅಸ್ತೆ. ಧರ್ಮಯುದ್ಧ ನಡೇಲೀಂತ ನಾ ಅವ ಬಾವುದರ ಕಾದನೆ. ನಿಮ್ಮ ಈಗನ ಅವಸ್ತೆ, ಜಯದ್ರಥನ ಸಾವು, ಗುರುಗಳ ಸಾವು, ಕರ್ಣನ ಕೊಂದದ್ ಎಲ್ಲಾ ಅದರ್ಮದ ಕೊಲೆಗಳೇ, ಎಲ್ಲೋವರ ಕಳ್ಳಂಡ ಮೇಲೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಪಟ್ಟಲಿ ಕುದ್ರುವ ಆಸೆ ಈ ದುರ್ಯೋಧನಂಗಿಲ್ಲೆ. ನಂಗ್ ವೀರ ಮರಣ ಬೇಕ್ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನೀವ್ ಇರುವ ಎಲ್ಲಾ ಅಸಮದಾನನ ಮರ್ದದ್ ನೀವು ನನ್ನ ಮಾಪು ಮಾಡೋಕು. ಅಪ್ಪ, ಅವ್ವನ ಕಳ್ಳಂಡ ಸಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳಿಂದ, ಮುತ್ತೈದೆತನನ ಸಾಸ್ತ ಕಳ್ಳಂಡ ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕಳಿಂದ, ಮೊದುವೆ ಆಕೆ ಗಂಡ್‌ಗಳೇ ಸಿಕ್ಕದ ಗೂಡೆಗಳಿಂದ, ಯಾಗ ಯಮ ನಮ್ಮ ಕರ್ಮೋಡೋದೆನೋಂತ ಪಾರ ಕಾದ್‌ಕಂಡಿದ್ದ ಅಜ್ಜ, ಅಜ್ಜಿಕ್ಕಳಿಂದ ತುಂಬಿಕಂಡಿರುವ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ನಾ ಯಾಗೋಳೂ ಹೋಕಿಲ್ಲೆ. ಹದಿನೇಳೆ ದಿನಗ ಕಳ್ಳೊ ಅಲ್ಲಿಂದ ನಾ ಹೊರ್ದದ್. ದೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳ, ನನ್ನ ಹೆತ್ತವ್ವ ಗಾಂಧಾರಿನ, ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡ್ಡ ಹೆಣ್ಣ್ ಭಾನುಮತಿನ ನೀವು ಸಮ್ಮಾನ ಪಡ್ಲೋಕು. ನಾವು ಹುಟ್ಟಿಕನ ಒಬ್ಬನೇ ಹುಟ್ಟುವೆ. ಸಾಯಕಾಕನನೂ ಒಬ್ಬನೇ ಹೋದವೆ. ಬನ್ನೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ. ನೀವು ಹರೋಕು.”

ಭೀಷ್ಮ್ ಮಾತಾಡ್ಲಿಲ್ಲೆ. ಕಾಲ್‌ಗೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದ ದುರ್ಯೋಧನನ ಕೈಗಳ ಹಿಡ್ಕೊಂಡೊ. ಅವನ ತಲೆನ ಪೂಜಿದೊ. ಅವರ ಕಣ್ಣೆಗ ಕಣನೀರಂದ ತುಂಬಿತ್. ಅವ ನಿಧಾನಲಿ ಹೊರಗೆ ಹೋಕನ ಇಂವ ಇನ್ ಬಾವುದೋಂತ ತಮ್ಮ ಮೊನ್ನನ ತಾವೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡೊ. ಇಂವನ ಅಪ್ಪ, ಅವ್ವನ, ರಾಣಿ ಭಾನುಮತಿನ ಸಮ್ಮಾನ ಮಾಡಿಕೆ ತಾನ್ ಎಲ್ಲಿ ಬೊಡ್ಡಿನೇಂತ ವಿಚನೆ ಮಾಡಿಕನ ಆ ಮಾತ್‌ಗ ನೆಂಪಾದೊ. ...ಮುಂದೆನ ಜಲ್ಮಾಂತ ಒಂದು ಇದ್ದರೆ ಗಂಡುನೂ ಅಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣೂನೂ ಅಲ್ಲದ ಒಂದು ಜೂವ ಆಗಿ ನಿನ್ನ ಕೊಂದನೆ...

*****

ಎಲ್ಲನೂ ಕಿಚ್ಚಿಲ ಸುಟ್ಟು ಹೋತ್

ಕೋಳಿ ಕೂಂಗಿಕಾಕನ ಮೃದು ಭಾಷಣಿ "ಅಂಬೇ, ಅಂಬೆ"- ಎಂತ ನನ್ನ ಮೈ ಹಿಡ್ಡ್ ಅಲ್ಲಿಸಿಕಾಕನ ನಂಗೆ ಎಚ್ಚರೈ ಆತ್. ನಾ ಎಲ್ಲಿ ಒಳೇಂತ ತಿಳ್ಳಕೆ ಹಂಇ ಹೋತ್ ಬೇಕಾತ್. ಇಂದ್ ನನ್ನ ಬೊದ್‌ಕಾಲಿ ಬಾಳ ನಿರ್ಣಯದ ದಿನಂತ ತಿಳ್ಳದಕಂಡ್ ಎದ್ದೆ. ನನ್ನ ಸೊಂತ ಕೆಲ್ಲಗಳ ಮುಗ್ಗಿ, ತಣ್ಣೀರಾಲಿ ಮೀದ್, ಮೃದುಭಾಷಣಿ ಕೊಟ್ಟ ಪಳಾರನ ತಿಂದ್ ಮುಗ್ಗಿ, ನಾ ಪರಶುರಾಮರ ರಥನ ಹತ್ತಿದೆ. ನಿಹಾರಿಕೆ ಒಳ್ಳೆ ನಿದ್ರೆಲಿ ಇದ್ದದರ್‌ಂದ ಎದ್ರಿಸಿಕೆ ಮೊನ್ನಾತಿಲ್ಲೆ. ಭೀಷ್ಮನ ಸೌಬದ ರಥನ ಬುಟ್ಟರೆ ನಾ ಹತ್ತಿದ ರಥ ಇದ್. ಭೀಷ್ಮರ ರಥ ಹತ್ತಿದ ತೊಪ್ಪು ಪರಶುರಾಮರ ರಥ ಎರ್‌ದರ್‌ಂದ ಸರಿ ಆದನೋ? ಇತ್ತರೆ ಹೊಸ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಏನಾದರ್ ಕಾಂಬಕೆ ಸಿಕ್ಕುದೋ?

ಪರಶುರಾಮರ್ ಮುಂದೆನೇ ರಥನ ಹತ್ತಿ ದ್ಯಾನ ಮಾಡುವವರಾಂಗ ಕುದ್ದಿದ್ದೊ. ಎಂತದರ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೊನೋ? ಅವರ ಶಿಷ್ಯ ಒಬ್ಬ ರಥನ ಓಡ್ತಿಕೆ ತಯಾರಾಗಿತ್. ಅಂವನ ನೋಡಿ ನಾ ಹೇಳ್ತೆ, "ಗುರುಗಳೇನಾಲಾಯ್ಕಲಿ ರಥನ ಓಡ್ತಿನೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ನಾವು ಇಬ್ಬೊರೇ ಹೋದರೆ ಒಳ್ಳೆದಿತ್. ನಿಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲೆ." ಪರಶುರಾಮರ್ ಕಣ್ಣುಬುಟ್ಟದ್ ನನ್ನ ನೋಡ್ತೊ. ಆ ಮೇಲೆಮೆಲ್ಲಂಗ ಹೇಳ್ತೊ, "ನಾವು ಈಗ ಹೋವ ದಾರಿ ಕಾಶಿನ ರಾಜ ರಸ್ತೆ ಅಲ್ಲ. ಕಲ್ಲೆಮೊಣ್ಣಿನ ಕಾಡ್ ದಾರಿ. ನಿಂಗಪರ್ದಯ ಇಲ್ಲದ ದಾರಿ ಅದ್. ಇಂವ ಅನ್ವವಸ್ತ. ನೀ ಏಕೆಸುಮ್ಮಂಗ ತೊಂದರೆ ತಕೊಣೊಕು?"

"ಇಲ್ಲೆ ಗುರುಗಳೇ, ನಾವಿಬ್ಬೊರೇಸಾಕ್. ಕಾಶಿನ ಕಾಡ್‌ಲಿ ಕುದ್ರಸವಾರಿ ಮಾಡ್ತೋಳನಾ. ನನ್ನ ಸಾರತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ನೀವು ಏಚನೆ ಮಾಡ್ತೋಡಿ. ದಾರಿ ತೋರಿಕೆಸೊತ ನೀವೇ ಇರಿಕಾಕನನಾ ದಾರಿ ತೊಪ್ಪುವ ಕಾರ್ಗನೇ ಇಲ್ಲೆ."

ಪರಶುರಾಮರ ಮೋರೆಲಿ ಮುಗುಳು ನೆಗೆ ಮೂಡ್ತೆ. "ಆಗಲಿ" ಎಂತ ತಲೆನ ಹಂದಾಡ್ತಿದೊ. ಅವರಶಿಷ್ಯ ರಥಂದ ಕೆಳಗೆ ಇಳ್ತೆ. ಅಂವ ಕುದ್ರುವ ಜಾಗೆಲಿನಾ ಕುದ್ದೆ. ರಥಮುಂದೆ ಹೋತ್. ದಾರಿಲಿಹೋಕನ ದೂರಲಿ ಗಿರಿನಗರನ ಕೆರೆ ಕಂಡತ್. ಅಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳ ನೆಮ್ಮದಿನ ನಿಮ್ಮಗ ನೆಂಪಾದೊ. ಸೋರುವಮೂಂಕುನಮಕ್ಕ, ಕಪಟ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಚೆಂದುಳ್ಳಿ ಹೆಣ್ಣು ಸೇವಂತಿ, ತನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದದರ ತನ್ನೊವೈ ಹೇಳಿಕೊಡಿಕೆ ಅಗದ ಗಿರಿನಾಯಕ, ನನ್ನ ಮಗಳಾಂಗ ನೋಡಿಕಂಡ ಅಂವನ ಅಪ್ಪ -ಅವ್ವ ಗಿರಿನಾಯಕಂಗ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಂದ ಸೊತಂತ್ರ ಆಗಿ ಇರಿಕೆ ಆಗ್ತಿದ್ದರೆ ನಾ ಗಿರಿನಗರಲೇ ಒಳ್ಳೆ ಬುಡ್ಡಿದ್ದೆ. ಕಾಡ್ ಜನರ್ದೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಪಿ ಬುದ್ಧಿವೊಂತರಾಗಿ ಮಾಡಕಾಗಿತ್. ಆಗ ನನ್ನ ಜೂವನಕ್ಕೆ

ಒಂದ್ ಅರ್ತ್ ಬಾತಿತ್. ಪರಶುರಾಮರ್ ತೋರ್ನುವ ದಾರಿಲಿ ನನ್ನ ಜೂವನಲಿ ಯಾವ ತಿರ್ಗಾಸ್ ಬಂದದನೋ?

ಕಾಡ್‌ನ ಹಸ್‌ರಾಲಿ ತಿರ್ಗಾಟ ಮಾಡ್ತು ಬಾಳ ಕುಸಿನ ಕೆಲ್. ಈಗ ರಥ ಮೂಡು ದಿಕ್ಕಲಿ ಹೋದೆ. ಪಡು ದಿಕ್ಕಲಿ ನನ್ನ ಈ ದಾರಿ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡ್ ಹೋಗಿತ್. ಮೂಡು ದಿಕ್ಕಗೆ ಭೀಷ್ಮರ ಹಕ್ಕಲಿ ಕರ್ಕಂಡ್ ಹೋದೆ. ಬಲಪಡೆಗೆ ಕಬರ್ ದಾರಿಲಿ ಹೋದರೆ ಗಿರಿನಾಯಕನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದೆ. ಭೀಷ್ಮ ನನ್ನ ಜೂವನನ ಬಿರ್ಗಾಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಡ್‌ನಾಂಗೆ ಮಾಡಿ ಬುಟ್ಟತ್.

ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿ ನನ್ನ ಮೊನ್‌ಗೆ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆನ ಸೋಗ್‌ಲಿ ಕಿಚ್ಚಿ ಇಸಿ ಬುಟ್ಟತ್. ಗಿರಿನಾಯಕ ಹಂಚಾ ಸುಕದ ಕ್ಷಣಗಳ ಅನ್ವವಿಸಿಕೆ ಅವ್ವಾಸ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟತ್. ಅವು ಅಮ್ಮರಲಿ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೋಗಿ ನನ್ನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆನ ತಂದತ್. ಇಲ್ಲರೆ ನಾ ಇನ್ನ ಸಾ ಹಂಚಾ ದಿನ ಗಿರಿನಗರಲೀ ಇರಿದ್. ಇಲ್ಲರೆ ಅಲ್ಲೇ ಒಳ್ಳೆ ಬುಡ್ತಿದ್ವನೋ ಏನೋ? ಈಗ ಪರಶುರಾಮರ ಇರಾದೆನಾಂಗೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹೋನೆ. ಭೀಷ್ಮರ್‌ಗೆ ಒಂದ್ ಪಾಟನ ಕಲಿಕೆ.

ಪರಶುರಾಮರ್ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡ್ತಿದ ಹಾಂಗೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಮುಂದೆನ ಬಾಕಿಲಿ ರಥನ ನಿಲ್ಲಿದೆ. ಕಾವಲು ಕಾಯೋವ್ವ ದೂರಂದಳೇ ರಥನ ಗುರ್ತ ಸಿಕ್ಕಿ ಓಡೋಡಿಕಂಡ್ ಬಂದೊ. ಪರಶುರಾಮರ್‌ಗೆ ಅಡ್ಡ ಬಿದ್ದೊ. “ನಾ ಈಗ ಒಳಗೆಬಾಡ್ಲೆ. ಬಾಳ ದೊಡ್ಡ ಇಸಯನ ಭೀಷ್ಮನ ಹಕ್ಕಲಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿಕೆ ಉಟ್ಟು. ಕೂಡ್ಲೇ ಅವನ ಬಾಕಿ ಹೇಳಿ. ನನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಳಗ ಕೊಡಿಕೆ ತಯಾರಾಗಿನೇ ಅವ ಬಲ್ಲಿ. ಗುರುಗಳ ಅಪ್ಪಣೆಂತಹೇಳಿ.”

ಭೀಷ್ಮ ಗಡಿಬಿಡಿಂದ ಓಡೋಡಿ ಬಾತ್. ಸಾರತಿ ಸ್ತಾನಲಿ ನನ್ನನ ಕಾಂಬಕನ ಅವನ ಮೋರೆನ ಬೆಳ್ಳತ್. ಭೀಷ್ಮ ಅವ ಬಂದ ರಥಂದ ಇಳ್. ಪರಶುರಾಮರ್ ಸಾತ್ ಇಳ್ಳೊ. ಶಿಷ್ಯ ಗುರುಗಳ ಕಾಲ್‌ಗೆ ಅಡ್ಡ ಬಿದ್ದ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡ್. ದೈನ್ಯಂದ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ ಕೇಳ್. “ಗುರುಗಳೇ ಈ ಶಿಷ್ಯನ ಕಾಂಬಕೆ ಅಸ್ತ್ ದೂರಂದ ನೀವೇ ಬಾಕಾಗತ್ತೋ? ಒಂದ್ ಮಾತನ ಹೇಳಿ ಕಳ್ಳತ್ತಿದ್ದರೆ ಆಸ್ರಮಕ್ಕೆ ನಾನೇ ಬಂದ್‌ಬುಡ್ತಿದ್. ಹೇಳಿ ಗುರುಗಳೇ, ಈ ಶಿಷ್ಯಂದ ಏನಾಕು?”

ಗುರುಗ ಶಿಷ್ಯನ ಕಾಲ್‌ಂದ ತಲೆ ಮುಟ್ಟು ನೋಡ್ಲೊ. ಆ ಮೇಲೆ ಗಂಬೀರ ಸೊರಂದ ಕೇಳ್ಲೊ. “ಹೇಳ್ತೆ ನಡ್ತಿಕೊಟ್ಟನೇಂತ ಮಾತ್ ಕೊಟ್ಟಿಯನಾ?”

ಭೀಷ್ಮ ತಲೆ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿತ್. ಸಣ್ಣ ಸೊರಲಿ ಅವ ಹೇಳ್. “ಗುರುಗಳೇ, ನಿಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗೆ ಬಂಗಬರುವ ಬೇಡಿಕೆ ನಿಮ್ಮದ್ ಇರಿಕಿಲ್ಲೇಂತ ಗ್ರೇಸಿನೆ. ಮೊದುವ ಆವಸುದ್ದಿನ ಬುಟ್, ನೀವು ಬೇರೆ ಏನ್ ಹೇಳ್ತಾನೊ ತಲೆ ಬೊಗ್ಗಿಸಿ ಈಡೇರಿನೆ.”

ಪರಶುರಾಮರ ಕಣ್ಣಗ ಕಂಡದ ಉಂಡೆನಂಗಾತ್. ದೊಡ್ಡ ಸೊರಲಿ ಅವು ಹೇಳ್ಲೊ. “ನೀಚ ಕ್ಷತ್ರಿಯನಾಂಗೆ ಮಾತಾಡ್ತದ. ಹೆಣ್ಣನ ಬೊದ್ಕಲಿ ಆಟ ಆಡಿ ದಕ್ಕಿಸಿ ಕೊಂಬೇಂತ ನೆನ್ನಿಯಳನೋ? ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯ ಆಗಿ ನೀ ಇಂತಾಮಾತನ ಹೇಳ್ಲೊ?

ತೊಪ್ಪು ಮಾಡ್ತೆವ ನೀ. ಸರಿಪಡ್ಬೇಕಾದವನೂ ನೀನೇ. ಕಾಶೀರಾಜನ ಪಂತದಾಂಗೆ ಇದರ ನೀನೇ ಮೊದುವ ಆಕು. ಬಾಕೆ ಕಾಗ್ಗ ಕೊಟ್ಟತ್ತರೂ ಬುದ್ಧಿ ಕಳ್ಳಂಡ್, ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಹೆಣ್ಣ್ ಆಕಾದ ಇದರ ಬಲಾತ್ಕಾರಲಿ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಕರ್ಕಂಡ್ ಬಂದ ಪಾಪಿ ನೀ, ನಿನ್ನ ಗುರು ಆಗಿ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಒಳ್ಳದಕ್ಕಾಗಿ ನಾ ಹೇಳ್ವೆ. ಇದರ ಮೊದುವ ಆಗಿ ನೀ ಮಾಡ್ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಪರ್ಯಾ ಕಂಡ್ಕ.

ಭೀಷ್ಮ ಒಂದಿಸ್ಸನೂ ಎದೆಕುಂದದೆ ಹೇಳ್ತ. “ಗುರುಗಳೇ, ನಿಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನ ಮಾತನ ತೊಪ್ಪುಸಿಕೆ ಬಂಗಬಾವ ಮಾತ್‌ಗ ನಿಮ್ಮಂದ ಬಾಕೆ ಆಗದ್. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸಿಂಹಾಸನದ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ರಾಜಮಾತೆನ ಹೇಳಿಕೆನಾಂಗೆ ಇದರ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯಂಗಾಗಿ ಕರ್ಕಂಡ್ ಬಂದೆ. ಇದರ ತಂಗೆಕಳಿಗೆ ಇಸ್ಸ ಆದ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಇದಕ್ಕೆ ಇಸ್ಸ ಆತ್ಲೆ. ನಾ ಬಲಾತ್ಕಾರಂದ ಇದರ ಮೊದುವ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡಕಾಗಿತ್. ಆದರೆ ನಾ ಹಾಂಗೆ ಮಾಡ್ತಿಲ್ಲ. ಇದರ ಮೊನ್‌ಗೆ ಗೌರವ ಕೊಟ್ಟಿ ಇದ್ ಹೇಳ್ವಾಂಗೆ ಇದ್ದೆ ಇಸ್ಸ ಇರುವ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನಲ್ಲಿಗೆ ಮೊರ್ಯಾದಲಿ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತರೊಬ್ಬರ ಜೊತೆಲಿ ಕಳ್ಳಿಕೊಟ್ಟಿ. ಅವಂದ ತಿರಸ್ಕಾರ ಹೊಂದಿದ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ದೂರು ತಕಂಡ್ ಬಾತ್. ನನ್ನನೇ ಮೊದ್ವೆ ಆಕೂಂತ ಇದ್ದೆ ಇಸ್ಸ ಇರಿದ್ದರೆ, ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿಯಲ್ಲಿಗೆ ಹೋವ ಬದ್ಲಾಗಿ ನೇರ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆನೇ ಬರಕಾಗಿತ್. ಆಗ ಶಿಷ್ಯನ ಇಚ್ಛಾರ್ಲೆ ಮಾಡಿಕೆ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಒಂದ್ ನ್ಯಾಯ ಪಂಚಾತಿಗೆ ದಾರಿ ಸಿಕ್ತಿತ್. ಗುರುಗಳೇ, ನೀವು ಇದರ ಗಳ್ಳೆಗೊಂದು ಮೊನ್‌ನ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಣದೆ ಹೋದರಿ. ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮಲಿ ಹತ್ತಿನಿ ನನ್ನ ರಥನಾಂತ ನಾ ಹೇಳಿಕನ ಇದ್ ಸಾಲ್ವನಕ್ಕಲೆ ತನಿಗೆ ಪ್ರೀತಿ ಉಟ್ಟುಂತ ಹೇಳ್ತಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ವ್ರತ ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಸಾಲ್ವನ ನೆಂಪು ಮಾಡಿಕಂಡತ್. ಅವ ಒಪ್ಪದ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ್ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ದೂರು ಸಲ್ಲಿಸುಟು. ಗಳ್ಳೆಗೊಂದು ಬುದ್ಧಿ ಇರುವ ಇದ್ ಸೋತು ಹೋಗಿ ಆಡಿದ ಮಾತನ ಇದೇ ಸರೀಂತ ನೀವು ಹೇಳಿಕಂಡ್ ನನ್ನ ಇಚ್ಛಾರ್ಲೆಗೆ ಬಂದಳರಿ. ಮಾಡ್ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆನ ಮುರ್ಯಂವಾಂತಾದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟ ಕಾಯುವ ಅಗತ್ಯ ಏನಿತ್?”

ಪರಶುರಾಮರ್ ಎಚೆನೆ ಮಾಡಿಕೆ ಸುರುಮಾಡ್ಲೊ. ಅವರ ಸೊರ ಇನ್ನಸ್ಸ ತಗ್ಗಿತ್. “ಭೀಷ್ಮಾ, ನಿನ್ನ ಸಪತನ ಕರೆಗಿಸಿ, ಒಟ್ಟುನಡ್ಡ ಇಸಯನಸರ್ಯಾಗಿ ನೋಡ್. ರಾಜಮಾತೆನ ಅಪ್ಪಣೆನಾಂಗೆಸಿಂಹಾಸನದ ರಕ್ಷಕ ಆಗಿ ಕಾಶಿಗೆಹೋದೇಂತೇಳಿಯ. ಅದೇ ರಾಜಮಾತೆ ಸಿಂಹಾಸನದ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಅಂಬಿನ ಮೊದ್ವೆ ಆಗಂತ ಹೇಳಿ ಇದರ ಕೈ ಹಿಡ್ತಿಯನೋ? ನಿನ್ನ ತೊಪ್ಪುನ ಬೇರೆಯವರ ಮೇಲೆ ಹೊರ್ನ್‌ಬಡ. ಕಾಶೀರಾಜಂಗೆ ತನ್ನ ಮಗಕ್ಕಳ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸೊಸೆಕ್ಕ ಆಗಿ ಮಾಡಿಕೆ ಇಸ್ಸ ಇಲ್ಲದರ್ಂದ ಅವ ನಿಂಗೆ ಸೊಂಯಂವರಕ್ಕೆ ಬಾಕೆ ಹೇಳಿಕೆ ಕಳ್ಳಿತಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿನ್ನದ್ ದರ್ಮ ತೊಪ್ಪಿದಂಗಾತ್. ಅಲ್ಲಿ ನೀ ಪಂತಲಿ ಗೆದ್ದ ಕಾರ್ಲ ಧರ್ಮಪ್ರಕಾರ ಮೂರು ರಾಜಕುಮಾರಿಗಳ್ ನೀನೇ ಗಂಡಾಂತ ಆತ್. ಒಳ್ಳ ಇಬ್ಬರ ಇಸಯನ ಬುಟ್ಟು ಬುಡೊಮೊ. ಪಂತದ ಪ್ರಕಾರ ಈಗ ಸಾತ್ ನೀ

ಇದರ ಗಂಡ ಆಗೂಳ. ಇದರ ಈ ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಸೊಂತ ನಿರ್ದಾರ ತಕಂಬ ಗುಣ ಹೇಗೆ ಬಾದು ಹೇಳ್. ನಿನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗೆ ಗೌರವ ಕೊಟ್ಟದ್ದ ಇದ್ ಸಾಲ್ಪನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋತ್. ಅಂವಂಗೆ ಬುದ್ದಿ ಇಲ್ಲೆ. ಇರಿದ್ದರೆ ಅವ ಇದರ ತಿರಸ್ಕಾರ ಮಾಡ್ತಿತ್ತೆ. ಇಲ್ಲರೆ ಪಂತದ ಪ್ರಕಾರ ಮುಂದೆನೇ ಭೀಷ್ಮನ ಹೆಣ್ಣು ಆಗಿ ಇದ್ದ ಅಂಜನ ಹೇಂಗೆ ಒಪ್ಪುದೊಂತ ಹೇಳ್ವ ದರ್ಮಸಂಕಟ ಅಂವನ ಕಾಡಿರೋಕು. ನೀ ಗೆದ್ದ ಪಲನ ನೀನೇ ತಿನೊಕು. ವಿಚಿತ್ರವೀರನ ನಾ ಕಂಡಂವನೇ. ಅವ ಸಕ್ತಿ ಇದ್ದಂವ ಆಗಿರಿದ್ದರೆ ಮೊದ್ವ ಮಂಟಮೆಗೆ ನಿನ್ನನ ಯಾಕೆ ಸತ್ಯವತಿ ಕಳ್ಳಕಾಗಿತ್? ಅಂವನ ನಡೋಳ್ಳೆಂದ. ಅಂವನಲ್ಲಿ ಗಂಡ್ ಸಾತನ ಉಟ್ಟೋಂತೇಳ್ವ ಸಂಸಯಂದ ಸತ್ಯವತಿ ಹಾಂಗೆ ಮಾಡ್. ಈ ಇಸಯಲಿ ನಂಗೂ ಸಂಸಯ ಉಟ್ಟು. ಸಿಂಹಾಸನದ ರಕ್ಷಕ ಆಗಿ ಒಬ್ಬ ಸಮರ್ತ ಬಲ ಇರ್ದ ವಾರಾಸ್ವಾರನ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಕೊಡಕಾದ್ ನಿನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇದರ ಮೊದುವೆ ಆಗ್. ಒಬ್ಬ ಸಮರ್ತ ಆದ ಗಂಡ್ ಕೊಸುನ ಪಡ್ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಒಳ್ಳು.”

ಭೀಷ್ಮಂಗೆ ಕೂಡ್ಲೇ ಮಾತಾಡಿಕೆ ಆತ್ಲೆ. ಹಂಞ ಹೊತ್ತ್ ಏಚನೆ ಮಾಡಿ ನಿದಾನಲಿ ಹೇಳ್ತ್, “ಗುರುಗಳೇ ಅಂಜನ ಇಚಾರನ ಎಲ್ಲಾಸರ್ಯಾಗಿ ಏಚನೆಮಾಡಿ ನೋಡ್ಲೆ. ಭೀಷ್ಮನನಡೋಳ್ಳೆನ ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತನೇನೋಡ್ಲೆ. ಭೀಷ್ಮ ದೊಡ್ಡ ಜನ ಅಂತ ಅಲ್ಲ. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ದೊಡ್ಡದ್. ಅಯೋದ್ಯನ ರಾಮಚಂದ್ರ ಅಪ್ಪಂಗಾಗಿ ಹದ್ದಾಕ್ ವೊರ್ಸ ವನ್ನಾಸ ಅನ್ವವಿತ್. ಸೂರ್ಯವಂಸಕ್ಕೆ ಅಂತಾ ಹೆಸ್ತ್ ಬಾಕೆ ಅವ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್ಗೆ ತೊಪ್ಪದ ಕಾರ್ಲ ಆತ್. ನಾ ಸಾ ಅಪ್ಪಂಗಾಗಿ ಆಣೆ ಮಾಡ್ಲೆಂದ. ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ಸತ್ತ್ ಹೋಗೊಳೋಂತ ನಾ ನನ್ನ ಆಣೆನ ಮುರ್ದರೆ ಚಂದ್ರವೊಂಸದ ಬಗ್ಗೆ ಚರಿತ್ರೆ ಏನ್ ಹೇಳ್ವು? ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪಂಗಾಗಿ ನೀವುಗೆ ಇಸ್ತ ಇತ್ಲರೂ ಹಂಞ ಕೆಲ್ಗಲ ಮಾಡ್ಲರ ನೀವು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಹೇಳ್ಕೊಳರಿ. ಅದ್ ನಂಗೆ ಈಗ ಸಾ ನೆಂಪುಟ್ಟು. ನನ್ನದ್ ಗುರುಗ ತೋರಿದ ದಾರಿ. ಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್ ನ ನಡ್ಸದು ಬಾಳ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲ್. ಗುರುಗ ಆಗಿ ನೀವು ಇದರೆಲ್ಲಾ ಮಾಡೊಕು. ಉದ್ದೇಸ ಇಲ್ಲದೆ ಬೊದ್ದಾನ, ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಕಟ್ಟಿಕೆ ಆದಲ್ಲೆ. ಕೈ ಮುಗ್ದದ್ ಕೇಳ್ವೆ ಗುರುಗಳೇ, ಉದ್ದೇಸಗ ಹಾಳಾಕೆ ನೀವು ಕಾರ್ಲ ಆಗ್ಲೊಡಿ.”

ಪರಶುರಾಮ್ ಅಂವನ ಒಪ್ಪಸುವ ದನಿಲಿ ಹೇಳ್ಕೊ. “ಆದರೆ ಭೀಷ್ಮಾ ಪಂತದ ಕಟ್ಟಿಕೆ ಪ್ರಕಾರ ಅಂಜನ ನೀ ಮೊದುವೆ ಆಕಾದೆ. ಅದ್ ನಿನ್ನ ದರ್ಮ. ಕಟ್ಟಿಕೆನ ಮುರ್ದೋದು ಅದರ್ಮ ಆದ್ದೇನಾ? ಅದ್ ಉದ್ದೇಸನ ಹಾಳಾಡ್ಲಾಂಗೆ ಆದ್ದೇನಾ? ನೀ ದರ್ಮಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಕೊಡಂವ ನಡ್ಲದರ ನಿನ್ನ ಅನ್ಯೂಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಾಂಗೆ ಹೇಳ್ವ. ನಿನ್ನ ಆಣೆಗಾಗಿ ಒಂದ್ ಹೆಣ್ಣಿನ ಬಾಳೆನ ಹಾಳಾಡ್ಲು ಯಾವ ಉದ್ದೇಸ? ಹೇಳ್. ಇದ್ ಈಗ ಏನ್ ಮಾಡೊಕು?”

ಭೀಷ್ಮ ಕೂಡ್ಲೇ ಹೇಳ್ತ್, “ಗುರುಗಳೇ ಇದ್ ಸಾಲ್ಪನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಕಾಕನ ಇದಾಗಿನೇ ಕಾಶೀರಾಜನ ಪಂತದನಿಯಮನ ಮುರ್ದಾಂಗಾತ್. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಇದರ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಮುಗ್ತ್. ಇದರ ಮುಂದೆನ ಜೂವನನ ನಿರ್ದಾರ

ತಕಂಬಕಾಗದಸ್ಪ್ ಹೆಡ್ಡಿ ಏನ್ ಅಲ್ಲ? ಇದ್ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡ್ನ್ ಸಾಲ್ವನ. ನೀವು ನನ್ನ ಹಕ್ಕಲೆ ಬಾವ ಬದ್ನ್ ಸಾಲ್ವನ ಹಕ್ಕಲೆ ಹೋಗಿ ಎರ್ಡ್ ಮಾತ್‌ನ ಗಟ್ಟಲಿ ಹೇಳ್ತಿದ್ದರೆ ಅವ ಬಾಯ್ಕುಚ್ಚಿಕಂಡ್ ಅಂಬೆನ ಮೊದ್ಲೆ ಆಗ್ತಿತ್. ನೀವು ನನ್ನ ಗುರುಗ. ನನ್ನ ಜೂವಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಕೊಟ್ಟೋವು. ನಾ ಇಡೀ ಜೂವಮಾನ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಆಗಿ ಇದ್ದನೇಂತ ಆಣೆ ಮಾಡಿಕಾಕನ ನನ್ನ ಕಣ್ಣ ಮುಂದೆ ಇದ್ದದ್ ನಿಮ್ಮ ಆದರ್ಶ. ಇನ್ನ ನಾ ಹಿಂದೆ ಸರಿವ ಮಾತೇ ಇಲ್ಲೆ. ನೀವು ಯಾವ ಸಿಕ್ಸೆ ಕೊಟ್ಟರು ಸಾ ನಾ ಅನ್ವವಿಸಿಕೆ ತಯಾರೊಳೆ.”

ಪರಶುರಾಮರ್ ಸುಮ್ಮಂಗಾದೊ. ಅವರ ಅಂಬೆಪುಂಡ ಹೀಂಗಾತ್‌ಂತ ನಾಂಗಾತ್. ನಾ ಆಸ್ತಮಲಿ ಅವರ ಸಿಸೈ ಆಗಿ ಮೊದ್ಲೆ ಆಗದೆ ಜೂವಮಾನ ಇಡೀ ಇದ್ದನೇಂತ ಅವರಕ್ಕಲೆ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಅವು ಅಲ್ಲಿನೇ ಇಸಿಕಣಕಾಗಿತ್. ಸರಳ ಜೂವನ ನನ್ನ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಜೂವನನ ತೆಗ್ಡ್ ಹಾಕಿಬುಡ್ತಿತ್. ಮಧುಭಾಷಿಣಿ ನನ್ನ ಜತೆಗಾತಿ ಆಗಿ ಇರ್ತಿತ್. ಸಾಲ್ವ ಭೀಷ್ಮರ್‌ಲಿ ಒಬ್ಬನ ಮೊದ್ಲೆ ಆಗ್‌ಂತ ಅವು ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿ ಹೇಳ್ವಕ್ಕೆ ನಾ ಭೀಷ್ಮನ ಹೆಸ್ ಹೇಳ್ಲೆ. ಸಾಲ್ವನಪ್ರೀತಿ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳುಭೀಷ್ಮನ ಯಾಕೆಹೇಳ್ವೇಂತ ಅವು ಏನ್ ಕೇಳ್ತೆಲ್ಲೆ. ಅವೇ ತೀರ್ಮಾನ ತಕಂಡ್ ನನ್ನ ಸಾಲ್ವನಲ್ಲಿಗೆ ಕರ್ಕಂಡ್ ಹೋಗಿ ಬುಡಕಾತ್. ಅವರ ಎದ್ರಲೇ ಸಾಲ್ವನೊಟ್ಟಿಗೆ ನನ್ನ ಮೊದ್ಲೆ ಮಾಡ್ಕಾಗಿತ್. ಅವು ಒಂದ್ ಮಾತ್ ಹೇಳ್ತಿದ್ದರೆ, ಸಾಲ್ವ ಆಗಲಿ, ಅವನ ಪ್ರಜೆಗ ಆಗಲೀ ಕುಂಯ್ಯ, ಕುಂಯ್ಯಂತೇಳದೆ ಒಪ್ಪುತಿದ್ಲೊ. ಬಣ್ಣ ಮತ್ತೆ ಜಾತಿನ ತೆಗ್ಡದ್ ಹಾಕೊಕೂಂತ ಹೇಳೋವು ಅವು. ಅವು ಹಾಂಗೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ದರೆ ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತನೇ ಏಚನೆ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮ ಬದ್ಲಾಗಿ ಹೋಗ್ತಿತ್. ನಂಗು ಸಾ ಅದ್ ಹೊಳ್ಳದೆ ಹೋತ್. ಈಗ ಯಾರ್ನ್ ಸಾ ದೂರಿ ಪೋಜನ ಇಲ್ಲೆ. ಅವು ಇನ್ನೇನ್ ಮಾಡುವೆನೋ?

ಹಂಇ ಹೊತ್ತನ ಮೇಲೆ ಪರಶುರಾಮರ್ ಹೇಳ್ಲೊ. “ಇಸಯ ಈ ಹಂತಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟದಮೇಲೆ ಇದ್ದೊಂದು ಗತಿ ಕಾಣ್ನೋಕೇ ಕಾಣ್ನೋಕು. ನೀ ನನ್ನ ಸಿಸ್ಯಾಂತ ನಾ ಹೇಳ್ತೆಲ್ಲೆ. ಅಂಬೆನ ಸ್ತಾನಲಿ ನಿತ್ ಇಡೀ ಇಸಯನ ಒಮ್ಮೆ ಏಚನೆ ಮಾಡ್. ಕಾಶೀರಾಜ ತನ್ನ ಮಗಕ್ಕಳ ಕೇಳಿ ಸೊಂಯಂವರಕ್ಕೆ ಸಕ್ತಿನ ಪಂತಾಂತ ಇಸಿತೆಲ್ಲೆ. ನೀ ರಥನ ಹತ್ತಂತ ಹೇಳಿಕಾಕನ ಅವರ ಮೊನ್ಸಲಿ ಏನ್ ಉಟ್ಟುಂತ ಒಂದ್ ಮಾತ್‌ನ ಕೇಳ್ತೆಲ್ಲೆ. ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ “ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ನೀವು ಗಂಡಾಂತ ಒಪ್ಪಿರೆನೋ?”- ಎಂತ ಕೇಳ್ತೆಲ್ಲೆ. ಪ್ರತಾಪಸೇನ ಆಗಲೀ, ನೀ ಆಗಲೀ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ್ಗೆ ಒಂದ್ ಮೊನ್ಸಂತ ಉಟ್ಟುಂತ ಹೇಳ್ವರ ತಿಳ್ಕಂಡತೇ ಇಲ್ಲೆ. ನೀವು ನಡ್ಕಂಡ ರೀತಿ ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕಳ ಹೇಂಗೆ ಬೇಕಾದರ್ ನಡ್ಕಿಕಣ್‌ಕಂತೇಳ್ವ ಮಾತ್‌ನ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿದೆ. ರಾಜ್ಯನ ಕಟ್ಟಿಕೆ ಮುಂದೆ ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕಳಿಗೆ ಸೊತಂತ್ರ ಇತ್. ಹಿಂದೆನ ಕಾಲಲಿ ಅಯ್ಯ ಕುಟುಂಬದ ಎಜಮಾನ್ರಿ ಆಗಿತ್. ಈಗ ನೋಡ್, ತನ್ನ ಮೊನ್ನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಂದವನ ಮೊದ್ಲೆ ಆಗುವ ಹಕ್ಕುನೂ ಅವ್ಗೆ ಇಲ್ಲೆ. ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ಜಮದಗ್ನಿನ ಸಂಸಯ ಸೊಬಾವಂದಾಗಿ ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ರೇಣುಕೆ ನಲ್ಲಿತ್. ಜೂವಮಾನ ಇಡೀ ಕೊರಿತ್. ಬಲ ಇದ್ದೋವು ಹೆಣ್ಣಿನ ಹೇಂಗೆ ಬೇಕಾದರ್‌ನೂ

ನಡೆಕಣಕೊಂತ್ಲೆ ಮಾತ್‌ನ ಹುಟ್ಟುಹಾಕ್ತೆ. ಬಲ ಇದ್ದೋವು ಬಲ ಇಲ್ಲದವರ ತಮಿಗೆ ಸಮಾನಾಂತ ಕಂಡ್ ಬೊದ್ದಿಕೆ ಎಡೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡ್ತು ದರ್ಮ. ನೀ ಈಗ ಮಾಡ್ತು ಅದರ್ಮ. ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ರಕ್ಷಿಸಿನೆ ಎಂತ ಹೇಳ್ವ ನಿನ್ನ ಹುಚ್ಚುತನ, ಅದ್ ಕೆಳಗಿಳ್ಳೆ ಕಾರ್ಣ ಆದೆ. ಗುರು ಆಗಿ ನಿನ್ನ ಎಚ್ಚರಿಕೆಂತೇಳಿನೇ ನಾ ಈಗ ಬಂದದ್.”

ಭೀಷ್ಮರ ಮೋರೆಲಿ ಕಳವಳ ಮೂಡ್ತೆ. ಬಾಳ ಬೇಡಿಕಂಬ ಹಾಂಗೆ ಅವ ಹೇಳ್ತೆ. “ಗುರುಗಳೇ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸಿಂವಾಸನಕ್ಕೆ ನಿನ್ನೆ ಆಗಿ ಇರೊಕೂಂತ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಯಲೇ ನಂಗೆ ಶಂತನು ಮಾರಾಜರ್ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟದ್ದು. ನಾ ಜೂವಮಾನ ಇಡೀ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಆಗಿ ಇದ್ದನೇಂತ ಆಣೆಮಾಡಿಕೆ ಅಡಿಗಟ್ಟು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟದ್ ಅದೇ ಪಾಟ. ಅದರೊಂದಾಗಿನೇ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯಂಗಾಗಿ ರಾಜಮಾತೆನ ಅಪ್ಪಣೆ ಪ್ರಕಾರ ಕಾಶೀ ರಾಜಕುಮಾರಿಗಳ ಕರ್ಪಂಡ್ ಬಂದದ್. ಹೆಣ್ಣಿನ ಅವಮಾನ ಪಡ್ತವ ಉದ್ದೇಸ ನಂಗಿಲ್ಲೆ. ಈಗ ಸಾತ್ ಅಂಬೆ ಒಪ್ಪರೆ ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಅದರ ಮೊದುವೆ ಮಾಡ್ತಿನೆ. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಮಾರಾಣಿ ಇದಾದೆ. ಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್‌ಗೆ ತೊಪ್ಪಿಕೆ ಬೊತ್ತಂತ ನೀವು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್. ನಾ ಆಣೆನ ಮುರ್ದರೆ ಇಡೀ ದೇಸಕ್ಕೆ ಅದ್ ಒಂದ್ ಕಟ್ಟ ಮಾದೆರಿ ಆದೆ. ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ನೀತಿನ ನೆಲೆಗಟ್ಟ್ ಇಲ್ಲದಂಗಾದೆ.”

ಪರಶುರಾಮರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಿಚ್ಚಿನ ಕಾರ್ತ್. ಎತ್ತರದ ಸೊರಲಿ ಅವು ಹೇಳ್ತೊ. “ಸಾಕ್‌ಮಾಡ್ ನಿನ್ನ ಹುಟಮಾರಿತನನ. ಹುಟ ಮಾಡ್ತು ಗಂಡಸ್ತನ ಇಲ್ಲದವು ಇನ್ನೊಂದು ಮೋರೇಂತ ತಿಳ್ಳ. ಸತ್ತಾಹೋದ ಅಪ್ಪಂಗಾಗಿ ಯಾಗೊಳೋ ಮಾಡ್ತ ಆಣೆ ಒಂದ್ ಅಸಾಯಕ ಹೆಣ್ಣಿನ ಬಾಳೊನ ಸರಿಮಾಡಿಕಾಗಿ ಇಂದ್ ಮುರ್ದರೆ ಅದ್ ನಿನ್ನ ಉದ್ದೇಸ ಹಾಳಾದಾಂಗೆ ಆದಲ್ಲೆ. ದೊಡ್ಡ ಉದ್ದೇಸ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿದಾಂಗೆ ಆದೆ. ನೀ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆನ ಒಳ್ಳೆಕಂಬದೊಂದ ದೇಸದ ಹೆಣ್ಣುಕಳ ಬಾಳೊಗೆ ಕಿಚ್ಚ ಬಿದ್ದದೇಂತ ಗುರು ಆಗಿ ನಾ ಎಚ್ಚರೆ ಹೇಳ್ತೊ ನಿಂಗೆ ನಿನ್ನ ಆಣೆ ಮುಕ್ಯಾಂತ ಕಂಡದೆ. ಈ ಲೋಕ ಮುಂದೆ ಹೋಕಂಡೇ ಇದ್ದದೆ. ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಂಗೆ ಕೋಲ ಕಟ್ಟಕಾದೆ. ಕೆಲವು ವಿಸಯಗ ಬದ್ಲಾಕಾದೆ. ಎಲ್ಲೋವರ ಒಳ್ಳೆದಕ್ಕಾಗಿ ಹೊಸ್ತರ ತರಂವ ನಿಜಲಿ ಎಜಮಾನ. ನೀ ಗೊಡ್ಡ ಕಂದಾಚಾರದ ಹೆಸ್ರಲಿ ಗಂಡಸ್ತನ ಇಲ್ಲದಂವ ಆಗಳ. ನಿನ್ನಂತಂವಂದ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ರಕ್ಷಣೆ ಆದ್ಲೆ. ನೀ ಬೊದ್ದಿದ್ ಪ್ರೋಜನ ಇಲ್ಲೆ. ನಿಂಗೆ ಬಾಳದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಆಯ್ದಗಳ ಗುಟ್ಟುನ ಹೇಳ್ತೊ ನನ್ನ ದೊಡ್ಡ ತೊಪ್ಪು. ಇನ್ನ ನೀ ಬೊದ್ದಿಕೆ ಬೊತ್ತ. ನನ್ನ ಸಿಸ್ಯು ಆಗಿ ನನ್ನ ಹುಟ್ಟು ನಿನ್ನದ್. ಅದರ ಕೊಂದ್ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆದರ ಮಾಡ್ತೆ. ಬಿಲ್ಲ್ ಕೈಗೆ ತಕ. ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗ್.”

ಭೀಷ್ಮ ಕೈ ಮುಗ್ದ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಕೇಳ್ತೆ “ಗುರುಗಳೇ ಈ ಅಂಬೆನ ಕಾರ್ಣಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಹೊಡ್ತಾದುದೋ? ನಂಗೆಬಾಣ ಬುಡಿಕೆ ಕಲ್ಪಿದೊವು ನೀವು. ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹೇಂಗೆ ಬಾಣನ ಹೂಡುದು?”

ಪರಶುರಾಮರ ಸಿಟ್ಟು ಇಳ್ಳತ್ತಿಲ್ಲೆ. ಅವು ದೊಡ್ಡ ದನಿ ತೆಗ್ದ ಹೇಳ್ತೊ, “ಮುಚ್ಚಬಾಯಿ.

ಮತ್ತೆ ಗಂಡಸ್ತನ ಇಲ್ಲದಂವನಾಂಗಿ ಮಾತಾಡ್ತಾ. ಕಳ್ಳ ಹೋದ ಗೊಡ್ಡು ಆಣೆ ಬಾಸೆಂದ ಈಗ ನಡ್ಯವ ಬೊದ್ಡ್ ದೊಡ್ಡದ್. ನಾಳೆ ಚರಿತ್ರೆ ಬರೋವು ಅಂಬೆನ ಬಾಳೆನ ಹಾಳ್ ಮಾಡ್ತವ ಭೀಷ್ಮಾಂತ ನಿಂಗಿ ಮೊಸಿ ಬೊಳ್ಳಕೆ ಬೊತ್ತಂತ ನಿಂಗೊಂದ್ ಅವ್ವಾಸ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟೆ. ನಿಂಗಿ ಈಗ ಸಾ ನಿನ್ನ ಬೆಲೆ ಇಲ್ಲದ. ಕೆಲಕೆ ಬಾರದ ಆಣೆ ಬಾಸೆ, ಏನ್ ದಾರಿ ತೋರದ ಹೆಣ್ಣಿನ ಬಾಳೆಂದ ದೊಡದಂತ ಕಂಡದೆ. ನೀ ತೊಪ್ಪು ದಾರಿಲಿ ಹೋದಿಯ. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಮುಂದೆನ ಸಂತಾನ ನೀ ಹೇಳ್ವೇ ಸರೀಂತ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ಹೆಣ್ಣುಕಳ ಹೇಂಗಿ ಅಪಮಾನ ಮಾಡಿವೆನೋ? ಅನ್ನೇಯ, ಅದರ್ಮಕ್ಕೆ ನೀ ಕಾಲ್ಗ ಆಗಿ, ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ನಿಸ್ಸಾಂತ ಹೇಳ್ವ ಪಲಾಯನವಾದನ ಹೇಳ್ವೆ. ರಾಜರ್ ದೇವ್ಗೆ ಸಮಾಂತ ಹೇಳ್ವು ಗಂಡಸ್ತನ ಅಲ್ಲ. ರಾಜಂಗಿ ಬಲ ಬಾವುದೆ ಪ್ರಜೆಗಳಿಂದ. ರಾಜನ ಪ್ರಜೆಗ ಪ್ರಸ್ತೆ ಮಾಡುವ ಹಾಂಗಿ ಆಕು. ನೀ ನಿನ್ನ ಮೊನ್ಸ್ ಹೇಳ್ವಾಂಗಿ ನಡ್ಕಂಡ್ಯಾ. ನಿನ್ನ ನಡೋಳ್ಳೆ ಬಗ್ಗೆ ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಏನ್ ಹೇಳ್ವೇಂತ ಒಮ್ಮೆ ಆದರ್ ಕೇಳಿಕಂಡಳನಾ? ನಿನ್ನ ಪ್ರಜೆಗ ಏನ್ ಹೇಳಿವೇಂತ ಕೇಳ್ಳಳನಾ? ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಮೊಂತ್ರಿಗಳ ಸಲಹೆನ ಕೇಳ್ಳಳನಾ? ನಿನ್ನ ಕೈ ಕೆಳಗಿನ ರಾಜರ್‌ಗಳ, ಸಾಮಂತರ ಸಲಹೆನಾದರ್ ಕೇಳ್ಳಳನಾ? ಭೀಷ್ಮಾ, ನಾವು ಎಲ್ಲೋವುನೂ ಮ್ಯೊಂಸರ್. ತೊಪ್ಪು ಮಾಡ್ತು ಇದ್ದದೆ. ಅದರ ಒಪ್ಪಿಕಂಡ್ ಎಲ್ಲರ ದಿಟ್ಟಿಂದ ಸರಿ ಮಾಡೋಕು. ನಿನ್ನ ಆಣೆ ಬಾಸೆ ನಿನ್ನ ಒಬ್ಬನ ಮಾತ್. ಅಂಬೆನ ನೀ ಮೊದುವೆ ಆಗಿ ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ವಾರಾಸ್ತಾರನ ಕೊಡಕಾದ್ ಎಲ್ಲರ ದಿಟ್ಟಿಂದ ಸರಿ ಆದ ಮಾತ್. ಸಮಾಜದ ಹಿತನ ತನ್ನ ಸೊಂತ ಬೊದ್ಡಾಗಾಗಿ ಬಲಿ ತಕಂಬ ನಿನ್ನಂತವ ಬೊದ್ದಿರ ಇನ್ನಸ್ತ್ ಹೆಣ್ಣುಕಳ ಬೊದ್ಡ್ ಹಾಳಾದೆ. ಎದರ್ ಹೇಳದ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಲ್ತ್.

ಭೀಷ್ಮ ತಿರ್ಗ ಮಾತಾಡದೆ ರಥನ ಹತ್ತಿ ಪಟ್ಟಣದ ಒಳಗೆ ಹೋತ್. ಹಂಇ ಹೊತ್ತಲಿ ಎದೆಗೆ ಕವಚ ಹಾಕಂಡ್ ತಲೆಗೆ ಕಬ್ಬಿಣದ ಟೊಪ್ಪಿ ಇಸಿ, ಬಿಲ್ಲ್ ಹಿಡ್ಕಂಡ್, ಬೆನ್ನಿಗೆ ಬತ್ತಳಿಕೆನ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿಕೆ ತಯಾರಾಗಿ ಬಾತ್. ಅವನ ರಥದ ಹಿಂದೆ ಮರದ ಕುಂಟೆಗಳ ತುಂಬುಸಿಕಂಡ ನಾಕ್ ಎತ್ತನ ಗಾಡಿಗ ಬಂದೊ. ಅಂಗಣದ ಕೊಡಲಿ ಕುಂಟೆಗಳ ಒಟ್ಟಿ ಇಸಿ ರಾಜಬಟರ್ ಕಿಚ್ಚಿ ಹೊತ್ತಿಸಿದೊ. ಆಗ ಆಕಾಸ ಹೊಗೆಂದ ತುಂಬಿ ಹೋತ್. ಪರಶುರಾಮರ್ ಅಚ್ಚರಿಂದ ಭೀಷ್ಮರ ನೋಡ್ಲೊ. ನಂಗೂ ಭೀಷ್ಮನ ನಡೋಳ್ಳೆ ಇಚಿತ್ರ ಆಗಿ ಕಂಡತ್. ಆಗ ಭೀಷ್ಮ ಹೇಳ್ತ್. “ಗುರುಗಳೇ, ಯುದ್ಧಮುಗ್ಯಲಿ. ನನ್ನ ಉದ್ದೇಸ ಎನಂತ ಅಕೆರಿಗೆ ಹೇಳ್ವೆ.”

ಆ ನಿಮಕ್ಕೆ ನಂಗಿ ಭೀಷ್ಮನ ಬಗ್ಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಗೆ ಆತ್. ಇಂವ ಮಾಡ್ಡೆ ತೊಪ್ಪೇ ಇರು. ಆದರೆ ಇಂವ ಅದರ ಇಂವನ ಸೊಂತಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿ ಮಾಡ್ತಿಲ್ಲೆ. ತಾನ್ ನೊಂಬಿದ ಉದ್ದೇಸಕಾಗಿ, ಎದರ್‌ಗಿರ್ವ ಗುರುಗಳನೇ ಎದ್ರ ಹಾಕಿಕಂಬಕೆ ತಯಾರಾಗುಟು. ಪರಶುರಾಮರ್ ದೊಡ್ಡ ಸೂರ. ಅವರೊಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಳಗಾಂತೇಳ್ತೆ ಸಾಯಕೆ ದಾರಿ ತೋರ್ವಿದಾಂಗಿ. ಅದ್ ಗೊತ್ತಿದ್ದಾ ಸಾ ಭೀಷ್ಮ ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗುಟು. ಇಂವನಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥ ಇಲ್ಲೆ. ರಾಜಮಾತೆನ ಅಪ್ಪಣೆ ಹಾಂಗಿ, ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಒಳ್ಳೆಗಾಗಿ ಇಂವಂಗಿ

ಸರಿಕಂಡದರ ಮಾಡಿಟ್ಟು, ಯುದ್ಧಲಿ ಏನಾದರ್ ಆಗಲಿ. ಇಂವ ಇಂವನ ಉದ್ದೇಸದ ನಿಸ್ಸನ ಮೆಚ್ಚದಿರಿಕೆ ಆದುಲ್ಲೆ.

ಭೀಷ್ಮ ರಥದಳೇ ಪರಶುರಾಮರ್ಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಹೇಳ್ತೆ, “ಗುರುಗಳೇ ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪಣೆನ ಹಾಂಗೆ ಕಾಳಗ ಕೊಡಿಕೆ ತಯಾರಾಗಳೆ. ಶಿಸ್ಯಂಗೆ ಜಯಸಿಕ್ಕಿಕೆ ಆಸೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿನಿ.”

ಪರಶುರಾಮರ್ ಉತ್ತರ ಹೇಳ್ತೊ, “ಗುರುವಾಕ್ಯಮಾರ್ ದೋಸಂದ ನಿಂಗೆ ಬುಡ್ಗಡೆ ಆಕನ ಮುಟ್ಟಿ ಗುರುನ ಆಸೀರ್ವಾದ ಸಿಕ್ಕುದ್ಲೆ. ನನ್ನ ಪಾಟನ ಎಸ್ವರ ಮುಟ್ಟಿ ನೆಂಪಲಿ ಇಸ್ಯಾಂತ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಕಾದೆ. ಕಾಳಗ ಸುರು ಆಗಲಿ, ಬಾಣಗಳ ಬುಡು.”

ಹಂಞ್ ಹೊತ್ತ್ ಕಾಳಗ ನಡ್ತೆ. ಭೀಷ್ಮ ಬುಡ್ತಿದ್ಲ ಬಾಣಗಳ ಪರಶುರಾಮರ್ ತುಂಡ್ ಮಾಡ್ತಿದ್ಲೊ. ಆಚಾರ್ಯರ ಒಂದ್, ಒಂದ್ ಬಾಣಕ್ಕೊ. ಭೀಷ್ಮರಲ್ಲಿ ತಿರ್ಗ್ ಬಾಣ ಇರ್ತಿತ್ತ್. ಇಬ್ಬರ್ಲಿ ಯಾರ್ ಒಬ್ಬರ ಕೈನೂ ಮೇಲೆ ಆತಿಲ್ಲೆ. ಪಿರಾಯಸಂದ ಪರಶುರಾಮರ್ ದಣ್ಣಿಂದ ಕಾಳಗ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ರಥಲಿ ಕುದ್ದ ಬುಟ್ಟೊ. ಯುದ್ಧನ ನೋಡ್ತಿದ್ಲ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಅಸ್ತಾನಲಿದ್ದೊವು ಕೂಡ್ಲೆ ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಕುಡ್ಯಕೆ ತಣ್ಣನೆ ನೀರ್ ಕೊಟ್ಟೊ. ನವಿಲ್ ಗರಿನ ಬೀಸಣಿಗೆಂದ ಗಾಳಿ ಬೀಸಿದೊ. ನೀರ್ ಕುಡ್ಲೆ ಆಚಾರ್ಯರ್ ಸುದಾರ್ಸಿ ಕೊಂಡೊ.

ಭೀಷ್ಮ ರಥದ ಇಳ್ತೆ ಆಚಾರ್ಯರ ಹಕ್ಕಲೆ ಬಂದ್ ಹೇಳ್ತೆ, “ಗುರುಗಳೇ, ನಿಮ್ಮ ಸರೀರಕ್ಕೆ ಆಯಾಸ ಆಗುಟ್ಟು. ಇನ್ನ ಯುದ್ಧಮಾಡ್ಲರಿ ಅರ್ತ ಇಲ್ಲೆ. ನೀವ್ ಗೊತ್ತುಟು. ಈ ಭೀಷ್ಮಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಸೋಲಂವ ಅಲ್ಲ. ಯಾವ ಗಂಡ್ನೂ ಇಂವನ ಸೋಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆ. ಕಾಳಗ ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಿತ್ ಬುಡಲಿ.”

ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಸಿಟ್ಟು ಏರ್ತೆ, “ಯಾರ್ ಸೋಲ್ತು, ಯಾರ್ ಗೆಲ್ಲುದೂಂತ ತಿಳ್ಳದೆ ಕಾಳಗ ನಿಲ್ಲುವ ಮಾತೇ ಇಲ್ಲೆ. ಯಾವ ಗಂಡ್ಂದಳೂ ನಿನ್ನನ ಗೆಲ್ಲಿಕೆ ಆದ್ಲೆಂತ ಬಡಾಯಿ ಕೊಚ್ಚಬಡ. ನಾ ನಿನ್ನ ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಪಿದ ಗುರು ನೆಂಪಿಸಿಕೆ.”

ಭೀಷ್ಮ ನೆಗಾಡ್ತೆ, “ಆದರೆ ಗುರುಗಳೇ, ಈಸಲ ನೀವು ಗೆದ್ದರೂ ಸೋತಾಂಗೆನೇ. ಈ ಅಂಬೆನ ಸುರುಗೆ ಗೆದ್ದಂವ ಸಾಲ್ತು. ಅವನ ಸೋಲಿಸಿನಾ ಇದರ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಕರ್ಕಂಡ್ ಬಂದೆ. ಗೆದ್ದಂವನೇ ಅದರ ಮೊದುವೆ ಆಕೂಂತ, ಅದ್ ದರ್ಮಾಂತ ನೀವು ಹೇಳಿರೆ. ಯುದ್ಧ ಮುಂದರ್ಲಿ ನೀವು ಗೆದ್ದರೆ ಪಂತದ ಪ್ರಕಾರ ನೀವೇ ಅಂಬೆನ ಮೊದುವೆ ಆಕು. ನೀವು ಸೋತರೂ ಸೋಲೇ. ಗೆದ್ದರೂ ಸೋಲೇ.”

ಪರಶುರಾಮರ್ ಬುದ್ಧಿ ಕೆಟ್ಟವರಾಂಗೆ ಆದೊ. “ಭೀಷ್ಮಾ ಅತಿ ಬುದ್ಧಿವೊಂತಿಕನ ಮಾತ್ ಬೇಡ. ನಾ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ಹೋದಂವ ಅಲ್ಲ. ಆದರ್ಂದ ಈ ಸರ್ತನಂಗೆ ಹೇಳಿಕೆ ಆದುಲ್ಲೆ. ಇದ್ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಂದ ಹೊರಗೆ ನಡ್ಯವ ಯುದ್ಧ. ಸುಮ್ಮಂಗೆ ಪರಿಹಾಸ ಮಾಡ್ಲೆ.”

ಭೀಷ್ಮಹೇಳ್ತೆ, “ಗುರುಗಳೇ, ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಗೆ ನಾ ಹೋದ್ ನಿಜ.

ಆದರೆ ಅದ್ ಮೊದುವೆ ಆಕೆ ಬೇಕಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ನಾ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಅಪಮಾನನ ಸರಿಪಡ್ತಿಕಾಗಿ ಹೋದಂವ. ಆದರಂದ ನಂಗೂ ಕಾಶೀರಾಜನ ಸರ್ತ ತಾಂಗುದಲ್ಲೆ.”

ಆಚಾರ್ಯರ್ ಸುಮ್ಮಂಗಾದೊ. ಅವ್ವ ಭೀಷ್ಮನ ಮಾತಲಿ ಸತ್ಯದ ಅಂಸ ಉಟ್ಟೊಂತ ಆತ್. ಭೀಷ್ಮ ಅವರ ಕೈಗಳ ಹಿಡ್ಕಂಡ್ ಬೇಡಿಕಂಡತ್. “ಗುರುಗಳೇ, ಈ ಕಾಲಲಿನನ್ನ ಸೋಲ್ವವಾಂತ ಒಬ್ಬ ಇದ್ದರೆ ಅದ್ ನೀವು ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಸೋಲ್ವವ ಇಡೀಬೂಮಿಲಿಬೇರೆ ಯಾರ್ಸಾ ಇಲ್ಲೆ. ಇಂದ್ನ ಕಾಳಗಲಿನಾ ಎಲ್ಲಿ ಆದರ್ ಸೋಲ್ವಿದ್ದರೆ ನೀವು ಹೇಳ್ವಾಂಗ ಕೇಳಕಾಗಿತ್. ಮಾಡ್ವ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆನ ಮುರ್ರೋದೂಂತೇಳ್ತೆ ನಂಗ ಅದ್ ಸಾವುಗೆ ಸಮ. ಅದಕ್ಕಾಗಿನೇ ಅಂಗಣದ ಆ ಮೂಲೆಲಿ ಕಾಟನ ಮಾಡ್ಯಳೆ. ನಿಮ್ಮಂದ ನಾ ಸೋತಿದ್ದರೆ, ಆ ಕಾಟಕ್ಕೆ ಹಾರ್ತಿದ್ವನೇ ಹೊರ್ತ್, ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಕಿತ್ತೆ. ಅದೆಲ್ಲಾ ಈಗ ಮುಗ್ಗ ಮಾತ್. ಅಂಬೆಗೆ ಇಸ್ಪ ಇದ್ದರೆ ಈಗ ಸಾತ್ ವಿಚಿತ್ರ ವೀರೈನ ಮೊದ್ವೆ ಆಗಿ ರಾಣಿನಾಂಗ ಇರತ್.”

ಪರಶುರಾಮರ್ ಸೋತ ಮೋರೆಂದ ನನ್ನ ನೋಡ್ವೊ. ನಂಗ ಎಲ್ಲಾ ಅವ್ಯಾಸಗ ಮುಚ್ಚಿಹೋತ್ ಎಂತ ಎನ್ನಿತ್. ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಕೆ ಆದ್ಲೆ. ಪರಶುರಾಮರೊಟ್ಟಿಗೆ ಆಸ್ತಮಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ಹೋಕೆ ಆದ್ಲೆ. ಆಗಳೇ ನಾ ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದೆ. ನಾ ರಥಂದ ಇಳ್ವೊ ಭೀಷ್ಮರ ಎದ್ರ್ ನಿತ್ ಗಟ್ಟಿಸೊರಲಿ, ಹೇಳ್ತೆ, “ಭೀಷ್ಮಾ ನೀ ಮಾತಲಿ ಯಾರನೂ ಸಾತ್ ಕಟ್ಟಹಾಕಿಬುಡುವ. ನಿಂಗ ರಾಜಮಾತೆ ಸತ್ಯವತೀದೇವಿನಿ ಮಾತ್ ಹಿಡ್ವಿತ್ತೆ. ಗುರುಗಳ ಬೋದನೆ ಪತ್ಯ ಆತ್ಲೆ. ನಿಂಗ ಗೊತ್ತಿರು ಎರ್ದೇ ಬಾಸೆ. ಸಪತದ ಬಾಸೆ ಮತ್ತೆ ದೊಡ್ಡಸ್ತನ. ಮೊನ್ನೆನ ಬಾಸೆ ಅರ್ತ ಆಗದಮುರ್ಗ ನೀ. ಇಲ್ಲರೆ ನಿನ್ನ ಗಂಡಸ್ತನ ಇಲ್ಲದ ತಮ್ಮಂಗ, ಸಪತದ ಬಾಸೆ ಮಾಡ್ಯಳೇಂತ ನೆಪ ಹೇಳಿ, ನನ್ನನ ಬಲಿ ಕೊಡಿಗೆ ತಯಾರಾಗಿತ್ತೆ. ಗಂಡ್ಗಳಂದ ಸೋಲಿಕೆ ಆಗದಂವ, ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಸೋಲದಂವ ಎಂತ ಹೇಳುವ ಹಂಕಾರ ನಿಂಗ. ನಿನ್ನಂದ ನನ್ನ ಬಾಳ್ ನರ್ಯ ಆತ್. ಒಬ್ಬ ಗಂಡ್ ಆಗಿ ನಂಗ ಬಾಳ್ ಕೊಡಿಕೆ ನಿನ್ನಂದಾತ್ಲೆ. ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣಿನ ಸ್ತಾನಲಿ ನಿತ್ದ್ ನನ್ನ ಮೊನ್ನೆನ ನೀ ಅರ್ತ ಮಾಡಿಕಂಡತ್ಲೆ. ನಿನ್ನ ನಡ್ತಂದ ನೀ ಗಂಡ್ನೂ ಅಲ್ಲ, ಹೆಣ್ಣೂನೂ ಅಲ್ಲ ಎಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ನಾ ಬಂದಳೆ. ಮುಂದೆನ ಜಲ್ಮ ಒಂದ್ ಉಟ್ಟೊಂತೇಳ್ತೆ ನಾ ಗಂಡ್ನೂ ಅಲ್ಲದ, ಹೆಣ್ಣೂನೂ ಅಲ್ಲದ ಜೂವ ಆಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ನಿನ್ನ ಕೊಂದನೆ.”

ಮಾತ್ ನಿಲ್ಲಿ ಆವೇಸಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ನಾ ಓಡ್ವೆ. ಎಲ್ಲೋವೂ ನಿತ್ ಬೆರಗಾಗಿ ನೋಡಿಕಂಡಿರಿಕಾಕನ ಅಂಗಣದ ಮೂಲೆಲಿ ದಗದಗ ಉರೈತಿದ್ವ ಕಾಟಕ್ಕೆ ಹಾರ್ದೆ.

*****

ಕೊಳಲಿನ ಗಾಯನಲಿ ಮುಣ್ಗಿ ಹೋತ್

ಭೀಷ್ಮ : ಇದ್ ಅದೇ ಇರೋದ್? ಅಂದ್ ನನ್ನ ಎದ್ ನಿತ್ತ್ದ್ ಸುರುನ ಸಲ ನನ್ನನ ಹೋಗು, ಬಾಂತೇಳಿ ಕರ್ದ್ ಆಣೆ ಬಾಸೆನ ಮಾತ್‌ನ ಹೇಳಿ ದಗದಗ ಉರುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಟಕ್ಕೆ ಹಾರ್ತಲೇ? ಆ ಅಂಬೆನೇ ಹೀಂಗ್ ಸಿಕಂಡಿ ಆಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದುಟೋ ಹೇಂಗ್?

“ಜಾತಸ್ಯಹಿ ಧ್ರುವೋ ಮೃತ್ಯು | ಧ್ರುವಂ ಜನ್ಮ ಮೃತ್ಯುಚ”

ಹುಟ್ಟಿದಂವಂಗ್ ಸಾವು ಇರು ನಿಜ. ಸತ್ತಂವ ಮತ್ತೆ ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದವನೋ? ಯಾರ್‌ಗೆ ಗೊತ್? ಅಂಬೆ ಸಿಖಂಡಿ ಆಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದರೆ, ಅವ್ವ ಗಂಗಾದೇವಿ, ಅಪ್ಪ ಶಂತನು ಚಕ್ರವರ್ತಿ, ರಾಜಮಾತೆ ಸತ್ಯವತೀ ದೇವಿ-ಇವೆಲ್ಲರಾನೂ ಹುಟ್ಟಿನೇ ಇರಕಲೆ? ಎಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿವೋ? ಏನಾಗಿರ್‌ವೋ? ಮರು ಹುಟ್ಟು ಉಟ್ಟುಂತಾದರೆ ನಾವು ಬೇಕಾದಲ್ಲಿ, ಬೇಕಾದ ರೂಪಲಿ ಹುಟ್ಟಿಕೆ ಸಾದ್ಯ ಉಟ್ಟೋ? ಒಂದ್‌ನೂ ಅರ್ತ ಆದಲ್ಲೆ.

ಹುಟ್ಟುಗೆ ಕಾರಣ ಗಂಡ್ ಹೆಣ್ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರು. ಸಾವುಗೋ ಸಾವಿರ ಕಾರಣ. ಹುಟ್ಟಿದಂದಂದಳೇ ಸಾವುಗೆ ಕಾರಣ ಒಟ್ಟೆ ಸೇರಿಕಂಡ್‌ಹೋದೆ. ನನ್ನ ಹೆತ್ತವ್ವ ಗಂಗಾದೇವಿ, ನನ್ನನ ಬುಟ್ಟಾದ್ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಸುರಾತ್ ನನ್ನ ಸಾವುನ ಸುರುನ ಮಾತ್. ಶಂತನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಾಗಿ ನಾ ಮಾಡ್ ಆಣೆ, ಕಾಶೀರಾಜ ಪ್ರತಾಪಸೇನನ ವಿಚಿತ್ರ ಸೊಂಯಂವರ ಪಂತ, ಅಂಬೆನ ಕೆಟ್ಟ ದಿನಗ, ಕೌರವ-ಪಾಂಡೋವರ ಕಚ್ಚಾಟ, ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಗಟ್ಟಿ ಅಡಿಗಲ್ಲನ ಒಂದೊಂದೇ ಕಲ್ಲಗ ಅಲ್ಲಾಡಿಕೆ ಸುರಾತ್. ಒಂದೊಂದೇ ಬೀಳಿಕೆ ಸುರಾತ್. ಒಳಗಿಂದಳೇ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಬಿರ್ಕ್ ಬುಟ್ಟುಕಂಡ್ ಬಾತ್ ಒದ್ದೆ ತಿಂದ ಮರದಾಂಗ್.

ಸಾವೂಂತೇಳ್ತೆ ಏನ್? ಸರೀರಂದ ಆತ್ಮನ ಬುಡ್ಡೆಡನೋ? ಹೊತ್ತಿಕಂಡ್ ಇದ್ದ ಕಾಟಕ್ಕೆ ಅಂಬೆ ಹಾರಿಕಾಕನ ಸರೀರ ಬೆಂದ್ ಹೋತಲೇ? ಆಗ ಅದರ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಏನಾತ್? “ನೈನಂ ಛಿಂದಂತಿ ಶಸ್ತ್ರಾಣಿ” ಆತ್ಮನ ಸಸ್ತಗ, ಬಾಣಗ ತುಂಡು ಮಾಡಿಕೆ ಆಕಿಲ್ಲೆ. “ನೈನಂ ದಹತಿ ಪಾವಕಃ” ಕಿಚ್ಚಿ ಸುಡಿಕಿಲ್ಲೆ. “ನ ಚೈನಂ ಕ್ಷೇದಯಂತ್ಯಾಪೋ” ನೀರ್ ಚೆಂಡಿಮಾಡಿಕಿಲ್ಲೆ. “ನ ಶೋಷಯತಿ ಮಾರುತಃ” ಗಾಳಿ ಹಾರ್ಕಿಲ್ಲೆ. ಹಂಗಾರೆ ಅಂಬೆನ ಆತ್ಮ ಈ ಸಿಕಂಡಿ ಆಗಿ ಹುಟ್ಟಿತೋ? ಸಿಕಂಡಿನ ಸರೀರಲಿ ಇರು ಅಂಬೆನ ಆತ್ಮಂತಾದರೆ, ಇಸ್ತ್ ದಿನಗಳ ಕಾಳಗಲಿ ಸತ್ತೋ ಅಲ್ಲಾ, ಅವರ ಆತ್ಮಗ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದೋ? ಅಭಿಮನ್ಯು, ಘಟೋತ್ಕಚ, ದ್ರೋಣ, ದುಶ್ಯಾಸನ, ಕರ್ಣರ ಆತ್ಮಗ ಯಾವ ಬೊಸ್ತಿ ಹೆಂಗ್‌ಸಾನ ಸರೀರನ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರು? ಚೇ. ಎಲ್ಲನೂ ಉತ್ತರ ಸಿಕ್ಕದ ಪ್ರಸ್ತಗ. ಆತ್ಮ ಪರಮಾತ್ಮ, ಮರು ಹುಟ್ಟು ಎಂತ ಹೇಳ್ತು ಬರೇ ನಂಬಿಕೆನೇ ಆಗಿರು. ಆದರೆ ಅಂಬೆ ಹೇಳ್ತೆ

ಅಕೇರಿನ ಮಾತ್‌ಗ ನಿಜ ಆಕಂಡ್ ಬಂದದೆ. ನಾ ಗಂಡ್‌ನೂ ಅಲ್ಲದ, ಹೆಣ್ಣುನೂ ಅಲ್ಲದ ಸಿಕಂಡಿಂದ ಸತ್ತನೆ.

ಸಾಕ್. ಈ ಉತ್ತರ ಸಿಕ್ಕದ ವೇದಾಂತ. ಕಾಳಗದ ಅಂತ್ಯ ಹೇಂಗಾದೆನೋ? ಶಲ್ಯ ಮತ್ತೆ ದುರ್ಯೋಧನ ಹೊರ್ಬ್ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಗಾಳಿ ಹಂದಾಡದಾಂಗ್ ಕಂಡದೆ. ಕರ್ಣಂದ ಆಗದರ ಶಲ್ಯ ಭೂಪತಿಗೆ ಯಾಗೋಳೂ ಮಾಡಿಕೆ ಆಕಿಲ್ಲೆ. ಎಲ್ಲಾದರ್ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿ ಆಗಿ ಬಲರಾಮ ಬಂದ್‌ದ್ ಕಾಳಗ ದರ್ಮಪ್ರಕಾರನೇ ನಡ್ವರೂ ದುರ್ಯೋಧನ ಗೆಲ್ಲಿಕಿಲ್ಲೆ. ಭೀಮಸೇನನ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಲನೂ ದುರ್ಯೋಧನಂಗ್ ಗೆಲ್ಲಿಕೆ ಆತಿಲ್ಲೆ. ಈಗ ದುಶ್ಯಾಸನ, ಕರ್ಣನ ಸಾವುಂದ ಮೊನ್ಸನ ದೈರ್ಯನ ಕಳ್ಳಂಡ ದುರ್ಯೋಧನಂದ ಈ ಭೀಮನ ಗೆಲ್ಲಿಕೆ ಆದೋ?

ಆ ಶಲ್ಯ ಅವ ಆಗಿನೇ ಕೆಟ್ಟದರ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡವ. ಅವ ಪಾಂಡೋವರ ಪಕ್ಷಲಿ ಇರಬೇಕಾದವ. ದುರ್ಯೋಧನನ ಮಾತ್‌ಗೆ ಬೋಳನಾಂಗ್ ತಲೆ ಹಂದಾಡಿ, ತನ್ನ ಬಂದುಗಳ ಬುಟ್ಟ್, ಎಲ್ಲೋವೂ ನೆಗಾಡುವಾಂಗ್ ಆತ್. ಆದರೆ ಅವನ ಮೆಚ್ಚದೆ ಇರಿಕೆ ಆದೇ ಇಲ್ಲೆ. ಒಮ್ಮೆ ದುರ್ಯೋಧನನ ಕಡೆ ನಿತ್ತ್ ಮೇಲೆ, ಅವ ಅವನ ನಿಶ್ಚಿನ ಬದ್ಲಾಯ್ತಿಲ್ಲೆ. ಸರ್ಪಮೋರೆ ಇದ್ದ ಬಾಣಂದ ಅರ್ಜುನ ಸತ್ತ್. ದುರ್ಯೋಧನಂಗ್ ಗೆಲುವು ಸಿಕ್ಕೊಕೂಂತ ಬಯಸಿದವ ಅವ. ದೊಡ್ಡ ವೀರ ಅಲ್ಲರುನೂ ಒಳ್ಳೆ ಸಾರತಿ. ನಾಳೆ ನಾ ಸತ್ತನೇಂತ ಗೊತ್ತಿದ್‌ನೂ ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ಹೊರ್ದವ. ಇಂದ್‌ನ ಇರ್ಯ್ ಅವ ಮದ್ರದೇಸಕ್ಕೆ ಹೊರ್ಬ್ ಹೋಕಾಗಿತ್ತ್. ಇಲ್ಲರೆ ಪಾಂಡೋವರ ಕಡೆ ಸೇರಿ ಬೊದ್ವಿಕಣಕಾಗಿತ್ತ್. ಅವನ ಸೇನೆ ಪೂರಾ ಅಳ್ತ್ ಹೋಗುಟ್ಟು. ಅವ ಸಾಯುವ ಹಂತಲಿ ಇದ್ದರುನೂ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧ ಆಗುಟ್ಟು. ಅವನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವಂದ್ ಒಂದ್ ಮಾದರಿ ಗುಣ ಹೌದು. ಆದರೆ ಒಳ್ಳೆ ಗುಣಂಗ ಮಾತ್ರನೇ ಕಾಳಗಲಿ ಗೆಲ್ಲಿಕೆ ಸಾಕಾದ್ಲೆ.

ಹಾಂಗಾರೆ ಕರ್ಣನ ಸಾವುಲಿ ಕಾಳಗ ಮುಗ್ಗ ಹಾಂಗೇನೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರಂದ ಮೇಲೆ ಪಟ್ಟಲಿ ಕುದ್ರುದು ಯುಧಿಷ್ಠಿರಾಂತ ನಿಚ್ಚಯ ಆದಾಂಗ್ ಆತ್. ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಸಿಂಮಾಸನಕ್ಕೆ ಮ್ಯೊಸನ ನೆತ್ತರ್ ಮೆತ್ತಿಟು. ಅದರಲ್ಲಿ ಕುದ್ದವ ನೆಮ್ಮದಿಲಿ ಇರಿಕೆ ಆಕಿಲ್ಲೆ. ಅವನ ಅಸಾಂತಿ, ಕೆಟ್ಟ ಕನ್ಸನ ಕಾಡುದು.

ಯುದ್ಧ ಸುರಾಗಿ ಹದ್ದೇಳ್ ದಿನಂಗ ಕಳೊ. ಹತ್ತನೇ ದಿನ ಸಿಕಂಡಿ ಬಿಲ್ಲ್‌ಂದ ಹೊರ್ದ ಈ ಬಾಣ ಎದಗೇ ಹೆಟ್ಟಿತ್. ಈಗ ಹಂಞ ಅಲ್ಲಿಕೆ ಸುರು ಮಾಡಿಟು. ಇದ್ ಬೀಳಿಕನ ನನ್ನ ಜೂವ ರೆಟ್ಟಿದೆ. ಜೂವನೋ?, ಆತ್ಮನೋ? ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಲಿ. ಒಂದು ನಿಮ್ನ್ದ ಮೊತಿ ಅದ್. ಎದ್ರಗೆ ಬಂದ್ ನಿತ್ತ್ ಇಚಿತ್ರ ರೂಪನ ಕಂಡಾಕನ ಆದ ಮೈಮರೆವು ಯುದ್ಧದ ಹಣೇಬರನೇ ಬದ್ಲಾಯ್ತಿಬುಟ್ಟುಟು. ಸಂತನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಗ ಸತ್ಯವತೀದೇವಿನ ಕಂಡಾಕನ ಅದ ಮೈ ಮರೆವು ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಬವಿಸ್ತನನೇ ಬದ್ಲಾಯ್ತಿದಾಂಗ್.

ನಾನೇ ಈ ಹದಿನೇಳ್ ದಿನಂಗಳ ಸೇನೆನ ಎಜಮಾನ ಆಗಿ ಹೋರಾಟ ಮಾಡ್ತಿದ್ದರೆ,

ದುರ್ಯೋಧನ ಗೆಲ್ಲುತ್ತೋ? ಹತ್ ದಿನ ದುರ್ಯೋಧನನ ಕಡೆನ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸೂರರ ಪ್ರಾಣನ ಒಳ್ಳೆಕೆ ನನ್ನಿಂದ ಆತ್. ಆದರೆ ಪಾಂಡೋವರ ಕಡೆಲಿ ಇದ್ದ ಯಾವ ದೊಡ್ಡ ಸೂರರ ನಾ ಕೊಂದೇ? ನಾನೆ ಈಗ ಸಾ ಸೇನೆನ ಎಜಮಾನ ಆಗಿದ್ದ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಅಭಿಮನ್ಯು, ಲಕ್ಷ್ಮಣಕುಮಾರ, ಜಯದ್ರಥ, ಘಟೋತ್ಕಚ, ದ್ರೋಣ, ಕರ್ಣ ಒಳ್ಳೆಂಬ ತಿದ್ದೊನೋ ಏನೋ? ದ್ರೋಣನ ಒಳ್ಳೆದು ಕಸ್ತ ಇತ್ತ್. ದ್ರೋಣನ ಕೊಲ್ಲಿಕೇಂತ್‌ಳೆನೇ ದ್ವಪದಂದ ತಯಾರಾದ ದೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನ ದ್ರೋಣನ ಕೊಲ್ಲದೆ ಬುಡ್ತಿತ್ತೆ. ಅವ ದ್ರೋಣನ ಮಾಪು ಮಾಡ್ತಿದ್ದರೂ, ಭೀಮ ದುಶ್ಯಾನನ ಒಳ್ಳೆಕೆತ್ತೆ. ನಾಳೆ ದುರ್ಯೋಧನಂಗೆ ಎಂತಾ ಸಾವು ಕಾದುಟೋ? ಅವನ ಭೀಮಂದ ಕಾಪಾಡೋವು ಯಾರ್? ಸಪತ ಬಾಸೆ ನಿಸ್ತೆ ತೋರ್ದಂವ ನ್ಯಾಯ-ಅನ್ನೇಯ, ದರ್ಮ-ಅದರ್ಮನ ಏಚನೆ ಮಾಡುದೋ?

ಇಂದಾನ ಈ ಸ್ತಿತಿಗೆ ನನ್ನ ಸಪತ-ಬಾಸೆನೇ ಕಾರ್ಲ ಆತೋ? ನನ್ನ ಈ ಆಣೆ-ಬಾಸೆಗೆ ಕಾರ್ಲರ್ ಯಾರ್? ನನ್ನ ಅವ್ವ, ಅದ್ ಗಂಗಾನದಿನ ದಂಡಲಿ ಅಪ್ಪಂಗೆ ಕಾಂಬಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದೋಳು. ಅದರ ನಿಜದ ಹೆಸ್ತ್ ಎಂತದೋ? ಗಂಗಾದೇವಿ ಎಂತ ಅವ್ವ ಕರೈತಿದ್ದೊ. ಯಾವ ದೇಸದೋ? ಯಾವ ವಂಸದೋ? ಅವ್ವ ಪ್ರೀತಿಮಾಡಿ ಮೊದುವ ಆತ್. ನನ್ನನ ಹೆತ್ ಹಂಞ ವೊರ್ಸ ಸಾಂಕಿತ್. ಒಂದ್ ದಿನ ಇದ್ದ ಹಾಂಗೆ ಜೂವನಲಿ ಬೇಜಾರ ಆಗಿ, ನನ್ನನ ಅಪ್ಪನ ಬುಟ್ಟ್ ಸನ್ನೇಸಿನಿ ಆಗಿ ಹಿಮಾಲಯ ಪರ್ವತದ ಕಡೆ ನಡ್ತ ಬುಟ್ಟತ್. ನನ್ನ ಮೊರ್ದಟ, ಅಪ್ಪನ ಬೇಡಟಕ್ಕೆ ಅದರ ಗೆಲ್ಲುವ ಸಕ್ತಿ ಇತ್ತೆ. ಬವುಸ ಅದ್ಕೆ ಸಂಸಾರ ಹೊರೆ ಹೊರ್ದು ಇಸ್ತ ಇತ್ತೆ. ಅಪ್ಪನ ಒತ್ತಾಯಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟ ಬಿದ್ದದಕ್ಕೆ ಅಕೆರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಬಾತ್. ಸನ್ನೇಸಿ ಆಗಿ ಏನ್ ಸಾದನೆ ಮಾಡ್ತೋ? ಅದ್ಕೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಾಣಿ ಪಟ್ಟ ಸುಕ ಕೊಟ್ಟೆ. ಆದರೆ ಸಾ ಅದರ್ದ ತೊಪ್ಪೇ. ಅದ್ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿ ಆಗಿ ಒಳ್ಳೆತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವ್ವ ಮುಕ್ಕೇತಿಗೂಡೆ ಸತ್ಯವತಿಗೆ ಮೊನ್ನೆನ ಕೊಡ್ಡ ಸಂದರ್ಬ ಬಾಕಿತ್ತೆ.

ಸತ್ಯವತಿ ಅಪ್ಪಂಗೆ ಸಿಕ್ಕೊಕೊರೆ ನಾ ಸಪತ ಮಾಡಿನೇ ಮಾಡಕಾತ್. ಅವ್ವ ಸನ್ನೇಸಿನಿ ಆಗಿ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಬುಟ್ಟ್‌ಹೋದ ಮೇಲೆ, ಅವ್ವ ನನ್ನನ ಎಸ್ತ ಮೊರ್ದಲಿ ಸಾಂಕಿತ್. ಅವ್ವ ಇಲ್ಲದ ದುಕ್ಕನ ಮರೇವಾಂಗೆ ಮಾಡ್ತ. ಅವ ನಂಗೆ ಅವ್ವನೂ ಆತ್. ಅವಂಗೆ ರೂಪ, ಜವ್ವಂತಿಕೆ ಸಕ್ತಿ ಇತ್ತ್. ಯಾರ್ ಬೇಕರೂ ಅಂತಪುರಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕಂಬ ಅದಿಕಾರ ಇತ್ತ್. ಅವ ಅದಿಕಾರನ ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡ್ತಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಒಂದ್ ಹೆಣ್ಣ್ ಸತ್ಯವತಿದೇವಿಗೆ ಮೊನ್ನೆ ಕೊಟ್ಟತ್. ಅದ್ ಪರಾಶರಮುನಿಂದ ಒಬ್ಬ ಮಂಜನ ಪಡ್ತೋವೊಂತ ಗೊತ್ತಿದ್ದರುನೂ, ಅದರ ಒಪ್ಪಿತ್. ಅಸ್ತರ ಮುಟ್ಟ ಮೊನ್ನೆಗೆ ಹಾಕಿದ ಕಟ್ಟ ಬಿಚ್ಚಿಹೋತ್. ಮೊನ್ನೆನ ಸುಕಕ್ಕೂ, ದುಕ್ಕಕ್ಕೂ ಮ್ಯೊಂಸನ ಮೊನ್ನೆನೇ ಕಾರ್ಲಾಂತ ಪರಶುರಾಮರ್ ಹೇಳ್ತಿದ್ದೊ. ಸತ್ಯವತಿಗಾಗಿ ಮೊನ್ನೆಲಿ ಕೊರಿಕಂಡ್ ಕಾಯ್ಲೆ ಬೀಳ್ತರ ನಂಗೆ ಸೈಸಿಕಾತ್ತೆ. ನನ್ನನ ಅವ್ವನಾಂಗೆ ನೋಡಿಕಂಡ ಅಪ್ಪಂಗಾಗಿ ನಾ ಬಾಸೆ ಕೊಟ್ಟ ಸಪತ ಮಾಡ್ತೆ, ಜೂವಮಾನ ಇಡೀ ಮೊದ್ವೆ ಆಗದೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಚಾರಿ ಆಗಿನೇ ಇದ್ದನೇಂತ.

ಸತ್ಯವತಿ ಒಳ್ಳೆ ಹೆಣ್ಣು. ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳಿಂದಾಗಿ ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನೇ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಪಟ್ಟನ ಏರೂಕೂಂತ ಹೇಳ್ವ ಹಟ ಅದರ ಹಕ್ಕಲೆ ಇತ್ತೆ. ಅದ್, “ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ದಾಸರಾಜಂದಾಗಿ ನಿಂಗೆ ಜೂವನದ ಅನ್ವವಗ ಸಿಕ್ಕದೆ ಹೋತಲೇ ಮಂಜ”- ಎಂತ ಎಸ್ಕೋ ಸರ್ತಿ ಗೋಳಾಡಿಟು. ಶಂತನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಿಂದ ಚಿತ್ರವೀರ್ಯ, ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯನ ಪಡ್ಡತ್. ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಅದ್ವೈತ ಹಾಳಾಗಿತ್. ಚಿತ್ರಾಂಗದ ತನ್ನಿಂದ ಸಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚು ಇದ್ದ ಗಂದರ್ವರೊಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಲ್ ಕೆರ್ದ ಕಾಳಗ ಕೊಟ್ಟ ಸತ್ಯಹೋತ್. ಕಾಯ್ನಿನ ಗೂಡಾಗಿದ್ದ ವಿಚಿತ್ರ ವೀರ್ಯ ಬೊದ್ದಿದ್ದರುನೂ ಪ್ರೋಜನ ಇಲ್ಲದಂವ ಆತ್. ದೋಸ ಯಾವದಾರ್? ಅಪ್ಪಂದೋ, ಅಯ್ಯಂದೋ? ಅಪ್ಪಂದಾಗಿದ್ದರೆ ನನ್ನಂತಾ ಮಂಜ ಅಪ್ಪಂಗೆ ಹುಟ್ಟಿಕಿತ್ತೆ. ಅಯ್ಯಂದ್ ಆಗಿದ್ದರೆ ದ್ವೈಪಾಯನನಂತಾ ದೊಡ್ಡ ಮೇದಾವಿ ಮಂಜ ಸತ್ಯವತಿಗೆ ಮೊದುವೆಗೆ ಮುಂದೆ ಹುಟ್ಟಿಕಿತ್ತೆ.

ಹಾಂಗಾರೆ, ಹೀಂಗೆ ಏಕೆ ಆತ್? ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಏಕೆ ಪಿಚ್ಚಿಲ್ಲದಂವ ಆತ್? ಸತ್ಯವತಿದೇವಿ ಮೊನ್ನಲಿ ಶಂತನು ಮಾರಾಜನ ಗಂಡಾಂತ ಒಪ್ಪಿಕಂಡತ್ತೆನೋ? ದೊಡ್ಡ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಪರಾಶರ ಮುನಿಗೆ ತನ್ನ ಸರೀರನ ಮತ್ತೆ ಮೊನ್ನನ ಕೊಟ್ಟವುಳ್, ಅದ್. ಅವರ್ಂದ ವಿದ್ಯೆ ಕಲ್ಪೋವು ಅದ್. ಮುನಿನ ಉತ್ತೇಜನದ ಕಾವ್ಯ ಬರೆವ ಹಂತಕ್ಕೆ ಬಂದವು. ಪರಾಶರಮುನಿಗೆ ಬರ್ದ ಕಾವ್ಯಗಳಿಗೆ ಅದೇ ಹುರು ಆಗಿತ್. ಬೇಕಾಕನ ಎಲ್ಲಾ ಯಮುನಾ ನದಿನ ನೊಡುಲಿ ದೋಣಿಲಿ ಅವಿಬೊರು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇರಿದ್ಲೊ. ಸತ್ಯವತಿದೇವಿ ನನ್ನಂದ ಯಾವ ಗುಟ್ಟಿನನೂ ಅಣ್ಗಂಗಿಸಿ ಇಡ್ತಿತ್ತೆ. ಈಗ ನಾ ಸಾವುಗೆ ಹಕ್ಕಲೆ ಒಳೆ. ಪರಶುರಾಮರ ಬುಟ್ಟರೆ ಇಡೀ ಬೂಮಿ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೊದ್ದಿದಂವ ನಾನೇ. ಇಸ್ಕ ಕಾಲ ಬೊದ್ದಿರುನೂ ಒಂದೇ ಒಂದ್ ಕಾವ್ಯನ ಬರ್ರಕ್ಕೆ ಗುರ್ಗಳೆಂದಳೂ ಆತ್ತೆ. ನನ್ನಂದಳೂ ಆತ್ತೆ. ಪರಾಶರಮುನಿಗೆ ಸತ್ಯವತಿ ದೇವಿ ಕಾವ್ಯ ಆತ್. ದ್ವೈಪಾಯನನ ಹೆಚ್ಚುಗಾರಿಕೆ ಮೂರು ಜನ ಹೆಣ್ಣುಗಳಿಂದಾಗಿ ಹೊರಗೆಬಾತ್. ಗುರುಗಳೆಂದ್ ಮತ್ತೆ ನನ್ನದ್ ಕಾವ್ಯ ಹುಟ್ಟಿಸಿಕೆ ಆಗದೇ ಹೋಗಿ ಬುಟ್ಟತ್. ಗಂಡ್ ಹೆಣ್ಣಲಿ ಕಾವ್ಯನ ಅರ್ಯೆಸಿದೆ. ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡ್ಗೆ ಕಾವ್ಯ ಆದೆ. ಗಂಡ್ ಹೆಣ್ಣಂದ ಹುರುಪಡ್ಡ್ ಅದರ ಬದ್ಲಾಯ್ತಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಆಗಿದ್ದದರ ಪರಾಘಮ ಆಗಿರು. ನನ್ನಂದ, ಗುರ್ಗಳೆಂದ ಅದ್ ಆತ್ತೆ.

ಪಾಪ, ಸತ್ಯವತಿದೇವಿಗೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಾಣಿವಾಸ ಸೆರೆಮನೆನಾಂಗೆ ಕಂಡಿರೋಕು. ಎಸ್ಪಂದರೂ ಪವಿತ್ರ ಯಮುನೆಯ ನೊಡುಲಿ ತಾನೇ ಹೆಣ್ಣಾಗಿ, ಗಂಡ್ಗೆ ಸುಕ ಕೊಟ್ಟೋವು. ಪರಾಶರ ಮುನಿನ ಕವಿ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಅರ್ಪಿದೋಳು. ಅರಮನೆನ ಒಂದೇ ತರದ ಜೂವನಕ್ಕೆ ಮುಚ್ಚಿಹೋಗಿರೋಕು. ಮುನಿ ಅದರ ಮೊನ್ನಗೂ, ಸರೀರಕ್ಕೂ ಗಂಡ ಆಗಿತ್. ಅಪ್ಪ ಸರೀರನ ಮಾತ್ರ ಬಯ್ಸಿರೋಕು. ನಾ ಮಾಡ್ಡ ಸಪತ, ಬಾಸೆನ ಇಸಯ ಅಂವಂಗೆ ತಿಳ್ತ ಮೇಲೆ ಅವನ ಮೊನ್ನ ಅರ್ಪಿಕಂಡತ್ತೇಂತ ಕಂಡದೆ. ಮಂಜನ ಸುಕಕ್ಕೆ ತಾನ್ ಇಡೀ ಜೂವನಲಿ ಅಡ್ಡಿ ಆದೇಂತ ಅವಂಗೆ ಆತೋ ಏನೋ? ಇಲ್ಲರೆ ಅಪ್ಪನ ಮೊನ್ನಲಿ ಎಲ್ಲಾ ತನ್ನ ಮುಂದೆನ ಹೆಣ್ಣು ಗಂಗಾದೇವಿನೇ ತುಂಬಿಕಂಡ್

ಇತ್ತೋ ಏನೋ? ಸತ್ಯವತಿದೇವಿ! ಪರಾಶರ ಮುನಿಗಳ್ಳೇ ದ್ಯಾನ ಆಗಿರೋಕು. ಸರೀರ ಮತ್ತೆ ಮೊನ್ನೆ ಒಂದಾತ್ಲರೆ ಒಳ್ಳೆ ಸಂತಾನ ಹೇಗೆ ಹುಟ್ಟಿದು? ಅದ್ಕೆ ವಿಚಿತ್ರ ವೀರೈ ಹಾಂಗಾತ್. ಸತ್ಯವತಿನ ದೂರಿದ್ ಪೋಜನ ಇಲ್ಲೆ. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ರಾಣಿ ಆಕೆ ಅದ್ ಮೆರೋಣಿಗೆಲಿ ಬಾಕಾಕನ ಅದರ ಮೋರಲಿ ಸಂಬ್ರಮನೇ ಇತ್ಲೆ.

ಸತ್ಯವತಿನ ಇಸಯಲಿ ಅಪ್ಪ ದುಡ್ಡಿತ್. ಮೊನ್ನೆನ ಕೈಗೆ ಬುದ್ದಿನ ಕೊಟ್ಟ ಬುಟ್ಟಿತ್. ಅದ್ ಮೊದುವೆನ ಬಂದನನೇ ಬೇಡಾಂತ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡ್ವವುಳು. ಸೊತಂತಲಿ ಪರಾಶರ ಮುನಿಗೆ ಹುರು ಕೊಟ್ಟ, ತಾನ್ ಸಾ ಅವರೊಟ್ಟಿಗೆ ಕತೆ, ಪದಗಳ ಬರ್ದಂಡ್ ಸುಕಲಿ ಇತ್. ಅಪ್ಪನ, ಅವನ ಒಬ್ಬನ ಪ್ರೀತಿ, ದಾಶರಾಜನ, ಅವನೊಬ್ಬನ ನಿರ್ದಾರ, ನನ್ನ, ನನ್ನೊಬ್ಬಂದೇ ಆದ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಒಂದ್ ನಿಮ್ಮದ ಆವೇಸಲಿ ನಡ್ಕೊಹೋತ್. ನಾ ಮಾಡ್ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲ್ಸಾಂತ ಹುಚ್ಚುತನಲಿ ಸಪತ ಮಾಡ್ಲೆ. ನನ್ನ ಅವ್ವ ಗಂಗಾದೇವಿ ಸನ್ನೇಸಿನಿ ಆಗಿ ಹಿಮಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗದೆ ಇರಿದ್ದರೆ ಇದ್ ಯಾವ್ವನೂ ನಡ್ಕಿತ್ತೆ.

ಅಪ್ಪ ಸಾಯಕಾಕನ ಸತ್ಯವತಿದೇವಿ, “ನಿನ್ನ ಅರ್ತ ಇಲ್ಲದ ಸಪತ, ಬಾಸೆನ ಬುಟ್ಟುಬುಡು. ಹೇಂಗೂ ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ತೀರಿ ಹೋದೊ. ಅವರೊಟ್ಟಿಗೆ ನಿನ್ನ ಸಪತ-ಬಾಸೆನೂಸತ್ ಹೋಗಲಿ. ಇನ್ನ ಇದರ ನಡ್ಕದ್ದರಿ ಯಾವ ಅರ್ತನೂ ಇಲ್ಲೆ. ಪಟ್ಟಿನೇ ಅಲ್ಲಿಕಾಕನ ನಿನ್ನ ಸೊಂತದ ಸಪತ, ಬಾಸೆ ಮುಕ್ಕ ಆಕಿಲ್ಲೆ. ನೀ ಪಟ್ಟವ ಹತ್.”- ಎಂತ ಹೇಳ್ತೆ. ಚಿತ್ರಾಂಗದ ಸಾಯಕಾಕನೂ ನನ್ನ ಪಟ್ಟಿ ಏರಿಕೆ ಹೇಳ್ತೆ. ಅಂಬೆನ ಮೊದ್ಲೆ ಆಗಿ ಒಂದು ಪರ್ಸಂಗನ ಸುಕಲಿ ಮುಗ್ಯಕೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿ ಕೊಡುಂತ ಬೇಡ್. ವಿಚಿತ್ರವೀರೈಂಗಿ ಮಕ್ಕಳಾದುಲ್ಲೇಂತ ಗೊತ್ತಾದ ಮೆಲೆ ಅಂಬಿಕೆ, ಅಂಬಾಲಿಕೆಗಳ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ ಮಕ್ಕಳ ಪಡ್ಯಕೆ ನಂಗ ಹೇಳ್ತೆ.

ಅದರ ಮಾತ್ ನಾ ಕೇಳ್ತಿದ್ದರೆ, ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರನಂತಾ ಕುರ್ರ, ಪಾಂಡುನಂತಾ ಕಾಂಘ್ಲೆಸ್ತನ ಸಂತಾನ ಅಂಬಿಕೆ, ಅಂಬಾಲಿಕೆಗಳ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಹುಟ್ಟಿತ್ತಿತ್ತೆ. ನಾ ಅವರಿಬ್ಬರ ಸೇರಿಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡದಿರಿಕಾಕನ ಸತ್ಯವತಿದೇವಿ ಬೇರೆ ದಾರಿ ಕಾಣದೆ ಅದರ ಮುಂದೆನ ಮಂಜ ದ್ವೈಪಾಯನನ ಕರಿತ್. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ವಾರಾಸ್ವಾರ ಇಲ್ಲದೆ ಅಳ್ಳೊ ಹೋದರ ಅದ್ಕೆ ಸೈಕಾತ್ಲೆ. ದ್ವೈಪಾಯನ ಸುರುಗೆ ಅಂಬಿಕೆ-ಅಂಬಾಲಿಕೆಯರ ಕೂಡಿಕೆ ಒಪ್ಪಿತ್ತೆ. ಅವ್ವನ ಕಣೀರಾಗಿ ಕರಿತ್. ಅವನ ದೊಡ್ಡ ಜಟಿ, ಉದ್ದದ ಗಡ್ಡ, ದೊಡ್ಡ ಮೂಂಕು, ಹೆದ್ರಿಕೆ ಹುಟ್ಟುಸುವ ಕೆಂಪು ಕಣ್ಣಾಗ -ಇದರಂದಾಗಿ ಅಂಬಿಕೆ -ಅಂಬಾಲಿಕೆಯರ ಅಂವನೊಟ್ಟಿಗೆ ಮೊಲ್ಲದು ಹೆದ್ರಿಕೆ ಹುಟ್ಟುಸುವ ಕೆಲ್ಲ ಆಗಿತ್. ನನ್ನನ ಆಗಿದ್ದರೆ ಅವು ಉಸ್ಸು-ದಮ್ಮಂತೇಳದೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಬೊತಿದ್ಲೊ! ಇಸ್ಸ ಇಲ್ಲದೆ ನಡ್ಡ ಕೂಡಿಕೆಲಿ ಅಪ್ಪನೂ ಮುಕ್ಕ ಆತ್ಲೆ, ಅಯ್ಯನೂ ಮುಕ್ಕ ಆತ್ಲೆ. ಮೊನ್ನೆ ಮತ್ತೆ ಸರೀರ ಒಂದಾಗದ ಗೊಡ್ಡು ಆಚರ್ದೆಂದ ಇಂತಾ ಸಂತಾನ ಹುಟ್ಟಿತ್ ! ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಪಟ್ಟಲಿ ಕುದ್ ಅಪ್ಪ ಸುಕಪಟ್ಟಿತ್ತೆ. ವಿಚಿತ್ರವೀರೈಂಗಿ ಸುಕ ಪಡಿಕೆ ಆತ್ಲೆ. ಕುರ್ರ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರಂಗಿ ಸುಕ ಕನ್ನಾತ್. ಇನ್ನ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಈ ಪಟ್ಟಲಿ ಕುದ್ ಏನ್ ಸುಕಪಟ್ಟದೆನೋ? ಅಣ್ಣ-ತಮ್ಮಂದರ ಕೊಂದ್

ಪಟ್ಟ ಹತ್ತಕಾದ ಹಣೆಬರ ಅಂವಂದ್. ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ ಹೆಸ್ರಗೆ ಮಾತ್ರ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಆಗಿತ್ತ್. ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಆದರುನೂ ಅಧಿಕಾರ ಅಂವನ ಕೈಲಿ ಇತ್ತೆ. ಜೂಜುಕೋರ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನೂ ಅಸ್ತೆಯ. ಹೆಸ್ರಗೆ ಮಾತ್ರ ರಾಜ ಆದೆ. ಇದ್ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಅವಸಾನ. ಹೀಂಗಾಕೆ ನನ್ನ ಅಯ್ಯಿ ಗಂಗಾದೇವಿ ಕಾರಣ ಆತ್.

ಇರ್ಯ ನಾ ಎಸ್ತೋ ಹೊತ್ತನ ಮುಟ್ಟು ನಿದ್ದೆ ಬಾರದೆ ಬಂಗ ಬಂದೆ. ಬೊಳ್ಳಾಕಾಕನ ನಿದ್ದೆ ಬಾತ್. ನನ್ನ ಹೆತ್ತ ಅಪ್ಪ ಕಾಂಬಕೆ ಸಿಕ್ಕಿತ್. ದೂರಲೇ ನಿತ್ತ ಹೇಳ್ತ್, “ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಅವಾನಕ್ಕೆ ನನ್ನನ ಕಾರಣಾಂತ ಹೇಳ್ವಡ ಕೂಸೂ. ಅದ್‌ನೀ ಆಗಿನೇ ತಂದ್‌ಕಂಡ ಕಸ್ತಗ. ರಾಣಿವಾಸದ ಉಸ್ತು ಕಟ್ಟಿಸುವ ವಾತಾವರಣಲಿ ನಾ ಯಾರಾಂತೇಳ್ವ ನನ್ನ ಆತ್ಮನ ಹುಡ್ಕುವ ಕೆಲ್ವಲಿ ನಂಗಿ ಏನ್ ಸಾ ಮಾಡಿಕೆ ಆಗದರ್ಂದ ನಾ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಬುಟ್ಟ್ ಬಂದೆ. ಮ್ಯಾಂಸಂಗಿ ಇದ್ದು ಒಂದೇ ಜಲ್ಮ. ರಾಣಿವಾಸಲೇ ಇರಿದ್ದರೆ ಇದ್ದ ಒಂದ್ ಜಲ್ಮಲಿ ಏನ್ ಸಾತ್ ಮಾಡಿಕೆ ಆಗಿತ್ತೆ. ಮಾರಾಜರ ಮೋಹ, ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಇದ್ದ ಪ್ರೀತಿ, ಪ್ರಾಯ ಹೋದ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ಪಿಳ್ಳಕಳ ಸಾಂಕುದು, ಹೀಂಗಿ ಗೋಡೆ ಕಟ್ಟಿಕಂಡ್ ಹಿಂದೆನೊವು ಮಾಡ್ವ ಅರ್ತ ಇಲ್ಲದ, ಒಂದೇ ತರಲಿ ಜೂವನ ಮಾಡ್ವ ಕಂದಾಚಾರದ ಬೊದ್‌ಕ್ ನಂಗಿ ಬೇಡಾತ್. ನಂಗುನೂ ಒಂದ್ ಮೊನ್ಸ್ ಇತ್ತ್. ಬೊದ್ಕಾಲಿ ಏನನಾದರ್ ಸಾದುಸೋಕೂಂತೇಳ್ವ ಕನ್ಸ್ ಇತ್ತ್. ಅದ್ಕಾಗಿ ಹೊರಟ್ ಬಂದೆ. ದೊಡ್ಡ ಸಾದನೇನ ಮಾಡಿ ಬಾಳ್‌ನ ಸಾರ್ತಕ ಮಾಡಿಕಂಡೆ. ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಶಂತನು ಮಾರಾಜರ್ ಸತ್ಯವತಿನ ಮೆಚ್ಚಿದ್ ತೊಪ್ಪೂಂತೇಳ್ವಲ್ಲೆ. ನೀ ಮಾರಾಜಂಗಿ ಒಂದ್ ಮಾತ್‌ನ ಸಾ ಹೇಳದೆ, ಸತ್ಯವತಿ ಹಕ್ಕಲೆ ಒಂದ್ ಮಾತ್ ಕೇಳದೆ, ಅದರಪ್ಪ ಏನೋ ಹೇಳ್ತಾಂತ ದುಡ್ಡಿ ಅಮ್ವರಲಿ ಎಂತಾ ಅನಾಹುತ ಸಪತ ಮಾಡಿದ್? ಯಾರಿಗೆ ಸುಕ ಸಿಕ್ಕಿತ್? ನಿನ್ನ ಸಪತಂದ. ಕಡ್ಡಾಯ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಆಗಿದ್ದು ದೊಡ್ಡ ಸಾದನೇಂತ ನೀ ತಿಳ್ಕಂಡ. ಪ್ರಕೃತಿ ದರ್ಮಕ್ಕೆ ಅದ್ ಇರೋದ. ಅದ್ಕೆ ನಿನ್ನದ್ ನಾಟಕದ ಬೊದ್ಕ ಆಗಿ ಹೋತ್. ನೀ ತೊಪ್ಪು ಮಾಡಿ ಬುಟ್ಟಿ ನೀ ಸಪತ, ಬಾಸೆ ಇಸಿಕಣದಿದ್ದರೆ ಲೋಕ ಏನ್ ಮುಣಾಂಗಿ ಹೋಗಿತ್ತೆ. ನೀ ಕ್ಷತ್ರಿಯಾಂತೇಳ್ವ ಹಂಕಾರ ನಿನ್ನ ಸಪತ, ಬಾಸೆ ಮಾಡುವ ಹಾಂಗೆ ಮಾಡ್ತ್. ಇಸ್ ದೊಡ್ಡ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಅವಾನಕ್ಕೆ ನೀನೇ ಕಾರ್ಣ ಆದೆ.”

ಅಪ್ಪ ಕಣ್ಣಂದ ಮರೆ ಆತ್. ರಾಜಮಾತೆ ಸತ್ಯವತೀದೇವಿ ಕಾಣ್ಣಿ ಕಂಡ್‌ತ್. “ಕುಂಜೇ, ಇಂದ್‌ನನಿನ್ನ ಈ ಸ್ತಿತಿಗಿನಿನ್ನ ಸಪತ, ಬಾಸೆನೇ ಕಾರ್ಣ. ನೀ ಸಪತ ಇಸದೆ ಇರಿದ್ದರನೂ ನಾ ಬೇರೆ ದಾರಿ ಇಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪನ ಕೈ ಹಿಡಿಯಕೇ ಹಿಡಿಯಕಾಗಿತ್ತ್. ಚಕ್ರವರ್ತಿಗ ಒಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ದರೆ ಅದರ ಮಾರಿಕೆ ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ದಾಶರಾಜಂಗಿ ಆಗಿತ್ತೆ. ಈ ಇಡೀ ದೇಸಲಿ ಹೆಣ್ಣಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯನ ಯಾರ್ ಕೇಳ್ತಿದ್ದೋ? ಮೊದ್ವಗೆ ಹೆಣ್ಣಿನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲದಿರಿಕಾಕನ, ನಿನ್ನ ಅರ್ತ ಇಲ್ಲದ ಸಪತ, ಬಾಸೆ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕ್? ರಾಣಿ ಆಗಿ, ರಾಜರ ಅಯ್ಯಿ ಆಗಿ ನಾ ಒಂದೇ ಒಂದ್ ದಿನ ಸಾ ಸುಕ ಕಂಡತ್ತೆ. ಯಾಕೇಂತೇಳ್ತೆ ಇಲ್ಲಿ ಮೊನ್ಸ್‌ನ ಬಾಸೆಗೆ ಬೆಲೆ ಇಲ್ಲೆ. ಅದರ ಅರ್ತ

ಮಾಡಿಕೊಂಬೊವು ಇಲ್ಲೆ. ಮಾತ್ ಎತ್ತಿರೆ ಬಲ, ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆ, ಸಪತ, ಬಾಸೆ, ವೀರಸೊರ್ಗಾಂತ ಹೇಳ್ವ ಬಡಾಯಿತನದ ಚೌಕಟ್ಟಿನ ಒಳಗೆ ನಾಟಕದ ಬೊದ್‌ಕ್. ನಿನ್ನ ಸಪತ, ಬಾಸೆಂದಾಗಿ ಉಪಾಯ ಇಲ್ಲದೆ ನಾ ಕುರು ರಾಜ್ಯದ ಮಾರಾಣಿ ಆಗಿ ಹೋದೆ. ಇದರ ಪರಾಜಯ ಏನಾತ್ ಗೊತ್ತುಟೋ? ಆಮೇಲೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕಾವ್ಯನ ಬರಹೆ ನನ್ನಂದಾತ್ಲೆ. ಪರಾಶರ ಮುನಿಗ ನಂಗೆ ಬರಹೆ ಹುರು ತುಂಬುಸಿದೊವು. ನಾ ಅವರ ಬರಹೆ ಹುರು ಕೊಟ್ಟವಳ್. ಹೆಣ್ಣೆ ಗಂಡ್‌ನ ಸಂಮಂದಾಂತೇಳ್ತೆ ಅದ್. ಹೆಣ್ಣೆಗೆ ಹುರು ತುಂಬುವ ಗಂಡ್. ಅಂತಾ ಗಂಡ್‌ಗೆ ಮಾತ್ರ ಹೆಣ್ಣೆ ತನ್ನ ಮೊನ್ಸನ ಕೊಟ್ಟದೆ. ಹಾಂಗೆ ಹೆಣ್ಣಿನ ನಡಿಕಂಬುವ ನಿಜಲಿ ಗಂಡ್. ಮೊದುವೆ ಮಾಡಿ ಬುಟ್ಟರೆ ಸಾಕ್. ಹೆಣ್ಣೆ ಗಂಡ್‌ಗೆ ಮೊನ್ಸ ಕೊಡೋಕೇ ಕೊಡೊಕೊಂತೇಳ್ತು ಹುಚ್ಚುತನ. ನೀವು ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್ ಹೇಂಗಾದರೂ ಮೊದ್ಲೆ ಆದು, ಹೆಣ್ಣಿನ ಬೊಸಿಮಾಡ್ತು ಮಾತೆತ್ತಿರೆ ಸಪತ, ಬಾಸೆ ಇಸುದು. ಆ ಸಪತ ಬಾಸೆನ ಈಡೇರಿಕೆ ನೆತ್ತರ್ ಹುರುದು ಗಂಡ್‌ಸ್ತನಂತ ಹೇಳಿಕಂಡರೆ. ನಿನ್ನ ಬೇಡದ ಸಪತ ಬಾಸೆಂದಾಗಿ ನಿಂಗೂ ಸುಕ ಇಲ್ಲೆ. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾ ನೆಮ್ಮದಿ ಇಲ್ಲೆ. ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿತನಂದ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಹಾಳಾಕೆ ನೀನೇ ಕಾರ್ಲ ಆದ.”

ರಾಜಮಾತೆ ಸತ್ಯವತೀದೇವಿ ಮಾಯ ಆಗಿ ಕಾಶೀ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಅಂಬೆ ಕಂಡತ್. “ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಹಾಳಾಕೆ ಬೇರೆಯವು ಹೊಣೆಗಾರ್ಲೆ ಮಾಡ್ಲಡ. ಅದ್ಲೆ ನೀನೇ ಕಾರ್ಲ. ನೀಹೇಡಿ, ಮೊನ್ನತ್ತಕ್ಕೆ ಸಪತ ಬಾಸೆನ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆಗೆ ಬಲಿಕೊಟ್ಟ ಗಂಡ್‌ಸ್ತನ ಇಲ್ಲದವ. ನಿನ್ನ ಸಪತ ಬಾಸೆ ಕಾಶೀ ರಾಜಕುಮಾರಿಗಳ ಬೊದ್‌ನ್ ಕೊಂದ್ ಬುಟ್ಟತ್. ನಾ ಕಿಚ್ಚಿಗೆ ಹಾರಿ ಒಮ್ಮನೇ ಸತ್ತಬುಟ್ಟೆ. ಅಂಬಿಕೆ, ಅಂಬಾಲಿಕೆಗ ಒಂದೊಂದ್ ದಿನನೂ ವಿಚಿತ್ರ ವೀರನ ರಾಣಿವಾಸಲಿ ಇದ್ದಾಕಂಡ್ ಸತ್ತಾಕಂಡೇ ಹೋದೊ. ನೀ ನಮ್ಮನ ಮೊದುವೆ ಆಗ್ತಿದ್ದರೆ, ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಒಳ್ಳೆತ್ತಿತ್. ನಿನ್ನ ಸಪತ ಬಾಸೆ ದೊಡ್ಡ ಸಾದನೇಂತ ನೀ ತಿಳ್ಕಂಡಳ. ಹೆಮ್ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದ್ ಸುಕದ ಬಾಳಾನ್ ಕೊಡಿಕಾಗದ ನಿನ್ನ ಸಪತ-ಬಾಸೆಗ, ವಂಸದ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ನಾವೇ ಮೋಸ ಮಾಡ್ತೊಂಗಾದೆ. ಕ್ಷತ್ರಿಯಾಂತೇಳುವ ಪೊಳ್ಳು ಪ್ರತಿಸ್ತೆನ ಹಂಕಾರಲಿ, ಸಪತ ಬಾಸೆನ ನೆಪಲಿ ಹೆಮ್ಮಕ್ಕಳ ಬಾಳಾನ್ ಬಲಿಕೊಟ್ಟ ನಿನ್ನ ಆತ್ಮದ ಮೋಸನೇ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಹಾಳಾಕೆ ಕಾರ್ಲ.”

ಅಂಬೆ ಸಾತ್ ಮಾಯ ಆತ್. ಇನ್ನೊಂ ಒಂದ್ ಹೆಣ್ಣಿನ ಮೋರೆ ಕಂಡತ್. ಅದ್ ದೌಪದಿನ ಮೋರೆ. ಅದ್ ಹೇಳ್ತ, “ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಹಾಳಾಕೆ ಕಾರ್ಲ ನೀವೇ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ ನಿಮ್ಮ ಎದರೇ ಮೋಸದ ಜೂಜಾಟ ನಡ್ತ. ನೀವು ಅದರ ಯಾಕೆ ತಡ್ಲಿಲ್ಲೆ? ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ತನ, ನಾಕ್ ಜನ ತಮ್ಮಂದರ. ಅಕೇರಿಕೆ ಸೊಂತ್ ಅವನನೇ ಸೋತ ಮೆಲೆ ನನ್ನನ ಪಂತಕ್ಕೆ ಇಸಿತ್. ನಾ ಏನ್ ಅವನ ಒಬ್ಬನ ಹೆಣ್ಣೋ? ಅವ ಏನ್ ಸೊಂಯಂವರ ಮಂಟಮೆಲಿ ಮೀನ್‌ನ ಯಂತ್ರದ ತುಂಡು ಮಾಡಿ ಗೆದ್ದಂವನೋ?

“ನನ್ನದಾ ಅದರ್ಮ”-ಎಂತಹೇಳಿ ಅವನ ತಡ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮಂದ ಆಗ ಏಕೆ ಆಕ್ಷೇ? ತುಂಬಿದ ಸಬೆಗೆ ಬೇರೆಯವು ಹೆಣ್ಣಿನ ಮಾನಗೇಡ್ ಆಗ್ಗ ಹಾಂಗೆ ಎಳ್ಳೆ ತಾಕೆ ದುರ್ಯೋಧನ ದುಶ್ಯಾಸನಂಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿಕನ “ಇದ್ ತೊಪ್ಪು”- ಎಂತನೀವು ಏಕೆ ತಡ್ತಿಲ್ಲೆ? ಜೂಜಾಲಿ ತನ್ನನ ಸೋತ ಮ್ಯೊಂಸಂಗೆ ತನ್ನಹೆಣ್ಣಿನ ಪಂತಕ್ಕೆ ಇಸಿಕೆ ಹಕ್ಕ ಉಟ್ಟೊ?”- ಎಂತನಾ ಕೇಳಿಕಾಕನ ದುರ್ಯೋಧನನ ದುಸ್ತ ಜನಂಗ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೈಮಾಡಿಕೆ ಮುಂದೆ ಬಂದೊ. ಒಬ್ಬ ವಿಕರ್ಣ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಪರ ವಾದ ಮಾಡ್ತ. ಆಗ ಅದರ್ ನೀವು ದುರ್ಯೋಧನನ ದುಸ್ತತನನ ತೊಪ್ಪಂತ ಹೇಳಿಕೆ ಏಕೆ ದೈರ್ಯ ಮಾಡ್ತಿಲ್ಲೆ? ದುಶ್ಯಾಸನ ತುಂಬಿದ ಸಬೆಲಿ ಬಾಸೆ ಇಲ್ಲದಂವನಾಂಗೆ ಹಂಕಾರಲಿ ನನ್ನ ಸೆರ್ಂಗೇಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿಕಾಕನ, ಅದರ ತಡ್ಯಕ್ಕೆ ನೀವಾಗೆ ಏಕೆ ಆತಿಲ್ಲೆ? ಹೇಳಿ ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ನಾ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳ್ ಆಗಿರಿದ್ದರೆ ನೀವು ಗಂಡ್‌ಸಾತನ ಇಲ್ಲದವರಾಂಗೆ, ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣೆದ್‌ರಾನೇ ನಡ್ತಿದ್ದ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲ್ಲಗಳ ಸರಾಲೆಗಳ ಸೈಸಿಕಂಡ್ ಸುಮ್ಮಂಗೆ ಕುದ್ರತಿದ್ದರಿನೋ? ಅಂದ್ ನೀವು ನಂಗೆ ಅಪಮಾನ ಆಗದಾಂಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿದ್ದರೆ, ಈ ಮಾಯುದ್ಧ ನಡ್ತಿತ್ತೆ. ಅನ್ನೇಯ, ಅದರ್ಮಗಳ ನೋಡಿದೊ ಸಾತ್ ಅದರ ಸೈಸಿಕಂಡ್ ಸುಮ್ಮಂಗೆ ಕುದ್ರಂವಂವನ ಗಂಡಂತ ಹೇಳಿಕಿಲ್ಲೆ. ನೀವು ಜೂವಮಾನ ಇಡೀ ಮೊದ್ಲೆ ಆಗದೆ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಆಗಿದ್ದನೇಂತ ಆಣೆ ಮಾಡ್ತ ದೊಡ್ಡ ಮ್ಯೊಂಸರಂತ ಇಡೀ ಲೋಕದೊವು ಕೊಂಡಾಡ್‌ವೆ. ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ನಡೋಳ್ಳೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಗಂಡ್‌ಸನ ಇಲ್ಲದಂವಾಂತ ಸಾರಿ ಹೇಳ್ತೆ. ಮೋಸದ ಪಗಡೆ ಆಟ, ನನ್ನ ಸೀರೆನ ಎಳ್ಳ ಪರ್ಸಂಗಲಿ ನೀವು ಗಂಡ್ ಅಲ್ಲಾಂತ ಹೇಳ್ತು ಲೋಕದ ಜನಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಾತ್. ಇದ್ ಸಾಲದಂತ, ದುರ್ಯೋಧನ ದರ್ಮಮಾರ್ಗನ ಬುಟ್ಟಂವಾಂತ ತಿಳ್ಳಿದ್ದರ್ ಸಾ ಅವನ ಕಡೆ ನಿತ್ ನೀವೇ ಗಂಡಾಂತರನ ತಂದಾಕಂಡರಿ. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಹಾಳಾಕೆ ನೀವೇ ಕಾರ್ಣ ಆದೆರಿ.”

ನಾ ಗಾಬೆರಿಂದ ಕಣ್ಣೆ ಬುಟ್ಟಾದ್ ನೋಡ್ತೆ. ಪೊರುಲಿ ಬೊಳ್ಳಾಗುಟ್ಟು, ಮುಂಡನ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿಕಂಡೆ. ಬೆಗರ್‌ನ ಹನಿಗ ಕಂಡತ್. ಕನ್ನಲಿ ಕಂಡ ನಾಕ್ ಮೋರೆಗ ಹೇಳ್ತ ಮಾತೆಗಳೊಂದ ನಾ ಮಾಡ್ತ ಪಾಪಾಂತೇಳ್ಳ ಯೋಚ್ಚೆ ನನ್ನ ಕಾಡಿಕೆ ಸುರಾತ್. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಂವ ನಾ ಅಂತ ಹೇಳಿಕಂಡರೆ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಹಾಳ್ ಮಾಡ್ತವ ನಾಂತ ಮುಂದೆನ ಜನಂಗ ಗುರಿಸಿಕೆ ಆದೂಂತೇಳ್ವರ ನೆನ್ನಿಕಂಡ್ ನನ್ನ ಮೊನ್ ಕುಗ್ಗಿ ಹೋತ್. ದೊಡ್ಡ ಸಾದನೆ ಮಾಡ್ತೇಂತ ಹೇಳಿಕಂಡ್, ಎಲ್ಲಾ ಸುಕ, ಸಂತೋಸಕ್ಕೆ ಎಳ್ಳ-ನೀರ್ ಬುಟ್ಟಾದ್ ಕುದ್ಧ ನಂಗೆ ನಾಳೆ ಸಿಕ್ಕುದು ಇಂತಾ ಬಹುಮಾನನೋ?

ತಳಮಳಂದಾಗಿ ಏನ್ ಸಾ ತಿಂಬಕೆ ಮೊನ್ನಾತ್ತೆ. ಕೆಲ್ಲದಂವನ ಒತ್ತಾಯಕ್ಕೆ ಹಂಚಿ ನೀರ್ ಆಹಾರನ ತಿಂದೆ. ಎದೆಗೆ ಹೆಟ್ಟಿದ ಬಾಣದ ಬೇನೆ, ಮೇಲೆ ಗಂಚ್ಲಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿ ಹರಂಡಿಕಂಡಿತ್ತ. ಇನ್ನ ಹೆಚ್ಚಂತೇಳ್ತೆ ನಾ ಎರ್ಡ್ ದಿನ ಬೊದ್ದಂವೆ. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಮುಂದೆನ ರಾಜ ಯಾರಂತ ತಿಳ್ಳದೆ ನಾ ಸತ್ತ ಹೋಗಿ ಬುಟ್ಟನೆನೋ? ಅಲ್ಲಿ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರಲಿ ಈಗ ಏನ್ ಆಗಿ ಬುಟ್ಟಿದ್ದು? ನಂಗೆ ಅದ್ ತಿಳ್ಳವ ದಾರಿ ಹೇಂಗೆ?

ಇಸ್ಪ್ ದಿನ ಕರ್ಣಂದ, ದುರ್ಯೋಧನಂದ ತಿಳ್ಯತಿತ್ತ್. ಕರ್ಣ ನಿನ್ನ ಸತ್ತತ್. ದುರ್ಯೋಧನ ದೊಡ್ಡ ಜವಾಬ್ದಾರಿನ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಹೊದ್ಲಿ, ರಣರಂಗಕೆ ಹೋಗುಟು. ಅವ ಬಾವುದೋ? ಮತ್ತೆ ಅವನ ನಾ ನೋಡಿನೆನೋ?

ದುರ್ಯೋಧನನ ಕತೆ ಇಂದ್ ಮುಗ್ಗರೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನೇ ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಹಕ್ಕದಾರ ಆದೆ. ಆದರೆ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಅಸ್ಪ್ ಸುಲಬಲಿ ಪಟ್ಟನ ಬುಟ್ಟದ್ ಕೊಡ್ಲೋ? ಆಗ ನಾ ದರ್ಮದ ಪರ ನಿತ್ತ್ ಮಾತಾಡಕಾದೆ. ಅದ್ಕೆ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಏನ್ ಹೇಳ್ತೆನೋ? ಆದರೆ ಎಸ್ಪ್ ದಿನಾಂತ ಕುರ್ದ ರಾಜ ಇರೋದ ತೋರ್ತುದು? ತೋರ್ತರೆ ಇಂವ ಸಾಯಕನ ಇಂವನ ಕಾಟಕ್ಕೆ ಕಿಚ್ಚ ಕೊಡೋವು ಯಾರ್? ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ ಉಪಾಯ ಇಲ್ಲದೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಒಪ್ಪಿಕಣಕಾದೆ. ನನ್ನ ಎದೆಗೆ ಬಾಣ ಹೆಟ್ಟಿದಂದ್ ಪಾಂಡೋವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೋವು ಅದರ್ಂದ ಮೇಲೆ ಬಾತೇ ಇಲ್ಲೆ. ನನ್ನ ಅವು ಕಡೆಗೇಡೊನೋ? ನನ್ನನ ದುರ್ಯೋಧನನ ಕಡೆಂವಾಂತ ತಿಳ್ಕಂಡ್ ಅವು ದೂರ ಇಸಿದೊನೋ? ನಂಗೆ ಅವರ ಕಡೆ, ಇವರ ಕಡೆಂತ ಇಲ್ಲೆ. ನನ್ನ ನಿಸ್ತೆ ಸಿಂಹಾಸನದ ಕಡೆಗೆ. ಯುಧಿಷ್ಠಿರಂಗಾದರ್ ಇದ್ ಅರ್ತ ಆದರೆ ಸಾಕ್.

ಕಾವಲ್ಗಾರ ದಡ ಬಡ್ಲಿ ಓಡಿಕಂಡ್ ಬಾತ್. ಕೃಷ್ಣನೊಟ್ಟಿಗೆ ಪಾಂಡೋವು ಬಾವ ಇಸಯನ ತಿಳ್ತತ್. ಕೃಷ್ಣ ಕೈ ಮುಗ್ಗ್ಡಕಂಡೇ ಬಂದ್ ಆಸನಲಿ ಕುದ್ದತ್. ಪಾಂಡೋವು ಕಾಲ್ ಮುಟ್ಟಿ, ನಿತ್ತ್ಕೊಂಡೊ. ದ್ರೌಪದಿ ನನ್ನನ ಮುಟ್ಟಿತ್ತೆ. ಅದರೊಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದ ಜನ ಯಾರ್? ಗುರ್ದ ಸಿಕ್ಕಿತ್. ಸಿಕಂಡಿ! ನನ್ನ ಈ ದುರವಸ್ಥೆಗೆ ಕಾರ್ಲ ಆಗಿ ಯುದ್ಧದ ದಾರಿನೇ ಬದ್ಲಿಸಿದ ಸಿಕಂಡಿ.

ಕೃಷ್ಣ ಮಾತ್ ಸುರು ಮಾಡ್. “ಎಂಟ್ ದಿನ ಆತಲೇ ಆಚಾರ್ಯರೇ, ನೀವು ಹೀಂಗೆ ಮೊಲ್ಗಿ. ರಣರಂಗಲಿ ನೀವು ಇಲ್ಲದೆ ಒಂದ್ ತರಾ ಯಾರ್ ಸಾ ಇಲ್ಲೆಲೇಂತೇಳುವಾಂಗೆ ಆಗ್ತಿತ್. ಆಗಾಗ ನಿಮ್ಮ ನೆಂಪಾಗ್ತಿತ್. ಅಂದ್ ನಿಮ್ಮ ಇಲ್ಲಿ ನೋಡ್ಲೋವು ಇಂದ್ ಬಂದೊಳೊ. ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲದೆ ನಾವು ನಿಮ್ಮ ಹಕ್ಕಲೆ ಬಾವ ಹಾಂಗೆ ಇತ್ಲೆ. ಸರಿಯಾಗಿ ಹದ್ದೆಂಟ್ನೇ ದಿನಲಿ ಯುದ್ಧ ಮುಗ್ಗತ್. ಈ ಭೀಮಸೇನಂದ ತೊಡೆ ಮುರ್ದಿಕಂಡ್ ಬಿದ್ಡಕಂಡಿದ್ದ ದುರ್ಯೋಧನ ಸಾಯಕೆ ತಯಾರಾಗುಟು. ನಿಮ್ಮ ಆಸೀರ್ವಾದ ನಿಜ ಆಗುಟು. ದರ್ಮಕ್ಕೆ ಗೆಲುವು ಸಿಕ್ಕಿಟು.”

ಕೃಷ್ಣ ಬೆಣ್ಣೆಲಿ ಕೂದೋಲು ಎಳ್ಳಾಂಗೆ ನನ್ನನ ಅದರ್ಮದ ಕಡೆಗೆ ನಿತ್ತಂವಾಂತ ಚುಚ್ಚುಮಾತ್ ಹೇಳ್ಲೆ. ಬಣ್ಣಲಿ ಕಪ್ಪು ಆದರೆ ಏನ್? ಕೆಳಜಾತಿಯಂವ ಆದರೆ ಏನ್? ಯಾವ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಇಲ್ಲರೆ ಬ್ರಾಮಣ ಇವಂಗೆ ಚುರು ಬುದ್ಧಿಲಿ, ತಂತ್ರಗಾರ್ಕಿಲಿ, ಆಡಳ್ತಿ ಮಾಡ್ಲರಿ ಸರಿ ಆದು? ಜಾತಿ, ಬಣ್ಣದ ರೀತಿ ನೀತಿನ ಅಳ್ಳಿಕಾಗಿ ಇಂವ ಆಗಾಗ ಹೇಳ್ತಿತ್. “ಚಾತುರ್ವರ್ಯ ಮಯಾಂ ಸೃಷ್ಟಾಂ, ಗುಣಕರ್ಮ ವಿಭಾಗತಃ” “ನಾಕ್ ಬಣ್ಣಗ ಗುಣನ ಸೂಚಿಸಿದೆ. ಹುಟ್ಟುಂದ ಬಣ್ಣ ನಿಚ್ಚಯ ಆದ್ಲೇಂತ ಇಂವ ಸಾರಿ ಸಾರಿ ಹೇಳ್ತಿತ್. ಈ ಬಣ್ಣದ ವ್ಯವಸ್ಥೆನ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪೋಜನನ ಒಟ್ಟಲಿ ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಿದ್ದ ಬ್ರಾಂಬ್ರ ಮತ್ತೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್ ಹುಟ್ಟುನೇ ಜಾತಿಗೆ ಆದಾರಂತೇಳುವೆ. ಇದ್ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ದುರಂತ.

ಇಂವ ಗುರು ಪರಶುರಾಮರ ಹಾಂಗೆ ಜಾತಿ-ಬಣ್ಣ ಇಲ್ಲದೆ ಇರ್ದ ಮ್ಯೊಂಸರ ಗುಂಪುನ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿಕೆ ನೋಡುವ ಎಲ್ಲೋವೂ ಸಮಾನಂತೇಳ್ವ ಜನ. ಈಗ ಇರುವ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸಾದನೆ ಮಾಡ್ತೊವು, ಮುಂದೆಗೆ ಹೊಗ್ಗಿಕೆಗೆ ಒಳಗಾದವೆ. ಕಡೆಗೊಂದ್ ದಿನ ಇವರ ಜನರ್ ದೇವ್ರೂಂತ ಪೂಜೆ ಮಾಡುವೊ. ದೇಸಲಿ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆನು.

ನಾ ನನ್ನ ಮೊನ್ಸಲಿ ನಡ್ಯದರ ತಡ್ಯಂಡ್ ಮೆತ್ತಂಗನ ಸೊರಲಿ ಹೇಳ್ವೆ. “ನೀ ಇರಿಕನಮುಟ್ಟ ಪಾಂಡೋವು ಹೇಂಗೆ ಸೋಲಿಕೆ ಸಾದ್ಯ ಕೃಷ್ಣಾ? ಹೇಳ್. ದರ್ಮಕ್ಕೆ ಸೋಲಾದುಲ್ಲೇಂತ ನೊಂಬಿದಂವ ನಾ. ಪಾಂಡೋವು ಈಗ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯನ ಆಳೋವು ಆದೊ. ನಿನ್ನ ಮುಂದಾಳ್ತನಲಿ ಇನ್ನಾದರ್ನೂ ಕುರುದೇಸ ದರ್ಮಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಆಗಲಿ. ಇಸ್ವ್ ದಿನ ಯುದ್ಧ ಬೂಮಿನ ಸಮಚಾರನ ಕರ್ಣನೋ, ದುರ್ಯೋಧನನೋ ತಿಳ್ಳತಿದ್ವೊ. ಈಗ ನೀನೇ ತಿಳ್ಳೋಕು. ಇಂದ್ ಏನ್ ನಡ್ತಂತ ಸರ್ಯಾಗಿ ಹೇಳ್ತಿನೋ?”

ಕೃಷ್ಣ ಹೇಳ್ತ. “ಆಚಾರ್ಯರೇ, ಇಂದ್ ಅಳ್ವ ಒಳ್ಳ ಸೇನೆನೊಟ್ಟಿಗೆ ಶಲ್ಯ ಬೂಪತಿ ನಮ್ಮನ ಎದರ್‌ಸಿಕೆ ಬಾತ್. ಎಸ್ವ್ ಹೊತ್? ಅವನ ಕತೆನ ನಮ್ಮ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಸುಲ್ಪಲಿ ಮುಗ್ಗಿತ್. ಹೆದ್ರಿದ ದುರ್ಯೋಧನ ರಣರಂಗಂದ ಓಡಿ ಹೋವುದರ್ದಿ ಇತ್ತ್. ಆಗ ಅಣ್ಣ ಬಲರಾಮದೇವ ಬಾತ್. ಅವನ ಎದ್ರಲಿ ಭೀಮ ದುರ್ಯೋಧನರ ನೊಡುಲಿ ಗದೆನ ಕಾಳಗ ನಡ್ತ್. ದುರ್ಯೋಧನ ನೇಮಕ್ಕೆ ಇರೋದ ಆಗಿ ಭೀಮನ ತಲೆಗೆ ಗದೆಂದ ಹೊಡ್ತ್. ಭೀಮ ಮೊತಿ ತೊಪ್ಪಿ ಬೀತ್. ನಾವ್ಗೆ ತುಂಬಾ ಕಳವಳ ಆತ್. ಹಂಞ ಹೊತ್ಲಿ ಮೂರ್ಚೆ ಎದ್ವ ಭೀಮ ಒಂದೇ ಸಮ ದುರ್ಯೋಧನನ ತೊಡೆಗೆ ಪೆಟ್ಟ್ ಹಾಕಿತ್. ದುರ್ಯೋಧನನ ತೊಡೆಗ ಮುರ್ಡ್ ಹೋಗಿ ಅವ ಬಿದ್ವ್ ಬುಟ್ಟತ್. ಈಗ ಅಕೇರಿನ ಉಸ್ತು ಎಳ್ವೆಕಂಡ್ ಇರು.”

ಕೃಷ್ಣ ಎಲ್ಲಾ ಕತೆನ ಹೇಳ್ತ. ಒಂದ್ ಜೂವ, ಅದ್ ಯಾರ್‌ದೇ ಆಗಿದ್ದಿ, ಬೇನೆಂದ ಹೋಣ್ಣೆಕಂಡ್ ಅಕೇರಿನ ಉಸ್ತು ಎಳ್ವಕಾಕನ ಆ ಸ್ತಿತಿಲಿ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರಲಿ ಅವನ ಒಬ್ಬನೇ ಬುಟ್ಟ್ವದ್ ಬಂದೊ ಅಲ್ಲಾ ಇವು? ಅದರ ಹೇಳಿಕಾಕನ ಕೃಷ್ಣನ ದನಿಲಿ ಬೇನೆ, ಬೇಜಾರ್ ಇತ್ಲೆ. “ದುಃಖೇಷುನುದ್ವಿಗ್ನ ಮನಾಃ ಸುಖೇಷು ವಿಗತ್ಸಹಃ, ವೀತರಾಗ ಭಯಕ್ರೋಧ, ಸ್ಥಿತಧೀರ್ಮುನಿರುಚ್ಯತೇ”. ಈ ಕೃಷ್ಣ ಸುಕ, ದುಕ್ಕಕ್ಕೆ ಮೊರ್ಗಂವ ಅಲ್ಲ. ಇಂವನ ಯಾವ ಬಾವನೆಗ ಸಾ ಕಾಡ್‌ದುಲ್ಲೆ. ಇಂವ ಗಟ್ಟಿ ಮೊನ್ಸನಂವ. ನೀರ್‌ಲಿ ಇದ್ದರೂ ತಾಮರೆ ಎಲೆ ಎಲ್ಲಿ ಚೆಂಡಿ ಆದೆ? ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ಪಟ್ಟ ಹತ್ತಕಾದಂವ ಅಲ್ಲಿ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರಲಿ ರಣರಂಗಲಿ ಬಾಯಿಗೆ ನೀರ್ ಇಲ್ಲದೆ ಸಾಯಕೆ ತಯಾರಾಗುಟು. ದುರ್ಯೋಧನ ಮಾಡ್ವ ತೊಪ್ಪೇ ಇರು. ಆದರೆ ಅವನ ಹಾಂಗೆ ಸಾಯಕೆ ಬುಡ್ಡು ಯಾವ ದರ್ಮ?

ನನ್ನ ಮೊನ್ಸನ ಓದಿಕೊಂಡವನಾಂಗೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟತ್. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ದುರ್ಯೋಧನ ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ಇಲ್ಲೆ. ಅಲ್ಲಿ ಈಗ ಕೃತವರ್ಮ, ಕೃಪಾಚಾರ್ಯ, ಗುರುಗಳಮಂಜ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ಒಳೊ. ಸಂಜಯ ಯುದ್ಧದಸುದ್ದಿ ತಿಳ್ಳಿಕೆ ಅರಮನೆ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುಟು. ದುರ್ಯೋಧನನ ಚಿಂತೆನ ಬುಡಿನಿ. ನಿಮ್ಮ ಸರೀರದ ಸ್ತಿತಿ ಈಗ ಹೇಂಗುಟ್ಟು ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ?”

“ನನ್ನ ಸರೀರದ ಬಗ್ಗೆ ಏಚನೆ ಮಾಡ್ಬರನಾ ಯಾಗೋಲೋಬುಟ್ಟಳೆ. ನಂಗೆ ಈಗ ಕಾಟ ಕೊಡ್ಬುಮೊನ್ನೆ ಮಾತ್ರ ಕೂಸೂ. ಕರ್ಣನನ್ನೊಟ್ಟಿಗೆ ಅವನ ಅಕೇರಿನ ಆಸೆನಹೇಳಿಟು. ಅವನ ಸರೀರಕ್ಕೆ ಅವನ ಮಂಜ ವೃಷಕೇತುನೇ ಕಡೆಗೆ ಮಾಡುವ ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಎಲ್ಲದರೂ ಮಾಡಕಡ. ನೀ ಇದರ ಒಂದರ ನಡ್ವಿಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕ್. ನಂಗೆ ಈಗ ಒಂದು ಪ್ರಸ್ತೆ ಬಾದೆ ಕೊಟ್ಟದೆ. ನನ್ನ ಎದೆಗೆ ಬಾಣ ಬುಟ್ಟ್ದ ನಾ ಎದ್ರಿಕೆ ಬೊತ್ತದಾಂಗೆ ಮಾಡ್ಬಂವ ನಿಮ್ಮ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಏಕೆ ಬಾತ್?”

ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡ್ಬಂಡ್ ಹೇಳ್ತ್. “ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ, ಇಂವ ದ್ರುಪದದಮಂಜ ಸಿಕಂಡಿ, ಸರೀರದ ಕೊರ್ದೆಂದಾಗಿ ಸಣ್ಣಪ್ರಾಯಂದಳೇ ಎಲ್ಲರೊಂದ ಅಪಮಾನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದಂವ. ಜೂವಲಿ ಇರಿಕಾಕನ ಏನಾದರ್ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲ್ವಮಾಡಿ, ಮುಂದೆನ ಜನ ಅವನನೆಂಪುಮಾಡಿಕಂಬಹಾಂಗೆಸಾದನೆಮಾಡಕೂಂತಹೇಳಿಕಂಡ್ ಬೆಳ್ಳಂದವಗಡ. ರಣರಂಗಲಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಂಗೆ ನಿಮ್ಮ ಎದ್ರ್ ನಿತ್ತ್ ಯಾರ್ ಸಾ ನೆನ್ನದ ರೀತಿಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಾಣ ಬುಟ್ಟ್ದ ನಿಮ್ಮ ಈ ಸ್ತಿತಿಗೆ ತಂದದ್ ಕೈ ಅಂದ್ ಹಮ್ಮೆಪಟ್ಟಿತ್ತ್. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ನೀತಿ ಪಾಟನ ಹೇಳ್ವ ಅಡಿಗಲ್ಲನ ಹೊಡಿ ಮಾಡ್ಬೆಂತ. ಈಗ ಅವಂಗೆ ತಾನ್ ಮಾಡ್ಬ ತೊಪ್ಪಂತ ಗೊತ್ತಾವುಟು. ಅವ ಬುಟ್ಟ ಬಾಣನ ಅವನೇ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗ್ದ್ದ, ನಿಮ್ಮ ಕಾಲನ ಹಿಡ್ಬದ್, ಮಾಪು ಕೇಳಿ, ಪಾಪನ ಕಳ್ಳಂಬಕೆ ಬಂದುಟು.”

ನಂಗೆ ಗಾಬೆರಿ ಆತ್. ಎಂಟ್ ದಿನಂದ ನಾ ಹೀಂಗೆ ಒಳೆ. ಈಗ ನಾ ಮಾಪುಮಾಡ್ಬ? ಶಿಖಂಡಿ ಎಲ್ಲಾದರ್ ಈ ಬಾಣನ ಎಳ್ಳ ತೆಗ್ದರೆ, ನಾ ಸತ್ತೇ ಹೋನೆ. ಅಂಬೆ ಕಾಟಕ್ಕೆ ಹಾರಿಕೆ ಮುಂದೆ ಹೇಳ್ವ ಮಾತ್ ಗ ನೆಂಪಾತ್. “ಮುಂದೆನ ಜಲ್ಮ ಒಂದ್ ಉಟ್ಟುಂತ ಇದ್ದರೆ ನಾ ಗಂಡ್ ಅಲ್ಲದ, ಹೆಣ್ಣ್ ಅಲ್ಲದ ಜೂವ ಆಗಿ ನಿನ್ನ ಕೊಂದನೆ.” ಆ ಅಂಬೆ ಈಗಸಿಕಂಡಿ ಆಗಿ ತಿರ್ಗಹುಟ್ಟಬಾತೋ? ನಾಸಿಖಂಡಿನದಿಟ್ಟಿಸಿರೋಡ್ಲೆ. ಹೆಣ್ಣುಕಳಹಾಂಗೆಸೀರೆ ಉಟ್ಟುಟು. ಎದೆಗೆ ಕಬ್ಬಿಣದ ಎದೆ ಕಟ್ಟ್ ಕಟ್ಟಿಟು. ತಲೆಗೆ ಕಬ್ಬಿಣದ ಟೊಪ್ಪಿ ಇಸಿಟು. ಮೋರೆ ಹೆಣ್ಣಾನಾಂಗೆ ಉಟ್ಟು ಮೂಂಕ್ ನ ಕೆಳಗೆ ತೆಳುಲಿ ಮೀಸೆ ಉಟ್ಟು. ಒರ್ಬ್ ಕೈಲಿ ಬಳೆಗ ಒಳೊ. ಹಣೆಲಿ ಬೊಟ್ಟಿನ ಬದ್ಲಗೆ ಮೂಂಕುನ ಕೊಡಿಂದಳೇ ಸುರು ಆದ ಕುಂಕುಮದ ಉದ್ದಾನೆ ನಾಮ ಉಟ್ಟು. ಇದ್ ಅಂಬೆ ಆಗಿ ಇರಿಕೆ ಸಾದ್ಬ ಇಲ್ಲೆ. ಮರು ಹುಟ್ಟುಂತೇಳ್ವ ನೊಂಬಿಕೆ ಮಾತ್ರ. ಲೋಕಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳದ್ ಮಾಡೋಕೂಂತ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ಸೊಂತ ಸಾದನೆ ಮಾಡೋಕೂಂತೇಳ್ವ ಉದ್ದೇಸಂದ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮೈಂಸ ಮರು ಹುಟ್ಟುಂತೇಳ್ವಕ್ಕೆ ಕಾರ್ ಆಗುಟು. ಸತ್ತಂವಂಗೆ ಮುಂದೆನ ಜಲ್ಮ ಉಟ್ಟುಂತೇಳ್ವ ಸತ್ತ ದುಕ್ಕನ ಸೈಸಿಕಂಬಕೆ ಮೈಂಸರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ತಿಳ್ವ ಮೈಂಸ ಒಬ್ಬ ನೀಡ್ವ ಸಮ್ಬಾನ ಪಡ್ವುವ ಮಾತ್. ನಮ್ಮ ಮೊನ್ನೆಗೆ ಹಕ್ಕಲೆ ಆದೋವು ಸಾಯಕಾಕನ ನಾವು ಹಾಂಗೆಂತ ಹೇಳಿಕಂಡ್ ಸಮ್ಬಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಬಕು. ಬೇರೆ ಏನ್ ಮಾಡಿಕೆ ಆದೆ? ಹುಟ್ಟಿದಂವ ಸತ್ತರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮುಗ್ಬೇ ಹೋತ್. ಸತ್ತೋವು ಮತ್ತೆ ಹುಟ್ಟುದುಲ್ಲೆ, ಮೈಂಸರ ಪಡೆ ಎಸ್ತ್ ತಡೆಗಳ ನೊಡುಲಿ ಬಾಳೋಕು. ನಮ್ಮ ಇಸ್ವದ ಹಾಂಗೆ ಹುಟ್ಟಿಕೆ ಆದ್ಲೆ. ನಮ್ಮ

ಜೂವನ ನಾವೇ ತಕಂಬಕಲ್ಲದೆ, ನಮ್ಮ ಇಸ್ತ್ ಬಂದ ಹಾಂಗೆ ಸಾಯಕೂ ಆದ್ಲೆ. ಹಾಂಗೆ ನೋಡ್ಲೆ ಬೇಕಂತೇಳಿಕನ ಸಾಯಕೆ ಆದೆ. ಅದ್ ಶಿಖಂಡಿನ ದಯೆಂದ. ಆದರೆ ಈ ಸಿಖಂಡಿನ ಕೈಯಿಂದಲೇ ನಂಗೆ ಸಾವು ಬಾಕೆ ಬೊತ್ತ್. ಅಂಬೆನ ಮಾತ್ ನಿಜ ಆಕೆ ಬೊತ್ತ್.

ಸಿಖಂಡಿನ ಬುಟ್ಟ್ ಇಲ್ಲಿ ಇರೋವಲ್ಲಿ ನಾ ಯಾರ್ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಕ್? ಯಾರ್ ನ? ಈ ಕೃಷ್ಣಂದ ಬಾಣನ ಎಳ್ಲ್ ತೆಗ್ಗುಕೆ ಹೇಳಲಿನೋ? ಇಂವ ದೊಡ್ಡ ಮ್ಯೊಂಸ. ಇಂವಂದಾಗಿ ಪಾಂಡೋವು ಕಾಳಗಲಿ ಗೆದ್ದೋಳೊ. ಇಂವ ಕಂಸನ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆನ ಪ್ರಸ್ನೆ ಮಾಡ್ಲೆಂವ. ಹೆಣ್ಣಾಗ ಇರ್ಬು ಗಂಡ್ ನ ಸುಕಕ್ಕಾಗಿನೇಂತೇಳಿ ಸೆರೆಮನೆಲಿ ನರಕಾಸುರ ಕೂಡಿ ಇಸಿದ ಹೆಣ್ಣುಕಳಿಗೆ ಬುಡ್ಲಡೆನ ದಾರಿ ತೋರ್ಲಿದಂವ. ಜಾತಿ ಬೇದ ಇಲ್ಲದೆ ಮ್ಯೊಂಸರ್ ಬೊದ್ಲೊಕೂಂತ ಹೇಳ್ಲ ದೊಡ್ಡ ಮ್ಯೊಂಸ. “ವಸುದೈವ ಕುಟುಂಬಕಂ” ಇಡೀ ಲೋಕನೇ ನನ್ನ ಕುಟುಂಬಾಂತ ನೆಂದಂವ. ಯದುವಂಸದ ಕೃಷ್ಣ ತನ್ನ ವಂಸದ ಕುಂತಿನ ಮಕ್ಕಳ ಕಡೆ ನಿತ್ತದ್ ಸೊಂತ ಜನಕ್ಕೆ ಬೇದ ಮಾಡ್ಲ ಹಾಂಗೆ ಆದ್ಲೆ. ಅಂವ ದರ್ಮದ ಕಡೆ ನಿತ್ತಂವ. ಅಂವ ಪಾಂಡೋವರ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡ್ಲು ಜಾತಿನ ತೆಗ್ಲೆ ಹಾಕಿದ ಗುರ್ತು. ಆದರ್ ನೂ ಅಂವಂಗೆ ಯುದ್ಧನ ತೊಪ್ಪಿಸಿಕೆ ಸಾದ್ಯ ಆಗ್ಲಿತ್ತ್. ಅಂದ್ ರಾಜಿ ಪಂಚಾತಿಗೆಕೇಂತ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಬಂದಂವ ಮಾತ್ ಕತೆ ಮುರೈಕಾಕನ ತುಂಬಿದ ಸಭೆಲಿ ಅಂವ ಕರ್ಣನ ಹುಟ್ಟುನ ಗುಟ್ಟು ಹೇಳಕಾಗಿತ್. ಕರ್ಣನ ಪಟ್ಟಲಿ ಕುದ್ರುಸುವ ಸಲಹೆ ಕೊಡಕಾಗಿತ್. ಆಗ ದುರ್ಯೋಧನ ಅದರ ಉಪಾಯ ಇಲ್ಲದೆ ಒಪ್ಪುತ್ತಿತ್. ಹಾಂಗೆ ಮಾಡದ ಕೃಷ್ಣ ಹದ್ದೆಂಟ್ ದಿನಗಳ ನೆತ್ತೆರ್ ಹರಿಕೆ ಕಾರ್ಲ ಆತ್. ದೊಡ್ಡ ಮ್ಯೊಂಸನ ಸಣ್ಣತನ. ಇಂವನ ಕೈಲಿ ನಾ ಸಾಯಕೆ ಆಗದ್.

ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಕೈಲಿ ಸಾಯಮೊನೋ? ಅಂವ ಮುಂದೆ ಪಟ್ಟಲಿ ಕುದ್ರುಂವ. ವೇದ ಸಾಸ್ತ್ರವ ಕಲ್ತ್ದ್ ಧರ್ಮರಾಯಾಂತ ಹೆಸ್ತ್ ಪಡ್ಲೆಂವ. ಆದರೆ ಕಾರ್ಲ ಏನೇ ಇಲ್ಲಿ ಮೊನ್ನೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿ ಗುರು ದ್ರೋಣರ್ ಸಾಯಕೆ ಕಾರ್ಲ ಆತ್. ಗುರುನ ಕೊಂದ ಪಾಪಲಿ ಅಂವಂಗೂ ಪಾಲುಟ್ಟು. ಅಂವಂದ್ ಜೂಜಾಟಲಿ ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ಥನ ಕಳ್ಳಂಡ ಕೈ. ದ್ರೌಪದಿನ ಸೀರೆ ಎಳ್ಳಕೆ ಕಾರ್ಲ ಆದ ಕೈ. ಪಾಂಡೋವರ ಅರ್ತ ಇಲ್ಲದೆ ಕಾಡ್ ನ ವಾಸ, ತಲೆ ಮುರಿಕಂಡ್ ಇದ್ದ ಜೂವನಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಲ ಆದ ಕೈ. ಅಂವನ ಚಟನೇ ಮಹಾಭಾರತ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಲ. ಅಂವನ ಜೂಜಾಟದ ಪಾಪಂದ ಮುಣ್ಣಂಗಿದ ಕೈಯಿಂದ ನಾ ಸಾಯಕೆ ಆಗದ್.

ಇಡೀ ಆರ್ಯಾವರ್ತಲೇ ದೊಡ್ಡ ಬಲಸಾಲಿ, ಮಲ್ಲ ಭೀಮಸೇನಂದ ಬಾಣನ ಎಳ್ಲ್ ತೆಗ್ಗಲಿನೋ? ಜಗಜಟ್ಟಿ ಆದರುನೂ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲ್ಲಗಳ ತಡ್ಡದೆ ಗಂಡ್ ಸ್ತನ ಇಲ್ಲದಂವನಾಂಗೆ ಬೊದ್ಲಿದಂವ. ಅಂದ್ ಮೋಸದ ಪಗಡೆ ಆಟ ನಡ್ಕದಾಂಗೆ ತಡ್ಡಕೆ ಇಂವಂದಾಗಿತ್. ಅಣ್ಣ ಜೂಜುಲಿ ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ಥನ, ತಮ್ಮಂದರ, ಸೊಂತ ಅಂವನನೇ ಮತ್ತೆ ಅವರ ಐದ್ ಜನಂಗಳ ಹೆಣ್ಣು ದ್ರೌಪದಿನ ಪಂತಕ್ಕೆ ಇಸಿಕಾಕನ ಅದರ ಪ್ರಸ್ನೆ

ಮಾಡದವ “ನೀನೂನಿನ್ನ ಜೂಜಾಟನೂ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಲಿ. ನಾನಿನ್ನಪಂತಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲ”- ಎಂತ ಇಂವ ತಮ್ಮಂದರ ಒಟ್ಟಿಗೆ ದ್ರೌಪದಿನ ಸ್ತುತ ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ತಕ್ಕೆ ಬಂದ್ ಬುಡ್ಡಿದ್ದರೆ ಈ ಯುದ್ಧ ನಡುತ್ತಿತ್ತೆ. ಹೆಣ್ಣಿನ ಸೀರೆನ ಬೇರೆ ಗಂಡ್ ಒಬ್ಬ ತನ್ನ ಕಣ್ಣೆದರ್‌ನೇ ಎಳ್ಳಕಾಕನ ಸುಮ್ಮಂಗಿತ್. ಇಂವ ಗಂಡ್‌ಸ್ತನ ಇಲ್ಲದಂವ ಅಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೆಂತದಾ? ಯಾಗೊಳೋ ಮಾಡ್ ಸಪತನ ನರಮ್ಯೊಸರ್ ಮಾಡದ ರೀತಿಲಿ ಮಾಡಿ ಹಗೆ ತೀರಿಕಂಡಂವ. ಇಂವಂದ್ ದುಶ್ಯಾಸನನ ನೆತ್ತೆರನ ಕುಡ್ಡ ಕೈ. ದುಶ್ಯಾಸನನ ಕರ್ಕನ ಎಳ್ಳೆಳ್ಳೆ ನೋಡಿಕೆ ಹೆದ್ರಿಕೆ ಆಗುವಾಂಗ್ ದ್ರೌಪದಿಗೆ ಮುಡ್ಡಿದ ಕೈ. ದುರ್ಯೋಧನಂಗ್ ರಾಜ್ಯ ಇಲ್ಲದಾಂಗ್ ಮಾಡ್ ಕೈ. ಇಂವನ ಕೈಯಿಂದ ನಾ ಸಾಯಕೆ ಆಗದ್.

ಬಿಲ್ ವಿದ್ಯೆಲಿ ಹೆಸ್ರ ಪಡ್ಡ ಅರ್ಜುನನ ಕೈಯಿಂದ ನಾ ಸಾವುನ ಬಾವಾಂಗ್ ಮಾಡ್ತೋ? ಇಂವ ಸಾ ಭೀಮನಾಂಗ್ ಕಣ್ಣೆದರ್‌ ನಡೆವ ಆನ್ನೇಯನ ತಡ್ಡದೆ ಸುಮ್ಮಂಗಿದ್ದಂವ. ಅಂದ್ ದ್ರೌಪದಿನ ಸೀರೆ ಎಳ್ಳಕಾಕನ ಇಂವನ ಬಿಲ್ ವಿದ್ಯೆ ಉಪ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಾತ್ಲೆ. ಒಂದ್ ಅರ್ತಲಿ ಹೇಳಿರೆ ಇಂವ ಸಾ ಗಂಡ್‌ಸ್ತನ ಇಲ್ಲದಂವನೇ. ಒಂದು ಪೂರ್ವ ಇಡೀ ಬ್ರಹ್ಮನ್ನಳಿನ ವೇಸಲಿ ವಿರಾಟನಗರಲಿದ್ದ ಗಣಿಕೆಯರ ನೊಡುಲಿ ಗಂಡ್‌ತನ ಇಲ್ಲದಂವನಾಂಗ್ ಇದ್ದಂವ. ಸಿಕಂಡಿನಾಂಗ್ ಇರ್ವ ಇಂವನ ಕೈಂದಳೂ ನಂಗ್ ಸಾವು ಬಾಕೆ ಆಗದ್. ನಕುಲ, ಸಹದೇವರ್ ಒಳೊ. ಇವರ್‌ಲಿ ಒಬ್ಬನ ಹಕ್ಕಲೆ ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಬಾಣನ ಕೀಳಿಕೆ ಹೇಳೊಕೋ? ಇವು ಸಾ ಪ್ರೋಜನಕ್ಕೆ ಬಾರದೋವು. ದ್ರೌಪದಿನ ಸೀರೆ ಎಳ್ಳಕನ ಸುಮ್ಮಂಗ್ ನಿತ್ ನೋಡ್ತೋವು. ಹನ್ನೆರ್ಡ್ ಪೂರ್ವದ ಕಾಡ್‌ನ ವಾಸ, ಒಂದ್ ಪೂರ್ವದ ತಲೆ ಮರ್ನಿ ಕಂಡಿರಿಕನ ಶುಟ ಎರ್ಡ್ ಮಾಡದೆ ಸೈಸಿಕೊಂಡಿದೋವು. ಏನ್ ಪುರ್ಸಾರ್ತ ಸಾದ್ತಿದೋ? ಸೊಂತ ಬುಡ್ಡಿನೇ ಇಲ್ಲದ ನಪುಂಸಕ ಬಾಳ್ ಇವರ್ಡ್. ಇವರ ಕೈಲಿ ನಾ ಸಾಯಕಿಲ್ಲೆ.

ಇನ್ನ ಒಳ್ಳೆರು ಅದ್ ಮಾತ್ರ ದ್ರೌಪದಿ! ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಲಿ ಬಾರಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆನ್ನೇಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದೋಳ್. ನನ್ನ ಹೆತ್ತವ್ವ ಗಂಗಾದೇವಿ ಉಪ್ಪುಕಾರ ಇಲ್ಲದ ಈ ಜೂವನಕ್ಕೆ ರೋಸಿ ಹೋಗಿ ಹಿಮಾಲಯ ಕಡೆಗೆ ನಡ್ತ. ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಅವ್ವಾನಕ್ಕೆ ಮೂರ್ತ ಇಸಿದ ಗಳ್ಳೆ ಅದ್. ಅದರ ಸನ್ನೇಸಿನಿ ಆಕೂಂತ ಬಯ್ಯದವ್ವ ಮೊದುವೆ ಆದ್ ಅಪ್ಪಂದ್ ತೊಪ್ಪು. ಅಪ್ಪ ಸತ್ಯವತಿನ ಇಸ್ತಪಟ್ಟತ್. ನಾ ಸಪತ ಬಾಸೆ ಕೊಟ್ಟ ಅದರ ಕರ್ಕಂಡ್ ಬಂದ್ ಅಪ್ಪಂಗ್ ಮೊದುವೆ ಮಾಡ್ತಿದೆ. ಅದ್ ಪರಾಶರಮುನಿಗೆ ತನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಮೊನ್ನಿನ ಕೊಟ್ಟವ್ವ, ಹಸ್ತಿನಾವತಿನ ರಾಣಿ ಪಟ್ಟನ ಒಪ್ಪಿದ್ ಬಾತಲೇ ಅದರ್ದನೂ ತೊಪ್ಪೇ? ಅದ್ ಸಾಲದಂತ ನನ್ನ ಕಾಶಿಗೆ ಕಳ್ಳಿ ಮೂರ್ತನ ಅರು ಗೂಡೆಗಳ ಅದರ ಮಂಜಂಗಾಗಿ ತಾಕೆ ಹೇಳ್ವೆ. ಅನರ್ತಗಳ ಸರ್ಕಾಲೆಗೇ ಆಕೆ ಕಾರ್ಲ ಆತ್. ಅಂಬೆ ಕಾಶಿಲೇ ಸಾಲ್ವ ಭೂಪತಿನ ಮೇಲೆ ಇದ್ದ ಪ್ರೀತಿನ ನನ್ನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳ್ತಿದ್ದರೆ, ನಾ ಅದರ ಬುಟ್ಟ ಬುಡ್ಡಿದ್ದೆ. ಅದುನೂ ತೊಪ್ಪು ಮಾಡಿಟು. ಈ ಮೂರ್ ಜನ ಹೆಣ್ಣುಕಳ ತೊಪ್ಪುಗ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಅಳ್ಳಕೆ ಕಾರ್ಲ ಆತ್.

ಆದರೆ ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಹಾಳಾಕೆ ನೇರಲಿ ಕಾರ್ಲ ಆದೋಳು ಇದೇ ಈ ದ್ರೌಪದಿ. ಇದರ ಸೀರೆ ಎಳ್ಳದೆ ಇರಿದ್ದರೆ ಯುದ್ಧನೇ ನೆಡ್ಕತ್ತಿತ್ತೆ. ಇದ್ ಐದ್ ಜನ ಪಾಂಡೋವರ ಹೆಣ್ಣ್. ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಶಿಬಿರಾಜನ ಮಗಳ್ ದೇವಕಿನ ಮೊದ್ಲೆ ಆತ್. ಹಿಡಿಂಬೆ ಮತ್ತೆ ಜಲಂಧರ ಭೀಮಸೇನನ ಹೆಣ್ಣಾಗ. ಅರ್ಜುನ ಉಲಾಪಿ, ಚಿತ್ರಾಂಗದ ಮತ್ತೆ ಸುಬದ್ರೆನ ಗಂಡ. ಶಿಶುಪಾಲನ ಮಗ ರೇಣುಮತಿ ನಕುಲನ ಹೆಣ್ಣ್. ಸಹದೇವ ಶಲ್ಯನ ಮಗ ವಿಜಯ ಮತ್ತೆ ಭಾನುರಾಜನ ಮಗ ಭಾನುಮತಿನ ಗಂಡ. ಇಂತಾ ಪಾಂಡೋವರ ಒಂದ್ ಬೊಳ್ಳಲಿ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದ್ ದ್ರೌಪದಿ.

ಕುಂತಿ ಬುದ್ಧಿವೊಂತೆ, ಈ ಸುರಸುಂದರಿ ದ್ರೌಪದಿ ಅರ್ಜುನ ಒಬ್ಬನ ಮೊದ್ಲೆ ಆದರೆ, ಪಾಂಡೋವು ಅದ್ಯಾಗಿ ಕಚ್ಚಾಡುವೊಂತ ಅದರ ಐದ್ ಜನಕ್ಕೂ ಮೊದ್ಲೆ ಮಾಡ್ತಿತ್. ಅದ್ ಒಂದ್ ಇಲ್ಲದೆ ಇರಿದ್ದರೆ ಈ ಪಾಂಡೋವು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣುಗಳೊಟ್ಟಿಗೆ ಮೈ ಮರ್ರ್, ಸುಕ ಬೋಗಲಿ ಕುಸಿಲಿ ಇರಿದ್ದೊ. ಜೂಜಾಟ ಆಡಿಕೊಂಡೋ, ಮುರ್ಗ ಬೇಟೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡೋ ಹಾಯಾಗಿ ಇರಿದ್ದೊ. ದ್ರೌಪದಿ ಐದ್ ಜನರ ಮೊದ್ಲೆ ಆಗಿ ಅವ್ಕೆ ನೆರ್ಯ್ ಆಗಿ ಇತ್ತ್. ಅವಲ್ಲಿ ಬೇದ ಬಾವ ಮೂಡದಾಂಗೆ ಜಾಗ್ರತೆ ಮಾಡ್ತಿತ್. ಕೌರವರ ದ್ವೇಸದ ಕಿಚ್ಚಿಗೆ ತುಪ್ಪ ಹಾಕಿಕಂಡ್ ಆ ಕಿಚ್ಚಿ ಕೆಡದಾಂಗೆ ನೋಡ್ತಿತ್. ನನ್ನ ಅವ್ವ ಗಂಗಾದೇವಿನಾಂಗೆ ಬಂದ ಸವಾಲ್ಗೆ ಬೆನ್ನ ಹಾಕಿ ಓಡಿ ಹೋತ್ತೆ. ಸತ್ಯವತಿನಾಂಗೆ ಬಂದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹೊಂದಿಕಂಡ್ ಹೋತ್ತೆ. ಅಂಬಿನ ಹಾಂಗೆ ಯಾರ್ನ ಸಾ ಇಕ್ಕಟ್ಟಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿತ್ತೆ. ದರ್ಮ ಮಾರ್ಗಲೇ ನಡ್ಡ್ ಗುರಿ ಸಾದಿಸಿತ್. ಇದ್ ನಿಜಲಿ ಗಂಡಂಗೆ ತಕ್ಕ ಹೆಣ್ಣ್. ಇದೇ ಇಡೀ ಲೋಕಲಿರ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಹೆಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಮಾದರಿ. ಇದರ ಸೀರೆ ಎಳೆವ ಕಾಲಲಿ ಸುಮ್ಮಂಗೆ ಕುದ್ದ ನಾ ಈ ದೊಡ್ಡ ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಲಪುರ್ಸ ಆದೆ. ನನ್ನ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಈಗ ಪರಾರ್ ಆಕು.

ನಾ ಗಟ್ಟಿ ನಿರ್ದಾರ ಮಾಡಿ, ಮೆತ್ತಂಗನ ಸೊರಲಿ, “ಅವ್ವಾ ದ್ರೌಪದಿ, ಒಮ್ಮೆ ಇಲ್ಲಿಗೆಬಂದಿಯನಾ ತಾಯಿ? ಎದೆ ತುಂಬಾ ಬೇನೆ ಆದೆ. ಈ ಬಾಣನ ನಿಧಾನಲಿ ಕಿತ್ತ್ ತೆಗ್ಗಿಯನಾ? ಗಂಡಗಳಲಿ ಹೇಳ್ತೆ ಅವು ಒರ್ಬಲಿ ಕಿತ್ತ್ದ್ ಬೇನೆನ ಹೆಚ್ಚ್ ಮಾಡುವೊ. ಅದ್ಕೇ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಹೇಳ್ವ್. ನಿಧಾನಲಿ ಬಾಣನ ಕಿತ್ತ್ ನನ್ನನ್ನ ಈ ಬೇನೆಂದ ಬುಡ್ಡೆಗೊಳ್ಳಿಯನೋ?”

ದ್ರೌಪದಿ ಹಕ್ಕಲೆ ಬಾತ್. “ಒಂದ್ನಿಮ್ಮ ತಡಿ ಅವ್ವಾ, ಇಸ್ಪದಿನ ರಣಬೇರಿ, ಸಾವು, ನೋವುನ ಸದ್ದ ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಈ ಮುದಿ ಜೂವ ನೆಮ್ಮದಿನ ಕಳ್ಳೊಡುಟ್ಟು. ಈಗ ಕೆಬಿಗೆ ಒಳ್ಳೆ ಸುದ್ದಿನ ಕೇಳೊಕೂಂತ ಆದೆ. ಕೃಷ್ಣಾ ಒಮ್ಮೆ ನಿನ್ನ ಕೊಳಲ್ನ ಊದಿಯನಾ? ಅದರ ಕೇಳಿ ಮೈ ಮರ್ರೋಕೂಂತ ಒಳೆ. ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಲ, ಇಲ್ಲೇಂತ ಹೇಳ್ಬಡ.”

ಕೃಷ್ಣಂಗೆ ನನ್ನ ಮೊನ್ಸ್ ಅರ್ತ ಆತ್. ಅವ ಕೊಳಲ್ನ ಹೊರಗೆ ತೆಗ್ಗ್. ಮೋಹನ ರಾಗಲಿ ಗಟ್ಟಲಿ ಕೊಳಲ್ನ ಉರಿತ್. ನಾ ಮೆಚ್ಚಿದ ರಾಗ ಅದ್. ನಾ ಕಣ್ಣನ ಮುಚ್ಚಿಕಂಡೆ. ಎದ್ರ್ ಮಂಜ್ ಮಸ್ಕಿದ ಒಂದು ಜಾಗೆ ಕಂಡತ್. ಅಲ್ಲಿಂದ ಅಲೆಮಾರಿಗಳ ತಂಡಗ

ಹೊರ್ದೊ ಕೆಲವು ಜನಂಗ ಪಡು ದಿಕ್ಕಿಗೆ, ಇನ್ನ ಕೆಲವು ಜನಂಗ ತೆಂಕ್ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೊರ್ದೊ. ನದಿನ ಹಕ್ಕಲೆ ವಾಸ. ಕೆಲ್ಲ ದನಂಗಳ ಮೇಸುದು. ಬೇಜಾರ ಕಳ್ಳಕೆ ಹಾಡ್‌ಗ, ಕೊಣ್ಣು, ಯಾರ್ ಕಂಡ್ ಹಿಡ್ವನೋ ಈ ಕೊಳಲೆನ್? ಯಾರ್ ಅದರ್ದಿ ಏಳೆ ಸೊರಗಳ ನುಡ್ವಿದೊನೋ? ಬಡ್ಗಂದ, ತೆಂಕ್‌ಗೆ ಬಂದೋವು, ಸಿಂದೂ ನದಿ ಬೈಲಿಲಿ ಇದ್ದ ಕಾಡ್ ಮೊಂಸರ ಗೆದ್ದೊ. ಗಂಗಾನದಿನ ಬೈಲೆನ ಉದಾಕೂ ಹಬ್ಬಿಕಂಡೊ. ದನ ಮೇಸುದರ ಒಟ್ಟಿಗೆ, ಬೇಸಾಯನೂ ಮಾಡಿಕಂಡ್ ಅಲ್ಲೇ ನೆಲೆನಿಂತೊ. ಆ ಕಡೆ ಪಡುದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋದೋವು ಏನ್ ಮಾಡ್ವನೋ? ಆರ್ಯ ಕುಲನೇ ದೊಡ್ಡದಂತೇಳ್ವ ಬ್ರಮೆಲಿ ಯಾವ ದೊಡ್ಡ ಕಾಳಗಕ್ಕೂ, ಯಾರ ಕೊಲ್ಲಿಕೋ ಕಾರ್ಲ ಆದವನೋ?

ಅಲ್ಪಕಂಡ್ ಬಂದ ಆರ್ಯರ್ ಗಂಗಾನದಿ ಉದಾಕೂ ನೆಲೆನಿತ್ತಕಂಡ್ ಇದ್ದ ಹಾಂಗೆ ವರ್ಣದ ಕಟ್ಟಪಾಡ್ ಗಟ್ಟಿ ಆತ್. ಜಾತಿಗ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡೊ. ಆಡಳ್ತ ಮಾಡಿಕಾಗಿ ಅರಸೊತ್ತಿಗೆ. ಆರ್ಯರ ಸಮಾಜ ಕಂಟಕರಾಗಿ ಮಾಡ್ವೇ ಇದ್. ಇದೀಗ ದೊಡ್ಡ ಕಾಳಗಕ್ಕೂ ಕಾರ್ಲ ಆತ್. ಕುಲ, ವರ್ಣ, ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆನ ಅಜ್ಞಾನ, ಜಾತಿ ದೊಡ್ಡದಂತೇಳ್ವ ಹಂಕಾರ ಅರೊತ್ತಿಗೆನ ಅಧಿಕಾರದ ಮದ-ಇದರ್‌ಂದಾಗಿ ದುರ್ಯೋಧನ ತಾನ್ ಸಾ ಸತ್ತತ್, ಕುರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಅವಾನಕ್ಕೂ ಕಾರ್ಲ ಆತ್. ಆದರೆ ಈ ಕೃಷ್ಣ? ಇಂವ ಆರ್ಯರ ಬೇರ್ದು ಗುರಾದ ಕೊಳಲೆನ್ ಎಂದ್‌ಗೂ ಬುಟ್ಟಲ್ಲ.

ನಾ ಏಕೆ ಈ ಹೊತ್ತಾಲಿ ಕೃಷ್ಣನ ಕೊಳಲೆನ್ ಗಾಯನ ಕೇಳಿಕೆ ಬಯ್ದೆ? ಅದ್ ಅವ್ವನ ಜೋಗುಳಂದಾಗೆ ಕೇಳ್ವೆ. ದೇಸ, ಕಾಲನ ಮರ್ಪಿ, ಮೇಲ್-ಕೀಳೆನ ತೊಡ್ವ ಹಾಕಿ ನನ್ನನ ಮೂಲಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ತಕಂಡೋದೆ. ಬಣ್ಣ, ಜಾತಿ, ಅರೊತ್ತಿಗೆ ಇಲ್ಲದ ಮೇಪತತನಕ್ಕೆ, ಬೇರ್‌ನ ಹುಡ್ಕಿಕೆ. ಈ ಬಾಗ್ಯ ಯಾರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದೆ? ಸಾಯುವ ಗಳ್ಳಿಲಿ ನಮ್ಮ ಬೇರ್‌ಗಳ ದರ್ಸನ, ನಾವು ಬಯ್ಯಿದಾಂಗೆ ಸಾಯುದು !!

ಈ ದನಿಗೆ ಎಸ್ ಸಕ್ತಿ ಉಟ್ಟು. ಜೂವನದ ಎಲ್ಲಾ ಬೇನೆಗಳ ಈ ಮೇಪತ ಹೈದ ಕೃಷ್ಣ ತನ್ನ ಕೊಳಲೆನ್ ದನಿಂದ ಕಳ್ಳದೆ. ದ್ರೌಪದಿನ ಮಾನ ಕಾದಂವ. ಕೊಳಲೆನ್ ದನಿನ ಕೇಳಿದ್, ಅನ್ವವಿಸದಂವ ಬೇನೆನ ಹೇಂಗೆ ಕಳ್ಳವೋ? ಲೋಕಲಿರುವ ಎಂದ್ ಸಾ ಅಳ್ಳದ ಸತ್ಯಗ ಮೂರು. ಸಕ್ತಿ, ಬೊಳ್ಳು, ಮತ್ತೆ ದನಿ. ಇದರ ಗುರಿಸಿಕಂಡ್ ನಮ್ಮ ಏಳಿಗೆ ಆಗಿ ಬಳ್ಳಿಕಂಬೋದೇ ಸದ್ಗತಿ. ಇರ್ದಿ, ಈ ಕೆಬಿಗೆ ಇಂಪಾಗಿ ಕೇಳುವ ಕೊಳಲೆನ್ ದನಿ ಹೀಂಗೇ ಇರ್ದಿ. ಇನ್ನಸ್ಪ್, ಮತ್ತಸ್ಪ್ ಕೇಳಲಿ.

ಎಸ್ ಹೊತ್ತಾತೋ? ಕೃಷ್ಣ ನಿದಾನಲಿ ಕೊಳಲೆನ್ ಗಾಯನ ನಿಲ್ಲಿತ್. ಕೆಬಿಗೆ ಇಂಪಾಗಿ ಕೇಳುವ ಆ ಲೋಕ ಮರೆ ಆಗಿ ನಾ ಕಣ್ಣೆ ಬುಟ್ಟ್ ಕೃಷ್ಣನ ನೋಡ್ವೆ. ಅಕರಿನ ನನ್ನ ಆಸೆನ ಈಡೇರಿದಕ್ಕೆ ನಾ ಅವಂಗ ಕಣ್ಣಲೇ ನಮಸ್ಕಾರ ಹೇಳ್ವೆ. ಕೃಷ್ಣ ನೆಗಾಡ್ತ್. ನಾ ದ್ರೌಪದಿನ ಹಕ್ಕಲೆಗೆ ಬರುವಾಂಗೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡ್ವೆ. ದ್ರೌಪದಿ ನಿದಾನಲಿ ನಡ್ವ ಬಂದ್ ನನ್ನ ಕಾಲ್‌ಗೆ ಅಡ್ವ ಬೀತ್. ಅಲ್ಲಾಡಿಕಂಡ್ ಇದ್ದ ಬಾಣನ ಎಳ್ವೆ ತೆಗೈಕೆ ಕೈ ಹಾಕಿತ್.

*****

ತರ್ಜಿಮೆ ಮಾಡೋವರ ಪಠ್ಯಯ

ಜನ ಸೇವೆಲಿನೂ, ರಾಜಕೀಯಲಿನೂ ಹೆಸ್ರ ಪಡ್ಲ ಎಂ.ಜಿ. ಕಾವೇರಮ್ಮನೊವು ಸಾವುಕಾರ್ ಸೂಂತೋಡು ಅಪ್ಪಣ್ಣ ಗೌಡ ಮತ್ತೆ ಮಳಿ ಮುದ್ದಮ್ಮ ದಂಪತಿಗಳ ಮೂರ್ನೇ ಮಗ ಆಗಿ 1939 ಜುಲೈ 14ರ್ದಿ ಸುಳ್ಯದ ಗುರುಂಪು ಎಂಬಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದೊ. ಹಯರ್ ಎಲಿಮೆಂಟರಿ ಸಾಲೆ ಸುಳ್ಯ, ಬೋರ್ಡ್ ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ಸುಳ್ಯ ಮತ್ತೆ ಸೈಂಟ್ ಫಿಲೋಮಿನಾಸ್ ಕೋಲೇಜ್ ಮೈಸೂರ್ಲಿ ಓದಿ ಪದವಿ ಪೂರ್ವ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡ್ಲೊವು. ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯ ಆಗಿದ್ದ ಮಾವಜಿ ಮನೆತನದ ದಿ ಐತಪ್ಪ ಗೌಡರ ಹಿರಿ ಮಂಜಿ ಮಾವಜಿ ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣರ ಜತೆಲಿ ಮೊದ್ಲೆ ಆಗಿ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಕಾಲಿರ್ದಿದ ಕಾವೇರಮ್ಮನೊವ್ವು, ಒಬ್ಬ ಮಂಜಿ, ಮೂರು ಜನ ಮಗಕ್ಕ, ಎಂಟ್ ಜನ ಪಿಳ್ಳಿಕ, ಒಬ್ಬ ಮರಿ ಪಿಳ್ಳಿ ಒಳೊ. ಈ ಎಂಬತ್ತರ ಇಳಿ ವಯಸ್ಸಲಿನೂ ಜೂವನದ ಉತ್ಸಾಹನ ಕಳ್ಳಣದೆ ತನ್ನನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃಷಿಲಿ ತೊಡ್ಗಿಸಿಕಂಡ ಆದರ್ಶ ಗೃಹಿಣಿ ಇವು.

1955ರಂದ 1990ರ ಮುಟ್ಟು ಸುಳ್ಯ ಮಹಿಳಾ ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲಾ ಏಳ್ಗೆಗಾಗಿ ದುಡ್ಡ್ ತಮ್ಮನ ಜನಸೇವೆಲಿ ತೊಡ್ಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೊವು. 1968ರಂದ ತಮ್ಮನ ರಾಜಕೀಯಲಿ ತೊಡ್ಗಿಸಿಕಂಡ ಕಾವೇರಮ್ಮನೊವು ಸುಳ್ಯ ತಾಲೂಕ್ಲಿ ಜನ ಮೆಚ್ಚಿದ ಮಹಿಳೆ ಆಗಿ ಮೆರ್ದೊವು. ಅವ್ವ ಸಮಾಜ ಸೇವೆಲಿ ಸಂಘ-ಸಂಸ್ಥೆಂದ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ಂದ ಹಲವು ಪ್ರಶಸ್ತಿಗ ಸಿಕ್ಕೊಳೊ. ತಮ್ಮ ಇಳಿವಯಸ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೇವೆಗೆ ಇಳ್ಳ ಇವು ಅದರ್ದಿ ಸಾ ಹೆಸ್ರ ಪಡ್ಲ, ಕರ್ನಾಟಕ ಅರೆಬಾಸೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಂದ ಅರೆಬಾಸೆ ಸಾಹಿತ್ಯಲಿ ಗೌರವ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪಡ್ಲೊಳೊ. ಇವರ ಅರೆಬಾಸೆ ಕೃತಿಗ “ಸರಾಳೆ” (ಕವನ ಸಂಕಲನ), ಅಜ್ಜಪ್ಪನ ಕತಾಬಂಡಾರಂದ ಹೆರ್ದಿದ ಕತೆಗ(ಪಂಡ್ನ ಅಜ್ಜಿ ಕತೆಗಳ ಸಂಗ್ರಹ), “ನೆಂಪುಗಳ ಬಂಡಾರ”(ಬಾಲ್ಯದ ಕತೆಗ), ಅರೆಬಾಸೆ ಅಕಾಡೆಮಿಯೊವು ಪ್ರಕಟ ಮಾಡ್ಲೊಳೊ. ‘ಬೊದ್ವ್’ ಕಾದಂಬರಿ ಈಗ ಪ್ರಕಟ ಮಾಡಿಕೆ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡ್ಲೊಳೊ. ‘ಉಜ್ವಲ್’(ಕವನಸಂಕಲನ) ಪ್ರಕಟಣೆಗೆ ಬಾಕಿ ಉಟ್ಟು. ಕನ್ನಡಲಿ ‘ಒಳಹರಿವು’ (ಕವನಸಂಕಲನ) ಪ್ರಕಟ ಆವುಟು. ಈಗ ಡಾ| ಬಿ. ಪ್ರಭಾಕರ ಶಿಶಿಲರ ‘ಪುಂಸ್ತ್ರೀ’ ಕಾದಂಬರಿನ ಅರೆಬಾಸೆಲಿ ತರ್ಜಿಮೆ ಮಾಡ್ಲೊಳೊ. ಇದ್ ಓದೋವ್ವೆ ಹಿಡ್ಸಿರೆ ಇವು ಬರ್ದದ್ಕೆ ಸಾರ್ತಕ ಆದೆ.

ಪುಂಸ್ತ್ರೀ - ಕಾದಂಬರಿನ ಮೂಲ ಲೇಖಕರ ಪರ್ವಯ

ಡಾ|| ಬಿ.ಪ್ರಭಾಕರ ಶಿಶಿಲ 1978ರಂದ 2013ರ ಮುಟ್ಟು ಸುಳ್ಳದ ನೆಹರೂ ಮೆಮೋರಿಯಲ್ ಕಾಲೇಜ್‌ಲಿ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡಿ, ಮುಕ್ತ ಗುರುಗ(ಪ್ರಾಚಾರ್ಯರ್) ಆಗಿ, ಪಿಂಚಣಿ ಪಡ್ಡ ಕನ್ನಡದ ದೊಡ್ಡ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರ್. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟು ಕನ್ನಡಲಿ ಎಂಟ್ ಕಾದಂಬರಿ, ಆರ್ ಕತಾ ಸಂಕಲನ, ಸೇರಿ ಒಟ್ಟು ಮೂವತ್ತೈದ್ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿನ ಬರ್ಪೋವು.

ಸುರುಲಿ ಸುಳ್ಳದ ಕೂತ್ಕುಂಜಲಿ ಸಾವಿರದ ಒಂಬೈನೂರ ಐವತ್ತ ಮೂರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಶಿಶಿಲಲಿ ಬೆಳ್ಳಂದಿ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರ್ ಆದ ಇವು ಆ ಇಸಯಲಿ ನೂರ ಎಂಭತ್ತೈದ್ ಕೃತಿನ ಬರ್ಪದ್ ಕರ್ನಾಟಕದ ಉದ್ದಗಲಕ್ಕುನೂ ಎಲ್ಲೋವ್ಕುನೂ ಗೊತ್ತಿದ್ಲೊವೇ ಆಗೊಳೊ. ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರನ ಅರ್ಡ್ ಕುಡ್ಡ ಮ್ಯೂಂಸ ಆಗಿ, ಇಡೀ ರಾಜ್ಯಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿ ಅನ್ವವ ಪಡ್ಲೊವು ಇವು. 07-07-2007ರ ದಿನ ಬೊಳ್ಳುಗೆ 7 ಗಂಟೆಗೆ, 7 ನಿಮ್ನ, 7 ಸೆಕುಂಡಿಗೆ, 7 ಜನರ್ಂದ 7 ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ ಕೃತಿನ ಹಾಂಗೂ 10-10-2010ರಂದ್ ಬೊಳ್ಳುಗೆ 10 ಗಂಟೆ, 10 ನಿಮ್ನ, 10 ಸೆಕುಂಡಿಗೆ 10 ಜನರ್ಂದ 10 ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿನ ಬುಡ್ಲೊಡಗೊಳ್ಳಿ ವಿಶ್ವದಾಕ್ಲೆ ಮಾಡ್ಲೊವು ಇವು.

ಸುಳ್ಳ ರೋಟರಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರ್ ಆಗಿ 2006ಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡೇರಿ ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಜಾತಿ ವರ್ಗದ ಜನಂಗಳ್ಗೆ ಬೇಕಾಗಿ, ಜನರ ಸಾಯಂದ 23 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಕರ್ಚ್ ಮಾಡಿ, “ರೋಟರಿ-ಇನ್‌ಫೋಸಿಸ್ ತೂಗು ಸೇತುವೆ”ನ ಮಾಡ್ಲೊವು. ಸುಳ್ಳ ರೋಟರಿಂದ ಆಯ್ಕೆ ಆಗಿ, ಭಾರತದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಆಗಿ, ಫ್ರಾನ್ಸ್‌ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ ‘ಫ್ರೆಂಚ್ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಶೋಧದಲ್ಲಿ’- ಎಂಬ ಕೃತಿನ ಮತ್ತೆ ಯುರೋಪುನ 8 ದೇಸನ ಸುತ್ತಿ ‘ದೇಶ ಯಾವುದಾದರೇನು?’- ಎಂಬ ದೊಡ್ಡ ಹೆಸ್ರ್ ಪಡ್ಡ ಪ್ರವಾಸ ಪರ್ಸಂಗನ ಬರ್ಪೋವು ಇವು. ಶೈಲಿ ಪ್ರಭಾಕರ್ ಇವರ ಹೆಣ್ಣ್, ಇವರ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲ್ಸ ಕಾರ್ಯಕ್ಲೆ ದನಿಗೂಡ್ನಿದೊವು. ಪ್ರದ್ವಿ ಮತ್ತೆ ಪ್ರತೀಕ್ಷಾ ಇಬ್ಬೊರು ಮಕ್ಕ. ಕಿರಣ ಪಾಟೀಲ ಇವರ ಅಳಿಯ.

‘ಪುಂಸ್ತ್ರೀ’ ಮಹಾಭಾರತದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪಾತ್ರಗ ಗಂಡ್-ಹೆಣ್ಣ್ ಎರ್ಡ್ ಸೊಬಾವನ ತೋರುಪ ಕಾದಂಬರಿ. ಇದ್ ಯುಗಾಂತ, ಯಯಾತಿ, ಪರ್ವದಂತಾ ಕೃತಿನ ಸಾಲ್‌ಲಿ ನಿಲ್ಲವ ಅಪೂಪದ ಕಾದಂಬರಿ. ಸಂಸ್ಕೃತ, ತೆಲುಗು, ಅರೆಬಾಸೆಗೆ ತರ್ಜಿಮೆ ಆವುಟು. ಹಿಂದಿ, ಮಲೆಯಾಳ, ಮರಾಠಿ, ಕೊಂಕಣಿ ಮತ್ತೆ ತುಳುಲಿ ತರ್ಜಿಮೆ ಆವ, ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಕುವೆಂಪು ಮತ್ತೆ ಪುಟ್ಟರಾಜ ಗವಾಯಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪಡ್ಡ ಕೃತಿ ಆಗುಟ್ಟು.

'ಪುಂಸ್ತ್ರೀ' ಕಾದಂಬರಿ ಭೀಷ್ಮನ ನಾಯಕನ
ಮಾಡಿ.

ಮತ್ತೆ ಅಂಬಿನ ನಾಯಕಿತ ಮಾಡಿಟ್ಟು.

ಇದ್ ಮಹಾಭಾರತನ ಸಮಾಜ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ

ಹಿನ್ನೆಲೆಂದ ನೋಡಕಾದ ವಿಶಿಷ್ಟ

ಕೃತಿಯಾಗುಟ್ಟು. ಭೀಷ್ಮನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಕುರುಕುಲದ

ನಾಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣತ್ವೇಳುವ ಅಂಶದ ಬಗ್ಗೆ ಈ

ಕಾದಂಬರಿ ಬೆಳ್ಳೆ ಚಿಲ್ಲಿದೆ. ಅಂಬಿ

ಪುರುಷಪ್ರಧಾನ

ವ್ಯವಸ್ಥೆಲಿ ಶೋಷಣೆಗೆ ಒಳಗಾಗುವ ಹತಬಾಗ್ಯ.

ಅವಳ ಸೋಲು ಸೋಲಲ್ಲ. ಭೀಷ್ಮನ ವಿಜಯ

ಗೆಲುವಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿ ಅಂಬಾಪ್ರಕರಣ ಭೀಷ್ಮನ

ಸೋಲುತ್ವೇಳುವಂಗೆ ಡಾ. ಪ್ರಭಾಕರ ಶಿಶಿಲನವು

ತಮ್ಮ ಕೃತಿಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿಯೊಳೊ.

ಇಂಥ ಅಮೂಲ್ಯಕೃತಿನ ಅನುವಾದ ಮಾಡ್ತ

ಶ್ರೀಮತಿ ಎಂ.ಜಿ. ಕಾವೇರಮ್ಮನವು ಈ ಕೃತಿನ

ಮೂಲ ರೂಪಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಕುಂದ್

ಆಗದಂಗೆ

ತನ್ನದೇ ಕೃತಿನೋತ್ವೇಳುವಂಗೆ ತುಂಬ

ಅಭಿಮಾನಂದ ಅನುವಾದ ಮಾಡಿಯೊಳೊ.

ಬಾರಿಯಂಡ ಜೋಯಪ್ಪ

ಸಂಚಾಲಕರ್, ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಟಣೆ ಸಮಿತಿ